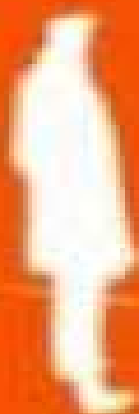

D I N H M A C

Thư Đẹp Hàng Hỏi

TRƯỜNG
ĐẠI HỌC QUỐC GIA HÀ NỘI

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Ngoại Truyện 1: Hãy Nghe Tôi Hát

Ngoại Truyện: Cầu Hôn

Ngoại Truyện: Những Năm Tháng Ấy

Ngoại Truyện: "Hàn Hạ" Và "Thời Gian Tươi Đẹp" Kết Hợp

Ngoại Truyện: Sinh Nhật

Ngoại Truyện: Tiết Ninh Và Trình Vi Vi

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Trời tối đen như mực, bóng cây khẽ lay động dưới ánh đèn đường. Xung quanh không có người đi lại cũng chẳng có chiếc xe nào chạy qua. Mộc Hàn Hạ bất chợt phanh gấp, dừng xe đạp ở đầu ngã rẽ. Cô không ngờ mình lại được chứng kiến một cảnh tượng nghiêm trọng đến thế.

Một chiếc ô tô bốn chỗ màu đen bị lật nghiêng, nằm ở vệ đường. Cửa kính vỡ nát, một bên thân xe bị biến dạng, bánh xe vẫn còn xoay tít trên không trung. Người ở trong xe chẳng hiểu còn sống hay đã chết. Cách đó mấy mét, một chiếc xe tải cỡ lớn đâm vào dải phân cách, đầu xe bị móp lại.

Mộc Hàn Hạ còn đang sửng sờ, chiếc xe tải bỗng nổ máy, có vẻ muốn bỏ chạy. Cô lập tức hét lớn: "Đợi đã!" Tuy nhiên, chiếc xe tải đã tăng tốc.

Mộc Hàn Hạ vội lấy di động trong ba lô chụp mấy tấm ảnh. Chiếc xe tải nhanh chóng mất hút. Cô dựng xe đạp bên đường, lập tức gọi xe cấp cứu rồi báo cảnh sát. Sau đó, cô mới chạy đến chỗ chiếc ô tô gặp nạn, cách mấy bước chân dừng lại quan sát. Hàng ghế sau không có người. Một cô gái ngồi ở ghế lái phụ, đầu chảy nhiều máu, mắt nhắm nghiền, rõ ràng đã rơi vào trạng thái hôn mê. Còn ở vị trí tài xế là một người đàn ông trẻ tuổi, trên mặt cũng đầy máu. Anh ta vẫn tỉnh táo, đang nhìn cô bằng ánh mắt sâu hun hút.

"Anh có thể cử động được không? Có cần tôi đỡ ra ngoài không?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

Người đàn ông cất giọng trầm khàn: "Mau đỡ tôi!"

Vẻ mặt anh ta rất bình tĩnh, chẳng chút khấn trương hay sợ hãi khi bản thân gặp phải tai nạn giao thông. Mộc Hàn Hạ không nén nổi, lại liếc nhìn anh ta. Chạm phải ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông, cô lập tức quay đi chỗ khác.

Mộc Hàn Hạ mở cửa ô tô. Người đàn ông giơ tay, cô liền đỡ lấy anh ta, cẩn thận dìu anh ta từ trong xe ra ngoài.

Bốn bề vẫn yên tĩnh, chỉ có tiếng gió thổi lá cây xào xạc. Đã gần mười hai giờ đêm, nơi này lại là giao lộ khuất nẻo nên chẳng có ai đi qua. Mộc Hàn Hạ đỡ người đàn ông nằm xuống ven đường rồi ngồi bên cạnh, thở hắt ra. Anh ta tuy có vẻ gầy gò nhưng dáng người cao, khung xương lại lớn nên chỉ đỡ một lúc mà cô đã mỏi như cả người.

Cả hai im lặng vài giây, anh ta nói: "Cô gọi xe cấp cứu đi!"

"Tôi gọi rồi." Mộc Hàn Hạ đáp.

Anh ta lại mở miệng một cách khó nhọc: "Cô có... ghi lại biển số chiếc xe kia không?"

Mộc Hàn Hạ cúi xuống nhìn người đàn ông bên cạnh. Đầu tóc và quần áo của anh ta loang lổ vết máu. Anh ta mặc comple, nhìn qua cũng biết là hàng cao cấp, trên cổ tay đeo một chiếc đồng hồ Rolex. Ánh đèn chiếu xuống gương mặt điển trai nhưng nhợt nhạt của anh ta. Có thể dễ dàng nhận ra đây là một kẻ có thói quen hút cần sa khiến người khác. Cho đến bây giờ, anh ta vẫn chưa thèm nói cảm ơn cô.

Mộc Hàn Hạ lên tiếng: "Tôi đã chụp lại biển số xe, vừa rồi cũng đã gọi điện báo cảnh sát. Anh yên tâm đi. Có điều, anh nói nhiều thế, liệu máu có chảy ra nhanh hơn không?"

Người đàn ông liếc cô một cái, vài giây sau mới cất giọng lạnh nhạt: "Cảm ơn cô."

Mộc Hàn Hạ mỉm cười, quay người lục ba lô lấy ra hai cái áo phông. Cô dùng một cái buộc chặt vào bên đùi đang chảy máu của người đàn ông, còn cái kia lau đi vết máu trên mặt anh ta.

Áo phông sạch sẽ mềm mại, thoang thoảng mùi hương nhẹ nhàng. Người đàn ông cảm nhận được bàn tay cô dịu dàng di chuyển trên mặt mình. Sau khi máu đã được lau sạch, anh ta thấy dễ chịu hơn nhiều. Thân thể vẫn còn đau nhức, trong khi cơn buồn ngủ bỗng dưng dội đến, thế là người đàn ông lặng lẽ nhắm mắt.

"Cô hãy đi kiểm tra bạn tôi, xem cô ấy thế nào rồi." Anh ta nói nhỏ.

"Được thôi."

Mộc Hàn Hạ đi một vòng quanh xe ô tô. Người phụ nữ vẫn còn hôn mê, hơn nữa cô ta hình như bị mắc kẹt ở chỗ ngồi. Mộc Hàn Hạ chẳng dám động chạm lung tung, chỉ đưa tay lên mũi, kiểm tra hơi thở của cô ta.

Cô quay về bên người đàn ông, nói: "Bạn anh vẫn còn sống nhưng đang bất tỉnh."

"Cô đừng tùy tiện động vào cô ấy." Người đàn ông nhắc nhở.

Mộc Hàn Hạ: "Tại sao tôi phải tùy tiện động vào cô ta chứ?"

Hai người đối mắt vài giây, Mộc Hàn Hạ lại nói: "Được rồi. Bây giờ tôi chẳng thể giúp anh thêm điều gì. Xe cấp cứu chắc cũng sắp đến nơi, anh hãy kiên nhẫn một chút." Nói xong, cô định đứng dậy rời đi nhưng cổ tay bỗng nhiên bị túm chặt.

Mộc Hàn Hạ hơi ngẩn người. Anh ta nhìn cô đăm đăm: "Cô đừng đi, hãy ở lại đây trông chừng tôi."

Mộc Hàn Hạ rút tay theo phản xạ có điều kiện. Nhưng dù bị thương nặng, đối phương vẫn là đàn ông nên cô nhất thời không tài nào thoát ra được.

Mộc Hàn Hạ đành nói: "Tôi sẽ ở lại. Anh mau buông tay ra đi."

Người đàn ông vẫn nắm chặt tay cô. Anh ta khép hờ mí mắt, tựa như ý thức đã có chút mơ hồ.

"Nếu cô bỏ đi trước khi xe cấp cứu đến..." Anh ta đột nhiên lẩm bẩm: "Tôi sẽ đổ vạ cho cô."

Mộc Hàn Hạ hết nói nổi. Rốt cuộc cô cứu phải loại người gì thế này?

"Anh... anh định đổ vạ kiểu gì? Lẽ nào anh nói với cảnh sát, tôi dùng thân thể của mình hất tung chiếc xe con của anh hay sao?"

Người đàn ông nhắm mắt, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Mộc Hàn Hạ đành để mặc anh ta nắm tay mình. Cô biết vào thời khắc này, thần trí của anh ta đã có chút không tỉnh táo, mặc dù vừa rồi anh ta vẫn có biểu hiện hết sức bình tĩnh. Nhưng kể cả khi ý thức đã mơ hồ, anh ta vẫn biết dựa dẫm vào cô.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Đêm đã khuya, không trung dần nổi cơn gió lớn. Người đàn ông nằm bất động, Mộc Hàn Hạ cúi xuống quan sát anh ta.

Anh ta có bờ trán rộng, sống mũi cao, diện mạo không phải dạng đẹp trai chết người nhưng ngũ quan hoàn hảo, đường nét rõ ràng, khí chất thanh cao.

"Nếu bình xăng bị rò rỉ, có hiện tượng cháy nổ thì cô cứ đi trước." Người đàn ông vẫn nhắm mắt, đột nhiên mở miệng.

Mộc Hàn Hạ: "Anh cứ yên tâm, vừa rồi tôi đã kiểm tra bình xăng, tạm thời không bị rò rỉ. Hơn nữa, nếu xe thật sự bị nổ, dù sao cứu người cũng phải cứu cho chót, tôi sẽ cố gắng tránh ra xa. Còn bạn anh thì tôi đành chịu."

Người đàn ông im lặng một lúc, khước miệng cong lên: "Cô có sức lực lớn đến thế sao? Cổ tay cô mảnh mai chết đi được."

Mộc Hàn Hạ nói: "Anh nhầm to. Tôi là người chuyên làm việc nặng nhọc ở siêu thị đấy."

"Nói dối." Anh ta cất giọng lạnh nhạt rồi hé mắt nhìn cô: "Nhân viên bán hàng làm gì có ai xinh đẹp, cơ trí và nhanh nhẹn như cô."

Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Tôi thấy anh vẫn còn tỉnh táo đấy. Ý tôi là nửa câu sau."

Người đàn ông không nói thêm điều gì, lại nhắm mắt, chân mày khẽ nhíu lại, dường như rất đau đớn, càng siết chặt tay cô hơn. Biết anh ta đang phải chịu đựng nỗi khổ sở, Mộc Hàn Hạ ghé tai anh ta, nói nhỏ: "Anh yên tâm. Tôi sẽ ở lại đây với anh, không đi đâu cả."

Người đàn ông lặng thinh, cũng chẳng động đậy, hơi thở đều đều như đã chìm vào giấc ngủ. Mộc Hàn Hạ đợi thêm một lúc, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng còi xe cấp cứu. Cô nhẹ nhàng rút khỏi tay anh ta, cầm di động, định lát nữa sẽ giao tấm ảnh chụp được cho cảnh sát.

Cô cúi xuống nhìn người đàn ông. Ánh đèn xuyên qua kẽ lá tạo thành những chấm loang lổ trên mặt anh ta. Tuy dáng vẻ của anh ta lúc này vô cùng nhếch nhác, quần áo nhàu nhĩ đầy vết máu nhưng cô vẫn cảm thấy gương mặt nghiêng của anh ta có nét đặc biệt hơn bất cứ người đàn ông nào cô từng gặp. Nghĩ đến đây, Mộc Hàn Hạ liền giơ di động, chụp trộm anh ta.

Giờ làm việc ở siêu thị Lạc Nhã bắt đầu từ bảy giờ sáng. Đêm qua, mãi ba giờ Mộc Hàn Hạ mới từ đồn cảnh sát về nhà nên sáng nay cô đi làm với đôi mắt thâm quầng. Tới cửa hàng bán đồ ăn ở tầng dưới siêu thị, cô lơ đãng gọi một bát bún. Vừa ăn hai miếng, Hà Tĩnh đã lao tới, ngồi xuống phía đối diện cô.

Hà Tĩnh hớn hờ buôn chuyện: "A Hạ, cậu có xem tin tức không? Đêm qua, cô thiên kim tiểu thư Trình Vi Vi của tập đoàn Vĩnh Chính, đối thủ không đội trời chung của siêu thị Lạc Nhã chúng ta đã gặp tai nạn ô tô."

Mộc Hàn Hạ buồn ngủ đến mức không biết thần hồn phiêu dạt phương nào, miệng vẫn còn đang ngậm bún, chậm mất hai nhịp mới có phản ứng: "Tai nạn ô tô ư?"

"Đúng thế." Hà Tĩnh đưa điện thoại cho cô.

"Tổng Giám sát Marketing của tập đoàn Vĩnh Chính Trình Vi Vi và một người bạn gặp tai nạn ô tô." Bên dưới tiêu đề màu đen bắt mắt chính là hình ảnh giao lộ đêm qua, nhưng không còn bóng dáng chiếc xe bị đâm bẹp nữa.

"Ồ, tớ biết vụ này." Mộc Hàn Hạ nói: "Hôm qua trên đường đi làm về, tớ đã tình cờ gặp. Chính tớ đã gọi xe cấp cứu giúp bọn họ. Bây giờ chắc họ... đã thoát khỏi tình trạng nguy kịch rồi."

"Hả?" Hà Tĩnh tròn mắt: "Cậu nói thật sao?"

Mộc Hàn Hạ kể vắn tắt chuyện xảy ra tối qua với bạn, nhưng không nhắc tới chi tiết với người đàn ông kia.

Sau khi nghe xong, Hà Tĩnh lộ vẻ mặt chỉ hận không thể rèn sắt thành thép: "Có vậy thôi sao?"

"Ừ."

"Cậu không để lại số điện thoại cho người ta để đòi chút tiền hậu tạ à? Người ta vô cùng giàu có, thế mà cậu cứu mạng xong chẳng nói tiếng nào đã bỏ đi mất. Cậu nên để họ dùng chi phiếu "đập" cậu mới phải."

Mộc Hàn Hạ buồn cười, bày ra vẻ hối hận: "Đúng, đúng! Giác ngộ của mình quả thực quá thấp. Lần sau mình nhất định sẽ nắm lấy cơ hội, tuyệt đối không bỏ qua."

Hai người cười vui vẻ, Hà Tĩnh cất giọng nghiêm túc: "Nhưng cậu nhớ đừng tiết lộ chuyện này với người khác nhé. Tuy cứu người là việc đúng đắn nhưng hiện giờ Vĩnh Chính đang cạnh tranh gay gắt với chúng ta. Nếu truyền đến tai lãnh đạo, không chừng cậu sẽ bị soi đấy."

Mộc Hàn Hạ đáp: "Ừ, mình biết rồi."

* * *

"Sushi đây! Sushi vừa thơm vừa ngon đây..."

Mộc Hàn Hạ vừa ngâm nga không thành điệu, vừa xếp từng miếng sushi mới cuộn vào đĩa.

Bây giờ còn sớm, khách hàng thưa thớt, siêu thị vừa thoáng đãng vừa yên tĩnh. Mộc Hàn Hạ mặc bộ đồng phục màu đỏ của nhân viên bán hàng, đứng sau quầy. Nhìn rồi không có việc gì làm, cô chọn mấy miếng sushi đẹp nhất, đặt vào một cái đĩa rồi giơ điện thoại ra chụp hình.

Nói về kỹ thuật chụp ảnh, tuy chức năng camera trong điện thoại của cô hết sức bình thường, nhưng những tấm hình do cô chụp luôn được mọi người tán thưởng.

Phông nền được xử lý mờ ảo, mỗi hạt cơm trắng ngần, tròn trịa, hòa lẫn với màu xanh của rong biển và màu đỏ của cá, trông rất đẹp mắt. Cô gửi ảnh vào nhóm bạn bè, chú thích thêm một câu mang màu sắc văn nghệ:

Sushi cá hồi thêm cá ngừ cuốn bằng tay, một ngày ngập tràn mùi vị của thức ăn - by Mộc Hàn Hạ.

Tấm ảnh vừa gửi đi, nhanh chóng có một đồng người "Like".

Bạn học phổ thông A: Hình đẹp quá!

Bạn học phổ thông B: Mới sáng sớm đã muốn gây thù chuốc oán rồi sao? Tớ còn đang trên tàu điện ngầm đến công ty, chưa ăn sáng đây này.

Bạn học phổ thông C: Mộc Hàn Hạ lại ra vẽ là văn nghệ sĩ rồi.

Cô nhân viên ở quầy mỹ phẩm: Hạ Hạ chụp đẹp thật đấy.

Cậu thanh niên ở quầy thịt: Ha ha, thịt lợn mới là nhất.

Bạn học phổ thông D: A Hạ ở siêu thị cứ như cá gặp nước ấy. Khi nào rảnh đến Hải Nam chơi nhé, vườn vải nhà tớ sắp chín rồi.

Mộc Hàn Hạ tựa vào quầy hàng, vui vẻ đọc bình luận của mọi người. Đúng lúc này, Hà Tĩnh xách hai quả sầu riêng đi qua. Cô ấy hít một hơi sâu rồi đặt sầu riêng lên giá hàng. Sau đó, cô tiến lại gần Mộc Hàn Hạ, lẩm bẩm: "Cậu lúc nào cũng biết tìm niềm vui trong cảnh nghèo."

Mộc Hàn Hạ buông di động: "Chẳng lẽ nghèo thì không thể vui vẻ hay sao?"

Hà Tĩnh cười khúc khích, đảo mắt qua đĩa sushi cô vừa làm, cảm thán: "Sao cậu cứ xin đổi quầy liên tục thế?"

Mộc Hàn Hạ tỏ ra nghiêm nghị: "Cậu không biết à? Mục tiêu nghề nghiệp của mình là năm được bảy mươi hai tuyệt chiêu của siêu thị..."

"Cậu biến đi!" Hà Tĩnh ngắt lời, hạ giọng: "Đừng tưởng mình không biết, cậu đang phấn đấu tiến lên. Cậu tự thi lấy chứng chỉ, còn là của trường đại

học Giang Thành nữa chứ. Hừm, cậu lại xinh thế... Sau này nếu có thể leo cao, cậu đừng quên mình đấy nhé."

Mộc Hàn Hạ tỏ ra khó xử: "Tục ngữ nói chí phải, không thể bỏ người vợ từng cùng chung hoạn nạn, khổ cực với mình."

Hà Tĩnh đập "bốp" vào đầu cô một cái.

Tổng giám đốc siêu thị Lạc Nhã ở đường Nhị Hoàn thành phố Giang tên Mạnh Cường, năm nay ba mươi lăm tuổi, đã ly hôn và hiện vẫn còn độc thân.

Hằng ngày, anh ta đến văn phòng rất sớm, xem xét và triển khai hoạt động kinh doanh của siêu thị trong một ngày. Anh ta thường làm việc tới khuya, ra về cùng một lúc với nhân viên bán hàng và nhân viên thu ngân. Tuy đám nhân viên chẳng dám trò chuyện với Mạnh Cường nhưng ai cũng biết, nhờ sự dẫn dắt của anh ta, siêu thị mới có thể liên tục giữ vững vị trí đầu bảng trong khu vực Hoa Trung nhiều năm liền.

Hôm nay, Mạnh Cường triệu tập cán bộ quản lý của các phòng ban mở cuộc họp thường kỳ. Trong phòng hội nghị, mọi người ngồi quanh bàn hình chữ nhật, Mạnh Cường ngồi ở vị trí đầu tiên, ngón tay kẹp một điếu thuốc Vân Nam, hút một cách từ tốn. Ánh ban mai chiếu vào gương mặt và thân hình cao lớn của người đàn ông, khiến anh ta toát ra một vẻ uy nghiêm đặc biệt.

Bầu không khí vốn đang trầm lắng và nghiêm túc, nhưng đến khi Trưởng bộ phận Thị trường phát biểu, nhiều người không nén được nụ cười. Bởi vì anh ta mang đến thông tin: Tổng Giám sát Marketing Trình Vi Vi, con gái của Chủ tịch tập đoàn Vĩnh Chính - đối thủ cạnh tranh của Lạc Nhã đêm qua xảy ra tai nạn giao thông. Mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng nhưng tình trạng của cô ta tương đối nghiêm trọng.

"Vĩnh Chính vừa tuyên bố sẽ mở siêu thị mới ở con đường phía đối diện chúng ta, cách chưa đến một cây rưỡi. Bọn họ cũng đã nhận được giấy phép sử dụng đất trên đường Nhị Hoàn. Thế mà đúng lúc này, người phụ trách dự án siêu thị mới lại gặp tai nạn." Chủ nhiệm văn phòng cất giọng nhàn nhạt: "Chắc bọn họ sẽ phải hoãn kế hoạch thôi."

Trưởng bộ phận Mua sắm là người có tính cách nóng nảy, anh ta bật cười thành tiếng: "Nói thật là tôi không thể thông cảm với họ. Chúng ta đang làm ăn ngon lành, Vĩnh Chính thấy chúng ta đạt doanh thu khá nên cố tình mở siêu thị ở gần để cướp "bát cơm" của chúng ta. Nói câu này thì không nên nhưng mà họ đúng là đáng đời."

Mọi người nhiệt tình thảo luận, ai nấy đều có chút hả hê khi đối thủ gặp nạn. Tuy chẳng nói năng gì nhưng Mạnh Cương cũng không phải là người nhân từ, khóe miệng thấp thoáng ý cười.

"Mạnh tổng." Trưởng bộ phận Thị trường dăm chiêu: "Tôi nghe nói, lúc Trình Vi Vi xảy ra tai nạn còn có một người bạn cùng ngồi trong xe với cô ta. Người này được cô ta mời từ Mỹ về để giúp cô ta vận hành siêu thị mới."

"Mỹ cơ à?" Có người hỏi: "Là ai thế?"

"Hình như là bạn học cùng trường đại học với Trình Vi Vi, một thanh niên ngoài hai mươi tuổi."

"Ha ha..." Có người cười, nói với Mạnh Cương: "Mạnh tổng, thiên kim tiểu thư phải dẫn cả bạn học về để chiến đấu, lần này Vĩnh Chính đúng là kém thật."

Tất cả mọi người đều cười. Mạnh Cương cũng nhếch miệng: "Mọi người đừng có lời là cảnh giác. Từ trước đến nay, hoạt động kinh doanh của Vĩnh Chính luôn ổn định. Gần đây, họ mở thêm mấy siêu thị ở các thành phố khác, thành tích rất khá. Khi nào họ mở siêu thị ở đây, chúng ta cần chuẩn

bị chu đáo để còn "chiến" với họ. Đúng rồi, người mà Trình Vi Vi mời về giúp đỡ tên là gì?"

Trưởng bộ phận Thị trường ngẫm nghĩ rồi trả lời: "Hình như là... Lâm Mạc Thần."

Đến buổi trưa, vừa tiễn một vị khách hàng, Mộc Hàn Hạ lại ngồi sau quầy hàng ngủ gật. Tối qua gần như chẳng được chợp mắt nên cô buồn ngủ không chịu nổi. Nhân lúc không có ai ở đây, cô ngáp đến chảy cả nước mắt rồi nhắm mắt lại.

Một lúc sau, đầu bị va cộp vào thành quầy, khiến cô lập tức tỉnh giấc. Mộc Hàn Hạ mở mắt ngó nghiêng xung quanh. Vừa định ngủ tiếp, cô chợt nhìn thấy Mạnh Cường và trợ lý của anh ta đứng sau mấy quầy hàng đông lạnh.

Mộc Hàn Hạ tỉnh táo tức thì, liền ngồi thẳng người, giả bộ nghiêm túc sắp xếp sushi, giống như cô gái vừa ngủ gật hoàn toàn là một người khác.

Cô không ngẩng đầu, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt thâm trầm và sắc bén của Mạnh Cường dường như vẫn hướng về bên này. Một lúc sau, cô nhướn mày, phát hiện bọn họ đã rời đi.

Mộc Hàn Hạ thở phào nhẹ nhõm. Cô nhủ thầm, Mạnh Cường ngày nào chẳng đi thị sát siêu thị. Ở đây có quá nhiều quầy hàng và nhân viên bán hàng, chắc anh ta cũng chẳng để ý đến cô đâu.

Kết quả vài phút sau, người trợ lý tên Tiểu Trần của Mạnh Cường đột nhiên quay lại, nở nụ cười hòa nhã với cô: "Mộc Hàn Hạ, Mạnh tổng bảo cô lên văn phòng sếp."

Văn phòng của cấp quản lý nằm ngay tầng trên siêu thị, còn văn phòng của Mạnh Cường ở tận cùng của tầng bốn.

Đây không phải lần đầu tiên Mộc Hàn Hạ đặt chân tới văn phòng này. Cách đây ba năm, cô được tuyển làm nhân viên bán hàng ở siêu thị Lạc Nhã. Trong hơn hai mươi người được tuyển cùng đợt, Mạnh Cường chỉ cho gọi một mình cô.

Khi ấy, diện mạo và cách ăn mặc của Mạnh Cường cũng chẳng khác bây giờ là bao. Anh ta để kiểu đầu húi cua, dáng người cao lớn, mặc áo sơ mi ngắn tay và quần âu đơn giản, cổ tay đeo một chiếc đồng hồ loại tốt. Anh ta có nước da ngăm đen, đường nét gương mặt lộ vẻ cương nghị. Lần đầu tiên gặp gỡ, Mộc Hàn Hạ đã chú ý tới ngón tay của anh ta với các khớp xương cứng, hơi thô và có vết chai rất dày.

Đến giờ, Mộc Hàn Hạ vẫn còn nhớ rõ, hôm đó anh ta nói với cô một câu ngắn gọn: "Cô bé, tôi đã xem qua lý lịch của cô. Tuy cô chỉ có bằng trung học, nhưng lại là Lục Trung, trường trung học tốt nhất ở thành phố chúng ta. Cô hãy chăm chỉ làm việc, sau này kiểu gì cũng sẽ có cơ hội phát triển."

Thật ra Mạnh Cường cũng chỉ tốt nghiệp trung cấp, gia cảnh hết sức bình thường. Anh ta hoàn toàn dựa vào bản thân, lăn lộn từ một nhân viên bán hàng hợp đồng, dần dần trở thành nhân viên chính thức, nhân viên quản lý rồi leo lên chức Trưởng bộ phận... cuối cùng là người đứng đầu siêu thị này. Anh ta là mục tiêu phấn đấu của nhiều nhân viên trong siêu thị, tất nhiên gồm cả Mộc Hàn Hạ.

Mộc Hàn Hạ gõ nhẹ rồi đẩy cánh cửa khép hờ. Mạnh Cường ngồi sau bàn làm việc, đang cầm một ly trà. Căn phòng thoang thoảng mùi thơm của nước trà lẫn mùi thuốc lá. Nhìn thấy Mộc Hàn Hạ đi vào, anh ta mỉm cười nói: "Em ngồi đi."

Mộc Hàn Hạ ngồi xuống, trong lòng có chút mất tự nhiên. Cô nghĩ thầm, không phải vì cô ngủ gật nên sếp mới gọi cô lên đây đây chứ. Chuyện này đâu cần sếp đích thân ra mặt, chỉ cần thông báo người chủ quản phê bình cô là được. Trống ngực Mộc Hàn Hạ bất giác đập thành thịch.

Tuy nhiên, câu đầu tiên của Mạnh Cường là: "Đêm qua em thiếu ngủ à?"

Giọng anh ta trầm ấm dịu dàng, không hề có ý khiển trách. Mộc Hàn Hạ hơi đỏ mặt, cúi đầu khẽ đáp: "Vâng. Lần sau tôi sẽ rút kinh nghiệm."

Cô vẫn còn mặc bộ đồng phục màu đỏ. Chỉ là trước khi lên gặp Mạnh Cường, cô đã bỏ mũ, để lộ túm tóc đuôi gà mềm mại. Vừa rời đi nhanh, trong lòng lại khẩn trương nên trán cô lấm tấm mồ hôi, gương mặt trắng ngần mịn màng phiếm hồng. Cô hơi cúi đầu, đôi mắt đen lách cụp xuống, hàng mi dày khẽ động. Hai bàn tay buông hai bên cuộn lại thành nắm đấm.

Một lúc sau, Mạnh Cường mới lên tiếng: "Em đừng căng thẳng quá. Tôi gọi em lên đây không phải vì trách em chuyện đó. Lần sau em chú ý là được."

"Cảm ơn Mạnh tổng." Khóe miệng Mộc Hàn Hạ khẽ cong lên. Nhưng cô lập tức lấy lại vẻ mặt nghiêm túc: "Vậy Mạnh tổng tìm tôi..."

Mạnh Cường nhìn cô đăm đăm: "Em đã nhận được chứng chỉ chưa?"

Mộc Hàn Hạ nở nụ cười ngượng ngùng: "Rồi ạ. Tôi mới nhận được vào mấy ngày trước."

Mạnh Cường cũng cười, cầm ly trà nhấp một ngụm: "Sau này em có dự tính gì không?"

Mộc Hàn Hạ quan sát vẻ mặt anh ta, cất giọng thăm dò: "Tôi đã đề xuất với bộ phận Nhân sự, xin chuyển sang bộ phận Thị trường."

"Tôi đã phê chuẩn rồi."

Mộc Hàn Hạ sững sờ. Một niềm vui to lớn, niềm vui đạt được từ sau bao gian khổ dâng trào trong lòng cô.

"Mạnh tổng, tôi..." Cô hơi cúi thấp người trước anh ta: "Cảm ơn anh."

"Bình thường tôi thấy em ăn nói giỏi lắm cơ mà, sao hôm nay lại lắp bắp thế?" Khóe mắt Mạnh Cường thấp thoáng ý cười. Anh ta gật đầu: "Cô bé, làm tốt nhé!"

Mộc Hàn Hạ vẫ chìm trong tâm trạng phấn khởi, vô thức đáp lời: "Mạnh tổng, tôi đã hai mươi hai tuổi rồi, không còn là cô bé nữa."

"Em trẻ như vậy, đối với tôi không phải là cô bé thì là gì?" Anh ta nói.

Một tháng sau. Bởi vì cần bàn giao công việc, khu thực phẩm tươi sống gần đây rất bận rộn nên Mộc Hàn Hạ phải đứng quầy thêm mấy ngày nữa mới có thể chuyển đến bộ phận Thị trường.

Hai hôm nay, Mộc Hàn Hạ trực ở quầy bánh nên tương đối nhàn rỗi. Là người không chịu ngồi yên nên cô quay sang học cách làm bánh quy từ thợ chuyên nghiệp.

Bấy giờ là buổi sáng sớm nên siêu thị rất vắng vẻ. Đôi loa trên trần nhà đang phát bài Mười năm của Trần Dịch Tấn. Mộc Hàn Hạ khẽ ngâm nga theo lời ca. Giọng hát của cô rất tẹ, nói như Hà Tĩnh thì "giống đứa trẻ không tìm thấy giai điệu. "

Bề mặt kính của quầy hàng phản chiếu ánh đèn dịu dịu, mùi bánh thơm lừng xộc vào mũi. Mộc Hàn Hạ cúi xuống, bỏ đĩa bánh quy vừa nướng xong vào quầy, miệng vẫn lầm bầm: "Mười năm trước, em không quen biết anh, anh chẳng thuộc về em...", đúng lúc này, cô nhìn thấy một đôi chân dài dừng lại trước quầy bánh.

Người vừa xuất hiện mặc comple, đi giày da chỉnh tề, đứng bất động ở đó. Mộc Hàn Hạ vẫn chưa xếp xong bánh quy, cũng chẳng vội vã đứng thẳng người, cất giọng lịch sự: "Quý khách cần gì? Đây là bánh quy mới ra lò, quý khách có muốn nếm thử không?" Sản phẩm cô vừa học cách làm, tuy hình dáng đơn giản nhưng mùi vị cũng không tẹ.

"Bánh quy trông kinh thế này liệu có đầu độc chết tôi không?" Đối phương lên tiếng.

Mộc Hàn Hạ giật mình, lập tức ngẩng đầu, liền chạm phải một đôi mắt thâm trầm, đen nhánh.

Mộc Hàn Hạ hơi ngậy ra. Hôm đó tuy ở bên anh ta một lúc, nhưng dưới ngọn đèn mờ mờ, cô cũng không nhìn rõ mặt. Lúc này thì khác, anh ta đứng dưới ánh đèn sáng choang trong siêu thị, diện bộ comple chỉnh tề, bên trong là sơ mi đen, không đeo cà vạt.

Người đàn ông dứt tay vào túi quần, cảm hơi nướng lên, ánh mắt lạnh nhạt và thâm trầm quan sát cô y hệt đêm hôm đó. Lần này, ấn tượng của Mộc Hàn Hạ đối với anh ta cũng giống lần đầu: "Toàn thân người đàn ông này từ trên xuống dưới hiện rõ một từ "kiêu ngạo".

"Cô Mộc." Anh ta chậm rãi mở miệng.

Mộc Hàn Hạ lộ vẻ nghi hoặc: "Anh là..." Người đàn ông hơi biến sắc mặt. Không hiểu tại sao, Mộc Hàn Hạ lại có chút sáng khoái trong lòng. Lúc này, cô mới mỉm cười: "Ồ, thì ra là anh. Tôi nhớ ra rồi, vết thương của anh đã khỏi rồi à?"

Người đàn ông khẽ "hừm" một tiếng. Mộc Hàn Hạ nhìn thẳng vào mắt đối phương, miệng nở nụ cười chân thành: "Chúc mừng anh."

Anh ta liếc cô, lại đảo mắt một lượt rồi mới lên tiếng: "Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi."

"Tôi không thể rời khỏi nơi này." Mộc Hàn Hạ đáp: "Anh có chuyện gì muốn nói với tôi à?"

Người đàn ông im lặng vài giây, đột nhiên nhếch miệng: "Cô là nhân viên bán hàng thật sao?"

"Ừ. Tôi đâu có lừa anh." Mộc Hàn Hạ chấp hai tay sau lưng, nhìn anh ta bằng ánh mắt tinh nghịch: "Anh đừng quên thêm tiền tố "cô nhân viên bán hàng xinh đẹp, cơ trí và nhanh nhẹn" đấy nhé."

Người đàn ông không hề tỏ ra buồn cười trước sự hài hước và mặt dày của cô. Anh ta cúi xuống nhìn đồng bánh quy cô vừa làm, tựa như đang đánh giá tay nghề của cô.

Mộc Hàn Hạ hào phóng lấy ra mấy cái bánh đưa đến trước mặt anh ta: "Anh nếm thử đi, coi như tôi mời."

Anh cầm một cái bỏ vào miệng. Mộc Hàn Hạ không thể không chú ý tới bàn tay của đối phương bởi nó hoàn toàn khác với các đồng nghiệp nam của cô. Ngón tay anh ta rất dài, trắng trẻo, đốt xương hơi gầy.

"Mùi vị có được không?" Cô hỏi. Người đàn ông không trả lời mà chỉ nói: "Gói hết lại cho tôi."

Mộc Hàn Hạ ngẩn người. Đúng là nhà giàu thừa tiền, tự nhiên mua cả giỏ bánh năm tẻ rười một cân của cô làm gì chứ.

Cô cười nói: "Không được. Sao có thể để anh mua hết chứ, tôi chỉ bán cho anh cùng lắm nửa cân[1] thôi."

[1] Một cân Trung Quốc bằng 1/2 kg. (Mọi chú thích trong cuốn sách đều của người dịch.)

Cô nhanh nhẹn cân bánh rồi gói lại. Người đàn ông đứng ngoài quầy, lặng lẽ dõi theo động tác của cô. Mộc Hàn Hạ nhanh chóng đưa bánh quy cho anh ta. Hai người nhất thời im lặng, cô cũng chẳng biết nói gì.

Trong đầu cô bỗng xuất hiện một ý nghĩ, không phải anh ta sẽ đưa cho cô một tờ chi phiếu, coi như cảm tạ ơn cứu mạng đấy chứ? Ý nghĩ này hơi nực cười nhưng trong lòng Mộc Hàn Hạ vẫn có chút hồi hộp.

Đúng lúc này, người đàn ông quả nhiên thò tay vào túi quần. Khóe mắt cô dõi theo động tác của anh ta, gương mặt từ từ ửng đỏ. Ngay sau đó, anh ta rút ra một tấm card, đưa cho cô.

Mộc Hàn Hạ hơi ngậy ra khi nhìn thấy tấm danh thiếp. Danh thiếp mỏng nhưng rất cứng, màu vàng nhạt, không có mùi thơm cũng chẳng có hoa văn gì, trên mặt in hai hàng chữ màu đen kiểu Tống thể[1] đơn giản: Công ty TNHH Thương mại Phong Thần Tổng Giám đốc Lâm Mạc Thần

([1] Tống thể là kiểu chữ vuông thời Tống.)

Mộc Hàn Hạ chưa từng nghe qua tên công ty này, còn cái tên Lâm Mạc Thần gồm ba chữ dài và mỏng, tựa hồ tràn đầy sức mạnh, khiến người ta bất giác cảm thấy, đúng là tên của anh ta.

Ngọn đèn trên đỉnh đầu vẫn chiếu thứ ánh sáng trắng tinh khiết, mùi bánh ngọt nóng hôi vẫn thoang thoảng trong không khí. Cô lau tay vào tạp dề cho sạch dầu mỡ mới nhận danh thiếp của người đàn ông. "Hãy đến làm trợ lý hành chính ở công ty tôi." Anh ta nói.

Mộc Hàn Hạ không khỏi sửng sốt. Cô chẳng bao giờ ngờ tới, thứ đối phương cho cô lại là một công việc. "Anh..." Trong lòng có chút cảm động, cô nhất thời không nói nên lời.

Dường như đoán được cô sẽ có phản ứng này, người đàn ông nở nụ cười nhàn nhạt: "Cô cứ từ từ suy nghĩ."

"Không..." Mộc Hàn Hạ ngắt lời anh ta. Khóe môi không kìm nén được nụ cười ấm áp nhưng cô lắc đầu: "Cảm ơn anh đã coi trọng tôi. Nhưng không cần đâu, tôi vẫn muốn ở lại Lạc Nhã. Một lần nữa cảm ơn ý tốt của anh." Lâm Mạc Thần lặng thinh.

Vốn đang vui vẻ nghĩ xem có nên cho anh ta thêm chút bánh quy nữa không, cô chợt nhận ra trạng thái bất thường của anh ta. Người đàn ông lại

nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng. Nhiệt độ quanh người anh ta dường như dần hạ thấp. "Cô bảo cô muốn ở lại siêu thị này làm nhân viên bán hàng?" Anh ta hỏi.

Mộc Hàn Hạ mỉm cười, nghĩ bụng: Tôi sắp được điều đến bộ phận Thị trường rồi. Nhưng ngoài miệng, cô vẫn nghiêm túc trả lời: "Vâng, tôi thích làm nhân viên bán hàng nhất trên đời."

Anh ta không nói gì nhưng Mộc Hàn Hạ có thể cảm nhận được bầu không khí dường như trở nên bế tắc. Cô nghĩ thầm, người này đúng là hợm hĩnh, chẳng phải anh ta đến đây để cảm ơn cô hay sao. Cô từ chối lời mời của anh ta thì có gì không đúng mà sao sắc mặt anh ta khó coi đến thế.

Vốn là người độ lượng, Mộc Hàn Hạ định nói điều gì đó để làm dịu đi bầu không khí nhưng người đàn ông đột nhiên rút kính râm từ trong túi đeo lên mắt.

Mộc Hàn Hạ lại liếc anh ta một cái. Anh ta đeo cặp kính râm to tướng, lúc không cười, sắc mặt có phần lạnh lùng. Sau đó, anh ta thốt ra một câu khiến Mộc Hàn Hạ sửng sốt: "Tôi sẽ đánh đổ siêu thị này trong vòng ba tháng. Trước đó, cô có thể đến chỗ tôi làm việc. Đây là tôi muốn báo đáp ơn cứu mạng của cô."

Không bao lâu sau khi Lâm Mạc Thần rời đi, có người đến gọi Mộc Hàn Hạ: "Mạnh tổng triệu tập cuộc họp với bộ phận Thị trường, sếp bảo cô cùng tham dự."

Mộc Hàn Hạ vội vàng chạy vào nhà vệ sinh, thay bộ đồng phục đầy mùi bơ bằng áo phông và quần dài. Phát hiện cô gái trong gương có chút hơi hộp, cô buộc tóc một cách cẩn thận, sửa sang lại bộ quần áo rẻ tiền nhưng sạch sẽ rồi mới đi ra ngoài.

Sợ muộn giờ nên Mộc Hàn Hạ chạy một mạch lên tầng trên, đến cửa phòng họp mới đi chậm lại. Cô vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh nhưng cổ họng đã

trở nên khô rát. Cửa phòng họp mở toang, bên trong đầy ắp người. Mạnh Cương ngồi ở vị trí đầu tiên. Như có linh cảm, anh ta ngẩng đầu nhìn về bên này.

Mộc Hàn Hạ cung kính gật đầu, sau đó tìm một góc ngồi xuống. Mạnh Cương rời mắt đi chỗ khác, tựa như đối với anh ta, cô chẳng phải là sự tồn tại đặc biệt gì.

Trong phòng có người hút thuốc, có người hạ giọng trò chuyện, Mộc Hàn Hạ không quên cầm sổ và bút. Cô cúi xuống nhìn chăm chăm quyển sổ trống trơn, có cảm giác như đang trong giấc mộng. Mọi người nhanh chóng tụ tập đông đủ. Mạnh Cương gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn: "Chúng ta họp thôi."

Phòng họp trở nên yên tĩnh trong giây lát. Mộc Hàn Hạ nín thở, ngẩng đầu nhìn thẳng vào gương mặt uy nghiêm của Mạnh Cương như những đồng nghiệp khác. Mạnh Cương cất giọng trầm trầm: "Siêu thị mới của Vĩnh Chính sẽ khai trương vào tháng sau. Chúng ta cần phải thảo luận đối sách."

...

Sau khi rời khỏi Lạc Nhã, Lâm Mạc Thần lái xe thẳng tới bệnh viện. Trình Vi Vi nằm ở phòng VIP, có hai người giúp việc của nhà họ Trình chăm sóc. Thấy Lâm Mạc Thần đi vào, cô ta liền phẩy tay ra hiệu người giúp việc ra ngoài. Lâm Mạc Thần ngồi xuống sofa.

Đầu và tay Trình Vi Vi vẫn còn quấn băng, đùi bó thạch cao. Cô ta nở nụ cười một cách khó nhọc. "Anh đã gặp được cô gái cứu chúng ta chưa?" Trình Vi Vi hỏi. Lâm Mạc Thần vất chéo chân, đặt tay lên đầu gối, bình thản trả lời: "Gặp rồi." "Đưa chi phiếu thì coi như chúng ta không nợ cô ấy nữa." Trình Vi Vi nói. Lâm Mạc Thần không phủ nhận. Trình Vi Vi nhướng mày nhìn người đàn ông. Anh mặc bộ comple thẳng tắp, tuy sắc mặt vẫn

còn nhợt nhạt vì ảnh hưởng của vụ tai nạn nhưng vẫn tuấn tú và tỏa ra khí thế bức người như thường lệ. Cô ta không nhịn được cảm thán: "Ông trời thật chẳng công bằng gì cả. Rõ ràng cả hai chúng ta đều gặp tai nạn, vậy mà anh đã có thể đi khắp chốn còn em thì phải nằm viện một tháng." Lâm Mạc Thần mở chai nước khoáng, uống một ngụm mới lên tiếng: "Vivian! Chúng ta là quan hệ hợp tác, chứ không phải quan hệ ràng buộc lẫn nhau. Ý của em là, đối tác bị em liên lụy, gặp tai nạn giao thông thì cũng phải bị thương nặng như em mới được coi là công bằng hay sao? Hừ... em có thành ý hợp tác không đấy?" Thực ra Trình Vi Vi cũng chỉ nói đùa mà thôi. Cô ta cười: "Được rồi, Jason, em đùa ấy mà. Bây giờ chúng ta bàn chuyện nghiêm túc nhé. Em vốn mời sư huynh đến đây để tính kế giúp em, nhưng bây giờ em phải nằm viện một tháng. Chắc anh cũng biết, mấy lão già trong tập đoàn và đám con cháu của họ, còn cả mấy người anh rể của em đều đang theo dõi em sát sao. Số tiền đổ vào siêu thị này rất lớn nên em không thể để người khác nhúng tay vào. Vì thế, bây giờ em chỉ có thể dựa vào sư huynh mà thôi." Lâm Mạc Thần lặng thinh. Trình Vi Vi nhìn anh bằng ánh mắt chân thành: "Anh có thể tạm thời dừng việc trụ bị công ty mới của anh, thay em quản lý siêu thị một thời gian có được không?" Lâm Mạc Thần cười cười, đưa mắt qua cái chân đang treo lơ lửng của cô gái. Trình Vi Vi lập tức rên khẽ một tiếng, giả bộ vết thương vẫn còn rất đau. Lâm Mạc Thần nói: "Tôi giống một thằng đàn ông vì phụ nữ tình nguyện rơi vào nơi dầu sôi lửa bỏng từ khi nào vậy? Hơn nữa, em không phải là người phụ nữ của tôi." Trình Vi Vi cảm thấy lồng ngực tắc nghẽn. Nhưng ngoài mặt, cô ta vẫn thản nhiên như không: "Em biết rồi. Anh cứ ra điều kiện đi." Lâm Mạc Thần nheo mắt nhìn cô ta: "Sau này, sản phẩm của tôi sẽ được đưa vào hệ thống siêu thị Vĩnh Chính. Ngoài ra, em phải trích thêm 5% lợi nhuận cho tôi." Mặc dù ruột đau như cắt, Trình Vi Vi vẫn phải cắn răng: "Được thôi." Lâm Mạc Thần mỉm cười. Lúc này là tầm chạng vạng, ánh hoàng hôn từ ngoài cửa sổ chiếu vào phòng. Vẻ mặt anh vẫn lạnh nhạt như thường lệ. Từ lúc Trình Vi Vi nhờ người giới thiệu làm quen với anh ở trường đại học, cho dù ở bất cứ đâu, dù kiếm được bao nhiêu tiền, thần thái của anh vẫn luôn cao ngạo và quyết đoán như vậy. Ánh mắt Trình Vi Vi lướt qua đôi

mắt sâu thẳm tới khóe miệng hơi cong lên của người đàn ông, di chuyển xuống bờ vai rộng và gầy của anh rồi rời đi chỗ khác. "Đã đến lúc anh "ra" bàn tay quý rồi." Trình Vi Vi cất giọng bông đùa. "Số liệu tiêu thụ của Lạc Nhã trong mấy tháng qua ở trên mặt bàn bên cạnh anh." Lâm Mạc Thần cầm lên xem. Trình Vi Vi nói tiếp: "Sư huynh, em biết vụ này không dễ giải quyết. Đối tượng anh hướng đến ở nước ngoài đều thuộc ngành nghề mới mẻ, mức độ tự do tương đối lớn. Còn ngành siêu thị theo một mô thức kinh doanh cố định, lợi nhuận thấp. Hơn nữa, em cũng chỉ có một siêu thị này, chỉ có thể cạnh tranh bằng giá cả mà thôi. Tuy nhiên, em có thể đảm bảo với anh sẽ xin được vốn đầu tư và chính sách ủng hộ ở mức cao nhất từ tổng công ty. Siêu thị mới cũng toàn là những người đáng tin cậy. Hy vọng anh hãy thoải mái tiến hành, đừng bao giờ cảm thấy khó xử." Lời nói của cô ta xuất phát từ đáy lòng, những tưởng Lâm Mạc Thần ít nhiều có sự tán thưởng, nào ngờ anh chẳng thềm ngẩng đầu, chỉ cười nhạt: "Tôi thì có gì khó xử chứ? Trong cuộc chiến về giá cả, dù nhắm mắt tôi cũng có thể "chơi" ngon lành."

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đình Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Bạn từng thấy siêu thị giảm giá nhiều nhất là bao nhiêu? Giảm 5% trên hóa đơn tổng hay cứ tròn năm mươi tệ sẽ trừ đi năm tệ, tối đa là mười lăm tệ?

Hiện tại, toàn bộ nhân viên bộ phận Thị trường của siêu thị Lạc Nhã đang thảo luận vấn đề này.

Để đối phó với việc khai trương của Vĩnh Chính, bọn họ cần phải khuyến mãi đến mức nào mới có thể đánh bại đối phương? "Mỗi lần khai trương, Vĩnh Chính đều giảm từ 3 đến 5%." Một chủ quản nói: "Lần này chắc cũng thế thôi."

Một nhân viên quản lý khác lên tiếng: "Chúng ta không thể không thừa nhận, môi trường mua sắm và chất lượng phục vụ của Vĩnh Chính tốt hơn chúng ta. Siêu thị của chúng ta đã mở được bảy, tám năm, còn họ là siêu thị mới, trang trí đẹp mắt. Hơn nữa, tố chất của nhân viên bán hàng rất xuất sắc."

"Thế thì chúng ta cần dọn dẹp và trang hoàng lại siêu thị, chú trọng cả tố chất của nhân viên bán hàng nữa." Một người phụ họa. "Bọn họ giở chiêu bài khuyến mãi thì chúng ta cũng làm theo là được rồi."

Người khác lên tiếng: "Người dân ở quanh đây đã quen mua hàng ở chỗ chúng ta. Tôi không tin bọn họ có thể cướp được nguồn khách hàng này."

Mọi người thảo luận rôm rả, trong khi Mộc Hàn Hạ nhanh chóng ghi chép. Trước kia ở dưới nhìn lên, bây giờ ở trong cuộc, cô mới phát hiện,

đám nhân viên văn phòng của Lạc Nhã đều rất thực tế, hơn nữa lại có kinh nghiệm phong phú.

Chẳng bao lâu sau, họ đã đưa ra nhiều biện pháp đối phó như: Tăng cường công tác vệ sinh và mỹ quan của siêu thị, tiến hành bồi dưỡng thêm tác phong chuyên nghiệp cho nhân viên bán hàng, đồng thời chú trọng và nâng cao chất lượng của nhóm sản phẩm tươi sống, một số sản phẩm chất lượng kém bình thường có thể mắt nhắm mắt mở cho qua thì từ ngày mai không được lên kệ nữa...

Thỉnh thoảng ngẩng đầu, Mộc Hàn Hạ thấy Mạnh Cường đều chăm chú lắng nghe.

Đối với một số ý kiến, anh ta sẽ quyết định tại chỗ. Còn một số khác anh ta chẳng nói có được hay không, hoặc thẳng thắn chỉ ra ưu và nhược điểm. Ý kiến của anh ta luôn ngắn gọn, rõ ràng, cũng giữ thể diện cho cấp dưới nên mọi người đều tâm phục khẩu phục.

Cuối cùng, Trưởng bộ phận Thị trường phát biểu: "Mạnh tổng, tôi thấy chúng ta nên áp dụng mức giảm 5% trong tuần Vĩnh Chính khai trương. Hiện tại, doanh số mỗi ngày của chúng ta đạt khoảng hai triệu tệ, khuyến mãi một tuần đầu tư khoảng hơn một triệu, như vậy chắc cũng đủ rồi."

Mạnh Cường ngẫm nghĩ trong giây lát rồi đồng ý. Xét cho cùng, trên bất cứ thị trường nào, phòng thủ bao giờ cũng dễ dàng hơn tấn công. Cùng một mặt hàng, cùng một mức khuyến mãi như nhau, người tiêu dùng đương nhiên thích mua sắm ở nơi quen thuộc hơn. Vì vậy mới có nhiều người, nhiều công ty nỗ lực trở thành số 1 trong lĩnh vực của mình. Đây gọi là đánh đòn phủ đầu.

Nhà Mộc Hàn Hạ cách siêu thị không xa, nhưng thuộc về một thôn nằm trong thành phố. Tâm xế chiều, cô xuống xe buýt, đi qua một con đường đất gồ ghề bụi mù mịt, lại vòng qua mấy khu nhà đã bị dỡ bỏ nay chỉ còn

lại đồng đồ nát mới tới một dây tập thể cũ kỹ. Đã có nhiều hộ dọn đi nơi khác, khu nhà bỏ trống đến phân nửa nhưng vẫn còn một số người ở lại, trong đó có Mộc Hàn Hạ.

Nhà cô ở tầng sáu. Cô bước nhanh lên cầu thang, rút chìa khóa mở cửa, ném ba lô sang một bên rồi thả người xuống sofa.

"Haiz." Cô thở một hơi dài tựa như vừa vui vừa buồn. Một lúc sau, cô ngồi dậy, nhìn lên di ảnh của bố mẹ treo trên bức tường trắng loang lổ. Trời đã nhá nhem tối, căn phòng một màu u ám.

Cô nhìn đăm đăm vào di ảnh bố mẹ, miệng lẩm bẩm: "Mẹ ơi, con gái mẹ rất lợi hại. Hôm nay, Mạnh tổng đã thăng chức cho con làm trợ lý bộ phận Thị trường. Sau này, con sẽ là nhân viên văn phòng chính thức, không còn là nhân viên bán hàng nữa."

"Như vậy, con cũng chẳng kém hơn các bạn thi đỗ đại học là bao. Ngày xưa, thành tích của các bạn ấy vốn dĩ không bằng con."

"Xem ra, vận may của con không phải lúc nào cũng tệ, bây giờ dần có chuyển biến tốt rồi."

"Ngày mai, con nhất định phải đi đánh chén một bữa thật ngon để chúc mừng mới được. Con sẽ đốt tiền giấy cho bố mẹ. Hiện giờ, con gái của bố mẹ cũng được coi là giới "cổ cồn trắng"* không còn là người nghèo nữa rồi."

(* Cổ cồn trắng: Chỉ những người làm việc trong văn phòng.)

... "Sao bố mẹ lại đi cả thế... Con rất nhớ bố mẹ," Nói đến đây, nước mắt chảy giàn giụa xuống gò má.

Khóc một lúc, cô lại lau khô nước mắt, nằm lên giường thần thờ hồi lâu. Mộc Hàn Hạ nhớ tới cuộc họp ngày hôm nay. Cô vẫn chưa có tư cách phát

biểu ý kiến. Nhưng khi nghĩ Lâm Mạc Thần và câu nói tàn nhẫn của anh ta, cô chợt linh cảm có gì đó bất ổn. Cô đột nhiên nhớ ra, người của bộ phận Thị trường cho biết Lâm Mạc Thần tốt nghiệp đại học Colombia ở Mỹ. Đại học Colombia ở Mỹ là một trong những giấc mơ của cô.

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, Mộc Hàn Hạ lập tức bật máy tình, mở hộp chat QQ: Hầu Tử! Cậu có ở đó không?

Hầu Tử là một bạn học thời cấp ba của cô, hiện đang theo học ở đại học Colombia, New York.

Mãi tới mười hai giờ, Hầu Tử ở bên kia bờ đại dương mới đăng nhập: Tớ đây, lớp trưởng. Sao hôm nay lại liên lạc với tớ thế, có chuyện gì à?

Mộc Hàn Hạ mỉm cười, trả lời: Không có việc thì không thể liên lạc với cậu sao? Gần đây cậu thế nào rồi?

Hầu Tử: Rất ok. Chắc cậu cũng biết, con người tớ sống ở đâu mà chẳng ngon lành.

Mộc Hàn Hạ: Ha ha... Thế thì tốt! Tớ có việc muốn hỏi cậu. Cậu từng nghe đến một người tên là Lâm Mạc Thần, tốt nghiệp đại học Columbia chưa?

Hầu Tử: Tớ không quen, học cùng khóa với chúng ta à?

Mộc Hàn Hạ: Có lẽ hơn chúng ta mấy khóa.

Hầu Tử: Tuy không rõ nhưng một khi lớp trưởng đã có lời, thì dù phải xông pha khói lửa, đê đây cũng sẽ tìm hiểu rõ ràng. Lớp trưởng cứ yên tâm, trong phạm vi người Hoa chắc cũng dễ tìm. Hơn nữa, tớ có bạn học ở Columbia, để tớ hỏi xem thế nào.

Mộc Hàn Hạ: Cảm ơn cậu! Cô gửi biểu tượng mặt cười tươi roi rói.

Một lúc sau, Hầu Tử mới nhận lại: Hiện giờ lớp trưởng sống thế nào?

Mộc Hàn Hạ im lặng vài giây mới trả lời: Tốt vẫn ổn!

Hầu Tử lập tức gửi biểu tượng người nhảy nhót, Mộc Hàn Hạ không nhận được cười.

Hôm sau, Mộc Hàn Hạ chính thức được điều đến bộ phận Thị trường. Trên thực tế chỉ là đổi nơi làm việc từ tầng dưới lên tầng trên nhưng tính chất hoàn toàn khác biệt.

Văn phòng gọn gàng và yên tĩnh, ai nấy đều cắm đầu vào máy tính, hoặc là bận rộn họp hành, hoặc là chạy đến các siêu thị, các nhà cung cấp sản phẩm, theo một trình tự đâu ra đấy.

Trưởng bộ phận giới thiệu Mộc Hàn Hạ với mọi người rồi phân cô theo một bà chị. Chị ta giao cho cô những công việc đơn giản như sắp xếp và photo lại tài liệu.

Mộc Hàn Hạ là người khiêm nhường, chịu thương chịu khó, ngoan ngoãn vâng lời lại khéo ăn khéo nói, nhưng không phải kiểu nịnh nọt mà khá dí dỏm nên sau một ngày làm việc chung, không chỉ chị ta mà cả những đồng nghiệp khác đều cảm thấy cô nhân viên mới này rất hoạt bát, không có vẻ vụng về của một nhân viên bán hàng, dễ dàng chiếm được cảm tình của mọi người.

Buổi chiều, Mộc Hàn Hạ tan sở đúng giờ. Hôm nay, cô đã hẹn Hà Tĩnh đi ăn một bữa thỏa thích. Hai cô gái bắt xe buýt đến chợ đêm bên bờ sông, gọi một đồng thịt nướng và cà phê.

Cuối cùng, hai người no căng bụng, tựa vai vào nhau ngắm sao trời. "Này." Hà Tĩnh liếc qua Mộc Hàn Hạ: "Mau khai thật, tiền lương của cậu bây giờ tăng lên bao nhiêu?"

"Cộng khoản nợ khoản kia..." Mộc Hàn Hạ cười: "Chắc cũng gấp đôi so với trước."

"Woa!" Hà Tĩnh thốt lên một tiếng đầy kinh ngạc rồi làm động tác như đâm mạnh vào mặt cô: "Đáng đánh đòn, sao cậu lại nói ra chứ." Hai người cười khanh khách.

Một lúc sau, Mộc Hàn Hạ đứng lên, đi đến bên mặt nước tối đen, dời mắt sang bờ bên kia.

Nơi đó là khu vực sầm uất nhất thành phố Giang với những tòa nhà cao tầng đèn điện sáng trưng như không thấy tận cùng.

Trong lòng dội lên một niềm hưng phấn, cô hít sâu một hơi sâu, hét lớn: "Tôi là... vua của vũ trụ."

Hà Tĩnh cười lăn cười bò. Có người đi ngang qua bờ sông, cũng chỉ coi bọn họ bị hâm. Bộ phim điện ảnh Titanic đã ra mắt khán giả mười năm, không hiểu tại sao Mộc Hàn Hạ bỗng dưng bật ra câu thoại này.

Hà Tĩnh ở bên cạnh trêu chọc: "Cậu đang bước vào tuổi dậy thì đấy à? Có phải cũng muốn tìm một anh chàng Jack không?"

Mộc Hàn Hạ đáp: "Đương nhiên. Nếu trên thế gian này có một người như Jack, tự nguyện vì tớ từ bỏ tất cả, thậm chí nhảy xuống xoáy nước, chắc chắn tớ sẽ yêu anh ấy."

Hà Tĩnh "chật chịt" hai tiếng, Mộc Hàn Hạ đứng ở nơi ánh sáng giao nhau bên bờ sông, ngoảnh đầu, cười nói: "Nhưng tớ không phải là Rose, tớ sẽ không sống một mình. Tớ sẽ nhảy xuống cùng anh ấy, giữ trọn lời hứa tuyệt đối không rời xa nhau."

Đêm đã về khuya, hai người ngồi xe buýt quay về siêu thị. Hà Tĩnh bắt một chuyến xe khác về nhà. Vì trong người có hơi men nên Mộc Hàn Hạ

cảm thấy rất hưng phấn. Vừa định ra về, cô chợt phát hiện siêu thị Vĩnh Chính ở chệch bên kia đường đã gần hoàn tất việc trang hoàng.

Tòa nhà màu trắng mới tinh, trên nóc xuất hiện mấy chữ lớn màu đen đơn giản "Vĩnh Chính Your Mart". Nhìn thế nào, Mộc Hàn Hạ cũng thấy không vừa mắt. Phong cách kiến trúc của họ trông qua có vẻ thời thượng, nhưng rõ ràng chẳng có không khí như màu đỏ tươi của Lạc Nhã.

Đêm khuya thanh vắng, trong lòng có chút kích động, Mộc Hàn Hạ quyết định đi thăm dò tình hình.

Cô băng qua đường, vượt qua bụi cây vẫn chưa được cắt tỉa gọn gàng trên vỉa hè, liền nhìn thấy bên dưới tòa nhà cách đó không xa vẫn còn sáng đèn, mấy người công nhân đi tới đi lui.

Mộc Hàn Hạ giữ vẻ mặt thản nhiên như một người qua đường bình thường, dù thực tế cũng chẳng ai chú ý đến cô.

Cô đi sang bên hông tòa nhà, vòng qua đám công nhân ra phía sau. Đây là một bãi đỗ xe mới được xây dựng, hiện giờ trống không, chỉ có một chiếc xe bốn chỗ đỗ ở đó. Mộc Hàn Hạ nhận ra đó là chiếc Cayenne màu đen bóng loáng. Xem ra, quản lý cao cấp nào đó của Vĩnh Chính đang có mặt ở nơi này.

Tầng một có cánh cửa cuốn vẫn đang mở. Mộc Hàn Hạ đoán là kho hàng. Cô vừa định "vào nhằm chỗ" để xem bọn họ tích trữ mặt hàng nào là chủ yếu, trên cầu thang chợt vang lên tiếng bước chân.

Mộc Hàn Hạ vội vàng nép vào góc tường. Một người đàn ông cao gầy mặc comple xuất hiện trong tầm nhìn của cô. Là Lâm Mạc Thần.

Mộc Hàn Hạ không khỏi sửng sốt. Lâm Mạc Thần rút tay túi quần, thong thả đi đến chỗ để ô tô, rút chìa khóa mở cửa xe.

Mộc Hàn Hạ rụt người ở sau tường, dõi theo bóng lưng người đàn ông.

Đúng lúc này, anh ta đột nhiên dừng bước, quay đầu về phía cô. Mộc Hàn Hạ sợ đến mức cứng đờ người, trống ngực đập thình thịch.

Xung quanh tối lờ mờ và vô cùng tĩnh lặng, không có bất cứ âm thanh nào khác. Lâm Mạc Thần không có phản ứng, cũng chẳng lên xe rời đi.

Nhận thức rõ mình nên đi ngay lập tức, vì thế Mộc Hàn Hạ quay người, bước rón rén theo lối nhỏ bên hông tòa nhà, lặng lẽ đi ra ngoài. Trời tối nên không nhìn rõ đường, cô giẫm phải thứ gì giống như tấm sắt, rồi giẫm phải thứ nhão nhoét như bùn, nhưng đâu có tâm trạng để ý.

Đang cảm thấy may mắn là mình đã kịp thời bỏ đi, bỗng dưng cô nghe thấy tiếng cười khê từ phía sau truyền tới.

Mộc Hàn Hạ vô cùng hoảng hốt. Trong lúc luống cuống, cô đạp phải một cái hố, mất thăng bằng ngã sòng soài dưới đất. Cô ho "khụ khụ" mấy tiếng, mặt toàn là bụi đất. Khuỷu tay và đầu gối đau rát, Mộc Hàn Hạ định đứng lên nhưng gót giày bị kẹt cứng.

Đang nhăn nhó, cô chợt nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn đi tới. Lâm Mạc Thần nhanh chóng xuất hiện trước mặt cô rồi ngồi xổm xuống.

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu nhìn anh, hai má ửng đỏ. Gương mặt anh mơ hồ trong bóng đêm, đôi mắt sáng chăm chú quan sát cô. "Một nhân viên bán hàng tầm thường không những không chịu bỏ tối theo sáng mà còn muốn học đòi làm gián điệp thương mại à?"

Bị nói trúng tim đen, Mộc Hàn Hạ trừng mắt với anh: "Ai bảo tôi đang làm gián điệp thương mại? Tôi chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi."

Lâm Mạc Thần liếc cô một cái: "Tình cờ đi ngang qua kho hàng của tôi vào lúc chín giờ tối ư?"

Mộc Hàn Hạ cứng họng. Đúng lúc này, cô đã rút được gót giày nên thông thả đứng lên, bình thản đánh trống lảng: "Đừng ăn không nói có. Hừ... anh biết mình có thể đánh đổ Lạc Nhã trong vòng ba tháng sao?"

Lâm Mạc Thần cũng đứng lên. Lối đi chật hẹp, bức tường lại cao nên khi đứng dậy, anh bỗng dường cao hơn Mộc Hàn Hạ rất nhiều.

Cô muốn lùi về phía sau để cách xa anh một chút, nhưng nghĩ không thể thua về khí thế, cô lại cố gắng bất động.

Nào ngờ anh cúi đầu nhìn cô, khe khẽ miệng cười: "Dĩ nhiên. Có muốn tôi cho cô xem toàn bộ kế hoạch không?"

Mộc Hàn Hạ ngẩn người. Hả? Anh cất giọng tự giễu: "Trông tôi giống một người đàn ông đầy nhiệt huyết, chỉ lo báo đáp ân tình hay sao?"

Mộc Hàn Hạ câm nín. Thật là... Lúc này cô thật sự muốn nhặt viên gạch đập vào mặt anh ta. Sao trên đời có người độc mồm như vậy chứ! "Hà..." Cô cười lạnh, đáp trả: "Thật ngại quá, Lạc Nhã của chúng tôi cũng không phải là đối tượng dễ bắt nạt." Nói xong, cô liền quay người rời đi.

Lâm Mạc Thần đứng yên vài giây. Bóng hình Mộc Hàn Hạ thấp thoáng dưới ánh trăng nhàn nhạt.

Hôm nay, cô mặc áo sơ mi kẻ ca rô đơn giản, bên trong là áo phong trắng và quần bò. Nhìn từ phía sau, mái tóc dài đen nhánh của cô như thác nước đổ xuống lưng, vòng eo mảnh mai và đôi chân thon thả ẩn hiện.

Tuy nhiên, so với đám phụ nữ xung quanh anh thì cô quá mờ nhạt và nhỏ bé, giống một hạt bụi bình thường chẳng liên quan gì đến anh.

Về đến nhà, Mộc Hàn Hạ liền nghe thấy âm thanh báo hiệu có người gọi trên hộp chat QQ.

Hầu Tử đang online. Mộc Hàn Hạ hỏi: Có tin rồi à?

Hầu Tử không trả lời ngay mà hỏi lại: Lớp trưởng! Trước tiên cậu hãy cho tớ biết, tại sao cậu muốn tìm hiểu về người này.

Mộc Hàn Hạ: Công ty tớ đang có một số nghiệp vụ liên quan đến anh ta. Cậu mau nói đi.

Hầu Tử: Thế à... Lớp trưởng, nếu gặp người này, cậu nhất định phải tránh anh ta xa một chút, tốt nhất đi vòng đường khác, cả công ty của cậu cũng vậy.

Mộc Hàn Hạ ngạc nhiên: Tại sao chứ?

Hầu Tử: Bởi vì theo tin đồn thì anh ta là một nhân vật vô cùng đáng sợ. Anh ta rất thâm hiểm và tàn nhẫn, vì lợi nhuận bất chấp thủ đoạn. Nghe nói có nhiều người đối đầu với anh ta đã bị anh ta làm cho phá sản.

Hầu Tử kể một câu chuyện cho Mộc Hàn Hạ nghe. Đây là câu chuyện xảy ra vào năm Lâm Mạc Thần tốt nghiệp đại học Columbia mà cậu ta nghe được.

Lâm Mạc Thần có một bạn học gia đình mở trang trại trồng hoa quả. Bởi vì trình độ cơ giới hóa ở Mỹ rất cao, cộng thêm chính sách hỗ trợ của nhà nước nên các trang trại đạt sản lượng rất lớn, thành ra bán không được giá. Lâm Mạc Thần chung vốn với bạn học.

Người khác kinh doanh mặt hàng trái cây đều phải tạo mối quan hệ, chạy đi tiếp thị, lo khâu vận chuyển... Còn anh thì âm thầm chuẩn bị mấy tháng rồi tung ra một trang web mang tên One Fresh.

Mục đích của trang web này là chuyên bán trái cây cho dân văn phòng ở Manhattan. Trang web đưa ra khẩu hiệu: Mỗi ngày ăn hoa quả tươi là cách sống khỏe mạnh của người Manhattan. Chẳng phải mọi người vì bận rộn

công việc nên không để ý cũng chẳng có thời gian đi mua hay sao? Không thành vấn đề, chỉ cần bạn đặt hàng trên trang web, mỗi ngày vào một giờ nhất định, sẽ có người mang đến cửa hàng tiện lợi gần nhất cho bạn. Những lúc trên đường đi làm, tan sở, hay ra ngoài ăn trưa, bạn tiện qua lấy là được. Hơn nữa, trái cây của chúng tôi đảm bảo là loại tươi mới và đạt tiêu chuẩn an toàn. Quả nào cũng kèm tấm thẻ chú thích rõ được hái vào ngày nào, giờ nào, trang trại nhà ai, hái từ cây số mấy. So với loại hàng tồn kho hay đông lạnh không biết từ đời nào ở siêu thị và cửa hàng hoa quả, thì sản phẩm của chúng tôi tươi ngon hơn nhiều. (Đương nhiên sự thật có phải như thế hay không thì chỉ mình Lâm Mạc Thần biết mà thôi.) Đối tượng khách hàng mà trang web hướng tới là phái nữ, nhưng cũng hoan nghênh cánh mày râu đặt hàng dài hạn làm quà cho bạn gái, trang web sẽ tặng kèm hoa hồng.

Bởi vì mối quan hệ và sự ảnh hưởng của Lâm Mạc Thần cùng bạn anh ta ở địa phương nên trang web nhanh chóng phát triển lớn mạnh, thậm chí phủ khắp Manhattan.

Anh ta kiếm được tiền, tự nhiên sẽ có người tức tối. Nhà cung cấp trái cây lớn nhất khu vực New York bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Bọn họ cũng triển khai hoạt động khuyến mãi nhưng vô dụng vì dân văn phòng chẳng thèm để ý. Bây giờ người ta ăn trái cây là ăn theo phong cách, là thể hiện tấm lòng chứ ai quan tâm đến vấn đề táo của bạn rẻ hơn hai đô la Mỹ.

Sau đó, đối thủ cạnh tranh cũng lập trang web, định bắt chước đưa ra dịch vụ tương tự. Trên chốn thương trường, chuyện này vô cùng nguy hiểm bởi hình thức kinh doanh mới do công ty nhỏ sáng tạo mà bị công ty lớn sao chép thì công ty nhỏ chỉ có nước dẹp tiệm. Nguyên nhân do công ty lớn mạnh hơn công ty nhỏ về mọi phương diện.

Tuy nhiên, đối thủ cạnh tranh phát hiện, lập trang web cũng chẳng ăn thua. Tại sao chứ? Bởi vì Lâm Mạc Thần đã sớm ký hợp đồng với các cửa hàng tiện lợi. Họ chỉ được cung cấp dịch vụ ký gửi trái cây của riêng công

ty anh ta. Nếu vi phạm hợp đồng, họ sẽ phải bồi thường một khoản tiền cực lớn.

Bởi vì trước đó chưa từng có ai làm chuyện này, các cửa hàng tiện lợi kiếm được một chút tiền nên đã vui vẻ đồng ý.

Lâm Mạc Thần im hơi lặng tiếng trong mấy tháng trước đó, hóa ra là đi giải quyết vụ này. Trái cây của đối thủ cạnh tranh không kém Lâm Mạc Thần là bao, giá lại thấp hơn nhưng vẫn không thể tiếp cận được với khách hàng. Bọn họ nổi giận, nghĩ ra chiêu thâm hiểm, lôi kéo một số chủ nông trại đang hợp tác với Lâm Mạc Thần hoặc đánh đập uy hiếp nhân viên phân phối, thậm chí gửi thư đe dọa tới anh ta.

Tuy nhiên, Lâm Mạc Thần chẳng hề bận tâm. Trang web vẫn nhộn nhịp như thường lệ, thậm chí còn đưa ra mục tiêu to lớn như: "Doanh thu hằng năm đạt 500 triệu USD", "Trong vòng ba năm sẽ mở rộng ra toàn nước Mỹ".

Cuối cùng không còn cách nào khác, đối thủ cạnh tranh buộc phải mời Lâm Mạc Thần ngồi xuống đàm phán. Kết quả, đối thủ chấp nhận bỏ ra một khoản tiền lớn mua lại quyền kinh doanh độc quyền trong tay Lâm Mạc Thần, đồng thời quy định từ nay về sau, trang web One Fresh không được cung cấp dịch vụ phân phối trái cây cùng loại.

Nghe nói trong cuộc giao dịch này, Lâm Mạc Thần và đối tác của anh ta đã kiếm bộn tiền. M

Cậu thấy thế nào? Hầu Tử hỏi.

Mộc Hàn Hạ: Rất lợi hại... Tớ thấy anh ta đâu có làm chuyện gì thất đức.

Hầu Tử: Ha ha... Cậu tưởng như vậy là kết thúc rồi sao? Đối thủ cạnh tranh cũng nghĩ như thế. Bọn họ bỏ ra một khoản vốn không nhỏ để tăng

cường hoạt động tiếp thị cũng như dự trữ số lượng lớn trái cây, chuẩn bị khai trương trang web.

Thấy One Fresh không còn đưa hoa quả nữa, người tiêu dùng đều chuyển sang trang web mới này, tình hình vô cùng thuận lợi.

Nhưng đúng lúc này, One Fresh đưa ra dịch vụ mới gọi là: Fruit's Heart Card (Thẻ tâm ý trái cây).

Thẻ này có nghĩa là gì? Trang web thông báo với mọi người: Để đáp lại tình cảm của khách hàng trong suốt thời gian qua, chúng tôi sẽ cung cấp loại trái cây chất lượng vẫn như trước nhưng giá cả thấp đến mức không thể tưởng tượng nổi. Lần này, chúng tôi không tính đến lời lãi, chỉ cần các bạn đặt mua thẻ "Tâm ý" trên trang web là có thể nhận được phần quà thuộc về các bạn ở các siêu thị lớn hoặc các điểm cung cấp sản phẩm của chúng tôi. Ngoài ra, nếu một lần dùng không hết số tiền có trong thẻ, bạn có thể để lần sau.

Người tiêu dùng mua thẻ rồi đến siêu thị, không khỏi ngạc nhiên và mừng rỡ. Những loại trái cây ở đây vẫn ghi rõ nguồn gốc như cũ, giá cả còn thấp hơn giá bán trên trang web trước đó, cũng thấp hơn giá trên trang web của đối thủ cạnh tranh, thậm chí còn thấp hơn giá khuyến mãi của siêu thị.

Thật sự là giá rẻ đến mức nằm ngoài sức tưởng tượng, chưa từng thấy bao giờ.

Giá cả đương nhiên thấp là bởi vì Lâm Mạc Thần dùng số tiền của đối thủ cạnh tranh đập vào vụ này.

Trong một thời gian ngắn, doanh số bán hàng tăng vọt. Nghe nói, loại thẻ "Tâm ý" mệnh giá một trăm đô la Mỹ cũng phải tiêu thụ được hàng trăm nghìn tấm.

Trong một khu vực nhất định, nhu cầu về trái cây là có hạn, huống chi người tiêu dùng đã mua nhiều thế, coi như giao toàn bộ nhu cầu hoa quả trong một năm cho Lâm Mạc Thần nên trang web của đối thủ cạnh tranh trở nên vắng tanh vắng ngắt, có ngày doanh thu bằng không.

Lâm Mạc Thần đã dùng thủ đoạn "đánh tạt sườn"* hạ giá sản phẩm, loại bỏ phương thức kinh doanh mới do chính mình tạo ra. Kết quả của cuộc chiến thương mại quy mô nhỏ trong phạm vi khu vực này ra sao?

(*Lý luận về "đánh tạt sườn" do nhà chiến lược Marketing nổi tiếng của Mỹ Al Ries đưa ra trong cuốn sách Cuộc chiến Marketing. "Đánh tạt sườn" đúng như tên gọi của nó, có nghĩa là đi vòng đườn khác, đánh bên hông đối thủ. Nội dung chủ yếu của chiến lược "đánh tạt sườn" không phải đưa ra sản phẩm mới mà thị trường chưa có, mà tăng thêm sức cạnh tranh mới cho sản phẩm sẵn có của bạn.)

Lượng lớn trái cây do đối thủ cạnh tranh tích trữ không có chỗ tiêu thụ, cũng chẳng thể ngâm lâu.

Cuối cùng, bọn họ chỉ có thể bán lại cho Lâm Mạc Thần với mức giá vô cùng thấp.

Như thế, Lâm Mạc Thần không chỉ không thua lỗ, mà còn kiếm được một khoản tiền lớn.

Sau đó, công ty của anh ta và người bạn đã chiếm được thị trường hoa quả ở New York.

Hầu Tử: Về mấy chủ nông trại phản bội anh ta, nghe nói lúc đó Lâm Mạc Thần dường như chẳng thêm bận tâm.

Nhưng sau khi lũng đoạn thị trường, anh ta mới tìm ra những người này, phong tỏa toàn diện nguồn tiêu thụ của họ. Về chuyện nhân viên bị đánh và bản thân nhận được thư đe dọa, Lâm Mạc Thần đã bỏ ra số tiền lớn mời

luật sư tốt nhất, kiện những tên ra tay đánh người và kẻ chủ mưu ra tòa. Bọn họ đều nhận được bản án thích đáng. Nói tóm lại, kẻ nào đả tội với anh ta, kết cục đều rất thâm hiểm. Anh ta là một người thù dai và hết sức thâm hiểm.

Mộc Hàn Hạ: ...

Kể xong câu chuyện, Hầu Tử tò mò hỏi: Lốp trưởng! Bây giờ cậu tin rồi chứ? Có cảm giác gì không?

Mộc Hàn Hạ: Vô cùng chấn động.

Hầu Tử: Đúng vậy, tay này quá thâm hiểm.

Mộc Hàn Hạ: Không phải tớ có ý đó. Chẳng hiểu tại sao khi nghe câu chuyện, tớ lại thấy sôi sục trong người. Hóa ra "cuộc chiến thương mại" là thế này đây.

Hầu Tử: Há?

Mộc Hàn Hạ: Tớ đột nhiên nhớ tới câu ngạn ngữ "Việc binh là đối trá". Bây giờ tớ đã hiểu, việc kinh doanh cũng vậy cả, đều có chữ "đối trá" trong đó, thú vị thật đấy. Cậu kể tiếp chuyện về anh ta đi.

Hầu Tử: Cho tớ xin. Sao tớ có cảm giác đang làm hư một đứa trẻ ngoan vậy nhỉ? Đây vốn không phải là ý định của tớ...

Trời tờ mờ sáng, không khí se lạnh. Mộc Hàn Hạ mặc bộ đồ thể thao chạy trong sương mù.

Sau khi mẹ cô bệnh nặng qua đời, cô đã rèn được thói quen giữ gìn sức khỏe bằng cách tập thể dục mỗi ngày. Gần nhà cô có một sân vận động cách siêu thị không xa nên cô thường đến đây. Lúc này sương mù đã tan,

trên sân chỉ có lác đác vài người. Một mình cô chạy mấy vòng liền đến mức thở hổn hển.

Mộc Hàn Hạ không nghĩ lại gặp Mạnh Cường ở nơi này. Bên rìa sân vận động để một số dụng cụ tập thể hình. Vừa chạy gần đến chỗ đó, cô liền nhìn thấy một người đàn ông mặc áo phông và quần đùi thể thao màu đen, tay đang nâng dụng cụ. Anh ta có tấm lưng rộng và rắn chắc, trông quen quen. Sau đó, Mạnh Cường quay người, vừa vận nhìn thấy cô.

Mộc Hàn Hạ kinh ngạc dừng bước: "Mạnh tổng."

Áo phông trên người Mạnh Cường đã ướt đẫm, trán anh ta lấm lấm mồ hôi, khóe mắt thấp thoáng ý cười: "Cô bé, chào buổi sáng!"

Mộc Hàn Hạ: "Chào buổi sáng! Anh cũng đến đây rèn luyện thân thể à?"

Mạnh Cường mỉm cười: "Lẽ nào nơi này chỉ cho mấy người trẻ các em, còn tôi thì không được? Gần đây tiếp khách nhiều, lại ít tập tành nên cơ thể cũng hơi khó chịu."

Mộc Hàn Hạ vội tiếp lời: "Đương nhiên rồi. Rèn luyện là rất tốt, Mạnh tổng thật sáng suốt!"

Mạnh Cường cười cười. Mộc Hàn Hạ không phải là người giỏi và thích giao tiếp với cấp trên. Thấy Mạnh Cường chẳng nói năng gì, cũng không bảo mình sẽ rời đi, thế là cô ướm lời: "Mạnh tổng... có cần giao tôi làm việc gì không?"

Lần này, Mạnh Cường bị dáng vẻ cô chọc cười. Anh ta vịn tay vào thiết bị tập thể hình, bật cười thành tiếng: "Được rồi, Tiểu Hạ. Ở nơi này, chúng ta không phải là cấp trên hay cấp dưới, chỉ là bạn bè bình thường thôi. Tôi chẳng có, cũng không nên giao cho em làm việc gì. Em cứ tiếp tục chạy bộ đi."

Nghe hai chữ "bạn bè", trái tim Mộc Hàn Hạ bất giác mềm nhũn. Đầu cô cũng nóng bừng, bước chân trở nên nhẹ bẫng. "Cảm ơn Mạnh tổng."

Cô vừa nói vừa tiếp tục chạy. Chạy được một vòng, cô chợt nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn phía sau, Mộc Hàn Hạ ngoảnh đầu, thấy Mạnh Cường đang tiến về bên này. Đàn ông ngoài ba mươi tuổi là lúc chín chắn và cường tráng nhất, hướng hồ Mạnh Cường xuất thân từ dân lao động chân tay.

Dưới ánh ban mai, mỗi động tác của anh ta đều toát ra một vẻ mạnh mẽ đặc biệt hơn hẳn mấy cậu thanh niên tuổi đôi mươi.

Mộc Hàn Hạ thu hồi ánh mắt, né sang một bên theo phản xạ để nhường đường cho anh ta.

Mạnh Cường tiến lại gần, hơi nóng từ thân thể anh ta dường như lan tỏa sang người cô. "Em chạy chậm thế?" Anh ta cất giọng trầm thấp.

Mộc Hàn Hạ cười, nói nhỏ: "Tôi không dám chạy nhanh hơn sếp."

Mạnh Cường cũng cười, sắc mặt trở nên dịu dàng trong giây lát. Sau đó, anh ta vượt qua cô chạy về đằng trước.

Sau mười vòng, Mộc Hàn Hạ ngồi xuống thềm đá cạnh sân thể dục nghỉ ngơi. Một lúc sau, Mạnh Cường cũng chạy tới, ngồi xuống cạnh cô. Mộc Hàn Hạ cảm thấy hơi mất tự nhiên nhưng ngoài mặt vẫn giữ nụ cười bình thản.

Không ngờ, Mạnh Cường lại nói chuyện công việc với cô. "Em đã thích nghi được với môi trường ở bộ phận Thị trường chưa?" Anh ta hỏi.

Hai người ngồi bên nhau, Mộc Hàn Hạ có thể ngửi thấy mùi thuốc lá và mùi mồ hôi trên người anh ta, hòa lẫn mùi cỏ cây trên sân thể dục.

Ánh mặt trời chiếu xuống cả hai, khiến cô có một cảm giác kỳ lạ, dường như hai người đã trở nên gần gũi, không còn xa lạ vì cách biệt thân phận như trước.

"Rồi ạ." Mộc Hàn Hạ cười nói: "Mọi người đối xử với tôi rất tốt. Mạnh Cường lấy ra một điều thuốc, châm lửa rồi hít một hơi.

Tuy không thích mùi thuốc lá nhưng Mộc Hàn Hạ không thể hiện ra ngoài. "Tôi đã hỏi qua chủ quản của em." Anh ta lên tiếng: "Anh ta bảo em có biểu hiện rất tốt, rất có tiềm năng nhưng nhiều lúc tỏ ra lo lắng và căng thẳng, trước người nào cũng hạ thấp tư thế có đúng không?" Anh ta nhìn cô chăm chú.

Mộc Hàn Hạ chẳng biết nói gì hơn: "Vâng..."

Mạnh Cường lại cười, nhìn chăm chăm điều thuốc trên tay, chậm rãi mở miệng: "Em đừng căng thẳng, cũng đừng lo lắng quá. Đúng là bình thường tuyển trợ lý, tôi có yêu cầu ít nhất phải tốt nghiệp đại học hoặc cao đẳng. Chính vì em giống tôi ở chỗ, dù khởi điểm của chúng ta đều thấp nhưng chẳng hề kém cạnh bất cứ người nào nên tôi mới cất nhắc em. Trong công việc, có thể ban đầu nhìn vào bằng cấp nhưng cuối cùng đều xét tới năng lực và thành tích công việc. Bằng cấp chẳng là cái đỉnh gì cả. Em đã rõ chưa?"

Mộc Hàn Hạ im lặng trong giây lát rồi gật đầu: "Tôi rõ rồi ạ."

Hai người im lặng trong một lúc. Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, nhìn thấy mặt trời đã ló rạng ở phía xa xa, tỏa ánh nắng ấm áp xuống sân thể dục. Vào thời khắc này, trái tim cô cũng được sưởi ấm bởi câu nói của Mạnh Cường. "Mạnh tổng! Tôi có một chuyện muốn báo cáo với anh." Cô đột nhiên mở miệng.

"Chuyện gì vậy?"

Mộc Hàn Hạ: "Là thế này, tôi có một người bạn thời cấp ba đang học ở New York. Mấy hôm trước nghe mọi người bảo Lâm Mạc Thần tốt nghiệp đại học Columbia nên tôi đã thuận miệng kể với cậu ấy. Kết quả, vừa nghe nhắc tới cái tên Lâm Mạc Thần, bạn tôi liền kể cho tôi nghe một số chuyện về anh ta..."

Điều thuốc kẹp giữa ngón tay Mạnh Cường đã cháy hết.

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu nhìn anh ta: "Mạnh tổng, tôi kể xong rồi."

Mạnh Cường trầm ngâm trong giây lát, vẻ mặt không thay đổi.

Anh ta hỏi lại: "Tại sao em lại nói với tôi chuyện này?"

Mộc Hàn Hạ nhìn thẳng vào mắt đối phương, bạo dạn mở miệng: "Bởi vì tôi nghĩ, mức chiết khấu 5% mà chúng ta đã định có lẽ không đủ để chống lại cuộc tấn công của người đó."

Mạnh Cường yên lặng vài giây, ánh mắt bỗng vụt qua một ý cười khó đoán: "Tiểu Hạ, em to gan và có tiềm năng hơn tôi tưởng đấy."

Trái tim Mộc Hàn Hạ đập nhanh một nhịp: "Vậy thì tiếp theo chúng ta nên làm gì?"

Mạnh Cường lại hút thêm một điều thuốc, đồng thời cất giọng ôn hòa: "Tôi sẽ cân nhắc việc này. Chúng ta nên đi rồi, bằng không sẽ muộn làm đấy."

Mấy ngày tiếp theo, Mộc Hàn Hạ ngoài mặt vẫn như không có chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng chờ đợi Mạnh Cường công bố kế hoạch thúc đẩy tiêu thụ mới.

Tuy nhiên, cả công ty lẫn siêu thị vẫn sóng yên biển lặng, chẳng có bất cứ động tĩnh nào. Bộ phận thị trường vẫn chuẩn bị kế hoạch khuyến mãi

5% như cũ. Mộc Hàn Hạ chỉ biết âm thầm thở dài. Làm vậy chắc chắn không được, sẽ không ngăn nổi con sói trong truyền thuyết kia.

Thời điểm Vĩnh Chính khai trương siêu thị mới ngày càng đến gần. Mộc Hàn Hạ chỉ là một nhân viên quèn, không thể phát biểu ý kiến với các đồng nghiệp, càng không thể khoa chân múa tay chỉ bảo Mạnh Cường. Cô chỉ còn cách lặng lẽ quan sát tình hình, xem rốt cuộc anh ta sẽ đưa ra biện pháp gì.

Tuy từng tiếp xúc mấy lần, Mạnh Cường luôn tỏ ra hòa nhã và thân thiện nhưng Mộc Hàn Hạ vẫn cảm thấy kính sợ như trước. Vì thế mấy ngày sau đó, cô cân nhắc kỹ lưỡng, cuối cùng quyết định không chạy ở sân vận động nữa mà chuyển ra bờ sông.

Cũng chẳng biết Mạnh Cường có tập thể dục ở đó hay không nhưng đối với Mộc Hàn Hạ, chạy bộ buổi sáng là khoảng thời gian thư giãn, còn phải chào hỏi cấp trên thì đúng là quá mệt mỏi.

Vì thế, cô quyết định cách dăm ba ngày mới lại đến sân vận động, như vậy sẽ không có vẻ cố ý né tránh, cũng chẳng cần "hộ giá" sếp hằng ngày.

Tuy nhiên, Mộc Hàn Hạ còn chưa kịp "hộ giá" lần thứ hai thì siêu thị đã xảy ra một sự kiện quan trọng.

Nhân viên mỗi tuần làm việc sáu ngày, chỉ có Chủ nhật được nghỉ. Vào tầm chiều tối hôm thứ bảy, cách thời điểm Vĩnh Chính khai trương đúng một tuần, Mộc Hàn Hạ đang chuẩn bị tan sở, Trưởng bộ phận đột nhiên đi vào văn phòng, cất giọng nghiêm nghị: "Mọi người đừng có về vội."

Đám nhân viên đưa mắt nhìn nhau. Cùng bị giữ lại còn có những bộ phận quan trọng khác như ngành hàng tươi sống, mua sắm vật tư, hành chính...

Một lúc sau, Mộc Hàn Hạ nhận được tin nhắn của Hà Tĩnh: "A Hạ, xảy ra chuyện gì thế? Hôm nay siêu thị đóng cửa sớm, nhân viên bán hàng bọn

mình đều phải ở lại."

Mộc Hàn Hạ buông di động. Bắt vẻ mặt nghi hoặc của các đồng nghiệp, trống ngực cô đập liên hồi. Sự việc cô mong chờ cuối cùng cũng đến.

Tới khi trời tối, toàn bộ nhân viên văn phòng đều tập trung ở phòng họp lớn, còn đám nhân viên bán hàng cũng bị tập trung ở bãi đất trống của siêu thị. Vài nhân viên lâu năm của bộ phận Thị trường dẫn theo một số người, vận chuyển từng tập áp phích quảng cáo, biển hiệu tuyên truyền, thẻ ghi giá cả,...

Cửa kho hàng ở tầng dưới mở toang, từng chiếc xe tải lần lượt tiến vào, nhanh chóng dỡ hàng...

Ở trong phòng họp. Dưới ngọn đèn sáng trưng, nhân viên ngồi kín chỗ, bầu không khí hết sức nghiêm trang. Mộc Hàn Hạ ngồi ở một góc thuộc hàng cuối cùng.

Một lúc sau, Mạnh Cường và một số chủ quản đi vào. Căn phòng trở nên im lặng trong giây lát.

Mạnh Cường ngồi vào vị trí, đảo mắt một vòng rồi lên tiếng: "Tôi xin tuyên bố một việc: Tổng công ty đã đồng ý, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta sẽ tiến hành chương trình khuyến mại lớn và toàn diện."

Ngừng vài giây, anh ta nói tiếp: "Chương trình này kéo dài một tuần, tổng chi phí đầu tư là ba triệu nhân dân tệ."

Bên dưới xôn xao, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc, một số người thì thầm bàn tán. Dù ba triệu không phải là con số "khủng" nhưng nên biết siêu thị là một ngành lợi nhuận rất mỏng. Bảy ngày chi ba triệu cũng có nghĩa mỗi ngày mất tới hơn bốn trăm nghìn. Trong khi đó. Lợi nhuận gộp (*) của Lạc Nhã chỉ đạt hơn hai trăm nghìn tệ mỗi ngày. Có mấy siêu thị dám làm như vậy chứ?

(*Lợi nhuận gộp bằng tổng doanh thu trừ đi giá thành sản phẩm, chưa tính đến những chi phí khác.)

Có người tâm tư nhạy bén lập tức hiểu ra vấn đề. Mạnh tổng ra tay tàn nhẫn là nhằm mục đích đối phó với Vĩnh Chính, khiến nó không thể khai trương tử tế vào tuần sau.

"Các vị biết đấy." Mạnh Cường chậm rãi mở miệng: "Trong lịch sử siêu thị của chúng ta chưa từng có chương trình khuyến mại nào lớn như vậy. Tôi hy vọng mọi người đồng tâm hiệp lực, đánh một trận thật hoành tráng, để có thể bảo vệ vị trí hàng đầu của Lạc Nhã ở thành phố Giang, đồng thời lập nên kỷ lục doanh thu mới."

Vào lúc ba giờ sáng, bầu trời đêm tĩnh lặng, trên đỉnh tòa nhà thấp thoáng một vài vì sao.

Bên trong siêu thị Lạc Nhã là cảnh tượng hoàn toàn trái ngược. Nơi này đèn điện sáng trưng, mọi người đi đi lại lại, bận rộn tấp nập. Mộc Hàn Hạ và một số nhân viên văn phòng cũng bị điều xuống tầng dưới, hỗ trợ mọi người kiểm kê và vận chuyển hàng hóa.

Thật ra, gần như toàn bộ nhân viên bí mật "ra trận" ngay trong đêm nay. Sau mấy tiếng bận rộn, toàn thân Mộc Hàn Hạ đổ đầy mồ hôi.

Cô tựa vào kệ hàng nghỉ ngơi một lát. Đúng lúc bê thùng hoa quả đi ngang qua, Hà Tĩnh thấy vậy cũng đứng lại bên cạnh cô.

"Cậu đoán thử xem, chương trình khuyến mại lần này của chúng ta liệu có thể đánh bại Vĩnh Chính hay không?" Hà Tĩnh hỏi.

Mộc Hàn Hạ từ tốn trả lời: "Chưa chắc đã đánh bại được, nhưng ít nhất chúng ta cũng sẽ giáng một đòn nặng nề cho họ."

"Tại sao?" Hà Tĩnh hoàn toàn mù mờ : "Bên Vĩnh Chính cũng có thể giờ chiêu bài siêu khuyến mại mà."

Mộc Hàn Hạ cười: "Cậu tưởng Mạnh tổng chỉ đơn giản "đấu" giá cả với họ thôi sao?" Hà Tĩnh ngậy ra.

Mộc Hàn Hạ chỉ tay vào cốc nước ở gần đó: "Cậu hãy đi lấy cho mình cốc nước đã."

Hà Tĩnh trừng mắt, cuối cùng vẫn "phục vụ" nước non cho cô. Sau khi uống xong, Mộc Hàn Hạ mới từ tốn giải thích: "Chuyện này rất đơn giản. Hình tượng lúc khai trương rất quan trọng đối với một siêu thị mới. Giống như khi chúng ta đi mua sắm, ấn tượng đầu tiên về một cửa hàng sẽ ảnh hưởng lâu dài đến việc sau này chúng ta có trở lại cửa hàng đó hay không?"

Hà Tĩnh gật đầu: "Đúng thế."

Trong thời gian khai trương, Vĩnh Chính đưa ra chương trình khuyến mại là nhằm mục đích gây ấn tượng rằng sản phẩm của họ chất lượng tốt, giá rẻ, phong cách phục vụ chuyên nghiệp và môi trường mua sắm dễ chịu cho người tiêu dùng có đúng không?"

"Ừ. Vĩnh Chính sẽ làm như vậy..."

"Thế thì việc chúng ta thực hiện chương trình siêu khuyến mại vào thời điểm một tuần trước khi Vĩnh Chính khai trương sẽ có tác động như thế nào đến họ?"

Hà Tĩnh vẫn mù mờ: "Tác động gì cơ?"

Mộc Hàn Hạ mỉm cười, lấy từ trong thùng hoa quả ra hai quả, tung hứng một cách thoải mái: "Thứ nhất, việc chúng ta bất thành lĩnh thực hiện hoạt động khuyến mại chắc chắn nằm ngoài dự liệu của họ. Nếu họ trở tay không kịp, không thể đưa ra những chính sách tương ứng, vậy thì lúc khai

trương, người tiêu dùng vừa bị ấn tượng mạnh với chương trình của chúng ta nhất định sẽ cảm thấy giá cả của Vĩnh Chính cũng chẳng phải là rẻ, không tiết kiệm được là bao. Cho dù làm tốt ở những khâu khác đi chẳng nữa, họ cũng khó cứu vãn được hình tượng này."

"Cậu nói chí phải. Nhưng nếu mức giá của họ thấp hơn chúng ta thì sao?" Hà Tĩnh hỏi. "Thứ hai, kể cả mức giá của họ thấp hơn chúng ta thì cũng chẳng thể quá thấp có đúng không?"

Mộc Hàn Hạ thong thả mở miệng: "Phần lớn không gian giảm giá đã bị chúng ta sử dụng hết, tâm lý mua sắm của người tiêu dùng về cơ bản đã được thỏa mãn. Cho dù cảm thấy giá của Vĩnh Chính rẻ hơn Lạc Nhã một chút, họ cũng sẽ không bị tác động quá lớn hoặc bị kích thích nhiệt tình mua sắm. Nói cách khác, bởi vì hành động "đánh úp" của chúng ta, Vĩnh Chính buộc phải chi nhiều tiền hơn những cũng chỉ đạt hiệu ứng bên lề mà thôi. Tóm lại, mục đích xây dựng một hình ảnh hấp dẫn cho người tiêu dùng trong lần khai trương này của họ đã trở thành một việc làm hết sức khó khăn."

Hà Tĩnh im lặng lắng nghe, phải "tiêu hóa" một lúc mới hiểu được ý của Mộc Hàn Hạ. Hình như phân tích vừa rồi cũng có lý. "Cậu biết được những chuyện này từ nguồn nào thế? Người ở văn phòng nói với cậu à?" Hà Tĩnh thắc mắc.

Mộc Hàn Hạ lắc đầu, hạ giọng: "Mình chỉ là hạng tép riu, làm gì có chuyện họ phân tích với mình. Là mình tự suy ngẫm rồi rút ra thôi." Nói tới đây, cô nhoèn miệng cười.

Hà Tĩnh nhìn cô một lát rồi cảm thán: "Tiểu Hạ, thoát nhìn cậu có vẻ là người vô tâm vô tư hay cười đùa giống mình. Nhưng trên thực tế, cậu nhìn thấu mọi chuyện hơn bất cứ ai, cũng hiểu rõ bản thân muốn gì. Điều này rất tuyệt."

Mộc Hàn Hạ ngập ngừng: "Cậu đang khen hay nói đùa mình đấy?"

Hà Tĩnh phì cười, dí tay vào đầu cô: "Gớm, khen cậu đấy. Cậu nên tiếp tục "giả làm heo để ăn thịt hổ" đi. Mình sẽ mãi mãi ủng hộ cậu.

Trong lòng hết sức ấm áp nhưng Mộc Hàn Hạ vẫn nở nụ cười nhàn nhạt: "Ừ." Hà Tĩnh đắm mắt một vòng, thấy mọi người vẫn đang bận rộn. Cô thở dài: "Không biết ngày mai sẽ ra sao..."

Mộc Hàn Hạ lặng thinh, trong đầu lại hiện lên hình ảnh người đàn ông đó.

Cô cảm thấy phân tích vừa rồi của mình không sai, nhưng nếu đối thủ là Lâm Mạc Thần, người từng tuyên bố sẽ đánh sập Lạc Nhã trong vòng ba tháng, người có một quá khứ huy hoàng trên chốn thương trường... Mộc Hàn Hạ thật sự không biết, anh ta sẽ điều khiển cuộc chiến này ra sao.

Sáng hôm sau, Lâm Mạc Thần ngồi trong văn phòng Tổng giám đốc trên tầng cao nhất của tòa siêu thị Vĩnh Chính mới xây dựng.

Anh dựa vào thành ghế, tay cầm một tách café nóng hổi, chăm chú theo dõi thị trường chứng khoán Mỹ. Bên ngoài, mọi nhân viên của Vĩnh Chính đã chuẩn bị đầu vào đầy, chỉ chờ ngày khai trường vào tuần sau.

Chợt có người gõ cửa. Lâm Mạc Thần cất giọng lạnh nhạt, "Vào đi."

Mấy vị chủ quản của các bộ phận nòng cốt, cũng là tâm phúc của Trình Vi Vi đi vào. Sắc mặt ai nấy đều lộ vẻ lo lắng. "Lâm tổng." Một người lên tiếng, "Hôm nay, Lạc Nhã bắt đầu chương trình siêu giảm giá. Họ hạ giá phần lớn các sản phẩm, có mặt hàng thấp đến mức không thể tưởng tượng nổi. Hiện giờ, họ đang bán chạy kinh khủng. Người tiêu dùng ở khu vực xung quanh đều đổ xô về chỗ họ."

Lâm Mạc Thần khẽ nhú mày nhưng vẫn lặng thinh. Một chủ quản khác tiếp lời: "Rõ ràng là họ cố ý "chơi" chúng ta. Trước đó, chúng tôi nhận được thông tin, Lạc Nhã chỉ giảm giá 5% thôi. Không ngờ họ giấu kín tin tức, đột nhiên khuyến mại lớn. Họ muốn tung một đòn thị uy với việc khai trương của chúng ta đây mà..."

Mọi người đều nhao nhao phụ họa, sau đó đồng loạt hướng ánh mắt về phía Lâm Mạc Thần, chờ xem anh có biện pháp gì đối phó.

Nào ngờ Lâm Mạc Thần chỉ cúi đầu uống một ngụm café, thản nhiên mở miệng: "Các anh sợ gì chứ? Chẳng phải chúng ta cũng giữ kín kế hoạch hay sao?" Câu nói này khiến mọi người đều ngậm miệng.

Nhắc tới kế hoạch mà Lâm Mạc Thần chuẩn bị trong thời gian qua, bọn họ đều để lộ vẻ mặt rất khó hình dung. Haizzz... Họ có cảm giác tựa như ôm trái bom ở ngực, cũng không biết sau khi bom phát nổ, người thiệt mạng là đối thủ hay bản thân nữa.

Lâm Mạc Thần chẳng may may để ý đến sự hoang mang và dẫn đo của họ. Anh ngừng đầu hỏi: "Điều khiến tôi bất ngờ là dựa theo tài liệu mà chúng ta nắm được, phong cách hành sự của Mạnh Cương luôn thận trọng và bảo thủ. Điều gì đã khiến anh ta thay đổi quyết định, từ bỏ mức chiết khấu dễ chịu 5% chuyển sang tấn công toàn diện?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, một vị chủ quản ngập ngừng: "Lâm tổng, tôi nghe được một tin tức bên lề nhưng chẳng biết có đúng hay không... Thấy bảo Lạc Nhã có một nhân viên bán hàng đã góp ý với Mạnh Cương, nói Lâm tổng là một người tàn nhẫn trên thương trường, giảm giá 5% là không đủ."

Mộc Hàn Hạ làm việc thông đêm, gần như kiệt sức. Buổi trưa nhân lúc không có người, cô trốn vào trong khi hàng ngủ gật.

Nhà kho hơi lạnh, ánh sáng u tối, quần áo bị bám đầy bụi nhưng cô cũng chẳng bận tâm.

Hồi học cấp ba, tuy nhà nghèo nhưng cô luôn sạch sẽ, gọn gàng, thậm chí còn được coi là hoa khôi của lớp. Mấy năm nay toàn làm những công việc chân tay nặng nhọc nên cô chẳng để ý đến vẻ bề ngoài, thế nào cũng xong.

Mộc Hàn Hạ vừa chớp mắt được một lúc, di động rung rung, báo hiệu có tin nhắn mới. Cô uể oải cầm lên, là một số điện thoại lạ, nội dung tin nhắn cũng hơi kì quặc: Lấy trứng chọi đá.

Mộc Hàn Hạ ngẩn người, nhắn lại: Anh/chị là ai thế?

Một lúc sau, đối phương mới trả lời: Là tôi.

Mộc Hàn Hạ nắm chặt di động, trong tâm trí xuất hiện cảm giác kỳ lạ. Ngữ khí cao ngạo và lạnh lùng này khiến cô nhớ tới một người. Vào đêm xảy ra tai nạn ô tô, cô đã để lại địa chỉ và số điện thoại cho cảnh sát. Lâm Mạc Thần có thể tìm ra nơi làm việc và số điện thoại của cô thì cũng chẳng phải là điều khó hiểu.

Cô bấm tin nhắn: Không rõ anh đang nói gì. Lâm Mạc Thần nhanh chóng đáp lại: Vờ vịt.

Mộc Hàn Hạ lờ mờ nhận ra ý tứ của đối phương nhưng chẳng hiểu sao đọc tin nhắn của anh, cô lại thấy hơi buồn cười.

Thế là cô hỏi: Sao hả, anh định cắn tôi à? Lâm Mạc Thần không có phản ứng. Mộc Hàn Hạ đợi thêm một lúc rồi bỏ điện thoại vào túi quần, tiếp tục nằm xuống đóng hàng đánh một giấc.

Mộc Hàn Hạ gặp lại Mạnh Cường ở sân vận động vào hai ngày sau đó. Buổi sáng hôm ấy, trời quang mây tạnh. Vừa chạy đến gần sân thể dục, cô

đã nhìn thấy Mạnh Cường đang dừng cạnh dụng cụ, chăm chú tập động tác tay.

Mộc Hàn Hạ liền chạy tới: "Chào buổi sáng, Mạnh tổng." Mạnh Cường liền dừng động tác, quay đầu nhìn thấy cô. Mấy ngày nay vô cùng bận rộn nhưng trên gương mặt anh ta không hề có dấu hiệu mệt mỏi.

Anh ta mỉm cười : "Chào buổi sáng, Tiểu Hạ." Ánh ban mai từ từ bao trùm cả sân vận động.

Hai người nhanh chóng kết thúc mười vòng chạy. Mạnh Cường lại cùng cô ngồi nghỉ ở vị trí lần trước.

Mộc Hàn Hạ lấy khăn mặt ra lau mồ hôi. Khóe miệng cô cong cong, trong lòng cũng không sợ Mạnh Cường như trước, thậm chí càng tăng thêm phần khâm phục anh ta.

Cô cũng không biết nói chuyện gì, chỉ ngồi yên, đôi mắt nhìn về phía xa xa.

Mạnh Cường lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt nghiêng của cô, mỉm cười hỏi: "Sao mấy hôm nay không thấy em tới đây chạy bộ?"

"Tại tôi bận quá." Mộc Hàn Hạ đáp. Đây là một cái cớ vô cùng thuyết phục. Mạnh Cường gật đầu, đáy mắt thấp thoáng ý cười, cũng chẳng biết anh ta có tin lời cô hay không. "Hoạt động khuyến mại lần này là bắt nguồn từ sự nhắc nhở của em."

Anh ta lại nói: "Tôi sẽ ghi nhớ công lao của em. Có điều, em vừa mới chuyển đến bộ phận Thị trường, lại là được nâng đỡ đặc biệt. Việc thể hiện tài năng một cách lộ liễu không phải là chuyện tốt đối với em nên tôi mới không công khai khen thưởng em."

Nghe những lời này, Mộc Hàn Hạ không khỏi cảm động trong lòng. Cô nói: "Cảm ơn anh.

Có khen thưởng hay không thật ra đối với tôi cũng chẳng sao. Có cơ hội học hỏi ở bộ phận Thị trường, tôi đã mãn nguyện rồi."

Mạnh Cường bất ngờ chuyển đề tài: "Không thể khen thưởng, vậy thì mời em ăn một bữa cơm cũng được chứ?"

Mộc Hàn Hạ ngẩn người, nhưng mà nhìn đối phương.

Anh ra rút một điều thuốc, khước mắt ẩn hiện ý cười mà cô nhìn không thấu. "Không cần đâu ạ. Mạnh tổng khỏi cần mời tôi ăn cơm. Công lao của tôi... đâu có lớn đến thế." Cô vội nói.

Mạnh Cường bị cô chọc cười: "Bữa sáng cũng không được sao?"

Mười phút sau, hai người ngồi trong một quán bán đồ ăn sáng bên bờ sông. Mạnh Cường đã lái xe đưa Mộc Hàn Hạ đến đây.

Lúc này, mặt trời đã hoàn toàn ló khỏi tầng mây, tỏa ánh sáng rực rỡ xuống mặt sông. Không khí mát mẻ, dễ chịu. Chủ quán đặt mấy chiếc bàn gỗ và một chõng ghế nhựa trên bờ sông.

Mạnh Cường cũng chẳng cầu kỳ, cứ thế ngồi xuống phía đối diện Mộc Hàn Hạ.

Cô gọi một bát mì thịt bò, tỏ ý mình đã "chặt chém" sếp một bữa. Mạnh Cường chỉ nở nụ cười hòa nhã. Anh ta cũng một bát mì chay.

Mạnh Cường ăn rất nhanh, chẳng mấy chốc bát đã thấy đáy. Sau đó, anh ta buông đũa, vừa uống nước ấm vừa nhìn cô.

Mộc Hàn Hạ mới ăn được một nửa, mỉm cười với anh ta rồi lại cúi đầu tiếp tục. Mạnh Cường lại châm một điều thuốc, mùi thuốc lá thoang thoảng

quanh hai người, cũng không quá khó người. "Mộc Hàn Hạ." Anh ta đột nhiên mở miệng, "Em có ước mơ gì không?"

Mộc Hàn Hạ buông đũa nhìn anh ta. Gương mặt của người đàn ông điềm tĩnh và ấm áp, lộ vẻ nghiêm túc như muốn biết đáp án của cô.

Mộc Hàn Hạ im lặng vài giây mới trả lời: "Ước mơ của tôi nếu nói ra thì có chút không biết trời cao đất dày. Tôi muốn thi lại đại học, vào một trường tốt, sau đó ra nước ngoài."

Mạnh Cường hơi bất ngờ: "Ra nước ngoài ư? Tại sao?"

Mộc Hàn Hạ đáp: "Tôi cũng không biết, chỉ là muốn đi xem thôi."

Mạnh Cường im lặng trong giây lát. Anh ta cầm ấm trà ở bên cạnh, rót cho cô một cốc mới nói rành rọt từng từ một: "Tâm tư lớn bao nhiêu thì có thể đi xa bấy nhiêu."

Theo tôi thấy, nguyện vọng này đặt vào em cũng chẳng phải là trời cao đất dày. Em đã rõ chưa cô bé?"

Mộc Hàn Hạ khẽ "vâng" một tiếng. Mạnh Cường không nói thêm điều gì chỉ nhìn cô bằng ánh mắt thâm trầm. Mặc dù từng tiếp xúc riêng mấy lần nhưng Mộc Hàn Hạ luôn coi anh ta là sếp, trong lòng tràn ngập sự kính trọng. Bị anh ta nhìn đăm đăm hồi lâu, lần đầu tiên hai má cô nóng ran. Một cảm xúc phức tạp như cỏ dại từ từ mọc rễ trong lòng cô.

Mộc Hàn Hạ cúi xuống, né tránh ánh mắt của người đàn ông. Giây tiếp theo, Mạnh Cường đột nhiên cầm tay cô.

Hành động bất ngờ này khiến Mộc Hàn Hạ hoàn toàn sửng sờ, chỉ có cảm giác duy nhất là bàn tay lạnh lạnh của mình được bàn tay thô ráp của anh ta bao bọc.

Mạnh Cường cất cao giọng: "Ông chủ, tôi để tiền ở trên bàn." Rồi kéo tay cô đứng dậy bước đi. Lúc này, Mộc Hàn Hạ mới bừng tỉnh. Trống ngực đập thình thịch, cô muốn rút tay về nhưng anh ta càng nắm chặt hơn. Mạnh Cường ngoảnh mặt nhìn cô.

Mộc Hàn Hạ lắp bắp: "Mạnh... Mạnh tổng, sao anh lại nắm tay tôi? Mau buông ra đi."

Cô vẫn định giả vờ ngô nghê, Mạnh Cường cười cười, ánh mắt chứa đựng hàm ý sâu xa. "Cô bé, đừng sợ." Anh ta chỉ nói một câu, rõ ràng không có ý định buông tay.

Mộc Hàn Hạ như đi trong ngọn lửa, mỗi bước chân là một nỗi giày vò và căng thẳng, tâm tình hoàn toàn hỗn loạn. Bây giờ mà bảo cô khỏi cần giữ thể diện cho Mạnh Cường, cứ rút tay về rồi gây một trận ầm ĩ với anh ta thì cô không làm được.

Vì thế, cô đành mặc để anh ta nắm tay, đi chầm chậm ra bãi đỗ xe ở bờ sông. Trong cả quá trình đó, Mộc Hàn Hạ giật mình thon thót. Cũng may bãi đỗ xe cách không xa lắm nên hai người nhanh chóng tới nơi. Mộc Hàn Hạ như trút được gánh nặng.

Nhân lúc Mạnh Cường lấy chìa khóa xe, cô liền rút tay về. Mạnh Cường coi như không có chuyện gì xảy ra, cười khẽ một tiếng: "Lên xe đi. Tôi sẽ đưa em về."

Mộc Hàn Hạ không dám nhìn anh ta, hai má đỏ ửng. Trên đường về, cả hai đều lặng thinh. Mộc Hàn Hạ ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Đến khu tập thể, cô lập tức mở cửa, xuống xe rồi bỏ chạy.

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đình Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 3

"Hàn Hạ! Hàn Hạ ơi!" "Gì thế ạ?" Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu khỏi máy tính, bắt gặp chị Trương cùng bộ phận đứng bên cạnh bàn nhìn cô cười.

"Em xem cái gì mà nhập tâm thế?" Chị Trương hỏi.

"Dạ, em đang xử lý một số dữ liệu." Mộc Hàn Hạ ngượng ngùng sờ đầu. Thật ra vừa rồi cô có chút lơ đãng: "Có việc gì thế chị?" Chị Trương nở nụ cười thân thiện, chỉ tay về phía sau.

Lúc này, Mộc Hàn Hạ mới nhìn thấy Mạnh Cường và Trưởng bộ phận đang đứng ở cửa văn phòng, thảo luận điều gì đó. Trong lòng như bị điện giật, cô nở nụ cười gượng gạo, hạ giọng hỏi: "Mạnh tổng có việc gì mà đến đây thế chị?"

Chị Trương đáp: "Mấy ngày nay siêu thị đạt thành tích kinh doanh rất tốt nên Mạnh tổng muốn mời mọi người trong bộ phận Thị trường uống nước. Sếp đưa tiền rồi đây này, em mau đi mua đi."

"Vâng." Mộc Hàn Hạ cầm lấy tiền. Khi đi ra cửa, cô cúi đầu cúi đầu chào: "Mạnh tổng! Trưởng bộ phận!"

Trưởng bộ phận cười nói: "Cô mau đi mua đồ uống cho mọi người đi."

Mạnh Cường chỉ nhẹ nhàng "ừ" một tiếng, cũng chẳng nhìn cô. Mộc Hàn Hạ liền phóng như bay xuống dưới. Bên kia đường cách siêu thị không xa có một quán café không tồi. Bình thường, Mộc Hàn Hạ hiếm khi đến nơi này bởi vì giá hơi cao, nhưng cô phải công nhận mùi vị của nó rất tuyệt.

Giữa buổi chiều, ánh mặt trời của tháng Năm vẫn chưa đến mức gay gắt. Quán café tương đối vắng vẻ, vang lên tiếng nhạc nhẹ nhàng, mùi café thơm nồng lan tỏa.

Mộc Hàn Hạ đứng trước quầy, gọi một lúc hơn mười cốc đồ uống. Bởi vì không cần phải bỏ tiền túi nên cô cảm thấy có chút sảng khoái, tâm tình hỗn loạn cũng vì thế vơi ít đi nhiều. Nhìn đồng bánh ga tô đẹp đẽ bày trong tủ kính, cô tự nhủ, mình cũng nên vì bản thân một chút. "Có bánh ga tô nhân hạt dẻ không?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

Người bán hàng đáp: "Thật ngại quá, bánh nhân hạt dẻ vừa bán hết rồi. Mười phút nữa mới có đợt mới, chị có đợi được không?" Mộc Hàn Hạ ngẫm nghĩ rồi trả lời: "Thế thì thôi." Cô luôn thích những thứ có vị hạt dẻ. Trước kia, cô từng nghiện rằng móc hầu bao ăn bánh ở chỗ này vài lần, quả thật rất thích mùi vị của nó. Được người bán hàng giới thiệu nên cuối cùng, Mộc Hàn Hạ gọi một miếng bánh tiramisu và một cốc sinh tố hoa quả. Sau đó, cô tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống vừa ăn vừa chờ nhân viên phục vụ gói đồ cho mình.

Nhớ tới chuyện xảy ra sáng hôm qua, Mộc Hàn Hạ vẫn không thể bình tĩnh. Cô cúi xuống nhìn tay mình. Bàn tay vẫn thon thả và trắng trẻo nhưng đã xuất hiện vết chai mờ mờ.

Hôm qua, Mạnh Cường đã nắm lấy nó. Không hiểu anh ta có ý gì với cô? Anh ta muốn đẩy cô đến đâu nữa? Trong lúc thất thần, Mộc Hàn Hạ chợt nghe thấy tiếng chuông gió ở cửa kêu "leng keng", báo hiệu có người bước vào quán café. Cô ngẩng đầu, liền nhìn thấy Lâm Mạc Thần. Anh cũng phát hiện ra cô, nhưng tựa như không quen biết, cứ đi thẳng đến quầy gọi đồ.

Mộc Hàn Hạ cuối xuống, tiếp tục uống sinh tố và ăn bánh ngọt. Sau đó, cô nghe thấy tiếng bước chân mỗi lúc một gần, bộ comple màu đen hiện ra

trong tầm mắt. Lâm Mạc Thần cầm một cái đĩa ngồi xuống phía đối diện cô, cách chưa đến nửa mét.

Trong đĩa của anh có bánh ga tô nhân hạt dẻ vừa mới ra lò. Mộc Hàn Hạ lập tức gạt bỏ mọi suy nghĩ rồi rằm liên quan đến Mạnh Cường ra khỏi bộ não. Nhìn Lâm Mạc Thần đang từ tốn nhấp một ngụm café, trong đầu cô chợt hiện lên tin nhắn cô gửi cho anh ngày hôm qua: "Sao nào, anh định cắn tôi à?"

"Ở đây rộng như vậy, sao anh lại ngồi ở chỗ này?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

"Tại sao tôi không thể ngồi ở đây?" Anh thản nhiên hỏi lại. Mộc Hàn Hạ chẳng thèm nói chuyện với đối phương nữa.

Một lúc sau, Lâm Mạc Thần đột nhiên hỏi: "Tại sao cô lại giúp Mạnh Cường?" Mộc Hàn Hạ ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn anh bằng ánh mắt kỳ lạ: "Không giúp Mạnh Cường, chẳng lẽ tôi lại giúp anh chắc?"

Lâm Mạc Thần nhìn thẳng vào cô, điềm tĩnh trả lời: "Đúng thế. Chim khôn lựa cành mà đậu, cô nên đứng về phía tôi mới phải."

Mộc Hàn Hạ bỗng dung chẳng biết tiếp lời thế nào. Người này bản chất lạnh lùng, kiêu ngạo, ngang ngược vô lối. Hơn nữa, rõ ràng anh ta mới là người chịu ơn cô, tại sao bây giờ cứ như cô đang thiếu nợ anh ta vậy?

"Tôi chẳng phải là gia cầm." Cô lẩm bẩm: "Nên không hiểu mấy đạo lý của anh." Lời này còn có ý chửi đếu một cách rõ ràng.

Lâm Mạc Thần: "Cô nói gì đấy?"

"Không có gì." Mộc Hàn Hạ cười tủm tỉm, cầm cái thìa xúc một miếng bánh. Tiếng nhạc du dương vang lên bên tai, người đàn ông phía đối diện lặng thinh, mùi vị thơm dịu quen thuộc lan tỏa trong khoang miệng. Mộc Hàn Hạ ăn hết miếng này đến miếng khác. Vào một khoảnh khắc, cô chợt

để ý thấy Lâm Mạc Thần nhìn mình bằng ánh mắt... hơi khó hình dung. Mộc Hàn Hạ đột nhiên có phản ứng, nhìn xuống đĩa bánh ga tô đã bị mình ăn gần hết.

Trời ơi, cô ăn nhầm rồi. Đây là bánh nhân hạt dẻ của người đàn ông kia. Bởi vì chiếc bàn khá nhỏ, đồ ăn của hai người lại để quá gần, vừa rồi cô lơ đãng, trong khi bánh nhân hạt dẻ lại là món ăn cô thích nhất, thế nên cô mới không để ý, hăm hở đánh chén. Mộc Hàn Hạ xấu hổ, lập tức buông cái thìa: "Tôi..."

"Ăn đồ trong bát người khác, có phải cảm thấy vô cùng thích thú hay không?" Lâm Mạc Thần hỏi. Mộc Hàn Hạ đỏ mặt, liếc anh ta một cái rồi gio tay gọi nhân viên bán hàng: "Cho người này thêm một phần bánh ga tô nhân hạt dẻ nữa." Lâm Mạc Thần im lặng, Mộc Hàn Hạ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Cô nghĩ thầm, ăn thì cũng đã ăn rồi, chẳng nào cũng mất mười lăm tệ nên phải chén hết cái này. Nào ngờ Lâm Mạc Thần lại nói: "Tôi vừa dùng cái thìa này."

Mộc Hàn Hạ lập tức bỏ cái thìa xuống bàn, kết quả lại nghe thấy giọng nói thản nhiên của đối phương: "Tôi không thích người khác dùng lại thứ tôi đã sử dụng qua." Mộc Hàn Hạ thật sự muốn cầm cái bánh đập vào mặt anh ta. Rõ ràng anh ta đã sớm phát hiện cô ăn nhầm bánh, dùng nhầm thìa, thế mà cố tình chờ đến bây giờ mới nói, lại còn nói làm hai lần nữa chứ.

Khóe mắt Lâm Mạc Thần vụt qua ý cười nhàn nhạt. Tự biết mình đuối lý, Mộc Hàn Hạ đành nhẫn nhịn. Vừa định đứng dậy, cô chợt nghe thấy giọng nữ dịu dàng vang lên ở phía sau: "Jason, anh đến bao lâu rồi? Vị này là..." Mộc Hàn Hạ ngoảnh đầu, liền nhìn thấy người phụ nữ cùng gặp tai nạn với Lâm Mạc Thần đêm hôm đó, cũng chính là Trình Vi Vi, con gái Chủ tịch tập đoàn Vĩnh Chinh đang đứng ở phía sau hai người. Cô ta mặc bộ đồ giản dị nhưng vẫn để lộ thân hình cao gầy và duyên dáng. Gương

mặt cô ta trang điểm tinh tế dù có vẻ nhợt nhạt, tay phải đeo bang lủng lẳng.

Nhìn thấy Mộc Hàn Hạ, Trình Vi Vi hơi ngây ra rồi gật đầu, nở nụ cười lịch sự với cô. Mộc Hàn Hạ cũng khách sáo gật đầu với cô ta, nghĩ bụng, người phụ nữ này cũng giống Lâm Mạc Thần, trên người toát ra một vẻ cao cao tại thượng. Cô cảm thấy mình nên đi khỏi đây thì hơn. Lâm Mạc Thần đứng lên, kéo ghế cho Trình Vi Vi. Mộc Hàn Hạ bất giác liếc anh một cái. Chậc, sao lúc này anh ta lại phong độ thế?

"Đây là Mộc Hàn Hạ." Lâm Mạc Thần giới thiệu ngắn gọn hai người với nhau. "Trình Vi Vi."

Mộc Hàn Hạ chào cô ta rồi quay sang Lâm Mạc Thần "Tôi đi trước đây." Lâm Mạc Thần gật đầu. Ai ngờ đúng lúc này. Trình Vi Vi đột nhiên lên tiếng: "Mộc Hàn Hạ ư? Bạn có phải là Mộc Hàn Hạ ở trường Lục Trung không?" Mộc Hàn Hạ ngạc nhiên, Lâm Mạc Thần cũng nhướn mày nhìn Trình Vi Vi.

"Hồi trước đúng là tôi học ở Lục Trung." Mộc Hàn Hạ nói.

Trình Vi Vi nở nụ cười ngọt ngào: "Mình học cùng khóa với bạn, nhưng không cùng lớp."

Mộc Hàn Hạ "à" một tiếng, cũng mỉm cười: "Rất vui được gặp bạn." Gặp lại bạn cùng trường, tâm tình của cô có chút phức tạp, nhưng cũng cảm thấy ấm áp. Năm tháng và những con người đó đã cách xa rồi.

Tuy nhiên, dù lục lại não bộ, cô cũng chẳng có chút ấn tượng nào về vị Trình tiểu thư này.

Như đọc được ý nghĩ của cô, Trình Vi Vi cười nói: "Khi ấy bạn là nhân vật nổi tiếng trong trường. Bạn không biết mình, nhưng mình biết bạn."

Mộc Hàn Hạ hơi ngần ngừ. Phát hiện ánh mắt của Lâm Mạc Thần dừng lại trên người mình, cô nở nụ cười bình thản, xòe tay: "Bạn ơi, hảo hán không đề cập những chuyện năm xưa."

Trình Vi Vi cười khúc khích: "Bạn vẫn thú vị như ngày nào. À đúng rồi, hiện tại bạn đang công tác ở đâu?" Mộc Hàn Hạ đáp: "Mình làm ở Nhạc Nhã."

Hai người lại hàn thuyên mấy câu, Mộc Hàn Hạ đứng dậy cáo từ, không quên mang theo hai túi đồ uống lớn của mình. Trình Vi Vi dõi theo bóng dáng mảnh khảnh, xách đồ một cách khó nhọc của Mộc Hàn Hạ một lúc mới quay sang hỏi Lâm Mạc Thần: "Jason, sao anh lại quen bạn ấy?" Lâm Mạc Thần cũng nhìn theo Mộc Hàn Hạ, trả lời ngắn gọn: "Người gọi xe cấp cứu đưa chúng ta đến bệnh viện đêm hôm đó là cô ta."

Trình Vi Vi "à" một tiếng: "Sao anh không nói sớm để em cảm ơn bạn ấy."

Ánh mắt cô lộ vẻ tiếc nuối. Lâm Mạc Thần lạnh nhạt trả lời: "Khỏi cần. Tôi đã cảm ơn rồi."

"Thế thì tốt rồi." Trình Vi Vi tự động lý giải từ "cảm ơn" của anh là tặng chi phiếu, vẻ mặt lại trở nên thoải mái. Chợt nhớ ra điều gì, cô ta lại cất giọng nghi hoặc: "Chẳng phải anh bảo, người giúp chúng ta chỉ là một nhân viên bán hàng thôi sao?"

"Thì cô ấy đúng là nhân viên bán hàng." Trình Vi Vi lộ vẻ mặt kinh ngạc. Im lặng vài giây, cô ta cảm thán: "Em thật sự không ngờ bây giờ bạn ấy lại thành ra như vậy. Ngày xưa, bạn ấy là nhân vật nổi tiếng trong trường, thi lần nào cũng đứng đầu, còn là lớp trưởng, phó chủ tịch hội học sinh. Bạn ấy rất được hoan nghênh, cũng có nhiều nam sinh theo đuổi. Lúc bấy giờ, tất cả mọi người đều cho rằng bạn ấy sẽ thi vào Bắc Đại hoặc Thanh Hoa."

Lâm Mạc Thần nhìn cô ta bằng ánh mắt sắc bén: "Sau đó thì sao?"

Trình Vi Vi bất giác liếc anh một cái: "Sao anh lại tỏ ra hứng thú với chuyện của Mộc Hàn Hạ thế? Em chưa bao giờ thấy anh để ý đến những người không liên quan. Không phải anh thích bạn ấy đấy chứ?"

"Có thể sao?" Lâm Mạc Thần cười nhạt. Làm sao anh có thể thích một cô gái như vậy. Trình Vi Vi cũng có ý nghĩ tương tự nên kể tiếp: "Sau đó, bạn ấy đã thi trượt đại học."

"Tại sao?" Bất gặp ánh mắt thâm trầm của Lâm Mạc Thần, trái tim Trình Vi Vi khẽ rung lên một nhịp. Ngừng một lát, cô ta đáp: "Vì không học cùng lớp với bạn ấy nên em cũng chẳng rõ. Có người kể do bạn ấy yêu sớm, tuổi trẻ dễ manh động rồi làm bừa ấy mà. Thậm chí có một khoảng thời gian, bạn ấy còn không đến trường, em nghe nói bạn ấy cũng dọn khỏi ký túc xá."

Mộc Hàn Hạ mang túi đồ uống về văn phòng. Cô phân phát cho các đồng nghiệp, cuối cùng chỉ còn lại hai cốc của Mạnh Cường và trợ lý của anh ta. Mộc Hàn Hạ cầm hai cốc đồ uống lên tầng trên. Trợ lý Tiểu Trần ngồi ở bên ngoài văn phòng của Mạnh Cường. Nhìn thấy cô, anh ta cười nói: "Cảm ơn cô nhé."

Anh ta chỉ nhận cốc của mình: "Mạnh tổng đang ở bên trong. Cô cứ mang vào đi, tôi phải đi nhà vệ sinh đã." Nói xong, anh ta liền đứng dậy rời đi. Mộc Hàn Hạ hết cách, đành gõ cửa. "Vào đi."

Cô đẩy cửa, nhìn thấy Mạnh Cường đang ngồi sau bàn làm việc phê duyệt tài liệu. Anh ta ngẩng đầu liếc cô một cái. Mộc Hàn Hạ vội sụp mi, đi tới đặt cốc đồ uống lên bàn "Mạnh tổng, café của anh đây ạ."

"Ừ." Mộc Hàn Hạ định đi ra ngoài, chợt nghe anh ta nói: "Ngồi đi! Chờ tôi xem xong mấy trang văn bản này đã."

Mộc Hàn Hạ chờ người, đành phải ngồi xuống. Văn phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng gió thổi tung bay rèm cửa sổ và tiếng ngòi bút sột soạt

trên giấy. Một lúc sau, Mạnh Cường ngẩng đầu nhìn cô, khóe mắt lan tỏa ý cười. Mộc Hàn Hạ cũng nở nụ cười khách sáo, không dám có bất cứ phản ứng thân thiết nào. Mạnh Cường nhìn cô mấy giây rồi mở ngăn kéo, lấy ra tập tài liệu, đi đến đặt trước mặt cô: "Em xem đi."

Vừa mở ra, Mộc Hàn Hạ hoàn toàn sửng sờ. Đây là tài liệu về mấy trường đại học trọng điểm của thành phố Giang, trong đó giới thiệu chi tiết về các khoa, lý lịch của giảng viên, điểm chuẩn trúng tuyển hằng năm của các chuyên ngành... Mộc Hàn Hạ đọc vài trang rồi ngẩng đầu: "Mạnh tổng, đây là..."

Mạnh Cường cầm cốc café do cô mua, đưa lên miệng nhấp hai ngụm rồi đặt xuống bên cạnh: "Mấy trường đại học này được xếp trong top đầu cả nước. Em cứ nghiên cứu đi! Muốn học trường nào, cuối tuần tới tôi sẽ lái xe đưa em đi tham quan. Em cần bao nhiêu thời gian để chuẩn bị cho kỳ thi đại học? Ngoài ra, em cũng khỏi cần lo lắng đến vấn đề học phí, chi phí sinh hoạt và các khoản chi tiêu khác. Cho dù thi trượt cũng chẳng sao, tôi có một số mối quan hệ ở thành phố Giang. Chỉ cần bỏ chút tiền chạy là có thể được nhận vào trường. Em thấy cố ổn không?"

Mộc Hàn Hạ hoàn toàn chấn động, đến mức không thể thốt ra lời. Mạnh Cường ngồi ngay trước mặt nhưng cô cảm thấy huyết thái dương giật giật, như sắp rơi xuống dưới đáy vực sâu vô tận. Cô đảo mắt một vòng, thần trí lơ lơ ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

"Cốc cốc cốc." Đột nhiên có người gõ cửa, phá vỡ bầu không khí trầm lắng. Mạnh Cường vẫn giữ ý cười trong khóe mắt: "Em cứ cầm lấy, về nhà từ từ nghiên cứu đi."

Đêm hôm ấy, Mộc Hàn Hạ nằm trên giường, bên cạnh vẫn là tập tài liệu đó. Đầu mùa hạ, buổi tối vẫn có chút lạnh lạnh. Nằm một lúc, cô kéo chăn cuộn quanh người rồi nhìn lên bầu trời tối đen ngoài cửa sổ. Mộc Hàn Hạ chợt nhớ tối buổi sáng ngày hôm đó, Mạnh Cường nắm tay cô. Ngón tay

anh vừa cứng cáp vừa dài, có vết chai mỏng được tích lũy theo năm tháng. Cô cũng nhớ tới ánh mắt của anh ta mỗi khi nhìn mình, giọng nói trầm thấp và nụ cười của anh ta mỗi khi gọi cô là "cô bé".

Anh ta đã từng ly hôn. Nghe nói người vợ cũ ngày xưa cũng là nhân viên thuộc tầng lớp thấp nhất trong siêu thị, hiện tại chẳng biết lưu lạc phương nào. Nghe nói trong mấy năm qua, anh ta từng có hai người bạn gái, nhưng thời gian hẹn hò không dài. Mộc Hàn Hạ lại ngoảnh đầu nhìn tập tài liệu. Mạnh Cường đã đích thân giao ước mơ vào tay cô. Chỉ cần nắm chắc là cô có thể đạt được.

Sáng hôm sau, Mộc Hàn Hạ thức dậy từ sớm. Cô nhanh chóng ra khỏi nhà, chạy đến sân vận động. Không ngờ Mạnh Cường còn đến sớm hơn cô.

Anh ta vẫn mặc bộ áo phông và quần đùi màu đen đỏ, đang tập thể hình. Mộc Hàn Hạ đứng yên một lát rồi đi qua bên đó, chào hỏi: "Mạnh tổng!"

Dường như đoán ra cô sẽ đến sớm, cũng tiên liệu được cô sẽ mất ngủ, Mạnh Cường cầm lấy khăn mặt lau mồ hôi, đồng thời cất giọng dịu dàng: "Chào buổi sáng." Mộc Hàn Hạ lặng thinh.

Anh ta mỉm cười, nói với cô: "Em đã chọn được trường chưa?"

"Vẫn chưa." Cô đáp. Mạnh Cường ngồi xuống, vỗ vỗ vào bậc thềm ra hiệu cho cô ngồi xuống cùng mình nhưng Mộc Hàn Hạ vẫn đứng yên. Anh ta trầm ngâm trong giây lát rồi chậm rãi mở miệng: "Tôi thấy em nên thi vào đại học Giang Thành. Đó là trường đại học tốt nhất ở đây, sau khi tốt nghiệp, em muốn làm nghiên cứu sinh cũng được. Tôi có căn hộ ở gần đại học Giang Thành. Sau này em có thể sống ở đó. Về dự tính xuất ngoại thì thôi, vì cách tôi xa quá. Sau này em muốn đi nước nào, tôi sẽ thu xếp thời gian đưa em đi chơi."

Lúc này, Mộc Hàn Hạ mới lên tiếng: "Mạnh tổng! Anh đang sắp xếp cuộc đời tôi đấy à?" Mạnh Cường không nói thêm bất cứ điều gì. Mộc Hàn

Hạ cũng lặng thinh.

Một lúc sau, anh ta đột nhiên kéo cô lại gần. Mộc Hàn Hạ giật mình, chưa kịp có bất kỳ phản ứng gì đã bị anh ta kéo lại gần. Anh ta nhìn cô bằng ánh mắt u tối và thâm trầm. Mạnh Cường không dùng sức mạnh. Mộc Hàn Hạ ngược lại lấy hết sức bình sinh đẩy anh ta ra. Sau đó, cô lao đảo lùi lại phía sau vài bước. Anh ta vẫn ngồi, còn cô vẫn đứng, cả hai nhất thời lặng thinh.

"Mộc Hàn Hạ!" Mạnh Cường khẽ gọi tên cô. Mộc Hàn Hạ nhìn xuống đất, cố gắng nở nụ cười nhẹ nhõm: "Mạnh tổng, cảm ơn anh đã suy nghĩ cho tôi. Với tình trạng của tôi bây giờ, sự giúp đỡ của anh quả thực giống một miếng bánh rơi từ trên trời xuống. Nếu không biết cảm kích thì đúng là tôi quá vô tâm. Thế nhưng... chuyện vào đại học, dù muốn nhưng tôi cũng không thể từ bỏ công việc hiện tại. Tôi cảm thấy đợt sau này có cơ hội, tôi sẽ tự thi thì hay hơn." Ngừng một lát, cô ngẩng đầu nhìn anh ta: "Tạm thời tôi vẫn chưa muốn đặt cuộc sống của mình vào một cái vòng nào đó."

Mạnh Cường trầm mặc trong giây lát. Nếu trước đó, ánh mắt của anh ta còn có chút dao động thì bây giờ đã hoàn toàn khôi phục sự điềm tĩnh. Anh ta châm một điếu thuốc, hít hai hơi rồi cất giọng lạnh nhạt: "Em suy nghĩ kỹ là được rồi."

Mấy ngày tiếp theo, hoạt động khuyến mãi vẫn tiếp diễn, toàn bộ nhân viên của Lạc Nhã tối mắt tối mũi. Mộc Hàn Hạ không còn chạy thể dục buổi sáng ở sân vận động đó nữa. Trong lúc làm việc, đôi khi cô hơi thần thờ. Một lần cùng ăn cơm, Hà Tĩnh hỏi: "Gần đây cậu có tâm sự gì phải không?"

Mộc Hàn Hạ không muốn nói dối, cũng chẳng muốn đề cập đến chuyện đó. Thế là cô hàm hồ đáp: "Cũng không hẳn là tâm sự, chỉ là mấy hôm trước có một miếng bánh lớn rơi trúng đầu mình mà mình không cần."

Hà Tĩnh chớp chớp mắt: "Tại sao cậu lại không cần?" "Nếu cái giá phải trả là bị giam hãm trong cái bánh đó, phải ngoan ngoãn chờ đợi khi nào chủ nhân muốn cần thì phải cho cần một miếng thì sao?"

Mộc Hàn hạ nói: "Tớ không muốn sống cuộc đời như vậy."

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chẳng mấy chốc đã sắp đến ngày siêu thị Vĩnh Chính khai trương. Trong khi nhân viên của Lạc Nhã còn chìm đắm trong niềm hân hoan vì đã đạt thành tích kinh doanh huy hoàng sau một tuần giảm giá thì Vĩnh Chính ở phía đối diện vẫn chẳng có động tĩnh gì. Điều này khiến nhiều người cảm thấy bọn họ đã bị đả kích nặng nề, thế nên chẳng cần để tâm đến họ nữa.

Chỉ riêng Mộc Hàn Hạ là luôn cảm thấy bất an khi nhớ đến gương mặt Lâm Mạc Thần. Cảm giác này giống như thời khắc yên bình trước cơn giông bão, mà bạn không thể biết đằng sau bộ mặt ấy, anh ta rốt cuộc có suy nghĩ gì. Không ai có thể ngờ, đến lúc khai trương, thế tiến công của Vĩnh Chính lại không theo lẽ lối thông thường, đồng thời mạnh mẽ và điên cuồng như vậy. Trong tuần đầu tiên, toàn bộ mặt hàng quần áo đều giảm giá 50%. Nhắc tới điều này, chắc mọi người sẽ ngạc nhiên. Bởi vì ai cũng biết quần áo bán bên trong siêu thị thường có kiểu dáng lỗi thời, chất lượng bình thường. Cũng chỉ có mấy ông bà già mới mua quần áo ở siêu thị, hơn nữa còn phải so sánh giá với quần áo bán ở chợ chán chê. Vì vậy từ trước đến nay, chúng ta hiếm thấy có siêu thị nào dùng mặt hàng quần áo để thu hút khách hàng.

Vĩnh Chính đã tung ra một chiêu bài không theo lẽ thông thường, thậm chí còn lật đổ cách làm của tất cả các siêu thị trước đó về mặt hàng này.

Ngày đầu khai trương, khi đi vào trong siêu thị, đầu tiên đập vào mắt người tiêu dùng là tấm áp phích thông báo hạ giá mặt hàng quần áo rất lớn được treo ở vị trí bắt mắt, kèm theo câu quảng cáo hết sức hài hước.

Khi đi đến khu thời trang, họ đều bị thu hút. Hàng hóa không được trưng bày giống trong các siêu thị hay chợ buôn, mà giống một cửa hàng thời trang hơn. Khu vực này có ánh đèn lung linh, cách bài trí dễ chịu. Quần áo thì kiểu dáng đơn giản và thời thượng, chất liệu cũng rất ổn. Lại nhìn sang bảng giá, tất cả giảm đến 50%, gần bằng giá trên Taobao*, trong khi lại được nhìn tận mắt, sờ tận tay, chất lượng có vẻ tốt hơn nhiều.

(*Taobao là trang thương mại điện tử lớn nhất Trung Quốc, hàng hóa có đủ mọi kiểu dáng, chất lượng, giá cả...)

Không chỉ có thế, ở giữa khu vực thời trang còn bày mấy chồng áo phong nam nữ rất lớn. Có năm màu sắc đen, trắng, xanh, xám và đỏ để người tiêu dùng lựa chọn. Sờ vào thì thấy chất liệu vải cũng rất mềm mại.

Bên cạnh còn xuất hiện một tấm biển cực lớn, đề hàng chữ: Chỉ bán với giá 9,9 tệ. Bên cạnh đó còn có tấm biển thông báo: Tất cả mặt hàng quần áo chỉ được khuyến mãi đặc biệt trong dịp khai trương, bán hết thì thôi. Mời quý vị nhanh tay mua hàng.

Nghe tin chỉ khuyến mãi đặc biệt trong dịp khai trương, đối tượng khách hàng lớn tuổi lập tức kéo xe đẩy đến, tranh nhau nhặt hàng. Một khi đã xuất hiện tình trạng tranh cướp thì rất dễ lây lan ra đám đông. Ngay sau đó, tất cả mọi người đều xông vào, chỉ cần nhìn thấy giá cả và kiểu dáng hợp lý là bỏ vào xe đẩy hàng. Sau một khoảng thời gian ngắn, dường như xe đẩy nào cũng đều xuất hiện vào cái quần, cái áo. Nhiều xe thậm chí mặt hàng quần áo chiếm phân nửa, người tiêu dùng mua cả cho già trẻ lớn bé trong nhà. Hai chồng áo phong chủ đạo, chỉ cần được mang ra là bán hết sạch ngay lập tức. Nhờ sức hút của mặt hàng quần áo nên một đồn mười, mười đồn trăm, Vĩnh Chính nhanh chóng đông nghẹt khách hàng.

Lúc này, mọi người cũng chú ý, giá cả của những mặt hàng khác không đắt hơn Lạc Nhã là bao. Trong khi đó, tổng thể môi trường mua sắm lại rất

dễ chịu, sạch sẽ, rộng rãi, thời thượng, cảm giác đồ sộ hơn nhiều so với siêu thị Lạc Nhã đã mở nhiều năm.

Ở trong siêu thị mới này, tâm tình của con người cũng trở nên thư thái hơn. Ngoài ra, nhân viên bán hàng ở đây đều vô cùng nhiệt tình và ân cần.

Không chỉ có vậy, người tiêu dùng còn phát hiện, một số sản phẩm của Vĩnh Chính có vẻ chất lượng hơn bên Lạc Nhã, ví dụ thức ăn chín hay các loại thịt tươi, thủy hải sản.

Lượng tiêu thụ của tất cả các mặt hàng cũng dần tăng cao. Trong tuần khai trương đầu tiên, trung bình doanh thu mỗi ngày của Vĩnh Chính chạm mốc hai triệu nhân dân tệ. Riêng ngày thứ hai và thứ ba thậm chí đạt con số ba triệu, tính ra bằng mức doanh thu bình thường của Lạc Nhã.

Cũng trong khoảng thời gian đó, doanh thu của Lạc Nhã bị ảnh hưởng nghiêm trọng, từ đỉnh điểm ba triệu nhân dân tệ của hoạt động khuyến mãi trước đó lại trở về mức hai triệu nhân dân tệ.

Thời gian này, nhân viên của Lạc Nhã đơ hết cả người. Bầu không khí trong văn phòng từ phấn khởi chuyển sang nặng nề và tĩnh lặng.

Hôm nay, khi mang giấy tờ lên tầng trên, đi ngang qua văn phòng của Mạnh Cường, Mộc Hàn Hạ lờ mờ nghe thấy giọng nói nghiêm nghị của anh ta truyền tới: "Tại sao các cậu không thể giảm 50%? Tôi đã nhận các cậu vào Lạc Nhã, để các cậu sống yên ổn bao nhiêu năm nay, các cậu phải làm..."

Mộc Hàn Hạ không dám nghe tiếp, vội vàng đi xuống dưới. Sau buổi sáng hôm đó, cô hầu như không nhìn thấy Mạnh Cường. Rõ ràng chiêu thức mới mẻ của Lâm Mạc Thần khiến một tay lão luyện trong ngành siêu thị như Mạnh Cường cũng không khỏi chấn động.

Buổi tối sau khi tan sở, Mộc Hàn hạ cùng Hà Tĩnh đi ăn đồ nướng như thường lệ. Họ ngồi trên vỉa hè, chỉ ăn hết ba mươi hai tệ rưỡi. Mỗi người cầm một chai Fanta, cảm giác giống như những ngày vô tư trước kia. Tuy nhiên, dù chỉ là nhân vật thấp cổ bé họng, hai cô gái cũng vẫn cảm nhận được cơn dư chấn do siêu thị mới khai trương của Vĩnh Chính mang lại.

Hà Tĩnh lẩm bẩm: "Mặt hàng quần áo của Vĩnh Chính sao có thể tốt đến thế? Sao chúng ta không bắt chước họ, chọn những mẫu có kiểu dáng đẹp, chất lượng tốt, bày biện, đóng gói tử tế rồi bán giảm giá? Nếu làm vậy, chúng ta đã không mất nhiều khách hàng trong mấy ngày qua."

Thời gian này, Mộc Hàn Hạ cũng tiếp xúc khá nhiều chuyện liên quan đến nghiệp vụ. Cô vừa gặm cánh gà vừa nói: "Đâu có dễ dàng như vậy? Thứ nhất, Lâm Mạc.. Vĩnh Chính chơi chiêu này là vô cùng mạo hiểm. Không giống những sản phẩm khác, mặt hàng quần áo mang đến yếu tố cá tính rất mạnh, lại thay đổi theo mùa, dễ tạo nên tình trạng tồn kho. Bây giờ Vĩnh Chính đang cháy hàng, nhưng nếu không bán được, họ sẽ bị đọng một khoản vốn lớn. Cũng chính vì lý do này mà siêu thị của chúng ta chỉ nhập một số mẫu quần áo thông dụng, duy trì lượng tiêu thụ bình thường. Cậu thử đi các siêu thị khác xem có ai dám mạo hiểm tập trung vào mặt hàng quần áo không?"

Ngừng vài giây, cô nói tiếp: "Theo mình, với tính cách của Mạnh tổng, sếp sẽ không làm như vậy."

Hà Tĩnh gật đầu: "Ừ..."

"Thứ hai..." Mộc Hàn Hạ hạ giọng: "Cậu tưởng cứ sản phẩm có chất lượng tốt nhất, giá cả có tính cạnh tranh nhất là được nhập về siêu thị chúng ta hay sao? Điều này cũng chưa chắc. Các nhà cung cấp muốn đưa hàng hóa vào siêu thị đều phải trả một khoản phí nhất định, đồng thời phải "đút" cho các ban ngành có liên quan. Đôi khi, hàng nhập về chưa chắc đã là tốt nhất mà khoản "đút" đúng chỗ đúng lúc nhất..."

Hà Tĩnh từng nghe qua những quy tắc này nhưng bây giờ nghe Mộc Hàn Hạ tiết lộ, cô vẫn trợn mắt: "Ý cậu là...cũng vì nguyên nhân này mà mặt hàng thời trang của chúng ta mới không thể làm tốt như Vĩnh Chính?"

Mộc Hàn hạ gật đầu. Nhớ tới cuộc điện thoại mà mình tình cờ nghe được khi ở bên ngoài văn phòng của Mạnh Cường, cô nói: "Cũng chẳng riêng gì mặt hàng thời trang. Cậu thử nghĩ xem, siêu thị của chúng ta đã mở bao nhiêu năm rồi? Nhiều nhà cung cấp hợp tác với chúng ta những bảy, tám năm. Một số có mối quan hệ rắc rối, phức tạp với Mạnh tổng và những người chủ quản khác. Muốn thay đổi đâu phải là chuyện dễ dàng."

Hà Tĩnh há hốc mồm, chỉ cảm thán chứ không dám bàn thêm điều gì nữa: "Theo ý cậu, chỉ vì bị các nhà cung cấp và những mối quan hệ phức tạp ràng buộc mà chúng ta không thể thắng được Vĩnh Chính hay sao?" Mộc Hàn Hạ nói: "Mình cho rằng, nguyên nhân này chỉ là thứ yếu. Quan trọng nhất là..."

"Gì cơ?"

"Là tư thế."

Hà Tĩnh ngẩn người: "Đó là cái gì? A Hạ, cậu mới chuyển đến bộ phận Thị trường có một tháng, thế mà nói chuyện đã ngày càng ra vẻ ta đây rồi."

"Ồ..." Mộc Hàn Hạ cất giọng thản nhiên: "Thế trước kia mình không ra vẻ ta đây à?"

Hà Tĩnh phì cười, Mộc Hàn Hạ cũng tủm tỉm. Sau đó, cô nghiêm túc cất lời: "Lúc trước mình luôn cho rằng, chương trình siêu khuyến mãi lần này của Mạnh tổng là rất lợi hại. Áp dụng cuộc chiến về cả giá cả, ép đối phương vào hoàn cảnh khốn khó là cách làm thường thấy của siêu thị chúng ta và các siêu thị khác. Mình cũng cho rằng, Lâm Mạc Thần... chính là người quản lý hiện thời của Vĩnh Chính, một kẻ thủ đoạn và thâm hiểm."

Thế nhưng bây giờ, anh ta lại kinh doanh mặt hàng thời trang theo phương thức mới mẻ như vậy, khiến mình bị khuấy động rất lớn. Mình cảm thấy, anh ta không giống bất cứ người nào khác. Thiên hạ hoặc là tuân theo quy tắc thông thường hoặc là giữ chặt lợi ích, hoặc là tính kế chơi xỏ và hãm hại đối thủ. Kể cả người có nhiều kinh nghiệm, từng trải trên thương trường, như Mạnh tổng cũng thế thôi. Còn Lâm Mạc Thần thì không như vậy. Anh ta đã dùng một phương thức hoàn toàn mới mẻ, đặc sắc và dụng tâm để áp dụng vào mặt hàng thời trang bán ở siêu thị. Cảm giác này giống như...chúng ta cố gắng trên cơ đối thủ nhưng ngay từ đầu, anh ta đã đứng trên đỉnh cao của ngành nghề. Đây chính là tư thế của anh ta. Vì vậy một khi anh ta ra tay, chúng ta sẽ thấy một áp lực lớn chưa từng có."

Trong hai tuần tiếp theo, Mộc Hàn Hạ mới biết, "thành kiến" ban đầu của mình đối với Lâm Mạc Thần kỳ thực chẳng sai chút nào. Anh là người đàn ông đứng trên đỉnh cao của ngành nghề, đồng thời cũng là nhân vật hết sức thủ đoạn và thâm hiểm.

Vào tuần khai trương thứ hai, Vĩnh Chính giảm giá 50% toàn bộ mặt hàng thực phẩm nấu chín, đồng thời cam kết, trong tuần này, nếu không hài lòng về khẩu vị, khách hàng có thể hoàn trả vô điều kiện. Nếu có vấn đề chất lượng mà bị khách hàng khiếu nại thì sẽ bị phạt một nghìn tệ. Ngoài ra, họ còn mời đầu bếp thuộc các đơn vị chuyên về đồ ăn chín trực tiếp chế biến tại hiện trường, biểu diễn như những đầu bếp nổi tiếng, khiến vô số người tiêu dùng vây quanh... Cùng lúc đó, mặt hàng thời trang được chỉnh chiết khấu xuống còn 20%, đồng thời thông báo mức giảm giá này chỉ kéo dài trong một tuần, tuần sau sẽ khôi phục về giá gốc. Bởi vì điều này, lượng tiêu thụ của mặt hàng thời trang tuy có giảm nhưng vẫn rất khả quan. Trong tuần đó, doanh thu mỗi ngày của Vĩnh Chính đột phá con số ba triệu tệ, Lạc Nhã ngược lại rớt xuống chỉ còn từ một phẩy hai đến một phẩy năm triệu nhân dân tệ. Sang tuần thứ ba, toàn bộ mặt hàng chăn ga gối đệm đều được chiết khấu 50%. Các loại thực phẩm nấu chín chỉ còn được giảm 20%.

Lâm Mạc Thần thâm hiểm ở chỗ, những mặt hàng anh ta chọn để "tấn công" đều là điểm yếu của Lạc Nhã. Thời trang là mặt hàng tất cả các siêu thị đều không chú trọng chứ chẳng riêng gì Lạc Nhã.

Còn về thực phẩm nấu chín, bởi vì có quá nhiều nhãn hiệu nên chẳng biết đường nào mà lần, hơn nữa cần phải có mối quan hệ rất sâu nên Lạc Nhã vẫn chưa làm tốt mảng này.

Mặt hàng chăn ga gối đệm thì thường xuyên thay đổi theo mùa nên Lạc Nhã cũng chẳng chú trọng.

Ngoài chiến dịch "tấn công" của Lâm Mạc Thần còn thay đổi xoành xoạch. Mỗi mặt hàng chỉ được siêu khuyến mãi trong một tuần, tuần sau lại đổi sang sản phẩm khác.

Đây chính là nguyên nhân khiến Mạnh Cường và Lạc Nhã trở tay không kịp. Bạn còn chưa kịp ra đối sách phản công với mặt hàng thực phẩm chín thì đối phương đã "tung đòn" vào mặt hàng chăn ga gối đệm của bạn...

Toàn bộ kế hoạch của Lâm Mạc Thần chắc chắn đã sớm được chuẩn bị, bằng không làm sao có thể kịp thời xoay sở và điều hàng hóa.

Mộc Hàn Hạ gần như có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cầm cốc café ngồi trong văn phòng chỉ huy trận chiến của Lâm Mạc Thần. Hễ anh chỉ tay về hướng nào, người của Vĩnh Chính sẽ chém Lạc Nhã một nhát theo hướng đó...

Trong ngành kinh doanh siêu thị, có người nào từng thực hiện cách thức như vậy? Có người nào từng tấn công mạnh mẽ và tàn nhẫn đến thế? Lâm Mạc Thần đã coi việc khai trương như một cuộc tấn công thành lũy, hơn nữa chỉ đánh vào điểm yếu của đối thủ bằng những đòn tới tấp nhanh như xẹt điện, đến mức đối thủ chẳng kịp nhìn thấy...

Trong khoảng thời gian đó, Mạnh Cường từng phản công vài lần, triển khai chương trình khuyến mãi với một số mặt hàng chiếm ưu thế của Lạc Nhã như lương thực, dầu ăn và hoa quả, nhằm cứu vãn một phần doanh thu.

Nhưng thanh thế của Lâm Mạc Thần thực sự quá mạnh, kế hoạch phải chu đáo và kín kẽ, khó có thể đánh bại. Mạnh Cường trước đó đã đầu tư hơn ba triệu nhân dân tệ, lại bị các mối quan hệ ràng buộc, đồng thời bị Lâm Mạc Thần chiếm thế thượng phong ở nhiều phương diện, nên dù sáng suốt và lời đời đến mấy, anh ta cũng khó có thể thay đổi cục diện trong thời gian ngắn.

Siêu thị mới của Vĩnh Chính coi như đạt thành công rực rỡ trong kỳ khai trương. Hiện giờ, người tiêu dùng ở khu vực nội thành đều biết hàng hóa của siêu thị Vĩnh Chính vừa rẻ vừa đẹp, ngang bằng thậm chí còn hơn cả đồ của Lạc Nhã.

Trong những ngày này, nếu bảo Mạnh Cường không hề tức giận và ủ rũ thì là nói dối. Đối với một doanh nhân, các mối quan hệ, tiền bạc, phụ nữ...đều chẳng phải vấn đề quan trọng, đáng sợ nhất là gặp phải một đối thủ quá khó chơi, không ra bài theo lẽ thông thường.

Đối phương phá hoại những quy tắc trong tối ngoài sáng vốn có trên thị trường, phá hoại thói quen và lợi ích của nhiều người, đồng thời khiến bạn cảm nhận một cách rõ ràng sự uy hiếp vô cùng lớn.

Mạnh Cường cũng chẳng vì vụ này mà đánh mất vị thế. Anh ta đã chìm nổi trong ngành nhiều năm nên có nền móng vững chắc ở Lạc Nhã, thậm chí cả thành phố Giang. Cho dù siêu thị có nhất thời tuột dốc thì cũng không có ảnh hưởng mang tính thực chất với anh ta.

Chỉ cần sau này, anh ta tìm cơ hội phản công là được. Chương trình khuyến mãi của Lạc Nhã vẫn tiếp tục, việc đối kháng với Vĩnh Chính cũng

không thể lơ lửng. Nhân viên vị khiển trách hoặc được khích lệ như cũ, đảm bảo đừng có phân tán tư tưởng.

Đạo này, Mạnh Cường phải thường xuyên tham gia các bữa cơm xã giao hơn lúc trước, bởi vì anh ta cần thêm hậu thuẫn.

Tầm chiều tối, Mạnh Cường vừa cởi áo sơ mi để thay bộ đồ thường ngày, trợ lý Tiểu Trần gõ cửa văn phòng, nói: "Mạnh Tổng! Tối mai có bữa cơm với Cục phó Tạ, bên bộ phận thị trường hỏi sếp có muốn dẫn ai theo cùng?" Mạnh Cường trầm tư trong giây lát rồi trả lời: "Cậu tự thu xếp đi."

Tiểu Trần: "Vâng."

Cấp dưới của Cục phó Tạ đều là nam giới, tôi thấy dẫn theo một người phụ nữ, bầu không khí sẽ sôi nổi hơn, cũng tránh tình trạng bị bọn họ chuốc rượu. Để Mộc Hàn Hạ đi được không?"

Mạnh Cường ngoảnh đầu lại nhìn cậu ta, vài giây sau mới lên tiếng: "Được."

Khi nhận được điện thoại của Trưởng bộ phận Thị trường, Mộc Hàn Hạ đang đứng ở cửa siêu thị Vĩnh Chính.

Mấy ngày qua, doanh thu của Lạc Nhã rất thấp, mà cô chỉ là nhân vật thấp cổ bé họng, cũng chẳng có tác dụng gì nên tự nhiên lại được rảnh rỗi. Thế là hôm nay, cô quyết định đến Vĩnh Chính thăm dò tình hình, xem người ta làm ăn thế nào. Biết người biết ta dù sao cũng tốt hơn.

Trong cuộc điện thoại, Trưởng bộ phận chỉ bảo có một bữa cơm xã giao, cô hãy đi cùng, chứ không hề nói rõ là đi cùng Mạnh Cường nên Mộc Hàn Hạ lập tức đồng ý. Sau khi cúp máy, cô rút mũ lưỡi trai đội lên đầu rồi để tóc xõa ra đằng trước. Xong xuôi, cô mới thong thả đi vào trong siêu thị Vĩnh Chính.

Dưới ánh đèn dịu dịu, từng dãy kệ hàng gọn gàng thẳng tắp, sàn nhà sáng loáng như gương, bất cứ chỗ nào cũng mang lại cảm giác trang nhã và sạch sẽ.

Mộc Hàn Hạ lẩn vào đám đông, tay xách giỏ hàng trong có một túi vải tươi. Loại vải hạt nhỏ mới được đưa ra thị trường này chỉ bán với giá 9,9 tệ một cân, bằng mức giá đã được giảm của Lạc Nhã. Mộc Hàn Hạ quyết định mua một túi về ăn thử.

Không thể không thừa nhận chứng kiến cảnh Vĩnh Chính nườm nượp khách hàng, tâm trạng của cô có chút phức tạp.

Nhớ tới người đàn ông mình từng cứu đêm hôm đó, lại nhớ tới Lạc Nhã, một nơi cô coi như nhà mình, Mộc Hàn Hạ bỗng dưng có cảm giác mình là "Đông Quách tiên sinh".* (*"Đông Quách tiên sinh" xuất phát từ câu chuyện 'Đông Quách tiên sinh và sói' thời Xuân Thu. Đông Quách tiên sinh cứu con sói nhưng sau đó nó lại định ăn thịt ông ta. Về sau, từ "Đông Quách tiên sinh" có hàm nghĩa không nên nhân từ với kẻ xấu.)

Cô thong thả đi dạo một vòng. Vốn định xem qua rồi ra về nhưng đến chỗ mấy kệ hàng ở trong góc, Mộc Hàn Hạ vô tình nhìn thấy bức tường phía trước có một cánh cửa đang mở. Trên cửa viết bốn chữ: Quý khách dừng bước.

Mộc Hàn Hạ rón rén lại gần, quan sát bên trong chỉ thấy trần nhà rất cao, dưới đất là vô số kệ hàng chất đầy các loại hàng hóa, quả nhiên là một nhà kho. Trong đó có người đang đi tới đi lui.

Não bộ của Mộc Hàn Hạ vụt qua một ý nghĩ: Nếu bây giờ biết được Lâm Mạc Thần tích trữ mặt hàng nào nhiều nhất, chẳng phải mình sẽ nắm được kế hoạch khuyến mãi tiếp theo của anh ta hay sao?

Có điều, cô chỉ nghĩ như vậy chứ chẳng dám xông vào bên trong. Mộc Hàn Hạ âm thầm quan sát một lúc.

Vừa định ra về, cô chợt nhìn thấy hai nhân viên từ trong nhà kho đi ra ngoài, một người đang nói chuyện điện thoại: "Vâng, bọn tôi sẽ đến ngay." Khi họ khuất dạng, xung quanh lại chẳng có ai, Mộc Hàn Hạ đứng yên một lát, xác định nhà kho không còn tiếng động mới đặt giỏ hàng xuống đất, bày ra dáng vẻ ngơ ngơ không biết đường, cứ thế đi thẳng vào bên trong.

Việc lớn đã thành, cô cố đè nén tâm trạng kích động và nhịp tom dồn dập, nhẹ nhàng đi sâu vào bên trong. Nơi này ánh đèn hơi tối, âm thanh bên ngoài đã trở nên xa xôi.

Mộc Hàn Hạ dạo một vòng, đi tới góc trong cùng nhà kho nhưng không phát hiện ra điều gì đặc biệt. Xem ra, Lâm Mạc Thần không để những mặt hàng chủ chốt ở trong này.

Vừa quay người chuẩn bị ra ngoài, Mộc Hàn Hạ liền nghe thấy tiếng "rẹt rẹt" vang lên, cửa cuốn đang từ từ hạ xuống.

Cô tròn mắt, vội vàng chạy tới, đập cửa thành thành: "Mau mở cửa ra đi! Bên trong còn có người!" Đập một hồi mà bên ngoài vẫn chẳng có động tĩnh,

Mộc Hàn Hạ liền rút di động. Bây giờ gọi cho ai cũng không được, bởi vì bất cứ người nào đến cứu cô cũng làm kinh động tới nhân viên của Vĩnh Chính.

Tới lúc đó mà bị nhận ra là người của Lạc Nhã thì chẳng phải cô và công ty của cô sẽ muối mặt hay sao? Mộc Hàn Hạ nghĩ một hồi lâu, cuối cùng buông di động xuống đất. Cô đành chờ khi nào có người mở cửa rồi chuồn ra ngoài sau.

Cùng lắm là chờ đến sáng mai, nhà kho kiểu gì chẳng phải mở cửa.

Khoảng một tiếng sau, tới giờ siêu thị đóng cửa, bên ngoài im lặng như tờ. Di động của Mộc Hàn Hạ cũng hết pin, chấm dứt mọi ý định cầu cứu

của cô. Cô vùi mặt vào cánh tay, định ngủ một giấc. Ở đây hơi lạnh nên cô vòng tay ôm lấy người mình.

Đúng lúc này, cô đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau. Nhà kho tối mờ mờ lại vô cùng yên tĩnh nên tiếng bước chân vang vọng trong không gian. Mộc Hàn Hạ sợ đến mức toàn thân ớn lạnh, nhất thời chẳng dám quay đầu.

Tiếng bước chân vẫn vang lên đều đều, không nhanh không chậm. Mộc Hàn Hạ cũng đã lấy lại bình tĩnh, liền ngoảnh đầu lại phía sau. Một người đàn ông cao gầy xuất hiện giữa hai dãy kệ hàng, đang tiến về phía cô. Đó chính là Lâm Mạc Thần.

Hôm nay, anh mặc áo vest không cài cúc, tay đút túi quần, đôi mắt thâm trầm nhìn cô với vẻ nghiền ngẫm. Mộc Hàn Hạ chột hiệu ra, chính người đàn ông này đã nhốt cô ở trong kho hàng. Còn cách mấy bước, Lâm Mạc Thần dừng lại, cất giọng lạnh nhạt mà khách sáo: "Cô Mộc chơi trong này có vui không?"

Mộc Hàn Hạ chửi thầm một câu "đồ đểu giả", ngoài mặt vẫn tươi cười: "Rất vui. Trong này có nhiều đồ để xem, khiến tôi vui quên cả đường về. Anh Lâm tới đây làm gì? Là vì quan tâm đến tôi hay sao? Anh yên tâm đi, trong này rộng rãi, mát mẻ, dễ chịu, không quá tối cũng không quá ngột ngạt, còn có thể ngã ra đất nghỉ ngơi, tôi cảm thấy rất thoải mái."

Khóe mắt Lâm Mạc Thần vụt qua ý cười. Anh quay người: "Đi thôi!"

Câu này có nghĩa là tha cho cô? Mộc Hàn Hạ nhìn theo người đàn ông, nhẹ nhàng cất lời: "Này! Anh hãy xin lỗi đi!"

Lâm Mạc Thần liền dừng bước. Mộc Hàn Hạ nói tiếp: "Anh nhốt tôi ở đây hơn một tiếng đồng hồ, còn không định xin lỗi à?"

Anh quay đầu nhìn cô cười cười, "Chuyện tôi muốn làm, vì sao phải xin lỗi?"

Mộc Hàn Hạ hết cả khách sáo và e dè, lập tức trừng mắt với anh, tựa như muốn dùng ánh mắt giết chết người đàn ông này. Lâm Mạc Thần đương nhiên cũng thu được tín hiệu của cô. Anh liền đặt tay lên vai cô, đẩy người cô về kệ hàng phía sau. Mộc Hàn Hạ hoàn toàn sửng sờ.

Lâm Mạc Thần cúi xuống, chăm chú quan sát cô. Trong không gian nhỏ hẹp, ngọn đèn chéch trên đỉnh đầu chiếu xuống hai người, khiến gương mặt họ chìm trong ánh sáng mờ lung.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, đến mức Mộc Hàn Hạ có thể nghe thấy nhịp tim của chính mình. Cô ngửi được mùi thơm dịu dịu của xà phòng và giấy ăn trên kệ hàng ngay sau lưng.

Còn ở phía trước, gương mặt của người đàn ông cách rất gần. Đôi mắt anh tựa như viên đá trong dòng nước lạnh lẽo, nhìn cô đăm đăm. "Tôi đã khá nường tay với cô rồi đấy." Anh nói: "Bằng không bây giờ, cô đã bị đưa đến đồn cảnh sát rồi."

Trống ngực đập thành thịch, hai má hơi ửng hồng, cô liền đẩy mạnh người đàn ông. Anh chẳng nói chẳng rằng quay người bước đi. Cô vội vàng bám theo. Lúc này cô mới để ý, cánh cửa nhỏ ở góc tường đằng kia không biết mở ra từ bao giờ.

Trước đó, cô cũng thấy cánh cửa này nhưng nó bị khóa chặt. Xem ra, Lâm Mạc Thần đi vào từ nơi ấy. Hai người mới đi vào vài bước, ngoài cửa dường như vang lên tiếng cười nói. Lâm Mạc Thần lập tức dừng lại. Mộc Hàn Hạ không kịp phản ứng, đâm sầm vào lưng anh. Cô vội lùi lại phía sau vài bước rồi đứng yên. Giây tiếp theo, một tiếng "cạch" vang lên, cánh cửa nhỏ đã bị người bên ngoài đóng lại, sau đó là tiếng lách cách khóa cửa. Cùng lúc đó, ánh đèn trên đỉnh đầu cũng vụt tắt. Trong kho hàng chỉ còn lại

ngọn đèn báo yêu ớt nơi chân tường, "Anh còn không gọi điện kêu người tới mở cửa à?"

Sau một hồi sững sờ, Mộc Hàn Hạ mở miệng hỏi. Lâm Mạc Thần im lặng vài giây mới trả lời: "Tôi không mang theo điện thoại."

"Trùng hợp thật đấy." Mộc Hàn Hạ lẩm bẩm: "Vậy bây giờ anh mau đập cửa, gọi người tới cứu chúng ta đi. Đây là siêu thị của anh cơ mà."

Nào ngờ Lâm Mạc Thần thản nhiên trả lời: "Tôi không đi."

"Tại sao?"

"Nếu bị cấp dưới bắt gặp tôi và nhân viên nữ của Lạc Nhã nửa đêm nửa hôm cùng ở trong kho hàng, sau này làm sao tôi có thể lãnh đạo bọn họ, có thể "đuối cùng giết tận" Lạc Nhã cơ chứ?"

Mộc Hàn Hạ chẳng biết nói gì hơn. Chắc bây giờ nhân viên ở bên ngoài đã về hết, có gọi cũng vô dụng. Tối nay, thần kinh căng lên như dây đàn, thế mà cuối cùng cô vẫn phải qua đêm trong nhà kho lạnh lẽo này.

Trong lòng cô dâng lên một nỗi bức bối khó diễn tả. Nhưng nghĩ đến chuyện kẻ đầu sỏ Lâm Mạc Thần cũng phải chịu chung cảnh ngộ với mình, tâm tình cô lại trở nên vô cùng dễ chịu. "Chúng ta phải làm sao bây giờ?" Cô hỏi.

Lâm Mạc Thần thản nhiên ngồi xuống đất: "Chờ thôi."

Đêm dài đằng đẵng. Ban đầu, hai người chẳng ai nói với ai một lời. Xung quanh vô cùng tĩnh lặng, chỉ thỉnh thoảng có tiếng quần áo sột soạt mỗi khi họ cử động.

Mộc Hàn Hạ ngồi ôm đầu gối, chốc chốc lại liếc trộm người đàn ông kia.

Lâm Mạc Thần có vẻ bình thản như thường lệ, đôi chân dài duỗi ra, hai tay đặt lên đầu gối. Bởi vì không nhìn rõ mặt nên cô chẳng biết anh đang nghĩ gì.

"Này!" Mộc Hàn Hạ mở miệng trước: "Có phải trên chốn thương trường, anh thích tính kế với người khác không?"

Lâm Mạc Thần lặng thinh. Mộc Hàn Hạ hỏi tiếp: "Anh ra tay với Lạc Nhã tàn nhẫn như vậy, không sợ chúng tôi "dập nổi chìm thuyền", quyết chiến tới cùng hay sao?"

"Cứ việc." Anh lạnh nhạt trả lời.

Mộc Hàn Hạ liền quay đầu đi chỗ khác, không thèm nói chuyện với người đàn ông này nữa.

Một lát sau, Lâm Mạc Thần đột nhiên hỏi: "Cô có đói không?"

Mộc Hàn Hạ cất giọng không được nhẹ nhàng cho lắm: "Đói chết đi được."

"Nếu đói thì ngoan ngoãn một chút." Nói xong, anh đứng dậy đi ra sau kệ hàng.

Vài giây sau, anh quay về, trên tay cầm thứ gì đó. "Cô hãy ăn tạm bánh chocopie và cái xúc xích khó nuốt này." Nói xong, anh ném về phía cô.

Mộc Hàn Hạ bắt lấy, bỗng dưng cảm thấy hơi buồn cười. Có ai lại đi chê bai đồ siêu thị nhà mình như anh không? Thứ mà anh chẳng thèm để mắt thì đối với người đói bụng cả buổi tối như Mộc Hàn Hạ ngược lại là món ngon tuyệt vời. Cô nhanh chóng đánh chén sạch sẽ.

Một lúc sau, Lâm Mạc Thần không biết lấy từ đâu ra chai nước khoáng, lại tung cho cô.

Mộc Hàn Hạ đã khát khô cổ từ lâu. Cuối cùng cũng được ngậm nước mát lạnh, cảm thấy trong lòng ấm áp hơn nhiều.

Đêm càng về khuya, nhiệt độ càng giảm thấp. Mộc Hàn Hạ dựa vào một kệ hàng, mí mắt díp lại. Bởi vì nền nhà thật sự rất lạnh, cô co người như con tôm mà vẫn chẳng tài nào ngủ nổi.

Lâm Mạc Thần ngồi bất động, hai tay khoanh trước ngực. "Anh có lạnh không?" Mộc Hàn Hạ cất giọng có chút yếu ớt.

Hình như anh nhếch miệng cười trong bóng tối, sau đó đứng dậy, lại đi ra sau một kệ hàng. Giây tiếp theo, trên tay anh xuất hiện một cái gối và tấm ga trải giường như làm trò ảo thuật.

Mộc Hàn Hạ buột miệng: "Anh là Doremon đấy à?"

"Tôi là người khiến ông chủ của cô gặp ác mộng. Cô quên rồi à?"

Mộc Hàn Hạ...chẳng thèm so đo với anh. Cô nhướn mày nhìn anh ném cái gối và ga trải giường xuống đất, hỏi nhỏ: "Còn nữa không?"

Lâm Mạc Thần ngồi xuống, thong thả đắp tấm ga lên người mới trả lời: "Tôi chỉ tìm thấy mỗi cái này, là hàng bị lỗi nên mới còn lại chứ sản phẩm chăn ga gối đệm của Vĩnh Chính đã bán hết từ lâu rồi."

Mộc Hàn Hạ chẳng biết nói gì hơn.

Một lúc sau, anh lên tiếng: "Lạnh thì lại đây." Nói xong, anh liền nhắm mắt, chuẩn bị đi ngủ.

Mộc Hàn Hạ ngồi trong bóng tối đắn đo hồi lâu. Phát hiện mũi đã bị nghẹt, cô liền đứng dậy đi đến bên cạnh Lâm Mạc Thần. Cũng may tấm ga khá rộng, cô nhắc một đầu, ngồi xuống vị trí cách anh nửa mét.

Lâm Mạc Thần vẫn nhắm mắt, coi như cô không tồn tại. Tấm ga giường dày ngoài sức tưởng tượng, bởi vì có nhiệt độ của cơ thể anh nên càng ấm áp.

Mộc Hàn Hạ chui hẳn vào bên trong, nhắm mắt, thì thầm: "Chúc anh ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Giọng anh vang lên ở một nơi rất gần.

Mộc Hàn Hạ đột nhiên tỉnh giấc bởi ánh sáng chói lóa đến một cách bất thành linh. Cô mở mắt, phát hiện toàn bộ ngọn đèn trong nhà kho đã được bật sáng. Sau đó, cô nhìn thấy một khoảng sơ mi trắng và vòm ngực đàn ông ở ngay trước mũi mình. Không nói một cách chính xác, vòm ngực đó đã bị mặt cô đè lên. Cơ thể ấm nóng, nhịp tim trầm ổn vang lên ngay bên tai cô. Mộc Hàn Hạ có chút ngơ ngẩn khi chứng kiến cảnh tượng này...

Đêm qua, Lâm Mạc Thần nằm dưới sàn nhà, cô cũng thế. Đầu óc tựa trước ngực anh, tay đặt lên người anh, còn anh cũng ôm chặt thắt lưng cô. Tóc anh lòa xòa, mí mắt khép chặt, chứng tỏ vẫn chưa tỉnh ngủ.

Trong khi đó, ga trải giường đã bị hai người đạp sang một bên từ đời nào. Cũng không rõ vì tương ngủ của cô chẳng ra sao, hay là cả hai đều quá tệ?

Mộc Hàn Hạ chưa bao giờ gần gũi với đàn ông đến mức này nên hai má đỏ bừng, trái tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô vừa định ngồi dậy. Lâm Mạc Thần bỗng dựng mở mắt. Gương mặt hai người cách rất gần, bốn mắt nhìn nhau chăm chú. Mộc Hàn Hạ còn chưa kịp phản ứng, anh đã buông người cô, nhanh chóng đứng lên. Cô cũng vội đứng dậy theo anh. Có chút mất tự nhiên, cô không dám nhìn anh mà đưa mắt về hướng khác, đồng thời đánh trống lảng: "Có người đến rồi à?"

"Ừ." Vừa dứt lời, cô liền nghe thấy tiếng cánh cửa cuốn kéo lên, bên ngoài có tiếng nói chuyện. Thì ra trời đã sáng.

Mộc Hàn Hạ hạ giọng: "Chúng ta làm gì bây giờ?"

"Cô cứ đợi ở đây, tôi đi "đẹp" hiện trường."

"Được thôi." Lâm Mạc Thần vừa đi ngang qua người, Mộc Hàn Hạ đột nhiên túm lấy cánh tay anh: "Anh không...nhốt tôi ở trong này nữa đây chứ? Anh có thể chơi xỏ tôi nhưng không thể quá đáng quá."

Khóe mắt Lâm Mạc Thần thoáng qua ý cười: "Có đấy, cô cứ chờ đi."

Mộc Hàn Hạ đứng tại chỗ một lúc, phát hiện bên ngoài không còn bất cứ âm thanh nào nữa.

Sau đó, tiếng Lâm Mạc Thần truyền vào: "Mộc Hàn Hạ, ra đi." Cô liền rời khỏi nhà kho. Thấy Lâm Mạc Thần một mình đứng bên ngoài cửa cuốn, trái tim cô bỗng đập nhanh một nhịp. Nguyên nhân của phản ứng bất thường này có lẽ là so áo sơ mi của anh nhàu nhĩ, đầu óc cũng không chỉnh tề nên trông anh chẳng còn khí thế bức người mà giống một người đàn ông bình thường, hoặc có lẽ do anh đã vì cô mà đuổi hết nhân viên đi chỗ khác, đứng ở đó cho cô ra ngoài.

Lúc đi ngang qua người anh, Mộc Hàn Hạ nói nhỏ: "Cảm ơn anh."

"Khỏi cần cảm ơn. Nếu cô còn tái phạm, tôi sẽ không tha cho cô." Giọng anh hơi khàn, tựa như vẫn còn chút ngái ngủ.

Mộc Hàn Hạ liếc anh một cái rồi ung dung rời đi.

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đình Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Trưởng bộ phận báo với Mộc Hàn Hạ, địa điểm của bữa cơm khách nằm ngay bên bờ sông, cách công ty không xa. Cô chưa từng đến đó, chỉ nghe nói là một nhà hàng cao cấp.

Mộc Hàn Hạ đến nơi vào lúc chạng vạng. Bên bờ sông mới sáng đèn, trong sân nhà hàng cây cối um tùm, tạo thành cảnh tượng trang nhã và yên bình. Cô cứ tưởng mình đến sớm nhất, nhưng khi đẩy cửa phòng ăn riêng, cô mới phát hiện bên trong đã có người.

Mạnh Cường đang ngồi bên cửa sổ hút thuốc. Hôm nay, anh ta mặc áo polo trắng, trông rất thoải mái. Nhìn thấy cô, anh ta hơi nheo mắt.

Mộc Hàn Hạ thót tim, ngoài mặt vẫn mỉm cười: "Chào Mạnh tổng."

"Ừm." Mộc Hàn Hạ tìm một chiếc ghế ngồi xuống. Mạnh Cường chỉ im lặng hút thuốc.

Cô cúi thấp đầu, cũng không lên tiếng. "Dạo này công việc của em thế nào?" Anh ta đột nhiên hỏi.

"Vẫn ổn ạ." Mộc Hàn Hạ khẽ mỉm cười: "Công việc tương đối thuận lợi. Tôi đã đọc rất nhiều tài liệu, học hỏi được nhiều điều."

"Vậy thì tốt." Căn phòng lại rơi vào trạng thái yên tĩnh. Một lúc sau, Mộc Hàn Hạ hỏi: "Mạnh tổng gần đây có tốt không ạ?"

"Vẫn thế. Tôi đâu phải là loại người để tình cảm cá nhân ảnh hưởng đến công việc và cuộc sống."

Mộc Hàn Hạ vờ như không hiểu ý, chẳng tiếp lời anh ta. Đúng lúc này, có người gõ cửa rồi vào phòng. Đó là trợ lý Tiểu Trần.

Cậu ta liếc qua hai người, sắc mặt không thay đổi, mỉm cười nói: "Mạnh tổng, khách sắp đến rồi ạ."

Hôm nay, Mạnh Cường mời cơm đám cán bộ ở Cục Công thương thành phố. Anh ta và Cục phó ngồi ở vị trí trang trọng nhất, nhưng người khác ngồi xuống xung quanh, Mộc Hàn Hạ và Tiểu Trần phụ trách rót trà và rượu.

Trong lúc hàn huyên, Mạnh Cường chỉ giới thiệu qua: "Đây là cô Hàn Hạ ở bộ phận Thị trường của siêu thị chúng tôi."

Lập tức có người nói đùa: "Ái chà, nhân tài dưới trướng Mạnh tổng nhiều vô kể, lần nào cũng có người đẹp đi cùng." Mọi người cười phụ họa, khoe mắt Mạnh Cường thấp thoáng ý cười.

Anh ta nói: "Bậy nào, mấy năm nay bên cạnh tôi chỉ có mỗi Tiểu Trần, tôi dẫn phụ nữ đi uống rượu với các cậu bao giờ? Hàn Hạ! Mau rót rượu cho cậu ta, phải phạt ba chén mới được."

"Vâng." Mộc Hàn Hạ mỉm cười, lập tức đi rót rượu. Bầu không khí hết sức náo nhiệt, cả khách lẫn chủ đều vui vẻ. Đây là lần đầu tiên Mộc Hàn Hạ dự một bữa cơm xã giao kiểu này nên chẳng dám nói nhiều. Cô không phải loại con gái tìm cơ hội để tiến thân nhưng vẫn tỏ ra ngọt ngào và khéo léo, thành ra cũng không bị lạc lõng. Nhanh chóng có người mời rượu cô. "Người đẹp! Em đã đến đây thì dù thế nào cũng phải uống với tôi một ly chứ?"

"Đúng thế." Những người khác đều tán thành. Mộc Hàn Hạ chưa từng uống rượu trắng. Cô vội vàng từ chối rồi nhìn Mạnh Cường. Mạnh Cường đã uống không ít rượu. Lúc này, anh ta đang tựa vào thành ghế, im lặng hút

thuốc. Gương mặt anh ta đỏ bừng, ánh mắt sáng ngời. "Em cứ uống một ly, coi như tỏ chút thành ý."

"Được ạ." Mộc Hàn Hạ cầm lấy ly rượu, uống với người đàn ông kia. "Ồ, người đẹp nghe lời Mạnh tổng quá cơ." Một người thốt lên. Mộc Hàn Hạ khẽ giật mình, nhưng vẫn nở nụ cười lịch sự: "Đương nhiên tôi phải nghe lời lãnh đạo rồi." Mạnh Cường vẫn cười nhàn nhạt. Đến lúc ngồi xuống, Mộc Hàn Hạ chỉ cảm thấy từ cổ họng đến dạ dày của mình nóng ran, đầu có chút choáng choáng.

Hôm nay nhất định phải để đối phương uống thật thoải mái. Trong khoảng thời gian đó, Mạnh Cường vào phòng vệ sinh nôn hai lần. Một lần là Mộc Hàn Hạ dìu anh ta đi. Khi cánh cửa khép lại, anh ta liền cúi xuống bồn rửa tay, lặng lẽ nôn ra hết. Đây là lần đầu tiên Mộc Hàn Hạ chứng kiến bộ dạng thảm hại này của anh ta. Trầm ngâm vài giây, cô bước lên vỗ nhẹ vào lưng anh ta. Mạnh Cường chẳng có phản ứng, để mặc cô muốn làm gì thì làm. Một lúc sau, anh ta mở vòi nước, rửa mặt, súc miệng mới ngẩng đầu nhìn cô.

Mộc Hàn Hạ thả tay xuống. Ánh đèn trong phòng vệ sinh hơi tối nhưng cô vẫn phát hiện tròng mắt anh ta vẫn tia máu, trên người nồng nặc mùi rượu. Sau đó, Mạnh Cường đột nhiên nắm tay cô. Mộc Hàn Hạ đờ ra, hạ giọng: "Mạnh tổng..." Anh ta không có bất cứ hành động nào khác, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt bức người.

Mộc Hàn Hạ cúi đầu. Một lúc sau, Mạnh Cường mới buông tay: "Chúng ta ra thôi."

"Vâng." Anh ta đẩy cửa, khách khứa vẫn đang uống rượu vui vẻ.

Hơn mười giờ đêm, bữa cơm mới kết thúc. Mạnh Cường đã say khướt. Anh ta ngồi tựa vào thành sofa, bất tỉnh nhân sự.

Mộc Hàn Hạ cùng Tiểu Trần tiễn khách xuống dưới. Tiểu Trần nói: "Cứ lên chăm sóc Mạnh Tổng đi, tôi đi lấy xe." Thấy Mộc Hàn Hạ do dự, Tiểu Trần tỏ thái độ kiên quyết: "Mau lên, đừng để xếp xảy ra chuyện."

Mộc Hàn Hạ đành phải quay về phòng ăn. Cốc chén và bát đĩa ở trên bàn đã được dọn sạch. Cửa sổ mở toang, gió từ bờ sông thổi vào làm loãng mùi rượu và mùi thuốc lá trong phòng.

Mạnh Cường nhắm mắt, tay đặt lên trán, hoàn toàn bất động. Mộc Hàn Hạ đứng cách xa anh ta. "Tiểu Hạ!" Anh ta đột nhiên cất giọng khàn khàn.

"Vâng, tôi đây." Mộc Hàn Hạ đi tới, rót một cốc nước nóng đưa cho anh ta. "Anh uống chút nước nóng cho tỉnh."

Mạnh Cường không cầm, Mộc Hàn Hạ đành đặt cốc nước xuống bàn. Đúng lúc này, thắt lưng đột nhiên bị ôm và kéo mạnh, khiến cô mất thăng bằng, ngã ngối xuống đùi anh ta.

Mộc Hàn Hạ đỡ người, trống ngực đập thình thịch. Vòng tay của anh ta như gọng kìm, siết chặt cô trong lòng. Gương mặt hai người cách nhau rất gần, hơi thở hòa quyện. "Tiểu Hạ... Hãy nhìn tôi."

Huyết thái dương của Mộc Hàn Hạ giật giật. Cô đẩy người Mạnh Cường nhưng anh ta dùng sức rất mạnh, khiến cô hoàn toàn bất lực. "Mạnh tổng! Mau thả tôi ra..." Cô nói nhỏ.

Giây tiếp theo, Mạnh Cường nhanh chóng phủ môi xuống. Toàn thân Mộc Hàn Hạ lạnh toát, trong khi mặt và tay nóng ran. Đôi môi của người đàn ông dày dặn và ấm áp, còn nguyên mùi rượu và thuốc lá.

Mộc Hàn Hạ cắn chặt răng, anh ta mút một cách thành thạo, đồng thời khẽ bóp cằm cô. Mộc Hàn Hạ vô thức hé miệng, thế là đầu lưỡi anh ta được dịp tiến vào, mặc sức tàn phá.

Mộc Hàn Hạ ra sức đẩy Mạnh Cường nhưng anh ta chẳng nhúc nhích, thậm chí còn đè cô xuống ghế, dễ dàng tóm hai tay cô. Hôn môi một lúc, anh ta vùi mặt xuống, tiếp tục hôn lên má và vành tay cô. "Một cô bé không nơi nương tựa như em rốt cuộc tâm tư lớn đến mức nào..." Anh ta cất giọng trần khàn: "... mới không chịu theo tôi?"

Mộc Hàn Hạ giàn dụa nước mắt, hét lên: "Mạnh Cường, anh mau buông tôi ra!"

Mạnh Cường giơ tay bịt miệng cô. Anh ta thật sự đã quá say, ánh mắt đục ngầu. "Còn cứng đầu à? Có tin hôm nay tôi sẽ "giải quyết" em ngay tại chỗ không?"

Đầu óc Mộc Hàn Hạ trống rỗng trong giây lát. Một nỗi sợ hãi xa lạ nào đó giống như thủy triều lạnh lẽo nhấn chìm toàn thân cô. Thấy cô không còn vùng vẫy nữa, Mạnh Cường lại cúi xuống hôn cô.

Mộc Hàn Hạ lập tức nghiêng đầu sang một bên, dùng toàn bộ sức lực cắn vào tay anh ta, chẳng mấy chốc khoang miệng đã tràn ngập mùi tanh của máu.

Mạnh Cường bị đau, rít lên một tiếng, liền buông cô ra nhưng vẫn nắm đè trên người cô. Máu nóng trên toàn thân Mộc Hàn Hạ dường như dồn hết về đại não. Biết mình không thể chống lại người đàn ông lực lưỡng kia, cô liền giơ tay với lấy cái gạt tàn thủy tinh trên bàn trà, đập mạnh vào ngực anh ta.

Mạnh Cường "hự" một tiếng đầy đau đớn, ôm ngực ngồi dậy, tựa người vào thành ghế. Mộc Hàn Hạ lập tức nhảy xuống đất, chạy thẳng ra cửa. "Đứng lại!" Phía sau vang lên tiếng gầm đè nén của Mạnh Cường. Mộc Hàn Hạ đương nhiên không nghe lời. Cô xô cánh cửa, lao ra ngoài.

Hành lang vẫn yên tĩnh như thường lệ. Có người đứng ở cửa phòng ăn riêng cách đó không xa gọi điện thoại. Nước mắt chảy dài xuống gò má

Mộc Hàn Hạ. Cô lão đảo bước đi, vì không chú ý nên đâm sầm vào người đang gọi điện thoại. "Cô làm gì ở đây vậy?" Một giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên. Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, liền nhìn thấy Lâm Mạc Thần.

Anh vẫn ăn mặc chỉnh chu như mọi bữa. Trên người anh tỏa ra mùi rượu nhàn nhạt, chứng tỏ cũng đến đây tiếp khách. Nước mắt lại đọng đầy khóe mi nhưng Mộc Hàn Hạ cố kìm nén. Cô nói nhỏ: "Không có gì", rồi đi qua người anh.

Nào ngờ đúng lúc này, bên trong căn phòng lại vang lên tiếng gọi của Mạnh Cường: "Mộc Hàn Hạ!" Mộc Hàn Hạ đờ người, lập tức bỏ chạy.

Lâm Mạc Thần phản ứng nhanh túm lấy cánh tay cô: "Tên ở trong kia là Mạnh Cường phải không?" Mộc Hàn Hạ giơ tay lau nước mắt: "Tôi không sao."

Lâm Mạc Thần nhìn cô vài giây, sau đó đột ngột cởi áo comple khoác lên người cô: "Tôi đưa cô về."

Mộc Hàn Hạ ngây ra. Áo comple vẫn còn hơi ấm cơ thể anh, bao bọc lấy người cô, ngăn lại không khí giá lạnh của buổi đêm.

Lâm Mạc Thần nhẹ nhàng ôm vai cô, đưa cô đi xuống dưới.

Nước mắt lại rơi, Mộc Hàn Hạ lặng lẽ cúi đầu. "Tôi có việc phải đi trước, các cậu cứ tiếp khách đi nhé." Lâm Mạc Thần cúp điện thoại, nhướn mày nhìn vào gương chiếu hậu. Mộc Hàn Hạ ngồi ở ghế sau. Vào thời khắc này, cô co rúm người, tựa vào một góc, cuộn trong áo comple của anh. Thấy anh nhìn mình, cô khẽ thốt ra một câu: "Cám ơn anh, Lâm Mạc Thần."

Lâm Mạc Thần chẳng nói năng gì, nhanh chóng khởi động ô tô. Xe chạy lên đường cao tốc trên không, xung quanh đèn điện sáng trưng. Lâm Mạc Thần hạ tấm kính, để từng cơn gió thổi vào. Mộc Hàn Hạ ngồi thẳng người, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ. "Cô có muốn báo cảnh sát không?" Anh hỏi.

Mộc Hàn Hạ im lặng một hồi lâu mới trả lời: "Không"

Vài giây sau, cô giải thích: "Anh ta vẫn chưa đạt được mục đích."

"Cô có phải đồ ngốc không đấy, sao không biết tự bảo vệ bản thân?" Anh nói.

"Là tôi quá ngây thơ." Mộc Hàn Hạ đáp: "Trên đời này lấy đâu ra nhiều vận may như vậy. Sau này tôi sẽ chú ý bảo vệ bản thân, anh đừng nói thêm điều gì nữa."

Lâm Mạc Thần liếc cô một cái, im lặng suốt quãng đường còn lại.

Lâm Mạc Thần không ngờ, Mộc Hàn Hạ lại sống ở một nơi tồi tàn đến mức này. Biết cô không giàu có nhưng anh đoán, ít ra cũng xuất thân từ một gia đình trung lưu.

Nơi này là một đồng hoang phế, đổ nát, toàn là đường đất, cỏ dại mọc um tùm. Xung quanh là những khu tập thể cũ kỹ như sắp sập đến nơi. Ở đây không có đèn đường chiếu sáng, cũng chẳng thấy bóng dáng một ai. Còn cách nhà Mộc Hàn Hạ một đoạn nhưng đường vừa chật vừa gồ ghề, thật sự khó đi.

Cô nói: "Cho tôi xuống xe ở đây, đằng trước không đi được đâu."

Lâm Mạc Thần quan sát con đường tối om rồi lên tiếng: "Sắp đến nhà cô rồi phải không? Chúng ta cứ tiếp tục đi thẳng sao?"

Mộc Hàn Hạ đành trả lời: "Vâng." Đi qua đoạn đường xóc không chịu nổi, cuối cùng ô tô cũng dừng lại ở dưới khu tập thể nhà Mộc Hàn Hạ.

Lâm Mạc Thần vẫn đặt hai tay lên vô lăng, lại nhìn cô qua gương chiếu hậu. Mộc Hàn Hạ lấy áo comple ra khỏi người, cười nói: "Hôm nay cảm ơn anh nhiều. Tôi ... lên nhà đây."

"Ừ." Sau khi Mộc Hàn Hạ đi vào trong, Lâm Mạc Thần ngẩng đầu, phát hiện khu nhà có tầng sáng đèn, có tầng tối om. Tiếng bước chân của cô vang lên rõ ràng trong màn đêm yên tĩnh.

Đợi đến khi ngôi nhà ở tầng cao nhất bật đèn sáng, anh mới chậm rãi quay đầu xe, rời đi.

Mộc Hàn Hạ nằm bất động trên giường, cảm giác của cô bây giờ giống như đi trên mặt băng giữa trời tuyết, gió lạnh từ trong cốt tủy thổi khắp toàn thân.

Nghĩ đến ngày mai, cô không còn thấy ngập tràn tia hi vọng nữa mà tựa như chìm trong sương mù dày đặc, khiến tâm trí bất an. Cô bò dậy, đi tắm nước nóng một lúc lâu. Chà xát kỹ đến mức toàn thân đỏ ửng, cô mới ra ngoài.

Sau đó, Mộc Hàn Hạ lại thả người xuống giường, chui vào trong chăn. Cơ thể và tinh thần mệt mỏi đã rời, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau lại là một ngày nắng chói chang, Mộc Hàn Hạ và Hà Tĩnh ngồi ở tầng dưới siêu thị ăn sáng. Phát hiện hôm nay Mộc Hàn Hạ đặc biệt im ắng. Hà Tĩnh nhìn chăm chăm vào đôi mắt thâm quầng của bạn, hỏi nhỏ: "Cậu sao thế? Xảy ra chuyện gì à?"

Mộc Hàn Hạ nở nụ cười gượng gạo: "Không có gì. Mình vẫn lên núi đánh hổ như thường lệ." Cô tỏ ra thoải mái nhưng Hà Tĩnh vẫn có chút ngờ vực. Mộc Hàn Hạ nhanh chóng ăn xong, hỏi: "Mấy giờ rồi?"

Hà Tĩnh rút di động ra xem: "6 giờ 50. Cậu không mang theo điện thoại à?"

"Chẳng biết hôm qua, mình đánh rơi ở đâu rồi." Sáng nay ngủ dậy, Mộc Hàn Hạ mới phát hiện di động của mình biến mất. Cô gọi điện nhưng đầu

kia tắt máy. Có lẽ tối qua, cô đánh rơi trong phòng ăn, hoặc trên xe của Lâm Mạc Thần.

Tuy Lâm Mạc Thần từng gửi tin nhắn nhưng cô đâu có nhớ số điện thoại của anh. Vì thế, cô đành phải chờ khi nào có cô hội hỏi sau.

Hà Tĩnh nói: "A Hạ! Có chuyện gì thì cậu hãy nói với mình, đừng cất giấu trong lòng."

Mộc Hàn Hạ: "Ừ."

Văn phòng làm việc của bộ phận Thị trường vẫn sáng đèn, mọi người vẫn bận rộn như thường lệ.

Mộc Hàn Hạ ngồi trước máy tính, cả ngày xử lý đồng số liệu tiêu thụ rồi rằm.

Loáng một cái đã đến tầm chiều tối. Trưởng bộ phận bảo cô mang văn bản lên cho Mạnh Cương. Mộc Hàn Hạ lập tức từ chối: "Tôi còn chưa xong việc, anh có thể cử người khác không?"

"Cô không thấy ai cũng bận sao? Cô cứ tạm gác công việc đã, nhanh lên đi!"

Cửa phòng làm việc của Tổng Giám đốc khép hờ, không thấy Tiểu Trần ở bên ngoài. Mộc Hàn Hạ hít một hơi sâu mới gõ cửa. "Vào đi."

Mộc Hàn Hạ đẩy cửa đi vào. Cô không nhìn người đàn ông mà đặt tập giấy lên bàn, đồng thời cất giọng bình thản: "Mạnh tổng, văn bản đây ạ."

Nói xong, cô liền quay người rời đi. "Khoan đã." Mạnh Cương bất chợt lên tiếng.

Mộc Hàn Hạ dừng bước, ngoảnh đầu về phía anh ta. Mạnh Cương ngồi sau bàn làm việc, nhìn cô bằng ánh mắt thâm trầm. Vẻ mặt anh ta vẫn điềm

tĩnh như thường lệ.

Mộc Hàn Hạ bỗng có chút không muốn đối diện với anh ta. Nhưng cô chưa có phản ứng, anh ta đã mở miệng, "Chuyện ngày hôm qua... Tôi thành thật xin lỗi."

Thấy cô im lặng, Mạnh Cường hạ giọng: "Lúc đó tôi đã uống say... Tôi xin lỗi Tiểu Hạ."

Mộc Hàn Hạ như quả bóng bị xì hơi, trong lòng càng thêm phần bất lực và không cam tâm. Cô biết anh ta uống say nên mới thất lễ, biết anh ta là người từng trải, thâm sâu, tuyệt đối không làm ra chuyện này. Nhưng sau cô có thể coi như chẳng có chuyện gì xảy ra?

"Nếu không còn việc gì, tôi đi trước đây." Cô nói nhỏ.

Mạnh Cường nhìn cô chăm chú. Làn gió nhẹ thổi rèm cửa sổ tung bay sau lưng anh ta, bên ngoài ánh hoàng hôn rực rỡ. "Vài ngày nữa, em hãy thôi việc ở Lạc Nhã. Tôi có một người bạn mở siêu thị bên khu Minh Hán, em có thể qua đó làm nhân viên bán hàng cao cấp, đãi ngộ không hơn bây giờ là bao. Khi nào quyết định, tôi sẽ cho em thêm ba tháng lương nữa."

Mộc Hàn Hạ từ từ cuộn tay thành nắm đấm. Cô đột nhiên mỉm cười, thản nhiên mở miệng: "Vâng" Không còn gì để nói, cô quay người đi ra ngoài. Vào thời khắc cánh cửa mở ra, cô lại nghe thấy giọng nói bình thản của Mạnh Cường: "Mộc Hàn Hạ, điều tôi từng nói đều là những lời thật lòng."

Hôm ấy, Mộc Hàn Hạ trằn trọc cả đêm trên giường. Mọi cảm xúc phẫn nộ, bi thương, thất vọng, ngỡ ngàng... đan xen, tạo thành một tâm tình đau nhói và ngọt ngào, phảng phất có một tảng đá lớn đè nặng xuống người cô.

Thực ra cô không hận Mạnh Cường. Những năm qua nếu không nhờ sự chiếu cố của anh ta, nếu không phải do anh ta phá lệ đề bạt, thì bây giờ cô

vẫn chỉ là một nhân viên bán hàng dưới đáy tầng, làm sao có thể ngoi lên bộ phận Thị trường.

Nhưng nếu hỏi cô có oán trách anh ta không thì câu trả lời là có. Một người đàn ông bụng dạ thâm sâu lúc muốn cô, sẽ khiến cô tin là thật, khiến cô chìm đắm trong sự tốt bụng của anh ta.

Bây giờ biết không thể có được cô, anh ta chẳng nề tình, liền đá bay cô để bảo vệ bản thân. Lỗi lầm mà Mạnh Cường phạm phải cũng có thể được coi là hành vi "cưỡng bức không thành".

Loại người như anh ta chắc chắn không để sai lầm nghiêm trọng đó uy hiếp đến sự nghiệp và cuộc sống của mình. Cho nên trong khi cô còn chưa có bất cứ hành động nào, anh ta đã ra tay trước đuổi cô khỏi công ty, loại bỏ hậu họa trong tương lai.

Đối với Mộc Hàn Hạ, đây là công việc khó khăn lắm cô mới giành được. Vậy mà anh ta chẳng mảy may để tâm, cứ thế bóp nát. Lẽ nào cô phải chuyển sang một siêu thị không bằng Lạc Nhã, lại quay về làm nhân viên bán hàng, cả đời không ngóc đầu lên được?

Lâm Mạc Thần chậm chậm lái xe tới khu nhà của Mộc Hàn Hạ. Bây giờ là tầm chiều tà, ánh hoàng hôn chiếu vào trong xe. Trên ghế lái phụ có một chiếc di động cũ. Tối hôm đó, mãi tới khi về đến nhà, Lâm Mạc Thần mới phát hiện ra một chiếc di động đã hết pin nằm ở ghế sau. Đây là sản phẩm rẻ tiền, không thể cầm vừa dây sạc của anh nên anh cứ vứt trên ô tô. Nào ngờ đã ba ngày trôi qua, người phụ nữ kia cũng chẳng tới tìm anh để lấy lại.

Ngã tư chuyển sang tín hiệu đèn đỏ, Lâm Mạc Thần dừng xe lại. Phía trước, người qua lại tấp nập, bên kia đường có một vài quán bán hàng rong. Anh để ý đến một sạp bán quả anh đào. Loại quả nhỏ, vỏ màu đỏ pha lẫn vàng, nhìn qua cũng biết sẽ rất chua.

Đi qua ngã tư, Lâm Mạc Thần liền đỗ xe bên đường xuống mua một cân rồi ném vào ghế lái phụ. Ô tô nhanh chóng đến gần nơi ở của Mộc Hàn Hạ. Bên đường đầy những quán ăn nhỏ chật ních người ngồi.

Đúng lúc này, Lâm Mạc Thần chợt nhìn thấy Mộc Hàn Hạ và một cô gái ngồi trong quán đồ nướng ở phía trước. Trong bầu không khí ồn ào náo nhiệt, nụ cười của cô đặc biệt tĩnh lặng.

Lâm Mạc Thần dừng xe, cầm theo chiếc điện thoại cũ và túi anh đào, đi tới quán đồ nướng. "A Hạ, cậu định đi hẳn thật à?"

Hà Tĩnh cất giọng buồn bã.

"Ừ, mình đã quyết rồi." Mộc Hàn Hạ trả lời dứt khoát.

"Liệu cậu có thể tìm được công việc tử tế hơn không? Tuy chuyện này đúng là rất tệ nhưng như cậu nói, chúng ta không thể kiện Mạnh tổng, cũng chẳng có cách nào xử lý anh ta, thôi thì coi như bị chó cắn. Mạnh tổng đã đảm bảo mức đãi ngộ vẫn như cũ thì sao cậu không đến siêu thị mà anh ta giới thiệu, việc gì để mình chịu thiệt chứ?"

"Mình chẳng cần điều đó." Biết có khuyên nữa cũng vô dụng nên Hà Tĩnh thở dài.

Mộc Hàn Hạ lại tiếp lời: "Tuy nhiên, mình sẽ không ra đi một cách chán đời như thế. Mình cần phải làm một việc trước đã."

Hà Tĩnh nói: "Việc gì cơ?"

Mộc Hàn Hạ thu lại nụ cười, ánh mắt sáng rực: "Mình muốn cho bọn họ biết, thực ra mình là người có tài. Mình phải khiến họ nhìn mình bằng con mắt khác mới được. Bất kể Lạc Nhã thăng trầm thế nào, mình cũng phải nắm chắc sự nghiệp của mình."

Trời đã xẩm tối, xe cộ và người đi lại như mắc cửi trên đường phố. Lâm Mạc Thần đứng phía sau, cách Mộc Hàn Hạ vài bước chân, nghe rõ mồn một những lời tâm sự của cô, "Công việc của mình ở bộ phận Thị trường trong thời gian này tuy chỉ là sắp xếp số liệu, nhưng từ những con số mà mình tiếp xúc hằng ngày, mình phát hiện ra một vài quy luật cung cầu trên thị trường. Mĩnh cũng chẳng rõ suy nghĩ của mình có chuẩn xác hay không, mình cũng đã nói với mấy đồng nghiệp kỳ cựu nhưng họ đâu có để tâm. Hiện tại, ngày nào Mạnh Cường cũng cùng nhân viên các phòng ban thảo luận sách lược đối phó Vĩnh Chính. Nhưng mình cảm thấy, họ chưa nắm bắt được mấu chốt của vấn đề. Mấu chốt đó là, Lâm Mạc Thần đã đưa tổng thể Vĩnh Chính vượt lên Lạc Nhã. Muốn đuổi kịp ngay lập tức là một chuyện nằm ngoài khả năng của chúng ta. Chúng ta cần một cơ hội, trước hết là để tìm hãm khí thế phát triển của Vĩnh Chính, sau đó giúp chúng ta lật lại thế cờ. Mà cơ hội này phải tạo ra một đòn bất ngờ, khiến đối phương trở tay không kịp. Đối với người tiêu dùng, nó phải có đủ sức hấp dẫn. Chúng ta cần phải mở một lối ra trong vòng vây của Lâm Mạc Thần, khiến người tiêu dùng lại một lần nữa chú ý tới Lạc Nhã, khiến bọn họ cảm thấy Lạc Nhã cũng không tồi. Chúng ta cứ lấy lại vị thế trước đã, những vấn đề khác tính sau. Hiện giờ, mình mới chỉ manh nha có một ý tưởng. Mĩnh vẫn chưa biết cụ thể nên làm thế nào, hay phải làm sao mới có thể khiến mọi người lắng nghe ý kiến của mình. Tuy nhiên, mình nhất định sẽ thử một lần. Ngày mai, mình sẽ đi Hải Nam một chuyến. Ở đó mình có một người bạn hy vọng cậu ấy sẽ giúp được mình."

Nghe những lời này, Hà Tĩnh nửa hiểu nửa không nhưng vẫn bị thái độ của Mộc Hàn Hạ lây nhiễm, sắc mặt cũng trở nên nghiêm trang. Một lúc sau, cô vỗ nhẹ lên mu bàn tay Mộc Hàn Hạ: "Này, anh chàng đẹp trai diện comple ở đằng sau hình như đang nhìn cậu đấy."

Mộc Hàn Hạ ngoảnh đầu, đờ ra mất mấy giây mới lên tiếng: "Anh đến từ khi nào thế?"

Lâm Mạc Thần trả lời: "Tôi vừa mới tới." Nói xong, anh ta tiến lại gần hai người.

Mộc Hàn Hạ đứng lên, Lâm Mạc Thần đưa di động và túi anh đào cho cô. "Cám ơn anh. Tôi vốn định ngày mai đi tìm anh. Còn túi anh đào..."

"Cô mang đi rửa đi." Anh nói.

"Ừ..." Mộc Hàn Hạ đưa mắt ra hiệu với Hà Tĩnh rồi cả hai chạy đi tìm chủ quán xin nước để rửa. Sau khi biết người đàn ông mặt lạnh kia chính là Lâm Mạc Thần danh tiếng lẫy lừng, Hà Tĩnh sửng sờ một lúc rồi cáo từ trước. Cũng không biết là do cô ấy ngại hay là cố tình muốn dành không gian riêng cho hai người.

Mộc Hàn Hạ bỏ một quả anh đào vào miệng, vị khá chua và hơi chát. Cô nhướn mày nhìn Lâm Mạc Thần, phát hiện đuôi mắt anh thấp thoáng ý cười. "Anh có ăn không?" Cô hỏi.

"Không." Lâm Mạc Thần lắc đầu. Mộc Hàn Hạ dõi mắt về dãy đèn đường màu da cam nối dài ở bên ngoài, nói nhỏ: "Hay là chúng ta đi bộ một lúc?"

Bởi vì ngược sáng nên gương mặt Lâm Mạc Thần có chút mơ hồ. Anh đáp: "Được thôi."

Hai người sánh vai đi một đoạn, trên hè phố hiện lên hai hình bóng một ngắn một dài. Anh chẳng nói năng gì, khiến Mộc Hàn Hạ có chút ngơ ngẩn.

Cô nghĩ, sự đời đúng là kỳ lạ. Anh là nhân vật đứng đầu công ty đối thủ, là ngọn nguồn khiến tất cả mọi người trong công ty của cô hận đến nghiến răng kèn kẹt. Thiên hạ đều nói anh chẳng phải là người lương thiện, nhưng anh lại từng bỏ buổi tiếp khách, lái xe đưa cô về nhà, bây giờ còn cho cô một túi anh đào. Mình nghĩ đi đâu thế không biết. Mộc Hàn Hạ tự nhủ,

mỉm cười nhìn anh, "Lâm Mạc Thần, chúng ta thế này có được coi là bạn bè không?"

"Cô muốn trở thành bạn tôi à?" Anh hỏi lại.

Mộc Hàn Hạ bĩu môi: "Xì, tôi chỉ đưa ra nghi vấn, chứ không phải là muốn."

Lâm Mạc Thần cười cười: "Làm bạn cũng được, nhưng cô hãy từ bỏ Lạc Nhã trước đã."

Mộc Hàn Hạ lại lấy một quả anh đào bỏ vào miệng, vờ như không nghe thấy câu nói của anh.

Mộc Hàn Hạ xin nghỉ phép mấy ngày. Buổi chiều ngày hôm sau, cô ngồi tàu hỏa đi Hải Khẩu [1]. ([1] Hải Khẩu là thủ phủ của đảo Hải Nam.)

Thời tiết ở nơi này vô cùng nóng bức, khiến Mộc Hàn Hạ chưa gì đã nhễ nhại mồ hôi. Vừa ra khỏi nhà ga, cô liền nhìn thấy cậu bạn thời cấp ba Trương Ngọc Lỗi. Cậu ta đứng giữa đám đông, đang vẫy tay cười toét miệng với cô.

Mộc Hàn Hạ cũng tùm tùm, đi nhanh về bên đó. Trương Ngọc Lỗi dang tay ôm cô, vẻ mặt hết sức niềm nở: "Sao tự nhiên Lớp trưởng lại đến Hải Nam chơi thế này?"

Mộc Hàn Hạ vỗ vai cậu ta, "Tớ đến thăm cậu, không được à?"

"Được chứ! Tớ cầu còn không được nữa là. Đi thôi, chúng ta lên xe trước đã." Lâu rồi mới gặp lại bạn học cũ, Mộc Hàn Hạ cũng có chút xúc động trong lòng.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ. Lúc ô tô chạy ra khỏi nhà ga, Mộc Hàn Hạ dõi mắt ra ngoài cửa sổ, bỗng dưng giật mình. Hình như cô

vừa bắt gặp một hình bóng có vẻ quen quen. Nhưng cô đang ở Hải Nam, ngoài Trương Ngọc Lỗi thì chẳng quen biết người nào khác, chắc chắn cô đã nhìn nhầm. Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh biếc. Ánh nắng chói chang khiến cô bất giác nheo mắt. Phía trước mặt là vườn vải rộng mênh mông, lá xanh quả đỏ, từng chùm nặng trĩu treo trên cành cây. Khóe miệng bất giác cong lên, cô nghĩ thầm: Nếu có thể thành công thì chẳng khác nào trong giấc mộng.

Cảm giác của cô bây giờ giống như là đang đi trên một sợi dây cáp treo lơ lửng giữa không trung. Cô tựa hồ đã dốc hết tiền vào canh bạc cuối cùng, tự đánh cuộc với bản thân ở một nơi chẳng ai để ý.

Trương Ngọc Lỗi đứng cách Mộc Hàn Hạ vài bước nhìn cô chăm chú. Hai người là bạn thời cấp ba, đã mấy năm không gặp. Nhưng trên đời có những người, mỗi khi nhớ đến đều khiến bạn cảm thấy ấm áp và tin tưởng, Mộc Hàn Hạ chính là người như vậy, cho dù hiện tại cô lâm vào cảnh sa sút.

Trương Ngọc Lỗi vẫn nhớ rõ, ngày xưa cô thường mặc bộ váy trắng, mái tóc dài xõa sau lưng, miệng luôn nở nụ cười tươi tắn và tinh nghịch, nổi bật giữa đám bạn học. Hiện tại, cô vẫn tươi cười như trước nhưng ánh mắt đã có chút thay đổi. Đó là sắc bén và tĩnh lặng hơn. "Đào mật Chiết Giang, năm hương Hồ Bắc và vải của Hải Nam quả nhiên danh bất hư truyền." Mộc Hàn Hạ quay sang cười với bạn: "Đại Lỗi, hãy để lại cho tớ toàn bộ sản lượng vải của tuần sau ở vườn nhà cậu. Tớ còn muốn thu mua hết sản lượng tuần sau của những nhà xung quanh đây nữa."

Trương Ngọc Lỗi giật mình kinh ngạc. Theo cậu ta được biết thì Mộc Hàn Hạ chỉ là một nhân viên bán hàng quen trong siêu thị. "Cậu... cậu muốn mua ư? Cậu định làm gì? Cậu... lấy đâu ra tiền?"

Mộc Hàn Hạ mỉm cười, đấm cậu ta một cái: "Sao nào? Cậu coi thường tớ đấy à? Lẽ nào tớ không thể bàn việc làm ăn với cậu? Chuyện là thế này,

bây giờ tớ không còn làm nhân viên bán hàng nữa mà đã chuyển sang bộ phận Thị trường. Nếu cậu cho tớ cơ hội, tớ sẽ bàn với sếp rồi trực tiếp đặt hàng ở chỗ cậu."

Trương Ngọc Lỗi ngẫm nghĩ một lúc. Hiện giờ tuy bố cậu ta vẫn là chủ vườn vải nhưng về cơ bản, cậu ta đã tiếp quản phần lớn công việc, chỉ cần giá cả chấp nhận được là cậu ta có thể tự quyết định. Hơn nữa, đứng trên góc độ bản thân, cậu ta cũng mong có thể bán cho Mộc Hàn Hạ rẻ một chút. Mặc dù đề nghị này của cô hơi đột ngột, nhưng từ tận đáy lòng, cậu vẫn tin tưởng con người cô. Nghĩ đến đây, Trương Ngọc Lỗi gật đầu: "Được thôi, nhưng phải nhanh đấy nhé. Chắc cậu cũng biết, thị trường vải ở Hải Nam rất lớn, bây giờ lại đang vào mùa nên giá xuất hàng thay đổi từng ngày. Hiện tại, tớ cũng chẳng có cách nào báo cho cậu một cái giá chính xác, chỉ có thể dựa vào giá trong ngày rồi giảm cho cậu một chút."

Mộc Hàn Hạ nhìn bạn bằng ánh mắt cảm kích: "Tớ hiểu mà. Cảm ơn cậu."

Hải Nam là vùng vải lớn nên giá cả thay đổi từng ngày, từng giờ, Mộc Hàn Hạ đương nhiên biết rõ chuyện này. Đây cũng là nguyên nhân cô làm một chuyến đến Hải Nam.

Hai người đi xuyên qua vườn vải, giẫm lên mặt đất đã bị khô cứng bởi ánh mặt trời. Mộc Hàn Hạ từ tốn nói với bạn toàn bộ kế hoạch của mình: "Trong thời gian làm việc ở bộ phận Thị trường, mỗi ngày tớ phải tiếp xúc với rất nhiều số liệu, như số liệu liên quan đến tiêu thụ hàng hóa, cung cấp hàng hóa, sản lượng, các nhà cung cấp... Dần dần, tớ đã phát hiện ra một quy luật. Chắc cậu cũng biết, đối với các mặt hàng thay đổi theo mùa hoặc có tính khu vực, các siêu thị sẽ không trực tiếp nhập từ đầu nguồn. Ví dụ như quả vải, những loại trái cây khác, hay gạo bán rời. Nếu mỗi mặt hàng này đều cử người đến tận đầu nguồn thu mua, thế thì không biết cử đi bao nhiêu người mới đủ. Vì thế, trong trường hợp quả vải, siêu thị bọn tớ sẽ nhập từ một vài đại lý bán buôn ở thành phố Giang. Mà bọn họ thì trực tiếp

thu mua ở Hải Nam. Bởi vì có khâu trung gian nên tồn tại sự chênh lệch về giá cả."

Trương Ngọc Lỗi gật đầu: "Đúng rồi. Nhưng nếu mua trực tiếp, cậu sẽ phải tự chi trả phí vận chuyển, nhân công bốc xếp... Như thế cũng chẳng được lợi lộc gì, tại sao cậu vẫn muốn làm?"

Mộc Hàn Hạ cười: "Ai bảo không có lợi? Ngày nào cũng dán mắt vào đồng số liệu nên tớ đã phát hiện ra vấn đề ở trong đó. Tớ từng đi phân tích với đồng nghiệp kỳ cựu trong phòng nhưng họ đều gạt đi, còn cho rằng tớ mua dây buộc mình. Nhưng càng nghĩ, tớ càng cảm thấy ý tưởng của mình không sai. Trên thị trường cung cầu thực ra luôn ẩn chứa một cơ hội."

"Cơ hội gì cơ?"

"Trong trường hợp bình thường, nếu chuyển thành thu mua trực tiếp thì bọn tớ cũng chẳng kiếm được là bao đúng không? Bởi vì thật ra các đại lý trung gian cũng lãi rất ít. Tuy nhiên, tớ đã nghiên cứu biểu đồ giá cả hàng ngày của quả vải Hải Nam trong hai mươi ngày đỉnh điểm của mùa vải năm năm trở lại đây và biểu đồ giá cả của các đại lý nên đã phát hiện ra một quy luật. Giá cả ở đây thay đổi từng ngày, sản lượng càng cao thì giá sẽ càng hạ, càng về cuối mùa giảm càng nhanh hơn đúng không? Biểu đồ của các đại lý cũng tương tự. Nhưng do các đại lý trung gian này vàng thau lẫn lộn, chẳng quy phạm, lại vướng khoảng cách địa lý nên thông tin không nhanh nhạy, thành ra tốc độ điều chỉnh giá cả của họ không kịp thời như các cậu, ít nhất cũng chậm từ ba đến năm ngày."

Trương Ngọc Lỗi giật mình khi nghe những lời này. Cậu ta đã lờ mờ hiểu ra, cơ hội mà Mộc Hàn Hạ nhắm tới nằm ở chỗ nào. Đôi mắt Mộc Hàn Hạ trong veo dưới ánh mặt trời. Trương Ngọc Lỗi tựa như nhìn thấy một người hoàn toàn khác.

Cô tiếp tục lên tiếng: "Tớ kiểm tra rồi, giá ở Hải Nam hôm nay vẫn là 7.2 tệ, trong khi giá của các đại lý ở thành phố Giang là 8.4 tệ, giá bán lẻ ở siêu thị Lạc Nhã và Vĩnh Chính khoảng 10 tệ. Dựa vào quy luật tiêu thụ mấy năm nay, kết hợp với dự báo thời tiết thì trong tuần sau, sản lượng vải của Hải Nam nhiều khả năng sẽ đạt đến đỉnh cao. Khi ấy, chắc chắn giá xuất hàng sẽ giảm xuống dưới 5 tệ, trong khi các đại lý ở thành phố Giang ít nhất ba ngày sau đó mới điều chỉnh mức giá. Cơ hội mà tớ tóm được, chính là sự chênh lệch giá cả trong khoảng thời gian ngắn ngủi này. Tớ sẽ trực tiếp mua vải ở vườn, thanh toán tại chỗ rồi vận chuyển đi luôn."

"Cậu tính bán bao nhiêu tiền một cân vải?" Trương Ngọc Lỗi hỏi.

Mộc Hàn Hạ: "Vĩnh Chính và tất cả các siêu thị ở thành phố Giang vẫn đang bán với giá 10 tệ. Nếu siêu thị chúng tớ bất thành lĩnh bán với giá 5 tệ, mức thấp đến không thể tưởng tượng nổi, cậu thử đoán xem, khách hàng sẽ có phản ứng như thế nào? Họ sẽ không tin nổi vào mắt mình, sau đó tranh cướp nhau mua về. Điều này dẫn đến tình trạng mặt hàng quả vải ở tất cả các siêu thị khác trong thành phố đều bị ế chông trơ. Chỉ cần tớ thành công, Lạc Nhã sẽ lại thu hút được sự chú ý của người tiêu dùng. Bọn tớ sẽ tìm ra lối thoát giữa hoàn cảnh khốn khó."

Thời tiết ở Hải Nam tầm chiều tối rất nồm và oi bức. Mộc Hàn Hạ ở trong một khách sạn rẻ tiền. Sau khi tắm xong, cô mặc áo phông ngắn tay rộng thùng và quần soóc, nằm trên giường, ngắm nhìn bầu trời ngoài cửa sổ.

Trương Ngọc Lỗi muốn cô ở nhà cậu ta nhưng cô nhất quyết từ chối. Nguyên nhân thứ nhất là ngại làm phiền bạn, thứ hai là dù sao bố cậu ta vẫn là chủ gia đình. Bây giờ mà đến sống ở nhà cậu ta thì sẽ không có lợi cho việc làm ăn sau này.

Hôm nay, Mộc Hàn Hạ đã nhận được sự cam kết bằng miệng của Trương Ngọc Lỗi. Nhờ có sự giúp đỡ của cậu ta, cô cũng đã đàm phán xong xuôi

với chủ một vườn vải ở gần đó. Chỉ cần ngày mai giải quyết ổn thỏa hai nhà nữa là cô có thể báo cáo toàn bộ kế hoạch của mình với Trưởng bộ phận Thị trường. Tuy chỉ là nhân viên quèn nhưng cô tin chắc, Trưởng bộ phận nhất định sẽ không xem nhẹ kế hoạch này và sẽ báo cáo ngay với Mạnh Cường. Mạnh Cường chắc chắn sẽ đồng ý, hơn nữa còn dốc toàn lực thúc đẩy kế hoạch. Cho dù bây giờ anh ta có cử người khác đến Hải Nam để tiến hành vụ thu mua thì cũng không kịp tận dụng khoảng cách chênh lệch giá cả nên chỉ có thể dựa vào cô mà thôi. Đến lúc đó, cô sẽ đạt được thứ mình mong muốn. Chỉ có điều, mọi chuyện liệu có thuận lời như cô dự tính không? Trong lòng Mộc Hàn Hạ có chút nơm nớp bất an.

Sau khi suýt nữa bị Mạnh Cường xâm hại, trong con người cô bỗng xuất hiện một sự dững cảm bất chấp mọi gian lao vất vả. Khi nghĩ ra đối sách này, sự dững cảm ấy đã thúc giục cô tiến về phía trước. Cô không hề nghĩ sẽ có bao nhiêu khó khăn ngăn trở, cũng chẳng để tâm rằng mình là nhân vật nhỏ bé tới mức nào. Cô không đếm xỉa đến bất cứ điều gì, chỉ muốn giải quyết êm xuôi vụ này. Hừ, cuộc đời của người khác thì gọi là đời người, tham vọng của người khác thì gọi là tham vọng, còn của cô thì không phải sao?

Tuy nhiên, Mộc Hàn Hạ không hề hay biết, trong khách sạn này còn có một vị khách cũng đến từ thành phố Giang. Mặt trời đã xuống núi, chỉ còn lại tia sáng cuối cùng, khiến không gian nhuộm một màu trầm buồn. Lâm Mạc Thần đứng trong phòng khách sạn với tâm trạng khá tệ.

Anh chưa bao giờ ở một khách sạn nào tồi tàn đến mức này. Ga trải giường bằng vải cotton nhờ nhờ, rèm cửa sổ như hai sợi mì, nếu để ý kỹ còn phát hiện trên sàn nhà có vết bẩn. Anh đảo mắt một vòng, cảm thấy hơi buồn nôn. Tuy nhiên, anh cũng chẳng còn cách nào khác, bởi vì người phụ nữ kia đang ở đây.

Đối với chuyện anh vô duyên vô cớ bỏ mặc Vĩnh Chính bay tới đảo Hải Nam, Trịnh Vi Vi cảm thấy rất khó hiểu. Cô ta nói trong điện thoại: "Jason,

anh làm việc lúc nào cũng chu đáo, thế mà lần này lại đột nhiên bỏ mặc công việc em nhờ vả. Em thật sự không thể hiểu nổi..."

"Tôi có thể nhận thức rõ ràng, chuyện gì là quan trọng nhất đối với tôi. Tôi đã sắp xếp ổn thoả kế hoạch kinh doanh tiếp theo của Vĩnh Chính nên dù tôi không ở đó thì nó vẫn sẽ vận hành bình thường. Nếu em không thể hiểu được thì đó là vấn đề của em." Nói xong, Lâm Mạc Thần lập tức cúp máy.

Bây giờ, chuyện quan trọng nhất đối với anh là Mộc Hàn Hạ. Nghĩ tới điều này, Lâm Mạc Thần cười nhạt. Người làm kinh doanh thương mại đôi khi không chỉ dựa vào đầu óc mà còn phải dựa vào trực giác.

Hôm đó tình cờ nghe được nội dung cuộc trò chuyện giữa Mộc Hàn Hạ với Hà Tĩnh, khi thấy cô nhắc đến mấy từ như "Thị trường cung cầu", "Số liệu", "Cơ hội", Lâm Mạc Thần đã lờ mờ cảm nhận được điều gì đó không bình thường. Ngoài ra, câu "phải tìm ra lối thoát giữa vòng vây của Vĩnh Chính" của cô cũng là điều mà anh không mong xảy ra nhất. Vì thế, anh làm sao có thể để mặc mỗi hậu hoạ này. Trên đời này, càng là nhân vật thấp cổ bé họng sẽ càng dễ làm ra chuyện nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Cho nên anh mới bám theo cô đến tận nơi này. Sau một ngày lằng quằng, Lâm Mạc Thần cũng đại khái đoán ra ý đồ của cô. Đứng bên cửa sổ một lúc, Lâm Mạc Thần chợt nhìn thấy cánh cửa căn phòng bên kia sân khách sạn mở ra, Mộc Hàn Hạ đi ra ngoài.

Lâm Mạc Thần hơi nghiêng người, nép sau tấm rèm, âm thầm quan sát cô. Mộc Hàn Hạ đi một vòng quanh sân, vô thức bứt lá cây ngọn cỏ, xem ra tâm trạng không được bình tĩnh cho lắm. Cuối cùng, cô ngồi xuống chiếc ghế đá sứt mẻ, vừa vặn quay lưng về phía cửa sổ phòng Lâm Mạc Thần. Ở khoảng cách rất gần, anh thậm chí có thể nhìn thấy làn da trắng mịn sau tai của cô.

Ánh đèn vàng chiếu xuống, khiến dáng vẻ của cô trở lên mông lung. Có lẽ do ở trong căn phòng tồi tàn này một lúc lâu nên Lâm Mạc Thần bỗng dưng có chút khó chịu trong người. Nhưng anh vẫn đứng bất động, nhìn cô đăm đăm. Ngồi một lúc, Mộc Hàn Hạ rút từ trong cổ ra mặt dây chuyền, thả vào lòng bàn tay. Lâm Mạc Thần phát hiện đó là mặt Phật nhỏ bằng ngọc được xuyên bằng một sợi dây màu đỏ. Cô nhắm mắt, chắp hai tay trước ngực, thì thầm: "Mẹ ơi! Mẹ nhất định phải phù hộ cho con. Đây là cơ hội duy nhất để con được thuận lợi, không xảy ra sai sót gì, phù hộ cho con lập được thành tích, để dù rời khỏi Lạc Nhã mọi người vẫn coi trọng con. Con không muốn làm nhân viên bán hàng, không muốn bị coi thường và sỉ nhục nữa. Con muốn vươn lên, đến nơi mà con có thể với tới."

Nói xong, cô buông thông tay, tựa như cố ý thả lỏng tinh thần. Sau đó, cô thở một hơi dài, quay về phòng, nhẹ nhàng đóng cửa. Trong sân lại trở nên yên tĩnh, Lâm Mạc Thần bỗng nhiên nhếch miệng nở nụ cười.

Hai ngày sau, Mộc Hàn Hạ nhận được điện thoại của Mạnh Cường vào lúc nửa đêm. Anh ta nói: "Tôi đã nghe Trưởng bộ phận của em báo cáo, tôi đồng ý cho em trực tiếp nhập vai từ Hải Nam về."

"Vâng" "Trưởng bộ phận sẽ bàn với em những vấn đề cụ thể."

"Được ạ." Điện thoại yên tĩnh một lát, hai người dường như chẳng còn gì để nói với nhau.

Mộc Hàn Hạ ngồi trên giường ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen ngoài cửa sổ. Vài tiếng đồng hồ nữa là trời hửng sáng. "Em chưa bao giờ khiến tôi hết ngạc nhiên." Mạnh Cường bất chợt lên tiếng.

Mộc Hàn Hạ âm thầm mỉm cười: "Mạnh tổng, nếu không có chuyện gì khác thì tôi cúp máy trước đây." "Khoan đã."

Giọng anh ta có chút khàn khàn: "xong vụ này, em hay trở về bên cạnh tôi."

Trái tim Mộc Hàn Hạ đập nhanh một nhịp. Giọng cô thấp thoáng ý cười: "Mạnh tổng! Tôi không hiểu ý anh cho lắm, tôi ở bên anh lúc nào vậy?"

Mạnh Cường bình thản trả lời: "Cô bé! Em đã đi nước cờ này thì tôi biết em không còn quá để tâm đến chuyện ngày hôm đó. Nếu em đã có thể cho qua thì tôi cũng chẳng đến mức không thể dung nạp em. Bởi vì bằng cấp và lý lịch quá thấp nên khó khăn lắm em mới leo được đến vị trí ngày hôm nay, lẽ nào em định bỏ cuộc hay sao? Em cho rằng tôi thật sự nở lòng đuổi em tới một nơi không có chỗ nương tựa? Sau khi trở về, em cứ tiếp tục làm việc ở bộ phận Thị trường. Nhờ công lao lần này, tôi sẽ thăng chức và tăng lương cho em. Về chuyện của hai chúng ta, nếu em không muốn thì tôi sẽ không bao giờ nhắc đến nữa. Như vậy còn chưa được sao?"

Mộc Hàn Hạ trầm ngâm một lúc mới trả lời: "Cảm ơn lòng khoan dung độ lượng của anh." Ngữ khí của cô nghe qua khó phân biệt được là thật lòng hay chế nhạo, Mạnh Cường nhất thời im lặng. Sau đó, Mộc Hàn Hạ cúp máy.

Tuy cuộc điện thoại của Mạnh Cường khiến cô buồn bực trong lòng, mãi cũng không thể chợp mắt nhưng sáng hôm sau, cô vẫn đi tìm Trương Ngọc Lỗi từ sớm để hoàn tất những khâu cuối cùng của việc mua bán.

Mặt trời rực rỡ ở phía xa, báo hiệu một ngày trời quang mây tạnh. Mộc Hàn Hà bận rộn cả buổi sáng, cuối cùng cũng ký được hợp đồng với mấy hộ trồng vải. Trong đó, lượng hàng của nhà Trương Ngọc Lỗi là lớn nhất, khoảng năm chiếc xe tải. Dự tính tầm chiều tối hôm nay là có thể đóng xong hàng và vận chuyển đến thành phố Giang. Mọi việc đã chuẩn bị đầu vào đấy, chỉ còn thiếu một cú đưa bóng vào khung thành.

Buổi chiều, Trương Ngọc Lỗi lái xe tiễn Mộc Hàn hạ ra ga. Mộc Hàn Hà vẫn chỉ có một chiếc ba lô đơn giản, gọn nhẹ. Có lẽ sắp hoàn thành việc lớn nên ánh mắt cô nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Phát hiện làn da của cô sạm đi do phơi nắng cả ngày, Trương Ngọc Lỗi xót xa trong lòng. Cậu ta dặn: "Lớp

trường đi đường cẩn thận. Bây giờ chẳng kịp mua đồ ăn nên cậu nhớ mua cơm hộp ở trên tàu, đừng có tiết kiệm đấy nhé."

Mộc Hàn Hạ vỗ vỗ vào ba lô: "Tớ vẫn còn bánh mì ở trong này."

Trương Ngọc Lỗi chau mày: "Thế sao được? Cậu phải ngồi tàu hơn hai mươi tiếng đồng hồ cơ mà. Hãy nghe tớ, đừng bạc đãi bản thân."

Nói đến đây, cậu ta mỉm cười: "Chẳng phải cậu đã nói rồi hay sao. Vụ này mà thành công là cậu có cơ hội đổi đời, sau này sẽ không thiếu tiền nữa."

Mộc Hàn Hạ cũng cười, chấp tay về phía bạn: "Hi vọng sẽ thành sự thật."

Xung quanh người qua lại, chen chúc hỗn loạn. Loa phát thanh thông báo chuyển tàu của Mộc Hàn Hạ đã bắt đầu soát vé. Trương Ngọc Lỗi nhìn cô bằng ánh mắt ám áp: "Đi thôi, lớp trưởng của tôi. Lên đường bình an nhé."

Mộc Hàn Hạ vẫn đứng yên. Cô nhẹ nhàng nắm tay bạn: "Ngọc Lỗi, cậu vẫn luôn là một người tốt bụng và coi trọng nghĩa khí. Chuyện lần này vô cùng cảm ơn cậu. Cậu hãy giúp tớ để mắt tới lô hàng. Nhờ cả vào cậu, không thể để xảy ra bất cứ sơ suất nào. Tớ thật sự... trông cậy vào vụ này."

Trương Ngọc Lỗi gật đầu: "Cậu cứ yên tâm. Sáu giờ chiều hôm nay, toàn bộ số vải sẽ được chuyển đi. Tớ lấy danh dự ra đảm bảo với cậu, tuyệt đối không xảy ra vấn đề gì."

Đoàn tàu chuyển bánh, vượt qua vùng biển nóng ẩm của đảo Hải Nam, chậm chậm tiến vào lục địa, lần lượt lướt qua bao núi sông và thành thị. Mộc Hàn Hạ ngồi ở vị trí bên cửa sổ. Đến khi trời xẩm tối, cô cũng không thấy đói bụng nên chẳng buồn ăn uống gì. Thình thoảng, cô lại mở di động ra xem. Mãi tới sáu rưỡi, cuối cùng cô cũng nhận được tin nhắn của Trương Ngọc Lỗi: "Xong rồi. Mười chiếc xe tải đã lên đường cao tốc." Bên dưới

gửi kèm tấm ảnh, một dây xe tải chứa đầy quả vải xếp thành hàng dài trong ánh hoàng hôn.

Mộc Hàn Hạ thở phào nhẹ nhõm. Cảm giác của cô lúc này tựa như phơi nắng cả ngày trời cuối cùng cũng được về nơi tâm mát, yên ả. Nội tâm dâng trào một niềm vui khó diễn tả, cô dựa đầu vào cửa kính, khoé miệng cong cong. Chẳng bao lâu sau, cô từ từ chìm vào giấc ngủ.

Ở đảo Hải Nam, sau khi giải quyết xong vụ hàng hoá, Trương Ngọc Lỗi cũng hết sức thư thái. Cậu ta đứng trong màn đêm, ngắm nhìn vườn vải mênh mông của nhà mình. Sau đó, cậu ta quyết định đi tuần một vòng. Bởi vì tập trung giúp Mộc Hàn Hạ nên mấy ngày qua, cậu ta đã phải tạm gác không ít việc.

Hơn chín giờ tối, Trương Ngọc Lỗi mới rời khỏi vườn vải. Bỗng nhiên có người chạy đến báo tin: "Ngọc Lỗi, vừa rồi có một anh chàng họ Lâm tới gặp bố cậu, nói là muốn mua toàn bộ vải trong vườn nhà chúng ta."

Trương Ngọc Lỗi tỏ ra nghi hoặc: "Vải trong vườn nhà chúng ta đều được chuyển đi thành phố Giang rồi còn gì." Đối phương cũng cảm thấy khó hiểu: "Anh ta bảo muốn mua với giá gấp đôi. Hiện giờ bố cậu đang tiếp anh ta. Cậu nên biết, mức giá gấp đôi là chúng ta lãi lớn còn anh ta chắc chắn sẽ bị lỗ."

Trương Ngọc Lỗi ngẩn ra trong giây lát, não bộ bỗng dựng nổ "bụp" một tiếng. Họ Lâm, giá gấp đôi, hỏi mua ngay sau khi Mộc Hàn Hạ lên tàu... Cậu ta lập tức phóng nhanh về nhà: "Không thể bán cho người đó."

Trong lúc Trương Ngọc Lỗi suốt ruột chạy về nhà thì bố cậu ta là Trương Tử Cường đang cùng Lâm Mạc Thần ngồi ở phòng khách uống trà. Bầu không khí hết sức hòa nhã và yên tĩnh.

Trương Tử Cường trước giờ đều theo nghề kinh doanh buôn bán. Mấy năm trước, ông ta cùng một vài người anh em tới đảo Hải nam trồng vải.

Tuy quy mô không lớn nhưng cũng được coi là có chút tài sản. Ông ta là một người mộc mạc tinh và tinh anh. Một, hai năm trở lại đây, tuy đã giao việc kinh doanh cho cậu con trai nhưng không có nghĩa ông ta hoàn toàn bỏ mặc. Vì thế, khi có một chàng trai trẻ tuổi, ăn mặc chỉnh tề, khí chất không tầm thường tìm đến nhà Trương Tử Cường đã đích thân tiếp khách.

Lâm Mạc Thần từ đầu đến cuối giữ nụ cười nhàn nhạt trên môi. Anh thong thả uống trà, từ tốn nói rõ mục đích của mình, tựa như đang tán gẫu chuyện thường ngày. Sau khi nghe xong, Trương Tử Cường trầm tư suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: "Được, nếu cậu thật sự trả giá gấp đôi thì tôi có lý do gì từ chối? Tôi đồng ý bán số vải này cho cậu. Chỉ có điều, lô hàng đã được chuyển đi chiều nay, tôi phải bảo tài xế quay về đã."

Lâm Mạc Thần mỉm cười: "Không cần quay về đâu. Siêu thị của tôi cũng ở thành phố Giang nên ông bảo họ cứ chuyển thẳng đến kho hàng của tôi là được."

Trương Tử Cường gật đầu: "Thế thì tiện rồi." Hai người cầm tách trà, cụp nhẹ một cái. Hồng hộc chạy vào phòng khách, bắt gặp cảnh tượng này, Trương Ngọc Lỗi chỉ cảm thấy máu nóng dồn hết lên đại não.

Cậu ta hét lớn: "Bố! Bố không thể bán hàng cho anh ta!" Lâm Mạc Thần đặt ly trà xuống bàn, dùng ánh mắt thờ ơ liếc cậu ta một cái.

Sau đó anh đứng lên, mỉm cười: "Trương Tổng, một nửa tiền hàng sẽ nhanh chóng được chuyển vào tài khoản của ông. Khi nào ký xong hợp đồng và hàng đến kho, tôi sẽ thanh toán nửa còn lại. Tạm biệt!"

Trương Tử Cường gật đầu. Ông ta quay sang con trai vẻ mặt sa sầm: "Con nói gì vậy? Tại sao không thể bán? Con để giá rẻ cho con bé kia, tưởng bố không biết hay sao? Chuyện này con không được phép nhúng tay vào nữa."

Trương Ngọc Lỗi giận dữ trừng mắt với Lâm Mạc Thần. Đối phương không đối sắc mặt, miệng thậm chí còn thấp thoáng ý cười. Sau đó, anh bình thản đi ra ngoài. Khi cánh cửa khép lại, Lâm Mạc Thần vẫn nghe được tiếng tranh cãi của hai bố con nhà họ Trương, nhưng tất cả đã không còn liên quan đến anh nữa. Anh cũng biết rõ, Trương Tử Cường nhất định sẽ chuyển lô hàng tới kho của anh. Ánh trăng sáng ngời trên đỉnh đầu, mặt đất tối xộp, khí nóng phả hăng vào mặt.

Trước cửa nhà họ Trương cũng có một vườn vải nhỏ. Đi xuyên qua một nơi trong lành và tĩnh lặng như vậy, não bộ của Lâm Mạc Thần cũng trở nên đặc biệt thanh tịnh. Anh chợt nhớ tới Mộc Hàn Hạ, nhớ tới dáng vẻ mong manh và bất lực của cô khi cô ngồi bó gối trong bóng tối vào cái ngày hai người bị nhốt ở kho hàng.

Qua ngày mai, có lẽ cô sẽ rơi lệ, bởi vì bị anh dồn vào bước đường cùng mà cô không có khả năng cũng như sức lực đánh trả. Nghĩ đến đây, anh cũng không cảm thấy mềm lòng hay hối hận. Nội tâm của anh chỉ có một sự trống trải vô biên.

Đúng lúc này, đằng sau vang lên tiếng bước chân dồn dập. Lâm Mạc Thần đứng lại, định nhường lối nhưng không còn kịp nữa. Trương Ngọc Lỗi nhanh như chớp tung nắm đấm vào mặt anh. Lâm Mạc Thần lão đảo lùi về phía sau vài bước mới đứng vững.

Mấy năm qua, Trương Ngọc Lỗi thường lao động chân tay nên tương đối khỏe. Lâm Mạc Thần ngược lại quen sống trong nhung lụa, người còn hơi gầy nên cú đấm vừa rồi khiến khoe miệng của anh toét máu.

Lâm Mạc Thần giơ tay che mặt, đồng thời cất giọng lạnh lùng: "Cậu điên rồi à?" Là một người có tính cách hiền lành, nho nhã nên đối với Trương Ngọc Lỗi, việc tung ra cú đấm không phải là điều dễ dàng. Vì thế, làm sao cậu ta có thể dừng ở đây.

Cậu ta trừng mắt với Lâm Mạc Thần: "Sao anh lại đối xử với cậu ấy như vậy? Sao anh có thể nhẫn tâm đâm một nhát vào lưng cậu ấy?"

Lâm Mạc Thần rút khăn tay lau sạch vết máu rồi bịt lên mũi, chỉ để lộ đôi mắt lạnh lùng: "Hừ... thì cô ta cũng lén đến Hải Nam, định cho tôi một võ còn gì?"

Trương Ngọc Lỗi nhất thời ghen hòng, nhưng lập tức phản bác: "Chuyện này đâu có giống nhau. Cậu ấy sắp bị đuổi khỏi công ty. Cậu ấy làm vậy cũng chỉ nhằm mục đích bảo vệ bản thân mà thôi."

Lâm Mạc Thần cười nhạt: "Bảo vệ bản thân ư? Cậu chỉ biết một lòng bênh vực cô ta, liệu có từng nghĩ, bước đi này của cô ta thâm hiểm và gọn gàng đến thế nào không? Hừ... đúng là điếc không sợ súng. Cô ta dựa vào mấy đồ thì và số liệu, tìm ra sự chênh lệch giá cả và thời gian rồi định tiêu thụ quả vải với mức giá thấp hơn thị trường rất nhiều. Nếu cô ta thành công thì kế hoạch trong mấy tháng của tôi, vốn đầu tư mấy trăm triệu nhân dân tệ đều đổ xuống sông xuống biển. Không chỉ có một bộ phận người tiêu dùng quay về Lạc Nhã, mà thậm chí uy tín của Vĩnh Chính cũng sẽ bị ảnh hưởng. Chắc chắn khách hàng sẽ nghĩ, Lạc Nhã chỉ bán với giá 5 tệ, tại sao Vĩnh Chính bán với giá những 10 tệ, đây chẳng phải là "chặt chém" kinh khủng hay sao? Tôi có lý do gì bỏ qua cho cô ta? Lẽ nào tôi có nghĩa vụ phải làm từ thiện hay sao?"

Sắc mặt Trương Ngọc Lỗi hết xanh lại trắng. Cậu ta hoàn toàn á khẩu. Bỗng dưng cảm thấy một sự bất lực dâng trào, Trương Ngọc Lỗi ngồi xổm xuống đất, chậm rãi mở miệng: "Lâm Mạc Thần, cậu ấy từng kể với tôi về anh... cậu ấy coi anh là bạn bè."

Lâm Mạc Thần im lặng vài giây mới trả lời: "Tôi biết."

Trương Ngọc Lỗi ngẩng đầu: "Anh làm vậy, cậu ấy sẽ không tha thứ cho anh!"

Tuy nhiên, cậu ta chỉ bắt gặp đôi mắt trầm tĩnh như nước của Lâm Mạc Thần. Người đàn ông này quả nhiên có một trái tim sắt đá và ánh mắt khó lay động. Trên gương mặt anh thậm chí còn ẩn hiện ý cười. "Không đâu, cô ấy sẽ nhớ rõ về tôi."

Nửa đêm ngày hôm sau, Mộc Hàn Hạ mới về đến thành phố Giang. Buổi đêm tháng Nam hơi lạnh nhưng cô chẳng hề bận tâm. Trong lòng cô như bùng cháy một ngọn lửa, khiến cô thấp thỏm không yên. Có lẽ chỉ khi nào ngọn lửa cháy hết, cô mới có thể khôi phục tâm trạng bình tĩnh. Mộc Hàn Hạ không hề buồn ngủ cũng chẳng muốn về nhà. Vì thế, cô lên xe buýt đi thẳng tới kho hàng của siêu thị. Còn bốn, năm tiếng đồng hồ nữa là trời sáng, mấy xe vải cũng vừa vận tới nơi. Bảo vệ của siêu thị để cô ở phòng trực. Lúc ở trên tàu di động của cô đã hết pin, bây giờ mới có thể sạc điện. Cô ngồi bó gối trên chiếc ghế gỗ vừa cứng vừa lạnh, trên người chỉ khoác một cái áo mỏng. Cô ngẩng đầu nhìn sắc trời vẫn còn tối mịt, ngoài cửa sổ.

Phía xa xa thấp thoáng một ngọn đèn đường mờ mờ. Cảnh sắc này khiến trong lòng cô bỗng xuất hiện một nỗi bất an vô cớ. Sau đó, Mộc Hàn Hạ mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Cô mơ thấy một người đàn ông mặc comple chỉnh tề ngồi ở một nơi không xa, mỉm cười với cô. Cô không nhìn rõ mặt người ấy, chỉ cảm nhận được một sự ấm áp quen thuộc. Thế nên, cô cũng mỉm cười với đối phương. Đây là một giấc mơ ngọt ngào. Đến khi Mộc Hàn Hạ thức dậy, trời đã sáng hẳn. Nhìn thấy ánh nắng ngoài cửa sổ, cô chợt bừng tỉnh, sống lưng lạnh toát.

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đình Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Hôm Mặc Hàn Hạ gửi đơn từ chức, bầu trời âm u, đám mây màu xám giống như những cơn sóng tích tụ trên không trung. Khi đi qua khu vực làm việc của các đồng nghiệp, cô phát hiện ra bầu không khí khác thường. Có người nhìn cô, có người trao đổi ánh mắt với nhau.

Mặc Hàn Hạ vờ như không thấy, sắc mặt vẫn hết sức bình thản. Nếu gặp đồng nghiệp đi qua, cô vẫn để nụ cười khiêm tốn và khách sáo như thường lệ. Bởi vì thủ tục thôi việc chỉ còn thiếu chữ ký của Mạnh Cường nên cô lên văn phòng Tổng Giám đốc.

Anh ta đang ngồi ở sofa, vừa hút thuốc vừa xem tài liệu. Mặc Hàn Hạ nói: "Đây là đơn xin thôi việc của tôi, mời Mạnh tổng ký tên."

Mạnh Cường cầm tờ đơn, ánh mắt vẫn rất điềm tĩnh. Anh ta lấy bút, ký tên mình ở phía cuối trang giấy nhưng không lập tức trả lại cho cô mà lên tiếng: "Em ngồi đi! Chúng ta nói chuyện một lát."

Mặc Hàn Hạ luôn có một tâm tình phức tạp khi đối diện với anh ta. Thực ra, cô cũng chẳng muốn nhiều lời với đối phương, nhưng một sự kích động vô cớ nào đó đã thôi thúc cô ngồi xuống. Cô bình tĩnh nhìn anh ta, hai tay cuộn lại đặt lên đùi.

Mạnh Cường cầm ly trà uống một ngụm rồi lên tiếng: "Em có hối hận không?"

"Tôi thấy đáng tiếc, nhưng không hối hận."

Mạnh Cường mỉm cười, "Tiểu Hạ, em nên biết, rất nhiều mục tiêu trong cuộc đời không chỉ dựa vào nỗ lực là có thể đạt được. Em sẽ cần có sự giúp đỡ của người khác, cần nói một đằng nghĩ một nẻo, khi cần thiết cũng phải biết cúi đầu, đánh đổi một số thứ. Em rất thông minh, thậm chí là người thông minh nhất trong số các nhân viên bán hàng mà tôi từng gặp trong nhiều năm qua. Nhưng dù thế nào, em cũng chỉ là nhân viên bán hàng nên khi rời khỏi Lạc Nhã, rời khỏi sự bao bọc và che chở của tôi, em sẽ phải cố gắng nhiều hơn so với người khác, phải miễn cưỡng thỏa hiệp nhiều hơn thì mới có thể đạt được thành công như bọn họ."

Mộc Hàn Hạ lặng thinh, Mạnh Cường hít một hơi thuốc. Làn khói từ từ phủ vào mặt cô, cũng chẳng biết là anh ta cố tình hay hữu ý, là xem thường hay không nữa để cô đi. "Em cần phải ích kỷ hơn, cũng cần tự nguyện từ bỏ bản thân. Em rất thông minh, cơ trí nhưng lại không biết quan hệ. Nếu không thay đổi, sau này em vẫn sẽ bị người khác lợi dụng, té ngã còn đau hơn."

"Mạnh tổng." Mộc Hàn Hạ chậm rãi mở miệng: "Nếu điều kiện để vươn lên trong cái xã hội này là phải thay đổi hoàn toàn, đến mức không nhận ra chính mình, thì thà rằng tôi tiếp tục nghèo khó để được sống thật với bản thân. Tuy nhiên, tôi cảm thấy, không phải lúc nào cũng như anh nói, nhất định vẫn còn nhiều người giống tôi, nhất định sẽ có một nơi chỉ cần dựa vào tài năng và sự nỗ lực là có thể sống tốt. Đến ngày đó, anh sẽ ngưỡng mộ tôi chứ?"

Mạnh Cường phì cười, cười vì sự ngây thơ và hăng hái trong lời nói của cô. Sau đó, anh ta lắc đầu: "Không có chuyện đó đâu. Đạo lý này dù ở đâu cũng đều giống nhau cả thôi."

Mộc Hàn Hạ cười cười, cầm tờ đơn trên bàn, đứng dậy đi ra cửa.

"Nếu như..." Mạnh Cường đột nhiên hỏi "... Sau này có người đưa ra một đề nghị giống tôi, nhưng với cái giá lớn hơn, lớn đến mức khiến em đạt

được nguyện vọng, cũng đủ để hủy hoại em, em có thể từ chối hay sao?"

Mộc Hàn Hạ im lặng vài giây mới trả lời: "Tôi sẽ mãi mãi không chấp nhận chuyện đó."

Buổi sáng hôm sau, Hà Tĩnh đến nhà Mộc Hàn Hạ, giúp cô thu dọn hành lý. "Cậu chỉ có chút hành lý này thôi sao?" Hà Tĩnh vỗ vỗ vào chiếc ba lô của cô, viền mắt bất giác đỏ hoe.

"Ừ." Mộc Hàn Hạ trả lời: "Đâu phải mình không quay lại đây, mạng theo nhiều đồ làm gì chứ."

Hà Tĩnh không khỏi xót xa trong lòng. Nhớ tới một chuyện, cô nghiêng rằng: "Tất cả là do thằng cha Lâm Mạc Thần gây ra. Đúng là quá thâm hiểm. Cậu coi anh ta là bạn bè, chớp mắt một cái anh ta đã cướp vải của cậu rồi đem bán ở Vĩnh Chính với giá 5 tệ một cân. Bây giờ Vĩnh Chính toàn thắng, Lạc Nhã thất bại một cách triệt để.

Có điều ngay cả Mạnh Cường cũng chẳng sao, vẫn tiếp tục ngồi yên trên chiếc ghế Tổng Giám đốc, chỉ có cậu là phải rời đi."

Mộc Hàn Hạ có chút thẫn thờ. Cô lên tiếng: "Thật ra ban đầu mình cũng oán trách Lâm Mạc Thần. Nhưng sau khi bình tĩnh lại, mình cảm thấy bình thường. Đứng trên lập trường của anh ta, làm vậy thì có gì sai? Nếu là mình, chắc mình cũng sẽ làm vậy thôi. Thực ra là bản thân mình... đã không phân biệt được việc công và việc tư. Cậu khỏi cần tức thay mình, bởi vụ thu mua vải có thành hay không thì mình cũng sẽ rời khỏi Lạc Nhã. Lẽ nào mình cứ ở lại để tiếp tục đối mặt với Mạnh Cường hay sao?"

Hà Tĩnh: "Cậu nói cũng phải. Thế cậu định đi đâu?"

Lúc này, Mộc Hàn Hạ nở nụ cười rạng rỡ. Cô ôm vai Hà Tĩnh: "Việc gì mình phải bạc đãi bản thân? Dù sao Mạnh Cường cũng cho mình thêm ba tháng lương nên mình định đi chơi một chuyến rồi mới tính chuyện tương

lai. Mấy năm nay, chúng ta chẳng có lấy một kỳ nghỉ phép tử tế, cậu có ngưỡng mộ mình không?"

Hà Tĩnh gõ vào đầu cô một cái, cười toét miệng: "Có chứ. Mình biết cậu đã sớm muốn đi chơi rồi, mình ngưỡng mộ chết đi được ấy. Cậu nhớ chú ý an toàn, đừng để người khác lừa bắt đi đấy nhé."

"Mình biết rồi."

Một lúc sau, Hà Tĩnh lại nói: "A Hạ, thật ra mình ủng hộ cậu ra ngoài lập nghiệp. Cậu không nên có một cuộc sống như mình, mà nên sống tốt hơn mới phải."

Mọi việc đã giải quyết đâu vào đấy, Lâm Mạc Thần lên máy bay rời khỏi thành phố Giang trong một buổi sáng sớm sương mù dày đặc. Trình Vi Vi đã khởi hành, cũng tiếp nhận toàn bộ sự vụ của Vĩnh Chính từ tay anh. Cô ta ra tận sân bay để tiễn anh. "Cảm ơn sư huynh." Trình Vi Vi nở nụ cười ngọt ngào: "Em cũng rất hay đến Bắc Kinh. Anh không ngại nếu em tới làm phiền anh đấy chứ?"

Lâm Mạc Thần đeo kính râm, tay kéo một chiếc va li nhỏ. Anh khẽ nhếch miệng: "Phiền gì đâu. Sau này em là khách hàng lớn của Phong Thần, hoan nghênh em đến chơi."

Trình Vi Vi nở nụ cười hài lòng. Hai người đứng ở lối vào cửa kiểm soát an ninh, xung quanh người đi lại tấp nập. Trong đầu cô ta bỗng dưng nảy ra một ý nghĩ... Liệu Lâm Mạc Thần có cho cô ta một cái ôm lịch sự không nhỉ? Nào ngờ anh chỉ hơi gật đầu rồi không một chút lưu luyến, quay người đi vào bên trong.

Trình Vi Vi dõi theo bóng lưng người đàn ông cho tới khi anh khuất dạng. Cô ta nghĩ, có lẽ Vĩnh Chính chỉ là một "nét bút" mà Lâm Mạc Thần lưu lại ở thành phố Giang. Còn ở Bắc Kinh, công ty Phong Thần của anh, sự nghiệp ở trong nước của anh mới vừa bắt đầu.

Trên chiếc máy bay, Lâm Mạc Thần ngủ gật một lát rồi đột nhiên tỉnh giấc. Anh đưa mắt ra ngoài ô cửa sổ nhỏ, nhìn thấy từng đám mây và những tòa kiến trúc bé như con kiến dưới mặt đất. Không hiểu tại sao, tự dưng anh lại nhớ đến Mộc Hàn Hạ.

Sau ngày hôm đó, hai người chưa từng liên lạc. Nghe nói, cô đã xin thôi việc ở Lạc Nhã, cũng rời khỏi thành phố Giang, tựa như quyết tâm đoạn tuyệt với tất cả, đoạn tuyệt với anh.

Nghĩ đến đây, Lâm Mạc Thần nhếch miệng, để lộ ý cười lạnh nhạt. Máy bay vừa hạ cánh, anh liền rút di động, cầm một lúc rồi nhắn tin cho cô: Cô hãy đến Bắc Kinh, đến công ty của tôi làm Giám đốc bộ phận Thị trường.

Thế nhưng, cho tới khi anh trở về căn hộ ở Bắc Kinh, di động vẫn hoàn toàn im ắng. Mộc Hàn Hạ vẫn chẳng có hồi âm.

Đột nhiên có chút bức dọc trong người, Lâm Mạc Thần quảng điện thoại xuống ghế, cũng không để ý nữa.

* * *

Một tháng sau.

Công ty của Lâm Mạc Thần tọa lạc trong một tòa cao ốc lộng lẫy thuộc Trung tâm thương mại quốc tế Bắc Kinh. Công ty của anh bây giờ quy mô vẫn còn nhỏ, chỉ có hơn hai mươi người. Nơi làm việc cũng chỉ rộng hơn hai trăm mét vuông, nhưng được trang trí vô cùng tinh tế và xa hoa. Không thể không thừa nhận, bộ mặt của Phong Thần rất ổn.

Buổi chiều một hôm, Lâm Mạc Thần ngồi trong văn phòng uống cafe. Rất nhiều dự án của công ty đang trong quá trình xúc tiến, nhưng vẫn còn chưa đến lúc công khai nên anh vẫn còn nhàn rỗi.

Cô thư ký gõ cửa đi vào, vẻ mặt đầy nghi hoặc: "Lâm Tổng, có người đến công ty xin phỏng vấn tuyển dụng."

Lâm Mạc Thần lạnh nhạt trả lời: "Tôi có nhu cầu tuyển người từ khi nào vậy?"

Cô thư ký càng tỏ ra mù mờ: "Cô ấy nói chính anh đã mời cô ấy."

Lâm Mạc Thần ngó người vài giây, sau đó mỉm cười: "Bảo cô ấy chờ tôi trong phòng khách."

Mộc Hàn Hạ không ngờ, Lâm Mạc Thần bắt cô chờ, lại chờ những ba tiếng đồng hồ. Mãi đến khi mặt trời lặn, ánh hoàng hôn nhuộm sắc đỏ cả phòng khách, cô thư ký xinh đẹp mới lại gõ cửa, đi vào nói với cô: "Thật ngại quá, Lâm tổng bận rộn cả buổi chiều, bây giờ mới có thời gian rảnh tiếp cô."

Mộc Hàn Hạ có chút bực bội vì phải chờ lâu, cô cũng nghi ngờ Lâm Mạc Thần cố tình cho mình "leo cây".

Tuy nhiên, cô vẫn cố nhẫn nại, theo thư ký đi sang văn phòng của anh. Bên cạnh có một vài nhân viên ngẩng đầu lên nhìn về phía này. Nhịp tim của Mộc Hàn Hạ bỗng dừng tăng tốc khi thấy Lâm Mạc Thần ngồi sau bàn làm việc, cúi đầu đọc tài liệu trong ánh chiều tà. Cô thư ký đưa Mộc Hàn Hạ vào trong rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

Căn phòng vô cùng yên tĩnh, anh cũng không có phản ứng.

Cô đành lên tiếng trước: "Lâm Mạc Thần." Lúc này, anh mới buông tập tài liệu, ngả người vào thành ghế phía sau, đồng thời ngả đầu nhìn cô. "Sao cô tới đây?" Khóe miệng anh thấp thoáng ý cười.

Mộc Hàn Hạ chột hiệu ra, người đàn ông này đang tức giận. Cô cũng biết nguyên nhân vì sao anh tức giận. Tuy nhiên, cô không hề thấy lúng túng

hay khó chịu, mà ngược lại trong lòng xuất hiện một cảm giác ấm áp, giống tia nắng cuối chiều kia. Cô cũng chẳng may oán hận anh, vì chuyện anh đã đâm một nhát vào lưng mình. Đối với cô, vụ đó xa xôi như xảy ra ở kiếp trước. Cô có thể hiểu và thông cảm với anh, như chính bản thân mình.

Thế là cô mỉm cười, từ tốn mở miệng: "Tôi đến làm Giám đốc bộ phận thị trường theo lời mời của anh."

Lâm Mạc Thần lặng lẽ nhìn cô. Nước da cô hơi xạm, rõ ràng do phơi nắng nhiều. Mái tóc đen buộc gọn gàng ở sau gáy. Hôm nay, cô cố tình diện bộ đồ công sở với áo vest và váy ngắn, đi giày cao gót nhỏ và cao, đứng vững vững nhưng có vẻ không thoải mái. Cô nhìn thẳng vào anh với ánh mắt trong veo.

Nhưng nơi sâu thẳm của đồng tử đen láy cơ hồ bộc lộ một chút gì đó không chắc chắn, một chút lo lắng và mong chờ.

Cô tựa như một trang giấy trắng mỏng manh, nhìn thì có vẻ cứng cáp nhưng thật ra thì chỉ cần chạm vào là sẽ bị chọc thủng.

Anh cất giọng lạnh nhạt: "Được thôi." Rất lâu sau này, Lâm Mạc Thần vẫn nhớ về buổi chiều hôm ấy. Anh từng gặp nhiều người có hoàn cảnh đáng thương, nhiều người cầu xin anh giúp đỡ. Nhưng đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, bởi vì ánh mắt trong khoảnh khắc đó của người phụ nữ ấy mà trái tim anh trở nên mềm mại như dòng cát chảy qua kẽ tay.

Mấy hôm trước, Mộc Hàn Hạ đã thuê được chỗ trọ, là một căn phòng nhỏ nằm trong căn hộ độc lập có hai phòng ngủ.

Phòng bên cạnh là một đôi tình nhân sinh sống. Cô mới dọn đến nên luôn tỏ ra khách sáo và nhường nhịn, khiến hai bên chung sống vui vẻ, chỉ trừ buổi tối. Nửa đêm đang trong giấc nồng, Mộc Hàn Hạ đột nhiên tỉnh dậy khi nghe thấy tiếng giường "cót két" theo một tiết tấu nhất định ở phòng kế bên.

Cô lặng lẽ cầm cái gối bịt vào tai mình. Tuy vẫn chưa thích ứng được với các vấn đề của cuộc sống "Bắc Phiêu"* như thuê chung nhà, khí hậu, chuyện phòng sát vách... nhưng trong lòng cô vẫn có chút chờ mong mơ hồ nào đó. (*"Bắc Phiêu" chỉ những người ở nơi khác đến Bắc Kinh sinh sống và làm việc.)

Trong đêm dài tĩnh mịch, bỗng cô nhớ tới Lâm Mạc Thần, nhớ tới buổi tối hai người gặp nhau lần cuối tại một quán đồ nướng bên lề đường ở thành phố Giang.

Cô còn nhớ mình vừa ngoảnh đầu, liền bắt gặp ánh mắt thâm trầm của anh. Lúc đó, làm sao cô có thể ngờ, anh lại bám theo cô đến tận Hải Nam rồi đâm một nhát vào lưng cô.

Nếu bảo Mộc Hàn Hạ không may mắn nghĩ tới chuyện này thì là nói dối. Thế nhưng, như cô đã nói với Hà Tĩnh, cô hoàn toàn có thể hiểu. Dựa vào một chút quan hệ giữa cô và Lâm Mạc Thần, lẽ nào bắt người ta làm anh hùng, chấp tay nhường nhịn mỹ nhân ở trên thương trường này hay sao?

Tuy nhiên, điều này cũng không còn quan trọng nữa, quan trọng là Lâm Mạc Thần đã quảng cho cô cơ hội tốt nhất mà cô có được ở thời điểm hiện tại. Vì thế, cô nhất định phải nắm chắc mới được.

Sáng sớm hôm sau, phòng bên cạnh vẫn còn im lặng như tờ, Mộc Hàn Hạ đã rời khỏi nhà. Cô ngồi tàu điện ngầm ba mươi phút rồi lại đi xe buýt mất ba mươi phút mới tới công ty của Lâm Mạc Thần, từ nay về sau cũng là công ty của cô.

Việc làm đầu tiên của Mộc Hàn Hạ ngày hôm nay là sự hoàn tất thủ tục nhận việc. Tổng Giám sát bộ phận Nhân sự là một người phụ nữ có vẻ giỏi giang ngoài ba mươi tuổi. Chị tỏ thái độ hết sức thân thiện, nhưng khi giờ đến phần học lực của cô, chị hơi kinh ngạc: "Cô chỉ có bằng tốt nghiệp cấp ba thôi sao? Chứng chỉ của trường đại học là tự thi à?"

Mộc Hàn Hạ đáp: "Vâng ạ." Đối phương gật đầu: "Tôi biết rồi."

Mộc Hàn Hạ lại hỏi: "Chị ơi! Có phải nhân viên của công ty đều có bằng cấp cao hay không?"

Tổng Giám sát cười: "Cũng có thể coi là như vậy. Phần lớn đồng nghiệp ở bộ phận Thiết kế đều tốt nghiệp từ Thanh Hoa và các trường đại học danh tiếng ở nước ngoài. Còn bộ phận Nhân sự của tôi, người kém nhất cũng tốt nghiệp Đại Học Nhân dân. Nhưng tôi nghĩ, chắc chắn Jason có lý do riêng nên mới dùng cô. Cô hãy làm việc cho thật tốt nhé."

Mộc Hàn Hạ cười nói: "Vâng ạ. Em cảm ơn chị." Bởi vì những tiết lộ vừa rồi nên trong lòng cô có phần bất an.

"À, hiện tại bộ phận Thị trường chỉ có một mình cô nên cô tạm thời ngồi cùng đồng nghiệp phòng Thiết kế nhé."

Mộc Hàn Hạ không khỏi ngạc nhiên. Văn phòng được thiết kế theo không gian mở, tất cả nhân viên đều ngồi chung một chỗ, chỉ có Lâm Mạc Thần và mấy vị Tổng Giám sát là có phòng làm việc riêng. Hôm nay có mười mấy nhân viên xuất hiện ở công ty.

Mộc Hàn Hạ vừa ngồi vào vị trí, một cô gái trẻ ở bàn bên cạnh lập tức lộ đầu: "Xin chào, tôi là La Khôn ở bộ phận Điều hành."

Một người đàn ông trẻ ở bàn bên kia đứng lên: "Xin chào đồng nghiệp mới, tôi là Trần Chi Đặc ở bộ phận Thiết kế."

Mộc Hàn Hạ bắt tay chào hỏi từng người. Bọn họ đều tỏ thái độ thân thiện và lịch sự, toát ra khí chất hoàn toàn khác với nhân viên ở siêu thị.

Đúng lúc này, Lâm Mạc Thần xuất hiện. Hôm nay, anh mặc áo sơ mi, thắt cà vạt chỉnh tề, áo comple vắt ngang cánh tay cầm cốc Starbucks. "Lâm tổng", "Chào buổi sáng, Jason"... Mọi người đều chào hỏi anh.

Lâm Mạc Thần nở nụ cười nhàn nhạt, gương mặt lộ vẻ hòa nhã. Mộc Hàn Hạ có chút thất thần. Đây chính là dáng vẻ của anh khi đối diện với người của mình?

Ánh mắt Lâm Mạc Thần cũng dừng ở Mộc Hàn Hạ, sau đó anh đi về phía cô. Mộc Hàn Hạ nhìn anh chăm chăm, trong đầu nghĩ tới một chuyện, chắc anh tính giỡn chơi với cô nên mới bảo cô lên làm Giám đốc bộ phận Thị trường.

Bộ phận này chỉ có mỗi mình cô, làm tướng hay lính cũng chẳng có gì khác biệt. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Mộc Hàn Hạ vẫn nở nụ cười chuyên nghiệp.

Lâm Mạc Thần dừng lại, sau đó nhẹ nhàng vong tay qua vai cô rồi hướng mặt về phía mọi người: "Các vị, đây là cô Mộc Hàn Hạ, Giám đốc bộ phận Thị trường mới của chúng ta. Cô ấy từng lập thành tích xuất sắc trong hệ thống siêu thị ở thành phố Giang. Hy vọng sau này Giám đốc Mộc sẽ cùng chúng ta phấn đấu vì mục tiêu của công ty."

Mộc Hàn Hạ chợt cảm thấy ấm áp trong lòng. Tiếng vỗ tay vang lên rào rào, cô hơi cúi thấp người, mỉm cười nói: "Cảm ơn mọi người."

Lâm Mạc Thần cũng nhanh chóng rời tay khỏi vai cô. Đến khi cô ngừng đầu, anh đã quay người đi vào văn phòng.

Khoảng thời gian tiếp theo, Mộc Hàn Hạ ngồi tại chỗ đọc tài liệu về công ty. Cô cảm thấy hơi bất ngờ khi biết công ty Phong Thần của Lâm Mạc Thần chuyên về lĩnh vực may mặc.

Mộc Hàn Hạ khó có thể liên tưởng một người như Lâm Mạc Thần với ngành may mặc. Tuy nhiên, điều này cũng giải thích được nguyên nhân tại sao mặt hàng quần áo bán ở Vĩnh Chính lại chuyên nghiệp và có chất lượng tốt như vậy.

Lâm Mạc Thần đã mua một xưởng may ở ngoại ô Bắc Kinh. Trong công ty có ba bộ phận chủ yếu là Thiết kế, Điều hành và Nhân sự, đều tập trung vào công tác quản lý và phục vụ cho việc khai trương cửa hàng trong tháng sau. Những bộ phận khác thì tương đối phân tán, ví dụ: Hành chính, Tài vụ, Lễ tân... đương nhiên bao gồm cả bộ phận Thị trường của cô.

Buổi trưa, La Khôn và Trần Chí Đạc có việc phải đi ra ngoài, những đồng nghiệp khác hoặc là gọi cơm hộp hoặc là xuống nhà hàng ở tầng dưới. Mộc Hàn Hạ không quen biết ai nên một mình đi ra ngoài.

Cô đứng trên hè phố quan sát một lượt, phát hiện xung quanh đều là nhà hàng cao cấp, không phải là chỗ cô có thể vào. Đồ ăn rẻ nhất chính là KFC, nhưng cũng phải tốn khoảng 30 tệ, mà cô lại chẳng thích ăn.

Còn đang tần ngần ở bên ngoài cửa hàng KFC, Mộc Hàn Hạ chợt nghe thấy một giọng nói vang lên từ phía sau: "Tiền lương tôi trả cho cô không đủ hay sao mà ngay cả thực phẩm 'rác' này cũng không mua nổi?"

Mộc Hàn Hạ quay người, liền nhìn thấy Lâm Mạc Thần. Dưới ánh nắng gắt, áo sơ mi trắng của anh có vẻ hơi chói mắt. Cô đáp: "Ăn... thì ăn được, nhưng mà bỏ ra 30 tệ để ăn KFC thì đúng là thiệt, trong khi tôi chẳng thấy ngon gì cả".

Lâm Mạc Thần liếc cô một cái: "Mau đi theo tôi." Thế là Mộc Hàn hạ đi theo anh xuyên qua con phố dài, vòng qua ngõ nhỏ, tới một nhà hàng trông có vẻ sang trọng.

Thực ra, Mộc Hàn Hạ cũng hơi ngại khi ăn chực của người đàn ông này. tuy nhiên Lâm Mạc Thần chẳng cần biết ý kiến của cô, cứ thế đi về phía trước.

Bản thân cô cũng có chuyện muốn hỏi anh nên đành theo anh đến đây. Khi hai người đi vào nhà hàng, bên trong tương đối đông khách. Đúng lúc

này, một nhân viên phục vụ bưng đồ ăn đi tới. Lâm Mạc Thần nghiêng người tránh đường nên đứng sát vào Mộc Hàn Hạ.

Anh vốn cao hơn cô một cái đầu, thành ra vai của Mộc Hàn Hạ tựa vào ngực anh. Cả hai đều bất động, tựa hồ không hề phát giác ra tư thế thân mật này.

Trái tim Mộc Hàn Hạ giống như hồ nước gợn sóng nhẹ nhàng rồi lập tức quay về trạng thái tĩnh lặng. Còn Lâm Mạc Thần nhanh chóng đi tới chiếc bàn trống gần đó.

Mộc Hàn Hạ ngồi xuống vị trí đối diện người đàn ông. Anh lấy quyển thực đơn đưa cho cô, cô xoa tay: "Tôi không biết gọi món, anh cứ tự nhiên."

Lâm Mạc Thần mở quyển thực đơn ra: "Cô có muốn ăn món gì không?" Mộc Hàn Hạ nghĩ thầm, sự ga lăng của anh đúng là có thể đạt một trăm điểm.

Cô cười đáp: "Tôi chưa từng ăn ở đây bao giờ nên anh chọn món gì cũng được."

Kết quả, Lâm Mạc Thần kêu nhân viên phục vụ tới, gọi tất cả món ngon của nhà hàng.

Mộc Hàn Hạ vội can ngăn: "Lâm tổng, đủ rồi. Làm sao chúng ta ăn hết từng đấy món."

Lâm Mạc Thần thản nhiên trả lời: "Ừm, tôi cũng không thích lãng phí, ăn không hết thì cô hãy gói đem về."

Mộc Hàn Hạ: "..."

Trong thời gian chờ đồ ăn, Lâm Mạc Thần lấy quyển tạp chí tài chính từ giá sách ở bên cạnh ra đọc.

Mộc Hàn Hạ nghĩ bụng, người đàn ông này tuy rất thâm hiểm nhưng cũng siêng năng đầy chữ. Cô căn nhắc câu từ, uống một ngụm trà rồi mới mở miệng: "Lâm tổng, tôi muốn biết tại sao anh lại bảo tôi đến công ty của anh?"

Lâm Mạc Thần ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt trong veo của cô. Anh được không biết bao nhiêu người gọi là "Lâm tổng" nhưng cách xưng hô này thốt ra từ miệng cô, có vẻ không thuận tai cho lắm.

Bắt gặp bộ dạng ngoan ngoãn hiếm thấy của cô, anh nghĩ, không thuận tai có lẽ là bởi vì người phụ nữ này chẳng có chút thành ý khi gọi anh như vậy.

"Hãy gọi tôi là Jason." Anh lạnh nhạt mở miệng.

"Vâng... Jason." Vì sao bảo cô đến công ty của mình làm việc ư?

Sáng hôm nay, Tổng Giám sát Nhân sự cũng đã hỏi câu tương tự khi ở trong văn phòng anh. "Jason! Từ trước đến nay, tiêu chuẩn tuyển người của cậu rất nghiêm ngặt. Cậu từng nói sẽ chỉ nhận những sinh viên tốt nghiệp từ trường danh tiếng. Bởi vì cậu chẳng có thời gian và tinh lực để làm Bá Lạc*, tìm kiếm và khai quật nhân tài trong đám người học lực thấp. Thế mà hiện tại cậu lại nhận một người chỉ mới tốt nghiệp phổ thông trung học. Sự chênh lệch này có phải hơi lớn rồi không?" (*Bá Lạc là người nước Tần ở thời Xuân Thu rất giỏi xem tướng ngựa. Ngày nay, từ "Bá Lạc" dùng để chỉ người giỏi phát hiện, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài.)

Tổng Giám sát Nhân sự là một trong những người đầu tiên cùng Mạc Lâm Thần gây dựng sự nghiệp nên anh rất coi trọng chị ta. Khi đó anh đã trả lời thế nào nhỉ? "Trình độ học vấn của Mộc Hàn Hạ đúng là không cao

nhưng nếu có đất dụng võ, cô ấy có thể trở thành con dao sắc bén nhất trên thương trường."

Tổng Giám sát Nhân sự lặng thinh, một lúc sau gật đầu: "Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ quan tâm đến cô bé đó nhiều hơn."

Nghĩ đến đây, Lâm Mạc Thần cười cười: "Ông chủ dùng người, lẽ nào còn phải giải thích lý do với nhân viên hay sao?"

Mộc Hàn Hạ chẳng buồn nói chuyện với người đàn ông này nữa. Đồ ăn nhanh chóng được mang tới, chỉ nhìn qua cũng thấy vô cùng hấp dẫn. Mộc Hàn Hạ lập tức bỏ chuyện vừa rồi ra khỏi đầu, cô cũng chẳng câu nệ, nếm thử hết món này đến món khác rồi luôn miệng hỏi: "Món này được làm từ nguyên liệu gì thế?", "Đây là loại nấm gì vậy?", "Ôi, món này ngon quá, không biết nấu thế nào nhỉ?"

Có món ngon nào mà Lâm Mạc Thần chưa từng thưởng thức qua. Hôm nay anh thấy có hứng nên đã nhẫn nại giải thích từng món với cô.

Khẩu vị của anh vốn không tốt lắm, thế mà bây giờ vừa ăn vừa trò chuyện, anh cũng ăn hết hai bát cơm nhỏ.

Một lúc sau, khách ở xung quanh vẫn dần, bầu không khí yên tĩnh hơn nhiều. Lâm Mạc Thần thong thả uống trà, nhìn Mộc Hàn Hạ thỏa mãn buông đũa.

"Tôi có thể hỏi anh thêm một câu nữa được không?" Cô đột nhiên mở miệng.

"Cô hỏi đi."

"Tại sao sau khi về nước, anh lại chọn ngành may mặc để bắt đầu sự nghiệp?"

Lâm Mạc Thần vắt cánh tay lên thành chiếc ghế bên cạnh. Anh nhìn cô chăm chú, đồng thời cầm cái cốc thủy tinh không đặt giữa hai người. Mộc Hàn Hạ khẽ nhúu mày, không hiểu ý anh.

"Bất cứ ngành nghề nào cũng đều trải qua các giai đoạn manh nha, phát triển với tốc độ nhanh, ổn định, suy thoái, cuối cùng là diệt vong hoặc thay đổi để tái sinh. Đây là một vòng tuần hoàn bất biến." Anh nói.

Mộc Hàn Hạ khẽ gật đầu. Từ trước đến nay, chưa có người nào cùng cô bàn luận về một thứ cao siêu như " ngành nghề" nên cô vô thức chăm chú lắng nghe.

"Trong mười năm qua, ngành may mặc của Trung Quốc bước vào giai đoạn phát triển với tốc độ rất nhanh." Anh cầm ấm trà rót đầy nước vào cái cốc thủy tinh không đó.

Mộc Hàn Hạ ngẫm thừa nhận lời anh nói. Trong vài năm trở lại đây, từ đầu đường đến cuối ngõ, đâu đâu cũng xuất hiện cửa hàng bán quần áo. Các thương hiệu mọc lên như nấm, nhiều không kể xiết.

"Trên thực tế, giai đoạn tốt nhất cũng thường là thời kỳ tồi tệ nhất." Lâm Mạc Thần bình thản nói tiếp: "Trong những năm qua, hầu như ai gia nhập ngành này cũng đều có thể kiếm được tiền. Tuy nhiên, các phương diện chất lượng và dịch vụ có sự chênh lệch khá lớn, thậm chí có thể nói, phần lớn đều là sản phẩm chất lượng kém... Tình trạng thuê gia công sản phẩm, quản lý lác hậu, dịch vụ yếu kém, chỉ dựa vào quảng cáo và tiếp thị để xây dựng thương hiệu là rất phổ biến."

"Hình như là vậy." Mộc Hàn Hạ gật gù.

Lâm Mạc Thần gõ gõ ngón tay xuống miệng cốc thủy tinh: "Hiện tại, ngành may mặc của chúng ta đã bước vào giai đoạn đình trệ."

"Đúng thế."

Tuy các cửa hàng quần áo vẫn nhan nhản ở khắp nơi nhưng về cơ bản, hiếm thấy thương hiệu nào mở rộng quy mô và diện tích. Có thể nói, thị trường đã bị bão hòa.

Lâm Mạc thần ngả người vào thành ghế phía sau, mỉm cười: "Ngành thương mại Trung Quốc phát triển rất nhanh, sức mua sắm và đòi hỏi của người tiêu dùng ngày càng được nâng cao, họ không còn để ý đến mặt hàng kém chất lượng như trước. Đồng thời, ngành may mặc cũng chịu sự tác động mạnh mẽ của ngành thương mại điện tử. Chính vì thế, sau giai đoạn đình trệ, nó sẽ bước vào thời kỳ suy thoái. Cô có tin không, chỉ vài năm nữa, phần lớn các doanh nghiệp may mặc đang làm ăn phát đạt ở thời điểm hiện tại sẽ trượt dốc không phanh, sẽ đóng cửa hàng trên diện rộng rồi sau đó sẽ "chết"."

Mộc Hàn Hạ sững sờ. Đóng cửa trên diện rộng rồi "chết" ư? Về dự đoán tàn nhẫn này, cô cảm thấy khó tin vô cùng, nhưng trực giác báo cho cô biết, lời anh nói rất có khả năng sẽ trở thành sự thực.

"Không phải cô đã tự nghiên cứu đồ thị cung cầu rồi sao?" Lâm Mạc thần tiếp tục lên tiếng: "Ai rồi cũng sẽ "chết", chỉ có lợi ích là vĩnh viễn tồn tại. Một khi các thương hiệu thời trang hiện giờ bị đào thải, chắc chắn sẽ tạo ra không gian lợi nhuận và nhu cầu rất lớn. Ai sẽ giành được khoản lợi nhuận khổng lồ đó?"

Nói đến đây, anh cầm đôi đũa của cô, gắp hai miếng cà rốt bỏ vào cốc thủy tinh: "Nhưng sản phẩm mới có chất lượng tốt và phong cách thể hiện sự khác biệt rõ ràng sẽ nhanh chóng giành được phần lợi nhuận lớn này. Đối với nhiều doanh nghiệp, có lẽ đây là giai đoạn tồi tệ nhất. Nhưng đối với những doanh nghiệp xuất sắc, đây lại là thời kỳ tốt nhất. Cô đã hiểu lý do tại sao tôi chọn thời điểm này để tiến vào ngành may mặc Trung Quốc rồi chứ?"

Mộc Hàn Hạ hoàn toàn sửng sờ. Lâm Mạc Thần lại cầm ly trà, thong thả đưa lên miệng. Cô theo dõi động tác của anh, trong lòng âm thầm dậy sóng. Cô lơ mơ cảm nhận được một sự phấn khích nào đó, sự phấn khích xuất phát từ nơi sâu trong nội tâm đã bị khuấy động bởi câu nói của người đàn ông này.

Dường như nhìn thấy mọi cảm giác và suy nghĩ của cô, Lâm Mạc Thần nhếch miệng nở nụ cười.

Mặt trời đã ngả về Tây, Mộc Hàn Hạ đi trong ánh hoàng hôn tới trạm xe buýt. Toàn nhà nơi công ty Phong Thần đang tọa lạc giống một người khổng lồ màu bạc, đứng sừng sững giữa vô số tòa cao ốc ở sau lưng cô.

Di động bất chợt đổ chuông, cô liền bắt máy: "A lô!" Giọng nói liến thoảng mang một âm điệu phóng khoáng đặc biệt của thành phố Giang truyền đến: "Xem ra tâm trạng không tồi nhỉ? Cậu đang phiêu bạt nơi nào thế?"

Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Mình đang ở Bắc Kinh."

"Cậu ở Bắc Kinh làm gì?" Hà Tĩnh hỏi.

"Đi làm. Mình làm việc ở công ty của Lâm Mạc Thần."

Vài giây sau, Hà Tĩnh mới có phản ứng: "Suy nghĩ của mấy người các cậu, mình thật sự chẳng thể hiểu nổi. Cậu chơi xỏ anh ta, anh ta "chơi" lại cậu. Say đó, hai người cùng chạy đến một nơi, làm việc chung một chỗ. Thôi quên đi, dẫu sao mình cũng chẳng quan tâm đến mấy chuyện kinh doanh. Nhưng A Hạ này, cậu đâu có vẻ là người không thù dai. Không phải cậu... từ hận thành yêu, thích anh ta rồi đấy chứ? Cậu có khuynh hướng M* đấy à..."

(* Khuynh hướng M: Thích bị ngược đãi.)

Mộc Hàn Hạ phì cười, lập tức phản bác: "Sao có thể. Chỉ là chỗ anh ấy có cơ hội làm việc tốt mà thôi. Hơn nữa, mình đâu phải là người hay so đo tính toán chuyện cũ."

"Anh ta mời cậu đến làm việc à?" Hà Tĩnh lại suy đoán: "Không phải anh ta có ý với cậu đấy chứ? Nói thật, lần anh ta mang điện thoại trả lại cho cậu, mình đã cảm thấy ánh mắt anh ta nhìn cậu có gì đó không bình thường."

Năm ngoái ngay sau khi về nước, Lâm Mạc Thần đã mua một căn hộ chung cư ở Bắc Kinh, bởi anh không thích sống ở nhà người khác. Căn hộ rất gần Trung tâm thương mại quốc tế, đi bộ mất khoảng năm phút.

Bởi vì nằm trên tầng thứ ba mươi nên từ nơi này có thể quan sát một nửa thành phố Bắc Kinh. Lâm Mạc Thần giỏi xã giao nhưng không phải loại người thích tiệc tùng và chơi bời. Sau khi tan sở, nếu không có việc gì thì cuộc sống của anh rất đơn giản: giải quyết bữa tối ở nhà hàng đồ Tây dưới khu chung cư, về nhà tắm rửa, xem tin tức thời sự hoặc xử lý nốt công việc. Thịnh thoảng anh cũng sẽ mở đĩa phim ra xem.

Hôm nay về đến nhà, bỗng dung chẳng có hứng làm việc nên anh ngồi ở sofa, ngắm cảnh đêm lung linh ngoài cửa sổ, trong đầu lại hiện lên hình bóng Mộc Hàn Hạ.

Sau khi chia tay ở thành phố Giang, anh rất hiếm khi nghĩ đến cô, cũng nhanh chóng gạt cô ra khỏi não bộ. Nhưng kể từ lúc cô lại xuất hiện trước mặt anh, tự nhiên anh rất hay nhớ đến cô.

Ví dụ vào thời khắc này, trong đầu anh hiện lên hình ảnh ngày hôm qua, cô đứng ở văn phòng của anh với dáng vẻ mong manh nhưng cũng rất kiên định; hình ảnh cô luôn nở nụ cười ngọt ngào với các đồng nghiệp; hình ảnh đôi mắt sáng ngời của cô trong bữa trưa. Vừa rồi nhìn chăm chăm vào ngọn đèn ở phía đối diện, anh lại nhớ đến gương mặt ửng hồng của cô vào sáng

ngày hôm nay. Lâm Mạc Thần lắc đầu, nở nụ cười tự giễu rồi đứng dậy tắt đèn, lên giường đi ngủ.

Ô tô đi về hướng đông, ra khỏi thành phố Bắc Kinh. Hai bên đường là rừng cây và cánh đồng tươi tốt. Trên cao là bầu trời trong vắt, mây trắng lững lờ trôi.

Bây giờ Mộc Hàn Hạ mới nhận ra, bầu trời ở Bắc Kinh xanh hơn ở thành phố Giang nhiều. Lâm Mạc Thần lái chiếc Cayenne chạy trên con đường quốc lộ rộng rãi.

Trên xe, ngoài Mộc Hàn Hạ còn có Trần Chi Đạc của bộ phận thiết kế và La Khôn của bộ phận Điều hành. Hôm nay, họ đến nhà máy kiểm tra như thường lệ. Mọi người trò chuyện vui vẻ, bầu không khí hết sức thoải mái.

Khi ô tô tiến vào bên trong. Mộc Hàn Hạ phát hiện, nhà máy của Lâm Mạc Thần không nhỏ chút nào. Một dãy nhà xưởng màu trắng xếp ngay hàng thẳng lối ở phía trước.

Cô xuống xe, đứng bất động một lúc. Lâm Mạc Thần đi tới, hỏi: "Cô nhìn gì vậy?"

Mộc Hàn Hạ cảm thán: "Nơi này lớn quá. Jason, anh định xây dựng đế quốc thời trang của mình đấy à?"

"Con mắt cũng không tệ. Mau đi theo tôi."

Hôm nay, ba người kia đến đây vì công việc, chỉ riêng Mộc Hàn Hạ chủ yếu đi tham quan và học hỏi. Mất hơn một tiếng đồng hồ dạo quanh khu nhà xưởng, đặc biệt là sau khi xem xét đồng thành phẩm xếp gọn gàng ở nhà kho, trong đầu cô đã có một số suy nghĩ khái quát.

Cô đã nhận ra Lâm Mạc Thần đi theo phong cách nào. Đầu tiên, quần áo ở đây đều là sản phẩm chất lượng cao. Đặc biệt là khâu nguyên phụ liệu và

gia công, tuyệt đối không xảy ra tình trạng làm ẩu, cầu thả như anh từng đề cập. Hơn nữa, kiểu dáng phong cách cũng đơn giản, thoải mái và thời thượng, rất giống lô hàng anh cung cấp cho siêu thị Vĩnh Chính. Về mặt giá cả thì đương nhiên cao hơn những sản phẩm trang phục thường ngày mà cô cảm thấy trên thị trường, nhưng cũng không quá đắt.

Dựa vào trực giác, Mộc Hàn Hạ biết những sản phẩm này rất tốt. Tuy nhiên, cô nhất thời không nghĩ ra, trên thị trường tồn tại thương hiệu nào có phong cách tương tự.

Khi cô quay về phân xưởng chính, Lâm Mạc Thần và hai đồng nghiệp đã ở đó. Nhìn thấy cô, La Khôn mỉm cười, hỏi: "Thế nào? Sản phẩm của công ty chúng ta được đấy chứ?"

"Tốt ạ." Mộc Hàn Hạ trả lời: "Vừa thấy là tôi đã muốn mua rồi."

Lâm Mạc Thần đang thảo luận với Tổng Giám sát bộ phận Sản xuất.

Nghe cô nói vậy, anh liền ngẩng đầu liếc cô một cái. "Nhân viên của công ty được giảm giá 60% đấy. Cô có thể xem qua, ưng cái nào thì lấy luôn. Chứ chờ đến lúc cửa hàng khai trương, không chừng sẽ bán hết ngay, có muốn cũng chẳng mua được ấy chứ." La Khôn nhắc nhở.

"Thật sao?" Mộc Hàn Hạ có chút động lòng: "Vậy tôi đi chọn đây." La Khôn quay sang Lâm Mạc Thần, cười nói: "Cả anh nữa. Chúng ta đã thống nhất, hôm khai trương, tất cả mọi người đều phải diện đồ của công ty. Anh là ông chủ, càng phải làm gương đấy."

Lâm Mạc Thần đáp: "Ừ."

Anh đưa mắt về phía Mộc Hàn Hạ: "Cô hãy chọn cho tôi hai bộ."

Mộc Hàn Hạ: "Vâng, anh thích kiểu dáng thế nào?"

"Cô là Giám đốc bộ phận Thị trường, tự mình chọn đi." La Khôn và Trần Chi Đạc ở bên cạnh đều cười.

Mộc Hàn Hạ nhủ thầm, tôi đã chọn quần áo cho đàn ông bao giờ đâu.

Cô ngẫm nghĩ rồi mở miệng xác nhận: "Anh mặc cỡ 180 đúng không?"

Lâm Mạc Thần cười nhạt: "Lẽ nào tôi mặc cỡ 170 hay sao?"

La Khôn bật cười thành tiếng, Trần Chi Đạc giơ tay che mặt: "Lâm tổng, anh có muốn để những người mặc cỡ 170 như chúng tôi sống không hả? Anh thật biết đả kích người khác."

Mộc Hàn Hạ không nhịn được, khóe miệng cong cong. Vô tình chạm phải ánh mắt của Lâm Mạc Thần, cô phát hiện, đôi mắt đen của anh cũng ẩn hiện ý cười.

Mộc Hàn Hạ đi về nhà kho ở đằng sau chọn quần áo. Sau khi xử lý xong công việc, Lâm Mạc Thần cũng qua bên đó. Còn cách một đoạn, anh nhìn thấy cô đang đứng trước một thùng hàng, cầm cúi tìm kiếm. Một chiếc áo polo nam vắt trên cánh tay cô. Lâm Mạc Thần liếc qua, phát hiện cô cũng biết chọn đồ đấy chứ.

Tiếp theo, anh thấy cô lôi ra mấy chiếc áo lót nữ, giơ lên ngẫm nghía, tựa hồ muốn xem kiểu dáng. Bởi vì có thị lực khá tốt nên Lâm Mạc Thần dễ dàng nhìn thấy con số trên mác áo: 32B. Hà...

Sau khi chọn xong, Mộc Hàn Hạ bỏ đồ vào một cái túi ni long nhỏ. Vừa quay người, cô hơi ngậy ra, cũng có chút ngượng ngùng khi nhìn thấy Lâm Mạc Thần. Nhưng anh vẫn giữ vẻ mặt bình thản, thế là cô thở phào nhẹ nhõm, đưa bộ đồ nam cho anh. Hai người cùng đi ra ngoài kho hàng.

Mộc Hàn Hạ đã đi làm được vài ngày nhưng chẳng thấy Lâm Mạc Thần giao cho mình công việc cụ thể, cùng lắm chỉ dẫn cô chạy chỗ này chỗ kia.

Bởi vì đã sớm muốn hỏi anh nên cô mở miệng: "Jason! Tôi là người duy nhất của bộ phận Thị trường, bên Nhân sự cũng chẳng có Bản hướng dẫn công việc của tôi. Rốt cuộc, tôi phải làm những gì?"

"Cô còn chưa nghĩ ra sao?" Lâm Mạc Thần hỏi lại.

Mộc Hàn Hạ ngẩn người. Đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được áp lực từ cấp trên mà anh mang đến cho cô. "Vẫn chưa."

Cũng may hôm nay tâm trạng của Lâm Mạc Thần khá vui vẻ nên anh không tỏ ra hà khắc với cô mà nói: "Trước khi cô gia nhập công ty, mảng thị trường trên thực tế là do tôi phụ trách. Nếu làm về thị trường mà không biết bắt đầu từ đâu, thì cô cứ đi tìm hiểu thị trường trước đã."

Mộc Hàn Hạ ngẫm nghĩ rồi gật đầu: "Tôi rõ rồi."

Hai người im lặng đi một đoạn, cô lại mở miệng: "Tôi ra ngoài tìm hiểu thị trường, liệu có được thanh toán chi phí đi lại không?"

"Được." Lâm Mạc Thần trả lời dứt khoát. "Tiền ăn trưa..."

"Đều được thanh toán." Lâm Mạc Thần ngắt lời cô. Mộc Hàn Hạ liền nở nụ cười vui vẻ.

Lâm Mạc Thần không ngờ, Mộc Hàn Hạ biệt tăm biệt tích bốn ngày liên tiếp, không hề đến công ty một lần. Buổi chiều ngày thứ tư, anh gọi La Khôn vào văn phòng, hỏi: "Mộc Hàn Hạ đâu rồi?"

Thấy sắc mặt anh khá tệ, La Khôn dè dặt trả lời: "Tôi không rõ... Cô ấy chẳng nói gì với tôi cả."

Tối hôm đó, ở nhà xử lý xong công việc, Lâm Mạc Thần gọi điện cho Mộc Hàn Hạ: "Cô đang ở đâu?"

"Tôi đang ở công ty." Cô đáp. Lâm Mạc Thần im lặng trong giây lát, giọng điệu trở nên lạnh lùng: "Mộc Hàn Hạ! Tôi mời cô đến là để làm việc. Với tư cách là Giám đốc bộ phận, hằng ngày cô phải báo cáo với ông chủ tiến triển công việc mới đúng. Lẽ nào cô định tự sinh tự diệt sao?"

Đầu bên kia yên tĩnh một lúc, sau đó Mộc Hàn Hạ lên tiếng: "Tôi biết rồi. Xin lỗi anh. Tôi không có kinh nghiệm làm người đứng đầu bộ phận, sau này tôi sẽ chú ý."

"Cô ở công ty làm gì vậy?" Lâm Mạc Thần lại hỏi. "Tôi đang chỉnh lý lại kết quả điều tra nghiên cứu trong mấy ngày qua. Tôi sẽ viết báo cáo gửi cho anh." Lâm Mạc Thần nhanh chóng cúp điện thoại.

Đêm đã về khuya. Khi đẩy cửa văn phòng, Lâm Mạc Thần nhìn thấy trong gian phòng tối om chỉ có ngọn đèn trên bàn làm việc của Mộc Hàn Hạ được thắp sáng, tựa như một ốc đảo nhỏ đơn độc. Còn cô ngồi quay lưng về bên này, không hề phát giác sự xuất hiện của anh. Lâm Mạc Thần cúi đầu xem đồng hồ: 11 giờ 50 phút.

Anh chậm rãi tiến lại gần. Có lẽ là do nửa đêm thời tiết hơi lạnh nên cô ho khẽ hai tiếng, mắt vẫn dán vào màn hình, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím. Trên người cô khác một cái áo, mặt bàn làm việc ngoài đồng tài liệu còn có hộp cơm đã ăn hết.

Dáng vẻ của cô lúc này rất chuyên tâm và trầm tĩnh, hoàn toàn chìm đắm trong công việc.

Cảnh tượng trước mắt dường như rất quen thuộc, Lâm Mạc Thần chợt nhớ tới bản thân trong quá khứ.

Hồi đó anh mới tốt nghiệp đại học ở Mỹ, vậy mà dám "khiêu chiến" ông trùm hoa quả ở New York. Vào thời điểm căng thẳng nhất, công ty bị cắt điện nước, nhân viên bị đánh trọng thương phải nhập viện, anh cũng nhận được thư đe dọa từ đối thủ.

Những người cùng anh lập nghiệp ít nhiều cảm thấy hoang mang lo sợ, vì dù sao anh cũng chỉ là một thanh niên người Hoa vừa tốt nghiệp đại học, chẳng hề có nền tảng ở Mỹ.

Thời gian đó, anh thường làm việc đến tận đêm khuya. Anh cũng một mình ngồi trong văn phòng với một ngọn đèn, chẳng để mắt tới bất cứ ai hay sự kiện nào như vậy.

Lâm Mạc Thần lặng lẽ đi tới sau lưng Mộc Hàn Hạ. Bây giờ cô mới phát giác, chầm chậm ngoảnh đầu.

Lâm Mạc Thần đột nhiên đặt tay lên vai cô. Cô sợ tới mức giật bản mình.

Anh cười: "Sao lại hốt hoảng thế? Cô sợ ông chủ kiểm tra đột xuất công việc à?"

Nhìn rõ là anh, Mộc Hàn Hạ thở hắt ra rồi trừng mắt: "Lâm Mạc Thần, anh dọa tôi sợ chết đi được."

Lâm Mạc Thần cười cười, ánh mắt dừng ở màn hình máy tính: "Cô có cao kiến gì không?" Anh vẫn đặt tay trên vai cô.

Trong lòng Mộc Hàn Hạ tựa như có sợi long vũ lướt qua. Cô nhìn lên màn hình, trả lời: "Sau mấy ngày tìm hiểu, tôi đã đúc kết được ba vấn đề, nhưng chắc đều nằm trong kế hoạch của anh."

"Cô nói đi."

"Thứ nhất, thị trường Bắc Kinh và các huyện thị lân cận dù tồn tại một số thương hiệu mà sản phẩm tương tự phong cách của chúng ta nhưng đều không có sức ảnh hưởng đến thị trường. Hơn nữa, có thương hiệu chất lượng không đồng đều; có thương hiệu mà trang phục của họ mang nhiều phong cách khác nhau, thành ra hệ thống giá cả hỗn loạn. Nói tóm lại, trên thị trường tạm thời chưa xuất hiện một đối thủ cạnh tranh chuyên về dòng

sản phẩm có phong cách và mức giá giống chúng ta. Vì thế, chúng ta là người tiên phong."

"Ừ, cô cứ tiếp tục đi."

Xung quanh vô cùng tĩnh lặng, chỉ có tiếng nói của hai người, một hỏi một trả lời, vang lên rõ ràng, nhưng cũng mang lại cảm giác không chân thực.

Mộc Hàn Hạ chỉ vào biểu đồ dày đặc trên màn hình, nói tiếp: "Thứ hai, đây là số lượng về đối tượng khách hàng chủ yếu, giá cả và phong cách của một vài thương hiệu lớn trên thị trường. Tôi thu thập những số liệu này từ một số bản báo cáo phân tích trong ngành và số liệu điều tra mà công ty chúng ta tiến hành trước đó. Có thể thấy, ở thị trường trong nước, nếu là thương hiệu cao cấp thì vô cùng cao cấp, giá cũng rất đắt, phần lớn là thương hiệu dành cho giới doanh nhân. Các thương hiệu bậc trung thì không mấy thời trang, chất lượng bình thường, giá cả ngang bằng, thậm chí cao hơn chúng ta. Sản phẩm bậc thấp thì khỏi cần nhắc tới. Trên thực tế, thị trường bậc trung mới là lớn nhất, đặc biệt là trang phục có phong cách thời thượng, giá từ hơn một trăm đến vài trăm tệ. Đối tượng khách hàng không chỉ có người làm công ăn lương mà còn cả giới học sinh, sinh viên. Trước mắt chúng ta là một không gian lợi nhuận vô cùng lớn."

"Thứ ba." Cô dời mắt vào cái bóng của anh ở trên mặt bàn: "Tôi đã đến cửa hàng mà anh đang chuẩn bị khai trương. Nói thật, tôi vô cùng bất ngờ. Tôi không nghĩ anh lại mở cửa hàng lớn đến thế. Cửa hàng nằm trong Trung tâm thương mại đắt đỏ nhất nhưng lại được bài trí rất đơn giản. Tôi không thể nói rõ, nó tốt ở điểm nào, chỉ biết khi đặt chân vào, tôi lập tức có cảm giác thân thiết và dễ chịu, cũng rất mới mẻ. Hơn nữa, cách bài trí này có thể giúp chúng ta tiết kiệm được khối chi phí, nhất cử lưỡng tiện quá còn gì?" Nói xong, Mộc Hàn hạ ngẩng nhìn Lâm Mạc Thần.

Ánh mắt anh vẫn điềm tĩnh như thường lệ. Anh biết cô là người thông minh nhạy bén. Vì thế chỉ sau mấy ngày tìm hiểu thị trường, cô đã nắm được toàn bộ dự tính của anh. Anh khẽ nhếch miệng: "Cô phân tích nhiều như vậy, nhưng với tôi, từ trước đến nay thật ra cũng chỉ có một sách lược mà thôi."

"Là gì cơ?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

"Chẳng phải hồi còn ở Lạc Nhã, cô đã phát hiện ra rồi hay sao?" Mộc Hàn Hạ như ở trong sương mù. Hai người cách rất gần, anh đứng ngau sau lưng cô, còn cô có thể cảm nhận được một cách rõ ràng cơ thể ấm nóng của anh, trái tim cũng vì thế đập thành thịch, "Tôi không hiểu..."

Lâm Mạc Thần từ tốn mở miệng: "Trong mọi hoạt động thương mại, những người chiến thắng đều chỉ có một quy tắc, đó là thiết lập con đường ngắn và chuẩn xác nhất từ sản phẩm đến nhóm khách hàng mục tiêu. Cô vẫn không hiểu sao? Tôi chỉ sản xuất những sản phẩm mà khách hàng mục tiêu của tôi có hứng thú hoặc thiếu nhất. Tôi mở cửa hàng ở vị trí mà họ dễ thấy nhất, sử dụng cách bài trí theo kiểu nhà kho để giảm chi phí trung gian... Tất cả những gì tôi làm chính là đưa sản phẩm khách hàng cần đến tay họ theo một con đường ngắn nhất, còn tôi sẽ thu được lợi ích lớn nhất từ quá trình đó. Điều này cũng chẳng khác chuyện cô suýt nhập quả vải về bán ở Lạc Nhã và tôi bán trái cây ở Mỹ là bao."

Mộc Hàn Hạ vô cùng chấn động. Một lúc sau, cô nhoén miệng cười, gật đầu, "Tôi hiểu rồi. Anh chờ một lát, để tôi ghi lại những lý luận này đã." Nói xong, cô quay người, lấy sổ và bút, cầm cúi viết lách.

Khóe mắt Lâm Mạc Thần thấp thoáng ý cười. Anh không rời mắt khỏi Mộc Hàn Hạ. Lúc này, cô đang cúi đầu, để lộ cằm cổ trắng nõn và mềm mại. Lâm Mạc Thần bất giác lướt nhẹ đầu ngón tay qua cổ cô.

Mộc Hàn Hạ sờ người, một cảm giác tê dại xuất phát từ nơi ngón tay anh chạm vào nhanh chóng lan ra cả vùng cổ, sau đó là toàn thân. Cô hoàn toàn bất động. Giọng nói trầm thấp của Lâm Mạc Thần vang lên bên tai cô: "Còn vấn đề gì không?"

"Hừm... Để tôi xem lại..." Bóng đêm bao trùm xuống hai người, xung quanh không một tiếng động, tạo ra ảo giác.

Trong màn đêm thăm thẳm ấy, ở một góc nào đó thuộc về thành phố rộng lớn này chỉ có hai người gần kề, tiếp tục nhắc tới những dự tính và mục tiêu của tương lai, không ngần ngại bộc lộ với đối phương tham vọng của mình. Cảm giác này vô cùng chân thật và gần gũi.

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đình Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Hạ qua thu tới, hai tháng trôi qua nhanh như thoi đưa.

Hôm nay trời quang mây tạnh, Mộc Hàn Hạ đứng dưới gốc cây bên đường, vặn chai nước ra uống. Cách đó không xa là cảnh tượng hết sức náo nhiệt.

Hôm nay, công ty Phong Thần khai trương cửa hàng thứ hai. Vào thời khắc này, cửa hàng nườm nượp người, ngoài cửa xếp đầy lẵng hoa chúc mừng, pháo giấy rực rỡ sắc màu phủ kín mặt đất.

Điện thoại đổ chuông. Nhìn thấy cái tên hiện trên màn hình, cô lè lưỡi, lập tức bắt máy: "Alo, Jason." "Em đang ở đâu thế?"

"Ở bên ngoài cửa hàng."

"Làm gì vậy?"

"...Em nghỉ ngơi một lát."

Lâm Mặc Thần quả nhiên cười thành tiếng: "Tôi ở trong này làm lụng vất vả, thế mà Giám đốc Mộc lại nghỉ ngơi cơ đấy. Mau lên đây đi!"

"Vâng..." Mộc Hàn Hạ cúp máy, đi vào trong cửa hàng.

Trên tầng hai có một văn phòng nhỏ. Khi cô đi qua cửa hàng, mấy cô nhân viên bán hàng đều niềm nở chào hỏi: "Giám đốc Mộc."

Mộc Hàn Hạ mỉm cười gật đầu, không còn vẻ dè dặt như hai tháng trước đó.

Lâm Mạc Thần ngồi trong văn phòng, tay cầm một tập bảng biểu số liệu, đang nói chuyện với cửa hàng trưởng. Hôm nay, anh mặc bộ comple đen, bên trong là áo sơ mi trắng phối với và vạt màu đỏ sậm, trông rất nổi bật.

Dù dáng vẻ hết sức thoải mái nhưng từ người anh vẫn tỏa ra một khí thế khiến người đối diện cảm thấy bị áp lực.

Mộc Hàn Hạ đi vào trong. Sau khi báo cáo xong, cửa hàng trưởng mỉm cười với Mộc Hàn Hạ rồi ra ngoài.

Lâm Mạc Thần ngẩng đầu hỏi cô: "Bà chủ Mộc đi đâu chơi thế?"

"Lão đại, tôi chỉ ra ngoài cho thoáng một chút..." Lâm Mạc Thần nhếch miệng, thôi không chế giễu cô nữa.

Mộc Hàn Hạ ngồi xuống cạnh anh, cầm tập bảng biểu khác, kéo máy tính xách tay lại gần, bắt đầu cùng anh làm việc.

"Mã số W3-11?"

"Bán được 33 cái, nhiều nhất là size M và L."

"Tỷ lệ lãi gộp?"

"33%."

"Số liệu cùng ngày của cửa hàng số 1 là bao nhiêu?"

"43 cái, 45%, size M và L."

"Tỷ lệ hàng tồn?"

"40%, khá dồi dào. Trong đó có năm mẫu cần điều hàng." ...

Hai người hỏi và trả lời liên tục, tốc độ rất nhanh. Ngoài cửa có nhân viên đi qua cũng chẳng dám nói to, sợ ảnh hưởng đến họ. Vẻ mặt của họ

đều rất chăm chú, thể hiện sự ăn ý tuyệt đối.

Thật ra ban đầu, Mộc Hàn Hạ đâu có theo kịp tư duy và tốc độ kiểm tra của Lâm Mạc Thần. Lần đầu làm việc với anh, cô tìm trên máy tính mười phút cũng chẳng thấy số liệu đang cần.

Lúc bấy giờ, Lâm Mạc Thần cười nhạt, nói mỉa: "Chắc...Tôi mời một khúc gỗ về làm việc đấy à?"

Mộc Hàn Hạ không phục, cãi lại: "Hệ thống máy tính lớn thế, không biết có bao nhiêu bảng biểu, anh muốn tìm một số liệu trong đó cũng đâu phải chuyện dễ dàng."

Lâm Mạc Thần nói: "Trong tất cả các Giám đốc bộ phận Thị trường xuất sắc mà tôi từng gặp qua, có người nào không nhớ như in mọi số liệu? Bằng không, em cho rằng tại sao họ có thể duy trì sự nhạy bén đối với thị trường hơn người bình thường? Mộc Hàn Hạ, em cần phải nỗ lực hơn mới được."

Những lời này khiến Mộc Hàn Hạ hoàn toàn á khẩu. Lâm Mạc Thần cũng chẳng thèm để ý đến cô nữa. Một lúc sau, cô dịch người lại gần anh, nói nhỏ: "Jason, tôi sai rồi. Hiểu biết của tôi quá hạn hẹp, cảm ơn anh đã chỉ bảo."

Anh nhướn mày nhìn cô. Bắt gặp vẻ mặt chân thành và biết lỗi của cô, anh đập khế vào đầu cô một cái: "Còn ngờ ra đấy làm gì? Mau làm việc thôi." ...

Nói một lúc, Mộc Hàn Hạ hơi khô nóng. Nhìn thấy cốc trà không ở bên cạnh, cô định cầm đi rót nước. Tuy nhiên, Lâm Mạc Thần đã nhanh tay lấy trước. Anh đứng dậy, cầm cốc của hai người đi tới bình nước lọc ở gần đó.

Mộc Hàn Hạ dõi theo bóng dáng anh, tâm tình trở nên êm dịu trong giây lát. Lâm Mạc Thần quay người, liền chạm phải ánh mắt của cô. Đúng lúc này, cửa hàng trưởng và mấy Giám đốc bộ phận khác đi vào, cười nói:

"Jason, hôm nay cửa hàng khai trương quá thành công. Hâu chúng ta mở tiệc mừng đi."

Lâm Mạc Thần gật đầu: "Được thôi. Mọi người chọn chỗ đi." Tiếng hoan hô vang lên.

Cả nhóm đến một nhà hàng hải sản ở gần đó. Trong bầu không khí náo nhiệt, ai nấy đều ăn uống, chuyện trò vui vẻ. Ngay cả Lâm Mạc Thần cũng uống không ít rượu. Mặc dù vậy, đôi mắt anh vẫn sáng ngời.

Ăn xong, mọi người vẫn chưa thỏa mãn, đòi đi hát karaoke. Lâm Mạc Thần gật đầu một cách thoải mái. Mọi người đến quán KTV, chọn phòng lớn, lại gọi một đồng rượu và đồ ăn.

Mấy cô gái trẻ hoạt bát đi chọn bài hát trước. Có người nói: "Sếp, anh cũng hát một bài cho mọi người nghe đi."

Cả đám phụ họa, Lâm Mạc Thần tựa vào thành ghế, trả lời: "Mọi người cứ tự nhiên."

Tất nhiên không ai miễn cưỡng anh. Mộc Hàn Hạ nhạt bóng ngô bô vào miệng. Thật ra cô cũng thích hát hò, nhưng các đồng nghiệp đều đối xử tốt với cô, cô không muốn hại lỗ tai...Thôi bỏ đi. "Em không hát à?"

Lâm Mạc Thần ngồi bên cạnh, cất giọng có chút khàn khàn.

Mộc Hàn Hạ lắc đầu. "Giọng em khó nghe à?" Mộc Hàn Hạ trừng mắt với anh.

Lâm Mạc Thần cười cười. Mộc Hàn Hạ: "Anh cười gì chứ?"

"Đâu có gì." Anh nói: "Tôi tưởng ở những nơi như thế này, em phải vô cùng hoạt bát mới đúng."

Mộc Hàn Hạ nhìn vào mắt anh, chợt có cảm giác hình như anh hơi say rồi. Không hiểu tại sao, tâm trạng cô trở nên tốt hơn nhiều.

Cô "hừm" một tiếng, yên lặng uống sinh tố hoa quả. Lâm Mạc Thần không nói thêm điều gì, hơi khép mi mắt, cùng cô nghe mọi người ca hát. Một lúc sau, di động của anh đổ chuông.

Anh nhanh chóng bắt máy: "Ừ...em đến Bắc Kinh rồi à? Tôi đang ở bên ngoài cũng nhân viên công ty. Được thôi, tôi sẽ nhắn địa chỉ cho em."

Một lúc sau, Lâm Mạc Thần gọi một nhân viên: "Tiểu Vương, cậu hãy ra ngoài cửa đón người đi."

"Đón ai hả sếp?"

"Trình Vi Vi. Nghe nói chúng ta tổ chức tiệc mừng nên cô ấy cũng muốn đến góp vui."

Mọi người "ồ" lên một tiếng. Nhân viên của Phong Thần ai cũng biết Trình Vi Vi, bởi siêu thị Vĩnh Chính nhà cô ta là khách hàng lớn của công ty.

Mỗi tháng, Phong Thần đều cung cấp một lượng sản phẩm tương đối lớn cho các siêu thị của Vĩnh Chính.

Trong hai tháng qua, Trình Vi Vi bay tới Bắc Kinh vài lần, lần nào cũng ghé qua công ty bọn họ. Cũng có người từng đoán già đoán non về mối quan hệ giữa cô ta và Lâm Mạc Thần. Nhưng xem ra, ngoài công việc, hai người chẳng có quan hệ gì khác. Hơn nữa, Lâm Mạc Thần cũng không thường xuyên tới thành phố Giang nên mọi người hết cả bàn tán.

Làm trước đến công ty, Trình Vi Vi cũng gặp Mộc Hàn Hạ. Lúc bấy giờ, cô ta tỏ ra vô cùng kinh ngạc. Tuy nhiên, hai người cũng chẳng tiếp xúc hay chuyện trò.

Một lúc sau, Tiểu Vương cùng Trình Vi Vi đẩy cửa đi vào. Hôm nay, cô ta để tóc xoắn, trang điểm nhẹ nhàng, mặc áo len mỏng màu đỏ sậm, bên dưới là quần bó để lộ đôi chân thon thả, trông rất thu hút. "Trình tổng." Mọi người nhiệt tình chào hỏi.

Một cô gái trẻ khá thân với Trình Vi Vi xuýt xoa: "Ôi! Hôm nay chị Vi đẹp quá!"

Lâm Mạc Thần gật đầu với cô ta. Trình Vi Vi đảo mắt một vòng, dừng lại ở Mộc Hàn Hạ vài giây rồi chuyển sang Lâm Mạc Thần: "Jason! Chúc mừng anh khai trương thành công cửa hàng thứ hai!"

Lâm Mạc Thần cười nói: "Em ngồi đi." Có người đứng dậy, có người ngã ra sau để nhường lối. Mộc Hàn Hạ dịch sang một bên theo phản xạ, chừa một vị trí trống bên cạnh Lâm Mạc Thần lại cho đối phương. Trình Vi Vi ngồi xuống, cũng không để ý đến Mộc Hàn Hạ mà ngoảnh đầu trò chuyện với Lâm Mạc Thần. Mọi người tiếp tục ca hát vui vẻ. Mộc Hàn Hạ tán gẫu dăm ba câu với đồng nghiệp ngồi bên cạnh. Tuy nhiên, cô vẫn lờ mờ người thấy mùi nước hoa nhẹ nhàng trên người Trình Vi Vi. Tiếng cô ta và Lâm Mạc Thần cũng lọt vào tai cô một cách rõ ràng. "Sư huynh, chúc mừng anh."

"Cảm ơn em." Hai người tụng ly. "Em cũng mang đến một tin vui, lượng tiêu thụ của Phong Thần ở hệ thống siêu thị của Vĩnh Chính tháng này lại tăng 15%. Sư huynh định cảm ơn em thế nào?"

"Em muốn cảm ơn kiểu gì? Hay là tôi tặng em một bộ sản phẩm mới tung ra trong quý này của Phong Thần?"

"Chỉ có thể thôi sao? Sư huynh khôn quá đấy. Làm vậy anh vừa đỡ tốn kém, em lại vừa quảng cáo không công cho anh nữa chứ."

"Hà..." ...

Nghe đến đây, Mộc Hàn Hạ đứng dậy vào phòng vệ sinh. Trên bầu trời, các vì sao lấp lánh. Mộc Hàn Hạ tựa người vào hành lang, đón từng cơn gió lạnh thổi tới. Đúng lúc này, đằng sau vang lên tiếng bước chân.

Cô ngoảnh đầu, nhìn thấy một đồng nghiệp nam của bộ phận Thiết kế. Anh ta chừng hai mươi lăm. Hai mươi sáu tuổi, dáng người cao gầy, nhã nhặn. Anh ta uống khá nhiều nên mặt ửng đỏ, đôi mắt sáng nhìn cô đắm đắm.

Mộc Hàn Hạ mỉm cười với anh ta. "Hàn Hạ, thì ra em ở đây. Sao không vào trong?"

"Em ở ngoài này cho thoáng."

"Ừm." Đồng nghiệp là dân kỹ thuật điển hình, dẫn đo một hồi mới lên tiếng: "Hiện tại em đã có bạn trai chưa?" Sau khi hỏi câu này, ngay cả vành tai anh ta cũng đỏ lựng.

Mộc Hàn Hạ sững sốt. Hồi còn học cấp ba, cô cũng từng được vài người tỏ tình, nhưng mấy năm nay chẳng có ai ngoài Mạnh Cường.

Không hiểu tại sao, cô bỗng dưng hơi căng thẳng: "Gì cơ?"

"Anh rất thích em, liệu em có thể suy nghĩ..." Đồng nghiệp nam gần như thì thầm, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Mộc Hàn Hạ bất giác đỏ mặt. Nói một cách công bằng, người đàn ông này chẳng chê được ở điểm nào. Anh ra tốt nghiệp đại học danh tiếng, có năng lực xuất sắc, tính cách hiền lành và nhã nhặn. Cô thật sự chưa bao giờ nghĩ, một người như vậy lại tỏ tình với mình.

Mộc Hàn Hạ quay sang anh ta. Vừa định lên tiếng, cô chợt phát hiện bên trong cửa kính đằng sau hai người không biết có thêm một hình bóng từ bao giờ.

Đó là Lâm Mạc Thần. Anh dứt tay túi quần, đang quan sát hai người. À không, nói một cách chính xác là nhìn cô mới đúng. Trong đầu Mộc Hàn Hạ vụt qua một suy nghĩ: Nơi này cách phòng hát khá xa, tại sao anh lại xuất hiện ở đây?

Đồng nghiệp nam kia vẫn đang nhìn cô bằng ánh mắt thiết tha. Mộc Hàn Hạ đành tập trung sự chú ý về người đàn ông trước mặt, đồng thời cất giọng áy náy: "Cảm ơn anh. Nhưng tôi xin lỗi..."

Người đàn ông thất vọng rời đi. Xung quanh lại trở nên yên tĩnh. Trống ngực đập thình thịch, Mộc Hàn Hạ quay người, đẩy cánh cửa ở phía sau nhưng Lâm Mạc Thần đã biến mất.

Cô tưởng anh đã quay về phòng hát. Nhưng vừa đi vào trong, cô chợt thấy cửa một gian phòng nhỏ bên tay trái khép hờ, ở trong vang lên tiếng nôn mửa.

Mộc Hàn Hạ ngó đầu vào, liền trông thấy Lâm Mạc Thần. Anh quay lưng về phía cô, hai tay anh chống lên bồn rửa mặt, đầu cúi thấp, sắc mặt nhợt nhạt.

Mộc Hàn Hạ vội đẩy cửa đi vào phòng vệ sinh, miệng cắn nhả: "Sao lại ra nôn nãi này? Anh không uống được thì uống ít thôi mới phải."

Lâm Mạc Thần lấy chiếc khăn mặt treo bên cạnh nhẹ nhàng lau khô miệng rồi lên tiếng: "Đúng là tôi không uống được nhiều rượu. Nhưng văn hóa truyền thống vốn coi trọng việc chúc rượu, bất kể là trường hợp công hay tư. Nếu tôi không thành tâm đối xử với cấp dưới của mình thì làm sao có thể khiến họ cam tâm tình nguyện "bán mạng" cùng tôi?"

Lời nói này cũng có lý, nhưng nhìn gương mặt hơi đỏ lại có chút nhợt nhạt của anh, cô nghĩ thầm, rốt cuộc người đàn ông này có say hay không?

Lâm Mạc Thần ném khăn mặt sang một bên, quay người đi ra ngoài, ngồi xuống sofa, nhắm nghiền mắt.

"Trình Vi Vi vẫn còn trong phòng karaoke, anh không quay về đó à?"

Mộc Hàn Hạ hỏi. "Cô ấy ở thì mặc kệ cô ấy, tôi có phải là người hầu rượu đâu."

Anh lạnh nhạt trả lời. Mộc Hàn Hạ không nhịn được cười. Thấy sắc mặt anh có vẻ không được tốt lắm, cô đi đến chỗ bình nước, định rót cho anh cốc nước ấm.

Đúng lúc này, anh mở miệng hỏi: "Tại sao em không nhận lời cậu ta?"

Mộc Hàn Hạ nhìn cái cốc từ từ dâng đầy nước, mặt nước phản chiếu tia sáng vỡ vụn. Vào thời khắc này, nội tâm cô vô cùng tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức tựa như có thứ gì đó muốn phá kén thoát ra.

Cô quay về bên Lâm Mạc Thần, nói nhỏ: "Tôi có thích anh ta đâu."

Lâm Mạc Thần mở mắt, không cầm lấy cốc nước trong tay cô.

Anh cất giọng hơi khàn khàn của người say: "Vậy em thích ai?"

Mộc Hàn Hạ lặng thinh. Cô đột nhiên mỉm cười nhưng không nói năng gì. Lâm Mạc Thần nhìn đắm đắm vào khóe miệng cong cong của cô.

Sau đó, anh chợt túm lấy cổ tay cô rồi kéo cô vào lòng. Trái tim Mộc Hàn Hạ tựa như ngừng đập, toàn thân cứng đờ. Cô chỉ cảm nhận được cánh tay người đàn ông vòng qua thắt lưng mình, còn cả mùi hương ấm áp và dễ chịu tỏa ra từ người anh pha lẫn mùi rượu nhàn nhạt.

Thế giới của cô như dừng lại ở giây phút này. Tiếp theo, anh buông người cô, nằm xuống ghế. Mộc Hàn Hạ vẫn chưa có phản ứng.

Bây giờ, cô có thể chắc chắn rằng Lâm Mạc Thần đã thật sự say khướt. Bởi vì bỗng dưng anh nở nụ cười lạnh lùng, rất giống dáng vẻ quyết đoán mỗi khi anh đưa ra chiến lược kinh doanh.

Anh nói: "Mộc Hàn Hạ! Đừng yêu tôi, cũng đừng quyến rũ tôi. Bởi vì hai chúng ta không phải là đối tượng thích hợp của nhau."

Hôm đó, Mộc Hàn Hạ về đến nhà đã là hai giờ sáng. Có lẽ do là ngày cuối tuần nên đôi nam nữ ở phòng kế bên vẫn chưa ngủ, ánh đèn lọt qua khe cửa.

Mộc Hàn Hạ rón rén đi về phòng mình, thay quần áo, tắm rửa qua loa rồi lên giường. Bên ngoài cửa sổ, buổi đêm ngày càng giá lạnh, cây cối trơ trụi cành lá. Không biết nhà ai quên chưa vặn chặt hoặc vòi nước bị rò rỉ nên tiếng nước tí tách vang lên rõ mồn một.

Mộc Hàn Hạ trần trọc mãi. Khó khăn lắm cô mới có chút buồn ngủ, phòng bên cạnh lại vang lên tiếng giường cọt két. Cô lập tức túm lấy cái gối bịt vào tai nhưng hôm nay chẳng có tác dụng. Nhấn nhin một hồi, cuối cùng không thể chịu nổi, cô xuống giường đi mở cửa rồi đóng rất mạnh, đến nỗi bức tường tựa như rung lên. Phòng kế bên im bật ngay tức thì. Mộc Hàn Hạ lại vào phòng vệ sinh, vặn để cửa mở, giặt nước ở bồn cầu. Làm xong những việc này, cô quay về phòng mình, khóa trái cửa rồi lên giường nằm. Phòng bên cạnh không một tiếng động.

Tâm tình của Mộc Hàn Hạ hết sức phức tạp, cũng chẳng rõ là sáng khoái hay dễ chịu. Cô dỗi mắt ra ngoài cửa sổ đến thất thần. Một lúc sau, bên kia bức tường lại vang lên tiếng kéo kẹt. Mộc Hàn Hạ đành đeo tai nghe, nằm sấp, bất động. Sáng hôm sau, cô dậy muộn hơn thường ngày. Lúc cô đi ra ngoài, đôi tình nhân đang ăn sáng ở phòng khách, vẻ mặt không để lộ bất cứ điều gì.

Mộc Hàn Hạ mỉm cười với họ, đồng thời cất giọng khách sáo: "Xin lỗi, hôm qua mình về muộn. Bởi vì công việc nên uống chút rượu, có lẽ gây tiếng động hơi lớn. Không biết có làm phiền đến hai bạn hay không? Mình thành thực xin lỗi."

Cô gái lặng thinh, chàng trai mỉm cười: "Không có gì đâu. Bọn em bận xem phim nên chẳng để ý. Chị ăn chưa? Cùng ăn với tụi em nhé."

Mộc Hàn Hạ xua tay: "Không cần đâu. Cảm ơn hai bạn, mình phải đến công ty làm thêm bây giờ." Khi rời nhà, cô thở phào một cái rồi rảo bước nhanh về phía ga tàu điện ngầm.

Bởi vì tối qua uống say nên Lâm Mạc Thần vẫn hơi đau đầu. Tuy nhiên, tâm trạng của anh rất phấn khởi. Hai cửa hàng quần áo quy mô lớn đã đi vào hoạt động theo đúng kế hoạch, đồng thời gây được tiếng vang lớn trong giới may mặc ở Bắc Kinh. Doanh thu của mỗi cửa hàng đều cao hơn các thương hiệu khác, dẫn đến một mức lợi nhuận khả quan đang cuồn cuộn chảy vào túi anh.

Đến công ty, anh để ý thấy Mộc Hàn Hạ vẫn chưa đi làm. Bình thường, cô đều có mặt sớm hơn anh nhiều. Lâm Mạc Thần ngồi trong văn phòng uống cafe, dõi mắt ra bên ngoài bức tường kính.

Một lúc sau, anh mới nhìn thấy Mộc Hàn Hạ đi vào, sắc mặt có vẻ hơi kém. Cô tháo khăn quàng cổ, trò chuyện với đồng nghiệp ở bên cạnh. Lúc này, cô mới nở nụ cười ngọt ngào quen thuộc.

"Ừ. Bên ngoài lạnh chết đi được ấy." Giọng nói của cô truyền tới. Hóa ra cô bị lạnh, Lâm Mạc Thần thôi không để ý đến cô nữa. Nhưng chẳng bao lâu sau, anh lại phát giác ra điều bất thường.

Mấy lần trao đổi công việc với anh, dù vẫn nghiêm túc và đạt hiệu quả cao như thường lệ nhưng hôm nay cô không hề nhìn vào mắt anh. Gần đến

giờ nghỉ trưa, mọi người đã ra ngoài hết, Lâm Mạc Thần gọi điện thoại nội bộ cho cô: "Em vào đây một lát."

Mộc Hàn Hạ ngập ngừng vài giây mới đi vào văn phòng của anh, mỉm cười hỏi: "Jason, có chuyện gì thế?"

Lâm Mạc Thần nhìn cô chăm chăm: "Tối qua tôi nói điều gì với em phải không?"

Mộc Hàn Hạ ngẩn người. Bắt gặp ánh mắt vô cùng bức người của anh, cô ngoảnh đầu đi chỗ khác, miệng nở nụ cười tự giễu: "Anh bảo...Biểu hiện của tôi trong công việc chưa đủ tốt."

Tuy Lâm Mạc Thần có tử lượng bình thường nhưng tử phẩm rất tốt, hiếm khi lỡ lời. Đúng là anh không nhớ rõ chuyện xảy ra tối qua, chỉ nhớ mang máng cùng ở trong một căn phòng với Mộc Hàn Hạ.

Thấy vẻ mặt của cô vẫn thản nhiên, lại có một chút ấm ức và quật cường nên anh tạm tin lời cô nói.

Thế là anh mỉm cười: "Sao thế? Oán trách ông chủ vì đã phê bình em à?"

Mộc Hàn Hạ: "Không được sao?"

"Không được."

Mộc Hàn Hạ "xì" một tiếng. Phát hiện trong đôi mắt cô hình như còn ẩn chứa tâm tình nào đó, Lâm Mạc Thần cất giọng nghiêm túc: "Là tôi uống say nên lỡ lời, chắc là nói đùa với em thôi. Biểu hiện của em trong công việc rất khá, nhưng vẫn còn có thể tốt hơn. Em đã rõ chưa?" Hiếm khi giọng điệu của anh dịu dàng đến thế, trái tim Mộc Hàn Hạ như bị thứ gì đó chạm vào.

Cuối cùng, cô bật cười thành tiếng: "Tôi biết rồi."

Tâm trang Lâm Mạc Thần cũng trở nên vui vẻ. Anh nói: " Tuần sau cùng tôi đến thành phố Lâm một chuyến."

Mộc Hàn Hạ ngạc nhiên: "Thành phố Lâm ư?"

"Ừ. Tới đây chúng ta sẽ mở thêm cửa hàng ở thành phố Lâm."

Ba ngày sau. Chiếc máy bay lao vút lên bầu trời, xuyên qua tầng mây, trong ánh nắng rực rỡ.

Đây là lần đầu tiên Mộc Hàn Hạ đi máy bay, còn là khoang hạng nhất. Cô tựa vào thành ghế rộng, hai tay nắm chặt tay vịn. Cô không nhìn được, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm mặt trời, ngắm áng mây, ngắm mặt đất đã ở một nơi rất xa.

"Em sợ đấy à?" Lâm Mạc Thần ngồi bên cạnh, mở miệng hỏi."

"Làm gì có chuyện đó." Mộc Hàn Hạ thản nhiên trả lời. Anh cười cười. Cô ngắm nghĩ, đúng là mình có chút căng thẳng thật.

" Tại sao anh lại chọn thành phố Lâm?" Cô hỏi.

Lâm Mạc Thần buông quyển sách, quay sang cô: "Tôi đã bảo em phân tích tình hình kinh tế của các vùng miền rồi còn gì? Thành phố Lâm là thành phố phát triển mạnh nhất ở khu vực Tây Nam, là một trung tâm kinh tế mới nổi lên. Hơn nữa, tôi đã tìm được đối tác và nguồn đầu tư ở bên đó. Chúng ta có lý do gì không đi?"

Mộc Hàn Hạ "vâng" một tiếng: "Thành phố Lâm không tồi."

Một lúc sau, cô lại mở miệng: "Tôi nghe chị Tô Nhân nói, anh sinh ra ở thành phố Lâm có đúng không?"

"Ừ." Lâm Mạc Thần đáp. Nhưng cô không hỏi thêm điều gì, mà rút tờ báo ra đọc.

Lâm Mạc Thần giơ tay, vuốt cổ cô một cái: "Em thể hiện sự thông minh rất đúng lúc."

Hai người vừa xuống máy bay, xe của đối tác đã đến đón, đưa họ tới một nhà hàng cao cấp trong thành phố. Khi họ đẩy cửa phòng ăn riêng, bên trong đã có mấy người ngồi quanh chiếc bàn tròn.

Lâm Mạc Thần đi tới, mỉm cười chào hỏi đối phương: "Xin chào, Trương tổng. Cảm ơn anh đã tiếp đãi."

"Lâm tổng đừng khách sáo." Một người đàn ông trung niên cao gầy cười nói: "Cậu đang làm ăn thịnh vượng ở Bắc Kinh, có thể đến thành phố Lâm chúng tôi phát triển, chúng tôi hoan nghênh còn không kịp nữa là."

Lâm Mạc Thần lại bắt tay một người đàn ông mập mạp: "Tạ tổng, rất vui được gặp anh. Tôi rất trông chờ vào việc hợp tác giữa chúng ta."

Tạ tổng cười híp mắt: "Lâm tổng, chúng ta đã thỏa thuận qua điện thoại rồi. Tháng sau, nhà máy của tôi sẽ cung cấp độc quyền nguyên liệu vải sợi cho bên cậu. Chúng ta cùng nhau phát tài."

"Đặng tổng của tập đoàn Như Nghị đã giới thiệu anh với tôi, thì việc hợp tác chắc chắn thành công. May mà nhờ có Tạ tổng nên Phong Thần chúng tôi mới có thể kiếm được nguồn vải giá rẻ, chất lượng tốt. Chúng tôi rất cảm ơn anh." Lâm Mạc Thần tiếp lời.

Tạ tổng cười ha hả. "Đây là cô Mộc Hàn Hạ, Giám đốc bộ phận Thị trường của công ty chúng tôi." Lâm Mạc Thần giới thiệu. Mộc Hàn Hạ mỉm cười chào hỏi bọn họ.

Các ông chủ đều cười nói: "Giám đốc Mộc xinh quá!"; "Đúng là tuổi trẻ tài cao".

Bên cạnh còn có một người phụ nữa, từ đầu đến cuối chỉ im lặng nhìn bọn họ. Vừa vào phòng, Mộc Hàn Hạ và Lâm Mạc Thần đã chú ý đến cô ta.

Bây giờ, Lâm Mạc Thần mới hỏi: "Vị này là..." Người đứng ra mời cơm hôm nay là Trương tổng, giới thiệu: "Đây là cô Tiết, một người bạn của tôi. Cô ấy cũng từ Mỹ về nước lập nghiệp như Lâm tổng nên tôi đã tự ý mời cô ấy đến đây."

Cô gái họ Tiết đứng lên, giơ tay về phía Lâm Mạc Thần: "Chào anh. Tôi tên là Tiết Ninh, anh có thể gọi tôi là Serena."

Lâm Mạc Thần nở nụ cười nhàn nhạt, bắt tay cô ta: "Chào cô Serena."

Tiết Ninh mỉm cười: "Hồi còn ở Mỹ, tôi đã được nghe qua đại danh của anh Jason."

Trương tổng nói xen vào: "Cô Tiết tốt nghiệp đại học Cornell, thảo nào trùng hợp thế. Hai người là bạn cùng trường à?"

"Tôi tốt nghiệp đại học Columbia." Lâm Mạc Thần đáp.

Bên cạnh lập tức có người cười nói: "Đều là đại học danh tiếng cả. Lợi hại, lợi hại!"

Tiết Ninh đưa tay về phía Mộc Hàn Hạ: "Giám đốc Mộc, rất vui được gặp cô."

Dù chỉ nhìn qua nhưng Mộc Hàn Hạ đã bị thu hút bởi dung mạo xuất chúng của đối phương. Bây giờ chào hỏi chính diện, cô có chút ngẩn người.

Tiết Ninh vô cùng xinh đẹp, một vẻ đẹp đoan trang, thanh nhã hiếm thấy với mái tóc đen dài, nước da trắng, môi đỏ. Bộ đồ cô ta mặc đơn giản mà

ting tế. Hơn nữa, từ người cô ta cũng tỏa ra một khí chất đặc biệt, đôi mắt đen láy dễ khiến trái tim người đối diện rung rinh.

Mộc Hàn Hạ bắt tay cô ta, như cầm phải miếng ngọc mềm mại. "Chào cô Serena!"

Mộc Hàn Hạ mỉm cười. "Lâm tổng, cô Tiết, mời ngồi." Trương tổng lên tiếng.

Tiết Ninh ngẩng đầu nhìn Lâm Mạc Thần. Anh hơi cúi xuống, tỏ ý ưu tiên phụ nữ. Tiết Ninh sụp mi, hai người cùng ngồi vào vị trí. Trong đầu Mộc Hàn Hạ vụt qua một ý nghĩ mãnh liệt: Hai người này trông rất xứng đôi vừa lứa.

Bầu không khí trong phòng ăn vui vẻ và náo nhiệt, tiếng cười nói rộn rang. Từ góc độ của Mộc Hàn Hạ, cô thấy Lâm Mạc Thần nổi bật giữa đám doanh nhân. Thỉnh thoảng, anh quay sang chuyện trò với Tiết Ninh ngồi kế bên. Không biết hai người nói gì mà Tiết Ninh bỗng đỏ mặt, mắt sáng lấp lánh.

Tạ tổng mời rượu một lượt nhưng Tiết Ninh xua tay, tỏ ý mình không biết uống rượu. Tuy nhiên, Tạ tổng không chịu bỏ qua. Cô ta khẽ nhíu mày, Trương tổng lên tiếng can ngăn: "Tạ Lâm, anh chẳng tâm lý gì cả."

Đúng lúc này Lâm Mạc Thần mỉm cười, nâng cốc dàn hòa: "Tạ tổng chẳng công bằng gì cả, sao chỉ uống với người đẹp mà không uống với cánh đàn ông chúng tôi thêm mấy ly."

Tạ Lâm cười híp mắt, cạn chén với Lâm Mạc Thần, không còn nhắc đến chuyện vừa rồi.

Tiết Ninh rót cốc trà nóng đưa cho anh, hạ giọng hỏi: "Jason, anh vẫn ổn đấy chứ?"

Lâm Mạc Thần đáp: "Tôi không sao." Tiết Ninh nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay anh, ra hiệu anh đừng uống nữa. Lâm Mạc Thần cười cười, gật đầu.

Mộc Hàn Hạ cũng trò chuyện dăm ba câu với người ngồi kế bên.

Bỗng nhiên, cô có chút ngẩn ngơ, dù xung quanh vô cùng náo nhiệt. Trong lòng cô như bị đổ một bình nước đang sôi, lạnh lẽo tuôn chảy.

Mặc dù cố tình không để ý đến Lâm Mạc Thần nhưng có mấy lần, cô vẫn cảm nhận được ánh mắt anh dừng lại trên người mình.

Sau đó, mọi người nói đến chuyện du học ở Mỹ. Một người đột nhiên hỏi: "Giám đốc Mộc tuổi trẻ tài cao, chắc chắn cũng tốt nghiệp từ trường danh tiếng có đúng không?"

Mộc Hàn Hạ ngậy ra vài giây mới lên tiếng: "Tôi không..." Lâm Mạc Thần lập tức ngắt lời cô: "Tôi mời một nhân tài như Giám đốc Mộc về công ty làm việc, chắc chắn không phải vì thứ chẳng quan trọng như bằng cấp."

Mọi người hơi ngạc nhiên, sau đó đều gật gù tán thành. Đề tài này cũng được cho qua. Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu nhìn Lâm Mạc Thần, đúng lúc anh đưa mắt về bên này. Hai người chạm mắt nhau rồi lại nhìn đi chỗ khác.

Bữa ăn kết thúc. Mọi người xuống dưới, Trương tổng bố trí xe đưa Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ về khách sạn nghỉ ngơi. Tiết Ninh có tài xế riêng, lái một chiếc Bentley. Đám đàn ông mời phụ nữ đi trước. Tiết Ninh bước đến bên xe ô tô, lại quay người nói: "Jason, chính sách ưu đãi đối với các doanh nghiệp mới của thành phố Lâm mà anh vừa đề cập..."

Lâm Mạc Thần đi qua bên đó, tiếp tục bàn luận với cô ta. Mộc Hàn Hạ đứng tại chỗ, ngẩng đầu nhìn đài phun nước như tấm màn pha lê trước cửa nhà hàng đến mức thất thần. Một lúc sau, Lâm Mạc Thần quay về, chiếc Bentley cũng nhanh chóng rời đi. Anh nói với Mộc Hàn Hạ: "Đi thôi!"

Tài xế là người của Trương tổng nên sau khi lên xe, Lâm Mạc Thần nhắm mắt nghỉ ngơi, còn Mộc Hàn Hạ ngắm cảnh đêm bên ngoài.

Đến khách sạn, cô đi làm thủ tục nhận phòng, sau đó hai người đi thang máy lên tầng trên. Thang máy chỉ có bọn họ, Lâm Mạc Thần lên tiếng: "Em ngủ sớm đi, ngày mai có nhiều công việc cần giải quyết đấy."

"Vâng." Mộc Hàn Hạ đáp. Đây là khách sạn năm sao do Lâm Mạc Thần đặt từ trước. Mộc Hàn Hạ lần đầu tiên được ở khách sạn sang trọng đến nhường này nhưng cô trăn trọc mãi mà vẫn không tài nào ngủ nổi.

Một lúc sau, cô phát hiện, nguyên nhân là do đói bụng. Cũng phải, cơm xã giao làm sao có thể ăn no cơ chứ? Thế là cô xuống giường thay quần áo rồi rời phòng. Lâm Mạc Thần về phòng, tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường. Anh mở di động, liền nhìn thấy số điện thoại mà Tiết Ninh nhắn cho mình. Tuy không rõ lai lịch của cô gái này nhưng thái độ cung kính của Trương tổng, có thể thấy thân thế của cô ta không đơn giản. Mặc dù vậy, cô ta vẫn mang lại cảm giác hết sức dễ chịu cho người đối diện. Nghĩ đến đây, trong lòng anh ta hiện lên dáng vẻ đặc biệt yên tĩnh nhưng cũng thiếu tập trung của Mộc Hàn Hạ ở bữa cơm khách. Anh ném di động xuống giường, cầm máy di động nội bộ của khách sạn gọi sang phòng bên cạnh. Điện thoại còn chưa kết nối, khoé miệng anh đã nhếch lên theo thói quen. Tuy nhiên, đầu dây bên kia không có ai nhắc máy.

Cách khách sạn không xa có một con phố nhỏ bán đồ ăn đêm. Mộc Hàn Hạ vào một quán trông có vẻ sạch sẽ, ngồi xuống gọi đồ ăn và một chai bia. Cô còn tán gẫu với bà chủ, gạt bỏ hết mọi phiền muộn ra khỏi đầu óc. Nào ngờ đang ăn dở, cô nhận được tin nhắn của Lâm Mạc Thần: Em đang ở đâu?

Mộc Hàn Hạ dán mắt vào màn hình một lúc mới trả lời: Tôi đang ăn khuya.

Lâm Mạc Thần: Địa chỉ?

Cô nhắn cho anh địa chỉ của mình.

Chẳng bao lâu sau, anh từ đầu phố đi vào. Mộc Hàn Hạ cắn một miếng khoai tây, nhìn anh qua màn đêm âm đạm. Anh đã thay bộ comple, chỉ mặc áo khoá cotton bình thường, trông càng trẻ trung.

Lâm Mạc Thần đi đến trước bàn ăn của cô, đảo mắt một vòng, cuối cùng vẫn ngồi.

"Có chuyện gì thế?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh: " Nửa đêm nửa hôm ở thành phố xa lạ mà em dám một mình ra ngoài. Nếu xảy ra chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm?"

Mộc Hàn Hạ cười cười: "Tôi xin lỗi. Nhưng nơi này gần khách sạn lại rất đông người, theo kinh nghiệm của tôi thì không có vấn đề gì đâu. Anh...có ăn không?"

"Thôi khỏi." Mộc Hàn Hạ cũng không miễn cưỡng, mà gọi thêm món cà anh thích. Một lúc sau, đĩa cà nướng thơm lừng được bê lên, cô đưa cho anh: "Anh nếm thử đi, quán này mùi vị được lắm."

Lâm Mạc Thần liếc nhìn cô rồi cầm lấy, ăn thử một miếng. Hai người tiếp tục ăn uống, không ai nhắc tới Tiết Ninh và chuyện tối nay. Dưới ánh đường lờ mờ , làn khói từ bếp nướng than hoa bốc lên cuồn cuộn. Mộc Hàn Hạ thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhoẻn miệng cười với anh, ăn rất ngon miệng và thoải mái. Lâm Mạc Thần vốn định lảng lạng đi tìm cô. Không ngờ cuối cùng anh lại giống một cậu thanh niên mới lớn, cùng cô ăn đồ nướng trên đường phố, mà trong lòng anh lại đặc biệt thanh tĩnh.

Ăn xong, Mộc Hàn Hạ định trả tiền nhưng Lâm Mạc Thần đã rút ví ra thanh toán. Hai người đi dọc theo con phố nhỏ ồn ào, ra ngoài con phố lớn vắng lặng, cuối cùng về đến khách sạn đèn điện sáng trưng.

Mộc Hàn Hạ chợt nhớ tới buổi tối hai người gặp nhau lần cuối ở thành phố Giang. Khi ấy, cô và anh cũng yên lặng đi bên nhau như bây giờ. Vậy mà sau đó, anh chẳng nề tình, đâm cho cô một nhát. Nếu người đàn ông này không mở miệng, bạn sẽ chẳng bao giờ có thể nhìn thấu trái tim anh ấy.

Đến cửa phòng mình, Mộc Hàn Hạ mỉm cười với anh: "Chúc ngủ ngon, Jason."

Lâm Mạc Thần nhìn cô, đôi mắt tối sẫm như bầu trời đêm: "Chúc ngủ ngon, Summer*." (*Summer: mùa hè)

Sự nghiệp của Lâm Mạc Thần ở thành phố Lâm tiến triển rất thuận lợi. Chưa đầy một tháng, cửa hàng mới đã trang trí gần xong, chi nhánh Tây Nam của công ty Phong Thần cũng chính thức thành lập, văn phòng nằm ở một toà cao ốc thuộc khu vực trung tâm thành phố. Bởi vì có mấy nhân viên được điều đến từ Bắc Kinh nên công ty thuê hai căn hộ chung cư nằm gần văn phòng. Lâm Mạc Thần cũng ở đó cùng mọi người.

Sáng hôm nay, Mộc Hàn Hạ cùng hai đồng nghiệp nữ đi làm như thường lệ. Vừa ra khỏi nhà, cô liền nhìn thấy cánh cửa căn hộ phía đối diện mở toang, giọng nói vui vẻ của Lâm Mạc Thần truyền tới: "...Serena, cảm ơn cô đã giới thiệu. Nhưng hôm nay tôi đã hẹn với nhà máy xem một lô vải rất quan trọng nên không thể đi được. Đành hẹn cô lần sau vậy."

Nói xong, anh đi ra ngoài, buông điện thoại, mỉm cười với bọn họ: "Chào buổi sáng." Hai đồng nghiệp nữ là nhân viên vào trước Mộc Hàn Hạ, một người nói đùa: "Cái cô Serena suốt ngày hẹn sếp. Lần trước cô ấy đến công ty, bọn tôi gặp rồi, xinh kinh khủng. Không phải tương lai cô ấy sẽ là bà chủ của chúng tôi đấy chứ?"

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu nhìn anh.

Lâm Mạc Thần đáp: "Không đâu. Đây chỉ là mối quan hệ làm ăn chứ tôi chẳng có hứng thú với cô ta."

Không ngờ câu trả lời của anh lại thẳng thắn đến mức này, ba người phụ nữ hơi ngây ra. Một đồng nghiệp nữ phụ họa: "Đúng thế. Làm bà chủ của chúng tôi đâu có dễ như vậy."

Lâm Mạc Thần chỉ cười cười. Mọi việc diễn ra thuận lợi. Hai tháng sau, Phong Thần lần lượt khai trương cửa hàng số 1 và số 2 ở thành phố Lâm. Bởi vì các chi phí được giảm tới mức tối thiểu, sức mua của người tiêu dùng không thua kém Bắc Kinh, năng lực điều hành kinh doanh của nhóm Lâm Mạc Thần lại rất mạnh nên khi một thương hiệu mới vừa đơn giản vừa thời thượng lại có chất lượng tốt như Phong Thần xuất hiện ở trung tâm thương mại thành phố, ngay lập tức đã gây được tiếng vang lớn.

Sau một tuần khai trương, hai cửa hàng đã chiếm gần 10% lượng tiêu thụ của sản phẩm cùng loại trên thị trường. Đây là một con số khủng khiếp. Chỉ trong một thời gian ngắn, rất nhiều người dân ở thành phố Lâm đã biết đến thương hiệu này, đồng thời nhiệt tình mua sắm.

Những ngày này, Mộc Hàn Hạ bận tối mắt tối mũi. Cô từng nghe được Lâm Mạc Thần nói chuyện điện thoại với Tiết Ninh vài lần. Hình như Tiết Ninh thường hẹn gặp anh, nhưng cùng lắm anh chỉ đi một hai lần, cũng không thấy mối quan hệ của hai người có sự phát triển thực chất nào. Chẳng biết có phải cảm nhận được thái độ khách sáo và xa cách của Lâm Mạc Thần hay không mà có một thời gian, tiết Ninh hoàn toàn mất dạng.

Lâm Mạc Thần thường gọi Mộc Hàn Hạ là "Summer" nên các đồng nghiệp cũng gọi theo, dần dần trở thành tên tiếng anh của cô.

Công ty xảy ra sự cố là vào một đêm Trung tuần tháng Mười một. Mùa đông ở thành phố Lâm không quá lạnh nhưng ẩm ướt khó chịu. Hôm đó,

Mộc Hàn Hạ đang ngủ say, chợt nghe thấy tiếng đập cửa ầm ầm.

Cô và hai đồng nghiệp nữ xuống giường đi mở cửa, nhìn thấy mấy đồng nghiệp nam ở phòng đối diện đang đứng bên ngoài, sắc mặt rất khó coi.

Lâm Mạc Thần đầu tóc vẫn còn loà xoà đi nhanh ra ngoài, nói với bọn họ: "Đi thôi."

"Xảy ra chuyện gì thế?" Mộc Hàn Hạ hỏi. Một đồng nghiệp nam trả lời: "Nhà máy vừa thông báo, lô vải của chúng ta có vấn đề." Mọi người đều thót tim.

Nhà máy nằm ở ngoại ô phía nam thành phố. Đây là sự hợp tác sản xuất của Phong Thần với một công ty địa phương. Phong Thần cử người phụ trách giám sát cả quá trình sản xuất và kiểm định sản phẩm. Nhân viên kiểm định là người đầu tiên phát hiện ra lô vải này có vấn đề về chất lượng.

Bên ngoài trời tối như hũ nút, trong nhà xưởng ngược lại sáng trưng như ban ngày. Mộc Hàn Hạ và các đồng nghiệp cùng Lâm Mạc Thần đứng trước đống vải. Nhân viên kiểm định cầm một miếng vải, sắc mặt lộ vẻ nôn nóng: "Lâm tổng, chúng ta không thể dùng lô vải này. Tôi đã kiểm nghiệm, phát hiện nhiều thành phần không đúng, tính mềm dẻo và độ chịu mài mòn không đạt tiêu chuẩn. Nếu cứ sử dụng để may đồ, tuy bề ngoài không khác trước nhưng chất lượng thua xa, sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Phong Thần chúng ta. Hơn nữa, tôi cảm thấy chất liệu vải có khả năng còn tồn tại vấn đề khác, cần phải tiếp tục kiểm nghiệm..."

"Sao có thể như vậy? Mấy lô vải mà Tạ tổng cung cấp cho chúng ta trước đó có vấn đề gì đâu?" Một đồng nghiệp cất giọng nghi hoặc: "Liệu có phải xảy ra sai sót gì không? Hay là chúng ta gọi điện thoại đối chiếu với họ?"

Mọi người đều hướng ánh mắt về phía Lâm Mạc Thần. Sắc mặt anh lạnh lẽo, nhưng ánh mắt thấp thoáng ý cười.

Một người võ vai nhân viên kiểm định: "Chúng ta đã ký thoả thuận hợp tác chiến lược với tạ tổng nên miễn khâu kiểm tra chất lượng. Nếu không nhờ cậu, chắc chắn chúng ta sẽ chẳng phát hiện ra vấn đề."

Nhân viên kiểm định nói nhỏ: "Là Lâm tổng đã dặn tôi, bất kể nguyên liệu của ai, đặc biệt là Tạ tổng, bên ngoài thì nói miễn kiểm định nhưng trên thực tế phải kiểm tra kỹ lưỡng." Mọi người giật mình. Mộc Hàn Hạ quay sang Lâm Mạc Thần, nghe anh nói: "Chuyện này không cần làm um lên, cũng khỏi cần thông báo với bên Tạ Lâm. Công việc sản xuất vẫn tiến hành bình thường, còn lô vải sẽ được niêm phong. Giám đốc Từ hãy lập tức liên hệ với nhà máy ở Bắc Kinh, bảo họ chuyển ngay vải đến đây."

"Được." Giám đốc bộ phận Sản xuất lập tức rời đi.

Vài giây sau, có người lê tiếng: "Lâm tổng! Tuy vụ này là do Tạ Lâm giờ trò nhưng anh ta kinh doanh ở địa bàn nhiều năm. Có câu "phép vua thua lệ làng", chúng ta..."

Lâm Mạc Thần chỉ cười cười. Anh đột nhiên quay sang Mộc Hàn Hạ: "Summer! Với tư cách là Giám đốc bộ phận Thị trường, em thử nói xem, tôi có nên giành thị trường này không?"

Mọi người đều chờ đợi câu trả lời của Mộc Hàn Hạ. Cô im lặng trong giây lát rồi lên tiếng: " Anh cứ giành lấy đi, "Lệ làng" thì sao chứ? Mới đụng phải "Lệ làng" đầu tiên mà chúng ta đã chùn bước, sau này gặp tiếp thì làm thế nào?"

Mọi người đã quen với thái độ khiêm nhường của cô nên bây giờ, họ rất bất ngờ khi nghe cô nói ra những lời ngông cuồng này, nhưng đồng thời cũng bị cô kích thích lòng hăng hái.

Lâm Mạc Thần chỉ nhìn cô cười cười. Trên thực tế, anh vốn mượn cô để nói ra lời tuyên bố này, bởi vì anh biết rõ tính cách quyết đoán ẩn giấu trong con người cô. Cô quả nhiên không phụ sự mong đợi của anh.

Khoảng thời gian tiếp theo của buổi đêm, Mộc hàn Hạ và các đồng nghiệp ở lại nhà máy, cùng sắp xếp lại kế hoạch sản xuất.

Lâm Mạc Thần và hai Giám đốc bộ phận khác vào văn phòng bàn bạc. Mộc Hàn Hạ phát hiện, anh có quy tắc trong việc dùng người. Ví dụ, tuy anh coi trọng cô, thường dẫn theo bên mình nhưng toàn giao cho cô những công việc đường đường chính chính như quy hoạch thị trường, quản lý... Còn những việc mưu tính trong bóng tối, anh không bao giờ để cô nhúng tay vào.

Hai tuần sau, loạt sản phẩm mới của Phong Thần được tung ra thị trường. Hôm nay là thứ bảy, Trung tâm thương mại đông như kiến cỏ, cửa hàng của Phong Thần chật kín người. Mộc Hàn Hạ cũng ở thị trường để giám sát tình hình tiêu thụ.

Ai ngờ, vào hơn mười một giờ trưa, đúng lúc đông khách nhất, có hai nhân viên công vụ mặc đồng phục màu xanh lam của Cục Công thương đi vào. "Mau gọi người phụ trách của các cô ra đây." Một người cất giọng nghiêm nghị với nhân viên bán hàng. Cô nhân viên lập tức đi gọi cửa hàng trưởng. Khách hàng ở xung quanh cũng xúm lại theo dõi. Mộc hàn Hạ đang ở dưới cửa hàng. Thấy tình hình có vẻ không ổn, cô định lên tầng hai tìm Lâm mạc Thần nhưng đúng lúc này, anh và cửa hàng trưởng đã đi xuống. "Xin lỗi đã bắt hai vị phải đợi lâu."

Lâm Mạc Thần cười nói: " Có phải các anh nhận được đơn tố cáo nên mới đến đây không? Tôi là người phụ trách của công ty, đã đợi các anh lâu rồi." Hai nhân viên công vụ không khỏi ngạc nhiên. Trước phong thái ung dung và điềm đạm của Lâm Mạc Thần, họ cũng trở nên khách sáo hơn: "Anh biết có người tố cáo à?"

"Đúng thế. Mời hai vị theo tôi vào trong. Tôi đã chuẩn bị sẵn một phần ở nhà kho phía sau."

Đằng sau cửa hàng có một kho chứa hàng nhỏ, lúc này bật đèn sáng trưng. Lâm Mạc Thần đứng một bên, sắc mặt bình thản. Cửa hàng trưởng tiếp hai nhân viên công vụ, luôn miệng "lãnh đạo" nọ, "lãnh đạo" kia, đồng thời chỉ tay vào cuộn vải vẫn còn nguyên đai nguyên kiện ở trong kho: "Hai vị lãnh đạo đến đúng lúc lắm. Sau khi nhận được lô vải này, chúng tôi cảm thấy có vấn đề nên thà bị lỗ lớn cũng không đem ra sử dụng. Công ty của chúng tôi quy mô nhỏ, không đủ thiết bị kiểm nghiệm. Chúng tôi đã phải nhờ nơi khác kiểm tra, phát hiện lô vải không đạt tiêu chuẩn chất lượng, còn tồn tại vấn đề ô nhiễm...Chúng tôi cũng đang định báo cáo lên Cục Giám sát chất lượng, vừa hay các anh đến đây, có thể giải quyết cho chúng tôi..."

Hai nhân viên công vụ tỏ ra ngỡ ngàng. Chắc là nhận được đơn tố cáo nên họ đến đây ngay, không ngờ tình hình lại diễn biến theo chiều hướng trái ngược. "Trong kho của chúng tôi vẫn còn rất nhiều cuộn vải tương tự."

Lâm Mạc Thần lên tiếng: "Hy vọng các anh có thể điều tra rõ ngọn ngành vụ này."

"Cục Công thương chúng tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng."

Nhân viên lớn tuổi hơn nói: "Chúng tôi sẽ lập tức niêm phong lô hàng, ngoài ra chúng tôi sẽ điều tra kỹ nhà cung cấp lô hàng này cho các anh."

"Nhất định chúng tôi sẽ phối hợp điều tra. Ngoài ra, chúng tôi xin có một đề nghị liên quan đến cách xử lý cuối cùng về lô hàng này."

Hơn mười một giờ Mộc Hàn Hạ mới nghe thấy nhà đối diện có động tĩnh. Cô biết hôm nay Lâm Mạc Thần mời người của Cục Công thương đi ăn cơm, chắc sẽ uống không ít rượu. Anh đã về, cô có thể yên tâm đi ngủ.

Nhưng vừa lên giường, bỗng cô nhận được tin nhắn của anh: Sang đây. Dù không muốn nhưng cuối cùng Mộc Hàn Hạ vẫn gõ cửa căn hộ của cánh

đàn ông, đi vào phòng ngủ của Lâm Mạc Thần. Anh đã cởi áo comple, chỉ mặc áo sơ mi rộng cổ, ngồi ở sofa nhắm nghiền mắt, sắc mặt lộ vẻ mệt mỏi.

Mộc Hàn Hạ đi tới, ngồi xuống cạnh anh mà anh không hề có phản ứng. "Mọi việc có thuận lợi không?" Cô hỏi.

"Tất nhiên." Anh mở mắt nhìn cô.

Cô cười tíu tít: "Ha ha...Đúng là gậy ông đập lưng ông, lần này thì họ mệt rồi."

Khoé miệng Lâm Mạc Thần nhếch lên. Anh biết cô cố tình nói những lời tinh nghịch để cho anh nhẹ nhõm tinh thần.

Thật ra bây giờ đã muộn, anh không nên gọi cô vào phòng ngủ của mình. Hôm nay anh uống khá nhiều rượu, tuy không đến mức say nhưng không hiểu tại sao rất muốn gặp cô. Bây giờ bắt gặp đôi mắt cười lạnh lợi của cô ở ngay bên cạnh, anh rất muốn giơ tay, ôm cô vào lòng.

Nhưng cuối cùng, anh cố gắng nhẫn nhịn, chỉ đặt tay lên vai cô, nói nhỏ: "Sau này chắc sẽ còn xảy ra nhiều chuyện tương tự, em có sợ không?" Động tác của anh rất tùy ý, tựa như cấp trên đối với cấp dưới.

Tuy nhiên, trái tim Mộc Hàn Hạ như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ: đừng làm vậy, không được làm vậy. Cô nhẹ nhàng xoay người, thoát khỏi bàn tay anh, sắc mặt vẫn không đổi: "Sợ gì chứ? Chẳng phải mục tiêu của chúng ta là giành được thuận lợi lớn nhất của ngành may mặc hay sao?"

Nghe câu này, một chút ý loạn tình mê hoàn toàn tan biến, Lâm Mạc Thần bật cười, thả tay xuống nói: "Em nói đúng."

"Đằng sau Tạ Lâm còn có người khác phải không?" Cô hỏi.

" Một hay hai người gì đó." Lâm Mạc Thần thản nhiên trả lời: "Chúng ta đặt chân tới thành phố Lâm, tới khu vực Tây Nam, mang theo nhiều lợi nhuận nên việc xuất hiện kẻ địch cũng là chuyện dễ hiểu. Trên con đường tiến về phía trước thế nào mà chẳng có những hòn đá ngáng chân. Chúng ta phải đạp chúng xuống dưới đáy vực."

Buổi đêm gió thổi ù ù, Tổng giám đốc Tạ Lâm của công ty Thương Mại Khái Đạt ngồi sau bàn làm việc, sắc mặt rất tệ. Trước mặt anh ta là tờ báo buổi tối có lượng phát hành lớn nhất thành phố Lâm. Tin tức nổi bật nhất ngày hôm nay là: Công ty Phong Thần công khai đốt năm tấn vải có vấn đề, lập nên quy tắc mới về chất lượng trong ngành may mặc. Đọc sơ qua cũng biết phóng viên đã nhận phong bì rồi thổi phồng lên, nào là công ty Phong Thần mở cuộc họp báo, lên án nhà cung cấp nguyên liệu. Lâm Mạc Thần còn mời cả lãnh đạo của Cục Công Thương đến dự, sau đó cùng lãnh đạo đích thân đốt cháy lô vải, thể hiện thái độ dứt khoát đối với vấn đề về chất lượng. Vì vấn đề này, sản phẩm của Phong Thần đã nhận được sự tin tưởng tuyệt đối của người dân thành phố... Bài báo nhắc tới "nhà cung cấp nguyên liệu có vấn đề", chính là ám chỉ mấy nhà máy dưới trướng anh ta.

Sau khi đọc xong, Tạ Lâm nổi giận xé nát tờ báo rồi ném vào thùng rác. Một cấp dưới ngồi bên cạnh thở dài: "Tạ tổng, chúng tôi không ngờ sự việc lại ra nông nổi này. Sau khi giao lô hàng đó, Lâm Mạc Thần chẳng có ý kiến gì, khiến mọi người đều tưởng cậu ta đã bị mắc lừa. Ai ngờ cậu ta giả trò, chơi lại chúng ta. Chúng ta vốn sử dụng mấy "công ty ma" để cung cấp hàng cho cậu ta, sau khi xong việc sẽ giải tán luôn. Không ngờ, cậu ta âm thầm điều tra ra mối quan hệ giữa mấy công ty rồi cung cấp cho Cục Công thương. Bây giờ, Cục Công thương đã niêm phong mấy nhà máy của chúng ta. Trong khi đó, Lâm Mạc Thần thừa cơ tuyên truyền rầm rộ, cậu ta trở thành doanh nhân có lương tâm. Tạ tổng, người bên đó... không nói gì sao? Họ không chịu giúp chúng ta à?"

Tạ Lâm nghiêng rặng : "Giúp gì mà giúp? Bây giờ nhà máy đã bị niêm phong, giúp cũng chẳng có tác dụng gì. Thằng nhãi Lâm Mạc Thần quá tàn nhẫn, không chừa lại đường sống cho người khác. Hừ, nó tưởng Tạ Lâm này là người dễ bị bắt nạt hay sao? Nó không để tôi yên thì còn lâu tôi mới để nó sống yên ổn."

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đình Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Mây đen giăng kín bầu trời, trong phòng u tối, Mộc Hàn Hạ cuộn chân quanh người, hắt xì một cái. Đồng nghiệp nữ ở phòng kế bên đi vào, hỏi: "Em sao thế?"

"Hình như em bị cảm rồi." Mộc Hàn Hạ cất giọng hơi khàn khàn.

Đồng nghiệp đặt tay lên trán cô: "Ừm, em bị sốt rồi đây này, có cần đi bệnh viện không?"

"Chị lấy giúp em cặp nhiệt độ và thuốc hạ sốt ở trong ngăn kéo thứ hai là được."

"Ừ." Đồng nghiệp vừa đi lấy thuốc vừa nói: "Em chu đáo thật đấy, còn chuẩn bị cả thuốc nữa."

"Đương nhiên em chu đáo rồi..." Đồng nghiệp bị cô chọc cười.

Mộc Hàn Hạ có thói quen này từ lúc bắt đầu sống một mình. Công việc ở siêu thị rất vất vả, cô còn phải tự học để thi lấy chứng chỉ của trường đại học nên không thể bị ốm. May mà từ trước đến nay, sức khỏe của cô rất tốt. Lần này bị cảm chắc là do gần đây bận rộn chuyện khai trương cửa hàng nên không được nghỉ ngơi tử tế.

Thấy cô vẫn ốm, đồng nghiệp liền đi làm, còn xin nghỉ giúp cô. Mộc Hàn Hạ uống thuốc, đầu càng lúc càng nặng trĩu. Trước khi chìm vào giấc ngủ, cô đột nhiên nhớ tới Lâm Mặc Thần, thậm chí còn nảy ra ý nghĩ: Liệu anh có nhớ tới cô không? Cũng không biết ngủ trong bao lâu,

Mộc Hàn Hạ bỗng cảm thấy một bàn tay mát rượi đặt vào trán mình. Cô cố gắng mở mắt, liền bắt gặp gương mặt có vẻ không vui của Lâm Mạc Thần.

"Tại sao em không đi bệnh viện?" Anh hỏi.

"Tôi vẫn ổn, anh không cần lo đâu." Cô khẳng định. Anh im lặng nhìn cô. Mí mắt Mộc Hàn Hạ không mở ra được nữa, ý thức trở nên mơ hồ. Một lúc sau, cổ tay cô bỗng bị nắm chặt. Tiếp theo, căn phòng tắt đèn tối om. Trái tim cô tựa như cánh đồng hoang trống trải, chỉ có một làn gió thổi qua.

Ai cũng nhận ra, tâm trạng của sếp hôm nay không được tốt lắm. Lúc đi thị sát nhà xưởng, sắc mặt của anh u ám. Có người đến nói chuyện hoặc báo cáo tình hình gì đó, anh vẫn xử lý bình thường, chỉ là thái độ tương đối lạnh nhạt. Thế là mọi người không ai bảo ai, tự động tránh xa sếp nên chỉ còn lại một mình anh đứng bên cạnh dây chuyền sản xuất.

Lâm Mạc Thần lạnh lùng nhìn đồng sản phẩm nằm trên dây chuyền. Rất tốt, anh rất hài lòng. Nhưng nghĩ tới Mộc Hàn Hạ đang bị ốm nằm ở nhà, một tâm tình nôn nóng nào đó từ đáy lòng âm thầm lan tỏa. Tâm tình này tựa như tảng đá dưới đáy nước, sẽ không nổi lên mặt hồ phẳng lặng. Anh nở nụ cười tự giễu, hít một hơi sâu để điều chỉnh tâm trạng rồi đi tới văn phòng của bộ phận Sản xuất để kiểm tra tiến độ hoàn tất thành phẩm.

Hơn mười một giờ đêm, nhân viên hút hải chạy vào báo cáo: "Lâm tổng! Ngoài cổng nhà máy có một đám côn đồ đập phá gây sự." Mọi người đều sửng sốt. Lâm Mạc Thần hỏi: "Đã báo cảnh sát chưa?" Tổ trưởng tổ bảo vệ đáp: "Tôi báo ngay đây." Lâm Mạc Thần hạ giọng nói với một Giám đốc bộ phận đứng bên cạnh: "Anh hãy gọi điện cho cục phó Hoàng."

"Tôi biết rồi." Đối phương đáp ngắn gọn. Sự việc xảy ra đột ngột nhưng Lâm Mạc Thần bình tĩnh xử lý đâu vào đấy. Lúc anh đi ra khỏi phân

xưởng, đèn trong cả khu vực nhà máy đã được bật sáng. Điều này có tác dụng uy hiếp nhất định đối với đám côn đồ đang tụ tập ngoài kia. Bọn chúng có hơn ba mươi tên, tay cầm gậy sắt, chỉ bu kín ngoài cổng chứ không dám xông vào bên trong. Nguyên nhân chủ yếu khiến chúng không dám manh động là do sự xuất hiện của hơn hai mươi nhân viên bảo vệ đứng chắn ở trong cổng. Tuy không đông bằng đối phương nhưng đám bảo vệ đều cao to lực lưỡng, vẻ mặt hung dữ, tay cầm gậy sắt hoặc cái búa ...Hai bên đối đầu căng thẳng, tựa như chỉ cần chạm vào là nổ tung.

"May mà Lâm tổng đã dự kiến trước tình hình." Tổ trưởng tổ bảo vệ lên tiếng: "... Nên mấy hôm trước đã tạo dựng mối quan hệ với chi Cục ở khu vực này, đồng thời thuê thêm số nhân viên bảo vệ lên gấp đôi, tăng cường lượng người trực ca đêm..." Anh ta còn chưa dứt lời, hơn mười người công nhân nghe được tin dữ đã nhanh chóng chạy đến tiếp ứng.

Đám bảo vệ bùng nổ khí thế, ngay cả tiếng mắng chửi cũng lẫn át đối phương trong giây lát.

Lâm Mạc Thần nhếch miệng: "Đối phó với côn đồ, đương nhiên phải dùng thủ đoạn lưu manh rồi. Tay Tạ Lâm bây giờ như "chó mất chủ", có thể giở trò gì chứ? Anh hãy đi nói với mọi người, nếu thật sự phải đánh thì hãy cố gắng chống đỡ cho tôi. Cảnh sát sắp đến rồi."

"Vâng." Lâm Mạc Thần vừa định đi vào trong, bên cạnh có người buông điện thoại, cất giọng lo lắng: "Không xong rồi Lâm tổng, kẻ xấu đã chạy đến chỗ ở của nhân viên để đập phá."

Anh còn chưa lên tiếng, một người khác lập tức truy vấn: "Chuyện là thế nào vậy?"

"Hai đồng nghiệp nữ đi làm về liền nhìn thấy đám côn đồ bao vây ở dưới nhà. Họ không dám tiến vào, lại về văn phòng lánh nạn."

"Nơi đó có người không?"

"Tôi không rõ, nhưng chắc không có ai." Lâm Mạc Thần cất giọng lạnh lùng: "Ai bảo không có người?"

Cấp dưới còn chưa hiểu đầu cua tai nheo thế nào, anh đã sai bước đi ra cửa sau nhà máy. Ngoài cổng là một con đường vắng tanh vắng ngắt. Lâm Mạc Thần đi bộ một đoạn, sắc mặt ngày càng khó coi. Anh đã dự đoán chính xác chuyện xảy ra ở nhà máy, nhưng lại bỏ sót chỗ ở. Anh gọi điện cho Mộc Hàn Hạ mà cô không bắt máy. Gọi cho đồng nghiệp nữ kia, họ cũng chẳng rõ tình hình hiện tại của cô. Hôm nay Lâm Mạc Thần không lái xe nên đi bộ một lúc, anh mới bắt được taxi.

Đến khi ngồi lên xe, anh đã khôi phục tâm trạng bình tĩnh, nhanh chóng gọi điện cho cấp dưới báo họ báo cảnh sát và bố trí vài người đến chỗ ở. Sau đó, anh lại gọi cho Mộc Hàn Hạ nhưng vẫn không có ai nghe máy. Taxi nhanh chóng dừng lại dưới khu chung cư. Bên cạnh có một chiếc xe cảnh sát, một số người dân vây quanh, cảnh sát đang hỏi họ điều gì đó. Trên mặt đất xuất hiện cây gậy gỗ và thùng rác bị đập đổ, có vẻ như ở đây vừa xảy ra đánh lộn. Lâm Mạc Thần đi thẳng lên tầng trên. Cửa căn hộ mở toang, bên trong có dấu vết bị đập phá.

Sống lưng toát mồ hôi lạnh, anh lập tức đi vào nhưng trong nhà chẳng có ai. Anh lại xông vào phòng của Mộc Hàn Hạ. Đóng chặn trên giường lộn xộn, chứng tỏ cô vội vàng rời đi. Máy đồng nghiệp cũng về đến nơi.

Họ nhìn thấy Lâm Mạc Thần đứng trong phòng của Mộc Hàn Hạ, sắc mặt u ám đáng sợ. "Summer đâu rồi?" Một người hỏi.

Đồng nghiệp nữ sống cùng cô rơm rớm nước mắt: "Không phải cô ấy xảy ra chuyện rồi đấy chứ? Tôi nghe cảnh sát nói, hình như nhặt được chiếc di động, là kẻ xấu cướp của một cô gái..."

"Chị đừng nghĩ ngợi lung tung, cô ấy không sao đâu. Cảnh sát đã bắt được mấy tên côn đồ, nhưng chẳng thấy cô ấy đâu chứng tỏ cô ấy đã trốn

được."

"Thế thì cô ấy đi đâu nhỉ? Sáng nay cô ấy còn bị sốt, không biết đã đỡ chút nào chưa..."

Lâm Mạc Thần bất chợt xoay người đi ra ngoài. Khi anh về đến nhà máy, nơi này đã trở thành một bãi hỗn loạn. Tiếng còi của xe cảnh sát ầm ĩ, đám côn đồ bỏ chạy tán loạn, cảnh sát cùng bảo vệ và công nhân đuổi theo bọn chúng. Lâm Mạc Thần né tránh đám đông, đi vào từ cửa ngách. Gặp một cặp dưới đang đi tới, anh hỏi: "Cậu có thấy Mộc Hàn Hạ không?"

Anh chàng nhân viên lắc đầu: "Tôi không thấy cô ấy. Nơi này đang hỗn loạn, Lâm tổng nên tránh đi thì hơn."

Lâm Mạc Thần chẳng để ý đến anh ta, tiếp tục đi về phía khu vực nhà xưởng. Đêm mỗi lúc một khuya nhưng cả nhà máy ồn ào, náo động, chốc chốc lại có tiếng la hét từ phía xa vọng tới. Lâm Mạc Thần đi đến văn phòng nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng Mộc Hàn Hạ. Ngọn lửa trong lòng anh càng lúc càng bùng cháy dữ dội. Anh lại tiếp tục đi về phía dãy nhà xưởng nằm ở phía sau.

Đúng lúc này, đằng trước xuất hiện một hình bóng quen thuộc, anh lập tức dừng bước. Mộc Hàn Hạ quay lưng về phía anh, ho khẽ một tiếng, bước đi có vẻ nặng nề.

Có hai người công nhân đi tới, Mộc Hàn Hạ gọi họ, hỏi thăm: "Các anh có nhìn thấy Lâm tổng đâu không?" Cũng không phải tất cả công nhân đều biết ông chủ của công ty, họ lắc đầu: "Ai cơ?"

Mộc Hàn Hạ có chút nản lòng, lại ho khù khụ rồi lên tiếng: "Cho tôi mượn điện thoại của các anh một lát. Tôi là Giám đốc Mộc Hàn Hạ của bộ phận Thị trường."

Đối phương nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn đưa di động cho cô. Từ hướng này, Lâm Mạc Thần không thấy rõ gương mặt cô, chỉ lờ mờ nghe được tiếng trao đổi của bọn họ. Anh thấy cô che miệng, ho liên tục rồi cầm di động. Giây tiếp theo, điện thoại nằm trong túi quần anh rung rung. Anh không nghe máy, chỉ nhìn cô đăm đăm.

Lâm Mạc Thần bị một tâm tình phức tạp nào đó chi phối, mà tâm tình này đã len lỏi trong trái tim anh từ lâu, khiến bây giờ anh chỉ muốn tiếp tục ngắm cô, xem rốt cuộc cô còn định làm gì nữa. Mộc Hàn Hạ trả lại di động cho người công nhân rồi đi về phía trước.

Lâm Mạc Thần âm thầm bám theo cô. Trên lối đi yên tĩnh chỉ còn lại hai người. Cuối cùng cũng đến một phân xưởng, cô dừng bước trong giây lát rồi đi vào bên trong. Đây là xưởng đóng gói thành phẩm. Giờ này không một bóng người, chỉ có dây đèn tỏa ra ánh sáng lờ mờ trên tường.

Lâm Mạc Thần đứng lại một lúc mới đi theo vào bên trong. Vừa đến cửa, anh liền nhìn thấy Mộc Hàn Hạ trèo lên đồng hàng cao cao. Cô ngồi quay lưng về phía anh, miệng lẩm bẩm: "Lâm Mạc Thần, anh khó tìm thật đấy."

Lâm Mạc Thần đứng bất động, khóe miệng khẽ nhếch lên. Cô giơ tay đỡ trán, tựa hồ trong người rất khó chịu. Anh có thể tưởng tượng, nơi đó vẫn nóng ran. Đồng thời, anh cũng phát hiện một bên má của cô hơi sưng. Sắc mặt Lâm Mạc Thần trở nên lạnh lẽo trong giây lát. "Anh nhảy bèn như thế, chắc sẽ không có chuyện gì đâu..."

Mộc Hàn Hạ nói nhỏ: "Nhưng em vẫn sợ Tạ Lâm tìm anh trả thù." Cơ từ từ nằm xuống đồng quần áo, giơ tay lên che mắt: "Anh đừng xảy ra chuyện gì đấy nhé... Em chóng mặt quá...Không tìm thấy anh thì em ở đây trông hàng cho anh vậy..."

Lâm Mạc Thần không rời mắt khỏi người phụ nữ đang nằm bất động trên đồng hàng lạnh lẽo, bờ vai gầy của cô rung rung theo cơn ho. Vốn là người

tâm tình không dễ xao động, nhưng vào thời khắc này, anh chẳng có cách nào kiểm soát não bộ của mình, hết tưởng tượng ra cảnh dù có thể trốn trong phòng nhưng cô vẫn ra ngoài xem anh có ổn không, lại đến cảnh cô và kẻ xấu đụng độ, cô bị chúng tát, bị cướp điện thoại. Mặc dù vô cùng thảm hại nhưng cô vẫn đến đây tìm anh. Cô không phải là kẻ ngốc nên chắc chắn biết rõ, dù mình có ra mặt cũng chẳng giúp được gì. Cô chỉ muốn tìm thấy anh, muốn xác nhận sự an toàn của anh, muốn ở bên anh mà thôi. Lâm Mạc Thần đột nhiên bừng tỉnh, nhận ra mình mới là người đầu óc ngu muội. Không phải anh không nhìn thấy tình ý ẩn chứa trong đôi mắt của cô, không phải anh không ý thức được từ trường giữa hai người, mà từ trường này xuất hiện ngay từ lần đầu gặp gỡ. Nhưng anh lựa chọn dừng chân tại chỗ, cả lý trí lẫn tình cảm đều kháng cự lực hấp dẫn đó. Bởi vì từ khi sinh ra cho đến nay, những thứ anh giành được đều là thứ tốt nhất. Gia đình anh có điều kiện về kinh tế, học ở trường đại học hàng đầu rồi bản thân cũng nhanh chóng tích lũy được tài sản. Phụ nữ lao vào anh như thiêu thân, nhưng anh đâu có dễ động lòng. Bởi vì anh muốn một người phụ nữ tốt nhất, mọi mặt phù hợp với bản thân. Anh cũng nghiệm nhiên cho rằng, mình xứng đáng với điều đó. Anh đang chờ đợi người phụ nữ ấy xuất hiện. Anh cũng từng cân nhắc xem có nên qua lại với Tiết Ninh là đối tượng hết sức phù hợp. Tuy nhiên sau đó, anh lại chẳng muốn tiến thêm một bước.

Khi phát hiện ra mình rung động trước Mộc Hàn Hạ, anh cũng cho rằng đây chỉ là cảm xúc thoáng qua, có thể dễ dàng từ bỏ. Anh không cam tâm trao trái tim của mình cho cô. Tuy nhiên, vào thời khắc này, bỗng dưng anh có cảm giác phải chẳng cuộc đời này sẽ chẳng có người phụ nữ nào tốt hơn cô? Trước đó không có sau này càng không.

Mặc dù mệt mỏi rã rời nhưng Mộc Hàn Hạ vẫn mơ mơ màng màng chứ chưa chìm hẳn vào giấc ngủ. Đột nhiên nghe thấy tiếng động, tựa như có ai trèo lên đồng hàng, cô sợ đến mức tỉnh táo hoàn toàn. Vừa định quay đầu, cô chợt nghe thấy tiếng gọi khe khẽ: "Summer..."

Mộc Hàn Hạ còn chưa kịp phản ứng, Lâm Mạc Thần đã ôm cô từ phía sau. Mộc Hàn Hạ hóa đá trong giây lát. Anh ôm cô rất chặt, không nói thêm điều gì, cũng chẳng chịu buông tay. Cô nhất thời không thể thốt ra lời.

Trên bờ tường phía đối diện xuất hiện hai hình bóng quẩn quýt không rời, đó chính là cô trong vòng tay ấm áp của anh vào một đêm đông giá lạnh.

Xung quanh vô cùng tĩnh lặng. Nội tâm của Mộc Hàn Hạ chấn động đến mức trống rỗng. Một lúc sau, cô mới lấy lại chút bình tĩnh, cười nói: "Jason, anh làm gì vậy? Lẽ nào anh cần làm ấm người hay sao?"

Đối với Lâm Mạc Thần, câu này không dễ nghe. Anh lặng lẽ buông người cô, thuận thế nắm lấy tay cô, hỏi: "Em có sao không? Có bị đau ở đâu không?" Giọng nói trầm ấm vang lên bên tai, khiến Mộc Hàn Hạ bủn rủn. Cô không hề do dự, lập tức rút khỏi tay anh: "Tôi vẫn ổn."

Hai người chen chúc trên đồng hàng, thân thể dựa sát vào nhau. Mộc Hàn Hạ định trèo xuống nhưng Lâm Mạc Thần đã giữ chặt vai cô, ra hiệu cho cô cứ ở yên đó. Anh dễ dàng nhảy xuống dưới rồi giơ tay về phía cô. Mộc Hàn Hạ cũng không khách sáo, đưa tay cho anh rồi nhảy xuống. Vào giây phút cô chạm đất, Lâm Mạc Thần nhẹ nhàng đỡ lấy thắt lưng cô. Đây vốn là động tác hết sức bình thường nhưng khi anh chạm tay vào người, toàn thân cô hơi run rẩy. Chắc là bởi vì lực của đầu ngón tay anh hoặc cách anh đặt tay có gì đó không đúng.

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, anh đã nhanh chóng buông tay, sắc mặt vẫn không một chút biểu cảm. Cô nghĩ bụng chắc là do mình quá nhạy cảm đây mà.

Hai người đi ra ngoài nhà xưởng, Mộc Hàn Hạ hỏi: "Bên ngoài xảy ra chuyện gì thế?" "Ngoài em ra thì còn có thể xảy ra chuyện gì cơ chứ?"

Lâm Mạc Thần đáp. Câu nói này hơi kỳ lạ. Mộc Hàn Hạ quay sang nhìn anh. Đúng lúc này, có mấy đồng nghiệp đi đến, La Khôn cũng nằm trong số đó.

Lâm Mạc Thần dặn cô ta: "Hãy chăm sóc cho Summer." Nói xong, anh cùng nhân viên đi giải quyết những việc còn lại. Mộc Hàn Hạ dõi theo bóng lưng Lâm Mạc Thần cho đến khi anh khuất dạng.

Thân thể và tinh thần đều kiệt quệ, cô tựa người vào La Khôn: "Em xin lỗi đã khiến mọi người lo lắng."

La Khôn bảo "không sao" rồi dìu cô đi ra cổng nhà máy. Chợt nghĩ tới một chuyện, La Khôn lên tiếng: "Summer, em không biết Lâm tổng lo lắng cho em đến mức nào đâu. Vừa rồi không tìm thấy em, sắc mặt của anh ấy khó coi kinh khủng. Chị chưa từng thấy anh ấy như vậy bao giờ, giống như muốn giết người ấy."

Mộc Hàn Hạ ngậy ra vài giây rồi mỉm cười: "Thế thì chị không biết, Jason là một người đàn ông ngoài lạnh trong nóng. Trước kia, em và anh ấy từng làm việc trong ngành siêu thị ở thành phố Giang. Siêu thị của anh ấy có nhân viên rất hay đau ốm, tuy không nói ra nhưng anh ấy cũng lo lắng và quan tâm đến nhân viên đó. Kỳ thực, anh ấy đều tốt với mọi người." Câu chuyện này hoàn toàn do cô bịa ra. Tuy Lâm Mạc Thần không bạc đãi nhân viên nhưng làm gì có chuyện "quan tâm và lo lắng".

La Khôn tròn mắt ngạc nhiên: "Ồ... Vậy sao? Thật không nhìn ra điều đó."

"Đúng thế." Mộc Hàn hạ đáp. Cô ngẩng đầu, phát hiện đường chân trời đã xuất hiện vệt trắng bạc, báo hiệu trời sắp sáng.

Căn hộ thuê không thể ở được nữa nên La Khôn đưa cô ra khách sạn. Cô một mình trong phòng, lên giường nằm mà không tài nào ngủ nổi. Trăn trở một lúc, di động tí tí, báo hiệu có tin nhắn mới.

Là Lâm Mạc Thần: Em ngủ chưa?

Mộc Hàn Hạ không rõ anh đang ở đâu, bận việc gì. Cô trèm kín chăn, nhả lại: Tôi chưa. Anh xử lý xong công việc chưa?

Lâm Mạc Thần lập tức gọi điện thoại, hỏi: "Sao em vẫn chưa ngủ?"

Đầu bên kia không được yên tĩnh nên cô biết anh vẫn ở bên ngoài. Thế là cô nói: "Tôi ngủ bây giờ đây."

"Tôi vẫn còn một số công việc cần xử lý. Nếu có chuyện gì hoặc khó chịu trong người, em có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào."

Mộc Hàn Hạ im lặng vài giây, nói đùa: "Cảm ơn anh. Nhưng anh đâu phải là bác sĩ, gọi cho anh hình như cũng chẳng có tác dụng gì."

"Sao em biết không có tác dụng?"

Anh thản nhiên trả lời: "Bác sĩ đây ra đây, Lâm Mạc thần thì có mấy người?"

Mộc Hàn Hạ nheo họng. "Em nhớ đấy." Nói xong, anh liền cúp máy. Mộc Hàn Hạ buông điện thoại, ngơ ngẩn một lúc rồi mới nhắm mắt, ép mình đi ngủ.

Mộc Hàn Hạ ở khách sạn nghỉ ngơi một ngày, hôm sau nữa mới đến công ty thì được biết Lâm Mạc Thần đã quay về Bắc Kinh. Vụ gây rắc rối buổi tối hôm trước đã được xử lý đâu vào đấy, không ít tên côn đồ bị cảnh sát bắt giữ, Tạ Lâm cũng bị gọi đi điều tra.

Mục đích chuyến đi Bắc Kinh lần này của Lâm Mạc Thần là tiếp xúc với một số nhà đầu tư mạo hiểm. Trong hai ngày anh đi công tác, Mộc Hàn Hạ có dự cảm anh sẽ gọi điện cho mình nên tự đáy lòng, cô có chút bất an.

Tuy nhiên, Lâm Mạc Thần không hề liên lạc với cô, ngay cả tin nhắn cũng chẳng thấy đâu. Trên thực tế, sau khi bàn xong công việc, Lâm Mạc Thần cầm tách café đứng bên cửa sổ của toàn cao ốc, ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, nhưng trong đầu toàn là hình bóng của Mộc Hàn Hạ.

Anh rút di động tìm đến số của cô rồi lại cười cười, bỏ vào túi quần. Khách sạn mà Mộc Hàn Hạ đang ở tạm nằm gần công ty nhưng chỉ có mình cô, còn La Khôn và mấy đồng nghiệp mới từ Bắc Kinh qua công tác thì ở một khách sạn khác. Cô đoán chắc bên đó không đủ phòng nên cũng chẳng thắc mắc.

Hôm nay tan làm, cô thông thả đi bộ về khách sạn. Ngang qua một số cửa hàng thời trang, cô phát hiện bất kể là thương hiệu nổi tiếng trong nước hay nhãn hiệu trực thuộc Dung Duyệt - tập đoàn có thực lực mạnh nhất khu vực Tây Nam, lưu lượng khách đều không bằng Phong Thần. Điều này khiến cô cảm thấy phấn khởi.

Tuy nhiên, nghĩ đến Lâm Mạc Thần, đến chuyện sự nghiệp của anh ngày càng lớn, trong lòng cô lại có chút phiền muộn.

Về đến đài phun nước ở trước cửa khách sạn, Mộc Hàn Hạ chợt nhìn thấy một hình bóng quen thuộc đứng bên bồn hoa.

Anh đã trở về. Lâm Mạc Thần đang gọi điện thoại. Anh cũng nhìn thấy cô, ánh mắt sáng ngời.

Mộc Hàn Hạ liền đi tới: "Jason."

Anh khẽ gật đầu. Tuy vẫn tiếp tục nói chuyện điện thoại nhưng anh không rời mắt khỏi cô: "Ừ... em nhớ ăn uống cho tốt." Anh dịu dàng dặn dò người ở đầu bên kia.

Mộc Hàn Hạ cười cười, quay người định đi vào trong. Nào ngờ Lâm Mạc Thần phản ứng nhanh, lập tức túm lấy tay cô rồi cúp máy. "Là em gái tôi."

Anh nói: "Em gái ruột."

"Anh có em gái sao?" Mộc Hàn Hạ không khỏi ngạc nhiên.

"Ừ." Anh mỉm cười: "Con bé sống ở thành phố Lâm, năm nay học lớp 12. Sau này các em sẽ có nhiều cơ hội gặp mặt."

Mộc Hàn Hạ vô thức không suy nghĩ sâu hơn về ý tứ trong câu nói của anh. Tuy nhiên, biết đó chỉ là em gái anh, trong lòng cô dễ chịu hơn nhiều. "Anh về từ lúc nào thế?" Cô chuyển đề tài.

"Tôi vừa về." Lâm Mạc Thần đáp: "Chúng ta đi ăn cơm, tôi có chuyện muốn nói với em."

Kỳ thực Mộc Hàn Hạ vẫn chưa ăn tối nhưng cô không muốn gặp riêng anh. Thế là cô viện cớ: "Tôi ăn rồi. Hay là anh đi ăn trước đi rồi tôi sẽ nghe anh sai khiến có được không?"

Lâm Mạc Thần thản nhiên đáp: "Tôi là ông chủ nên lúc tôi ăn cơm, em cũng phải ở bên cạnh để hầu trà rót nước cho tôi."

Mộc Hàn Hạ đành theo anh lên xe. Bình thường cùng anh đi ăn cơm, phần lớn đều là tiệc xã giao hoặc nhà hàng cao cấp. Không ngờ hôm nay anh lại đưa cô đến một quán nhỏ, mặt tiền không lớn, nằm ở khu dân cư đông đúc. Bên trong trang trí sơ sài, chỉ có năm cái bàn.

Bọn họ đến sớm nên chẳng có người khách nào khác. "Anh trở bên bình dân từ lúc nào thế?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

"Ở cùng một chỗ với em coi như tôi cũng trở thành người bình dân rồi." Anh cười: "Lẽ nào em quên, gốc gác của tôi là người thành phố Lâm hay sao? Khi tôi sinh ra, quán này đã có rồi."

Đúng lúc này, ông chủ kiêm đầu bếp đi tới, đưa tờ thực đơn cho bọn họ: "Đây là lần đầu tiên thấy cậu Lâm dẫn bạn đến đây." Trong lòng hơi xao động, Mộc Hàn Hạ nở nụ cười ngọt ngào với chủ quán.

Lâm Mạc Thần vừa xem thực đơn vừa từ tốn trả lời: "Ừm. Nếu không phải người có quan hệ đặc biệt gần gũi, tôi sẽ không dẫn đến đây."

Ông chủ cười cười. Mộc Hàn Hạ lập tức tiếp lời: "Đúng thế. Tôi là tâm phúc của sếp chúng tôi."

Lâm Mạc Thần nhướn mày nhìn cô, không nói thêm điều gì.

Bởi vì tay nghề nấu nướng của ông chủ không tồi nên Mộc Hàn Hạ ăn rất ngon miệng. Còn Lâm Mạc Thần cũng giống như những lần trước, cứ nhìn thấy người phụ nữ này ăn uống say sưa là anh cũng bị tác động, khẩu vị tốt hơn nhiều. Sau bữa cơm, Lâm Mạc Thần đưa Mộc Hàn Hạ đến một công ty bất động sản. Công ty này tên là Khải Gia, nằm trên một tòa văn phòng ở đường vành đai Nhị Hoàn.

Mộc Hàn Hạ hoàn toàn sửng sốt khi nhìn thấy Lâm Mạc Thần rút chìa khóa từ túi quần, mở cửa công ty. "Sao anh lại có chìa khóa?" Cô hỏi.

"Tôi mua rồi." Lâm Mạc Thần trả lời ngắn gọn. Vài giây sau, cô mới hiểu ra vấn đề: "Anh... anh mua công ty này rồi?" Lâm Mạc Thần ngoảnh đầu nhìn cô, mỉm cười. Anh giơ tay vò tóc cô: "Đúng thế. Tôi đã mua đứt rồi."

Diện tích công ty không lớn không nhỏ, chừng bốn trăm mét vuông. Nhìn qua sổ bàn ghế thì đoán có thể chứa từ bốn mươi đến năm mươi nhân viên. Bây giờ là buổi tối nên công ty không có một ai.

Lâm Mạc Thần đi đến bên bức tường kính, ngắm nhìn cảnh đêm bên ngoài. Mộc Hàn Hạ cầm quyển giới thiệu công ty lên xem. Công ty có đủ giấy phép về các hạng mục bất động sản, trước đó từng triển khai một số dự

án nhỏ. Chế độ quản lý và quy trình nội bộ tương đối chuẩn mực, tố chất của nhân viên cũng không tồi.

"Anh... định lấn sang lĩnh vực bất động sản sao?" Cô ngẩng đầu hỏi anh.

"Đúng thế."

Mộc Hàn Hạ nhanh chóng hiểu ra vấn đề. Lĩnh vực bất động sản cần các loại giấy phép và giấy chứng nhận, nên nếu tự đăng kí thành lập công ty thì khâu thủ tục cũng mất rất nhiều thời gian. Trong khi đó ở thành phố Lâm, các công ty bất động sản vừa và nhỏ nhiều như lá rụng mùa thu. Đối với Lâm Mac Thần, mua một công ty là phương thức nhanh nhất để bước vào thị trường. Sau khi có "cái vỏ" của công ty này, anh sẽ có thể tham gia các cuộc đấu thầu về đất đai, nhận thầu công trình xây dựng rồi giao cho đơn vị thi công, triển khai dự án bất động sản hoàn chỉnh.

"Em thấy công ty này phát triển không tồi, tại sao ông chủ lại đồng ý bán cho anh?"

"Tài vụ của họ có vấn đề, nguồn vốn bị đứt đoạn nên mới buộc phải chuyển nhượng."

"Thế à?"

"Em mau lại đây." Anh nói.

"Jason, liệu có phải anh chơi hơi lớn không? Trong giai đoạn này, thị trường bất động sản hơi kém. Tôi nghe nói, nhà nước đang thắt chặt chính sách về lĩnh vực này. Hơn nữa, ngành bất động sản... cần đầu tư rất lớn."

Chữ "lớn" ở đây là so với ngành may mặc. Nguồn vốn đó vào ngành bất động sản không cùng một cấp bậc với việc mở chuỗi cửa hàng quần áo.

Lâm Mạc Thần đương nhiên hiểu ý cô. Anh cười cười: "Tôi đã nói rồi, bởi vì nhìn thấy xu thế của những ngành nghề lớn và lợi ích của nó nên mới về nước làm việc. Lợi ích khổng lồ nằm ở đâu thì tôi sẽ ở đó. Tôi từng thảo luận với một số người bạn làm ở ngân hàng đầu tư. Cho dù bây giờ lĩnh vực này không được đánh giá cao nhưng theo phán đoán của tôi, "mùa xuân" của ngành bất động sản sắp đến rồi. Summer, tôi không bao giờ để ý người khác làm gì. Tôi chỉ quan tâm bản thân muốn đạt được thứ gì và làm thế nào để thực hiện mục tiêu mà thôi." Câu nói của anh khiến Mộc Hàn Hạ sửng sờ.

Không thể không thừa nhận, cô cũng rất mê đắm cái cảm giác chấn động mà mỗi lần anh mang đến cho cô. Thế là cô gật đầu: "Tôi biết rồi." Trên bức tường bên cạnh treo một tấm bản đồ. Đó là bản đồ các dự án bất động sản của thành phố Lâm.

Cô đi tới, nhìn thấy từng mảnh "sơn hà" bị các công ty bất động sản lớn chiếm cứ. Lâm Mạc Thần mà tuốt kiếm xông vào cuộc chiến thì không biết sẽ tạo ra một cơn "mưa máu gió tanh" như thế nào.

Đang mải chìm trong suy tư nên Mộc Hàn Hạ không để ý Lâm Mạc Thần đã tiến lại gần, đứng ngay sau lưng cô. Khi anh chống một tay lên tấm bản đồ, cô liền cảm nhận được nhiệt độ tỏa ra từ lồng ngực của anh. Khuôn mặt của anh như có như không áp vào đầu cô. "Em đang nghĩ gì thế?" Lâm Mạc Thần thì thầm bên tai cô.

Cả người Mộc Hàn Hạ gần như lọt thỏm trong lòng anh. Đằng sau hai người là thành phố rực rỡ ánh đèn, còn phía trước là một tấm bản đồ "sơn hà" hùng vĩ. Giữa trời đất bao la, chỉ có hai bọn họ.

Đầu óc Mộc Hàn Hạ hoàn toàn trống rỗng, trống ngực đập thành thịch. Vào một khoảnh khắc, suýt nữa cô chìm đắm trong bầu không khí mờ ám này.

Cô dùng chút lý trí còn sót lại, đứng tránh sang một bên mới lên tiếng: "Sếp, thật ngại quá, tôi đã chặn mất tầm nhìn của anh rồi."

Lâm Mạc Thần yên lặng trong giây lát, cuối cùng thả tay xuống, đút vào túi quần.

Mộc Hàn Hạ lập tức chuyển đề tài: "Doanh nghiệp bất động sản lớn nhất ở thành phố Lâm chính là tập đoàn Dung Duyệt. Bọn họ cũng là bá chủ khu vực Tây Nam. Việc chúng ta triển khai nghiệp vụ ở thành phố Lâm đã giáng một đòn nặng nề vào lĩnh vực may mặc của họ. Bây giờ mà tiến vào ngành bất động sản thì chúng ta sẽ phải cạnh tranh với họ. Bọn họ lớn mạnh như vậy, chắc chắn sẽ tạo thành áp lực không nhỏ cho chúng ta."

Cô đã phân tích đúng chỗ hiểm, nhưng Lâm Mạc Thần chỉ cười cười: "Nhược điểm của bất cứ người nào đều không phải nằm ở chỗ khác, mà ẩn giấu ngay trong ưu thế của họ."

Mộc Hàn Hạ chăm chú lắng nghe. "Quy mô lớn là ưu thế, cũng là nhược điểm của Dung Duyệt. Ưu thế ở chỗ, họ có thể dễ dàng giành được nhiều đất, tiến hành các dự án lớn. Tuy nhiên, nó cũng sẽ dẫn đến tình trạng "rút dây động rừng", khó mà lo được cả đầu lẫn đuôi. Hơn nữa, việc binh lực quá phân tán ở một góc độ nào đó chưa chắc là đã là điều hay. Em đã rõ chưa?"

Mộc Hàn Hạ đã lờ mờ hiểu ý người đàn ông này. Tuy nhiên, cô vẫn chưa thể tưởng tượng ra kế hoạch cụ thể của anh. Hai người im lặng một lúc, cô đột nhiên hỏi: "Còn anh thì sao? Nhược điểm của anh là gì?"

Lâm Mạc Thần nhìn cô bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa.

Mộc Hàn Hạ thì nghĩ bụng: Ưu điểm của anh là tự tin, thông minh và quyết đoán. Liệu có phải nhược điểm của anh cũng ẩn giấu trong đó? Ví dụ quá tự phụ hay hành sự tàn nhẫn, không chừa đất sống cho người khác? Lâm Mạc Thần nở nụ cười nhàn nhạt: "Trung Quốc có một câu châm ngôn:

Anh hùng khó qua được ái mỹ nhân. Khi tôi yêu một người phụ nữ, có lẽ cô ấy sẽ trở thành điểm yếu của tôi."

Trái tim lỡ nhịp, nhưng cô vẫn thản nhiên đáp: "Anh biết đùa thật đấy. Anh đâu phải là loại người nặng nề về tình cảm?"

Thái độ mờ ám của Lâm Mạc Thần tối qua khiến Mộc Hàn Hàn cọ chút thấp thỏm không yên. Sáng hôm nay, anh lại gọi cô vào văn phòng. Giữa ban ngày ban mặt, tất nhiên cô chẳng sợ anh làm gì mình nên bình thản đi vào: "Jason, có chuyện gì sao?"

"Ở gần quảng trường Thanh Du có một quán café tên là "Quán café lập nghiệp Thanh Du". Thời gian này, em hãy qua bên đó đi."

"Quán café lập nghiệp ư?" Mộc Hàn Hạ khẽ cau mày.

"Đúng thế. Chắc em cũng biết, công ty đang đàm phán vụ đầu tư mạo hiểm*. Nếu có thể kiếm được nguồn đầu tư tốt thì còn gì bằng. Quán café lập nghiệp Thanh Du rất có tiếng trong giới thương nhân. Rất nhiều người lập nghiệp đến đó để tìm kiếm nguồn vốn đầu tư. Nhiều "nhà đầu tư thiên thần"*** và các quan chức cũng hay lai vãng ở đó."

;Chú thích: * Đầu tư mạo hiểm là việc cung cấp vốn tài chính cho các công ty ở giai đoạn ban đầu. ** Nhà đầu tư thiên thần chỉ những cá nhân hay nhóm người giàu có, có khả năng cung cấp vốn cho một số doanh nghiệp. Đối lại, họ sẽ được hưởng quyền sở hữu tương ứng, dưới dạng cổ phần hoặc nợ chuyển đổi. "Nhà đầu tư thiên thần" thường tiến hành đầu tư bằng chính tài sản của họ)

Mộc Hàn Hạ: "Anh muốn tôi đến đó tìm kiếm nguồn vốn đầu tư hay sao?" Lâm Mạc Thần cầm cốc café uống một ngụm: "Dựa vào tài ăn nói của em, làm sao có thể tìm thấy nguồn vốn mà tôi cần. Có điều, Phong Thần sắp bước vào lĩnh vực bất động sản. Em đến đó làm quen với giới thương nhân của thành phố Lâm, để mọi người biết mặt mình cũng tốt."

Mộc Hàn Hạ: "...Vâng."

"Quán đó hơi xa. Ngày mai tôi lái xe đưa em đi."

Cô định từ chối nhưng anh đã cúi xuống xem tài liệu. Cô đành cắn môi, đi ra ngoài. Ngày hôm sau, Lâm Mạc Thần lái xe đến khách sạn đợi Mộc Hàn Hạ để đưa cô tới quán café. Bây giờ đã là giữa mùa đông, thành phố Lâm tuy không có tuyết nhưng không khí buốt giá như thể thấm thấu vào tận xương tủy.

Mộc Hàn Hạ xuống dưới liền nhìn thấy anh đang ngồi trong xe, dáng vẻ biếng nhác, trên mặt đeo chiếc kính râm trông rất ngẫu, cũng rất đẹp trai.

Mộc Hàn Hạ có chút thất thần. Sau đó, cô đi tới mở cửa ngồi ở ghế lái phụ, nói đùa: "Anh đợi tôi thế này thì chẳng khác nào tài xế."

Lâm Mạc Thần vừa nổ máy vừa lên tiếng: "Tôi làm tài xế của em thì có gì không ổn?" Nghe câu này, trái tim Mộc Hàn Hạ khẽ run rẩy, trong lòng bối rối. Nhưng cô nhanh chóng thu lại tâm tư, niệm thầm: ảo giác, ảo giác, ảo giác. Thái độ bất thường của anh đối với cô trong mấy ngày qua đều chỉ là ảo giác của cô mà thôi. Mộc Hàn Hạ không trả lời câu hỏi của anh mà ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lâm Mạc Thần liếc qua gương mặt nghiêng hơi ửng hồng và bình thản của cô, nghĩ bụng: đúng là khó ra tay.

Từ trước đến nay, anh chưa từng theo đuổi con gái. Trước kia đều là phụ nữ bám theo anh, anh còn chẳng thèm để vào mắt. Tuy nhiên, sự trốn tránh của cô suy cho cùng cũng là do ban đầu anh quá tự phụ, là anh gieo nhân nào gặt quả nấy. Bây giờ anh chỉ có thể từ từ tiến từng bước một, đem cô vào trong vòng vây của mình.

"Em mở ngăn đựng đồ ra, bên trong có đồ ăn sáng đấy." Mộc Hàn Hạ mở ngăn đựng ở phía trước mặt, quả nhiên nhìn thấy hai cái bánh sandwich.

"Em ăn đi!" Anh nói.

"Vâng, cảm ơn anh." Mộc Hàn Hạ bóc một cái, nhanh chóng ăn hết. Sau đó, cô bóc cái còn lại, đợi đến khi đèn đỏ liền đưa cho anh. Anh ăn hai miếng, tín hiệu chuyển sang đèn xanh lại đưa cho cô. Gặp đèn đỏ, cô lại đưa cho anh. Cứ lặp đi lặp lại vài lần, trong lòng Lâm Mạc Thần bỗng xuất hiện một cảm xúc ngọt ngào xa lạ khó diễn tả.

Anh dõi mắt về dòng xe cộ ở phía trước, khước miệng khẽ nhếch lên. Tuy mấy ngày qua, Lâm Mạc Thần tỏ ra thân mật một cách bất thường nhưng khi đến quán café, anh đã bỏ lại cô ở nơi xa lạ, còn mình thì lái xe đi thẳng, đầu cũng không ngoảnh lại. Quán café lập nghiệp Thanh Du nằm ở vị trí tương đối khuất nẻo và yên tĩnh, trước cổng có mấy cây ngô đồng rất lớn. Trên cửa màu xanh đậm treo tấm biển đề: "Quán café lập nghiệp Thanh Du".

Bên trong thấp thoáng mấy người khách, đều ăn vận chỉnh tề. Mộc Hàn Hạ hít một hơi sâu, đẩy cửa đi vào. Cô bây giờ không còn non nớt như hồi mới đến Bắc Kinh mà mặc bờ độ công sở lịch sự, tóc buộc ra đằng sau, vai đeo một cái túi giá không rẻ. Vì vậy, sự xuất hiện của cô không hề thu hút sự chú ý của mọi người. Chỉ có nhân viên phục vụ ngồi sau quầy bar mỉm cười với cô. Mộc Hàn Hạ tiến lại gần. Anh chàng phục vụ lễ phép hỏi: "Quý khách muốn dùng gì?"

Cô xem bảng giá, một tách café chỉ có mười tệ. Quy mô quán không nhỏ, lại nằm ở khu vực đắt đỏ của thành phố, giá như vậy quả thực rất rẻ. Cô bất giác có cảm tình với nơi này, nhanh chóng gọi một cốc café. Anh chàng nhân viên vừa pha vừa hỏi: "Lần đầu tiên chị đến đây phải không?"

"Ừ."

"Chị mang theo dự án hay vốn đầu tư?" Mộc Hàn Hạ có chút bất ngờ. Xem ra cậu thanh niên này cũng không phải nhân viên phục vụ bình

thường.

Cô đáp: "Dự án."

Cậu thanh niên gật đầu: "Lát nữa bà chủ của chúng tôi sẽ xuống dưới này, chị có thể nói chuyện với chị ấy, không chừng có thể giới thiệu đối tác cho chị. Những vị khách đang ngồi ở đằng kia cũng đang bàn chuyện làm ăn đấy. Chúc chị may mắn."

"Cảm ơn cậu." Mộc Hàn Hạ tìm một góc ngồi uống, từ tốn thưởng thức café. Cô nghĩ, đến đây đúng là được mở rộng tầm mắt, rất thú vị. Cô đã bắt đầu thích nhiệm vụ này rồi. Vài phút sau có một người phụ nữ cùng mấy người đàn ông trẻ từ trên gác đi xuống.

Cậu nhân viên phục vụ ngồi sau quầy bar liếc mắt ra hiệu với cô. Đợi bà chủ tiễn khách ra cửa rồi quay lại, Mộc Hàn Hạ liền đi tới, lịch sự mở miệng:

"Em chào chị Hứa." Chị Hứa là bà chủ của quán café này. Hồi nãy, cậu nhân viên phục vụ tiết lộ với Mộc Hàn Hạ, mọi người đều gọi chị ta như vậy. Hứa Thiếu An nhìn cô gái trẻ trước mặt rồi ngồi xuống vị trí đối diện.

Mộc Hàn Hạ âm thầm quan sát đối phương. Chị ta là người phụ nữ ngoài ba mươi tuổi, cô gương mặt thanh tú, ấn tượng nhất là đôi mắt sáng ngời như có thể nhìn thấy tâm tư của người đối diện. Chị ta trang điểm nhẹ nhàng, trang phục nền nã, mang lại cảm giác hết sức dễ chịu.

Mộc Hàn Hạ giơ tay, tự giới thiệu: "Em tên là Mộc Hàn Hạ."

"Mộc Hàn Hạ..." Hứa Thiếu An bắt tay cô, mỉm cười: "Cánh tay phải của Lâm Mạc Thần, ông chủ công ty Phong Thần đang rất nổi hiện nay."

Mộc Hàn Hạ giật mình, không ngờ đối phương cũng biết đến một nhân vật nhỏ bé như mình: "Vâng ạ... Không ngờ chị lại biết em?"

Hứa Thiếu An bật cười: "Lâm Mạc Thần hiện có tiếng trong giới kinh doanh ở thành phố Lâm nên tự nhiên có nhiều người biết em. Mộc tổng, hôm nay em đến đây là có chuyện gì vậy?"

Mộc Hàn Hạ vội nói: "Chị cứ gọi em Tiểu Mộc hay Summer là được rồi."

"Ừ, Summer." Giọng chị ta vô cùng dịu dàng.

Theo dự tính ban đầu, Mộc Hàn Hạ không để lộ thân phận ngay mà quan sát và thăm dò tình hình trước. Đúng như Hứa Thiếu An vừa đề cập, hiện tại Phong Thần đang trong khí thế "thụ đại chiêu phong"*, nếu cô nói thẳng ra đến đây để tìm kiếm nhà đầu tư thì không biết sẽ gặp phải loại người gì. Tuy nhiên, cô không ngờ bà chủ lại biết tên mình. Cũng bởi vì có cảm tình với đối phương nên cô quyết định nói thẳng: "Chị Hứa, Phong Thần đang có kế hoạch phát triển thêm một bước nên ông chủ bảo em đến đây xem có nhà đầu tư nào thích hợp, có thể hợp tác với Phong Thần. Tất nhiên, ông chủ cũng muốn em đại diện Phong Thần làm quen với giới doanh nhân của thành phố Lâm. Nhưng đây là lần đầu tiên em đến quán của chị nên chưa biết bắt đầu thế nào."

(Chú thích: * "Thụ đại chiêu phong" tức là cây cao đón gió lớn, càng nổi bật sẽ càng gây sự chú ý.)

Hứa Thiếu An gật đầu: "Ông chủ của các em nghĩ được như vậy là rất tốt. Giới kinh doanh của thành phố Lâm có đặc điểm riêng của mình. Bị ảnh hưởng của nền văn hóa mấy trăm năm nên nhiều doanh nghiệp có mối quan hệ đan xen phức tạp. Bây giờ Phong Thần cũng là một trong số đó nên tiếp xúc và tìm hiểu càng nhiều sẽ càng có lợi cho sự phát triển của công ty, người khác cũng không gây khó dễ cho mình." Câu nói cuối cùng mang một hàm ý sâu xa,

Mộc Hàn Hạ cảm thấy bà chủ này thần thông quảng đại. Nhưng cô cũng biết, có thể mở một quán café như vậy ở thành phố Lâm, lai lịch của chị ta chắc chắn không đơn giản.

Cô khẽ gật đầu: "Vâng, chị nói rất đúng. Khi nào về em sẽ báo lại với anh ấy."

Hứa Thiếu An bị cô chọc cười. Chị ta dặn: "VẬY ĐI. Em cứ ngồi ở đây hay đi dạo một vòng cũng được. Gian trong có nhiều tài liệu về các nhóm và dự án lập nghiệp, nội dung tương đối thú vị. Hôm nay không có hoạt động nhưng tháng nào quán cũng tổ chức diễn đàn theo chủ đề và các hoạt động nhóm. Đối tượng lập nghiệp có thể giới thiệu chi tiết dự án của mình.

Một số nhà đầu tư cũng sẽ có mặt, đặc biệt là các nhà đầu tư thiên thần. Đôi lúc, quan chức thuộc các cơ quan chức năng sẽ "mặc thường phục" vi hành.

Bởi vì chính quyền thành phố rất quan tâm và coi trọng vấn đề lập nghiệp. Tất nhiên, có thể thu hút bọn họ hay không thì phải dựa vào bản thân em. Em hãy về chuẩn bị tài liệu. Lần sau có hoạt động, chị sẽ bảo người báo trước với em."

Mộc Hàn hạ gật đầu: "Thế thì tốt quá. Em cảm ơn chị."

Hứa Thiếu An lại đi lên tầng trên. Mộc Hàn Hạ tiếp tục ở lại quán café. Tuy không có thu hoạch mang tính thực chất nhưng cô đã được nghe nhiều ý tưởng lập nghiệp, cũng trò chuyện với những người trẻ tuổi khác.

Cô cảm thấy mình đang mở ra một cánh cửa mới, thế giới ở bên ngoài cánh cửa đó đang yên lặng chờ đợi nụ hoa nở đầy cành.

Tầm chiều tối, Mộc Hàn Hạ mới rời khỏi quán café trong tâm trạng vô cùng phấn khởi và thoải mái. Hồi làm việc ở thành phố Giang, vì bất đắc dĩ nên cô mới bước vào cuộc chiến thương trường kẻ mất người còn. Đến khi

theo Lâm Mạc Thần "nam chinh bắc chiến", cô luôn sống trong bầu không khí tranh đoạt, đặt lợi ích lên hàng đầu. Nhưng hôm nay, cô đã được tiếp xúc với một môi trường văn hóa kinh doanh hoàn toàn mới.

Không ngờ một nơi kinh doanh lý tưởng như vậy lại thật sự tồn tại. Ở đây, con người không cần báo đáp, không coi lợi ích là mục đích cuối cùng, mà chỉ cung cấp một sân chơi mở, để những người lập nghiệp thể hiện bản thân mình, cũng khiến các nhà đầu tư có thể tìm thấy dự án tâm đắc. Đây thật sự là một sân chơi bỏ ích đối với những người lập nghiệp. Cô nghĩ, trước kia tầm nhìn của mình quá hạn hẹp, đúng là ếch ngồi đáy giếng. Một người thành công trong lĩnh vực kinh doanh mà thật sự có tấm lòng, liệu có phải càng có trách nhiệm với xã hội? Cô lại nghĩ đến Lâm Mạc Thần. Anh có phải là người như vậy không?

Nhưng nhớ tới mấy câu nói: "Lợi ích không lồ ở đâu thì tôi ở đó", "Ngành may mặc có lợi nhuận cực lớn, tại sao tôi không nhảy vào?" của anh, Mộc Hàn Hạ thật khó liên tưởng anh đến một người có tinh thần trách nhiệm với xã hội. Lại nghĩ tới chuyện anh bảo mình đến quán café này để mở rộng tầm mắt, cô cảm thấy, anh là một người bụng dạ thâm sâu, khó dò.

Tập đoàn Dung Duyệt do ông Trương Tất Chính thành lập vào năm 1983. Người nắm giữ tập đoàn ở thời điểm hiện tại là con trai thứ hai của Trương Tất Chính, tên Trương Diệc Phóng. Còn con trai cả Trương Diệc Nho và con trai thứ ba Trương Diệc Lâm chỉ quản lý một công ty nhỏ không phải ngành nghề chủ đạo của tập đoàn.

Dung Duyệt có ba ngành chính là bất động sản, may mặc và sản xuất đồ nội thất. Doanh số hằng năm của tập đoàn vượt qua con số một trăm triệu nhân dân tệ, là doanh nghiệp nộp thuế nhiều nhất ở thành phố Lâm. Bất động sản là lĩnh vực trọng tâm của Dung Duyệt, các công ty bất động sản ở tỉnh ngoài nhiều lần định xông vào "cướp" thị trường nhưng dưới sự chỉ đạo của Trương Diệc Phóng, họ chưa một lần thành công.

Trương Diệc Phóng năm nay bốn mươi hai tuổi, bởi vì kết hôn muộn nên con trai mới ba tuổi. Anh ta không thích mặc comple, thích những trò thể thao mạo hiểm, từng leo lên đỉnh Qomolangma thuộc dãy núi Himalaya, từng tham gia đua xe, mỗi khi rảnh rỗi thường cùng đám thanh niên đi đâu đó leo núi.

Về rượu, anh ta cũng chỉ thích uống loại nặng nhất là Vodka và loại thơm nồng nhất là Mao Đài.

Tuy nhiên trong công việc, anh ta hết sức thân thiện và hòa nhã, nói chuyện vô cùng ôn hòa. Hơn nữa, anh ta giữ gìn tốt, trông chỉ như ngoài ba mươi tuổi. Vợ anh ta là thiên kim của một tập đoàn nào đó, rất hiếm khi xuất hiện công khai. Vì thế, trong công ty vẫn có nhiều nhân viên nữ ao ước được phát triển mối quan hệ tình cảm với anh ta.

Có tin đồn Trương Diệc Phóng từng cặp bồ với nữ phát thanh viên hay ngôi sao nào đó nhưng đều kết thúc êm xuôi. Anh ta không bao giờ dừng lại vì bất cứ người phụ nữ nào.

Lâm Mạc Thần tiến vào lĩnh vực bất động sản chẳng phải là thông tin bí mật gì. Hơn nữa, trong mấy tháng vừa qua, Phong Thần đã khiến lượng tiêu thụ mặt hàng may mặc của Dung Duyệt tuột dốc nghiêm trọng nên bộ phận Chiên lược và Thị trường của tập đoàn đã cử người theo dõi sát sao động thái của anh.

Vì thế, chỉ vài ngày sau khi Lâm Mạc Thần mua công ty bất động sản, một bản báo cáo chi tiết được gửi đến trụ sở Dung Duyệt. Sau khi xem xong báo cáo, Nhiêu Vĩ, Giám đốc công ty bất động sản Dung Duyệt nhận định Phong Thần tuy nhỏ nhưng không thể xem thường.

Thế là anh ta lập tức báo cáo với Trương Diệc Phóng: "Trương tổng! Con người Lâm Mạc Thần ngông cuồng, gan to hơn trời, dám đối đầu với chúng

ta. Tháng sau, chính quyền thành phố sẽ đưa ra mấy lô đất mới, rất có thể cậu ta cũng sẽ nhảy vào.

Mùa đông năm 2008 chính là thời kỳ thị trường bất động sản Trung Quốc bị đóng băng, nhà nước rất hiếm khi xuất đất. Ngoài những doanh nghiệp thực lực cực mạnh như Dung Duyệt, chẳng có doanh nghiệp nhỏ nào dám nhảy vào giành đất với họ.

Trương Diệc Phóng ngồi sau bàn làm việc, tay kẹp điếu xì gà. Nghe xong, anh ta chột mím cười: "Cậu thanh niên này khá thú vị. Cứ để cậu ta nhảy vào, thị trường phải tồn tại sự cạnh tranh mới lý thú."

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đình Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Một buổi sáng mùa đông tràn ngập ánh sáng ấm áp, Lâm Mặc Thần và Mộc Hàn Hạ ngồi trong phòng họp, nghe người của công ty con chuyên về lĩnh vực bất động sản báo cáo.

Trên tường treo tấm bản đồ mà Lâm Mặc Thần và Mộc Hàn Hạ nghiên cứu vào buổi tối hôm đó nên khi nhìn thấy tấm bản đồ này, cô có chút mất tự nhiên.

"Đợt tới, chính quyền thành phố sẽ tung ra năm lô đất. Chúng tôi nhận định, trong đó ba lô là có giá trị với Phong Thần." Giám đốc bất động sản tên Tôn Chí phát biểu: "Lô đất A nằm ở trung tâm thành phố, thuộc vị trí tốt nhất nhưng đơn giá cũng cao nhất. Tuy nhiên, lô đất này chúng ta không dễ giành được, bởi vì xung quanh là đất của Dung Duyệt. Có thể phán đoán, Dung Duyệt đợi lấy nốt lô đất này để tiến hành một kế hoạch tổng thể. Hơn nữa, diện tích mảnh đất không lớn nên đối với chúng ta, lợi ích thu được sẽ có hạn. Dung Duyệt kiểu gì mà chẳng giành bằng được, bọn họ có quan hệ rất tốt với chính quyền thành phố nên chúng ta sẽ khó cạnh tranh. Vì thế, chúng tôi không đề cử lô đất này."

Mọi người đều im lặng lắng nghe, Mộc Hàn Hạ thầm tổng kết, lô đất A có vị trí tốt, đơn giá cao, diện tích nhỏ, đối thủ cạnh tranh lại rất mạnh, vì thế không phù hợp với công ty mới chân ướt chân ráo vào nghề như Phong Thần.

Tôn Chí nói tiếp: "Lô đất B và C đều nằm ở gần trung tâm, vị trí tương tự nhau, cũng là miếng đất có tiềm năng khai thác nhất. Trong đó, lô B có diện tích lớn hơn nên cần bỏ vốn nhiều hơn. Tôi cho rằng lô C là lý tưởng nhất,

bất kể về diện tích, vị trí hay dự toán giá thành. Hơn nữa, gần khu C còn có một hồ nước nhỏ, phong cảnh tương đối đẹp. Tóm lại, những miếng đất như vậy đều là sự lựa chọn hàng đầu của các doanh nghiệp bất động sản, chỉ không biết Dung Duyệt có thái độ như thế nào về lô đất này. Tôi đoán, chưa chắc họ đã có hứng thú với khu đất nhỏ, nằm riêng rẽ, bởi từ trước đến nay, họ đều thực hiện những dự án lớn."

Ánh mắt Mộc Hàn Hạ sáng ngời. Nói như vậy, lô đất C chính là mục tiêu lý tưởng nhất đối với một doanh nghiệp mới như Phong Thần.

"Anh hãy sắp xếp thứ tự ba lô đất này đi." Cô đề nghị.

Tôn Chí cất giọng chắc nịch: "C lớn hơn B lớn hơn A. Đây cũng là thượng sách, trung sách và hạ sách của Phong Thần chúng ta."

Sau khi cuộc họp kết thúc, Mộc Hàn Hạ ngần ngừ ở bên ngoài một lúc, cuối cùng không chịu nổi, gõ cửa văn phòng của Lâm Mạc Thần.

Anh đang gọi điện thoại, nói chuyện bằng tiếng Anh rất trôi chảy. Mộc Hàn Hạ chỉ có thể nghe thấy mấy từ như "một công ty", "kiến trúc sư xuất sắc nhất", "tham gia một cách thoả đáng", "giành được lô đất".

Đợi anh cúp máy, cô hỏi: "Ai thế?"

Lâm Mạc Thần cười cười: "Một người bạn là kiến trúc sư ở bên Mỹ, tên là Antony. Tôi mời cậu ấy đến đây, làm kiến trúc sư trưởng của chúng ta."

Mộc Hàn Hạ lập tức hiểu ra ý đồ của anh. Phong Thần là một công ty mới và nhỏ nên mang lại cảm giác thực sự kém xa Dung Duyệt.

Tuy nhiên, bản thân Lâm Mạc Thần tốt nghiệp trường đại học danh tiếng ở bên đó, bây giờ lại mời được kiến trúc sư nước ngoài nên sẽ gây một ấn tượng hoàn toàn khác.

Cô lâm bẩm: "Anh đang giờ chiều bài của mấy "công ty vỏ bọc*" đấy à..." Lâm Mạc Thần nghe thấy rõ ràng, nghiêm giọng hỏi: "Em nói gì thế?"

(*"Công ty vỏ bọc": là công ty tồn tại trên giấy, không có tài sản cố định, địa điểm và nhân viên cụ thể. Ngày nay, nhiều "công ty vỏ bọc" dùng cho những hoạt động phi pháp như trốn thuế, rửa tiền hay khủng bố...

"Không có gì." Cô vội đáp. Hai người mắt đối mắt, Mộc Hàn Hạ lại cảm thấy bối rối.

Mấy ngày nay, lúc bàn công việc thì không sao nhưng mỗi khi ở riêng bên nhau, ánh mắt anh dường như cản trở nên sâu thẳm, khiến tâm tư của cô hỗn loạn.

Lâm Mạc Thần xem đồng hồ rồi lên tiếng: "Chúng ta đi ăn cơm, vừa ăn vừa nói chuyện. Tôi đã đặt món em thích..."

Còn chưa dứt lời, điện thoại bất chợt đổ chuông, anh liếc qua màn hình rồi bắt máy: "A lô, Serena."

Nếu Trình Vi Vi khiến Mộc Hàn Hạ cảm thấy hơi khó chịu nhưng không để trong lòng thì Tiết Ninh mới là người cô thật sự để tâm. Bởi vì trong tiềm thức, cô không thể không thừa nhận, bản thân thua kém Tiết Ninh ở mọi phương diện. Cảm giác bất lực khi không có cách nào đuổi kịp đối phương khiến lòng tự trọng của cô bị tổn thương. Mọi người đều cho rằng Tiết Ninh rất xứng đôi với Lâm Mạc Thần. Tuy rằng không có phản ứng nhưng lẽ nào anh không nghĩ vậy sao?

"Cảm ơn cô đã giới thiệu cô với Phó thị trưởng Doãn. Thanks." Lâm Mạc Thần vẫn đang vui vẻ nói chuyện điện thoại.

"Tôi ra ngoài đây." Mộc Hàn Hạ nói nhỏ rồi quay người.

Lâm Mạc Thần: "Serena, phiền cô đợi một lát."

Anh ngẩng đầu nhìn Mộc Hàn Hạ: "Summer, em đi vội như vậy làm gì? Chẳng phải đã nói sẽ ăn tối cùng tôi hay sao? Tôi đã đặt chỗ ở nhà hàng Thanh Việt Hiên mà em thích."

Không đợi cô trả lời, anh lại nói vào điện thoại: " Xin lỗi, chúng ta tiếp tục..."

Mộc Hàn Hạ hoàn toàn sững sờ. Vừa rồi khi nói chuyện với cô, Lâm Mạc Thần không che di động. Thế có nghĩa là, Tiết Ninh đã nghe thấy hết. Tâm trạng của Mộc Hàn Hạ trở nên rối bời trong giây lát. Lúc này, Lâm Mạc Thần cũng kết thúc cuộc điện thoại.

Anh đứng dậy, cầm áo khoác đi đến bên cô, liếc cô một cái: "Đi thôi."

Mộc Hàn Hạ vẫn đứng tại chỗ, mỉm cười nói: "Anh nói như vậy, Serena hiểu nhầm mối quan hệ của chúng ta thì sao?"

"Tôi và cô ta vốn chẳng có gì. Cô ta hiểu lầm hay không cũng đâu có liên quan đến tôi." Anh thản nhiên đáp.

Hai người chạm mắt nhau, Mộc Hàn Hạ chẳng biết nói gì nên quay người đi ra ngoài. Lâm Mạc Thần thông thả bước theo cô, đột nhiên mở miệng: "Có cần tôi gọi trình Vi Vi nữa không?"

Mộc Hàn Hạ đờ người, có cảm giác mặt nước phẳng lặng bấy lâu đã bị chọc thủng. Anh chính là người chọc thủng, ép cô phải đối diện.

Cô cúi đầu nói nhỏ: "Anh không cần phải làm như vậy."

"Tôi nghĩ cần chứ." Anh thản nhiên đáp. Hai người lặng thinh. Văn phòng lớn bên ngoài có bảy, tám nhân viên. Lâm Mạc Thần còn đang nghĩ xem, lát nữa ăn cơm sẽ "tấn công" người phụ nữ này bằng cách nào, cô đã cất cao giọng: "Lâm tổng bảo mọi người làm lưng vất vả nên muốn mời mọi người đến nhà hàng Thanh Việt Hiên liên hoan."

Đồ ăn ở Thanh Việt Hiên ngon nhưng rất đắt, mọi người liền hoan hô ầm ĩ: " Cảm ơn Lâm tổng!" ,"Cảm ơn Jason!". Mộc Hàn Hạ về chỗ ngồi của mình, có người hỏi: "Giám đốc Mộc không đi sao?"

Cô vẫn cúi đầu, bình thản trả lời: "Tôi có chút việc. Mọi người cứ đi đi, nhớ ăn cả phần của tôi nữa nhé."

Lâm Mạc Thần đứng im, nhìn gương mặt lạnh lùng hiểm thấy của cô. Trầm mặc trong giây lát, anh mỉm cười, quay người đi ra ngoài.

Mộc Hàn Hạ không phải là thánh nhân nên chẳng có cách nào giữ bình tĩnh khi nghe những lời thổ lộ gián tiếp của Lâm Mạc Thần. Hơn nữa , anh lại là người luôn tồn tại ở đáy sâu trong trái tim cô. Chính vì thế, tâm trạng của cô vô cùng hỗn loạn.

Hôm sau, Mộc hàn Hạ đến quán cafe Thanh Du, trốn ở đó cả ngày. Ở đây dù sao cũng không cần chạm mặt Lâm Mạc Thần.

Buổi trưa, Mộc Hàn Hạ ngồi trong góc quán café, viết bản kế hoạch liên quan đến Phong Thần. Tuy Lâm Mạc Thần coi thường cô, khẳng định cô sẽ chẳng tìm được nhà đầu tư mạo hiểm nào nhưng cô vẫn muốn thử một lần.

Hôm nay là ngày thường nên quán rất vắng vẻ. Uống hết cốc café, Mộc Hàn Hạ lại ra quầy bar mua thêm cốc nữa. Đi ngang qua bàn bên cạnh, cô thấy một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi đang dùng máy tính xách tay. Khoé mắt cô phát hiện ông ấy đang làm một văn bản PPT* nhưng lại không biết dùng con chuột vẽ khung hình. (*PPT: viết tắt của từ Powerpoint, là một ứng dụng quan trọng của Microsoft Office để tạo ra bản trình bày minh hoạ.)

Mộc Hàn Hạ dừng bước: "Chú ơi! Chú có cần cháu vẽ giúp không ạ?" Người đàn ông ngẩng đầu nhìn cô, đó là một gương mặt gãy với ánh mắt sáng có thần. Dường như bất ngờ vì có người gọi mình là "chú" ở nơi thế

này, ông ấy im lặng vài giây rồi cười nói: "Được thôi, nhờ cháu giúp. Cảm ơn cháu."

Mộc Hàn Hạ nhanh chóng giúp người đàn ông vẽ vài khung hình vuông rồi dạy ông sử dụng một số phím tắt. Người đàn ông tuy có tuổi nhưng đầu óc vẫn tinh nhanh, lại nghiêm túc học hỏi nên chẳng mấy chốc đã nắm được kiến thức cơ bản.

Thật ra trước đó, Mộc Hàn Hạ cũng có chút ấn tượng về người đàn ông này. Quán café vốn vắng vẻ, cô và người đàn ông đó lại thường xuất hiện vào cùng một thời điểm. Hơn nữa, người có tuổi như ông ấy xuất hiện ở quán café lập nghiệp nên dễ gây sự chú ý.

Mộc Hàn Hạ từng hỏi nhân viên phục vụ: "Chú kia là ai vậy?" Anh chàng hạ giọng đáp: "Hình như là giáo sư về hưu của một trường đại học nào đó, họ Phương. Chị có thể gọi ông ấy là lão Phương. Ông ấy có một số thành quả nghiên cứu nên muốn tìm nguồn đầu tư. Bằng tuổi này vẫn phải bôn ba, kể ra cũng đáng thương thật đấy."

Vì thế hôm nay bắt gặp lão Phương "đánh vật" với PPT, cô mới không nhịn nổi, liền ra tay giúp đỡ.

Sau đó, Mộc Hàn Hạ quay về chỗ ngồi, tiếp tục bản kế hoạch của mình. Cô làm việc rất tập trung, mắt dán vào màn hình laptop. Không biết bao lâu sau, một giọng nói sang sảng vang lên: "Ngữ pháp câu này sai rồi."

Mộc Hàn Hạ giật mình, ngẩng đầu liền nhìn thấy lão Phương. Ông đứng ở sau lưng cô từ lúc nào, đang nhìn vào màn hình của cô. Mộc Hàn Hạ hơi xấu hổ. Hồi cấp ba, tuy môn tiếng anh của cô rất khá nhưng cũng chỉ là trình độ phổ thông.

Ở quán café lập nghiệp này, mọi người đều làm đồ án bằng hai thứ tiếng nên cô đành vừa tra từ điển, vừa nghiêm ngẫm để viết. "Will bring great influence to the industry." (Mang lại ảnh hưởng lớn cho ngành nghề),

không phải là "in the industry". Lão Phương nói tiếng anh rất chuẩn và trôi chảy, khiến Mộc Hàn Hạ tròn mắt.

"Wow, cháu cảm ơn chú." Cô liền sửa lại: "Cháu viết hoa cả mắt nên mới thế."

Lão Phương tiếp tục đọc, tỏ ra bất ngờ: "Cháu phân tích rất sâu, quan điểm cũng sắc bén, đúng là không tồi."

Mộc Hàn Hạ cũng không khách sáo: "Cảm ơn lời khen của chú."

Lão Phương mỉm cười, lại nói: "Trông cháu còn rất trẻ, chắc tầm hai mươi hai, hai mươi ba đúng không? Cháu tốt nghiệp trường đại học nào vậy?"

"Cháu chưa từng học đại học ạ." Mộc Hàn Hạ lắc đầu.

Hai ngày sau là cuối tuần, Mộc Hàn Hạ dậy sớm, đi đến công viên gần quảng trường Thanh Du. Lúc này đã có nhiều người tập thể dục buổi sáng. Cô chạy một vòng nhưng không gặp người quen nào, trong lòng có chút đáng tiếc. Sau khi chạy vài vòng, đến bên hồ nước nghỉ ngơi, cô liền nhìn thấy một hình bóng cao gầy, mặc bộ đồ tập, đang luyện thái cực quyền. Người đó chính là lão Phương.

Mộc Hàn Hạ tiến lại gần, định chào hỏi nhưng ông đang nhắm mắt, thần sắc rất tập trung. Thế là cô không làm phiền, đứng một lúc rồi làm theo ông. Tập xong một bài, lão Phương mở mắt, liền nhìn thấy một cô gái trẻ ở bên cạnh, vẫn còn đang múa may. Ông cũng không ngạc nhiên, thông thả thu quyền, đứng thẳng người mới hỏi: "Sao cháu lại đến đây?"

"Cháu đến tập thể dục ạ. Không ngờ gần quán café lại có một nơi tuyệt vời như vậy. Lẽ nào chú "cắm rễ" ở quán café là để tìm nhà đầu tư thật sao?"

Lão Phương cười cười: "Ừ. Cháu ăn sáng chưa?"

"Chưa ạ."

"Thế thì đi ăn với chú đi."

"Vâng ạ." Hai người rời khỏi công viên, đi bộ đến quán bán đồ ăn sáng. Đến cửa, Mộc Hàn Hạ đột nhiên dừng bước: "Chỉ có cháo trắng với dưa muối thôi ạ?"

Lão Phương đáp: "Ừ. Quán này nấu cháo rất ngon, vị thanh đạm, không có mùi dầu mỡ, muối mặn. Chú rất hay ăn ở đây."

Nhưng Mộc Hàn Hạ thèm vị dầu mỡ, muối mặn cơ. Cô ngoảnh đầu về chiếc xe treo tấm biển "Phở cay" cách đó không xa, đồng thời nói với lão Phương: "Hay là chú cứ vào ăn trước. Cháu đi làm bát phở rồi quay lại ăn cháo sau." Lão Phương phì cười, lắc đầu.

Ông không miễn cưỡng, một mình đi vào trong quán. Mộc Hàn Hạ bê bát phở, đứng ăn bên vệ đường. Lão Phương đã ngồi xuống. Nhưng nhìn cô gái ở ngoài kia, cuối cùng ông không chịu nổi, đứng dậy tới chỗ cô. Mộc hàn Hạ ngạc nhiên hỏi: "Có chuyện gì vậy chú?"

Lão Phương cất giọng ôn hoà: "Sao cháu có thể đứng ăn ở bên đường. Mau theo chú qua bên kia, ngồi ăn tử tế đi." Mộc Hàn Hạ húp nốt miếng cuối cùng, vứt cái bát giấy vào thùng rác mới lên tiếng: "Thế thì chú không biết rồi. Hồi ở thành phố Giang, cháu cũng thường như vậy. Cháu không có thời gian ngồi đàn hoàng, ăn thong thả."

Lão Phương nhìn cô bằng ánh mắt mang hàm ý nào đó. Ông gật đầu: "Thì ra là vậy."

Hôm sau, Mộc Hàn Hạ đến công ty. Vừa ngồi chưa được bao lâu, Lâm Mạc Thần đã gọi cô vào phòng làm việc của anh. Mộc Hàn Hạ gõ cửa đi

vào, anh ngẩng đầu , nhìn cô đăm đăm.

Từ hôm cô từ chối ăn cơm cùng anh, hai người đã ba ngày không gặp.
"Mấy hôm nay em bận gì?" Anh hỏi.

"Tôi đến quán café Thanh Du, thực hiện nhiệm vụ anh giao phó."

"Có thu hoạch gì không?"

Mộc Hàn Hạ lắc đầu: "Vẫn chưa." Ngừng một lát cô nói: "Anh hy vọng tôi có thu hoạch gì?"

Lâm Mạc Thần yên lặng nhìn cô, vài giây sau, anh bỗng dừng mỉm cười:
"Em thông minh, linh hoạt, lương thiện, quyết đoán lại không thiếu tham vọng. Bởi vì cho rằng em có thể tạo ra một khả năng vô hạn nên mới cử em đến quán café lập nghiệp đó."

Mộc Hàn Hạ ngẩng người. Cô đi theo người đàn ông này lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên nhận được đánh giá cao như vậy từ anh. Cô chợt có suy nghĩ, không phải anh muốn theo tuổi nên nịnh cô đấy chứ? Tuy nhiên từ trong tiềm thức, cô biết rõ Lâm Mạc Thần không phải loại người công tư bất phân. Anh nói ra miệng đều là lời nói thật lòng. Trong lòng Mộc Hàn Hạ không có cách nào bình tĩnh. Ngoài miệng cô vẫn nở nụ cười nhàn nhạt: " Vâng."

Bắt gặp gương mặt ửng hồng và ánh mắt trốn tránh của cô, trái tim Lâm Mạc Thần xuất hiện một cảm giác vấn vương. Bây giờ anh đã hiểu, cảm xúc này gọi là yêu thương, là muốn có được cô. Tuy nhiên, Lâm Mạc Thần cũng biết mình không thể vội vàng.

Anh lại hỏi: "Gần đây, em gặp những ai ở quán café?"

Mộc Hàn Hạ cũng thu lại tâm tư, đáp: "Phần lớn là những người lập nghiệp và một vài nhà đầu tư nhưng không nói chuyện nhiều. Tôi cũng

đang kết giao với một người khá đặc biệt, nhưng ông ấy chỉ là một người đã về hưu mà thôi."

Cô nói tương đối hàm hồ, Lâm Mạc Thần cười khẽ một tiếng: "Đừng giả ngốc nữa, trong lòng em biết rõ rồi còn gì." Mộc Hàn Hạ cười cười, không nói thêm điều gì.

Chiều tối, Giám đốc công ty bất động sản Dung Duyệt- Nhiêu Vĩ và mấy tâm phúc họp bàn trong phòng hội nghị. Cuộc họp này quy mô không lớn, chỉ tập trung thảo luận vấn đề liên quan đến Phong Thần.

Một vị giám đốc nói: "Nhiêu tổng! Chúng tôi đã tìm hiểu được rồi. Phong Thần đang nhắm vào ba lô đất A, B, C và cũng tham gia cuộc đấu thầu của chính quyền thành phố."

Nhiêu Vĩ năm nay ba mươi lăm tuổi. Là một nhân viên kỳ cựu dưới trướng Trương Diệc Phóng, anh ta cũng có phong cách làm việc quyết đoán của ông chủ. Việc Trương Diệc Phóng đánh giá cao một thằng trẻ ranh như Lâm Mạc Thần khiến anh ta có chút không vui.

Anh ta hỏi: "Nguồn tin có đáng tin cậy không?"

"Có ạ. Việc Lâm Mạc Thần thu mua công ty bất động sản chẳng phải điều gì bí mật. Không biết chừng vài ngày nữa sẽ có thông tin về phương án dự thầu của họ đấy chứ."

Nhiêu Vĩ cười nhạt: "Với thực lực của Phong Thần, không thể cùng lúc bỏ thầu cả ba lô đất. Đối với kẻ mới nhập cuộc, một lô đất có diện tích vừa phải, đồng thời có tiềm năng tăng giá trị mới là mục tiêu của họ. Tôi đoán sự lựa chọn hàng đầu của Lâm Mạc Thần là lô C, sau đó là lô B và cuối cùng là lô A."

"Nhiêu tổng đoán quá chuẩn. Theo tôi được biết, ý tứ của họ đúng là như vậy." Nhiêu Vĩ cất giọng nghiêm túc: "Nếu giành được lô C, rất có thể

Phong Thần sẽ tạo được chỗ đứng trên thị trường bất động sản thành phố Lâm. Dung Duyệt phải lấy bằng được cả ba lô đất, đặc biệt là lô đất C. Bộ phận kế hoạch hãy coi đây là dự án quan trọng nhất trong năm nay, hãy tập trung toàn bộ tinh lực, không được cho Lâm Mạc Thần bất cứ cơ hội nào."

Buổi tối giá lạnh, xe taxi dừng lại trước một nằm bên hồ ở ngoại ô thành phố. Mộc Hàn Hạ xuống xe, đi vào căn phòng lớn mà Lâm Mạc Thần đã bao. Vừa đẩy cửa vào, cô đã thấy Lâm Mạc Thần và hai người đàn ông ngoại quốc trẻ tuổi ngồi ở ghế sofa. Nhìn thấy cô, anh hạ giọng giới thiệu: "Kia là Summer." Hai người đàn ông lộ vẻ mặt đã sáng tỏ và hung phấn. Mộc Hàn Hạ cũng phát hiện ra ánh mắt khác thường của họ. Quả nhiên một người thì thầm: "...Cô gái của cậu à?", "Cô ấy xinh quá."

Lâm mạc Thần "ừ" một tiếng. Mộc Hàn Hạ cố tỏ ra trấn tĩnh, đi đến chào hỏi hai người nước ngoài. Lâm mạc Thần bình thản giới thiệu, người đàn ông cao hơn chính là kiến trúc sư trưởng Antony, người thấp hơn là trợ lý của anh ta.

Sau khi đến Trung Quốc, Lâm Mạc Thần đã bố trí họ ở nơi này, phương án thiết kế cũng được làm tại đây, coi như giữ bí mật tuyệt đối. Hôm nay, anh bảo Mộc Hàn Hạ đến nghe thành quả của họ. Ba người đàn ông trao đổi bằng tiếng Anh giọng Mỹ. Mộc hàn Hạ ngồi bên cạnh Lâm Mạc Thần, cũng nghe được vài từ.

Lâm mạc Thần đột nhiên quay sang cô hỏi: "Em có hiểu không?"

Mộc Hàn hạ lắc đầu. "Chẳng phải hồi cấp ba em học giỏi lắm sau? Sau này sẽ gặp phải nhiều tình huống tương tự, em phải bổ túc thêm tiếng Anh mới được." Câu nói này đã chạm đến tâm tư bấy lâu của Mộc Hàn Hạ, cô lên tiếng: "Tôi đã từng có ý định, sau này cso cơ hội sẽ ra nước ngoài."

"Em muốn đi đâu?" Lâm Mạc Thần hỏi.

"Nước Mỹ."

Anh mỉm cười: "Nước Mỹ cũng không tồi, em định đi Mỹ làm gì?"

"Nếu được thì tôi muốn đi học." Mộc Hàn Hạ đáp.

Bốn mắt nhìn nhau. Anh cất giọng dịu dàng: "Em muốn đi đâu cũng được." Người phụ nữ tôi yêu, em muốn đi đâu thì hãy cứ thoải mái bước đi.

Trái tim Mộc Hàn Hạ lỡ nhịp. Cảm thấy ánh mắt anh như vực sâu vạn trượng, chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ vô thức rơi vào trong đó, cô liền cúi đầu né tránh.

Nếu không phải bên cạnh còn có hai "kỳ đà cản mũi". Lâm Mạc Thần thật muốn nắm tay cô ngay lập tức. Thăm dò và mê hoặc đã đủ nhiều, anh không muốn chấp nhận sự chồn tránh của cô thêm nữa.

Bốn người đi vào phòng họp. Antony bắt đầu nói về phương án thiết kế của anh ta. Tuy không hiểu hết nhưng kết hợp cả văn bản lẫn hình vẽ, Mộc Hàn Hạ cũng nắm được ý chính. Antony đánh giá cao về trình độ xây dựng nhà cửa ở thành phố Lâm, đặc biệt là những kiến trúc sư của Dung Duyệt. Họ tương đối chú trọng đến tính hợp lý trong việc thiết kế các căn hộ, về chất lượng và "xanh hoá" cũng không tồi. Tuy hệ số sử dụng đất cao một chút, nhưng khá hơn nhiều so với những toà nhà theo một công thức bất biến mà các thành phố khác của Trung Quốc điên cuồng xây dựng. "Có điều, thiết kế của những toà kiến trúc này đều thiếu linh hồn." Antony nói: "Jason, phương án mà tôi thiết kế cho cậu, chắc chắn sẽ khác thiên hạ, khiến con người cảm thấy sự cộng hưởng linh hồn. Bất kể mục tiêu của cậu là lô đất A, B, hay C, tôi cũng hy vọng nó có thể giúp cậu chiến thắng đối thủ mạnh hơn."

Anh ta mở một đoạn băng có hình ảnh 3D sống động như thật. Đầu tiên là hình ảnh khu rừng rậm chìm trong sương mù. Tiếng chim hót véo von, tiếng suối chảy róc rách vang lên rõ mồn một, khiến con người có cảm giác như đang ở trong đó. Ánh mặt trời ngày càng chói lọi, sương mù dần tan

biển. Thì ra đó không phải là khu rừng rậm, mà chỉ là một rừng cây nhỏ cao thấp khác nhau, mấy toà nhà cao tầng màu xanh ngọc toạ lạc trong đó.

"Đây là toà nhà của chúng ta." Antony nói.

Mộc Hàn Hạ lặng lẽ theo dõi. Cô rất thích phần mở đầu yên tĩnh và có phong cách cổ như vậy. Quan sát kỹ mới thấy, cả toà nhà không bằng phẳng như khu chung cư bình thường mà nhấp nhô theo địa thế. Rất nhiều cây táo, cây lựu, cây hợp hoan, cây ngân hạnh... xen kẽ lẫn nhau. Nếu đi con đường nhỏ nằm giữa hàng cây, bạn sẽ không có cảm giác đang ở một nơi do con người xây dựng lên, mà là khu rừng vừa đẹp đẽ vừa yên tĩnh. Nước được dẫn từ hồ ở phía xa, tạo thành một dòng hẹp và dài uốn lượn giữa những toà nhà.

Hình ảnh chuyển sang buổi đêm, ánh trăng sáng chiếu xuống, tạo thành cảnh tượng đẹp đến mức khiến bạn có cảm giác như đang ở thế ngoại đào viên. Sau đó đi vào trong nhà. Chi tiết đầu tiên không phải là phòng khách rực rỡ mà chỉ có một cánh cửa tĩnh mịch, trên bờ tường treo một ngọn đèn nền kiểu dáng thời Trung cổ, toả ánh sáng màu vàng ấm áp xuống thảm cỏ và lối đi nhỏ trước cửa. Phần lớn các căn hộ có diện tích khoảng tám mươi đến chín mươi mét vuông, vuông vắn và sáng sủa. Bởi vì toà nhà được thiết kế rất thoáng, cảnh quang bên ngoài lại theo kiểu vòng quanh nên từ mỗi cửa sổ của căn hộ đều nhìn thấy cây cỏ và dòng nước.

Trong sương mù dày đặc, nhà cửa ở bên ngoài khu chung cư tựa như cách rất xa. Ấn tượng nhất là ban công của mỗi căn hộ. Cây xanh ở ban công sẽ được bố trí xong xuôi trước khi chủ nhà dọn vào ở. Phần này do kiến trúc sư cảnh quan xuất sắc ở bên Mỹ, cũng là một người bạn của Antony thiết kế. Khi đứng ngắm cảnh ở ngoài ban công, bạn sẽ có cảm giác cây cối bên cạnh bạn cũng là một bộ phận không thể tách rời của cảnh quan bên ngoài. Tựa như những cây xanh tươi ở xung quanh lan cả vào nhà bạn. Bởi vì tiêu tốn phần lớn diện tích vào cảnh quan nên khu chung cư không có nơi vui chơi công cộng, không có cửa hàng, cửa hiệu, bãi đỗ xe được

xây dưới tầng hầm. Bốn hướng đông, tây, nam, bắc đều có cổng ra vào, có bảo vệ canh gác nghiêm ngặt. Ngoài ra, góc phía bắc khu chung cư sẽ được xây một trường tiểu học trọng điểm.

Đơn giá của khu chung cư này cao hơn một phần ba so với những khu chung cư khác trong cùng địa bàn. Nhưng bởi vì diện tích của mỗi căn hộ không lớn nên tổng giá trị cũng không quá đắt.

"Jason! Thực hiện dự án này, chưa chắc cậu đã kiếm được nhiều tiền nhưng người dân ở thành phố Lâm nhất định sẽ muốn mua nhà của cậu." Antony nói.

Lâm Mạc Thần: "Đây chính là thứ tôi cần. Thị trường bất động sản hiện đang trong thời kỳ ảm đạm. Tôi phải tạo ra một sản phẩm đi ngược lại với thị trường."

Anh quay sang Mộc Hàn Hạ: "Em thấy thế nào?"

Mộc Hàn Hạ vẫn dõi mắt lên màn hình, tựa như hồi tưởng lại: "Anh có biết tôi thích nhất chi tiết nào không?"

"Chi tiết nào?" "Tôi thích nhất ngọn đèn treo trước cửa, bởi nó chiếu sáng con đường cho người trở về trong đêm gió tuyết, cũng khiến tôi cảm thấy sự ấm áp của gia đình."

Lâm mạc Thần mỉm cười. "Phải công nhận bản thiết kế này rất tuyệt vời." Mộc Hàn Hạ nói giọng nghiêm túc: "Rất xuất sắc và đặc biệt. Tôi nghĩ, chắc chắn nó sẽ gây ấn tượng với những người tổ chức đấu thầu của chính quyền thành phố.. Còn đối với thành phố Lâm, đây sẽ là một cảnh quan hấp dẫn. Khách hàng chắc chắn đều muốn mua. Tôi cũng muốn mua một căn đây này."

"Sau này em sẽ có ngôi nhà càng đẹp hơn." Anh nói.

Mộc Hàn Hạ ngoảnh đầu đi chỗ khác : " Vâng. Tôi sẽ tự để dành tiền mua nhà." Lâm Mạc Thần lặng thinh.

Nhờ sự gợi ý của Antony, Mộc Hàn Hạ đã thức trắng mấy đêm để sửa lại toàn bộ bản kế hoạch mà mình làm ở quán café Thanh Du trước đó. Trong bản kế hoạch mới, cô đã trình bày một cách toàn diện nét độc đáo và tiềm năng của Phong Thần. Cô tin, thế nào cũng có nhà đầu tư động lòng khi xem bản kế hoạch này. Hôm nay, Mộc Hàn Hạ lại gặp lão Phương ở quán café. Ông vẫy tay gọi cô đến, đưa cho cô hai lọ mật ong. "Sao chú không giữ lại mà dùng?" Cô hỏi.

Lão Phương đáp: "Có người cho chú, nhưng chú không ăn đồ ngọt. Mấy cô gái trẻ như cháu chắc thích nó đúng không?"

Cảm thấy ấm áp trong lòng, Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Cháu cảm ơn chú. Lần sau cháu sẽ biểu chú đặc sản của thành phố Giang."

Lão Phương chỉ cười cười. Mộc Hàn Hạ lại nói: "Đúng rồi. Cháu đã làm lại bản kế hoạch, chú có thể xem rồi góp ý giúp cháu được không ạ?"

Lão Phương tỏ ra hứng thú: "Được." Hai người đi vào phòng họp nhỏ của quán café.

Mộc Hàn Hạ chuyên tâm diễn giải một cách sống động bản kế hoạch với lão Phương. Nghe xong, lão Phương không giấu được vẻ kinh ngạc và tán thưởng: "Rất tốt. Chú không nghĩ là Phong Thần lại là một công ty có phẩm chất và cách nghĩ như vậy. Ông chủ của các cháu không tồi, thảo nào có thể thiết lập được chỗ đứng ở thành phố Lâm chỉ trong một thời gian ngắn."

"Vâng. Anh ấy rất xuất sắc ạ." Mộc Hàn Hạ gật đầu.

Lão Phương liếc cô một cái. Cô tiếp tục mở miệng: "Chú thấy bản kế hoạch của cháu có thể kêu gọi được nhà đầu tư hay không?"

"Có thể." Lão Phương cất giọng chắc nịch: "Chỉ là vấn đề thời gian mà thôi." Mộc Hàn Hạ mừng rỡ trong lòng.

Lão Phương đột nhiên nói: "Tiểu Mộc, chú có một việc cần nhờ cháu, cháu có thể giúp chú không?"

"Được ạ. Việc gì hả chú?"

"Hiện giờ chú đang có một dự án nguồn tài nguyên bảo vệ môi trường tái sinh. Cháu có thể giúp chú làm đề án không? Chú sẽ trả công cho cháu."

Mộc Hàn Hạ lập tức lên tiếng: "Chú không cần trả công đâu ạ. Chú là giáo sư về hưu, làm gì có tiền. Cháu sẽ cố gắng hết sức, chỉ là không biết có thể giúp chú hay không?"

Lão Phương mỉm cười, nhìn vào mắt cô, như thấu suốt tất cả. Mộc Hàn Hạ bận rộn hết mấy ngày, phát huy hết khả năng, những chỗ không biết lại chạy đi thỉnh giáo Lâm Mạc Thần, cuối cùng cũng làm xong đề án cho lão Phương. Hôm cô đưa cho lão Phương, ông rất vui mừng, liên tục gật đầu, thậm chí còn vỗ lên đầu cô như với con trẻ: "Không tồi. Cháu làm rất tốt. Nếu ai cũng tận tâm như cháu thì thiên hạ sẽ chẳng có việc gì là không giải quyết được."

Mộc Hàn Hạ chỉ nở nụ cười đắc ý chứ không nhắc đến bất cứ việc nào khác.

Hai ngày sau, lão Phương chủ động gọi điện cho cô, thông báo dự án nguồn tài nguyên tái sinh đã được thông qua nên muốn mời cô ăn cơm. Đối với Mộc Hàn Hạ, kết quả này tương đối bất ngờ nhưng cũng hợp tình hợp lý.

Cô thầm ngưỡng mộ ông, bởi cô đã đưa bản kế hoạch của mình cho mấy người ở quán café nhưng vẫn chưa tìm được nhà đầu tư.

Hôm hẹn với lão Phương, cô cố tình diện bộ đồ bắt mắt. Buổi chiều tan sở, cô gặp Lâm Mạc Thần ở cửa văn phòng, anh liền hỏi: "Em mặc đẹp thế, hẹn gặp ai à?"

"Chẳng phải anh bảo tôi vào chốn danh lợi hay sao?". Cô thản nhiên đáp. Lâm Mạc Thần lặng thinh, Mộc Hàn Hạ mỉm cười rời đi.

Con người lão Phương chất phác nên mời ăn cơm cũng chọn một nhà hàng bình thường. Mộc Hàn Hạ không để tâm, cũng chẳng làm khách. Cô gọi mấy món đặc biệt của nhà hàng, ăn rất ngon miệng. Lão Phương hỏi chuyện: "Cháu là người thành phố Giang, thế nhà còn những ai?"

"Không còn ai ạ." Mộc Hàn Hạ đáp. Lão Phương hơi bất ngờ. "Bố mẹ cháu qua đời từ mấy năm trước rồi ạ." Cô cất giọng bình tĩnh.

Ánh mắt lão Phương để lộ tia thương xót. Ông gật đầu: "Dù không may mắn nhưng cháu rất khá, độc lập và kiên cường hơn nhiều người ở độ tuổi của cháu." Mộc Hàn Hạ nhoẻn miệng cười .

Hai người lại tiếp tục trò chuyện. Họ nói về ước muốn đi du học của cô, về ngành may mặc của thành phố Lâm, đương nhiên cũng nhắc đến Phong Thần. Cuối cùng, lão Phương lên tiếng: "Cháu làm đồ án giúp chú, chú sẽ ghi nhớ ân tình này, Tương lai nếu có việc cần đến chú thì cháu cứ nhờ thoải mái. Tất nhiên, với điều kiện không được đi ngược lại với nguyên tắc của chú. Mộc Hàn Hạ cảm thấy đã đến lúc, không chắc lắm về thái độ của lão Phương nên cô mở miệng thăm dò: "Thật ra bản thân cháu thì chẳng cần sự giúp đỡ nhưng công ty của chúng cháu đang bắt đầu bước chân vào ngành bất động sản. Tuần sau, bọn cháu sẽ tham gia cuộc đấu thầu đất đai của chính quyền thành phố. Chú cũng biết đấy, Phong Thần là một công ty rất xuất sắc, chỉ là thực lực không bằng công ty khác. Nếu chú có thể giúp chúng cháu ở phương diện này thì sẽ là một sự giúp đỡ vô cùng quý giá."

Sắc mặt lão Phương vẫn rất điềm tĩnh, không thể hiện nét vui buồn. Ông nói: "Cuộc đấu thầu của nhà nước là rất công bằng, chỉ có thể dựa vào thực lực của bản thân, chứ chú không thể và cũng không nên giúp một bên nào."

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu nhìn ông: "Không bọn cháu tuyệt đối tìm kiếm sự giúp đỡ đi ngược lại nguyên tắc hay công bằng của công ty khác. Chúng cháu chỉ cần một sự giúp đỡ nho nhỏ là đảo ngược thứ tự đấu thầu các lô đất, liệu có thể tiến hành đấu thầu lô C trước, rồi đến lô B, và cuối cùng là lô A được không ạ?" Lão Phương hơi ngạc nhiên.

Mộc Hàn Hạ tiếp tục mở miệng theo sự dặn dò của Lâm Mạc Thần: "Đây chỉ là sự sắp xếp thứ tự không hề quan trọng, cũng chẳng ảnh hưởng đến lợi ích và nguyên tắc của bất cứ người nào."

Vào buổi sáng mấy ngày sau đó, Lâm Mạc Thần dẫn theo Mộc Hàn Hạ, Antony và Giám đốc công ty bất động sản Tôn Chí đến nơi tổ chức cuộc đấu thầu. Đối với một công ty có quy mô tương đối nhỏ như Phong Thần, việc cử mấy người đi dự cuộc đấu thầu cũng là một vấn đề không đơn giản. Nhiều quá thì hơi khoa trương, còn ít quá thì không được, không thể hiện thái độ coi trọng sự việc.

Vì vậy Lâm Mạc Thần dẫn theo ba người, Giám đốc công ty bất động sản Tôn Chí dùng để làm việc, Antony dùng để tô điểm bộ mặt công ty, còn Mộc Hàn Hạ ư? Người phụ nữ của anh đương nhiên phải đi theo anh rồi.

Hơn tám giờ sáng, đường phố có chút tắc nghẽn. Tuy nhiên, chín giờ rưỡi mới bắt đầu cuộc đấu thầu nên bọn họ vẫn còn nhiều thời gian. Mộc Hàn Hạ và Lâm Mạc Thần ngồi ở ghế sau, cô hỏi: "Theo anh, chú Phương có đảo thứ tự các lô đất không?"

"Có" Anh đáp bằng một giọng chắc nịch, khiến cô có chút yên lòng.

Lâm Mạc Thần nói tiếp: "Sau khi cuộc đấu thầu kết thúc, em hãy cùng tôi đi xem mảnh đất đó." Mộc Hàn Hạ mỉm cười, hạ giọng chỉ đủ hai người

nghe thấy: "Anh khẳng định chúng ta có thể giành được lô đất đó hay sao?"

"Ừ, chắc như đinh đóng cột." Lâm Mạc Thần nhìn cô bằng ánh mắt sâu hun hút.

Mộc Hàn Hạ vội đưa mắt ra chỗ khác. "Khi nào kết thúc, em nhớ đi theo tôi, đừng có chạy lung tung đấy nhé." Anh nói nhỏ.

"Vâng." Cô hàm hồ trả lời, trong lòng có chút ngẩn ngơ. Đúng lúc này, người lái xe là Tôn Chí đột nhiên mở miệng: "Jason, chiếc ô tô bên phải hơi kỳ lạ thì phải, toàn chen lấn chúng ta."

Nghe anh ta nói vậy, mọi người mới chú ý đến một chiếc xe con màu đen chạy ở làn đường bên phải, song song với bọn họ. Chiếc ô tô kia không nhanh không chậm, luôn giữ tốc độ tương đương, thỉnh thoảng lại chen lấn đường của họ, khiến Tôn Chí buộc phải lái xe sang bên trái để tránh va quệt. Antony có trí tưởng tượng phong phú, lập tức cất lời giọng kinh ngạc: "Jason, không phải có người định giải quyết chúng ta đấy chứ?"

Lâm Mạc Thần chẳng thèm trả lời anh ta. Làm gì có chuyện đó? Ngành thương mại ở Trung Quốc tuy cạnh tranh khốc liệt nhưng chẳng đến mức xảy ra mấy chuyện vi phạm pháp luật. Tuy nhiên, hành vi của đối phương thể hiện sự cố ý rõ rệt, thế là anh nói với Tôn Chí: "Anh hãy cẩn thận, có thể cắt đuôi họ không?"

Tôn Chí là giám đốc nhà đất chứ đâu phải tay đua xe chuyên nghiệp. Anh ta cất giọng căng thẳng: "Tôi sẽ cố gắng." Nói xong, anh ta liền tăng tốc, đối phương vẫn bám theo sát nút.

Bởi vì đường phố đông đúc nên anh ta không thể lái nhanh hơn. Mộc Hàn Hạ cũng trở nên hồi hộp, mắt dán vào chiếc xe con màu đen, đồng thời bám chặt vào tay vịn. Lâm Mạc Thần đột nhiên nắm lấy tay cô, nói nhỏ: "Em đừng sợ." Phái trước có một ngã rẽ nên Tôn Chí giảm tốc độ, chiếc ô tô màu đen bên cạnh dường như cũng đi chậm lại.

"Cẩn thận." Lâm Mạc Thần bỗng dừng hét lớn. Vào khoảnh khắc đó, chiếc xe màu đen bất thành linh tăng tốc, ngoặt về bên tay trái. Tôn Chí giật bản mình, lập tức đánh tay lái, tránh được đầu xe của bọn họ trong giây lát. Nhưng đúng lúc này, một chiếc xe bảy chỗ từ đường ngang bên trái lao ra. Tôn Chí hít một hơi sâu, Antony trợn mắt há mồm. Mộc Hàn Hạ chỉ thấy đầu chiếc xe màu xám trắng như con quái vật đâm sầm vào bọn cô. Lâm Mạc Thần phản ứng nhanh, lập tức ôm Mộc Hàn Hạ rồi cúi rạp xuống. Cô cũng ôm lấy thắt lưng anh theo bản năng.

Tiếng "rầm" vang lên từ một nơi rất gần, nhưng cũng tựa như rất xa xôi. Anh xiết chặt vòng tay, trong lòng Mộc Hàn Hạ bình tĩnh một cách kỳ lạ. Xe ô tô tăng gấp, nhưng một bên đã bị húc mạnh, cửa kính nứt vỡ. May mà người ở trên xe không sao, chỉ có Lâm Mạc Thần và Tôn Chí ngồi ở bên trái là bị mảnh thủy tinh rơi vào người. Nhìn thấy gò má anh có vết máu, Mộc Hàn Hạ không hề nghĩ ngợi, lập tức đưa tay lau sạch.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng ở khoảng cách rất gần. Vài giây sau, có năm, sáu người đàn ông bộ dạng dữ tợn ra khỏi xe bảy chỗ vừa đâm bọn họ.

Còn chiếc ô tô màu đen đã biến mất từ lâu. Tôn Chí ngoảnh đầu về đằng sau, nói: "Lâm tổng, chúng ta không có thời gian lãng nhãng với bọn họ. Còn bốn mươi phút nữa là cuộc đấu thầu bắt đầu."

Antony tròn mắt: "Ý anh là, bọn họ cố tình đâm xe, khiến chúng ta bỏ lỡ cuộc đấu thầu? Chúng ta làm thế nào bây giờ?"

Người ở bên ngoài gõ gõ vào cửa xe, sắc mặt lộ vẻ hung dữ. Lâm Mạc Thần nói với Tôn Chí: "Anh hãy ở lại xử lý." Nhìn đám người ở ngoài, Tôn Chí có chút toát mồ hôi lạnh, nhưng anh ta vẫn gật đầu.

Mộc Hàn Hạ bất chợt mở miệng: " Một mình Tôn tổng e là khó trấn áp bọn họ, tôi sẽ cùng anh ấy ở lại đây. Jason, anh và Antony cứ đi trước đi."

Lâm Mạc Thần nhìn cô đăm đăm. Mộc Hàn Hạ nói tiếp: " Anh yên tâm, những trường hợp thế này tôi hoàn toàn có thể ứng phó, Anh mau đi đi, không sẽ muộn giờ mất."

Tôn Chí lập tức tiếp lời: " Lâm tổng cứ đi trước, tôi và Giám đốc Mộc chắc chắn giải quyết được. Giữa ban ngày ban mặt còn ở trên phố, cảnh sát giao thông cũng sắp đến nơi, bọn họ sẽ chẳng dám làm gì bọn tôi."

"Ừ." Lâm MẠC Thần đáp khẽ một tiếng rồi đột nhiên ôm Mộc Hàn Hạ vào lòng. Sau đó, anh nghiêng đầu hôn lên má cô: "Khi nào giải quyết xong, em hãy lập tức đến nơi đấu thầu. Nhớ giữ mình đấy nhé."

Mộc Hàn Hạ ngẩn ngơ, nơi môi anh chạm vào nóng ran trong giây lát. Lâm Mạc Thần nhanh chóng buông người cô. Mộc Hàn Hạ và Tôn Chí xuống xe trước. Anh ta là người bản địa, lăn lộn trong ngành bất động sản nhiều năm nên cũng không xa lạ với cảnh tượng này. Anh ta liền gầm lên: "Mẹ kiếp! Lái xe chẳng biết nhìn đường gì cả. Rẽ ngang thì phải nhường cho người đi thẳng chứ. Không có ai dạy các anh hay sao?"

Đối phương cũng nhao nhao mắng chửi ầm ĩ. Lâm Mạc Thần và Antony cũng xuống xe, nhanh chóng đi về đằng sau, giơ tay vẫy taxi. Đám côn đồ phát hiện, định đuổi theo nhưng Mộc Hàn Hạ giang rộng hai tay, trừng mắt với bọn họ.

Trước một cô gái xinh đẹp lại rất có khi thế nên đám côn đồ nhất thời không dám ra tay với cô. Chưa đầy một phút sau, xe taxi chạy đến, Lâm Mạc Thần và Antony nhanh chóng lên xe. Lâm Mạc Thần ngồi im như pho tượng đá, sắc mặt u ám.

Antony không ngừng quay đầu về phía sau, ánh mắt đầy vẻ lo lắng và quan tâm. Xe taxi chạy một đoạn, anh ta đột nhiên mở miệng: " Jason, cậu tàn nhẫn thật đấy. Nếu là tôi, cho dù từ bỏ cuộc đấu thầu tôi cũng tuyệt đối

không để người phụ nữ của mình ở lại nơi đó. Cậu hôn cô ấy thì có tác dụng gì chứ?"

Lâm Mạc Thần liếc anh ta một cái, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, khiến Antony không dám tiếp tục phê bình, mà chỉ dám oán thăm: Đúng là nhà tư bản, đồ máu lạnh, yêu giang sơn hơn người đẹp.

Bình thường, Lâm Mạc Thần là người không bao giờ quay đầu. Nhưng vào thời khắc taxi rẽ sang đường khác, anh không thể khống chế bản thân quay đầu về phía sau.

Tuy nhiên, Mộc Hàn Hạ đã bị chìm khuất trong đám người, không còn thấy bóng dáng.

Địa điểm tổ chức cuộc đấu thầu là một khách sạn có hợp đồng với cơ quan chức năng. Khi Lâm Mạc Thần và Antony đến nơi, chỉ còn mười phút nữa là cuộc đấu thầu bắt đầu. Đại sảnh khách sạn bài trí đơn giản và thoáng đãng, xuất hiện nhiều người ăn mặc chỉnh tề đi đi lại lại. Hai người nhanh chóng được nhân viên dẫn vào phòng hội nghị.

Lâm Mạc Thần đã hoàn toàn khôi phục vẻ mặt điềm tĩnh. Anh trò chuyện cởi mở với một vài cán bộ quen biết trong chính quyền thành phố và người đứng đầu các công ty khác. Anh cũng đồng thời chú ý đến Nhiêu Vĩ, người phụ trách mảng bất động sản của Dung Duyệt. Anh ta ngồi ở hàng ghế đầu tiên, đang quay đầu về phía anh. Sau đó, Nhiêu Vĩ đứng dậy đi về phía bên này. Lập tức có người chào hỏi anh ta "Nhiêu tổng".

Lâm Mạc Thần cũng mỉm cười. Nhiêu Vĩ chào hỏi mọi người rồi quay sang Lâm Mạc Thần: "Gần đây, danh tiếng của Lâm tổng lừng lẫy ở thành phố Lâm. Hôm nay có dịp gặp mặt, Lâm tổng đúng là tuổi trẻ tài cao."

Mọi người đều mỉm cười, Lâm Mạc Thần nở nụ cười lịch sự: "Đâu có, Nhiêu tổng mới là cây đại thụ của ngành bất động sản khu vực Tây Nam. Chúng tôi đều là bậc hậu bối, ngưỡng mộ anh đã lâu." Hai người nhiệt tình

bắt tay nhau. Đúng lúc này có mấy vị lãnh đạo đi vào. Mọi người đều nhao nhao chào hỏi.

Một nhân viên công vụ giới thiệu: " Đây là Phó thị trưởng Phàn Long, quản lý mảng quy hoạch, du lịch, công thương. Đây là Phó thị trưởng Phương Trường Châu, quản lý mảng xây dựng, công nghiệp và kinh tế. Vị này là Viện trưởng Viện Quy hoạch tài nguyên đất đai...Hôm nay, các vị lãnh đạo đều là giám khảo cuộc đấu thầu của chúng ta." Nhiêu Vĩ là người bắt tay lãnh đạo đầu tiên. Các lãnh đạo đều tỏ ra thân thiết với anh ta. Lâm Mạc Thần đứng sang một bên, ánh mắt dừng lại ở Phó thị trưởng Phương Trường Châu.

Trông ông có vẻ tinh anh và sắc bén hơn so với miêu tả của Mộc Hàn Hạ. Đúng lúc này, Phương Trường Châu cũng nhìn về phía anh. Lâm Mạc Thần gật đầu với ông. Ông mỉm cười rồi quay đi chỗ khác.

Mộc Hàn Hạ đứng bên lề đường, đợi cảnh sát giao thông giải quyết vụ tai nạn. Nhìn thấy cảnh sát giao thông, đám côn đồ lập tức thay đổi thái độ, thậm chí có người còn cười với cô. Dù sao bọn họ cũng chỉ nhận tiền rồi cầm chân bọn cô chứ không phải đi làm mấy chuyện nguy hiểm.

Chỉ là đợi xử lý xong hiện trường, cô còn phải tới đồn cảnh sát một chuyến, chẳng biết bao giờ mới có thể thoát thân.

Mộc Hàn Hạ ngơ ngẩn nhìn dòng xe cộ trên đường phố. Hiện giờ, có lẽ cuộc đấu thầu đã bắt đầu. Cô rất muốn biết tình hình của Lâm Mạc Thần nhưng cũng hiểu không thể liên lạc với anh vào lúc này. Cô lại sờ mặt mình, trong lòng tựa như có một ngọn lửa âm thầm lan toả, khiến cô cảm giác rất nóng, một chút tắc nghẽn và không có cách nào vui sướng tràn trề.

Bây giờ mọi người đang bỏ thầu lô đất C, cũng là lô đất thích hợp với Phong Thần nhất. Cô tin Lão Phương nhất định đã sắp xếp ổn thoả. Lão Phương chính là Phó thị trưởng Phương Trường Châu. Cô bắt đầu nghi ngờ

thân phận ông từ lúc nào nhỉ? Lần đầu tiên đến quán café, cô đã nghe bà chủ Hòa Thiếu An và cậu phục vụ tiết lộ, không chỉ nhà đầu tư mà cả quan chức cũng đến nơi này. Trong khi đó, khí chất của Lão Phương không giống mọi người.

Con người ông có một vẻ sắc xảo được che giấu trong thái độ ôn hòa, chẳng mấy may giống một vị giáo sư về hưu bốn ba vất vả. Tất nhiên, những người khác đều không để ý đến ông già trừ Mộc Hàn Hạ. Mộc Hàn Hạ còn chú ý đến một vài chi tiết nhỏ, nhưng có thể chứng thực suy đoán của cô. Ví dụ, ông dùng máy tính xách tay HP, mọi người đều biết, HP là nhãn hiệu được sử dụng trong các văn phòng của cơ quan nhà nước, cái của ông còn là đồ cao cấp nữa. Cùng giá tiền hơn mười ngàn tệ, một giáo sư bình thường chẳng phải sẽ dùng Thinkpad hay Apple hay sao?

Hơn nữa, ông còn nói tiếng Anh rất lưu loát, còn quan tâm đến dự án bảo vệ môi trường. Mộc Hàn Hạ báo lại với Lâm Mạc Thần. Chẳng bao lâu, anh đã điều tra ra, thành phố Lâm có một vị Phó thị trưởng mới đến nhận chức. Người này họ Phương, ngoài năm mươi tuổi, từng du học ở Đức, có thành tích xuất sắc trong công việc, đồng thời là một người cấp tiến và hoà đồng. Vợ ông đã qua đời, con cái sống ở nước ngoài, chỉ mình ông sống ở trong nước...

Về việc lão Phương có biết cô đã nắm rõ thân phận của ông hay không? Ban đầu Mộc Hàn Hạ còn có chút thấp thỏm, nhưng sau cô đã nghĩ thông suốt, điều đó không còn quan trọng nữa. Tiếp xúc với một người thông tuệ và từng trải, bạn đừng bao giờ nguy trang và có hành động giả dối. Một khi đã có duyên gặp gỡ và quen biết thì hãy đối xử chân thành và thuận theo tự nhiên. Đó cũng là điều mà những người như lão Phương coi trọng.

Ở nơi đấu thầu, các nhà thầu đợi ở căn phòng lớn bên cạnh, còn phòng họp nhỏ mới là hiện trường thực sự. Căn phòng bật đèn sáng trưng, mùi hương của nước trà thoang thoang. Mấy vị lãnh đạo ngồi vào vị trí, Phó thị trưởng Phàn nói với nhân viên công vụ: "Bắt đầu được rồi."

Những năm trước, các cuộc đấu thầu về đất đai đều sử dụng phương thức gửi hồ sơ dự thầu, sau đó chọn một ngày khác mở thầu. Do thị trường bất động sản trong năm nay quá buồn tẻ nên các lãnh đạo đã thương lượng, nhất trí tăng thêm khâu diễn giải hồ sơ dự thầu, nhằm mục đích khích lệ các doanh nghiệp bất động sản tạo ra những toà nhà có chất lượng, đồng thời đảm bảo đất đai được sử dụng một cách có hiệu quả. Khâu này có nghĩa là, mỗi một nhà thầu sẽ phải trình thuật qua về dự án của mình.

Nói một cách khác, dự án của ai được đánh giá cao, gây được ấn tượng với ban giám khảo thì có nhiều khả năng thắng thầu.

Hôm nay, đất được đưa ra đấu thầu không nhiều. Lô đất đầu tiên là C. Trước Dung Duyệt có một công ty nhỏ tiến hành diễn giải nhưng Nhiêu Vĩ không để vào mắt. Khi cùng một giám đốc đi vào phòng họp, phát hiện gương mặt của các vị lãnh đạo không hề lộ vẻ hứng thú, anh ta đã biết công ty kia coi như xong. Đối thủ cạnh tranh của anh ta còn ở phía sau. Mà anh ta nhất định phải giành bằng được lô đất này.

Mục tiêu của dung Duyệt là biến khu đất C thành một khu chung cư điền viên trong khu vực nội thành. Màn hình xuất hiện những ngôi nhà nhỏ được thiết kế theo phong cách điền viên kiểu Mỹ với bố cục hợp lý, cây xanh đan xen. Từ trước đến nay, kiểu thiết kế này rất hiếm khi được dùng vào những mảnh đất nhỏ, bởi vì giá thành quá cao.

"Toàn bộ căn hộ đều có diện tích từ tám mươi đến chín mươi mét vuông, hai phòng ngủ một phòng khách, thích hợp với giới trẻ." Giám đốc cũng phát biểu: "Điều này cũng trùng hợp với ý tưởng khích lệ thanh niên lập nghiệp và nâng đỡ ngành bất động sản của thành phố chúng ta."

Các lãnh đạo đều gật đầu tán thành. Tuy nhiên, thực lực của dung Duyệt không chỉ dừng lại ở đây. Bọn họ mạnh nhất ở khả năng tổng hợp. Tiếp theo, giám đốc tuyên bố, trường tiểu học tốt nhất thành phố sẽ xây một

phân hiệu trong khu chung cư, trung tâm thương mại cũng sẽ có chi nhánh ở đó...

Mọi tiêu chuẩn xây dựng đều vô cùng xuất sắc, hơn nữa còn sử dụng đội ngũ quản lý khu chung cư của chính Dung Duyệt. Nhiều Vĩ biết rõ, Lâm Mạc Thần không thể làm được một bản đề án như vậy. Anh ta đã tập trung nguồn tài nguyên tốt nhất vào khu đất mà Lâm Mạc Thần mong muốn nhất.

Trước đó nhận được tin, Lâm Mạc Thần không dưới một lần nói với tâm phúc, muốn giành được lô đất C nên anh ta đã dùng thiết kế và nguyên liệu vốn giành cho cấp bậc hạng nhất vào khu đất chỉ nên dùng cấp bậc hạng hai này. Hơn nữa, chưa cần biết bản thiết kế của Lâm Mạc Thần có đạt đến trình độ này hay không. Dù đạt đi chăng nữa thì dự án của cậu ta liệu có trường học và trung tâm thương mại không? Có ban quản lý xuất sắc không? Về mặt giá cả, anh ta có thể làm được mức này, Lâm Mạc Thần mà làm thì sẽ lỗ chổng vó. Thêm vào đó, Dung Duyệt có mối quan hệ rất tốt với quan chức chính quyền thành phố. Xét trên mọi phương diện thì dù thế nào, Lâm Mạc Thần cũng không thể giành được lô đất C. Sau khi nhà thầu phát biểu xong, các lãnh đạo liền trao đổi ý kiến, thái độ rất hài lòng.

Phó thị trưởng Phàn thậm chí còn biểu dương: "Tiểu Nhiên! Lần này các cậu bỏ nhiều tâm huyết thật đấy."

Nhiều Vĩ mỉm cười: "Đâu có. Chúng tôi chỉ muốn góp một phần trách nhiệm vào việc chấn hưng ngành bất động sản của thành phố chúng ta." Anh ta đứng dậy, chuẩn bị cùng cấp dưới đi ra ngoài, trong bụng mười phần chắc chìn rằng lô đất đã thuộc về Dung Duyệt.

Ai ngờ đúng lúc này, một thư ký vội chạy vào báo cáo: "Phó thị trưởng Phàn, Phó thị trưởng Phương, Viện trưởng Thôi, công ty Phong Thần tuyên bố từ bỏ khu đất C, trực tiếp tham gia đấu thầu lô B luôn." Mấy vị lãnh đạo có chút ngạc nhiên, Nhiều Vĩ cũng sửng sốt. Từ bỏ? Lâm Mạc Thần không tranh lô đất thích hợp với Phong Thần nhất là lô C, vậy thì cậu ta muốn gì?

Mục tiêu của cậu ta là lô đất nào? Nhiêu Vĩ ngẩng đầu, vừa vặn chạm mắt Lâm Mạc Thần đang ngồi ở phòng ngoài. Lâm Mạc Thần khẽ nhếch miệng với anh ta..

Lô đất thứ hai là lô B. Lần này Dung Duyệt đưa ra bản đề án mang chủ đề Gia đình. Đúng như tên gọi, cả khu chung cư tràn ngập bầu không khí gia đình. Vì thế, nó có điểm khác biệt với các khu chung cư bình thường. Khi đi vào bên trong, sẽ có quản gia chào hỏi bạn. Trên đường về nhà, bạn sẽ đi qua vườn hoa, sân thể dục, khu hoạt động của người cao tuổi và khu vui chơi giành cho trẻ em, cuối cùng mới đến nhà bạn. Hàng xóm láng giềng có điểm gì đặc biệt? Đó là ban phụ trách của mỗi toà nhà sẽ ghi lại nghề nghiệp của mọi người sống ở đây, ví dụ cảnh sát, luật sư, bác sĩ... Để khi xảy ra sự việc đột xuất, sẽ có người tình nguyện giúp bạn ở lĩnh vực của họ.

Các căn hộ đa phần gồm ba phòng ngủ, chủ yếu nhằm vào tầng lớp trung lưu đã lập gia đình, có mức thu nhập ổn định. Ngoài ra, khu chung cư còn có nhà hàng và căng tin do ban quản lý trực tiếp kinh doanh, tiêu chuẩn vệ sinh đạt cấp A...

Khi đại diện của Dung Duyệt trình bày xong, các lãnh đạo đều mỉm cười hài lòng. Tuy bản đề án không hẳn phương diện nào cũng đạt đến mức tốt nhất như lô đất C nhưng cũng đủ chinh phục người nghe. Lúc đi ra ngoài phòng họp, Nhiêu Vĩ chạm mặt Lâm Mạc Thần và Antony đang đi vào. Lần này, Nhiêu Vĩ không mỉm cười mà nhìn đối phương chăm chú. Tuy nhiên, Lâm Mạc Thần chẳng để ý đến anh ta mà đi thẳng vào bên trong.

Các lãnh đạo đều nhìn anh bằng cặp mắt hiếu kỳ. Phong Thần là một doanh nghiệp mới nổi ở thành phố Lâm. Họ cũng từng nghe về cuộc cạnh tranh gay gắt giữa công ty này với Dung Duyệt.

Lâm Mạc Thần giới thiệu qua về thực lực của Phong Thần, tất nhiên không quên nhắc đến kiến trúc sư đẳng cấp quốc tế "có trí tưởng tượng

vượt biên giới" Antony. Sau đó, anh bắt đầu trình bày về đề án của mình. Ánh đèn trong phòng được điều chỉnh tối đi. Trên màn hình, sương mù dày đặc bao phủ lên khu kiến trúc có phong cách cổ xưa. Antony bắt đầu diễn giải bằng tiếng Anh, Lâm Mạc Thần dịch ngay sang tiếng Trung. Đến khi đoạn băng chiếu hết, cả hội trường im phăng phắc. Lâm Mạc Thần và Antony hơi cúi đầu, mỉm cười.

Đã tới buổi trưa nhưng các vị lãnh đạo vẫn ở lại phòng họp thảo luận sôi nổi. Phó thị trưởng Phàn Long cười nói: " Bản đề án của Nhiêu Vĩ không tồi, của Phong Thần cũng rất xuất sắc. Đúng là làm khó cho ban giám khảo chúng ta." Viện trưởng Viện thiết kế là một người cương trực.

Ông cất giọng nghiêm túc: "Tôi đánh giá đề án của Phong Thần cao hơn, cũng ấn tượng hơn. Phương án của Dung Duyệt tốt thì tốt thật nhưng chủ đề không mấy xa lạ, trong khi bản thiết kế của Phong Thần hoàn toàn mới mẻ. Nếu một khu chung cư như vậy mà xuất hiện ở thành phố Lâm thì chắc chắn sẽ trở thành hình mẫu mới của ngành kiến trúc. Chúng ta nên khích lệ các doanh nghiệp bất động sản đưa ra những bản đề án có giá trị, kết hợp với tính sáng tạo thì mới có thể cứu thị trường. Tôi cho rằng chúng ta nên ủng hộ những ý tưởng sáng tạo như của Phong Thần."

Một quan chức khác lên tiếng: " Viện trưởng Châu, ông nói chí phải. Nhưng Dung Duyệt là doanh nghiệp có thực lực nhất khu vực Tây Nam, cũng là công ty nộp thuế nhiều nhất ở thành phố Lâm chúng ta. Phong Thần dù sao cũng chỉ là doanh nghiệp mới đến từ nơi khác. Tôi thừa nhận đề án của họ ấn tượng hơn Dung Duyệt, nhưng chúng ta cũng chẳng rõ họ có thể làm ra sản phẩm như bản thiết kế hay không? Giao đất cho họ, chi bằng giao cho Dung Duyệt. Vì dù sao, Dung Duyệt cũng đã thực hiện không ít dự án bất động sản ở thành phố Lâm, chất lượng và uy tín đã được đảm bảo."

Viện trưởng Châu phản bác: "Tôi cho rằng chúng ta không nên bảo thủ mà phải có tinh thần cầu tiến."

Đúng lúc này, Phó thị trưởng Phàn lên tiếng: "Tôi đồng ý với quan điểm của Viện trưởng Châu, nên có tinh thần cầu tiến. Dự án của Phong Thần quả thực xuất sắc, nhưng lô đất này diện tích không nhỏ nên mức độ mạo hiểm là rất lớn. Tôi nghĩ, sau này Phong Thần còn có nhiều cơ hội thử sức. Phó thị trưởng Phương, anh thấy thế nào?"

Mọi người đều hướng ánh mắt về Phó thị trưởng mới nhận chức không bao lâu. Phương Trường Châu uống một ngụm trà, mỉm cười: "Tôi cho rằng phương án của Phong Thần nhìn hơn một chút, nếu không triển khai ở thành phố Lâm thì quả là đáng tiếc. Tuy nhiên, chúng ta cũng nên cân nhắc đến yếu tố Dung Duyệt có thực lực mạnh, là doanh nghiệp nộp thuế nhiều nhất. Vì thế, các anh cứ tự xem xét đi." Ông nói câu này có nghĩa đã nhường quyền quyết định cho Phó thị trưởng Phàn Long.

Sau khi giải quyết xong bữa trưa, Nhiêu Vĩ nhận được tin, Dung Duyệt đã giành được lô đất B. Thông tin này khiến anh ta nở nụ cười thoải mái. Anh ta giành được hai trong ba lô đất, coi như hoàn thành phần lớn nhiệm vụ. Hơn nữa, hai lô đất này đều thích hợp với Phong Thần nhất. Nhiêu Vĩ nghĩ, xét về cục diện ngày hôm nay, anh ta đã nắm chắc phần thắng. Sau này mà nhắc tới Lâm Mạc Thần, chỉ e Trương tổng sẽ không còn tán thưởng tên đó bằng anh ta. Có điều, anh ta cũng không thể lơ là cảnh giác, bởi vì lô đất A mới là mục tiêu lớn nhất của Dung Duyệt. Những lô đất xung quanh lô đất A đã được Dung Duyệt đấu thầu thành công trong mấy năm qua. Dự định của Trương tổng là xây dựng một khu thương mại và chung cư siêu cấp ở trung tâm thành phố. Vì thế, anh ta không thể để tuột mấy lô đất này.

Nhưng không hiểu tại sao, khi đặt chân vào phòng họp, trong lòng Nhiêu Vĩ lờ mờ cảm thấy bất an, tựa như có điểm nào đó không đúng. Ngày hôm nay, mọi việc diễn ra hết sức thuận lợi. Lâm Mạc Thần từ bỏ lô C, còn về lô B, nghe nói bản đề án của cậu ta rất khá, khiến các lãnh đạo thoải luận sôi

nổi, Dung Duyệt cũng chỉ thẳng trong gang tấc. Rốt cuộc chỗ nào không đúng chứ?

Đối với lô A, Dung Duyệt chuẩn bị bản đề án kết hợp giữa trung tâm thương mại và khu dân cư. Tất nhiên, đây cũng là một phần kế hoạch xây dựng trung tâm thương mại tổng thể của Dung Duyệt. Khu chung cư nhỏ với cảnh quan xanh hoá nằm giữa trung tâm thành phố, được đầu tư nguồn tài nguyên tốt nhất nên tìm không ra khuyết điểm nào. Sau khi Nhiêu Vĩ rời khỏi phòng họp, Lâm Mạc Thần và Antony lần thứ hai đi vào. Mọi người đều muốn biết anh mang đến một phương án như thế nào.

Lâm Mạc Thần ngồi xuống vị trí, mỉm cười: "Các vị giám khảo, chúng tôi không có phương án nào mới mà vẫn là phương án vừa rồi. Chỉ có điều, lô A nhỏ hơn lô B nên Phong Thần chúng tôi càng dễ thao tác, cũng có thể xây dựng càng hoàn hảo hơn. Ngoài ra, chúng tôi rất muốn triển khai dự án đầu tiên của chúng tôi ở thành phố Lâm." Trên màn hình một lần nữa hiện lên hình ảnh khu kiến trúc, chỉ là lần này xuất hiện thêm con người. Ví dụ, trong khu chung cư, các ông bà già đi dạo, trẻ em chạy nhảy nô đùa, thanh niên đứng ở ngoài ban công ngắm sao trời... Nếu lần đầu tiên xem đoạn băng, con người có cảm giác chần động và thích thú thì lần này chỉ còn lại sự cảm động và thương cảm.

Nhiêu Vĩ ngồi ngoài phòng đợi, Trong khi cấp dưới tỏ ra thoả mái thì sắc mặt anh ta có chút u ám. Một ý nghĩ bất chợt hiện lên trong đầu khiến anh ta toát mồ hôi lạnh. Nhiêu Vĩ chưa từng nghĩ nếu Lâm Mạc Thần giành được lô đất A thì sẽ ra sao? Trên thực tế, lô A diện tích nhỏ, đơn giá cao, nếu khai thác riêng lẻ thì sẽ không đem lại lợi nhuận, mà chỉ có giá trị đối với kế hoạch tổng thể của Dung Duyệt. Vì thế, người bình thường cũng sẽ bỏ qua lô đất này chứ đừng nói đến người đặt lợi ích lên hàng đầu như Lâm Mạc Thần. Ai cũng cho rằng khi bước chân vào lĩnh vực bất động sản, Lâm Mạc Thần sẽ nghiêng về mục tiêu mang lại lợi ích lớn nhất như cậu ta đã làm với ngành may mặc. Hơn nữa, theo nguồn tin Nhiêu Vĩ thu thập được,

Lâm Mạc Thần từ đầu đến cuối đều nhắm vào lô đất C, sau đó là lô B. Nghe nói cậu ta làm việc ngày đêm để lập bản đề án cho lô C. Thế mà hôm nay, cậu ta lại bất ngờ từ bỏ lô đất, khiến Nhiêu Vĩ trở tay không kịp. Tuy nhiên, Lâm Mạc Thần muốn đoạt khu A với Dung Duyệt cũng không phải là chuyện dễ dàng. Bởi vì Dung Duyệt có một kế hoạch khai thác tổng thể, đồng thời có quan hệ tốt với chính quyền thành phố. Bọn họ cũng cso thực lực và năng lực điều hành dự án. Nếu phân cao thấp thì Dung Duyệt có nhiều khả năng thắng hơn.

Nhưng nếu ngay từ đầu, mục tiêu của Lâm Mạc Thần là lô đất A thì sao? Nếu cậu ta cố tình bỏ cuộc ở vòng đầu tiên, để thất bại ở vòng thứ hai, coi như là bước đệm, tránh nặng tìm nhẹ, nhằm mục đích gây ấn tượng cho các thành viên trong giám khảo để rồi giành được lô đất A thì sao? Lâm Mạc Thần chẳng kiếm được tiền từ lô đất này, nhưng Dung Duyệt sẽ rơi vào tình thế khó xử. Nhiêu Vĩ cũng hiểu chút ít về con người Lâm Mạc Thần. Cậu ta có tham vọng phát triển lĩnh vực bất động sản nên quyết tâm tranh giành với Dung Duyệt. Chỉ có điều, anh ta không ngờ Lâm Mạc Thần lại ngông cuồng đến mức dùng thủ đoạn không có lợi cho bản thân để gây khó dễ cho Dung Duyệt.

Nhiêu Vĩ toát mồ hôi lạnh, bởi vì nếu mất lô đất A, anh ta sẽ chẳng biết ăn nói thế nào với Trương tổng.

Ra khỏi đồn cảnh sát, Mộc Hàn Hạ chẳng kịp ăn trưa, lập tức bắt taxi đến địa điểm tổ chức cuộc đấu thầu. Cô cúi đầu xem đồng hồ trong tâm trạng khá căng thẳng. Có lẽ bây giờ cuộc đấu thầu đã kết thúc, liệu Phong Thần có giành được lô đất A, cũng là mục tiêu của Lâm Mạc Thần hay không?

"Có thể giành được" Vào một buổi đêm nào đó ở câu lạc bộ bí mật, Lâm Mạc Thần đã nói với cô như vậy. Lúc đó, cô hỏi: "Sao anh có thể xác định?"

Lâm Mạc Thần cười: "Summer, em có nhớ điển tích Điền Kỳ đua ngựa không?" Mộc Hàn Hạ ngậy ra: "Lấy ngựa kém đấu với ngựa thượng đẳng, ngựa thượng đẳng đấu với ngựa bậc trung, ngựa bậc trung đấu với ngựa kém sao?"

Lâm Mạc Thần đáp: "Ừ, chúng ta phải vận dụng một cách linh hoạt. Lô C thích hợp với chúng ta nhất thì chắc chắn Dung Duyệt sẽ bỏ nhiều công sức để giành bằng được. Trước đó, tôi cũng đã tung hoả mù để Nhiêu Vĩ tin vào điều này. Vì thế, phương án về lô C trở thành "mũi nhọn" của họ. Hơn nữa, họ có mối quan hệ thân thiết với quan chức nên dù thế nào chúng ta cũng chẳng thể thắng nổi. Việc chúng ta bỏ cuộc ở lượt đấu thầu đầu tiên sẽ khiến họ vô phải không khí."

Mộc Hàn Hạ gật gù: " Vâng, nếu đã không thắng được thì việc gì chúng ta phải tập trung tinh lực và làm nền cho họ. Không có sự so sánh thì cho dù có thắng đi chăng nữa, bọn họ cũng chẳng thể tạo được cảm xúc đặc biệt cho giám khảo."

"Đúng thế." Vào khoảnh khắc ấy, hai người ngồi ở sofa. Ban đầu, bọn họ cách nhau một mét nhưng Lâm Mạc Thần từ từ nhích lại gần, đồng thời đặt tay lên thành ghế sau lưng cô. Mộc Hàn Hạ coi như không biết gì.

"Ván thứ hai là lô đất B. Ván này rất quan trọng, chúng ta tung ra toàn bộ thực lực của mình, đó là bản đề án ấn tượng của Antony." Anh nói: "Thắng cũng tốt, chúng ta sẽ khai thác lô đất này, dù hơi chật vật một chút. Tuy nhiên, khả năng chúng ta thắng cũng không lớn, bởi đây cũng là lô đất Nhiêu Vĩ tập trung "tấn công". Hơn nữa, ván đầu bọn họ chẳng cần sử dụng tới mối quan hệ mà vẫn thắng thì trong ván thứ hai, dù chúng ta có xuất sắc đến mấy, quan hệ của họ vẫn sẽ phát huy tác dụng, sẽ có người lên tiếng ủng hộ họ."

Nghe đến đây, Mộc Hàn Hạ ngậm ngừng: " Chúng ta đã chiếm được tình cảm của chú Phương còn gì."

Lâm Mạc Thần lắc đầu: "Lão Phương là người thông minh. Nếu ván này chúng ta không chiếm được ưu thế tuyệt đối, ông ấy sẽ chẳng giúp chúng ta một cách lộ liễu. Quan trường có quy tắc của quan trường, giữa các lãnh đạo cũng có thoả thuận ngầm. Tôi nhường anh vòng này thì vòng sau đến lượt anh nhường tôi."

Mộc Hàn Hạ hơi hiểu ra vấn đề. "Bản đề án của chúng ta chắc chắn sẽ để lại ấn tượng sâu sắc với họ. Nếu lượt thứ hai không cho chúng ta, trong lòng họ sẽ thấy áy náy và đáng tiếc. Ở lượt thứ ba, tôi và Antony sẽ không ngừng nhấn mạnh, bản đề án thích hợp với lô đất A. Nhiều khi, quyết định của con người là sự kết hợp giữa lý trí và cảm tính. Về mặt lý trí, họ biết rõ phương án của chúng ta tốt hơn. Còn về mặt cảm tính, họ cũng muốn giao lô đất cho chúng ta."

"Sau khi giành được lô đất thì sao?" Mộc Hàn Hạ lại hỏi. "Dù tấn công hay phòng thủ, chúng ta đều có thể chủ động. Nếu Dung Duyệt bỏ qua thì chúng ta sẽ tiến hành theo bản đề án của Antony, ít nhiều cũng kiếm được chút ít, đồng thời tạo dựng được danh tiếng kinh doanh bất động sản ở thành phố Lâm. Còn nếu không muốn kế hoạch tổng thể bị ảnh hưởng, Dung Duyệt buộc phải hợp tác với chúng ta, vậy thì..."

"Vậy thì chúng ta có thể "ngồi đất hét giá" rồi." Mộc hàn Hạ tiếp lời. Lâm Mạc Thần khẽ chau mày. Tuy cũng là ý này nhưng cách dùng từ của cô khiến anh không mấy dễ chịu.

Mộc Hàn Hạ lại nói: "Jason! Anh làm vậy là dồn Dung Duyệt vào thế bí. Họ có thực lực rất mạnh, tôi chỉ sợ chúng ta thắng ván này nhưng tương lai sẽ khó khăn ở thành phố Lâm."

"Lẽ nào bây giờ chúng ta không gặp khó khăn hay sao?" Anh đáp: "Dung Duyệt có ý đồ giành hết cả ba lô đất A, B và C là muốn tiêu diệt mảng bất động sản của Phong Thần từ trong trứng nước. Họ muốn dồn tôi vào chỗ

chết, lẽ nào tôi lại nương tay với họ? Muốn đánh thì đánh, khỏi cần sợ đầu sợ đuôi. Họ cướp của tôi thì tôi cướp lại của họ.'

Sau khi các nhà thầu trình bày xong là đến thời gian các lãnh đạo thảo luận. Tuy nhiên lần này, mọi người không hẹn đều giữ im lặng. Vẫn là Viện trưởng Châu mở miệng trước: "Tôi cảm thấy bản đề án của Phong Thần rất tốt, bất kể từ góc độ chuyên ngành hay kinh tế. Chúng ta đã giao lô đất B cho Dung Duyệt thì lô này hãy để họ thử sức."

Phó chủ tịch Phàn Long mỉm cười. Một vị lãnh đạo khác lên tiếng: "Các vị lãnh đạo, lô đất này không giống lô đất bình thường. Thời gian trước, Dung Duyệt đã thuê được mấy miếng đất xung quanh để chuẩn bị xây dựng một trung tâm thương mại quy mô lớn. Một khi chúng ta giao cho họ lô này là họ có thể tiến hành. Đây là công trình có ý nghĩa trọng đại của thành phố chúng ta. Bây giờ mà bị cắt đi mảnh đó, Dung Duyệt sẽ bị thiệt hại nặng nề." Viện trưởng Châu chẳng biết nói gì hơn.

Đúng lúc này, Phó thị trưởng Phương đột nhiên mở miệng: "Thế thì chúng ta cần phải cân nhắc mới được. Nhưng kế hoạch tổng thể của Dung Duyệt đã được phê duyệt chưa?"

"Vẫn chưa." Vị lãnh đạo đáp. Phương Trường Châu gật đầu: "Đối với bản thân Dung Duyệt, kế hoạch tổng thể đương nhiên là tốt rồi. Có điều, hôm nay chúng ta tổ chức đấu thầu riêng một khu đất, chúng ta cũng nên cho các doanh nghiệp khác cơ hội cạnh tranh công bằng. Vừa rồi mọi người đều nhất trí giao lô đất B cho Dung Duyệt nên tôi cũng tán thành. Tuy nhiên, phương án của Phong Thần đúng là rất xuất sắc, chắc ai trong chúng ta cũng hy vọng họ có thể ở lại thành phố Lâm. Lô đất A có diện tích nhỏ nhất, rất thích hợp với đề án của họ." Nói đến đây, ông nở nụ cười sáng khoái.

Viện trưởng Châu sáng mắt, phụ họa: "Đúng thế, lô đất B và C đều giao cho Dung Duyệt rồi. Nếu phương án của Phong Thần bị phá sản thì thật

đáng tiếc. Mong các vị lãnh đạo hãy cân nhắc kỹ càng."

Phòng họp trở nên yên tĩnh. Phó thị trưởng Phan Long trầm mặc. Vị lãnh đạo ủng hộ Dung Duyệt trước đó lại mở miệng: "Nhưng Dung Duyệt là công ty có thực lực hơn. Nếu lô đất này về ta Phong Thần, toàn bộ kế hoạch của họ sẽ bị đổ bể..."

"Họ có thể hợp tác với Phong Thần." Phương Trùng Châu mỉm cười, ngắt lời ông ta: " Đó là chuyện của các doanh nghiệp, chúng ta không nên nhúng tay vào." Ông đảo mắt một vòng, giọng điệu trở nên nghiêm túc: "Tôi mới đến thành phố Lâm chưa được bao lâu nhưng nơi này đã để lại ấn tượng không nhỏ cho tôi về vấn đề môi trường trong sạch, người dân có tố chất cao, các toà kiến trúc có nét độc đáo riêng, các doanh nghiệp vừa và nhỏ hoạt động sôi nổi. Dung Duyệt là doanh nghiệp hàng đầu, cần sự quan tâm và nâng đỡ. Tuy nhiên, cạnh tranh là điều không thể tránh khỏi. Chúng ta cũng nên hoan nghênh và khéo léo dẫn dắt sự cạnh tranh của các doanh nghiệp xuất sắc, tránh tình trạng độc tôn, độc quyền, tránh tình trạng nền kinh tế địa phương quá phụ thuộc vào một doanh nghiệp. Tôi cho rằng, đây là những vấn đề chúng ta cần suy nghĩ. Như vậy, môi trường kinh doanh ở thành phố Lâm mới có thể càng linh hoạt và tiên tiến hơn."

Cả phòng họp im lặng trong giấy lát, sau đó tiếng vỗ tay rào rào vang lên.

Phó thị trưởng Phan Long lên tiếng: " Những điều anh Phương đề cập cũng là quan điểm của tôi."

Khi Mộc Hàn Hạ đến khách sạn, cuộc đấu thầu đã kết thúc. Mọi người về gần hết, các nhân viên đang thu dọn bàn ghế ở hội trường. Cô rảo bước tới phòng chờ, bên trong chỉ còn lại mấy người, phía Dung Duyệt đã rời đi từ lâu. Mộc Hàn Hạ nhanh chóng nhìn thấy Lâm Mạc Thần .

Anh ngồi một chỗ, hai tay đặt lên tay vịn ghế, bên cạnh không có người nào khác. Trong phòng bật điều hoà nóng nên anh đã cởi áo khoác và khăn quàng, chỉ mặc bộ comple màu đen. Anh ngồi yên đó, vẫn là dáng vẻ tuấn tú và thanh lạnh như thường lệ. Một linh cảm như thủy triều dâng lên trong lòng, cô biết, anh đang đợi cô, đang chờ cô đến.

Tựa như tâm linh tương thông, Lâm mặc Thần ngoảnh đầu, mỉm cười với cô. Mộc Hàn Hạ dừng bước, miệng nở nụ cười rạng rỡ. Cô biết, anh đã giành được lô đất đó.

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Lâm Mặc Thần đứng dậy, đi đến bên cạnh Mộc Hàn Hạ.

Cô hỏi: "Antony đâu?"

"Tôi để cậu ấy về trước rồi."

"Thế à? Chúng ta thành công rồi phải không?"

"Ừ. Chúng ta thành công rồi." Hai người im lặng. Có lẽ do tâm trạng phấn khởi nên ánh mắt tràn ngập ý cười của anh từ đầu đến cuối không rời khỏi gương mặt cô. "Chúng ta đi thôi."

Cô nói. "Đi đâu cơ?"

"Chẳng phải về công ty hay sao?" Mộc Hàn Hạ vừa dứt lời, cổ tay đột nhiên bị anh nắm lấy.

Anh nghiêm giọng: "Em đã quên chuyện cùng tôi đi xem đất rồi hay sao?"

Mộc Hàn Hạ: "À, vâng."

Trên đời này có những chuyện xuất hiện điềm báo trước, hoặc là có dự cảm, và cũng có những chuyện không thể trốn tránh.

Khi cùng Lâm Mặc Thần lên xe taxi, nhìn ráng chiều như tấm lụa từ từ phủ xuống, một cảm giác mênh mang như ánh hoàng hôn ở ngoài kia đang dâng lên trong lòng Mộc Hàn Hạ.

Mộc Hàn Hạ biết sắp xảy ra chuyện gì, biết Lâm Mạc Thần sẽ có hành động gì với mình. Cô không muốn đi sao? Tất nhiên là cô muốn, nhưng từ nơi sâu thẳm trong nội tâm, cô lại sợ hãi điều đó. Tâm trạng của cô lúc này giống con thuyền mộc trôi trên dòng sông sương mù, tiến về nơi nó nên đến.

Lâm Mạc Thần ngồi bên cạnh Mộc Hàn Hạ. Hôm nay, cô đặc biệt yên tĩnh, hai tay giấu trong túi áo nên anh muốn nắm cũng không được. Nghĩ tới điều này, anh khẽ mỉm cười.

Lô đất A nằm ở trung tâm thành phố, xung quanh vẫn còn mấy lô đất chưa được khai thác nên khi phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy đồng cỏ xanh rì, sườn đồi nhấp nhô và lác đác vài ngôi nhà dân, trông giống khu thiên nhiên hoang dã trong lòng thành phố.

Taxi dừng lại ở ngoài đường, Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ đi bộ vào trong. Lúc này, trời đất xẩm tối, gió thổi ngọn cờ phất phơ, bốn bề trống trải và tịch mịch.

Thành phố ở ngoài kia tựa như trở thành phong nền, vây quanh mảnh đất thuộc về bọn họ. Mộc Hàn Hạ lặng lẽ đi về phía trước, Lâm Mạc Thần đi đằng sau cô.

Cô tìm đề tài nói chuyện: "Lần trước Tạ lâm sai người đến gây rối ở nhà máy của chúng ta, bây giờ anh lại tranh giành đất với Dung Duyệt. Có lẽ chúng ta nên thuê vệ sĩ riêng cho anh mới được."

"Tôi sẽ cẩn thận." Anh đáp: "Em cũng lưu ý, đừng đi lại một mình, hãy luôn ở trong tầm mắt của tôi." Mộc Hàn Hạ lặng thinh.

Hai người lại đi một đoạn, phía trước là một con dốc nhỏ. Mộc Hàn Hạ đi nhanh lên trên. Lâm Mạc Thần sải bước dài, cũng nhanh chóng leo lên đỉnh dốc, đứng bên cạnh cô. Trên này gió hơi lớn, Mộc Hàn Hạ kéo cổ áo,

dôi mắt xuống dưới. Lâm Mạc Thần đột nhiên cởi cúc áo khoác rồi ôm cô từ phía sau.

Mộc Hàn Hạ đờ người, cảm giác bối rối và rung động như trong ký ức lại một lần nữa xuất hiện trong trái tim cô. Dù muốn thoát khỏi vòng tay ấm áp của anh, nhưng cô bất động. Anh gần như chạm môi vào tai cô, cất giọng trầm trầm: "Em có lạnh không?"

"Tôi không lạnh." Mộc Hàn Hạ đáp khẽ, trong lòng vừa ngọt ngào vừa buồn bã.

"Ừ." Lâm Mạc Thần mỉm cười, ôm cô càng chặt hơn. Anh hỏi: "Hôm nay tôi giành được lô đất đầu tiên trong cuộc đời. Em không chúc mừng tôi sao?"

Toàn thân Mộc Hàn Hạ như xuất hiện một ngọn lửa, hai má nóng ran.

Cô nói nhỏ: "Chúc mừng anh."

"Đối phương thức chúc mừng đi. Hiện giờ tôi đang thiếu một người bạn gái." Anh nói. Ngọn lửa trong trái tim Mộc Hàn Hạ bùng cháy dữ dội, đến mức cô cảm thấy vừa ngứa ngứa vừa nhói đau. Cô ngoảnh đầu, bắt gặp đôi mắt cười của anh ở khoảng cách rất gần. Giây tiếp theo, cô lại quay đi chỗ khác, đồng thời vùng vẫy thoát khỏi vòng tay anh rồi đi xuống con dốc: "Jason, chúng ta về thôi."

Lâm Mạc Thần lập tức kéo tay cô. Do mặt đất không bằng phẳng. Mộc Hàn Hạ lại bướng bỉnh giằng ra nên hai người mất đà ngã xuống bãi cỏ. Mộc Hàn Hạ nằm sấp trên người anh, cô muốn bò dậy nhưng anh thuận tay khóa cô trước ngực mình. Ngọn cỏ sượt qua làn da hai người. Gương mặt anh gần như hòa lẫn vào trong bóng đêm.

Anh nằm trên mặt đất lạnh lẽo, ôm chặt người cô, không cho cô thoát, cũng chẳng cho phép cô không thuộc về anh. "Mấy ngày qua, em trốn tránh

điều gì chứ?" anh cất giọng trầm thấp bức người.

Mộc Hàn Hạ đột nhiên hết chịu nổi. Cô nướng mày nhìn anh: "Lâm Mạc Thần, chẳng phải anh từng nói, chúng ta không phải là đối tượng thích hợp của nhau? Sao bây giờ anh lại thay đổi thái độ?"

Lâm Mạc Thần im lặng trong giây lát: "Tôi nói lúc nào?"

Mộc Hàn Hạ cố gắng nhẫn nhịn: "Vào ngày 23 tháng 10."

Lâm Mạc Thần có ấn tượng về ngày này, bởi vì đó là ngày khai trương cửa hàng thứ hai ở Bắc Kinh. Hôm ấy anh say rượu ở KTV rồi sau đó hai người ở trong cùng một căn phòng. Hôm sau, thái độ của cô bất thường, rồi cô lại tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra...

Anh lập tức hiểu ra ngọn nguồn trong giây lát. Thấy anh im lặng, Mộc Hàn Hạ vừa hận vừa bức, lập tức ngồi dậy. Nhưng Lâm Mạc Thần phản ứng nhanh, càng ôm cô chặt hơn. Anh nói: "Hôm đó thì khác. Hồi ấy quả thực tôi chưa xác định tình cảm, làm sao có thể giống bây giờ? Tôi đã theo đuổi em biết bao ngày rồi?"

Anh không nói thì không sao. Bây giờ lại nói bằng một giọng điệu cao ngạo, khiến Mộc Hàn Hạ càng điên tiết. Cô cười lạnh: "Anh được lắm, Lâm Mạc Thần. Lúc anh cảm thấy chúng ta không thích hợp thì chúng ta không thích hợp. Bây giờ anh thích rồi, thì tôi phải thích lại anh. Khốn kiếp, trên đời này làm gì có đạo lý nào như vậy. Anh từng không để tôi vào mắt thì tại sao tôi tôi phải để ý đến anh cơ chứ?" Nói xong, cô đẩy người Lâm Mạc Thần, đứng dậy chạy xuống sườn dốc.

Lâm Mạc Thần cũng đứng lên, dõi theo bóng lưng mảnh mai và quật cường của cô. Đây là lần đầu tiên nghe cô chửi bậy, sắc mặt anh trở nên lạnh lẽo trong phút chốc.

Anh không những không tức giận, còn nhếch miệng cười, cất giọng từ tốn ở đằng sau: "Mộc Hàn Hạ, em tức giận cũng được, oán trách tôi cũng được. Tôi từng nói sai, khiến em không vui, nên em có thể thoải mái nổi nóng với tôi. Nhưng Summer à, trái tim em đang ở chỗ tôi. Em và tôi... đều biết rõ điều này." Bị anh nói trúng tim đen, nói trúng điều bí mật mà mình cất công che đậy bấy lâu bằng một giọng điệu không hề dịu dàng. Mộc Hàn hạ đột nhiên cảm thấy rất buồn. Người đàn ông này luôn khiến cô vừa yêu vừa bị tổn thương.

Cô lập tức dừng bước, ngoảnh đầu trừng mắt với anh, khiến Lâm Mạc Thần có chút ngẩn người. Hai người một đứng trên cao, một đứng dưới thấp, cách nhau không xa. Cô ngược nhìn anh, còn anh cúi xuống nhìn cô đăm đăm.

"Lâm Mạc Thần, sao anh luôn như vậy?" Cô cất giọng bi thương: "Hồi trước đọc được câu: "Người đàn ông luôn gõ cửa nhưng từ đầu đến cuối không chịu đẩy ra mà muốn đợi người phụ nữ cam tâm tình nguyện mở cửa", tôi còn không tin, còn nghĩ ở đâu có đạo lý này. Nếu anh thích tôi, tôi cũng thích anh thì chúng ta nên chủ động đến với nhau mới phải. Nhưng thực tế đúng là vậy. Anh bảo anh nói câu đó trong lúc anh chưa xác định tình cảm của mình. Được tôi tin anh. Khi ấy anh không thích tôi thì đó là lựa chọn của anh. Nhưng bây giờ, anh bảo anh đã theo đuổi tôi nhiều ngày. Nhiều ngày đấy anh chỉ toàn là người gõ cửa, chứ có bao giờ đẩy cửa bước vào đâu. Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ nói yêu tôi, chưa từng bộc lộ tình cảm của mình. Anh động đến tôi, khiến tôi cắn câu, khiến tôi rung động. Anh không chịu mở miệng, là bởi vì anh sợ rơi vào thế bị động, anh sợ bị tôi chiếm thế thượng trong tình yêu. Tại sao nhất định phải là tôi ngốc nghếch mở cửa, tự mình đi ra? Tại sao anh không thể đi vào gặp tôi, dành hết tấm chân tình cho tôi, giống như tôi đối với anh vậy." Giọng Mộc Hàn Hạ vang vọng trong không gian trống trải. Khóe mi đã nhắm lại nhưng cô cố nhẫn nhịn, chỉ trừng mắt với anh.

Lần đầu tiên trong đời, Lâm Mạc Thần có chút hoảng hốt, cũng chẳng biết nói gì.

Sau khi thốt ra những lời chất chứa trong lòng bấy lâu, Mộc Hàn Hạ cảm thấy hết sức nhẹ nhõm. Cô không để ý đến anh nữa, tiếp tục đi về phía trước. Tuy nhiên, cô lại bắt đầu cảm thấy trống rỗng. Rõ ràng vừa làm một chuyện sáng khoái, đập thẳng vào mặt anh, vậy mà trong lòng có chút phiền muộn.

Mộc Hàn hạ đã gần đi ra ngoài đường cái. Thế nhưng, đằng sau vẫn không có tiếng bước chân, chứng tỏ anh không đi theo cô. Cảm thấy càng buồn hơn, cô thầm mắng bản thân vô dụng. Trong đầu cô lại vang lên câu nói vừa rồi của anh: "Summer, trái tim em đang ở chỗ tôi." Khi cô ra khỏi cổng, người ở đằng sau cuối cùng cũng rảo bước theo. Mộc Hàn Hạ đứng bên lề đường bắt taxi, coi anh như không tồn tại. Lâm Mạc Thần bình tĩnh nói với cô: "Chúng ta vừa đánh bại Dung Duyệt. Đây là thời kỳ nhạy cảm nên em không thể đi lại một mình. Tôi cùng em bắt xe về khách sạn."

Mộc Hàn Hạ không lên tiếng. Một chiếc taxi dừng lại, cô ngồi vào ghế sau. Lâm Mạc Thần đi sang cửa bên kia, ngồi cạnh cô. Xe lao nhanh trên đường phố ồn ào náo nhiệt, bên trong yên lặng như tờ. Về đến khách sạn, Lâm Mạc thần rút ví trả tiền.

Mộc Hàn Hạ lẳng lặng xuống xe. Hai người kẻ trước người sau đi vào thang máy, lên tầng trên. Mấy hôm trước, Mộc Hàn Hạ mới phát hiện, khách sạn này chỉ có mình cô và anh, còn các đồng nghiệp ở khách sạn khác. Hơn nữa, phòng của hai người ở cùng một tầng. Mộc Hàn Hạ khẽ cau mày, ép bản thân đừng nghĩ đến người đàn ông này nữa. "Ting." Cửa thang máy mở ra. Mộc Hàn Hạ đi thẳng về phòng mình, còn Lâm Mạc Thần cũng vác bộ mặt lạnh lẽo về phòng, đóng cửa.

Vừa đẩy cửa, Nhiêu Vĩ liền nhìn thấy Trương Diệc Phóng đứng bên bức tường kính hút xì gà, sắc mặt vẫn điềm tĩnh như thường lệ. Trong phòng thoang thoang mùi thuốc, cũng là mùi hương khiến lòng người lắng dịu. "Trương tổng." Nhiêu Vĩ lên tiếng.

Trương Diệc Phóng quay người, mỉm cười: "Chú ngồi đi!" Hai người ngồi xuống sofa. Vẻ mặt Nhiêu Vĩ có chút ngượng ngập, còn Trương Diệc Phóng vẫn giữ nụ cười trong khóe mắt. "Sao chú lại để vuột mất lô đất A vậy?" Anh ta hỏi.

Nhiêu Vĩ: "Tôi xin lỗi, là do tội sơ suất. Trương tổng cứ yên tâm, tôi sẽ nghĩ cách giành lô đất đó về..."

Trương Diệc Phóng giơ tay, ra hiệu đối phương im lặng. Sau đó, anh ta cầm ấm trà ở trên bàn, rót đầy hai chén.

Nhiêu Vĩ vội cúi người về đằng trước: "Cảm ơn Trương tổng." Trương Diệc Phóng cầm chén trà, uống một ngụm rồi lên tiếng: "Chú có biết chú thua ở điểm nào không?"

Nhiêu Vĩ im lặng. Một người đàn ông trưởng thành tự thừa nhận sai lầm của mình là một việc khá khó xử. Nhưng trước mặt Trương Diệc Phóng, anh ta vẫn thẳng thắn cho biết: "Tôi sai ở chỗ chỉ lo "tấn công" Lâm Mạc Thần nên trúng kế cậu ta, bị cậu ta chơi một ván." Ngừng vài giây, anh ta nói tiếp: "Tôi không ngờ thẳng đó to gan và ngông cuồng như vậy."

Trương Diệc Phóng lắc đầu: "Không phải. Chú sai ở chỗ không nắm rõ nguyên tắc làm ăn của Dung Duyệt, nguyên tắc của tôi."

Nhiêu Vĩ ngây ra. Trương Diệc Phóng từ tốn nói tiếp: "A Vĩ, chú đã theo tôi bao nhiêu năm. Vậy chú cho rằng, nguyên tắc của tôi trong công việc kinh doanh là gì?"

"Là... lợi ích?" Trương Diệc Phóng gật đầu: "Đúng thế, xem ra chú vẫn chưa quên. Về vụ đấu thầu đất đai, việc đầu tiên chú nên cân nhắc là, lô đất nào có ích lợi lớn nhất đối với Dung Duyệt. Tất nhiên đó là lô đất A, vì nó liên quan đến dự án mấy tỷ nhân dân tệ của chúng ta. Thế nhưng, chú đã lẫn lộn đầu đuôi, chỉ lo "tấn công" một đối thủ còn chưa đứng vững trong ngành nghề, coi việc đánh vào lợi ích của họ là mục tiêu hàng đầu. Chú cho rằng mình lớn mạnh hơn Phong Thần nên chỉ tập trung "tấn công" mà quên mất "phòng thủ". Lâm Mạc Thần đã nhìn thấu tâm lý này của chú mới đưa ra kế sách Điền Kỵ đua ngựa. A Vĩ, đúng là chú nóng vội quá. Trước giờ chú nhờ vào lợi thế của Dung Duyệt, đồng thời chưa từng gặp đối thủ nào ghê gớm như cậu ta nên mới có thể dễ dàng chiến thắng tất cả. Lần này chắc chú cũng cảm nhận được, Lâm Mạc Thần không giống người khác. Vì thế chú mới để tâm trạng ảnh hưởng đến phán đoán của mình. Nhưng A Vĩ à, lợi ích mới là vấn đề căn bản nhất. Cổ nhân có câu: "Không vì vật bên ngoài mà vui, không vì bản thân mà buồn". Bất kể đối phương có khí thế hùng hổ đến mức nào, bất kể bọn họ có ác ý, khiến chú cảm thấy bị uy hiếp hay không, thứ mà chú nhìn thấy vẫn chỉ là chữ "lợi" mới phải. Như thế, chú mới vĩnh viễn không bị đánh bại."

Nhiêu Vĩ trầm ngâm trong giây lát rồi gật đầu: "Tôi rõ rồi. Trương tổng, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

"Chú cho rằng chúng ta nên làm gì?" Trương Diệc Phóng hỏi lại anh ta.

Mặc dù không cam tâm nhưng Nhiêu Vĩ vẫn đáp: "Biện pháp tối ưu nhất là hợp tác với Phong Thần cùng khai thác lô đất A. Làm vậy mới không ảnh hưởng đến kế hoạch tổng thể của chúng ta."

Trương Diệc Phóng mỉm cười gật đầu. Nhiêu Vĩ thở dài: "Vài ngày nữa, tôi sẽ cử người đi đàm phán với cậu ta."

"Không, vụ này cần giải quyết nhanh, đừng kéo dài thời gian."

"Tại sao?" Nhiêu Vĩ không hiểu. Trương Diệc Phóng bình thản trả lời: "Bởi vì sớm triển khai hợp tác mới chứng tỏ chúng ta không để tâm đến chuyện thua thầu. Đây mới là phong độ của một doanh nghiệp hàng đầu, các doanh nghiệp khác mới yên tâm và mạnh dạn hợp tác với chúng ta."

Nhiêu Vĩ gật đầu: "Tôi hiểu rồi."

Ý đồ hợp tác của Dung Duyệt nhanh chóng truyền đến chỗ Lâm Mạc Thần. Anh có chút ngạc nhiên, không ngờ đối phương lại hành động nhanh như vậy. Sai khi cân nhắc, anh không đích thân ra mặt mà cử Tôn Chí đi gặp.

Nhiêu Vĩ cũng chỉ cử giám đốc công ty con dự cuộc đàm phán. Sở dĩ họ không trực tiếp gặp mặt là do vừa mới giao đấu nên có chút không thoải mái. Tuy nhiên, cả hai không hẹn cùng hưởng lợi ích, Dung Duyệt chỉ hợp tác với Phong Thần mới có thể hoàn thành kế hoạch tổng thể, còn Lâm Mạc Thần chỉ hợp tác với Dung Duyệt mới kiếm được tiền. Thế nên họ quyết định cứ tiếp xúc trước, đợi khi nào xác định phương án hợp tác rồi gặp nhau sau.

Chỉ qua mấy ngày, bản dự thảo hợp tác đã nhanh chóng được hình thành.

Các doanh nghiệp khác đặc biệt chú ý đến động thái của hai công ty. Có một điều không thể phủ nhận, Phong Thần đã tạo dựng được chỗ đứng trong giới kinh doanh bất động sản ở thành phố Lâm, trở thành thế lực mà Dung Duyệt cũng không thể coi thường.

Mộc Hàn Hạ vẫn "chiến tranh lạnh" với Lâm Mạc Thần. Mấy ngày nay, mọi người đều bận rộn. Thịnh thoảng gặp ở văn phòng, ánh mắt họ vẫn vô thức chạm nhau nhưng chẳng ai nói với ai một lời.

Mộc Hàn hạ biết, nhiều lúc Lâm Mạc Thần dõi theo cô, cũng giống như cô thường nhìn anh vào những lúc anh không để ý.

Cảm giác này giống như có một thứ quan trọng bị trượt xuống, nước không ngừng chảy xuống dưới nhưng cả anh và cô, không ai chịu sửa trước.

Gần đến ngày cuối tuần, Mộc Hàn Hạ gọi điện cho Phương Trường Châu: "A lô! Chú Phương!"

"Có chuyện gì vậy Tiểu Mộc?" Giọng ông vẫn ôn hòa như thường lệ. "Tối nay chú có rảnh không ạ, cháu muốn mời chú ăn cơm."

Phương Trường Châu cười: "Sao lại mời chú ăn cơm?" Mộc Hàn Hạ nói nhỏ: "Cảm ơn chú đã giúp ạ."

"Tiểu Mộc, chú có giúp gì đâu?" Mộc Hàn Hạ nói ngay: "Chú dạy cháu tập thái cực quyền còn gì?"

Phương Trường Châu phì cười: "Được. Cháu báo cho chú biết địa chỉ, chú sẽ bảo tài xế đưa đến đó." Sau khi cúp điện thoại, Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu xem đồng hồ. Còn một lúc nữa mới hết giờ làm, thế là cô cầm cốc đi sang phòng trà. Lúc này, phòng trà chỉ có mình cô. Cô rót một cốc nước nóng, tựa người vào cửa sổ, uống từng ngụm một. Đúng lúc này, Lâm Mạc Thần đi vào. Mộc Hàn Hạ nhướng mày nhìn anh. Không biết có phải do ảo giác, cô cảm thấy hình như anh gầy đi.

Lâm Mạc Thần nhìn cô đăm đăm, sau đó tiến lại gần Mộc Hàn Hạ lập tức ngoảnh đầu, dời mắt ra ngoài cửa sổ. "Tối nay có hẹn ăn cơm với người của Dung Duyệt, em cùng đi nhé." Anh lên tiếng: "Đây là sự khởi đầu hợp tác giữa hai bên."

Mộc Hàn Hạ nhìn anh, sắc mặt vẫn thản nhiên như không: "Tôi hẹn ăn cơm với chú Phương rồi."

Anh khẽ gật đầu. Vụ này đúng là quan trọng hơn. "Em còn giận sao?" Anh đột nhiên hỏi.

Mộc Hàn Hạ mềm lòng trong giây lát. Vào thời khắc này, trong đầu cô vụt qua một ý nghĩ khác. Chuyện ăn cơm khách, anh gọi cô vào văn phòng thông báo là được. Trong văn phòng của anh cũng có bình nước, đâu cần tới nơi này. Nhưng anh không đối xử với cô như cấp trên với cấp dưới, mà theo cô vào đây, tự mình đến trước mặt cô để báo cho cô biết. Mộc Hàn Hạ nhất thời không biết đối đáp ra sao. May mà đúng lúc này, di động đổ chuông, là Phương Trường Châu gọi tới.

Cô bắt máy, liếc Lâm Mạc Thần một cái rồi đi ra ngoài: "A lô! Cháu chào chú! Nhà hàng đó nằm ở đường Nhị Hoàn..." Lâm Mạc Thần dõi theo hình bóng của cô cho tới khi cô khuất dạng.

Lúc Lâm Mạc Thần xuống dưới, Giám đốc công ty bất động sản Tôn Chí đã chờ sẵn bên cạnh xe ô tô. Nhìn thấy sếp tổng chỉ có một mình, anh ta kinh ngạc hỏi: "Lâm tổng, Giám đốc Mộc đâu rồi?" Lâm Mạc Thần đáp: "Cô ấy có việc quan trọng hơn." Rồi mở cửa ngồi vào xe. Tôn Chí hơi bối rối. Anh ta có cảm giác hình như Lâm tổng không vui hay sao ấy.

Ô tô nhanh chóng tới khách sạn đã hẹn. Lâm Mạc Thần tạm thời gác Mộc Hàn Hạ sang một bên, cùng cấp dưới đi vào trong. Vừa mở cửa phòng ăn riêng, anh liền nhìn thấy Nhiêu Vĩ ngồi ở vị trí đầu tiên. Anh ta và mấy người của Dung Duyệt đều đứng dậy: "Hoan nghênh Lâm tổng."

Lâm Mạc Thần mỉm cười, đi tới bắt tay Nhiêu Vĩ trước "Nhiêu tổng khách sáo rồi. Chúng tôi rất vinh hạnh được hợp tác với Dung Duyệt." Giơ tay không đánh người đang cười. Đối phương đang chiếm thế thượng phong nhưng vẫn bày ra bộ dạng khiêm tốn nên Nhiêu Vĩ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Anh ta lên tiếng: "Lâm tổng khỏi cần khách sáo. Tôi lớn hơn cậu vài tuổi nên cậu cứ gọi tôi là Lão Nhiêu đi. Mời Lâm tổng ngồi." Mọi người ngồi vào vị trí. Bầu không khí ấm cúng như không thể ấm cúng hơn, Nhiêu Vĩ kể những câu chuyện kỳ thú ở thành phố Lâm, khiến cả căn phòng tràn

ngập tiếng cười vui vẻ. Lâm Mạc Thần cũng kể chuyện ở Mỹ bằng thái độ hòa nhã và ngôn từ hài hước. Sau đó, hai bên thảo luận về triển vọng hợp tác, chẳng ai nhắc tới vụ "chĩa gươm" vào nhau mấy ngày trước đó. Mỗi khi nâng cốc, trong đầu Lâm Mạc Thần đều hiện lên bóng hình Mộc Hàn Hạ. Anh nghĩ, nếu có mặt ở đây lúc này, kiểu gì cô cũng vỗ tay phụ họa, nhưng khóe mắt sẽ thấp thoáng ý cười xảo quyệt, cười bọn đàn ông quá ư giả tạo.

Cùng thời gian đó, Mộc Hàn Hạ và Phương Trường Châu ngồi ở một nhà hàng nhỏ bên bờ sông.

Phương Trường Châu dỗi mắt ra bên ngoài, cảm thán: "Chú đến thành phố Lâm khá lâu rồi mà vẫn chưa từng được ngắm cảnh đêm đẹp thế này."

Mộc Hàn Hạ cười nói: "Chú không thể chỉ đến những nơi cao sang như quán café lập nghiệp mà cũng nên tiếp xúc với cuộc sống của người dân bình thường chúng cháu."

Phương Trường Châu gật đầu. Ông rất thích tính cách thẳng thắn và chân thành của Mộc Hàn Hạ. Cô tựa như vẫn là cô gái trẻ nghĩa khí và thông minh lanh lợi của buổi đầu gặp gỡ.

Ông rất tán dương khí chất tinh anh và bình dân đan xen lẫn nhau trong con người cô. Có một điều ông không biết, trong quá khứ, Mộc Hàn Hạ cũng từng thận trọng và dè dặt khi đối diện với lãnh đạo. Cô đang dần thay đổi và trưởng thành. Nhờ đi theo người nào đó, cô mới thò đầu ra khỏi "mai rùa", dần thả lỏng bản thân, dần bộc lộ sự kiêu ngạo đã bị hiện thực cuộc sống đè nén bấy lâu nay.

Bản thân Mộc Hàn Hạ cũng lờ mờ nhận ra điều này. Phương Trường Châu bỗng lên tiếng: "Sau khi giành được lô đất A, giá trị của công ty cháu chắc sẽ tăng lên đúng không?"

"Chắc vậy ạ." Mộc Hàn Hạ đáp. Phương Trường Châu tinh tường, đã sớm nhận ra cô gái trẻ này có chút phiền muộn, vừa rồi mấy lần tỏ ra lơ đãng. Ông cười nói: "Mấy ông trước có người đánh giá tài sản của ông chủ Lâm Mạc Thần nhà cháu, bảo cũng gần tới con số năm trăm triệu. Cậu ta còn trẻ như vậy, thật không đơn giản chút nào."

Mộc Hàn Hạ ngẩn người khi nghe đến con số này. Đúng thế, giá trị tài sản của anh đã gần năm trăm triệu... Phương Trường Châu đột nhiên chuyển đề tài: "Hai đứa vẫn còn chưa xác định sao?"

Mộc Hàn Hạ tròn mắt: "Chú nói gì thế?" Một lúc sau, cô cũng không phủ nhận, khẽ thở dài: "Thật ra cháu rất muốn bắt chấp tất cả, đánh cược một phen." Đánh cược tuy anh từng thờ ơ, nhưng bây giờ thật lòng với mình. Đánh cược thứ tình cảm đã khắc sâu vào sinh mệnh của cô sẽ sớm đơm hoa kết trái, để dừng khí cô bỏ ra không phí công vô ích.

Sau bữa cơm, Mộc Hàn Hạ nhận được điện thoại của Tôn Chí: "Giám đốc Mộc, cô có biết Lâm tổng đi đâu không?"

Bây giờ đã hơn chín giờ tối, Mộc Hàn Hạ vừa tiễn Phương Trường Châu, một mình đứng ở đầu đường đợi taxi.

Cô đáp: "Chẳng phải anh ấy cùng anh ăn cơm với người của Dung Duyệt hay sao?" "Đúng thế." Tôn Chí đáp: "Chúng tôi vừa tan cuộc, Lâm tổng bảo vào phòng vệ sinh rồi biến mất, gọi điện thoại chẳng nghe máy, trên xe cũng không thấy. Vừa rồi, cậu nhân viên gác cổng khách sạn nói, Lâm tổng bắt một chiếc taxi đi mất." Mộc Hàn Hạ nhíu mày.

Tôn Chí nói tiếp: "Hôm nay Lâm tổng uống không tí rượu. Tôi sợ xảy ra chuyện nên đã bảo người đến khách sạn tìm nhưng cậu ấy chưa về, công ty cũng chẳng thấy. Cô có biết Lâm tổng đi đâu không?"

Tối hôm đó, đám tâm phúc của Lâm Mạc Thần lo lắng tìm anh khắp nơi. Bình thường anh là người trầm ổn và sáng suốt, hôm nay tự nhiên chơi trò

mất tích, khiến mọi người chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào.

Mộc Hàn Hã đứng bên đường một lúc rồi bắt taxi đến quán ăn nhỏ mà Lâm Mạc Thần từng dẫn cô đi. Trời bắt đầu lất phất mưa. Quán ăn chuẩn bị đóng cửa. Ông chú nhận ra cô, bảo lâu nay không thấy Lâm Mạc Thần. Mộc Hàn Hạ lại đi đến nhà máy. Đó là nơi Lâm Mạc Thần ôm cô từ phía sau hôm xảy ra vụ gây rối. Liệu có phải tình yêu của anh dành cho cô bắt đầu từ buổi tối hôm đó hay không? Tuy nhiên, Lâm Mạc Thần không có ở nhà máy. Nhân viên bảo vệ cất giọng chắc nịch: "Lâm tổng có đến đây đâu. Làm sao có chuyện tôi không nhận ra ông chủ cơ chứ? Nửa đêm nửa hôm cậu ấy đến đây làm gì?"

Mộc Hàn Hạ đứng ở cửa nhà máy, đảo mắt một vòng. Thành phố trong cơn mưa phùn vừa yên tĩnh vừa mờ mịt. Cô đột nhiên có chút tức giận. Rốt cuộc anh muốn làm gì? Đoán chắc cô sẽ đi tìm anh đúng không? Nhưng làm sao anh có thể bày trò ấu trĩ này, hay là anh say thật rồi? Cô lại nhớ tới dáng vẻ say rượu của Lâm Mạc Thần. Nhưng rõ ràng sau hôm ở KTV, anh luôn chú ý. Đặc biệt là khi giải quyết việc công, anh không bao giờ để bản thân uống say đến mức đánh mất lý trí. Hôm nay lại ăn cơm cùng Dung Duyệt, làm gì có chuyện anh để xấu ra sai sót. Lẽ nào là... rượu không say người đã tự say? Trong lòng anh vẫn còn vương vấn chuyện của hai người?

Nghĩ đến đây, trái tim Mộc Hàn Hạ không thể bình tĩnh. Cuối cùng, cô bảo tài xế taxi đưa mình đến lô đất A, nơi mấy hôm trước hai người từng "ngả bài".

Bây giờ đã hơn mười một giờ đêm, Mộc Hàn Hạ đội mũ áo khoác lông vũ, để mặc giọt mưa rơi xuống mặt. Buổi đêm nơi này càng trở nên hoang vắng, không chút ánh sáng. Mộc Hàn Hạ thật sự muốn chửi thề, cô không tin Lâm Mạc Thần lại chạy đến đây. Kết quả, vừa đi được một đoạn, cô liền nhìn thấy hình bóng quen thuộc đang ngồi ở phía trước, bên cạnh là ngọn đèn dầu chuyên dụng của công trường. Ánh sáng vàng mờ lung hắt vào người anh. Mộc Hàn hạ cảm thấy đúng là anh bị thần kinh.

Nhưng cô lại nghĩ, người như anh cũng có lúc lên cơn thần kinh hay sao? Cô đi đến sau lưng anh, cách mấy bước liền dừng lại, đồng thời cất cao giọng: "Lâm Mạc Thần, anh giờ trò gì vậy? Mọi người đang tìm anh kia kìa."

Lâm Mạc Thần từ từ ngoảnh đầu rồi đứng lên. Bởi vì trời tối nên cô không thấy rõ gương mặt anh, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt sáng quắc bức người của anh. "Điều tôi cần không phải là bọn họ đi tìm."

Anh tiến lên phía trước một bước. Nhờ ánh đèn dầu, Mộc Hàn Hạ đã có thể nhìn rõ gương mặt người đàn ông. Đôi mắt anh ngời sáng và hoàn toàn tỉnh táo.

Cô lập tức hiểu ra, anh cố tình dụ cô đến đây. "Những gì cần nói, tôi đã nói rồi. Anh tự giải quyết đi." Cô quay người, chuẩn bị rời đi.

"Summer!" Lâm Mạc Thần gọi tên cô: "Tối hôm ở nhà kho, tôi có mang theo di động. Ga trái giường cũng không chỉ có một tấm." Mộc Hàn Hạ sửng sờ.

Mưa đã bắt đầu nặng hạt, rơi xuống trán cô, chảy xuống mũi rồi chui cả vào miệng cô. Cô mím môi, cúi thấp đầu, toàn thân bất động. Lâm Mạc Thần từ từ tiến lại gần, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. Bàn tay cô hơi lạnh, anh cũng thế. Sau đó, anh cất giọng trầm thấp: "Summer, anh xin lỗi." Cũng không hiểu nguyên do tại sao anh lại xin lỗi nhưng Mộc Hàn Hạ bất giác rơm rớm nước mắt. Lâm Mạc thần tiếp tục lên tiếng: "Thật ra, anh muốn có em từ lâu nhưng bởi vì chưa từng gặp tình yêu thật sự trong cuộc đời nên anh không chịu thừa nhận rằng em rất khác biệt. Anh thừa nhận mình quen chiếm thế chủ động, không thích bị phụ nữ dắt mũi. Nhưng bây giờ, chẳng phải anh đã bị em dắt mũi rồi hay sao?"

Nghe giọng điệu tự giễu của anh, Mộc Hàn Hạ vừa muốn khóc, lại vừa muốn cười. Lâm Mạc Thần vẫn nắm tay cô, đồng thời cúi đầu, ghé sát mặt

cô: "Em đừng lo lắng, bản khoản điều gì, bởi vì thứ anh muốn chỉ có em mà thôi. Anh từng nói, người phụ nữ anh yêu thương sẽ trở thành điểm yếu của anh. Và em chính là người đó, người duy nhất anh không thể từ bỏ."

Nghe đến từ "người phụ nữ anh yêu thương", nước mắt dâng tràn khóe mi Mộc Hàn Hạ.

Trong lòng như có sóng nước dội qua, Lâm Mạc Thần xoay người cô, ép cô đối diện mình. "Em bảo anh thường gõ cửa nhưng không bao giờ tự mở cửa. Từ nay về sau, anh sẽ luôn đẩy cửa, để em nhìn thấy anh. Em cứ tiếp tục suy nghĩ xem có chấp nhận anh hay không. Anh sẽ không quyết định thay em."

Lâm Mạc Thần cúi thấp đầu, thì thầm: "Anh yêu em." Nói xong, anh đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi cô. Giọt lệ chảy dài xuống gò má Mộc Hàn Hạ, pha lẫn nước mưa, khiến tầm nhìn của cô trở nên mịt mờ. Được nếm mùi vị của nụ hôn, Lâm Mạc Thần chỉ rời môi trong giây lát rồi lại phủ xuống. Sau đó, anh hôn càng mãnh liệt, tách đôi môi Mộc Hàn Hạ, tìm kiếm đầu lưỡi của cô. Anh ôm cô vào lòng, cùng cô chìm đắm trong nụ hôn, quên cả đất trời. Mộc Hàn Hạ vẫn không thể kiềm chế giọt nước mắt. Bình thường, cô rất hiếm khi rơi lệ nhưng không hiểu tại sao vào thời khắc này, bao nhiêu nỗi ngọt ngào và tủi thân cứ dâng trào trong nội tâm cô. Lâm Mạc Thần cũng cảm nhận được vị mặn trong nụ hôn. Trái tim anh vì thế càng xót xa và xoắn xang. Giữa đất trời bao la, anh ôm người phụ nữ của mình, tâm trạng tràn ngập một niềm khoan khoái chưa từng thấy, khiến anh không muốn buông tay.

Bị anh hôn đến đầu óc mụ mị, Mộc Hàn Hạ nhất thời không biết mình đang ở đâu. Cô nghĩ, mình có nên đẩy anh ra không? Không, cô không thể, cũng chẳng muốn làm điều đó.

Không phải em không yêu anh, cũng chẳng phải em muốn từ chối anh. Mà anh biết không, trên thế gian này có quá nhiều biệt ly. Em sợ không thể

giữ được người tốt đẹp như anh ở bên mình. Đôi môi còn đang bị anh chiếm lấy, thân thể cũng bị anh ôm chặt, trong lúc mơ mơ màng màng, Mộc Hàn hạ nói nhỏ: "Chẳng phải anh bảo để em suy nghĩ hay sao?"

"Ừ, em cứ suy nghĩ đi." Lâm Mạc Thần hàm hồ đáp. Giữa đồng hoang ở trung tâm thành phố, dưới cơn mưa xối xả, họ tựa như đứng trong thế giới yên tĩnh của riêng mình. Anh ôm cô, cô cũng ôm chặt ah. Cả hai chìm vào nụ hôn say đắm, không ai nhớ buông tay.

Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ về đến khách sạn trong tình trạng ướt như chuột lột vào lúc hơn một giờ sáng. Anh tựa người bên cạnh cửa, khoe mắt ẩn hiện ý cười: "Em hãy suy nghĩ nhé!"

"Vâng. Chúc anh ngủ ngon." Mộc Hàn Hạ đáp. Lâm Mạc Thần vẫn đứng bất động. Cô liền hỏi: "Sao anh chưa về phòng?"

"Anh muốn ngắm em thêm một lát." Trái tim bất giác đập loạn nhịp. Mộc Hàn hạ có chút bối rối trước cái nhìn đăm đăm của anh. Cô liền giục: "Anh mau về tắm rửa đi, không mai lại bị cảm thì sao?"

Lâm Mạc Thần cười cười, ánh mắt mang hàm ý sâu xa, nhưng cuối cùng cũng về phòng. Mộc Hàn Hạ đi vào nhà tắm, cởi bộ quần áo ướt trên người. Cô liền nhìn thấy một người phụ nữ tóc tai lòa xòa, gương mặt lạnh cóng đến mức trắng bợt, nhưng đôi mắt sáng lấp lánh và đôi môi sưng phồng ở trong gương. Vào khoảnh khắc đó, Mộc Hàn Hạ đột nhiên cảm nhận được một niềm hân hoan vô bờ bến. Cô không thể kiềm chế nở nụ cười vô cùng rạng rỡ. Trong những năm tháng của cuộc đời, bạn đã từng gặp tình yêu thật sự hay chưa? Khi tình yêu đến, nó sẽ như ngọn lửa lan rộng, đi cùng tuổi thanh xuân của bạn, khiến bạn bùng cháy dự dội.

Ngày hôm sau. Mộc Hàn Hạ thức giấc, nằm trên giường một lúc ngắm nhìn ánh ban mai ngoài cửa sổ. Não bộ của cô bất giác bật ra ý nghĩ: Bây giờ coi như mình đã có bạn trai rồi? Nghĩ đến đây, trong lòng cô không

khỏi xốn xang. Lúc xuống giường, đi đánh răng rửa mặt và thay quần áo, trong đầu Mộc Hàn Hạ toàn là hình bóng anh. Đến khi cô rời phòng, cánh cửa ở phòng bên cạnh cũng vừa vặn mở ra, Lâm Mạc Thần mặc comple chỉnh tề đi ra ngoài. Bốn mắt chạm nhau, trái tim Mộc Hàn Hạ khẽ run rẩy, nhưng ngoài mặt cô vẫn tỏ ra bình thản: "Chào buổi sáng."

Lâm Mạc Thần đi về bên này, dừng lại trước mặt cô rồi giơ tay: "Chúng ta đi thôi."

Mộc Hàn hạ được anh dắt ra thang máy, linh hồn tựa như lơ lửng trên không.

Cô nói nhỏ: "Hôm nay chẳng phải anh bảo, cho em thời gian suy nghĩ hay sao?" Sao bây giờ anh lại nắm tay cô một cách tự nhiên như thế.

Lâm Mạc Thần cười khẽ một tiếng: "Hà..." Mộc Hàn Hạ hết nói nổi. Hai người đi vào thang máy, anh vẫn không buông tay. Cô kháng nghị: "Anh chơi xấu."

Lâm Mạc Thần lặng thinh. Một lúc sau đến tầng có nhà hàng, cửa thang máy mở ra. Bên ngoài chẳng có một ai, Lâm Mạc thân đột nhiên đỡ gáy Mộc Hàn Hạ, cúi xuống hôn chụt lên môi cô rồi thì thầm: "Chúng ta đi ăn sáng."

Mộc Hàn Hạ đỏ mặt, ngoan ngoãn để anh nắm tay đi vào nhà hàng. Sau bữa sáng, anh lái xe đưa cô tới công ty. Đến văn phòng, hai người bận rộn công việc của mình. Anh tập trung tinh lực vào lô đất A, còn cô vẫn phụ trách mảng may mặc và làm việc với bên Bắc Kinh.

Cả buổi sáng, hai người chẳng gặp nhau một lần, chẳng nói với nhau một câu. Tuy nhiên, tâm trạng của Mộc Hàn Hạ đã khác trước. Đây là lần đầu tiên cô có bạn trai nên dù bận đến mấy, thỉnh thoảng trong đầu cô vẫn nhớ đến dáng vẻ của anh khi anh ôm cô, hôn cô, mỉm cười nhìn cô. Hình ảnh này hoàn toàn khác bộ dạng từng trải và lạnh nhạt của anh trước thiên hạ.

Buổi trưa, Lâm Mạc Thần vẫn đang họp với mấy nhân viên thuộc dự án bất động sản. Một người xem đồng hồ, nói: "Lâm tổng, hay là chúng ta xuống dưới ăn cơm đi đã."

Lâm Mạc Thần khẽ lắc đầu: "Tôi có hẹn rồi. Mọi người cứ ăn trước đi, buổi chiều chúng ta bàn tiếp." Cấp dưới đương nhiên không có ý kiến. Lúc này, Mộc Hàn Hạ đang ở nhà máy. Cô vừa chuẩn bị cùng mấy cán bộ ăn cơm hộp ở phân xưởng thì nhận được điện thoại của Lâm Mạc Thần. "Em đang ở đâu vậy?" Anh hỏi.

"Em đang ở nhà máy."

"Anh đến đón em đi ăn cơm ngay bây giờ."

"Vâng." Sau khi cúp điện thoại, Mộc Hàn Hạ lập tức đặt hộp cơm xuống, vẻ mặt tỏ ra nghiêm túc: "Tôi có việc đột xuất, các anh cứ ăn đi, không phải phần tôi đâu."

Mọi người đều nói: "Giám đốc Mộc bạn thật đấy", "Đúng là hết mình vì công việc", "Đến cơm cũng không được ăn tử tế."

Mộc Hàn Hạ có chút xấu hổ: "Không có gì!" Cô đi ra cổng, liền nhìn thấy xe của Lâm Mạc Thần đỗ sẵn dưới bóng râm. Cô mở cửa xe, ngồi vào ghế lái phụ. Lâm Mạc Thần đeo cặp kính râm đen, mỉm cười hỏi cô: "Em muốn ăn món gì?"

"Sao cũng được." Anh liền lái xe đưa cô đến quán ăn nhỏ hôm nào. Nhìn thấy hai người tay trong tay đi vào, ông chủ liền cười toét miệng. Mộc Hàn Hạ hỏi nhỏ: "Anh đến lấy lại thể diện đấy à? Đừng có ấu trĩ như vậy chứ, lão đại?"

Lâm Mạc Thần thản nhiên đáp: "Anh có mất thể diện bao giờ đâu? Việc lần trước dẫn em đến đây cũng là một bước trong kế hoạch theo đuổi em."

Mộc Hàn Hạ hết nói nổi. Trong lúc ăn cơm, nếu không có chuyện gì thì Lâm Mạc Thần hầu như chẳng mở miệng. Mộc Hàn Hạ cũng có thói quen đó, hơn nữa cô ăn rất nhanh. Thi thoảng, cô lại nhướn mày nhìn anh. Cô không rõ kiểu cách ăn cơm của người nước ngoài hay xã hội thượng lưu, nhưng Lâm Mạc Thần có phong thái hết sức tao nhã, ngay cả động tác cầm đũa gấp đồ ăn cũng phóng khoáng và chuẩn mực. Nghĩ đến chuyện anh ra nước ngoài từ nhỏ, cô hỏi: "Ngoài em gái, anh còn người thân nào ở thành phố Lâm không?"

Lâm Mạc Thần bình thản trả lời: "Không." Anh nhướn mày nhìn cô: "Em thì sao? Có người thân ở thành phố Giang không?"

Mộc Hàn Hạ chọc thức ăn ở trogn bát, hạ giọng: "Em chỉ còn bà con xa, kiểu không bao giờ qua lại ấy."

Lâm Mạc Thần im lặng. Vài giây sau, anh bất chợt nắm tay cô dưới gầm bàn, nhìn cô đăm đăm. Mộc Hàn Hạ lập tức hiểu ra, hành động này có nghĩa là ở bên cạnh, cũng là sự yêu thương anh dành cho cô. Từ trước đến nay chưa có người nào mang lại cảm giác như vậy cho Mộc Hàn hạ. Viên mắt cô bất giác cay cay. Đúng lúc này, di động của Lâm Mạc Thần đổ chuông.

Anh buông tay cô, bắt máy: "A lô! Ủ... Được, hãy gửi số liệu chi tiết cho tôi. Được, tôi sẽ cử người về giải quyết."

Đợi anh cúp máy, Mộc Hàn Hạ hỏi: "Chuyện gì thế anh?"

"Lượng tiêu thụ ở thị trường Bắc Kinh thời gian gần đây có chút bất ổn, đồng thời cũng xuất hiện đối thủ cạnh tranh mới. Chúng ta cần xem xét lại thị trường và các dòng sản phẩm trọng tâm."

Mộc Hàn Hạ ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: "Anh để em đi cho." Lâm Mạc Thần không trả lời ngay. Trên thực tế, vào thời khắc này, anh có chút ảo não. Nếu sớm biết có ngày hôm nay thì chẳng đời nào anh đào tạo cô trở thành người tiếp quản lĩnh vực may mặc, để rồi chưa kịp thân mật đã phải

xa cách. Dầu sao cũng không phải là người đàn ông để tình cảm ảnh hưởng đến sự nghiệp nên Lâm Mạc Thần trầm ngâm trong giây lát rồi trả lời:

"Được."

Đến lúc quay về ô tô, Mộc Hàn Hạ nói: "Tình hình gấp như vậy thì chiều nay em bay đi luôn."

"Ừ." Lâm Mạc Thần cảm chìa khóa vào ổ nhưng không lập tức nổ máy mà giơ tay ôm cô vào lòng. Trái tim Mộc Hàn Hạ đập nhanh một nhịp. Anh cúi xuống hôn cô, nụ hôn nóng bỏng và mạnh mẽ y hệt tối hôm qua.

Một lúc sau, anh nói: "Anh sẽ cố gắng xử lý công việc rồi ra sân bay tiễn em."

Buổi chiều, Mộc Hàn Hạ chờ ở bên ngoài cổng kiểm soát an ninh một lúc. Sắp đến giờ lên máy bay mà Lâm Mạc Thần vẫn chưa xuất hiện. Cô không ngừng dõi mắt ra ngoài. Người đi lại tấp nập nhưng chẳng thấy bóng dáng anh. Cuối cùng, Mộc Hàn Hạ đợi được điện thoại của anh. Đầu dây bên kia ồn ào, bên anh cũng chẳng yên tĩnh. "Em lên máy bay chưa?" Anh hỏi.

"Em sắp lên rồi." Mộc Hàn Hạ đáp.

"Anh xin lỗi. Phía Dung Duyệt đề nghị tổ chức một cuộc họp quan trọng, đến giờ vẫn chưa kết thúc nên anh không đi được." Rõ ràng anh đã thất hẹn nhưng cô lại mềm lòng: "Không sao đâu."

Hai người im lặng vài giây, anh đột nhiên mỉm cười: "Em hãy mau chóng giải quyết xong công việc rồi sớm trở về nhé."

"Vâng." Cô đáp khẽ.

Loa phát thanh thông báo đến giờ làm thủ tục lên máy bay.

Mộc Hàn Hạ nói: "Em đi đây, gặp lại anh sau."

"Ừ."

Mộc Hàn Hạ im lặng nhưng không cúp máy. Lâm Mạc Thần lại cất giọng nhàn nhạt: "Summer, phải nhớ anh đấy nhé."

Mộc Hàn Hạ đỏ mặt: "Vâng..."

Cả Mộc Hàn Hạ và Lâm Mạc Thần đều không ngờ, lần xa cách này kéo dài nửa tháng trời, từ giữa mùa đông giá rét đến cuối mùa đông. Sự vụ ở Bắc Kinh tuy không quá rắc rối nhưng cũng tương đối khó khăn, cần Mộc Hàn hạ bỏ nhiều tinh lực. Hơn nữa, lần này cô thay mặt Lâm Mạc Thần nên trách nhiệm càng nặng nề. Vì thế, cô ở Bắc Kinh suốt thời gian đó. Còn ở thành phố Lâm, dự án bất động sản đầu tiên của Lâm Mạc Thần mới khởi động nên anh hết sức bận rộn.

Tuy đã đạt được thỏa thuận hợp tác với Dung Duyệt, thậm chí cho đến thời điểm này, hai bên hợp tác vui vẻ nhưng Lâm Mạc Thần không tin Nhiêu Vĩ và Trương Diệc Phóng hoàn toàn vô tư. Vì thế, một mặt anh vẫn tỏ ra hòa nhã, thân thiện. Mặt khác anh phòng thủ nghiêm ngặt, không để xảy ra bất cứ sơ xuất nào dù là nhỏ nhất trong quá trình hợp tác, tránh tình trạng bị đối phương tóm đặng chuôi. Vì thế cho tới ngày hôm nay, dưới sự chỉ đạo của anh, Phong Thần vẫn như bức tường sắt, không để lọt một con kiến.

Mộc Hàn Hạ vừa mới được nếm trải mùi vị yêu đương đã phải xa cách. Cảm giác này giống một hạt giống chôn sâu trong lòng cô bấy lâu cuối cùng cũng nhô lên mặt đất, mọc thành mầm. Tựa hồ che khuất cả trái tim cô. Tuy nhiên đúng lúc này, mặt trời và giọt mưa bị gió thổi đi mất, khiến cái mầm gục đầu buồn bã. Cô như phải chịu một nỗi giày vò về tinh thần. Nghĩ đến chuyện hai người đã đến với nhau, cô cũng có cảm giác như trong giấc mộng.

Về phía Lâm Mạc Thần, bởi vì bây giờ anh nổi tiếng trong giới doanh nhân ở thành phố Lâm nên nhiều người tìm anh bàn chuyện hợp tác làm ăn. Điều nay dẫn đến tình trạng ngày nào anh cũng phải ăn uống xã giao hoặc làm việc đến tận khuya. Lê tẩm thân mệt mỏi hoặc trong tình trạng hơi say về nơi ở, anh xem đồng hồ, phát hiện đã mười hai giờ đêm hay một giờ sáng. Anh cầm di động, dẫn đo một hồi rồi lại thôi không gọi điện đánh thức cô. Hai người ở hai đầu nam bắc, cách dăm ba ngày mới gọi một cuộc điện thoại. Thời gian nói chuyện cũng không dài nhưng đây là khoảnh khắc Mộc Hàn Hạ vui nhất, tim đập mạnh nhất. Còn đối với Lâm Mạc Thần, đây cũng là khoảng thời gian tâm trạng của anh trở nên lắng đọng và hân hoan. Có lúc anh gọi cho cô, có lúc cô gọi cho anh. Hai người thường bắt đầu thế này.

Lâm Mạc Thần: "Em đang làm gì thế?"

Mộc Hàn Hạ: "Em vừa về nhà, đang nằm trên giường. Anh thì sao?"

"Anh vừa ăn cơm xong, lát nữa còn có một cuộc họp."

"Jason, anh nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng vất vả quá!"

"Ừ, anh biết rồi. Bắc Kinh có lạnh không?"

"Rất lạnh." Cô sờ ống dẫn khí nóng bên cạnh giường: "Tại ống dẫn khí ở chỗ em không được nóng lắm."

Ngữ khí của anh lãnh đi ngay tức thì: "Anh đã bảo em rồi còn gì? Chìa khóa nhà anh nằm ở ngăn kéo trong văn phòng. Summer, anh không thích em thuê chung nhà với người khác, còn là căn hộ tồi tàn như vậy."

Mộc Hàn Hạ lập tức phản bác: "Không, nhà anh là nhà anh, nhà em là nhà em. Dù tệ đến mấy thì đây cũng là cái ổ của em. Em sẽ không ở nhờ nhà anh."

Lâm Mạc Thần im lặng trong giây lát. Nhận ra bầu không khí khác thường, Mộc Hàn hạ giọng nói: "Này, anh đừng tức giận. Thật ra nhà em thuê cũng không tồi. Em nói thật đấy... Hơn nữa, sống lâu nên cũng có tình cảm..."

Lâm Mạc Thần cười cười: "Đây là lần cuối cùng. Đợi tình hình ở thành phố Lâm ổn định, chúng ta quay về Bắc Kinh. Tới lúc đó, không phải em muốn sống ở đâu cũng được."

Nghe câu này, Mộc Hàn Hạ thót tim, ngoài miệng vẫn giả bộ ngu ngơ: "Gì cơ?"

Ở đầu kia điện thoại, Lâm Mạc Thần vốn định trêu chọc cô. Nhưng sau khi thốt ra câu này, trong lòng anh cũng hơi xao động. Hay là tạm gác công việc, quay về Bắc Kinh thăm cô?

Lâm Mạc Thần không dưới một lần nảy ra ý nghĩ này, đặc biệt vào những đêm đông tăm tối, sau khi kết thúc cuộc điện thoại với cô, bàn tay anh thì lạnh, trong khi trái tim nóng rực. Tuy nhiên, anh vốn là người đàn ông có khả năng kiềm chế rất mạnh và kiên định với mục tiêu của mình. Kẻ địch ở ngay bên cạnh nên anh không cho phép bản thân lơ là và phân tâm. Vì thế, cho đến bây giờ, anh vẫn chưa đi thăm cô lần nào. Thật ra, nguyên nhân Lâm Mạc Thần không đi gặp Mộc Hàn Hạ, một phần là vì sự nghiệp, một phần là do anh quá tự tin. Anh tự tin vào bản thân, cũng tin chắc dù mối quan hệ mới bắt đầu, dù gần ít hay xa nhiều, dù tình cảm phải tạm nhường bước cho sự nghiệp nhưng tình yêu của anh và cô vẫn rất tốt đẹp, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của anh. Anh tin, hai người nhất định sẽ có kết quả mỹ mãn.

Vài ngày sau, Mộc Hàn Hạ bất ngờ nhận được điện thoại của Phương Trùng Châu. Cô cười hì hì, hỏi: "chú có chuyện gì mà gọi cho cháu thế? Chẳng phải dạo này chú rất bận hay sao?"

Phương Trùng Châu mang đến cho cô một thông tin vô cùng bất ngờ: "Tiểu Mộc, chú có một người bạn học giảng dạy ở đại học New York nhiều năm rồi. Ông ấy chuyên nghiên cứu lĩnh vực kinh tế. Mấy hôm trước nói chuyện với ông ấy, chú vô tình nhắc đến cháu. Ông ấy rất có hứng thú về cháu. Nếu bằng lòng thì cháu có thể xin đi du học ở đại học New York. Đương nhiên là dưới tiền đề thành tích phổ thông trung học của cháu phải đủ tốt và cháu cũng cần tham gia kỳ thi vào trường. Ngoài ra, cháu còn phải cung cấp một luận văn tổng kết kinh nghiệm làm việc của cháu trong mấy năm qua."

Mộc Hàn Hạ ngẩn ra một lúc mới lên tiếng: "Cháu... có thể sao?"

Phương Trùng Châu cười: "Chú cũng không biết. Nhưng cháu có muốn thử sức không?"

Mộc Hàn Hạ không thể thốt ra lời. Cảm giác của cô lúc này tựa như có một ngôi sao ở nơi xa xôi trên bầu trời đột nhiên bay đến trước mặt cô, như trong mộng ảo. Phương Trùng Châu nói tiếp: "Đám thanh niên trẻ tuổi như cháu không nên dễ dàng từ bỏ ước mơ. Cuộc đời của cháu còn dài, nếu không tiến bước thì làm sao biết được phong cảnh ở phía trước liệu có đẹp hơn hay không? Tiểu Mộc, cháu nên có một cuộc đời rực rỡ hơn. Chú cảm thấy, con đường của cháu không chỉ dừng lại ở đây. Tất nhiên, nếu cháu quyết định thử và thành công thì cháu phải tự mình điều tiết tình yêu và sự nghiệp."

Sau khi cúp máy, Mộc Hàn Hạ ngồi bất động một lúc mới mở va li ra tìm giấy tờ. Bởi vì chỉ có một thân một mình nên cô luôn mang theo giấy tờ quan trọng như bằng tốt nghiệp bên mình. Cô ngồi xuống đất, trải ra trước mặt rồi ngửa đầu tựa vào thành giường, nhất thời không biết nên khóc hay cười. Vào thời điểm này năm ngoái, cô còn là nhân viên bán hàng quèn trong siêu thị, hằng ngày phải dậy sớm bắt xe buýt, chuyển hàng, xếp dỡ hàng, tươi cười với hết người khách này đến người khách khác. Nhìn thấy các bạn cấp ba khoe ảnh ở trường đại học hay chốn công sở trên weibo và

QQ, cô cũng thường để lại lời nhắn chúc mừng, trong lòng không khỏi ngưỡng mộ.

Bây giờ ngẫm lại mới thấy, kể từ lúc đi theo Lâm Mạc Thần, cô hầu như không nghỉ phép, thường làm thêm giờ, đi công tác luôn xoay xoi, tính ra còn vất vả áp lực hơn hồi ở siêu thị. Nhưng suy cho cùng, con đường của cô cũng đã rộng mở hơn, cơ hội "vàng" ở ngay trước mặt. Chỉ cần nắm chắc cơ hội, thi đỗ vào trường đại học ở Mỹ, cuộc đời của cô sẽ bước sang một trang khác.

Mộc Hàn Hạ ngơ ngẩn hồi lâu mới cầm di động, tìm đến số của Lâm Mạc Thần. Nhìn thấy dãy số quen thuộc, trong lòng cô vô cùng ấm áp. Sau đó, cô lại gỡ số của Hà Tĩnh. Kể từ khi cô rời thành phố Giang, hầu người tuy ít liên lạc nhưng tình bạn vẫn rất tốt đẹp.

Vào thời khắc này, ngoài Lâm Mạc Thần ra, Hà Tĩnh là người cô muốn chia sẻ nhất. Giọng Hà Tĩnh oang oang ở đầu bên kia: "A Hạ nhớ mình rồi à?"

Mộc Hàn Hạ cười: "Không nhớ cậu thì mình không thể gọi điện cho cậu sao?"

"Đừng nhiều lời. Điều mình quan tâm nhất là, cậu và anh chàng không biết thương hoa tiếc ngọc đó thế nào rồi? Cậu vẫn làm việc ở chỗ anh ta à?"

Mộc Hàn Hạ cười cười. Hà Tĩnh lập tức "ngửi" thấy mùi bất thường, cất cao giọng: "Không phải... hai người có tiến triển mới đấy chứ."

Mộc Hàn Hạ khẽ "ừ" một tiếng rồi kể lại mọi chuyện với cô bạn thân.

Hà Tĩnh tỏ ra xúc động: "A Hạ, theo lời cậu thì dù là người lạnh lùng và cao ngạo nhưng bây giờ Lâm Mạc Thần thật lòng thích cậu. Mình mừng thay cho cậu. Dù thế nào, anh ta cũng vừa đẹp trai vừa giàu có, tài sản mấy

trăm triệu. Trời ạ, ha ha ha! Cuối cùng cậu cũng được đổi đời rồi, sau này trở thành quý phu nhân thì đừng có quên mình đây nhé."

Mộc Hàn Hạ phì cười: "Cậu nói gì thế? Mình đâu có sống dựa vào anh ấy. Bây giờ mình cũng là nhân vật có chút tiếng tăm đấy." Hai người cùng cười. Vài giây sau, Hà Tĩnh lại nói: "Chuyện ra nước ngoài, cậu định thế nào? Mình thấy học hành cũng chỉ là thứ yếu, cậu đừng nên để chuyện này ảnh hưởng đến tình cảm của cậu. Nhưng nếu nâng cao học

lực, cậu sẽ càng giỏi giang và kiếm được nhiều tiền hơn. Ôi, mình mâu thuẫn quá!"

Mộc Hàn Hạ lắc đầu: "Cậu khỏi cần mâu thuẫn. Mình từng nói với anh ấy rằng mình muốn đi Mỹ du học. Anh ấy bảo mình muốn đi đâu cũng được, anh ấy sẽ ủng hộ mình. Anh ấy khác với người khác, rất thoải mái trong vấn đề này. Anh ấy biết tính mình, mình cũng hiểu anh ấy. Cho dù tương lai thật sự ra nước ngoài, mình cũng sẽ bàn kỹ với anh ấy, sẽ không để chuyện này ảnh hưởng đến tình cảm của bọn mình."

"Cậu làm mình ngưỡng mộ quá đấy. Thế cậu đã kể cho anh ta nghe chuyện này chưa?"

Mộc Hàn Hạ im lặng vài giây, cười nói: "Bây giờ vẫn còn chưa đâu vào đâu, mình cũng cần thể diện chứ. Nhờ thi không đỗ thì sao? Để đến lúc đó tính sau."

Nắng vàng rực rỡ, gió bắc hiu hiu. Lâm Mạc Thần đứng trước một cánh đồng hoang. Phía xa xa lác đác mấy ngôi nhà dân và rừng cây rậm rạp, thành phố ở tít sau lưng. Bên cạnh anh còn có hai người đàn ông. Một người là Tôn Chí, người kia là chủ sở hữu miếng đất này, tên Tào Đại Thăng.

Anh ta là người bản xứ, ngoài bốn mươi tuổi, thân hình mập mạp, mặt mày dữ tợn. Vào một dịp tình cờ, Tôn Chí biết được thông tin Tào Đại

Thắng muốn chuyển nhượng miếng đất nên đã báo cáo với Lâm Mạc Thần. Bất kể phương diện giá cả, vị trí địa lý hay khả năng di dời đều rất ổn.

Lâm Mạc Thần mỉm cười, nói với Tào Đại Thắng: "Tào tổng, tuy miếng đất này có diện tích lớn nhưng nằm ở khu vực ngoại thành, bây giờ thị trường nhà đất lại ở thời kỳ "đóng băng" nên việc khai thác sẽ rất mạo hiểm. Thứ lỗi là tôi không thể nhanh chóng quyết định."

Con người Tào Đại Thắng tuy thô lỗ nhưng cũng rất tinh tường. Nghe ra đối phương viện cớ để ép giá, anh ta nở nụ cười bất lực: "Lâm tổng! Với mức giá này tôi bị lỗ rồi. Nếu muốn mua thì cậu phải nhanh lên, không thiếu gì người tìm tôi."

Lâm Mạc Thần đưa mắt qua Tôn Chí. Anh ta liền hiểu ý, khoác vai Tào Đại Thắng: "Tào tổng, món tôm hùm châu Úc mà anh thích đã được chuẩn bị sẵn ở khách sạn rồi. Các "nữ tướng" của bộ phận PR đang chờ cùng anh uống rượu kia kìa. Chúng ta qua bên đó rồi bàn cụ thể sau."

Tào Đại Thắng sáng mắt. Tôn Chí nói tiếp: "Chiều nay Lâm tổng của chúng tôi có hẹn với Nhiêu tổng bên Dung Duyệt nên không thể tham gia. Không sao, chúng ta tự giải quyết, tôi đảm bảo anh sẽ hài lòng."

Nghe nói có tôm hùm và người đẹp, Tào Đại Thắng liền vui vẻ cùng Tôn Chí rời đi. Cuối cùng chỉ còn lại mình Lâm Mạc Thần đứng ở đó. Buổi chiều đúng là anh có hẹn với người của Dung Duyệt nhưng chẳng đến mức không thể cùng ăn trưa. Đây chỉ là cái cớ, bởi vì anh chán ghét ăn cơm xã giao cùng loại người như Tào Đại Thắng. Giống như anh đã từng nói với Mộc Hàn Hạ, anh là doanh nhân chứ không phải kẻ hầu rượu. Nghĩ đến Mộc Hàn Hạ, trái tim anh trở nên mềm mại trong giây lát.

Tối qua hai người trò chuyện điện thoại, cô bảo hai ngày sau sẽ trở về. Khóe miệng anh bất giác ẩn hiện ý cười. Đẳng sau bỗng vang lên tiếng ô tô

dừng lạ, tiếp theo là bánh xe va li lao xao trên con đường sỏi đá. Lâm Mạc Thần lập tức quay đầu.

Dưới hàng cây bạch dương đã trơ trụi lá, một người phụ nữ đội mũ, quần khăn kín mít, chỉ để lộ gương mặt nhỏ nhắn đang mỉm cười với anh. Chiếc taxi ở đằng sau cô tiếp tục chuyển bánh.

Mộc Hàn Hạ không rời mắt khỏi người đàn ông cao lớn trong chiếc áo khoác màu đen đang đứng ở đằng kia. Anh cũng nhìn cô đăm đăm, khiến cô dường như có thể nghe thấy tiếng tim đập "thình thịch, thình thịch" trong lòng ngực của mình. Giây tiếp theo, anh sải bước đi tới.

Mộc Hàn Hạ lên tiếng: "Jason, mọi việc ở Bắc Kinh rất thuận lợi, anh khỏi cần bận tâm."

Lâm Mạc Thần vẫn lặng thinh. Cô nở nụ cười đắc ý: "Em đã xử lý xong sớm hơn so với dự kiến nên trở về trước hai ngày. Mọi người bảo anh đang ở đây nên em đến thẳng..." Còn chưa dứt lời, cô đã bị anh ôm vào trong lòng.

Mộc Hàn Hạ vùi mặt vào ngực anh, trái tim trở nên nóng bỏng trong giây lát. "Em giỏi thật đấy, về mà chẳng báo trước gì cả." Anh nói.

"Vâng..." Cô ngẩng đầu, liếc bắt gặp đôi mắt tràn ngập ý cười của anh.

Sau đó, anh cúi xuống hôn cô. Nụ hôn trùng phùng vừa dịu dàng vừa đắm say. Một tay anh đỡ gáy Mộc Hàn Hạ, tay kia ôm thắt lưng cô. Anh hoàn toàn chiếm quyền chủ đạo, tìm kiếm và cuốn lấy đầu lưỡi mềm mại của cô, khiến cô tan chảy trong tình cảm cuồng nhiệt của anh.

Mộc Hàn Hạ bị anh hôn đến đầu óc mụ mị, hai má nóng ran. Cô cất giọng nũng nịu: "Anh bảo anh sẽ "mở cửa" mà chẳng giữ lời gì cả. Xa nhau bao nhiêu ngày, anh cũng không về Bắc Kinh thăm em một lần."

Trái tim Lâm Mạc Thần mềm nhũn như bờ môi của người con gái trong lòng, anh mỉm cười giải thích: "Hợp tác với Dung Duyệt cần thận trọng từng giây từng phút. Anh sợ mình bị phân tâm nên mới không đi thăm em." Đây là lời nói thật lòng nhưng cũng là lời nói thổ lộ tình cảm, Mộc Hàn Hạ khẽ "ừ" một tiếng: "Được rồi, em tha thứ cho anh."

Lần đầu tiên nghe thấy giọng điệu nũng nịu của cô, Lâm Mạc Thần bất giác cười tủm tỉm, càng ôm chặt người cô. "Anh cười gì thế?" Mộc Hàn Hạ thắc mắc.

"Không có gì." Nếu em không xuất hiện, anh sẽ vững như bàn thạch, chẳng thứ gì có thể lọt qua được mắt anh. Một khi em đến, trái tim anh xao động, không có được em thì chẳng thể dừng lại. Mộc Hàn Hạ nhìn mảnh đất phía trước mặt, hỏi anh: "Nơi này có vẻ không tồi. Sao chủ sở hữu lại chuyển nhượng?"

"Bởi vì anh ta không có thực lực khai thác."

"Không có thực lực ư? Vậy tại sao ban đầu anh ta lại giành được nó?"

Lâm Mạc Thần cười cười: "Em tưởng mọi người đều giành được đất bằng thực lực hay sao? Mấy năm trước, việc quản lý đất đai vẫn còn lỏng lẻo, chính sách nhiều lỗ hổng, đặc biệt là đất đai ở khu vực nông thôn. Có lúc chẳng cần mất nhiều tiền mà chỉ nhờ mối quan hệ, lách luật này kia là có thể kiếm được một lô đất. Bằng không, làm sao nhiều doanh nghiệp bất động sản có thể khởi đầu bằng hau bàn tay trắng hả? Hà, tay Tào Đại Thăng vốn chỉ là hộ cá thể ở nông thôn, người thấy mùi đất đai có giá trong tương lai nên mới để dành miếng đất này. Anh ta không có vốn để khai thác mảnh đất lớn như vậy, đồng thời làm ăn thua lỗ trong lĩnh vực khác nên mới buộc phải chuyển nhượng."

Mộc Hàn Hạ gật đầu: "Xem ra, đây là cơ hội tốt đối với Phong Thần." "Nhưng..." Cô lại hỏi tiếp: "Hiện giờ dự án với Dung Duyệt đang gấp rút

triển khai. Chúng ta đổ không ít tiền của vào đó. Nếu mua mảnh đất này, liệu anh có đủ tiền không?"

Lâm Mạc Thần mỉm cười: "Summer. Ở trên thương trường, không phải cơ hội nào cũng xuất hiện đúng lúc em đã chuẩn bị xong xuôi."

Mộc Hàn Hạ đương nhiên hiểu đạo lý này, chỉ là cô không muốn thấy anh chịu áp lực nặng nề mà thôi. Lâm Mạc Thần cúi đầu hôn lên trán cô: "Chúng ta cứ bàn bạc trước đã. Anh sẽ tổng hợp và cân nhắc mọi điều kiện. Về chuyện tiền nong, đợi sau khi hai bên xác định rồi tính sau."

"Vâng." Hai người quay về ô tô của anh.

Mộc Hàn Hạ hỏi: "Buổi chiều anh có bận gì không?" Chiều nay, Lâm Mạc Thần có một cuộc họp với bên Dung Duyệt. Anh trầm tư trong giây lát rồi cười nói: "Công việc chủ yếu của ngày hôm nay là đi xem lô đất này. Buổi chiều anh không bận gì cả."

Mộc Hàn Hạ mừng ra mặt. Anh hỏi: "Em muốn đi đâu?" Cô ngước nhìn bầu trời trong xanh, trả lời: "Đi đâu cũng được. Chúng ta tìm một nơi yên tĩnh để chịu đi anh."

Lâm Mạc Thần không có ý kiến. Ăn trưa xong, anh lái xe chạy ra khỏi nội thành. Mộc Hàn Hạ ngạc nhiên hỏi: "Anh đưa em đi đâu thế?"

Ai ngờ anh thản nhiên trả lời: "Anh không biết."

"Hả?"

"Chẳng phải em muốn đến một nơi yên tĩnh và dễ chịu hay sao? Gặp chỗ thích hợp thì chúng ta dừng lại."

"Thế cũng được."

Ô tô đi về hướng bắc một lúc, hai người nhìn thấy khu rừng xanh mướt và tòa nhà màu trắng ở phía trước, bên đường xuất hiện tấm biển: "Khu nuôi gấu trúc của thành phố Lâm".

Mộc Hàn Hạ chợt nảy ra ý định: "Hay là chúng ta vào trong đó tham quan?"

Thật ra, Lâm Mạc Thần chẳng mấy may có hứng thú với bất cứ loài động vật hay thú cưng nào. Bởi vì cô muốn đi nên anh đánh tay lái, rẽ vào con đường nhỏ. Hai người mua vé rồi đi bộ vào vườn thú. Bây giờ là mùa đông, cũng là ngày thường nên cả khu vực rộng lớn chẳng có một bóng người. Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ tay nắm tay, thong thả đi dạo.

Gấu trúc không sợ lạnh nên khi đi đến một khu vườn nhỏ được rào quanh, hai người liền nhìn thấy mấy con gấu trúc lớn đang nằm sấp ở trong đó. Mộc Hàn Hạ dõi theo chúng bằng cặp mắt thích thú, thỉnh thoảng lại bập môi trêu chọc nhưng chúng chẳng ngó ngang đến cô. Lâm Mạc Thần ôm vai Mộc Hàn Hạ, miệng nở nụ cười nhàn nhạt. Đúng lúc này, một con gấu trúc đột nhiên bò dậy, chạy vòng quanh rồi lăn tròn trên mặt đất. Mộc Hàn Hạ trở mắt theo dõi, chỉ thấy con gấu trúc chạy mệt rồi lắc mạnh một cái cây ở bên cạnh, khiến lá rụng lả lả. Trông nó giống một thiếu niên thừa tình lực nghịch ngợm. Mộc Hàn Hạ không nhịn nổi, cười khanh khách. Lâm Mạc Thần cũng bật cười thành tiếng, ôm cô từ phía sau. Hai người tiếp tục đi dạo, tới chỗ nuôi gấu trúc đỏ. Chúng có màu nâu đỏ, cái đuôi rất dài, trông vừa giống mèo lại vừa giống gấu con, vô cùng nhanh nhẹn và đáng yêu, khiến họ hào hứng theo dõi. Khu này được xây dưới chân núi, diện tích rất lớn. Mộc Hàn Hạ và Lâm Mạc Thần đi sâu vào bên trong, chỉ thấy rung cây rậm rạp vắng tanh vắng ngắt. Mùa đông mặt trời xuống núi tương đối sớm, không gian một màu u ám. Hai người tay nắm tay, chậm chạp bước đi trên mặt đất tươi xốp phủ đầy lá. Một lúc sau, Lâm Mạc Thần kéo cô ngồi xuống một gốc cây phủ một lớp lá và cỏ rất dày, để cô tựa vào lòng mình.

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú của anh. Trên thực tế, dáng vẻ doanh nhân thành đạt của anh rất lạc lõng với cảnh vật xung quanh. Nhưng anh đã chiều cô, cùng cô rời xa thành phố ồn ào và bụi bặm, tới nơi yên tĩnh và dễ chịu này. Mộc Hàn Hạ như người, hôn lên môi anh. Lâm Mạc Thần cũng đồng thời cúi đầu, tự bị động hóa thành chủ động trong giây lát. Không biết từ lúc nào, cô đã bị anh kéo nằm xuống đồng lá. Anh giữ chặt hai tay cô, phủ xuống người cô. Tâm tình của Mộc Hàn Hạ sôi sục, toàn thân như bùng cháy một ngọn lửa. Rõ ràng là một người lịch sự và nho nhã nhưng nụ hôn của anh rất có tính xâm lược. Đôi môi, cổ, xương quai xanh và vành tai cô bị anh lần lượt "tấn công". Lâm Mạc Thần thò tay vào trong áo cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Bởi vì chưa từng đụng chạm thân mật như vậy bao giờ nên Mộc Hàn Hạ vừa thích thú vừa căng thẳng, miệng rên khẽ một tiếng, toàn thân hơi run rẩy. Cô muốn giữ tay anh lại, nhưng bị anh tóm sang một bên. Cô nhìn vào đôi mắt thâm trầm của anh, bỗng dung nảy ra ý nghĩ, liệu đó có phải là màu sắc của sự ham muốn hay không? Sao hôm nay anh lại "xấu xa" đến thế? Hình như đi theo anh lâu ngày nên Mộc Hàn Hạ nhìn nhận vấn đề cũng sâu hơn, bởi vì một khoảnh khắc, cô chợt hiểu ra, tại sao anh lại làm như vậy với cô. Anh vốn là người bụng dạ thâm sâu nên ban đầu cũng so sánh và cân nhắc hồi lâu. Sau khi xác định tình cảm, cô đột nhiên phải đi công tác vài ngày, mà điều này nằm ngoài dự tính của anh. Vì thế, sự chủ động của anh hôm nay một phần là do bản năng thôi thúc, mặt khác là anh cố tình tiếp cận, cố tình chiếm lấy cô, bất kể là thân xác hay trái tim. Anh đã dệt nên lưới tình, khiến cô ngày càng lún sâu. Nhìn vào đôi mắt hun hút của anh, Mộc Hàn Hạ chỉ cảm thấy trái tim tan chảy. Bởi vì rơi vào "tấm lưới" từ lâu nên cô bằng lòng chấp nhận mọi thứ, bất kể là chân tình, tham vọng hay sự tư lợi của anh. Cô cũng muốn vượt qua khoảng cách, ngày càng gần gũi anh hơn.

Mộc Hàn Hạ chủ động ôm cổ anh, lần đầu tiên trong đời hôn lên cổ, tai và mặt người đàn ông.

Lâm Mạc Thần cọ cọ chóp mũi mình vào cô, cười khẽ một tiếng: "Em nhiệt tình quá!"

Mộc Hàn Hạ đỏ mặt, rõ ràng là cô đáp lại anh đấy chứ. Anh lại một lần nữa ngẫu nhiên đôi môi cô, thân thể cũng càng áp sát. Mộc Hàn Hạ không phải là kẻ ngốc nên cũng cảm nhận được sự thay đổi của một bộ phận nào đó trên người anh. Cô không hiểu đây là sự ám chỉ hay khơi gợi, toàn thân căng lên như dây đàn. Tuy nhiên, Lâm Mạc Thần vẫn nắm đờ trên người cô, khiến cô không thể né tránh, chỉ có thể tiếp tục cùng anh thân mật. Lâm Mạc Thần không hề hay biết, tâm tư của mình đã bị Mộc Hàn Hạ nhìn thấu. Một lúc sau, anh mới kết thúc hành động cám dỗ và "bắt nạt" cô, kéo cô ngồi dậy. Áo khoác của anh đã xộc xệch, áo long vũ của cô cũng nhăn nhúm. Mặt anh ửng đỏ, mặt cô càng đỏ như quả cà chua chín.

Anh nhìn cô, miệng mở nụ cười biếng nhác. Vào thời khắc này, Mộc Hàn Hạ mới nhận ra, ngoài bộ dạng quyết đoán trên thương trường, trong tình yêu, anh còn có dáng vẻ càn rỡ và gợi cảm đến nhường này. Trước khi rời khỏi vườn thú, Mộc Hàn Hạ vào phòng vệ sinh. Lúc ra ngoài, thấy Lâm Mạc Thần đang gọi điện thoại, cô liền rón rén tiến lại gần, định ôm anh từ phía sau. Nhưng nghe giọng nói vô cùng lạnh nhạt của anh: "Đúng là tôi về thành phố Lâm rồi. Hà... bà là gì của tôi, tại sao tôi phải gặp bà?", Mộc Hàn Hạ liền buông thõng cánh tay, đứng bất động. Vài giây sau, Lâm Mạc Thần cúp máy, quay người về phía cô. "Ai vậy anh?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

Lâm Mạc Thần không trả lời, sắc mặt rất tệ. Anh cầm tay cô, nói: "Chúng ta đi thôi."

Mộc Hàn Hạ lặng thinh. Trước khi anh nghe máy, bầu không khí giữa hai người hết sức ngọt ngào. Vậy mà sau khi lên ô tô, anh chỉ dỗi mắt về phía trước, tập trung lái xe, không nói với cô một lời. Tâm trạng của anh rõ ràng bị ảnh hưởng bởi cuộc điện thoại đó. Mộc Hàn Hạ cũng lơ mơ nghe thấy, người ở đầu kia là phụ nữ. Bên ngoài, trời đã nhá nhem tối. Một lúc sau, Lâm Mạc Thần mới chú ý đến thái độ trầm lặng khác thường của cô.

Anh ngoảnh đầu hỏi: "Em đang nghĩ gì thế?"

"Vừa rồi ai gọi cho anh vậy?" Cô hỏi. Lâm Mạc Thần lặng thinh.

Mộc Hàn Hạ hạ giọng: "Có phải bạn gái cũ của anh không?"

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Buổi tối về phòng, Lâm Mặc Thần nhận được tin nhắn của Tiết Ninh: Chúc mừng anh đã giành được lô đất A. Chúc sự nghiệp của anh ở thành phố Lâm thuận buồm xuôi gió. Khi nào anh rảnh thì gặp nhau nhé.

Lâm Mặc Thần nhắn lại: Cảm ơn cô.

Tiết Ninh gửi một biểu tượng mặt cười.

Cuộc đối thoại kết thúc ở đây. Đêm khuya yên tĩnh, Lâm Mặc Thần ngồi tựa vào thành giường, gõ hai tay sau gáy. Anh đã nắm được đại khái lai lịch của Tiết Ninh. Người phụ nữ này cũng được coi là một trong số những thiên kim danh giá nhất cả nước. Nhưng thế thì sao chứ? Lâm Mặc Thần khẽ nhếch miệng, không phải là người anh thích thì anh cũng chẳng cần. Anh chỉ muốn cô bé lọ lem của anh mà thôi. Ngồi một lúc, Lâm Mặc Thần lại nhớ tới cuộc điện thoại hồi chiều.

Đối phương là Hà Thanh Linh, người phụ nữ anh không muốn gặp.

Cùng một thời điểm, Mộc Hàn Hạ ở phòng kế bên cũng đang lên mạng tìm kiếm cái tên này.

Vài tiếng trước đó, bởi vì trong lòng hơi khó chịu nên cô đã hỏi thẳng Lâm Mặc Thần, người vừa gọi điện có phải là bạn gái cũ của anh hay không.

Lâm Mặc Thần cười: "Không phải. Em yên tâm đi. Trước giờ chưa xuất hiện người phụ nữ nào có thể uy hiếp đến tình cảm của chúng ta."

Ngừng vài giây, anh nói tiếp: "Đó là mẹ anh*."

(* Trong tiếng Trung, các ngôi xưng hô không phân biệt rõ ràng như tiếng Việt nên Mộc Hàn Hạ mới hiểu nhầm.)

Mộc Hàn Hạ vô cùng kinh ngạc. Cô biết anh là người thành phố Lâm, xuất ngoại từ thời niên thiếu và trưởng thành ở Mỹ. Hiện tại, anh còn một em gái ruột ở quê nhà. Cô cũng lờ mờ đoán ra gia đình anh không được êm ấm. Bây giờ đọc tin tức về mẹ anh, cô đã có thể nắm sơ qua về gia cảnh của anh. Hà Thanh Linh từng là một nữ doanh nhân có tiếng ở thành phố Lâm, kinh doanh lĩnh vực bất động sản và may mặc. Bà xuất thân từ gia đình mấy đời làm nghề thương mại. Chồng bà là bạn cùng trường đại học, đồng thời là một giáo sư vật lý có tên tuổi. Sau đó, bởi vì tính cách không hợp nên hai người ly hôn. Chồng bà cùng con trai ra nước ngoài, còn bà ở lại thành phố Lâm với cô con gái nhỏ. Doanh nghiệp Hà Thị từng lọt vào top 3 công ty nộp nhiều thuế nhất ở thành phố Lâm. Sau đó, do quyết sách sai lầm dẫn đến những vụ đầu tư liên tiếp gặp thất bại, khiến công ty của Hà Thanh Linh bị phá sản, còn bà vì lý do sức khỏe cũng phải vào Viện điều dưỡng. Doanh nghiệp Hà Thị dần biến mất khỏi tầm mắt của mọi người...

Đọc đến đây, Mộc Hàn Hạ có chút xót xa trong lòng. Một thiếu niên đang ở tuổi dậy thì rơi vào hoàn cảnh gia đình tan nát, cùng bố tha hương ở bên kia bờ đại dương. Thảo nào bây giờ anh có tính cách cô độc và cao ngạo như vậy. Vô tình đọc lại hàng chữ: "Hà Thanh Linh... chủ yếu kinh doanh ngành bất động sản và may mặc", trong đầu Mộc Hàn Hạ đột nhiên vụt qua một tia chớp. Ngành bất động sản, may mặc... Não bộ của cô bất giác hiện lên dáng vẻ lạnh nhạt của Lâm Mạc Thần mỗi khi nhắc tới sự nghiệp.

Về ngành may mặc, anh nói: "Tôi muốn tiến vào ngành may mặc, nhanh chóng kiếm được một khoản lợi nhuận lớn." Lúc dẫn thân vào lĩnh vực bất động sản, anh phát biểu: "Bởi vì nhìn thấy xu thế của những ngành nghề

lớn và lợi ích của nó nên tôi mới về nước làm việc. Lợi ích khổng lồ nằm ở đâu thì tôi sẽ ở đó."

Nhưng nếu không phải chỉ vì lợi ích thì sao? Mọi người đều cho rằng, mục tiêu duy nhất của người đàn ông này trên chốn thương trường chỉ có một chữ "lợi", nhưng hóa ra, không phải anh không có trái tim, mà là anh cất giấu quá kỹ. Bằng không, với bộ não và khả năng của anh, lĩnh vực nào mà chẳng kiếm ra tiền. Thế nhưng, anh lại chọn ngành may mặc và bất động sản... cũng không biết là vì hận hay là vì yêu nữa. Mộc Hàn Hạ đột nhiên có ý nghĩ. Nếu sau này càng có tình cảm sâu đậm với cô, liệu anh có cất giấu cô ở nơi sâu thẳm trong trái tim mình? Tâm tình của cô trở nên phức tạp, ngọt ngào xen lẫn xót xa.

Cô chỉ muốn lập tức chạy đi tìm anh, ôm anh, vùi mặt vào ngực anh, nhưng cuối cùng cô vẫn nhẫn nhịn. Một khi anh chưa tình nguyện trái lòng thì cô nên giả vờ không biết thì hơn. Cô lấy di động, gửi tin nhắn cho anh: Mạc Thần, chúc anh ngủ ngon và có giấc mơ đẹp.

Chỉ nhìn hai chữ "Mạc Thần", trong lòng cô bỗng dấy lên một thứ cảm xúc đặc biệt.

Một lúc sau, anh nhắn lại: Có cần anh qua bây giờ không?

Mộc Hàn Hạ ngẩn người, hai má nóng ran. Cách một bức tường, Lâm Mạc Thần nhìn chăm chăm vào màn hình, chờ đợi sự hồi đáp của cô. Nhận ra đây là một câu hỏi nghiêm túc của người đàn ông trưởng thành với bạn gái, cô lập tức nhắn lại: Không cần đâu. Em sắp ngủ rồi, anh cũng nghỉ sớm đi nhé.

Mấy hôm sau, Lâm Mạc Thần dẫn Mộc Hàn Hạ đi gặp Hà Thanh Linh. Điểm hẹn là một nhà hàng ở gần Viện điều dưỡng. Khi hai người đi vào phòng riêng, Hà Thanh Linh đã có mặt. Hà Thanh Linh là một người phụ nữ biết giữ gìn nhan sắc nên trông trẻ hơn nhiều so với độ tuổi năm mươi

của bà. Bà có dáng người cao gầy, phong thái ung dung, ngũ quan thanh tú và cương nghị giống Lâm Mạc Thần.

Phòng riêng có hai gian, Hà Thanh Linh ngồi ở gian trong.

Mộc Hàn Hạ nói nhỏ: "Em ở ngoài đợi anh." Lâm Mạc Thần gật đầu, cởi áo khoác. Cô liền cầm hộ anh, anh cúi xuống hôn lên má cô rồi mới đi vào gian trong, thuận tay khép cửa. Lâm Mạc Thần ngồi xuống phía đối diện Hà Thanh Linh, cất giọng bình thản: "Bà hẹn gặp tôi có chuyện gì không?" Hà Thanh Linh nhìn cậu thanh niên vừa quen thuộc vừa xa lạ ở trước mặt. Lúc bố mẹ ly hôn, anh mới mười hai tuổi. Trong ký ức của bà vẫn còn lưu lại hình ảnh cậu bé ôm em gái Lâm Thiển, chỉ nhìn bà chăm chăm chứ không nói câu nào. Ánh mắt cậu ngấn lệ nhưng vẫn bộc lộ nét quật cường, rất giống bà. Bây giờ, cậu bé đã là một người đàn ông trưởng thành, đạt thành công trong sự nghiệp, còn hơn bà hồi trẻ. Nếu không phải anh gây ra sóng gió trên chốn thương trường ở thành phố Lâm, bà còn không biết anh đã trở về.

"Hà..." Hà Thanh Linh cười nhạt: "Dù thế nào, tôi cũng là mẹ đẻ của anh. Anh về mà chẳng báo cho tôi biết đã đành, còn không cho Lâm Thiển nói với tôi nữa."

Lâm Mạc Thần cười cười, cất giọng lạnh nhạt: "Bây giờ biết tôi về rồi, bà tìm tôi có việc gì?"

Hà Thanh Linh hơi bất ngờ trước thái độ bình thản của con trai. Bà cầm cốc trà uống một ngụm, chuyển sang đề tài khác: "Nghe nói nghiệp vụ chủ yếu của anh ở trong nước là ngành may mặc và bất động sản?"

Lâm Mạc Thần khẽ chau mày. Hà Thanh Linh tiếp tục lên tiếng: "Anh chọn ngành nghề không tồi. Việc tôi không làm được, anh quyết tâm đạt thành công, giành lại "giang sơn" của tôi ở thành phố Lâm đúng không?"

Năm nay anh bao nhiêu tuổi nhỉ? Hai mươi sáu? Vẫn còn là thanh niên hăng hái lắm."

Lâm Mạc Thần nở nụ cười lạnh lùng, gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn: "Bà nghĩ hơi nhiều rồi. Sở dĩ tôi chọn hai lĩnh vực này là do lợi nhuận khả quan. Bà đừng vợ đũa cả nắm, tôi sẽ không để xảy ra tình trạng bị phá sản như bà. Thành phố Lâm ư? Hà... Thứ tôi muốn giành được là thị trường cả nước. Nhưng điều này chẳng liên quan gì đến bà."

Hà Thanh Linh cũng không tức giận. Trầm mặc trong giây lát, bà mỉm cười: "Vì vậy anh quay về, nhúng tay vào lĩnh vực này nhằm mục đích "tát" vào mặt mẹ anh? Cũng chẳng sao, vì tôi đã không còn mặt mũi từ lâu rồi. Xét cho cùng, anh cũng là con trai tôi nên đã làm thì phải làm cho tốt, đừng để người khác chê cười." Hai người lặng thinh. Lâm Mạc Thần đứng lên định rời đi, Hà Thanh Linh cũng đứng dậy: "Anh hãy ở lại đây, để tôi đi. Anh và bạn anh còn chưa ăn cơm, tôi không làm phiền hai người nữa."

Lâm Mạc Thần không giữ mẹ ở lại, chỉ im lặng đứng một bên. Hà Thanh Linh mặc áo khoác, rút tấm danh thiếp đặt trên mặt bàn trước mặt con trai: "Đây là một người bạn cũ của tôi, rất có ảnh hưởng trong lĩnh vực ngân hàng. Bây giờ anh tập trung vào ngành bất động sản, muốn mở rộng thế nào cũng cần nguồn vốn lớn. Ông ấy rất đáng tin cậy, nếu tôi bảo lãnh giúp anh, thế nào ông ấy cũng nể mặt nhà chúng ta. Khi nào cần, anh hãy gọi điện cho ông ấy." Nói xong, bà liền đi ra ngoài mà không đợi phản ứng của Lâm Mạc Thần.

Nhìn thấy Hà Thanh Linh, Mộc Hàn Hạ liền đứng lên, mỉm cười chào bà. Hà Thanh Linh liếc cô một cái rồi ngoảnh đầu hỏi Lâm Mạc Thần: "Bạn gái anh đấy à?" Anh lạnh nhạt trả lời: "Cô ấy là đối tượng tôi định kết hôn."

Mộc Hàn Hạ tròn mắt. Hà Thanh Linh quay sang nói với cô một câu: "Hãy đối xử tốt với nó" rồi bỏ đi mất.

Căn phòng trở lại bầu không khí yên tĩnh. Lâm Mạc Thần cầm danh thiếp lên xem. Mộc Hàn Hạ đi tới, hỏi: "Sao anh lại nói câu đó?" Chuyện kết hôn vẫn còn hết sức xa vời.

Lâm Mạc Thần lặng thinh. Mộc Hàn Hạ cũng không tiếp tục truy vấn mà chỉ vào tấm danh thiếp: "Anh có liên lạc với người đó không?"

"Nếu hữu dụng thì việc gì anh phải bỏ qua?"

Phong Thần tiếp tục theo miếng đất của Tào Đại Thắng. Nhưng càng đi sâu thương lượng, vấn đề về vốn cũng càng trở nên cấp bách. Mấy ngày qua, Lâm Mạc Thần đã hẹn gặp một vài nhà đầu tư và cả vị Châu tiên sinh mà Hà Thanh Linh giới thiệu. Tuy nhiên, bây giờ là thời điểm gần cuối năm âm lịch, các ngân hàng và tổ chức tín dụng đều rất căng thẳng. Lâm Mạc Thần muốn vay một khoản lớn đâu phải là chuyện dễ dàng. Vị Châu tiên sinh tỏ ra hết sức nhiệt tình.

Ông năm nay ngoài ngũ tuần, tự coi là bậc cha chú của Lâm Mạc Thần. Nhắc tới Hà Thanh Linh, ông nói năm xưa chịu ơn bà nhưng chưa có cơ hội báo đáp. Vì thế, ông nhất định sẽ nghĩ cách giúp anh. Tuy không thích nói chuyện về mẹ mình với người khác nhưng Lâm Mạc Thần đương nhiên không từ chối ý tốt của Châu tiên sinh.

Vài ngày sau, Châu tiên sinh quả thực kiếm được nguồn vay từ một ngân hàng, do Hà Thanh Linh đứng ra bảo lãnh. Tuy nhiên, ngân hàng chỉ có thể cho Lâm Mạc Thần vay thành hai đợt, đợt thứ hai phải đợi sau Tết. Mọi chuyện đã chuẩn bị đâu vào đấy, chỉ chờ "ngọn gió đông". Nếu lấy được miếng đất của Tào Đại Thắng, Phong Thần sẽ có lô đất thứ hai ở thành phố Lâm. Tuy chưa thể so với Dung Duyệt nhưng ít ra cũng chen được vào hàng ngũ các doanh nghiệp khai thác và kinh doanh bất động sản ở thành phố Lâm.

Tuy nhiên, Lâm Mạc Thần mãi vẫn không ký hợp đồng với Tào Đại Thăng cũng như hợp đồng vay vốn ngân hàng. Mộc Hàn Hạ hỏi anh: "Anh còn chờ gì nữa?"

Anh đáp: "Summer, lô đất này liên quan đến sự sống còn của Phong Thần. Phải thật chắc chắn, anh mới hành động."

Mộc Hàn Hạ không thể không khâm phục người đàn ông này. Lợi ích to lớn đang bày ra trước mắt, giơ tay là có thể giành được. Vậy mà anh vẫn giữ đầu óc tỉnh táo, để nhận định rõ tình hình. Quả nhiên mấy hôm sau, họ nhận được tin lô đất có vấn đề.

Hôm ấy, Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ đang ăn cơm ở nhà hàng, Tôn Chí dẫn một cô gái trẻ đến gặp. Tôn Chí là người thành phố Lâm, năm nay ngoài ba mươi tuổi, từng lăn lộn trong nghề nhà đất mười mấy năm nên dày dặn kinh nghiệm. Trước đó, anh ta làm Giám đốc công ty bất động sản Khải Gia mà Lâm Mạc Thần mua. Ông chủ cũ của Khải Gia rất chặt chẽ và bảo thủ nên hai người thường xảy ra mâu thuẫn trong công việc. Sau đó, chủ công ty đổi thành Lâm Mạc Thần. Tôn Chí định cuốn gói ra đi nhưng Lâm Mạc Thần giữ anh ta ở lại với một mức đãi ngộ rất cao, thậm chí cho anh ta quyền hạn lớn nhất và cổ phần của công ty. Vì thế, anh ta rất phục Lâm Mạc Thần, làm việc cũng tận tâm tận lực. Sau một thời gian âm thầm quan sát, Lâm Mạc Thần cũng ngày càng coi trọng anh ta. Làm nghề bất động sản ít nhiều cũng cần có mối quan hệ trong cả hai giới hắc bạch. Muốn triển khai thuận lợi sự nghiệp bất động sản ở thành phố Lâm, Lâm Mạc Thần thật sự cần người như anh ta.

Sắc mặt Tôn Chí vô cùng nghiêm túc. Cô gái đi cùng anh ta mặc đồ hoa hòe hoa sói, trang điểm đậm, dáng vẻ sành sỏi. Dù chẳng bao giờ tiếp xúc với những đối tượng như vậy nhưng Mộc Hàn Hạ cũng nhìn ra, cô ta không phải gái nhà lành.

"Đây là Tiểu Anh." Tôn Chí lên tiếng: "Tiểu Anh, cô hãy kể lại tin tức cô đã nghe được với ông chủ đi."

Tiểu Anh nhanh chóng kể lại đầu đuôi sự việc. Hóa ra Tôn Chí đã thuê mấy cô gái làm tiền như Tiểu Anh đi tiếp cận Tào Đại Thăng để thăm dò tin tức về lô đất mà bọn họ định mua từ anh ta.

Nghe đến đây, Mộc Hàn Hạ nhìn sang Lâm Mạc Thần. Cô nghĩ bụng, chắc chắn đây là sự sắp xếp của người đàn ông này. Công nhận anh thật trọng thật đấy. Con người Tào Đại Thăng tuy thô lỗ nhưng cũng rất kín kẽ. Bất kể các cô gái chuốc rượu hay làm nũng kiêu gì, anh ta cũng không bao giờ nhắc đến chuyện làm ăn khi ở trên giường.

Để giành được khoản tiền một trăm ngàn tệ mà Tôn Chí đã hứa, Tiểu Anh tìm mọi cách kết thân với một cô gái tên Tiểu Hồng được Tào Đại Thăng bao nuôi dài hạn. Một dịp tình cờ, Tiểu Anh chuốc say Tiểu Hồng và nghe ngóng được thông tin như sau: Tiểu Anh: "Chị Hồng! Chồng chị giỏi quá, cho chị ở ngôi nhà rộng thật đấy. Anh ấy làm ăn lớn phải không?"

Tiểu Hồng đắc ý khoe: "Tất nhiên rồi. Anh ấy bảo gần đây đang bàn một vụ làm ăn cực lớn. Nếu thành công, anh ấy sẽ mua biệt thự cho chị."

"Òa, thích quá! Thế anh ấy đã bỏ vợ chưa?"

Tiểu Hồng tỏ ra cáu kỉnh: "Hừ, bỏ hay chưa cũng chẳng quan trọng. Dù sao chị cũng có được những thứ mình muốn rồi."

Tiểu Anh thừa dịp hỏi: "Chị, gần đây anh rể làm gì mà kinh khủng vậy?"

"Buôn bán đất cát ấy mà."

"Ở đâu thế?"

"Huyện Lũng Tây."

Tiểu Anh reo lên: "Vậy à? Em cũng là người huyện Lũng Tây. Có phải miếng đất nằm ở phía tây của huyện không chị? Em nghe nói, miếng đất đó đã được doanh nghiệp bất động sản mua từ lâu, thì ra là anh rể. Chị, khi nào anh rể xây xong nhà, chị nhớ bảo anh bán rẻ cho em một căn nhé."

Tiểu Hồng cười: "Xây cái quái gì. Anh ta chuyển nhượng cho người khác chứ có tự xây đâu. Mà miếng đất đó... cũng chẳng xây được nhà ấy chứ."

"Tại sao không xây được hả chị?"

"Hồi trước anh ta nhờ người khảo sát địa chất, họ bảo bên dưới toàn là đất bùn. Ai mà xây ở đó thì chỉ có mất tiền oan. Nhưng không sao, trong tay anh rể cô còn một miếng đất khác nằm ở vị trí đặc địa của huyện Lũng Tây. Sau khi bán lô đất đều cho tên "oan đại đầu"* kia, anh rể cô sẽ khai thác miếng đất kia. Tới lúc đó, chúng ta có thể làm hàng xóm của nhau..." (* "Oan đại đầu" có nghĩa là mất tiền oan.)

Sau khi tiễn Tiểu Anh ra về, Tôn Chí quay lại phòng ăn, nói: "Bản báo cáo khảo sát địa chất công trình mà Tào Đại Thăng cung cấp cho chúng ta trước đó không có vấn đề gì. Năm xưa, anh ta dùng thủ đoạn bất chính để giành lô đất, sau đó mới bổ sung thủ tục hợp pháp nên đúng là chẳng biết thế nào. Sau khi nghe tin từ Tiểu Anh, tôi đã cho người đi dò hỏi. Tào Đại Thăng quả nhiên có hai lô đất, lô kia cũng đang bí mật tiến hành đàm phán hợp tác với ai đó. Thế có nghĩa là, tên khốn định bán lô đất đều cho chúng ta rồi đem tiền khai thác lô đất còn lại."

Nghe xong, Lâm Mạc Thần trầm ngâm hồi lâu. Mộc Hàn Hạ cũng đại khái nắm được tình hình: tin tức mà Tiểu Anh thu thập được rất có khả năng là thật. Tào Đại Thăng là người lươn lẹo, thâm hiểm, không giữ chữ tín. Anh ta định bán cho Phong Thần miếng đất có vấn đề về địa chất. Nếu Phong Thần mua, thì sẽ gặp phiền phức lớn. Còn anh ta đem số tiền đó đầu tư vào miếng đất còn lại. Bên dưới mặt đất là bùn nhão. Tình huống này

không phải chưa xuất hiện bao giờ nhưng vô cùng hiếm gặp nên Lâm Mạc Thần mới chẳng để ý.

Mộc Hàn Hạ thầm cảm thán, đúng là bọn cô quá may mắn. Nếu không nhờ manh mối ngẫu nhiên này, bọn cô khó phát hiện ra sự thật. Nhưng ngẫm lại mới thấy, thật ra đây là sự tất nhiên trong ngẫu nhiên. Thử hỏi có ai đến bước này mà vẫn thận trọng như Lâm Mạc Thần? Bởi vì anh nhắc nhở Tôn Chí đặc biệt đề phòng Tào Đại Thắng nên mới phát hiện ra cái bẫy. Câu nói "cơ hội chỉ dành cho những người có sự chuẩn bị" quả nhiên có lý. Lâm Mạc Thần có được ngày hôm nay, không chỉ dựa vào tham vọng và tài năng, mà còn cả sự nỗ lực và thận trọng hơn người bình thường. Mộc Hàn Hạ nghĩ, trên đời này liệu người nào có thể giở trò với anh?

Mộc Hàn Hạ và Tôn Chí đều nhìn sang Lâm Mạc Thần. Đối phương đặt một cái bẫy ở ngay bên chân anh, chỉ cần sơ ý là rơi xuống. Vậy thì tiếp theo, anh sẽ làm thế nào.

Lâm Mạc Thần cười nhạt: "Hà... "Oan đại đầu" cơ đấy."

Sau bữa cơm, Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ về khách sạn. Anh chẳng hề nhắc tới chuyện đối phó Tào Đại Thắng nhưng cô biết, chắc chắn anh sẽ không bỏ qua. Tuy nhiên, Lâm Mạc Thần là người đàn ông thâm hiểm "quân tử báo thù, mười năm không muộn" nên chưa chắc đã ra tay ngay. Nghĩ đến đây, Mộc Hàn Hạ không nhịn được cười.

Anh liền hỏi: "Em cười gì vậy?"

"Không có gì." Lâm Mạc Thần nhìn cô bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa.

Anh đột nhiên nhếch miệng: "Người xưa có câu, thương trường thất ý, tình trường đắc ý. Hôm nay anh gặp trắc trở, với tư cách là bạn gái, em định an ủi anh thế nào đây?"

Nghe ra ý tứ của anh, Mộc Hàn Hạ đỏ mặt. Cô lườm anh một cái: "Anh có mà trắc trở..." Lâm Mạc Thần cười khẽ một tiếng, ôm cô vào lòng.

Mộc Hàn Hạ hỏi: "Anh định giải quyết vụ Tào Đại Thắng ra sao?" Lâm Mạc Thần yên lặng vài giây mới đáp: "Xử lý một tên Tào Đại Thắng thì không khó. Nhưng đằng sau anh ta liệu có kẻ khác hay không? Sức mạnh của họ lớn đến mức nào? Liệu còn có chiêu trò gì nữa hay không?"

Mộc Hàn Hạ giật mình, lại nghe anh nói tiếp: "Đối phương giăng bẫy là muốn anh nhảy vào. Anh cần phải cân nhắc kỹ lưỡng xem có nên nhảy xuống ứng chiến hay tạm thời bỏ mặc để tránh đụng độ chính diện."

"Vâng." Mộc Hàn Hạ đáp.

Quả đúng như cô dự liệu, dù bị chọc giận bởi câu "oan đại đầu" nhưng Lâm Mạc Thần vẫn bình tĩnh xem xét chứ không hành động thiếu suy nghĩ. Có điều, qua ánh mắt lạnh lùng của anh, có thù tất báo là điều chắc chắn. Cô cũng rất thích anh ở điểm này. Hai người đi vào trong khách sạn.

Bây giờ là khoảng hơn tám giờ tối, khách sạn bật đèn sáng trưng. Mộc Hàn Hạ rẽ sang cửa hàng tiện lợi phục vụ 24/24 mua ít đồ dùng cá nhân. Cô không cho Lâm Mạc Thần đi theo nên anh ngồi chờ ở ngoài cửa. Đang đứng chọn đồ, Mộc Hàn Hạ chợt nghe thấy giọng nói kinh ngạc vang lên ở bên cạnh: "Mộc... Hàn Hạ phải không?" Cô ngoảnh mặt về bên đó, Lâm Mạc Thần cũng ngẩng đầu. Người vừa lên tiếng là một bạn học thời cấp ba của Mộc Hàn Hạ. Cô ngần ra vài giây mới gọi tên đối phương: "Trần Tự Miên?"

Cô gái tên Trần Tự Miên diện bộ váy dạ hội màu xanh lam hở vai và lưng, tóc vấn ra đằng sau, gương mặt trang điểm tinh tế. Cô ta đang khoác tay một người đàn ông trẻ tuổi mặt comple chỉnh tề. Nhìn qua cũng biết hai người vừa tham gia một bữa tiệc nào đó.

Trần Tự Miên quan sát Mộc Hàn Hạ từ đầu đến chân, giọng điệu tỏ vẻ bất ngờ: "Lớp trưởng! Sao cậu lại ở đây? Chẳng phải cậu đang làm thuê ở thành phố Giang à?"

Cái nhìn chăm chặp của cô ta khiến Mộc Hàn Hạ có chút không thoải mái. Hồi học cấp ba, hai người tuy cùng lớp nhưng không chơi với nhau. Cô chỉ nhớ Trần Tự Miên là một nữ sinh có ngoại hình khá, tính cách hướng nội và thành tích trung bình. Không ngờ bây giờ cô ta khác hoàn toàn.

Mộc Hàn Hạ nở nụ cười lịch sự: "Gần đây mình chuyển đến thành phố Lâm làm việc rồi."

"Thế à?" Trần Tự Miên lại nhìn bộ quần áo giản dị trên người cô, hỏi: "Cậu làm nhân viên phục vụ ở khách sạn này phải không?"

Mộc Hàn Hạ vẫn giữ nụ cười trên môi, chẳng thừa nhận hay phủ nhận. Cho rằng cô ngầm thừa nhận, ánh mắt của Trần Tự Miên có chút khó hình dung, tựa hồ sáng tỏ "quả nhiên là vậy", đồng thời cũng có chút đáng tiếc và cảm giác ưu việt rõ ràng. Mộc Hàn Hạ chẳng muốn nhiều lời với cô ta. Cô vừa định cáo từ, người đàn ông đi cùng Trần Tự Miên đột nhiên mở miệng: "Linda, em không giới thiệu cô gái xinh đẹp này à?"

Trần Tự Miên lườm anh ta: "Cậu ấy là bạn học của em, tên Mộc Hàn Hạ. Hàn Hạ, đây là Bob, bạn trai mình. Anh ấy là Giám đốc cao cấp của công ty Winson ở khu vực Tây Nam. Hôm nay, mình cùng anh ấy tham dự tiệc kỷ niệm thành lập công ty."

Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Rất vui được gặp anh." Cô định chào tạm biệt, Trần Tự Miên bỗng cảm thán: "Năm xưa, Hàn Hạ cũng là một trong những người học giỏi nhất lớp em. Nếu không phải nhà cậu ấy xảy ra chuyện, bố bị tai nạn giao thông, mẹ mắc bệnh hiểm nghèo cần người chăm sóc thì cậu ấy cũng không đến nỗi thi trượt đại học. Hàn Hạ, chúng ta là bạn học cũ,

sau này có gì cần giúp đỡ thì cậu cứ lên tiếng. Lớp chúng ta hiện giờ đều rất khá. Chuyện lớn có thể không giúp được, chuyện nhỏ chắc chắn bọn mình sẽ cố gắng hết sức. Mình muốn nói một câu thật lòng, cậu cũng đừng trách mình. Mình cảm thấy cậu nên cố gắng nâng cao bằng cấp, tìm một công việc ổn định chứ đừng nên nay đây mai đó. Hàn Hạ, hãy cố gắng nhé!" Ngữ điệu của cô ta có vẻ chân thành, anh chàng Bob ở bên cạnh cũng nhìn cô bằng ánh mắt đầy thiện chí.

Mộc Hàn Hạ nghĩ bụng: "Tôi "cũng" là một trong những học sinh giỏi nhất lớp bao giờ? Rõ ràng năm nào mà tôi chẳng đứng đầu toàn khối." Nhưng suy nghĩ này chỉ khiến cô thêm thờ dài mà thôi. Cuối cùng, cô mỉm cười gật đầu: "Cảm ơn cậu."

"Bọn mình đi đây, không làm phiền cậu nữa." Trần Tự Miên nói.

"Ừ, chào cậu."

Trần Tự Miên tựa vào vai Bob, cất giọng nũng nịu: "Mau đi mua thỏi son ở quầy đằng kia cho em..."

"Summer, hai vị này là..." Một giọng nói trầm ấm đột nhiên vang lên, Lâm Mạc Thần bỗng xuất hiện ở đằng sau Trần Tự Miên và Bob. Anh đảo mắt qua hai người rồi đi đến bên Mộc Hàn Hạ, nhẹ nhàng ôm vai cô: "Anh đợi mãi, hóa ra em gặp bạn học cũ."

Giọng anh quá mức dịu dàng, khiến Mộc Hàn Hạ bất giác liếc anh một cái. Nhưng cô vẫn lịch sự giới thiệu: "Đây là Trần Tự Miên, bạn học cấp ba của em và bạn trai cậu ấy. Tự Miên, đây là Lâm Mạc Thần. Anh ấy là..."

"Người yêu của Hàn Hạ." Lâm Mạc Thần lập tức tiếp lời, chủ động bắt tay Bob: "Rất vui được gặp anh."

Bob hỏi ngay: "Lâm Mạc Thần ư? Anh có phải CEO Lâm Mạc Thần của công ty Phong Thần không?" Lâm Mạc Thần liếc qua người đàn ông và cô

bạn gái chán ốm của anh ta. Tay này coi như cũng có chút hiểu biết. Thấy anh không nói gì, Bob tỏ ra xúc động, nắm tay anh lắc lắc: "Rất vui được gặp anh. Nghe danh Lâm tổng đã lâu, không ngờ lại được gặp ở đây, đúng là có duyên quá. Gần đây, Lâm tổng rất nổi tiếng ở khu vực Tây Nam. Sếp của chúng tôi bảo anh đã thay đổi khuôn mẫu phát triển một ngành nghề, rất muốn được làm quen với anh."

"Đâu có. Đặng tổng của các anh mới là nhân tài kiệt xuất trong giới kinh doanh, tôi vô cùng khâm phục." Lâm Mạc Thần đáp. Hai người đàn ông hàn huyên vài câu. Lâm Mạc Thần khéo léo giới thiệu Mộc Hàn Hạ là Giám đốc bộ phận Thị trường của Phong Thần, khiến Bob nhìn cô bằng con mắt khác, thậm chí lại bắt tay cô lần nữa.

Trần Tự Miên ở bên cạnh tròn mắt kinh ngạc, mấp máy môi nhưng cuối cùng không thốt ra lời, chỉ nở nụ cười gượng gạo. Bây giờ để ý kỹ, cô ta mới thấy, trông Mộc Hàn Hạ đâu có giống nhân viên bán hàng ở siêu thị. Bộ quần áo cô mặc trên người tuy giản dị nhưng chất liệu có vẻ tốt, giá chắc cũng không rẻ. Điều quan trọng nhất là, cô tìm được một người bạn trai vừa tuấn tú vừa có chức vị cao hơn Bob nhiều. Ngoài ra, bản thân cô cũng đã leo lên vị trí quản lý bậc trung. Không ngờ một người chẳng qua trường lớp đại học như Mộc Hàn Hạ cũng có thể đổi đời. Trong lòng Trần Tự Miên không rõ là mùi vị gì.

Mộc Hàn Hạ cũng chú ý tới vẻ mặt cứng đờ của bạn học. Thật ra, cô đâu có ý khoe khoang. Tại Lâm Mạc Thần đột nhiên xuất hiện, mà anh lại nổi bật hơn người đàn ông kia nên Trần Tự Miên không vui cũng là điều khó tránh khỏi.

Sau khi nhận được danh thiếp của Lâm Mạc Thần, Bob kéo Trần Tự Miên khách sáo tiễn hai người ra khỏi cửa hàng tiện lợi. Mộc Hàn Hạ cùng anh đi thang máy lên tầng trên.

Anh nói nhỏ: "Qua phòng anh nhé."

"Vâng." Phòng anh gồm hai gian, lớn hơn phòng Mộc Hàn Hạ nhiều. Vừa đi vào, anh liền mở tủ lạnh, lấy ra chai rượu vang và hai cái ly. Mộc Hàn Hạ không có thói quen thưởng thức rượu vang nên hỏi: "Anh có nước hoa quả không?"

Lâm Mạc Thần mỉm cười: "Không. Lần sau anh sẽ chuẩn bị sẵn sữa tươi dành cho trẻ em." Làm gì có ai chế nhạo bạn gái của mình như vậy?

Mộc Hàn Hạ bĩu môi: "Sữa thì sữa" rồi giơ tay nhận ly rượu.

Anh ôm cô ngồi ở sofa bên cửa sổ. Lúc này, căn phòng tràn ngập ánh sáng dịu nhẹ, lại được bật điều hòa nóng nên rất ấm áp và dễ chịu. "Hồi học cấp ba, em đã từng yêu chưa?" Lâm Mạc Thần đột nhiên hỏi.

Mộc Hàn Hạ lắc đầu: "Tất nhiên chưa rồi." Ngừng vài giây, cô nói tiếp: "Lúc đó mẹ em bị bệnh nặng, cả ngày chỉ chạy đi chạy lại giữa trường học và bệnh viện. Hơn nữa, em chưa từng nghĩ đến chuyện yêu đương ở cấp ba. Việc gì em phải tự hủy hoại tiền đồ của mình." Nghe cô nói vậy, khóe mắt anh tràn ngập ý cười. Mộc Hàn Hạ nghi hoặc: "Anh cười gì chứ? Có gì đáng buồn cười đâu."

"Không có gì." Lâm Mạc Thần đương nhiên không tiết lộ tâm trạng của mình lúc này. Anh đặt ly rượu xuống bàn, kéo cô ngồi trên đùi mình, hỏi nhỏ: "Thế nên... anh là mối tình đầu của em?"

Mộc Hàn Hạ "vâng" một tiếng, lại hỏi: "Lần đầu tiên yêu đương thì sao chứ? Biểu hiện của em không tốt à? Em là bạn gái đạt tiêu chuẩn đấy chứ?" Bị cô chọc cười, Lâm Mạc Thần liền cúi xuống hôn cô.

Bầu không khí trở nên mờ ám, sóng tình âm thầm trào dâng trong giây lát.

Nhưng cuối cùng, Mộc Hàn Hạ vẫn giữ "tuyến phòng thủ", còn Lâm Mạc Thần vẫn chưa thể thỏa mãn. Vốn là một người đàn ông phong độ nên

khi gọi ý sóng gió mà vẫn không thể tiến thêm một bước thì anh sẽ tiếp tục... quyến rũ cô chứ không cưỡng ép. Anh đã cởi áo comple, chỉ mặc sơ mi, để cô nằm gối lên tay mình.

Mộc Hàn Hạ chưa từng nghĩ, sẽ có lúc cô nằm trong lòng người đàn ông này một cách biếng nhác như vậy. "Vừa rồi bị bạn học hiểu nhầm là nhân viên phục vụ, tại sao em không giải thích?" Lâm Mạc Thần hỏi.

"Em thấy chẳng cần thiết. Người thực lòng quan tâm đến em thì sẽ không vì cảnh ngộ của em mà thay đổi thái độ. Người không quan tâm đến em, dù em đính chính cũng đâu có nghĩa lý gì. Em chỉ không hiểu một điều, hồi còn đi học, em không chơi với cậu ấy, cũng chưa bao giờ đả tặc cậu ấy. Vậy mà hình như cậu ấy... không muốn thấy em sống tốt."

Lâm Mạc Thần vuốt ve tóc cô: "Chuyện này có gì lạ đâu. Thời học sinh, em xuất sắc hơn cô ta nên cô ta ghen tị. Summer, không phải mọi sự ác ý đều xuất phát từ nguyên nhân mang tính lý trí. Trong cuộc đời, chúng ta sẽ gặp vô số người tầm thường như vậy. Họ luôn dừng lại ở trên đường rồi hướng sự chú ý vào người khác, vì thế họ mới khó thành tài. Chúng ta thì khác, chúng ta chỉ cần tiến thẳng về phía trước là được."

Câu nói này khiến Mộc Hàn Hạ không khỏi cảm thán trong lòng. Cô giờ tay ôm cổ anh: "Anh nói chí phải." Không thể chống đỡ nổi cử chỉ tình cảm của cô, Lâm Mạc Thần lại cúi xuống hôn cô. Đêm mỗi lúc một khuya. Hai người vừa thì thầm trò chuyện, vừa ôm hôn, cất tiếng cười khe khẽ, vô cùng thân mật.

Các vì sao bên ngoài cửa sổ tựa như lấp lánh trong mắt họ. Mộc Hàn Hạ kể cho anh nghe biến cố của gia đình mình. Thật ra, đây cũng không phải là câu chuyện đặc biệt. Những cảnh ngộ bần cùng, khốn khó và gian khổ đều xảy ra hằng ngày ở trên thế gian này.

Mộc Hàn Hạ hoàn toàn khác Lâm Mạc Thần. Dù bố mẹ bỏ nhau nhưng anh không bao giờ phải lo vấn đề cơm áo gạo tiền, cũng chẳng thể tưởng tượng ra cảnh trong túi mình không có lấy một xu.

Mộc Hàn Hạ như vô số con người xuất thân từ gia đình bình thường, có cuộc sống giản dị và hạnh phúc khác. Tuy nhiên, những sự cố đột xuất hay khiến các gia đình như vậy suy sụp, ví dụ như bệnh tình của mẹ cô. Cảnh túng quẫn khiến tất cả trở nên rối ren trên gương mặt mọi người bắt đầu không còn xuất hiện nụ cười, bố mẹ và cả Mộc Hàn Hạ đều như vậy. Bố cô vất vả vận chuyển hàng hóa từ sáng đến tối để kiếm khoản tiền viện phí không bao giờ đủ. Lúc bấy giờ, cô đang học năm cuối cấp. Cô không kể với bất cứ ai về cảnh ngộ của mình. Sau đó, bố cô qua đời trong một vụ tai nạn. Mộc Hàn Hạ gần như suy sụp. "Khi ấy ý chí của em không đủ kiên định." Mộc Hàn Hạ nằm trong lòng anh, chậm rãi nói: "Biết rõ chỉ học đại học mới có thể thay đổi cuộc đời, chỉ thi đỗ đại học mới có thể xin sự giúp đỡ từ các tổ chức từ thiện nhưng cả ngày trong đầu em chỉ có ý nghĩ: Học đại học thì ai chăm sóc mẹ? Thuê người vừa tốn kém vừa không thể yên tâm. Nhỡ thi đỗ mà không tìm được sự giúp đỡ của các doanh nghiệp và tổ chức từ thiện, chỉ dựa vào học bổng thì làm sao đủ. Em hoàn toàn bế tắc, thi đỗ hay không đều chẳng có lối thoát."

Lâm Mạc Thần nắm tay cô, im lặng lắng nghe. Sau đó thì sao? Trước hôm thi đại học một ngày, cô nhận được thông báo mẹ cô rơi vào tình trạng nguy kịch. Cô thức trắng đêm ở bệnh viện. Ngày hôm sau đi thi, bỗng cô có cảm giác thế giới sụp đổ, không ai có thể giúp cô, cũng chẳng ai hiểu được áp lực đè nặng trên đôi vai của thiếu nữ mười tám tuổi này. Bởi tâm trạng không ổn định nên cô đã thi trượt. Nhưng cô chẳng có thời gian hối tiếc, cũng không tìm lối thoát khác mà xin việc ở một siêu thị gần nhà. Chỉ như vậy, cô mới có thể chăm sóc mẹ. Ba năm sau, mẹ cô qua đời. Trước lúc lâm chung, bà cảm thấy có lỗi với con gái. Tuy nhiên, Mộc Hàn Hạ không hề than trách, trong lòng chỉ có tình yêu với mẹ. Cô nói: "Chúng ta đã tận lực rồi. Mẹ cứ yên tâm an nghỉ. Con mong mẹ sống vui vẻ, không bị bệnh tật

giày vò ở thế giới bên kia. Con cũng sẽ cố gắng sống tốt, con không nghĩ mình bị thiệt thòi gì cả." Có được quãng thời gian ba năm sống bên mẹ, cô không hề hối hận hay tiếc nuối. ...

"Dần dần, em hiểu ra một điều." Mộc Hàn Hạ nói nhỏ: "Có rất nhiều thứ tốt đẹp trong cuộc đời đều bị số phận tước đoạt. Bởi vì không thể kháng cự nên em thường tự động viên bản thân hãy sống lạc quan và vui vẻ."

Cô mỉm cười, ánh mắt có chút ngẩn ngơ: "Nếu cho em quay lại quá khứ, em nhất định sẽ tập trung tinh thần, thi đỗ đại học chứ không phải để ý chỉ bị đánh bại bởi hiện thực. Là bản thân em đã không đi đúng đường."

Lâm Mạc Thần đột nhiên mở miệng: "Con đường này có gì không tốt? Ít ra trên con đường này còn có anh." Giọng nói của anh trầm thấp và dịu dàng, khiến trái tim Mộc Hàn Hạ rung động.

Cô ngẩng đầu hôn lên môi anh, đồng thời cất giọng nũng nịu: "Mỗi khi nhìn thấy các bạn học có được cuộc sống tốt, trong lòng em cũng hơi tiếc nuối. Em luôn đuổi theo bọn họ nhưng khó quá..."

"Em khỏi cần đuổi theo ai hết."

Anh nói: "Sau này em sẽ giành được thứ tốt nhất."

"Vâng." Cô nghĩ, cô sẽ giành được thứ tốt nhất thông qua sự nỗ lực của mình.

Còn Lâm Mạc Thần tự nhủ, anh sẽ trao tặng cô những điều tốt đẹp nhất. Cô bé Lộ Lem của anh phải trải qua biết bao khó khăn vất vả mới có thể đến bên anh. Anh sẽ đem mọi thứ tốt nhất trên thế gian này đặt dưới chân cô.

Ngày hôm sau, Lâm Mạc Thần bảo Tôn Chí tiếp tục qua lại với Tào Đại Thăng, đồng thời thể hiện thái độ quyết tâm mua lô đất của anh ta.

Một ngày đông giá lạnh, Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ ngồi ở phòng ăn riêng của nhà hàng cao cấp nhất trong thành phố. Anh đặt tay lên thành ghế sau lưng cô, còn cô rót cho anh cốc trà nóng để giải rượu. Trên gương mặt họ luôn giữ nụ cười nhàn nhạt, tựa hồ vừa hòa nhập vào bữa tiệc rượu náo nhiệt, nhưng cũng giữ một khoảng cách nhất định với mọi người.

Ở phía đối diện, Tôn Chí đang cùng mấy cấp dưới chuốc rượu Tào Đại Thăng. Đối phương mặt mũi đỏ phừng phừng, hai mắt sáng rực. Anh ta túm lấy tay Tôn Chí, nói: "Tôn tổng, các cậu đã có tiền thì chúng ta còn chần chờ gì nữa mà không ký hợp đồng? Từ đầu đến giờ, chúng ta hợp tác rất vui vẻ, tôi cũng nể mặt Lâm tổng, bỏ qua người mua khác. Lâm tổng, cậu nói có đúng không?" Lâm Mạc Thần vui vẻ cụng ly với Tào Đại Thăng. Tôn Chí vỗ vai anh ta: "Tào tổng yên tâm đi. Nguồn vốn đã đến tài khoản của chúng tôi, trong hai ngày tới có thể ký hợp đồng. Ngày kia nhé, anh cứ ngồi ở nhà đợi thu tiền đi."

Tào Đại Thăng cười ngoác miệng, gật đầu lia lịa. Trong lúc phấn khởi, anh ta lại sờ soạng cô thư ký mà anh ta dẫn theo ngồi bên cạnh. Mộc Hàn Hạ không chịu nổi, liền cúi đầu. Lâm Mạc Thần thì thầm bên tai cô: "Làm bẩn mắt em rồi. Nhưng bà chủ cũng như ông chủ, đều phải bày ra bộ mặt tươi cười với khách. Em hãy cố nhẫn nhịn thêm một lúc nữa."

Nghe anh nói vậy, Mộc Hàn Hạ liền mỉm cười. Sau khi bữa tiệc rượu kết thúc, Tào Đại Thăng để lộ bản tính, đòi Tôn Chí sắp xếp đi "tặng hai".

Lâm Mạc Thần lên tiếng: "Tào tổng, các anh cứ vui chơi đi. "Chính cung phu nhân" đang ở đây nên tôi phải đưa cô ấy về."

Tào Đại Thăng cũng không miễn cưỡng. Anh ta nhìn Mộc Hàn Hạ bằng ánh mắt mờ ám rồi cất cao giọng: "Em dâu! Hai người đi từ từ nhé. Từ nay trở đi, tôi và Lâm tổng đã trở thành anh em. Nếu có việc gì cần đến tôi, em dâu nhớ tìm tôi, đừng ngại."

Mộc Hàn Hạ cười nói: "Cảm ơn anh." Tôn Chí dẫn cả đám người lên xe đi mất. Mộc Hàn Hạ và Lâm Mạc Thần cũng lên một chiếc taxi. Lâm Mạc Thần có chút mệt mỏi nên nhắm mắt, tựa vào thành ghế phía sau.

Mộc Hàn Hạ lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt nghiêng của anh. Kỳ thực, cô biết tại sao Lâm Mạc Thần lại dẫn mình đi ăn uống với Tào Đại Thắng. Hai ngày trước, anh cũng đưa cô đi xem đất ngay trước mặt đối phương. Anh làm vậy là nhằm mục đích để Tào Đại Thắng tin, Phong Thần vẫn chưa biết sự thật, đồng thời muốn sở hữu lô đất đó, khiến anh ta tin Phong Thần sẽ lập tức ký hợp đồng với anh ta. Ông chủ dẫn bạn gái đi xem đất, còn hứa hẹn sẽ xây biệt thự ở đây, liệu có thể là giả không? "Anh nghĩ anh ta có mắc lừa không?" Cô hỏi.

Lâm Mạc Thần mở mắt, cất giọng chắc nịch: "Có. Nguyên nhân chỉ có một chữ, đó là "tham". Loại người này giống con chó bị bỏ đói, ném cho nó một miếng mồi đủ lớn, đủ sức hấp dẫn, nó sẽ ngoan ngoãn đi theo chúng ta."

Mộc Hàn Hạ tựa đầu vào vai anh, nói nhỏ: "Ngày mai em phải đi Bắc Kinh công tác rồi. Anh hãy cẩn thận đấy nhé."

Lâm Mạc Thần vốn không phải là người thích tỏ ra thân mật với bạn gái ở nơi công cộng, nhưng vào thời khắc này, ngửi mùi hương dễ chịu trên tóc cô, cảm giác được gò má mềm mại của cô, anh không thể khống chế bản thân, lập tức cúi đầu tìm kiếm đôi môi cô.

Mộc Hàn Hạ cùng anh triền miên trong bóng tối, khóe mắt thấy chiếc taxi vẫn lướt nhanh về phía trước. Cảnh tượng tĩnh mịch này khiến cô có cảm giác vô cùng tốt đẹp.

Một lúc sau, Lâm Mạc Thần kết thúc nụ hôn. Hai người nhìn nhau ở khoảng cách gần, đều cười tủm tỉm. Mộc Hàn Hạ bóp cằm anh: "Anh mau

khai thật đi. Anh có bao giờ đi mấy hộp đêm mà Tôn Chí đưa bọn họ đi không?"

"Hà... Trông anh giống loại đàn ông không thỏa mãn nên phải đến những nơi bán thiu đó để giải quyết nhu cầu hay sao?" Mộc Hàn Hạ phì cười: "Hóa ra anh đã được thỏa mãn, thế thì tốt quá." Lâm Mạc Thần thò tay véo thắt lưng cô một cái. Mộc Hàn Hạ la oai oái.

Kiến trúc sư Antony là một người đàn ông có tính cách vui vẻ. Sau khi đến Trung Quốc giúp Lâm Mạc Thần, anh ta cảm thấy mình đã tìm được mục tiêu mới của cuộc đời. Liệu có chuyện gì có thể hưng phấn hơn việc cùng bạn lập nghiệp ở một nơi có nền kinh tế đang trên đà phát triển như Trung Quốc?

Lâm Mạc Thần đã bí mật nhờ người ủy thác cơ quan khảo sát địa chất tiến hành khảo sát một cách chuẩn xác hai miếng đất trong tay Tào Đại Thăng.

Antony xung phong đứng ra phụ trách vụ này. Nói thật, sự thâm độc của Tào Đại Thăng đã vượt quá giới hạn đạo đức của Antony nên anh ta cũng tán thành Lâm Mạc Thần sử dụng mưu kế để thắng tên khốn đó.

Một buổi sáng nắng vàng rực rỡ, Antony cùng trợ lý từ cơ quan khảo sát địa chất đi ra ngoài. Trên tay anh ta là hai bản báo cáo vẫn còn được niêm phong. Lô đất thứ nhất mà Tào Đại Thăng định bán cho Phong Thần có vấn đề về địa chất hay không, lô đất thứ hai của anh ta có giá trị như thế nào đều được phản ánh qua bản báo cáo này. Antony không thể không cảm thán, Lâm Mạc Thần đúng là làm việc kín kẽ khi tìm bằng được chứng cứ xác thực về lô đất định mua. Bây giờ là giờ cao điểm nên đường phố khá đông đúc. Hai người nước ngoài đang rảo bước trên đường bỗng bị một cậu thanh niên đi xe đạp đụng phải. Antony kêu lên một tiếng, túi tài liệu rơi tung tóe. Cậu thanh niên kia ngã cũng không nhẹ, nhưng lập tức đứng dậy, liên tục nói xin lỗi, đồng thời nhặt đồ giúp anh ta.

Thấy hai người nước ngoài không sao, cậu thanh niên mới rời đi. Sự cố nhỏ này không hề ảnh hưởng đến tâm trạng xúc động của Antony.

Anh ta phủi bụi bám trên túi tài liệu, cùng trợ lý bắt taxi về công ty. Bản khảo sát địa chất "nóng hổi" nhanh chóng được đặt trên bàn làm việc của Lâm Mạc Thần. Giấy trắng mực đen nói cho mọi người biết, bên dưới lô đất thứ nhất toàn là đất nhão, rất khó xây nền móng. Tuy vẫn có thể khai thác nhưng phải tốn nhiều tiền của và công sức. Còn miếng đất thứ hai không có bất cứ vấn đề gì. Xem xong hai bản báo cáo, Lâm Mạc Thần gật đầu: "Chúng ta tiến hành theo kế hoạch đi."

Tuy nói là có công ty nhưng thực ra Tào Đại Thăng chỉ thuê một ngôi nhà hai gian và mười mấy nhân viên, trong đó phân nửa là họ hàng của anh ta. Anh ta mới là "công ty vỏ bọc" điển hình. Mấy ngày này, Tào Đại Thăng luôn tỏ hơi hờ dặc ý. Một mặt là do Phong Thần, công ty mới nổi ở thành phố Lâm thời gian gần đây muốn mua lô đất chẳng có giá trị gì của anh ta. Mặt khác, lô đất thứ hai cũng đã tìm được đơn vị hợp tác. Tào Đại Thăng không có nhiều tiền như Lâm Mạc Thần nên chẳng thể mua lại công ty bất động sản. Muốn kinh doanh lô đất này, anh ta buộc phải hợp tác với một công ty bất động sản. Trước đó, anh ta từng tiếp xúc với vài công ty, điều kiện cũng tạm được.

Nhưng mấy hôm nay xuất hiện một công ty mới, nghe nói có nhà đầu tư mạo hiểm đứng đằng sau nhìn trúng lô đất này nên đưa ra điều kiện hấp dẫn. Tuy nhiên, họ yêu cầu phải lập tức ký hợp đồng, hai bên cùng nhanh chóng bỏ vốn để khởi động ngay. Bởi vì họ nhận định đây chính là thời điểm "cải tử hoàn sinh" của thị trường nhà đất Trung Quốc. Họ còn cung cấp một bản phân tích đầu tư rất cụ thể cho Tào Đại Thăng.

Tuy không hiểu về thị trường bất động sản nhưng trước sự nhiệt tình của đối phương, Tào Đại Thăng cũng cảm thấy rạo rức. Có điều, khoản vốn đầu tư vào lô đất thứ hai của anh ta vẫn còn nằm ở chỗ "thần tài" Lâm Mạc Thần. Lâm Mạc Thần đã hứa ký hợp đồng rồi chuyển tiền cho anh ta nhưng

mấy hôm nay, anh bảo có việc đột xuất với bên Dung Duyệt nên bận suốt cả ngày. Lâm Mạc Thần gọi điện cho Tào Đại Thắng, nói giọng đặc biệt thành khẩn: "Tào tổng! Chắc chắn chúng tôi sẽ mua lô đất đó. Tại vì Dung Duyệt có chút việc buộc tôi phải ra mặt nên mới chậm trễ. Tôi không thể đắc tội với Dung Duyệt, mong anh thông cảm. Nếu tôi không có ý mua đất thì việc gì phải bỏ nhiều công sức như vậy? Nói thật, ở thành phố Lâm cũng chẳng dễ tìm được miếng đất có các điều kiện tốt như của anh. Vì thế, anh cứ yên tâm đi. Mức giá mà chúng ta đã thỏa thuận không thay đổi. Anh thư thư cho tôi vài ngày, tôi sẽ bù cho anh thêm 0,5%."

Tào Đại Thắng đành từ bỏ việc thúc giục, bởi 0,5% là một khoản không nhỏ. Hơn nữa, việc hợp tác giữa Phong Thần và Dung Duyệt đúng là quan trọng hơn với anh ta nhiều. Thế nhưng, đơn vị hợp tác khai thác lô đất thứ hai không thể đợi lâu hơn. Hai bên đã ký thỏa thuận hợp tác, bây giờ chỉ chờ ký hợp đồng chính thức. Một trong những ông chủ của phía đối phương là người nước ngoài, sắp phải về nước.

Sau mấy lần thúc giục, thư ký của đối phương cũng mất kiên nhẫn, nói với Tào Đại Thắng: "Tào tổng, CEO của chúng tôi sắp về Anh rồi. Nếu chúng ta không thể ký hợp đồng trước khi ông ấy đi, chỉ e lúc quay lại, nhiều khả năng ông ấy sẽ thay đổi ý định, bởi vì hiện giờ tồn tại không ít dự án ngon lành có thể đầu tư. Nếu anh thật sự không lo được vốn thì chúng ta đành để lần sau vậy."

Tào Đại Thắng vội nói: "Đừng. Gặp nhau là duyên phận, hơn nữa chúng ta đã mất nhiều thời gian đàm phán, phương án hợp tác cũng đã bàn xong rồi."

"Vậy anh có thể ký hợp đồng không?" Đối phương hỏi.

Tào Đại Thắng nghiêng răng: "Có thể. Chỉ là các anh có thể cho tôi hoãn kỳ hạn góp vốn sau hai tuần hay không? Chỗ tôi đang có một khoản tiền dự án lớn nhưng phải một thời gian nữa mới vào tài khoản."

Đối phương xin ý kiến của ông chủ. Ông chủ bảo không thành vấn đề. Hai bên nhanh chóng ký kết hợp đồng, thỏa thuận nửa tháng sau, cùng bỏ vốn khai thác.

Sau hôm ký hợp đồng, Tào Đại Thắng gọi điện cho Lâm Mạc Thần và cả Tôn Chí nhưng không ai bắt máy.

Hai ngày đầu, anh ta còn chẳng để ý. Đợi thêm mấy ngày, anh ta liền phát giác ra điều bất thường, chạy ngay đến công ty của Lâm Mạc Thần. Kết quả, anh ta bị nhân viên bảo vệ đuổi ra ngoài. "Lâm tổng rất bận. Anh không có hẹn trước thì mời ra về."

Ngay cả cô nhân viên lễ tân cũng quay ngoắt thái độ, coi như không quen biết anh ta. Tào Đại Thắng bốc hỏa, định giở trò lưu manh, gọi đám côn đồ đến gây sự. Nào ngờ Lâm Mạc Thần đã sớm có sự phòng bị, đi đâu cũng có người bảo vệ.

Tào Đại Thắng không gặp được anh nên chẳng thể ra tay. Loáng một cái đã đến kỳ hạn bỏ vốn vào miếng đất thứ hai. Tào Đại Thắng lại gọi điện cho Tôn Chí. Lần này, Tôn Chí nhanh chóng bắt máy. Anh ta cất giọng hết sức thân thiện: "Tào tổng, có chuyện gì vậy?"

Tào Đại Thắng gầm lên: "Tôn Chí! Các cậu nói sẽ ký hợp đồng ngay, bây giờ có ý gì vậy? Tôi đã, tôi đã..."

Tôn Chí cười: "Anh đã ký hợp đồng hợp tác với một công ty khác, nhưng vẫn còn thiếu vốn đúng không? Chúng tôi sẽ không mua miếng đất đều của anh. Anh tưởng chúng tôi dễ bị lừa hay sao? Cứ như vậy đi."

Anh ta vừa định cúp máy, Tào Đại Thắng liền cất cao giọng: "Khoan đã! Bây giờ các cậu mà không mua đất thì tôi biết phải làm sao. Tôn tổng, cậu hãy nói lại với Lâm tổng, giấu giếm thực trạng của miếng đất là tôi không đúng. Nhưng miếng đất đó cũng không hoàn toàn bỏ đi, tôi sẽ bán rẻ cho

các cậu, thế có được không? Nếu không có vốn, tôi sẽ vi phạm hợp đồng, sẽ buộc phải chuyển nhượng lô đất kia mất."

Tôn Chí cười: "Thế thì anh chuyển nhượng đi!"

Mùa đông ở Bắc Kinh lạnh hơn thành phố Lâm nhiều, tuyết dày đến nửa thước.

Tầm chạng vạng, trời đã tối như hũ nút, Mộc Hàn Hạ chào các đồng nghiệp rồi đi bộ về nhà Lâm Mạc Thần. Lĩnh vực may mặc vẫn cần cô thay mặt Lâm Mạc Thần theo dõi và quản lý nên cô mới về Bắc Kinh một chuyến.

Lần này, cô ngoan ngoãn nghe lời, tạm thời sống ở nhà anh. Có điều, cô không sử dụng phòng ngủ của anh mà ngủ ở phòng dành cho khách. Căn hộ rộng rãi và trống trải, mang một màu sắc thanh lạnh nhưng đâu đâu cũng có vết tích của anh, những dây áo sơ mi treo trong tủ, dao cạo râu và nước hoa nam trong nhà tắm. Trên sofa còn có một tấm thảm mỏng màu xám nhạt.

Mộc Hàn Hạ từng tưởng tượng ra cảnh hai người quay về Bắc Kinh rồi sống chung ở căn hộ này như anh bảo. Cô và anh sẽ sớm tối bên nhau, sẽ vô cùng thân mật. Chỉ nghĩ đến thôi, hai má cô đã thấy nóng ran. Mộc Hàn Hạ ngồi xuống sofa, kéo tấm thảm đắp lên người rồi cầm hộp cơm mua ở tầng dưới, vừa ăn vừa cười tủm tỉm.

Thật ra, tình cảm giữa cô và Lâm Mạc Thần cũng không phải quá mãnh liệt. Cô cảm nhận được tình yêu của anh qua lời thổ lộ vào buổi tối hôm đó, bản thân cô cũng không thể kháng cự. Thế nhưng, trong công việc và cuộc sống, anh vẫn là người đàn ông lý trí như thường lệ. Khi cần thiết, anh vẫn sẽ cử cô đi Bắc Kinh công tác dăm bữa nửa tháng, chứ chẳng bao giờ có chuyện không thể rời xa cô. Sự nhiệt tình của anh thường chỉ biểu hiện vào những buổi đêm yên tĩnh, chỉ có hai người ở bên nhau. Những lúc như vậy,

cô đều cảm nhận được sự dịu dàng và mạnh mẽ của anh, cảm nhận được ham muốn mà anh cố gắng đè nén.

Bởi vì cô và anh gần ít xa nhiều, cũng bởi vì sự chu toàn và khả năng kiềm chế của anh nên tình cảm của hai người thật ra rất nhẹ nhàng. Bây giờ ngẫm lại, Mộc Hàn Hạ mới thấy mình cũng là loại người như vậy.

Cô và anh ban đầu là cộng sự ăn ý trong công việc, sau mới phát hiện thành người yêu nên đều có lý trí như nhau. Cô nghĩ, có lẽ tình cảm của hai người vẫn chưa có nền tảng vững chắc, thường bị chuyện nọ chuyện kia quấy nhiễu. Tuy nhiên, cũng như Lâm Mạc Thần, cô tin tình trạng như vậy chỉ là tạm thời. Đợi vượt qua khoảng thời gian này, đến lúc sự nghiệp ổn định, tình yêu của hai người sẽ càng thăng hoa.

Vừa nghĩ tới Tào Tháo là Tào Tháo liền xuất hiện. Lâm Mạc Thần gọi điện cho cô. Mộc Hàn Hạ bắt máy, đi đến bên cửa sổ ngắm cảnh tuyết rơi, mỉm cười: "Alô!"

Giọng anh tựa như có dư vị ấm ướt của thành phố Lâm: "Anh đã giành được lô đất thứ hai của Tào Đại Thắng rồi."

Mộc Hàn Hạ nở nụ cười rạng rỡ: "Chúc mừng anh!"

"Bao giờ em về?" Anh hỏi.

"Vài ngày nữa. Em sẽ cố gắng xong sớm."

"Ừ." Ngữ điệu của Lâm Mạc Thần có chút biếng nhác. Mộc Hàn Hạ có thể tưởng tượng ra dáng vẻ ngồi ở sofa gọi điện thoại của anh lúc này.

"Lô đất thứ hai lớn hơn lô đất thứ nhất, góc tây bắc có một mảnh đất nhỏ, phong cảnh rất đẹp. Anh định giữ lại để tương lai xây biệt thự."

"Vâng."

Anh im lặng trong giây lát rồi nói: "Sau này chúng ta sẽ cùng sống ở đó."

Trong lòng Mộc Hàn Hạ tựa như có luồng khí nóng tràn qua. Vốn là người không dễ rơi lệ nhưng vào thời khắc này, viền mắt cô bỗng đỏ hoe. Có lẽ là do sự xa cách, cũng có thể bởi nỗi cô đơn trong đêm đông giá rét, hoặc là vì lời hứa của anh mang hàm ý về một gia đình. "Để em suy nghĩ đã." Cô nói nhỏ.

Lâm Mạc Thần cười khẽ một tiếng, Mộc Hàn Hạ cũng mỉm cười. "Em cố gắng về sớm nhé." Anh cất giọng dịu dàng.

"Vâng. Mạc Thần... em nhớ anh rất nhiều." Nghe câu này, người đàn ông đang ngồi trong văn phòng trên tòa cao ốc ở trung tâm thành phố Lâm không giấu được nụ cười.

"Anh cũng rất nhớ em." Anh nói.

Ngày hôm sau, Mộc Hàn Hạ nhận được điện thoại của Phương Trường Châu. Ông lại báo tin vui: "Tiểu Mộc, hồ sơ của cháu đã được bên đó thông qua. Nhưng cháu cần phải tham gia một cuộc thi viết và phỏng vấn trực tuyến nữa. Thời gian tương đối cấp bách, họ sẽ bố trí vào ngày mai. Cháu thấy thế nào?"

Mộc Hàn Hạ vừa căng thẳng vừa xúc động, lập tức đồng ý. Kể từ lúc lão Phương nói về vụ đi du học, cô đã dành thời gian trau dồi tiếng Anh và một số kiến thức. Trong thời gian ở Bắc Kinh, cô cũng bỏ nhiều công sức vào việc này. Lão Phương dặn dò một số điều cần lưu ý rồi cúp máy. Mộc Hàn Hạ nghĩ ngay đến chuyện báo tin vui với Lâm Mạc Thần. Nhớ tới những lời anh nói vào tối hôm qua, trái tim cô vô cùng ngọt ngào.

Nhưng nếu... anh cần cô trong công việc, đồng thời không nỡ để cô ra nước ngoài thì sao?

Mộc Hàn Hạ cũng từng nghĩ qua trường hợp này. Nếu nó thật sự xảy ra thì quả thực cô rất khó chọn lựa. Vốn là một người quyết đoán, trong đầu cô lập tức bật ra ý nghĩ: Thế thì đi theo tiếng gọi của trái tim mình.

Nhưng trái tim cô nằm ở bên nào? Sự nghiệp đương nhiên quan trọng, cô đã khao khát và chờ mong được đổi đời từ bấy lâu nay. Nhưng liệu cô có nỡ rời xa anh không? Cô không muốn rời xa anh, không muốn rời xa người đàn ông cô yêu. Mộc Hàn Hạ lại nghĩ, có lẽ tình hình chẳng nghiêm trọng đến mức đó. Anh là một người lý trí và sáng suốt, không biết chừng sẽ ủng hộ cô đi du học ấy chứ.

Hơn nữa bây giờ anh cũng có điều kiện, cô mà ra nước ngoài, hai người có thể bay đi bay lại thăm nhau. Mộc Hàn Hạ quyết định, buổi tối về nhà sẽ gọi điện thông báo với anh. Di động của Lâm Mạc Thần vang lên vào lúc hơn mười giờ tối. Khi ấy, anh đã về khách sạn, ngồi ở sofa xem tạp chí. Việc khai thác lô đất thứ hai của Tào Đại Thăng đã được khởi động, lô đất A hợp tác với Dung Duyệt cũng bước vào giai đoạn thi công. Mọi việc đã đâu vào đấy, anh sẽ được nhàn rỗi hơn trước. Điện thoại đổ chuông, anh mỉm cười, cầm lên xem. Người gọi không phải là Mộc Hàn Hạ mà là Tôn Chí.

Tôn Chí rất hiếm khi gọi điện vào giờ này, trừ phi là sự việc khẩn cấp. Lâm Mạc Thần khẽ nhíu mày, ném quyển tạp chí xuống ghế rồi bắt máy.

Hôm nay, Mộc Hàn Hạ hơi nhiều việc, về đến nhà đã là mười một giờ đêm. Biết Lâm Mạc Thần vẫn chưa ngủ nên cô gọi điện cho anh ngay. Cô muốn lập tức thông báo với anh chuyện du học, không muốn để trong lòng lâu hơn nữa. Cô đã nghĩ thông suốt, dù anh bằng lòng hay không, chỉ cần hai người thẳng thắn đối diện là được. Điện thoại kết nối nhưng Lâm Mạc Thần mãi vẫn không bắt máy. Mộc Hàn Hạ có chút ngạc nhiên. Về lý mà nói, giờ này chắc anh đã giải quyết xong công việc, bình thường anh cũng đâu ngủ sớm thế. Vậy tại sao anh không nghe điện thoại?

Cô ngẫm nghĩ, lại gọi máy bàn trong phòng khách sạn nhưng vẫn chẳng có ai nghe. Đoán anh có việc đột xuất, Mộc Hàn Hạ đi tắm rửa, thay quần áo rồi lên giường nằm. Bây giờ đã gần mười hai giờ đêm. Nằm một lúc, cô lại gọi vào di động của Lâm Mạc Thần và máy bàn nhưng vẫn không ai nghe. Cô gọi tiếp cho Tôn Chí, anh ta cũng chẳng bắt máy. Mộc Hàn Hạ ngồi dậy, ngẩng đầu dõi mắt ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy bầu trời tối đen, các vì sao đã bị đám mây che khuất. Đó là một đêm đông tĩnh lặng mà dài đằng đẵng.

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đình Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Lâm Mạc Thần đến công xưởng vào lúc nửa đêm. Giờ này, nhiệt độ hạ thấp, gió lạnh tê tái, mây đen giăng kín bầu trời. Dự án vẫn chưa chính thức thi công nên công trường chỉ dựng mấy chiếc lán tỏa ra ánh đèn tù mù.

Tôn Chí và mấy quản lý đi tới, sắc mặt ai nấy đều rất khó coi.

"Chuyện là thế nào vậy?" Lâm Mạc Thần hỏi.

"Lâm tổng, bên dưới toàn là đất bùn. Chúng ta không thể xây dựng công trình trên lô đất này bởi vì có xây cũng sẽ bị sụt lún. Chúng ta đã bị chơi xỏ rồi. Mẹ kiếp! Hai miếng đất trong tay Tào Đại Thăng không thể đồng thời có vấn đề, xác suất này rất thấp."

Nghe anh ta nói vậy, trong đầu Lâm Mạc Thần vụt qua một tia chớp, kết nối mọi chuyện trong giây lát. Anh đút hai tay vào túi áo khoác, sắc mặt rất lạnh lẽo nhưng khóe miệng khẽ nhếch lên: "Hà..."

Mọi người không dám thở mạnh. Cả khu vực rộng lớn và trống trải bỗng trở nên yên tĩnh vô cùng. Sống đến năm hai mươi sáu tuổi, Lâm Mạc Thần chưa bao giờ thất bại trên thương trường. Trước giờ chỉ có anh "chơi" đối thủ. Đây là lần đầu tiên bị một võ lớn như vậy nên anh nhất thời trầm mặc.

Một lúc sau, anh mới lên tiếng: "Dự án này tạm thời dừng lại. Mọi người cứ về trước đi, tôi sẽ xử lý sự việc này." Đám cấp dưới vẫn chưa hết bàng hoàng vì "sự việc này" không phải chuyện nhỏ. Lâm Mạc Thần đã phải bỏ ra mấy trăm triệu tệ để mua lô đất đó, hơn nữa còn là tiền vay ngân hàng. Tôn Chí nhanh chóng trấn tĩnh, phát tay bảo mọi người giải tán. Đến khi

chỉ còn lại hai người, anh ta nói với Lâm Mạc Thần: "Lâm tổng, tôi đã cho người đi tìm Tào Đại Thăng rồi."

"Bây giờ anh ta còn ở thành phố Lâm hay sao? Chỉ e đã trốn từ lâu rồi." Anh đáp.

Tôn Chí nhất thời chẳng biết nói gì. Thật ra, anh ta rất khâm phục ông chủ trẻ tuổi này. Anh có học vấn cao, lại thông minh và nhanh nhạy, tác phong hành sự giống một doanh nhân dạn dày kinh nghiệm trên thương trường. Mỗi khi anh tiến vào ngành nghề nào, đều gây ra sóng gió trong ngành nghề đó.

Nhưng bây giờ, nhìn thân hình cao gầy của anh đứng trong ánh sáng mờ mờ, xung quanh là màn đêm bao bọc, khóe miệng anh thấp thoáng nụ cười như có như không, trong khi ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, Tôn Chí có chút hoảng hốt trong lòng.

"Hai bản báo cáo địa chất đâu rồi?" Lâm Mạc Thần đột nhiên hỏi. Tôn Chí liền mở cặp tài liệu, lấy ra đưa cho anh. Sau khi xảy ra chuyện, anh ta đã nghĩ ngay tới bản báo cáo nên mang theo bên mình. Lâm Mạc Thần nhận lấy, liếc qua rồi xé vụn, vo thành cục ném vào thùng rác ở gần đó. Tâm trạng của Tôn Chí càng trở nên nặng nề hơn. Lâm Mạc Thần quay người rời đi. Tôn Chí lập tức bám theo, hỏi: "Lâm tổng! Bây giờ chúng ta chỉ còn cách kéo dài thời gian, xem có thể đòi lại tiền từ chỗ Tôn Đại Thăng. Chờ đến khi nhận được khoản vay thứ hai của ngân hàng, chúng ta có thể cầm cự một thời gian..."

Lâm Mạc Thần dừng bước, ngoảnh đầu nói với anh ta: "Nếu tôi là đối thủ thì việc đầu tiên tôi làm sẽ là cắt đứt nguồn vốn của Phong Thần."

Tôn Chí ngậm ngừng: "Chẳng phải mẹ Lâm tổng là người đứng ra bảo lãnh khoản vay đó sao?"

"Đúng là mẹ tôi đứng ra bảo lãnh." Lâm Mạc Thần nhếch miệng:
"Nhưng nếu bà ấy cũng là một mắt xích trong kế liên hoàn thì sao?"

Khi hoàng hôn buông xuống, Mộc Hàn Hạ ngồi chờ máy bay cất cánh ở sân bay Thủ Đô. Sáng hôm nay, cô đã tham gia cuộc trắc nghiệm và phỏng vấn của trường đại học New York, phát huy tương đối tốt. Còn cuộc thi viết mãi đến chiều mới kết thúc.

Cô gọi cho Lâm Mạc Thần mấy cuộc mà anh vẫn chẳng nghe. Sau đó, cô gọi cho một đồng nghiệp trong công ty, mới biết được tin tức động trời.
"Summer, Lâm tổng bận họp suốt nên mới không nghe điện thoại của em."
Đồng nghiệp nói.

Mộc Hàn Hạ không gọi cho anh nữa mà mau chóng giải quyết xong công việc rồi gấp rút đi ra sân bay. Bây giờ trời sắp tối, chắc anh họp xong rồi chứ? Cô lại rút di động, bấm số của anh. Sau hai hồi chuông, điện thoại được kết nối nhưng Lâm Mạc Thần lặng thinh.

"A lô! Anh vẫn ổn đấy chứ?" Mộc Hàn Hạ lên tiếng.

"Anh đang bận họp." Giọng Lâm Mạc Thần bình tĩnh một cách lạ thường. Đầu bên kia cũng vang lên tiếng nói chuyện.

"Vậy sao?" Mộc Hàn Hạ nhất thời không thể thốt ra lời. Anh đứng dậy, đi ra nơi yên tĩnh hơn mới mở miệng: "Em có chuyện gì à?"

"Em chuẩn bị lên máy bay, lát nữa sẽ về đến thành phố Lâm."

Anh yên lặng trong giây lát, tựa hồ cười khẽ một tiếng: "Anh còn chưa xong công việc, không thể ra sân bay đón em. Em chú ý an toàn nhé."

"Vâng. Anh không cần đi đón đâu. Sự việc... có khó xử lý không anh?"

"Em đừng lo cho anh, cứ tập trung vào công việc của mình là được."

"Em biết rồi." Sau khi cúp máy, Mộc Hàn Hạ bất động hồi lâu. Trên thực tế, thái độ bình thản của Lâm Mạc Thần trong cuộc điện thoại vừa rồi khiến cô có chút yên lòng. Sự việc... có lẽ không nghiêm trọng như cô tưởng.

Nhưng cô lại nghĩ, anh vốn là một người kiêu ngạo nên khi gặp trắc trở nghiêm trọng như vậy, ngoài mặt anh vẫn tỏ ra bình thường nhưng trong lòng chắc không dễ chịu. Cô chỉ muốn gặp anh ngay lập tức. Còn vụ du học, bây giờ không phải thời điểm thích hợp để đề cập, đợi qua cơn sóng gió rồi tính sau.

Khi thành phố lên đèn, Lâm Mạc Thần và Tôn Chí có mặt tại một bữa cơm xã giao. Tuy đối thủ vẫn chưa tung ra chiêu tiếp theo nhưng Lâm Mạc Thần đã bắt đầu xoay sở lo vốn. Chỉ có điều mấy trăm triệu không phải con số nhỏ nên đâu có dễ dàng.

Bữa ăn kết thúc, Lâm Mạc Thần và Tôn Chí đi lấy xe ô tô. Tôn Chí nói: "Vừa nãy Giám đốc Mộc gọi điện, bảo đã đến thành phố Lâm rồi. Chắc bây giờ cô ấy đã về khách sạn."

"Tôi biết rồi." Lâm Mạc Thần không về khách sạn ngay mà lái xe một vòng quanh thành phố. Quay về thành phố Lâm lâu như vậy nhưng bây giờ anh mới phát hiện, mình chưa bao giờ để ý đến sự thay đổi của nơi này. Con sông nhỏ vẫn uốn lượn trong lòng thành phố, nhưng những ngôi nhà thấp và cũ kỹ ở hai bên bờ đã biến mất, thay thế vào đó là vô số tòa nhà cao tầng. Thành phố vẫn rợp bóng cây xanh như ngày xưa, không khí mang một vị ẩm ướt trong lành đặc trưng của khu vực Tây Nam.

Anh đỗ xe bên bờ sông hồi lâu, sau đó lái đi tiếp. Lúc đi qua lô đất A và lô đất thứ hai mà anh vừa mua, khóe miệng anh nở nụ cười chế giễu, ánh mắt vô cùng băng giá. Ô tô không dừng lại, biến mất trong màn đêm. Cuối cùng, Lâm Mạc Thần vô tình đi qua trường trung học số 3.

Vào thời khắc này, học sinh đã kết thúc giờ tự học buổi tối. Em gái Lâm Thiên của anh chắc cũng đã về ký túc xá nghỉ ngơi. Anh dừng lại một lúc rồi lái xe rời đi.

Lâm Mạc Thần về đến khách sạn đã là hai giờ sáng. Cửa phòng Mộc Hàn Hạ khép chặt, anh đoán giờ này cô đã đi ngủ. Trong đầu chợt hiện lên gương mặt của cô, anh bất giác mỉm cười. Anh đi thẳng về phòng mình, rút thẻ mở cửa. Dưới ngọn đèn dịu dịu như trong mộng cảnh, một hình bóng mảnh mai ngồi trên giường, đang chăm chú đọc sách. Nghe thấy tiếng động, cô liền ngẩng đầu. Bốn mắt chạm nhau, Lâm Mạc Thần đi vào trong.

"Sao em lại sang đây?" Anh vừa hỏi vừa chống tay xuống giường, tựa hồ bao trùm lên người cô.

"Sao em không thể sang?" Cô nói nhỏ: "Đây là phòng của bạn trai em mà."

Lâm Mạc Thần cười, đẩy cô nằm xuống giường rồi cúi đầu hôn cô. Trong bầu không khí mờ ám, Mộc Hàn Hạ lơ mơ cảm nhận được, đây là nụ hôn chứa đựng phát tiết nào đó. Gương mặt anh không có nhiều biểu cảm, ánh mắt tối thẫm. Anh ngẫu nhiên đôi môi cô một cách cuồng dã, động tác tay ở trong áo cô cũng không hề dịu dàng.

Mặc dù vậy, trái tim Mộc Hàn Hạ vẫn mềm nhũn. Cô giơ tay vuốt ve tóc anh. Dưới sự đụng chạm của anh, cơ thể cô cũng dần tan chảy. Cô cứ tưởng, đêm nay anh sẽ biến cô trở thành người phụ nữ của anh. Tuy nhiên, Lâm Mạc Thần đã dừng lại. Mộc Hàn Hạ thậm chí còn nhận ra một bộ phận nào đó của anh đã thức tỉnh nhưng anh nhanh chóng buông người cô, nằm sang bên cạnh, khóe mắt ẩn hiện ý cười nhàn nhạt. Anh không muốn có cô vào thời khắc này.

Mộc Hàn Hạ cố gắng bình ổn hơi thở hỗn loạn, nhất thời không biết nên nhẹ nhõm hay thất vọng. Cô nhìn gương mặt nghiêng của anh, khẽ thì

thầm: "Mạc Thần, bất kể xảy ra chuyện gì, em cũng sẽ cùng anh gánh vác."

Lâm Mạc Thần ôm cô vào lòng, nói nhỏ: "Anh sẽ xử lý vụ đất cát. Em cứ thay anh quản lý mảng may mặc, đừng để "sân sau nổi lửa" là được." Giọng anh rất bình thản nên trong lòng Mộc Hàn Hạ an tâm phần nào. Dù sao, cô cũng đã quen với chuyện anh có thể giải quyết êm xuôi mọi việc nên lần này không biết chừng cũng sẽ có lối thoát.

Mộc Hàn Hạ nảy ra ý định, ngày mai sẽ giúp anh tìm nguồn vốn. Chỉ là khả năng của cô có hạn, chưa chắc đã phát huy tác dụng. Vì thế, cô tạm thời không nói với anh điều này.

Hai người ôm nhau. Mộc Hàn Hạ vất vả cả ngày nên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Lâm Mạc Thần chớp mắt một lúc rồi lại tỉnh giấc. Cô đã ngủ say, má áp vào ngực anh, thậm chí còn nhỏ chút nước dãi vào áo sơ mi của anh.

Lâm Mạc Thần mỉm cười, kéo chăn đắp lên hai người rồi ngẩng đầu, dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Trên bầu trời, trăng sáng như gương, các vì sao lấp lánh. Cho đến khi trời hửng sáng, anh mới lại nhắm mắt.

"Ngắm mặt trời mọc trên núi Vân Vụ" là một trong những cảnh đẹp trứ danh của thành phố Lâm. Buổi sớm mai, mặt trời vừa mới lộ tia nắng vàng ở đường chân trời, rất nhiều đỉnh núi vẫn còn được bao phủ bởi lớp tuyết mỏng, rừng cây xanh ngát trải dài vô cùng vô tận.

Chủ tịch tập đoàn Dung Duyệt Trương Diệc Phóng ngồi ở ban công tòa biệt thự nằm trên đỉnh núi Vân vụ của mình để ngắm mặt trời mọc. Anh ta cầm một cái lò sưởi tay giả cổ bằng đồng, tay kia là tách trà nóng. Giám đốc công ty bất động sản Nhiêu Vĩ ngồi ở phía đối diện Trương Diệc Phóng. Anh ta uống một ngụm trà rồi lên tiếng: "Trương tổng, vẫn là anh đa mưu túc trí. Lần này Lâm Mạc Thần muốn trở mình cũng khó."

Trương Diệc Phóng mỉm cười: "Mỗi một bước đều do cậu ta tự chọn, chứ tôi cũng chẳng tác động nhiều. Cậu ta còn trẻ, dồi dào nhuệ khí lại rất to gan nên sớm muộn cũng sẽ vấp ngã trên thương trường. Có kẻ vấp ngã vẫn có thể bò dậy, còn cậu ta không may ở chỗ rơi vào tay tôi."

Nhiêu Vĩ gật đầu: "Tôi thật sự không ngờ mỗi bước của Lâm Mạc Thần lại diễn ra theo đúng kế hoạch của anh. Điều này quả là thần kỳ."

Trương Diệc Phóng thong thả uống trà, khóe mắt cười để lộ vết chân chim mờ mờ: "Người xưa có câu "Thượng binh phạt mưu, kỳ thứ phạt giao, kỳ hạ công thành" (*). Tôi thấy, nếu áp dụng trên thương trường thì nên sửa lại một chút, thượng thượng sách nên là "phạt tâm" mới đúng."

(* "Thượng binh phạt mưu, kỳ thứ phạt giao, kỳ hạ công thành" là một câu trong Binh pháp Tôn Tử, nghĩa là: Trong lĩnh vực quân sự, thượng sách là dung mưu lược ngăn cản ý đồ hoặc hành vi chiến tranh của quân địch, tiếp đến là dung biện pháp ngoại giao, sau đó mới là công phá thành lũy.)

"Phạt tâm ư?"

"Đúng thế. Đánh vào tâm tư tình cảm của Lâm Mạc Thần." Nhiêu Vĩ ngần người.

Trương Diệc Phóng nói tiếp: "Con người Lâm Mạc Thần nhìn qua rất kín kẽ, dường như không có bất cứ khuyết điểm nào. Cậu ta thông minh, hiểu biết rộng, tác phong quyết đoán nhưng cũng không thiếu thận trọng. Hồi cậu ta mới tới thành phố Lâm, chú khiến lô vải của cậu ta xảy ra vấn đề nhưng cậu ta tương kế tựu kế, lật ngược thế cờ. Chơi trò ném đá giấu tay thì chú không đấu lại cậu ta đâu. Sau đó ở vụ đấu thầu đất đai, hai bên đường đường chính chính, chú vẫn thua cậu ta. Một người như vậy thì phải tấn công bằng cách nào?"

Nhiêu Vĩ tập trung tinh thần, cung kính lắng nghe. "Tôi đã phát hiện ra hai nhược điểm tương đối rõ ràng của cậu ta. Đó là ngạo mạn và coi trọng

tình cảm."

Nghe đến từ "ngạo mạn", Nhiêu Vĩ gật đầu tán thành. Nhưng về chuyện "coi trọng tình cảm", anh ta tỏ ra nghi hoặc: "Trương tổng, chẳng đó mà là người coi trọng tình cảm ư? Không phải đấy chứ?"

Trương Diệc Phóng từ tốn đáp: "Đúng thế. Lâm Mạc Thần tuy thâm hiểm, biểu hiện bề ngoài là một người đặt chữ lợi lên hàng đầu nhưng có một số phương diện, cậu ta không thể che giấu. Tại sao sau khi về nước cậu ta lại nhúng tay vào ngành may mặc và bất động sản? Chú tìm hiểu là biết ngay, năm xưa mẹ cậu ta thất bại ở hai lĩnh vực này. Đây là khúc mắc trong lòng cậu ta. Cả bạn gái của cậu ta nữa. Nghe nói con bé đó mới tốt nghiệp cấp ba, thi trượt đại học, nhà nghèo rách mùng tơi, thế mà cậu ta giữ bên mình, còn ra sức nâng đỡ. Nghe nói thiên kim nhà họ Tiết còn có đợt thường tiếp cận cậu ta. Nếu cậu ta trở thành con rể tương lai của nhà họ Tiết thì tôi cũng chẳng dám động đến cậu ta. Đối lại là người đàn ông khác, ngay cả chú và tôi, liệu có bỏ qua cô tiểu thư họ Tiết rồi chọn con bé nhân viên bán hàng hay không? Vì vậy, từ trong cốt tủy, Lâm Mạc Thần là một người coi trọng tình cảm. Đây là một điều hết sức ngu ngốc, là thứ mà người hoạt động ở chốn thương trường không nên có. Suy cho cùng thì cậu ta vẫn còn quá trẻ."

Nhiêu Vĩ nghe rất nhập tâm. Sau khi vỡ lẽ, anh ta gật đầu lia lịa: "Vì thế, cậu ta mới tự động chui vào rọ."

Trương Diệc Phóng phóng tầm mắt ra xa, tâm trạng vô cùng sáng khoái. Anh ta cầm từng cái chén không ở bên cạnh, đặt xuống bàn trà: "Bước đầu tiên, chúng ta thể hiện thái độ tích cực hợp tác khai thác lô đất A, khiến Lâm Mạc Thần lơ là cảnh giác. Dù đề phòng đến mấy nhưng khi chúng ta tỏ ra độ lượng, cậu ta cũng sẽ cảm thấy hành vi của chúng ta là hợp tình hợp lý. Tuy nhiên, thứ tôi cần không phải là cái lợi trước mắt mà là cái lợi lâu dài."

Anh ta hất đổ một cái chén: "Lâm Mạc Thần rất có bản lĩnh. Nếu để mặc cậu ta, sau này chắc chắn cậu ta sẽ từng bước thôn tính lợi ích của chúng ta ở khu vực Tây Nam, thậm chí cả nước. Vì vậy, tôi buộc phải trừ khử cậu ta. Bước tiếp theo là mẹ của Lâm Mạc Thần. Hà Thanh Linh tuy chẳng phải người hiền lành tử tế nhưng hồ dữ không ăn thịt con, kiểu gì bà ta cũng sẽ không làm hại con trai mình. Tôi không thể rác động đến bà ta nhưng có thể khống chế bạn của bà ta. Lâm Mạc Thần đã đánh giá thấp sức ảnh hưởng của tôi ở thành phố Lâm. Đây chính là hành động đánh vào tâm tư của Lâm Mạc Thần. Tuy quan hệ giữa hai mẹ con cậu ta hết sức lạnh nhạt nhưng tôi đoán Lâm Mạc Thần có ý định làm lành với mẹ, Hà Thanh Linh cũng thế. Do đó, từ trong tiềm thức, bọn họ đều hoan nghênh sự xuất hiện của người trung gian giới thiệu nguồn vay. Lâm Mạc Thần có thể đề phòng trời đất và tất cả mọi người, nhưng sẽ không đề phòng mẹ mình. Tôi tin trong lòng cậu ta vẫn tồn tại một chút sùng bái mẹ mình và tin tưởng vào con mắt bà ta. Vì thế, kể từ thời khước đi vay, cậu ta đã rơi vào ván cờ của tôi."

Nhiều Vĩ tiếp lời: "Sau đó, anh bảo tôi chỉ đạo Tào Đại Thăng, vô tình tiết lộ chuyện miếng đất thứ nhất có vấn đề với bồ anh ta. Lâm Mạc Thần là người ngạo mạn, có thù tất báo nên mới nghĩ cách bẫy lại Tào Đại Thăng để giành miếng đất thứ hai, thành ra bị mắc lừa như chúng ta mong muốn."

Anh ta rót thêm trà cho Trương Diệc Phóng, lại thắc mắc: "Có một chuyện tôi vẫn chưa thông suốt. Tại sao anh lại để Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ tiếp xúc với Bob và Trần Tự Miên. Anh có dụng ý gì vậy?"

Trương Diệc Phóng mỉm cười: "A Vĩ! Đối phó với nhân vật lợi hại, ván cờ càng đơn giản càng tốt, bởi vì phức tạp thì sẽ phải kéo dài thời gian. Lâm Mạc Thần tinh ranh như vậy, chắc chắn sẽ phát hiện ra điều bất thường. Như tôi đã nói, thượng sách là "phạt tâm". Ván cờ đơn giản đấy, nhưng việc nắm bắt tâm lý con người ngược lại tương đối phức tạp. Hành động khiêu khích của Tào Đại Thăng đã khiến Lâm Mạc Thần rơi vào bẫy,

nhưng cậu ta là người đa nghi và thận trọng nên tôi cần bỏ thêm "mồi lửa". Do đó, tôi đã sắp xếp để Bob cùng Trần Tự Miên xuất hiện ở khách sạn tối hôm đó. Chứng kiến cảnh bạn gái mình bị coi thường, lại biết được thân thế bi thảm của con bé, chắc chắn tâm lý của cậu ta sẽ bị ảnh hưởng. Một người dù lý trí đến mấy, giây phút quyết định cuối cùng cũng có khả năng vì một chút cảm tính mà xảy ra sai lệch. Bởi vì bạn gái, tâm lý của cậu ta có chút nôn nóng. Thế là cậu ta càng ngoan ngoãn rơi vào bẫy."

Nhiều Vĩ hoàn toàn tâm phục khẩu phục. Thủ đoạn tiếp theo, không cần Trương Diệc Phóng nói ra, trong lòng anh ta cũng biết rõ. Vụ đụng xe vào Antony thực chất là để tráo đổi bản báo cáo khảo sát địa chất, khiến bọn họ tin miến đất thứ hai không có vấn đề gì. Hai, ba ngày nữa, Châu tiên sinh sẽ cắt đứt nguồn vay của Lâm Mạc Thần, khiến cậu ta lâm vào hoàn cảnh khó khăn. Dung Duyệt cũng đồng thời yêu cầu Phong Thần rót thêm vốn để đẩy nhanh tiến độ thi công trên lô đất A, đẩy cậu ta vào bước đường cùng. Hai người yên lặng một lúc rồi cùng cầm ly trà thay rượu cụng ly.

Trương Diệc Phóng uống xong, giơ tay gạt đổ cả hàng cốc, đồng thời cất giọng lạnh lung: "Một khi tường nghiêng, mọi người sẽ thi nhau đẩy, nhờ cái gai Lâm Mạc Thần có gì là khó? Thằng nhãi nông cuồng, dám bày kế cướp lô đất A của Dung Duyệt. Dám tranh cướp với tôi, đúng là không biết trời cao đất dày. Bây giờ tôi dùng chiêu gậy ông đập lưng ông, cho nó không ngóc đầu lên được. Tiếp theo, chú hãy vận dụng các mối quan hệ, chặn mọi ngã đường của nó. Dù thông minh đến mấy, nó cũng chỉ là đũa "tiền hết gạo không", chẳng có chỗ dựa ở thành phố Lâm. Chú hãy thông báo với mọi người, không ai được giúp đỡ nó. Lần này tôi phải hạ gục nó một cách triệt để, khiến nó bị phá sản, bị ngồi tù, vĩnh viễn không thể trở mình."

Vài ngày sau, dù Phong Thần giữ kín tin tức về vụ đất đai nhưng phía ngân hàng "không rõ nhận được thông tin từ nguồn nào", đồng thời tuyên bố chính sách thay đổi nên chấm dứt việc cho Phong Thần vay vốn. Họ

cũng yêu cầu Phong Thần nhanh chóng trả nợ gốc và lãi kỳ đầu. Ngoài ra, lô đất A hợp tác với Dung Duyệt tiến vào giai đoạn thi công công trình trước thời hạn. Theo hợp đồng đã ký kết, phía Dung Duyệt yêu cầu Phong Thần rót thêm vốn...

Chỉ trong một đêm, sóng gió nổi lên, toàn thành phố xôn xao tin đồn Phong Thần bị đứt dòng vốn, công ty đứng trước nguy cơ sụp đổ.

Bây giờ đã là đầu xuân, mưa phùn rả rích. Mộc Hàn Hạ ngồi bên cửa sổ quán café, dõi mắt ra ngoài. Một lúc sau, Phương Trường Châu cầm chiếc ô đen đi vào. Câu đầu tiên của ông là: "Liên quan đến vụ đó, cháu không nên tìm chú."

Mộc Hàn Hạ im lặng. Phong Thần xảy ra chuyện, cô cũng biết không nên tìm lão Phương. Nhưng vì Lâm Mạc Thần, vì công ty một tay anh gây dựng, cô cứ mặt dày liên lạc với ông mà không cho Lâm Mạc Thần biết.

Phát giác ra tâm tư của cô, Phương Trường Châu từ tốn mở miệng: "Tiểu Mộc, mỗi lĩnh vực đều có quy tắc riêng. Quan trường là quan trường, thương trường là thương trường. Nếu chú sử dụng quyền lực của mình để giúp cậu ấy thì có nghĩa là vượt giới hạn, phá hoại quy tắc. Người phá hoại quy tắc sẽ không được cả hai bên chấp nhận, đến cuối cùng lại chuốc lên người cậu ấy, để rồi xui xẻo vẫn là cậu ấy. Vì vậy, chú sẽ không nhúng tay vào. Hơn nữa, khách quan mà nói, đây là thất bại của Lâm Mạc Thần trong cuộc đấu tranh về lợi ích kinh tế với Trương Diệc Phóng. Thắng làm vua, thua làm giặc là chuyện thường tình."

Trong lòng rất buồn, Mộc Hàn Hạ trầm mặc vài giây mới ngẩng đầu nhìn ông: "Những điều chú nói, cháu đều hiểu cả. Cháu cũng không phải người chẳng biết phân biệt nặng nhẹ, nhờ chú làm trái nguyên tắc. Về lý, chú không nên nhúng tay vào, về tình, chú cũng chẳng có quan hệ qua lại với anh ấy. Nhưng mỗi lần nhìn thấy anh ấy, cháu đều nghĩ, điều này thật không công bằng. Anh ấy mới hai mươi sáu tuổi, còn đối thủ là một tên cáo

già đã lăn lộn trên chốn thương trường bao nhiêu năm. Ai mà chẳng có thời tuổi trẻ nông cuồng, lầm đường lỡ bước. Hơn nữa, anh ấy không hề có chỗ dựa, hoàn toàn dựa vào đầu óc và sự nỗ lực của bản thân, trong khi những người khác đều có gia cảnh tốt, hoặc là dựa vào bố mẹ, không thì dựa vào bố vợ, nhà vợ... Đối với nền kinh tế của thành phố này, liệu bọn họ có thật sự cống hiến nhiều hơn Lâm Mạc Thần không?"

Viên mắt đỏ hoe, cô nói tiếp: "Chú Phương, không phải cháu muốn chú giúp chúng cháu làm việc gì. Chú là người từng trải, hiểu biết rộng, chú "ăn muối" còn nhiều hơn chúng cháu "ăn cơm", chắc chắn từng trải qua sóng to gió lớn. Nếu chú có thể chỉ vẽ, không biết chừng sẽ là ngọn cỏ cứu mạng chúng cháu. Nếu có thể vượt qua biến cố lần này, anh ấy nhất định sẽ vực dậy, làm lại từ đầu. Chú Phương, không phải cháu khoa trương mà trên đời này liệu có mấy thiên tài kinh doanh như anh ấy. Trong tương lai, anh ấy có thể tạo ra thành quả kinh tế ra sao, không ai có thể đánh giá nổi. Cháu biết chú là bậc trưởng bối quý trọng nhân tài nên mới tìm chú. Cháu tin, nhiều quyết định của chú không xuất phát từ lợi ích hay mối quan hệ, cũng không câu nệ vào lễ thói cũ, mà xuất phát từ con mắt nhìn độc đáo và tư tưởng tiến bộ của chú. Vì thế, chú mới coi một người dưới đáy tầng như cháu là bạn bè. Về phần Lâm Mạc Thần, cháu đảm bảo anh ấy có giá trị đối với xã hội gấp cháu cả trăm lần. Xin chú hãy chỉ giúp anh ấy, giúp chúng cháu một đường thoát. Dù con đường đó vô cùng khó khăn, cháu cũng sẽ cùng anh ấy vượt qua."

Lần này, lão Phương trầm ngâm hồi lâu. Sau đó, ông thở dài: "Tiểu Mộc, cháu giỏi "thuyết khách" thật đấy, từng câu nói đi vào lòng người. Chú cũng biết cháu rất chân thành. Thế nhưng, chú có nguyên tắc của chú nên không thể giúp cháu, giúp cậu ta."

Mộc Hàn Hạ như bị dội một gáo nước lạnh. Phương Trìng Châu đứng lên, chuẩn bị ra về. Trong lòng vô cùng thất vọng nhưng cô vẫn mỉm cười, đứng dậy tiễn ông.

Lão Phương lại nói: "Chính trị chỉ giải quyết vấn đề của chính trị, vấn đề kinh tế cần giải quyết từ góc độ kinh tế. Đây là nguyên tắc của chú. Nội bộ không thông thì cháu nên tìm kiếm sức mạnh từ bên ngoài để phá vỡ cục diện bế tắc. Cháu đã hiểu chưa?"

Mộc Hàn Hạ ngẩn người. Lão Phương mỉm cười: "Gần đây, cháu ít đến quán cafe lập nghiệp đúng không? Chú nhớ đợt trước cháu làm bản đề án của Phong Thần, hình như cũng có nhà đầu tư tỏ ra hứng thú. Theo con mắt của một người "ăn muối" nhiều hơn cháu "ăn cơm", quán cà phê lập nghiệp là một nơi có thể khai thác. Dạo này quán cà phê xuất hiện một số gương mặt mới, trong đó có người không phải là nhân vật bình thường, thậm chí có thể nói vượt qua sức tưởng tượng của những doanh nghiệp bản địa như Dung Duyệt và Phong Thần. Chú nghĩ, câu "Đại ần ần vu thị" (*) hình dung điều này rất chuẩn. Chỉ có điều, nếu muốn tìm kiếm sự giúp đỡ từ những "nhà đầu tư thiên thần" như vậy để cứu sống một doanh nghiệp thì cháu cần phải thử vận may, đồng thời xem bản thân có khả năng thuyết phục đối phương hay không. Nói chung tương đối khó khăn, bởi nhiều khi tư duy của doanh nhân nước ngoài khác với người Trung Quốc chúng ta."

(* "Đại ần ần vu thị" có nghĩa những người có năng lực thật sự ần mình nơi phố thị.)

Sau khi từ biệt Phương Trường Châu, Mộc Hàn Hạ chẳng muốn về khách sạn nên bắt xe buýt đến công ty.

Tối nay, Lâm Mạc Thần có bữa cơm khách tại một nhà hàng ở gần văn phòng, Vừa xuống xe, cô liền nhìn thấy Lâm Mạc Thần, Tôn Chí và mấy người đàn ông đứng dưới cửa hàng đèn điện sáng trưng. Mộc Hàn Hạ dừng bước, lặng lẽ ngắm nhìn từ xa. Lâm Mạc Thần đang trò chuyện vui vẻ với người bên cạnh. Ô tô của đối phương nhanh chóng tới nơi. Tôn Chí tiến họ lên xe rồi quay sang nói mấy câu với Lâm Mạc Thần. Sau đó, anh ta đi về phía Mộc Hàn Hạ, còn Lâm Mạc Thần đi bộ về hướng khác.

Mộc Hàn Hạ bước nhanh tới, mỉm cười hỏi anh ta: "Các anh xong việc rồi à?"

Tôn Chí gật đầu: "Xong rồi. Lâm tổng định quay về công ty bây giờ."

"Tôi thấy rồi." Tôn Chí đi hai bước, đột nhiên dừng lại gọi cô: "Giám đốc Mộ!"

"Gì cơ?" Cô ngoảnh đầu nhìn anh ta. Tôn Chí ngập ngừng vài giây mới lên tiếng: "Hôm nay, Lâm tổng đã bán ô tô, được hơn một triệu tệ."

Anh ta mỉm cười: "Tôi báo trước với cô một tiếng, để cô đừng hỏi cậu ấy. Lâm tổng luôn có chủ định của mình, cầm được, cũng buông được."

"Tôi biết rồi." Mộc Hàn Hạ đáp.

Văn phòng của Phong Thần nằm ở khu CBD, xung quanh đều là những tòa nhà cao tầng. Tuy nhiên, giữa các tòa nhà cũng có một quảng trường, bên cạnh là mấy cửa hàng flagship(*) của các thương hiệu nổi tiếng, vừa sang trọng vừa vắng vẻ. Mộc Hàn Hạ âm thầm đi theo sau Lâm Mạc Thần. Không hiểu nguyên do tại sao, bỗng dưng cô không muốn gọi anh.

(*Flagship store là cửa hàng chính hay bộ mặt của các thương hiệu nổi tiếng. Sứ mệnh của flagship store không nhằm vào lợi nhuận mà quan trọng nhất là phải truyền tải hình ảnh, thu hút sự chú ý vào thương hiệu, khẳng định đẳng cấp và giúp thương hiệu nổi bật so với các đối thủ.)

Anh dừng lại ở cửa hàng Starbucks mua một cốc café rồi đứng ở bên cạnh quảng trường. Hôm nay, quảng trường tương đối náo nhiệt.

Một tốp thanh niên nam nữ đang trượt patin, gần đó còn đặt một bộ dàn âm thanh, phát ra tiếng nhạc xập xình. Đám thanh niên lượn đi lượn lại, cười đùa vui vẻ, khiến màn đêm cũng trở nên sinh động. Mộc Hàn Hạ rón

rén đi tới bậc thềm sau lưng anh. Anh vẫn không phát giác, từ từ uống café. Cô rút di động, nhắn tin cho anh: Anh đang làm gì thế?

Lâm Mạc Thần nhanh chóng rút máy, ngón tay lướt trên màn hình: Đang nhớ em.

Mộc Hàn Hạ trốn sau cây cột, cười tủm tỉm, đồng thời nhắn lại: Anh biết ăn nói quá đấy.

Em đang làm gì vậy? Anh lại hỏi.

Em đâu có thời gian rảnh để nhớ nhung như anh. Em đang làm việc nghiêm túc, thôi không nói chuyện với anh nữa.

Tin nhắn vừa gửi đi, cô liền thò đầu ra khỏi cây cột, nhìn thấy Lâm Mạc Thần đưa điện thoại lên tai. Cùng lúc, di động của cô bất chợt đổ chuông.

Lâm Mạc Thần lập tức buông máy, ngoảnh đầu về phía sau. Anh mỉm cười, đi lên bậc thang: "Việc nghiêm túc là đây à? Thì ra em thích rình trộm anh."

Mộc Hàn Hạ "xì" một tiếng, giơ tay ôm anh: "Em muốn tạo điều bất ngờ cho anh mà."

Trên người Lâm Mạc Thần vẫn còn nồng nặc mùi rượu, chứng tỏ vừa rồi anh uống không ít. Bất chợt cảm thấy xót xa trong lòng, cô càng ôm anh chặt hơn. Sau đó, hai người ngồi xuống bậc thềm, Lâm Mạc Thần tiếp tục uống café. Mộc Hàn Hạ ngồi ở bậc dưới, tựa đầu vào đùi anh. Anh cúi xuống nhìn cô, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt cô. Cách đó không xa, đám thanh niên vẫn vui đùa vui vẻ, tiếng nhạc rộn ràng khiến tâm trạng con người cũng dễ chịu hơn. Trên không trung bỗng xuất hiện vô số bông tuyết nhỏ xíu rơi xuống trước mặt họ.

Mộc Hàn Hạ giơ tay ra đỡ, miệng nở nụ cười rạng rỡ. Đám thanh niên hưng phấn, hò reo ầm ĩ. Sau đó, họ điều chỉnh sang bản nhạc du dương, hai đôi nam nữ vẫn đi giày patin, bắt đầu khiêu vũ. Một đôi chắc là tình nhân, ôm hôn say đắm.

"Chúng ta cũng nhảy đi." Mộc Hàn Hạ đột nhiên lên tiếng.

Lâm Mạc Thần vẫn ngồi im, chỉ "hà" một tiếng.

Mộc Hàn Hạ kiên quyết kéo anh đứng dậy, lôi anh xuống quảng trường rồi cầm hai tay anh. Tuyết chầm chậm rơi xuống, ánh đèn đường mờ lung, âm nhạc réo rắt trên quảng trường trống trải. Xung quanh toàn là người xa lạ, Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ ôm nhau, đung đưa theo tiếng nhạc. Thật ra, cô đâu có biết khiêu vũ, đều là Lâm Mạc Thần dẫn dắt cô.

Vào thời khắc này, Mộc Hàn Hạ đã gạt bỏ mọi phiền não ra khỏi đầu óc. Cô vui mặt vào ngực anh, vòng tay anh tựa như toàn bộ thế giới thuộc về mình cô.

Cô tự nhủ, mong anh thuận buồn xuôi gió, mong ông trời có mắt, để người đàn ông cô yêu thương và ngưỡng mộ mãi mãi được bình an, suôn sẻ.

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, liền bắt gặp đôi mắt sâu thẳm như thuở ban đầu của anh. Não bộ của cô bỗng bật ra ý nghĩ: Nếu người đàn ông này không mở miệng, bạn sẽ vĩnh viễn không thể nhìn thấu trái tim anh. Di động bất ngờ đổ chuông, cô cúi ra xem, hơi ngẩn người rồi nói với Lâm Mạc Thần: "Em đi nghe điện thoại đã." Anh khẽ gật đầu.

Mộc Hàn Hạ đi sang một bên, lại ngoảnh đầu nhìn anh mới bắt máy: "Hello!" Cuộc điện thoại đến từ nước Mỹ khiến trống ngực cô đập thình thịch. Đối phương hỏi cô mấy vấn đề trong hồ sơ du học, cũng thông báo kết quả mà bảo cô đợi thêm vài ngày nữa. Mộc Hàn Hạ vừa cúp máy, đến lượt Lâm Mạc Thần lại nhận được điện thoại. Là Antony gọi tới: "Jason,

bọn tôi đã tính toán rồi. Dù cậu có thể chấp toàn bộ xưởng may, cộng thêm khoản tiền cậu gom được trong thời gian gần đây thì vẫn không đủ..." Lâm Mạc Thần cúp máy, quay người, liền nhìn thấy Mộc Hàn Hạ đi tới.

"Ai gọi thế?" Anh hỏi.

Mộc Hàn Hạ hơi ngậy ra. Vào thời khắc hai người đối mắt, trái tim cô đột nhiên trở nên trống rỗng.

"...Là Hà Tĩnh." Cô nói dối: "Anh còn nhớ cậu ấy không?" Cô liếc qua chiếc di động trên tay anh: "Ai gọi cho anh vậy? Có phải liên quan đến công việc không?"

Lâm Mạc Thần bình thản đáp: "Antony gọi. Không có chuyện gì đâu."

Hai người đều lặng thinh. Tiếng nhạc trên quảng trường vẫn không thay đổi, hoa tuyết vẫn bay trên bầu trời, nhưng vào thời khắc này, họ chẳng còn tâm trạng khiêu vũ. "Chúng ta đi thôi." Lâm Mạc Thần lên tiếng.

"Vâng." Cả hai cùng bước đi. Rõ ràng vẫn nắm tay nhau nhưng Mộc Hàn Hạ cảm nhận được bầu không khí khác thường. Mặc dù cô và anh đang gần kề nhưng vẫn tồn tại một sự xa cách nào đó. Điều này khiến cô đột nhiên rất buồn.

Trầm lặng trong giây lát, cô đột nhiên dừng bước, giơ tay ôm anh. Lâm Mạc Thần cúi đầu, cô đã kiễng chân hôn lên môi anh. Thời gian như dừng lại ở giây phút này. Hơi thở hòa quyện, môi lưỡi quấn quýt, không ai chịu nhường ai. Xung quanh có tiếng huýt sáo nhưng Lâm Mạc Thần chẳng hề bận tâm. Anh đã hoàn toàn khóa cô ở trong vòng tay của mình, mặc sức "cướp đoạt".

Một tiếng "vút" vang lên, sau đó là tia sáng phóng lên không trung. Không biết ở nơi nào đó có người đang bắn pháo hoa. "Đừng chủ động quyến rũ anh." Lâm Mạc Thần cất giọng trầm khàn bên tai cô: "Em tưởng

anh sẽ lịch sự mãi sao? Đây chỉ là chiêu lạt mềm buộc chặt mà thôi." Giọng anh có ý cười biếng nhác, tựa như đang trêu chọc cô.

Trái tim loạn nhịp, Mộc Hàn Hạ nói khẽ: "Thế thì... anh đừng lịch sự nữa." Đúng lúc này, tiếng pháo hoa âm âm vang lên, che lấp cả thanh âm của cô.

Mộc Hàn Hạ cũng chẳng biết anh có nghe thấy không? Hai người cùng ngẩng đầu, chỉ thấy pháo hoa như những bông hoa lung linh sắc màu nở rộ trên không trung, khiến bầu trời đêm trở nên sáng rực.

Quán cafe lập nghiệp vẫn có bầu không khí tĩnh mịch giữa chốn phồn hoa đô hội, bà chủ vẫn nhã nhặn, không bao giờ hỏi khách từ đâu đến, cậu nhân viên ohục vục tỏ ra thân thiện như thường lệ. Việc Phong Thần gặp nạn không khiến họ thay đổi thái độ với Mộc Hàn Hạ.

Mộc Hàn Hạ "nằm vùng" ở đây hai ngày nhưng vẫn chưa thấy mục tiêu xuất hiện. Đường lối mà Lão Phương chỉ vẽ rất rõ ràng: gương mặt mới, người nước ngoài, kín đáo, thậm chí vượt ngoài sức tưởng tượng của những doanh nghiệp như Dung Duyệt. Lão Phương cũng nói, có thuyết phục được "nhà đầu tư thiên thần" này hay không thì phải dựa vào bản thân cô, mức độ khó khăn không nhỏ.

Mộc Hàn Hạ ngồi ở vị trí quen thuộc, trong lòng thấp thỏm bất an. Hai ngày qua, cô bận rộn đem bản đề án ra giới thiệu một số người. Cũng có người tỏ ra hứng thú nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi. Tiếng chuông có treo ở cửa ra vào phát ra tiếng kêu lanh canh. Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu theo quán tính, bắt gặp bà chủ đang ngồi sau quầy bar đột nhiên liếc cô một cái. Có linh cảm người vừa đi vào chính là đối tượng mình đang chờ đợi, trống ngực Mộc Hàn Hạ bất giác đập thành thịch.

Cô đưa mắt về phía cửa ra vào, ngây ra trong giây lát. Là ông già này sao? Ông ta đúng là người ngoại quốc, đại khái ngoài sáu mươi tuổi, có mái

tóc hoa râu, thân hình thấp bé, gương mặt gầy gò. Ông ta mặc một cái áo khoác đã sờn, quần bò bạc thếp, đôi giày thể thao cũ kỹ, thậm chí có chỗ dán miếng băng dính.

Mộc Hàn Hạ dõi theo người đàn ông cho đến khi ông ngồi xuống chỗ cô cách đó không xa, sau đó dùng tiếng Anh rất chuẩn gọi một tách cafe và một miếng bánh Sandwich. "Hi, Bert!" Bà chủ đích thân mang cafe đến, mỉm cười chào hỏi ông ta. Mộc Hàn Hạ âm thầm quan sát.

Phát giác ra ánh mắt của cô, ông già Bert ngẩng đầu nhìn cô. Mộc Hàn Hạ lập tức nở nụ cười tươi tắn. Nhưng vừa định chào hỏi, ông đột nhiên lờm cô một cái. Buổi chiều, quán cafe rất yên tĩnh, chỉ có tiếng thì thầm trò chuyện và tiếng gõ bàn phím. Bert lấy từ cái túi nhãn nhúm ra một chiếc máy tính xách tay Apple. Xung quanh chẳng có người nào chú ý đến ông.

Mộc Hàn Hạ đi tới, ngồi xuống phía đối diện ông già, mỉm cười: "Xin chào ngài Bert! Tên tôi là Summer. Xin hỏi ngài có thể bớt chút thời gian nói chuyện với tôi được không?" Vốn tưởng với tính cách lập dị của mình, ông già sẽ lại một lần nữa lờm Mộc Hàn Hạ. Ai ngờ ông ngẩng đầu, đôi mắt xanh lam sắc bén bức người, khiến cô bất giác thót tim. "Cô chính là Summer, cô bạn nhỏ của Phương à?"

"Hả? Vâng ạ." Bert nở nụ cười lạnh lùng: "Đúng là tôi quen biết Phương, ông ấy cũng hy vọng tôi có thể giúp cô. Tuy nhiên, tôi ghét nhất bị người khác chỉ bảo đi đầu tư này đầu tư kia. Hơn nữa còn là một công ty nhỏ đang đứng bên bờ vực phá sản. Cô hãy dẹp bỏ ý định đó và mau đi đi. Tạm biệt, à không, vĩnh biệt."

Mộc Hàn Hạ sững sờ. Cô không ngờ Lão Phương có thể làm tới mức này vì cô, cũng không ngờ ông già trước mặt lại ngạo mạn đến thế. Giọng điệu của ông đầy vẻ chế nhạo và đáng ghét, khiến trong lòng Mộc Hàn Hạ không dễ chịu chút nào, hai má cũng từ từ ửng đỏ.

"Hôm nay đúng là xui xẻo thật." Bert lăm bẫm rồi bỏ máy tính vào túi, đứng dậy rời đi. Mộc Hàn Hạ nghiêng răng đi theo ông. Hai người một trước một sau đi trên hè phố.

Bert trừng mắt nói với cô: "Lẽ nào người Trung Quốc các cô không biết xấu hổ hay sao?"

Dù sao cũng đã đi theo người ta nên Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Tôi chỉ muốn nói chuyện với ngài. Ít nhất ngài cũng nên cho tôi một cơ hội chứ?"

Bert chửi thề: "Shit!" Sau đó, công đi thẳng tới trạm xe buýt. Mộc Hàn Hạ hơi ngạc nhiên khi thấy đối phương ngồi trên buýt nhưng cũng mau chóng cùng ông lên xe. Trên xe rất vắng, ông già Bert ngồi ở khu vực chuyên dành cho những đối tượng cần ưu tiên, Mộc Hàn Hạ ngồi phía sau ông. Xe buýt đi chậm chậm chuyển bánh, bên ngoài trời lất phất mưa. Hai người đều lặng thinh.

Thật ra, Mộc Hàn Hạ cũng hơi ngượng ngập, bởi vì đây là lần đầu tiên trong đời cô đeo bám người khác. Nhưng nghĩ đến Lâm Mạc Thần, cô cảm thấy, kể cả chuyện mặt dạn mày dày và vô sỉ hơn nữa, cô cũng làm. Ông già Bert đôi mắt ra ngoài cửa sổ, coi cô như không tồn tại. Sau đó, có lẽ hơi mệt mỏi nên ông nhắm mắt nghỉ ngơi. Ông ăn mặc hết sức tuềnh toàng, đương nhiên không sợ bị trộm cắp.

Chẳng biết ông đã ngủ hay chưa, trong đầu chợt nảy ra một ý, Mộc Hàn Hạ liền ngả người về đằng trước, nói nhỏ bằng tiếng Anh bên tai ông về ưu thế và khả năng cạnh tranh của Phong Thần. "Lâm Mạc Thần tốt nghiệp đại học Columbia, từng gây ra "cuộc chiến trái cây" ở New York. Bằng khả năng của mình, anh ấy đã chiếm được thị trường hoa quả ở khu vực New York. Trong lĩnh vực may mặc, sức cạnh tranh lớn nhất của Phong Thần nằm ở yếu tố giản dị, thời thượng và chất lượng tốt. Công ty cũng nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường ở dòng sản phẩm này... Về lĩnh vực bất động sản..."

Giọng cô nhỏ nhẹ rất dễ nghe. Tất nhiên, cô phát âm tiếng Anh vẫn mang chút khẩu âm Trung Quốc. Bert vốn chẳng muốn nghe nhưng giọng nói của cô cứ lọt vào tai, ông khẽ chau mày nhưng vẫn nhắm mắt, tựa như toàn thờ ơ, cũng giống như người thật sự đã ngủ say.

Xe buýt chạy về bến. Người tài xế cất cao giọng: "Đến bến cuối rồi!" Nói xong anh ta chẳng để ý đến hành khách, nhảy xuống xe đi mất. Bên ngoài trời đã tối om. Mộc Hàn Hạ nhìn ông già đang ngủ say ở phía trước.

Trong xe chỉ có tiếng thở đều đều của ông. "Ngài Bert! Đến bến cuối rồi!" Cô khẽ đẩy người ông già nhưng ông chẳng có phản ứng. Cô lại vừa gọi vừa lay lắn nữa, miệng ông lẩm bẫm câu gì đó, mắt vẫn nhắm nghiền. Mộc Hàn Hạ hết cách, cũng không dám mạnh tay, sợ ông bực mình. Cô ngồi yên lặng bên cạnh ông già.

Trong xe chỉ bật một ngọn đèn tù mù nhưng cô vẫn nhìn thấy rõ dáng vẻ của ông. Trán đầy nếp nhăn, tóc nhiều sợi bạc, thân hình gầy gò ốm yếu, tuy ông rất khó tính nhưng Mộc Hàn Hạ cảm thấy, ông cũng chỉ là một người đang ở tuổi xế chiều mà thôi. Vào thời khắc này, trong lòng cô le lói một tia hy vọng. Biết đâu đây là cơ hội tối để cô tiếp cận ông. Bây giờ là thời điểm chuyển giao giữa mùa đông và xuân nên buổi tối vẫn còn lạnh giá.

Mộc Hàn Hạ cởi áo khoác, đắp lên người ông, sau đó ôm chặt người mình. Một lúc sau cảm thấy lạnh đến mức không thể chịu nổi, cô liền xuống xe, chạy hai vòng quanh sân cho nóng người rồi lại lên ô tô, ngồi cạnh ông già, chờ ông thức dậy.

Tối hôm trước, Lâm Mạc Thần tiếp khách đến tận đêm khuya nên mãi tới buổi trưa, anh mới tỉnh giấc. Anh gọi điện bảo khách sạn mang một phần cơm lên phòng. Ăn xong, anh ngồi ở sofa, ngắm nhìn trời mưa ngoài cửa sổ. Một lúc sau, anh lục vali, lấy ra một bao thuốc lá và chiếc bật lửa, châm một điếu. Đây là lần đầu tiên anh hút thuốc kể từ khi về nước.

Thời trung học, do tò mò nên anh đã học hút thuốc. Tuy nhiên, anh nhanh chóng hết hứng thú với thứ vừa tổn hại sức khỏe vừa vô dụng này nên hầu như không động đến. Lần cuối cùng anh hút thuốc là vào giai đoạn khó khăn nhất của quá trình kinh doanh hoa quả ở Mỹ. Sau khi hút hết một điếu, anh lại ném bao thuốc vào vali rồi thở ra một hơi, nhắm mắt tựa đầu vào thành sofa, như muốn hồi tưởng lại sự kích thích do chất nicotine mang lại.

Chuông di động reo vang, Lâm Mạc Thần liền bắt máy: "A lô!"

Giọng nói lạnh lẽo của Hà Thanh Linh truyền tới: "Mạc Thần, tôi biết công ty anh xảy ra chuyện rồi."

Lâm Mạc Thần mở mắt: "Bà còn gọi đến làm gì?"

"Anh là con trai tôi, vụ này tôi cũng có trách nhiệm, tại sao không thể gọi cho anh?" Ngừng vài giây, bà nói tiếp: "Tôi thật sự không ngờ, Lão Châu lại bị đối phương mua chuộc, trở thành một nước cờ của họ... Bây giờ anh định làm thế nào?"

Lâm Mạc Thần cất giọng lạnh nhạt: "Bà khỏi cần bận tâm."

"Khoan đã." Giọng Hà Thanh Linh cuối cùng cũng có chút xao động: "Mạc Thần, anh là con trai tôi. Mặc dù những năm qua anh không nhận tôi là mẹ nhưng cả anh và tôi đều biết rõ, dầu có lột da thì chúng ta vẫn còn thịt, vì thế lần này mới trúng kế kẻ khác. Anh đừng quên, tôi là người đứng ra bảo lãnh khoản vay nên cũng có trách nhiệm liên đới. Hơn nữa, Trương Diệc Phóng tuyên bố sẽ dồn anh vào chỗ chết nên vấn đề không chỉ đơn giản là nợ nần hay trả tiền. Tôi đã nói rồi, anh còn quá trẻ, quá ngạo mạn, cậy mình tài hoa hơn người nên chẳng để ai vào mắt, mà môi trường kinh doanh ở Trung Quốc không như bên Mỹ, đặc biệt là ở thành phố Lâm. Miếng đất trong tay anh thủ tục không hợp lệ có đúng không? Hiện giờ tôi nghe nói bọn họ đang định gán cho anh tội lừa đảo. Mạc Thần! Kể cả phải

đỡ hết trách nhiệm lên người tôi, anh cũng đừng để bản thân bị ngồi tù. Tôi già rồi, hơn nữa cũng có trách nhiệm liên đới nên dù phải sống nổi quãng đời còn lại trong nhà tù cũng chẳng sao. Nhưng anh không được. Anh hãy nghe đây, bất kể anh dùng thủ đoạn nào, dù quang minh chính đại hay đen tối, bất kể anh hại chết ai, hi sinh ai, chỉ cần anh thoát thân là được. Anh không thể bị hủy hoại, không thể vào tù, rõ chưa?"

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Mạc Thần ngồi bất động một lúc, khóe miệng đột nhiên để lộ nụ cười tự giễu. Trách nhiệm liên đới ư? Mẹ anh tự nguyện ngồi tù thay anh ư? Bất chấp thủ đoạn ư? Anh cầm cái gạt tàn thuốc ở bên cạnh, đập mạnh xuống đất.

Một lúc sau, anh đứng dậy, mặc áo comple và áo khoác, nhưng vừa chuẩn bị đi ra ngoài, chuông cửa đột nhiên reo vang. Bên ngoài là Trình Vi Vi, người phụ nữ đã lâu không gặp. Cô ta kéo một chiếc vali nhỏ, người ướt nước mưa. Lâm Mạc Thần khẽ chau mày. Kể từ lúc biết được thân thế của Mộc Hàn Hạ, đồng thời nhận ra lúc trước Trình Vi Vi cố tình nói xấu người anh yêu, anh liền cắt đứt liên lạc với cô ta. Việc hợp tác thì giao cho cấp dưới phụ trách. "Sư huynh!" Anh im lặng trong giây lát rồi nghiêng người để cô ta vào phòng, lấy khăn mặt đưa cho cô ta: "Sao tự nhiên em lại tới đây?"

Trình Vi Vi lau nước mưa trên mặt, nói nhỏ: "Biết anh đang gặp khó khăn nên em hạch toán trước khoản tiền hàng trong nửa năm tới và mang cho anh. Tuy khoản tiền không lớn nhưng chắc cũng có ích. Nhân tiện, em đến đây xem anh có cần giúp đỡ hay không? Em có khác nhiều bạn bè ở trong nước, có thể cùng anh nghĩ cách."

Lâm Mạc Thần nở nụ cười rất nhạt: "Thế thì cảm ơn em. Sau này tôi sẽ báo đáp món nợ ân tình của em."

Hai người lặng thinh. Tâm trạng của Trình Vi Vi vô cùng phức tạp. Cô ta đan tay vào nhau, ngẩng đầu hỏi anh: "Sư huynh chuẩn bị ra ngoài đấy à?"

"Ừ, tôi còn một bữa cơm khách."

Trình Vi Vi trầm mặc. Thời gian qua Lâm Mạc Thần tránh mặt cô ta nên khi nghe nói anh xảy ra chuyện, cô ta đã không thể kiềm chế bản thân, liền xách vali lên đường. Căn phòng hơi tối. Nhìn gương mặt vẫn lạnh nhạt như thường lệ của anh, trong lòng Trình Vi Vi trào dâng một cơn sóng ngầm. Cô ta cụp mi, liếc thấy tàn thuốc tung tóe trên mặt đất và chiếc gạt tàn nằm ở chân tường.

Lâm Mạc Thần xem đồng hồ: "Tôi phải đi rồi, em về chỗ nghỉ trước đi."

"Vâng."

Lâm Mạc Thần đi ra cửa. Trình Vi Vi đột nhiên lao đến, ôm anh từ phía sau: "Suỵt huỳnh... anh đừng như vậy. Gặp khó khăn gì xin anh hãy nói với em, em sẽ giúp anh nghĩ cách. Em thích anh từ lâu, luôn muốn ở bên anh, lẽ nào anh không nhận ra hay sao?"

Lâm Mạc Thần nghiêm giọng: "Vivian, mau bỏ tay ra!"

Nước mắt chảy dài xuống gò má Trình Vi Vi. Cô ta không chịu buông tay. Lâm Mạc Thần liền kéo tay cô ta, xoay người rồi lùi lại phía sau một bước: "Vivian! Em không nên nói những lời này." Ngữ khí của anh rất lạnh lùng, khiến trái tim Trình Vi Vi co rút. Lâm Mạc Thần không nói thêm bất cứ lời nào, nhanh chóng quay người rời đi.

Trời vẫn mưa không ngớt, Tôn Chí lái chiếc ô tô của công ty đến đón Lâm Mạc Thần tới nhà hàng. Nhìn gương mặt u ám của anh, Tôn Chí cũng không nhiều lời. Điểm hẹn là một nhà hàng sang trọng. Đến cửa phòng ăn riêng, khóe miệng Lâm Mạc Thần lại xuất hiện ý cười hòa nhã.

Bên trong ngoài mấy gương mặt quen thuộc đều là người đứng đầu các doanh nghiệp còn có một bóng hình ngồi ở góc trong cùng, đó là Tiết Ninh. Cô ta mặc một chiếc áo len màu sáng và váy dài màu đen, mái tóc mềm

mại xõa xuống bờ vai thon thả. Sắc mặt Lâm Mạc Thần không thay đổi. Tiết Ninh nở nụ cười dịu dàng với anh.

Tâm chạng vạng, ngoài cửa sổ mưa rơi lộp độp, ông già Bert hơi nheo mắt, dán vào màn hình máy tính. Khi cầm cốc cafe ở bên cạnh, ông mới phát hiện cốc đã trống không. Vừa định gọi nhân viên phục vụ, một cốc cafe nóng hổi đã đặt xuống mặt bàn ngay bên tay ông.

Nhìn thấy cô gái trước mặt, ông khẽ "hừ" một tiếng. Mộc Hàn Hạ mỉm cười, ngồi xuống cạnh ông. Ông mặc kệ cô, cô cũng không quấy rầy. Mặt dù tối hôm trước được đắp áo khoác nhưng Bert vẫn bị cảm. Ông khịt khịt mũi, ngó nghiêng tìm giấy ăn. Mộc Hàn Hạ cũng sụt sịt, lấy từ túi xách ra một gói giấy ăn, rút một tờ đưa lên bịt mũi mình rồi lại rút tiếp một tờ đưa cho ông.

Ông già Bert không nhận, nhìn tay cô bằng ánh mắt chán ghét, như muốn nói: Virus trên tay cô còn nhiều hơn trên người tôi. Mộc Hàn Hạ nở nụ cười bất lực, đưa cả gói giấy ăn cho ông. Lúc này, ông mới rút một tờ xì mũi.

"Hắt xì." Hai người đồng thời hắt hơi. Bert ném tờ giấy ăn vào thùng rác, bất chợt nói: "Rốt cuộc cô còn định bám theo tôi đến bao giờ?"

Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Cho tới khi nào ngài chịu nghe tôi giới thiệu về giá trị của Phong Thần."

Bert "hừ" một tiếng: "Tối qua tôi đã nghe rồi còn gì. Tôi cũng xin nói thẳng, công ty của cô chẳng hề gây cho tôi một chút hứng thú đầu tư nào cả."

Lòng Mộc Hàn Hạ chùng xuống, nhưng cô vẫn không đổi sắc mặt: "Ở hoàn cảnh đó làm sao ngài có thể nghe đầy đủ và rõ ràng. Tôi mong ngài cho tôi cơ hội được trình bày lại một lần."

Bert liếc cô một cái. Không hiểu tại sao, Mộc Hàn Hạ cảm thấy ánh mắt của ông toát ra một vẻ xảo quyệt và vô tình.

"Ok." Ông nói.

Mộc Hàn Hạ vô cùng mừng rỡ, luôn miệng nói: "Cảm ơn, cảm ơn ngài."

Bên trong quán cafe lập nghiệp có mấy gian phòng nhỏ chuyên dành cho khách bàn chuyện dự án. Mộc Hàn Hạ hỏi bà chủ mượn một gian.

Cô tắt đèn, trong phòng chỉ còn ánh sáng phát ra từ chiếc máy chiếu hắt vào người cô. Đây là buổi diễn thuyết chỉ có mỗi một người nói và một người nghe. Mộc Hàn Hạ hít một hơi sâu. Vào thời khắc này, cô chợt nhớ tới Lâm Mạc Thần. Đây là "cuộc chiến" vì anh, cô rất muốn trở về bên anh với khúc ca "khải hoàn". Vô số hạt bụi nhỏ li ti bay trong luồng ánh sáng phát ra từ máy chiếu.

Trong quá trình diễn thuyết, Mộc Hàn Hạ tương đối căng thẳng nhưng cũng rất tập trung. Sóng lưng toát mồ hôi lạnh mà cô chẳng hề phát giác. Bert yên lặng lắng nghe. Gương mặt ông nghiêm nghị, cũng không tỏ ra mất kiên nhẫn. Trình bày xong, Mộc Hàn Hạ quay lưng về phía ông, thở một hơi dài rồi đi bật đèn, mỉm cười nhìn ông. Ánh mắt cô lộ vẻ mong chờ mà cô khó có thể che đậy.

Bert trầm ngâm trong giây lát mới lên tiếng: "Xin lỗi. Tôi nghĩ tạm thời tôi sẽ không đầu tư vào công ty này." Mộc Hàn Hạ lập tức nói: "Tại sao?"

Bert nở nụ cười có phần tàn nhẫn: "Một khi ưu thế của công ty nằm ở chỗ tạo ra mô hình kinh doanh mới trong lĩnh vực may mặc và thiết kế độc đáo trong lĩnh vực bất động sản, vậy thì tại sao tôi không đợi nó phá sản rồi mua lại với giá thấp? Làm vậy, tôi vẫn có thể đạt được những thứ như cô nói mà chẳng cần phải bỏ ra nhiều tiền."

Mộc Hàn Hạ giật mình, nhất thời á khẩu. Bert đứng dậy, đi tới vỗ vai cô: "Cô bé à! Cô hãy luôn ghi nhớ một điều, đừng bao giờ tùy tiện cầu xin nhà tư bản. Những điều tôi vừa nói chính là quy tắc trò chơi và bộ mặt thật của nhà tư bản."

Trái tim Mộc Hàn Hạ tựa như có thứ gì đó từ từ tan vỡ. Cổ họng cô tắc nghẹn, không thể thốt ra lời. Thấy Bert đi ra cửa, cô bất chấp tất cả, hét lớn: "Khoan đã! Ngài hãy dừng lại ngay!"

Ông già dừng bước, ngoảnh đầu trừng mắt với cô. "Không, không phải như vậy đâu..."

Mộc Hàn Hạ cất cao giọng: "Mô hình và sản phẩm đều là thứ có cái giá nhất định, trong khi con người là vô giá. Mục tiêu đầu tư cuối cùng của ngài chính là Lâm Mạc Thần. Anh ấy sẽ mang đến giá trị và khả năng vô hạn cho ngài. Mô hình là cái gì, chút tiền mua công ty là cái gì? Khoản vốn vài trăm triệu mà tôi đề nghị ngài đầu tư là cái thá gì chứ? Trong tương lai, anh ấy sẽ tạo ra giá trị gấp nhiều lần cho ngài. Nếu bỏ lỡ anh ấy, tức là ngài đã bỏ qua cơ hội đầu tư tốt nhất trong cuộc đời. Mong ngài hãy nhớ lấy điều này."

Nghe xong, Bert nhếch miệng cười: "Cô nói nhăng cuội gì vậy? Tôi cần một con bé như cô chỉ tay năm ngón hay sao? Tôi thừa nhận mình coi trọng tài năng nhưng ở Trung Quốc có vô số dự án xuất sắc, việc gì tôi phải dựa vào lời nói chẳng mấy thuyết phục của cô, đầu tư vào một người mới chỉ có khả năng phát triển? Tôi là Chúa cứu thế hay sao? Không đâu cô bé, nhà tư bản vốn là quý hút máu, chỉ sống vì chữ "lợi" mà thôi."

Viên mắt Mộc Hàn Hạ cay xè. Bert liếc cô một cái lăm bằm câu chữ gì đó rồi mở cửa phòng họp. "Lẽ nào trong cuộc đời này, ngài chỉ sống vì lợi ích thôi sao?" Cô đột nhiên mở miệng.

Ông già liền dừng bước. "Lẽ nào những thứ như ước mơ, thiện ý, tình yêu, tình bạn, sự phấn đấu... không quan trọng như lợi ích?"

Nước mắt dâng đầy lên khóe mi, cô cất giọng nghẹn ngào: "Ngài đã từng vì điều này điên cuồng một lần hay chưa? Ngài có từng nhận được sự giúp đỡ vô tư của người khác. Chỉ đơn giản là giúp ngài thực hiện nguyện vọng? Tôi đeo bám ngài, cầu xin sự giúp đỡ của ngài bằng tất cả thành ý của tôi. Tôi chỉ có hai bàn tay trắng nhưng tôi tin trong cuộc đời có nhiều chuyện không thể dùng lợi ích để cân đo đong đếm, cũng không thể đổi bằng lợi ích. Ngài làm việc tốt thì sẽ được báo đáp bằng những thứ tốt đẹp. Ngài giúp chúng tôi hồi sinh, nhất định chúng tôi sẽ báo đáp ngài bằng những thứ tốt đẹp nhất."

Sau khi cô nói xong, một điều bất ngờ là Bert không có phản ứng. Hai người một già một trẻ yên lặng nhìn nhau. Mộc Hàn Hạ hít một hơi sâu, lau nước mắt, mỉm cười: "Xin lỗi ngài, vừa rồi tôi hơi kích động nên đã thất lễ. Tôi thành thật xin lỗi, tạm biệt ngài." Cô đi ngang qua ông già, ra cửa quán cafe. Vào thời khắc này, cô bỗng cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Cô nghĩ, cô đã cố gắng hết sức rồi.

Đúng lúc này, Bert đột nhiên gọi cô: "Summer, khoan đã."

Mộc Hàn Hạ dừng bước, ngoảnh đầu về phía ông. Bert nhìn thẳng vào mắt cô, hỏi nhỏ: "Tôi muốn biết, tại sao cô lại cố gắng làm chuyện này đến thế?"

Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Bởi vì tình yêu. Bởi vì tôi yêu người đàn ông đó. Tôi hy vọng mãi mãi được thấy anh ấy sống trong ánh hào quang rực rỡ."

Hoàng hôn buông xuống, giọt mưa quất vào cửa kính, trong phòng ăn sáng sủa và ấm áp. Lâm Mạc Thần từ từ uống cạn ly rượu. Tiết Ninh ngồi bên cạnh cũng đã uống khá nhiều, hai má ửng đỏ. Bữa cơm này có bầu

không khí sôi nổi và vui vẻ. Mọi người đều quen biết lẫn nhau, trò chuyện thoải mái từ những vấn đề lớn lao như tình hình kinh tế thời gian gần đây đến chuyện phiếm về gia đình người này người kia.

Hôm nay, Lâm Mạc Thần là "chủ xị", đứng ra mời mọi người ăn cơm. Tiết Ninh không khiêm nhượng và kín đáo như mọi ngày mà chủ động ngồi ở vị trí đầu tiên, bên cạnh anh. Tuy nhiên, cô ta cư xử khéo léo, có chừng mực, lại dịu dàng và đáng yêu.

Uống một hồi, có người nói với Lâm Mạc Thần: "Lâm tổng, tình hình công ty cậu thế nào rồi? Chỗ tôi còn mấy triệu tiền vốn lưu động, nếu không chê bai thì cậu cứ lấy dùng trước đi."

Lâm Mạc Thần nâng ly, mỉm cười: "Cảm ơn Triệu tổng. Vấn đề tiền bạc, tôi vẫn đang nghĩ cách." Anh tỏ ra thoải mái, người xung quanh đều nở nụ cười đầy thiện chí.

Đúng lúc này, Tiết Ninh lên tiếng: "Jason! Tôi có một đề nghị, anh có muốn nghe không?" Lâm Mạc Thần đã hơi say. Anh nheo mắt nhìn cô ta: "Gì cơ?"

Tiết Ninh mỉm cười: "Hiện tại, tôi đang giúp bố tôi quản lý một công ty đầu tư. Thực ra tôi đã muốn tiến vào lĩnh vực bất động sản từ lâu. Bạn bè tôi ở phố Wall cũng cho rằng thị trường bất động sản ở Trung Quốc sẽ hồi sinh. Chỉ có điều, trước giờ tôi vẫn chưa tình được đối tác đáng tin cậy. Nếu anh bằng lòng thì tôi sẽ góp vốn. Tất nhiên, người nắm quyền kiểm soát vẫn là anh. Hãy để một người chỉ biết lý luận suông như tôi thử có được không?" Cô ta vừa dứt lời, cả phòng ăn trở nên yên tĩnh trong giây lát.

Tôn Chí ngồi ở đầu kia sáng mắt, tay nắm chặt ly rượu. Lâm Mạc Thần im lặng vài giây, đột nhiên nhếch miệng cười: "Cô nói thật sao?"

"Đương nhiên là thật rồi, tôi đâu dám lừa anh." Tiết Ninh cất giọng nhỏ nhẹ: "Tổng nguồn vốn của công ty đầu tư khoảng một tỷ nhân dân tệ, trong

đó vốn lưu động là ba trăm triệu. Hôm qua, tôi đã điều động toàn bộ nguồn vốn lưu động, ngày mai có thể bảo người của công ty anh thảo luận hợp đồng chi tiết với chúng tôi. Anh thấy có được không?"

"Được." Lâm Mạc Thần nói, khóe mắt ẩn hiện ý cười. Anh nâng cốc, chạm nhẹ vào cốc của cô ta: "Cảm ơn cô, Serena." Tiết Ninh nở nụ cười dịu dàng, uống hết ly rượu.

Lúc nhận được điện thoại của Mộc Hàn Hạ, Tôn Chí đang ở trong nhà vệ sinh. Tâm trạng vẫn chìm trong niềm vui vì sắp thoát khỏi hoàn cảnh khổ khó, anh ta cất cao giọng: "Giám đốc Mộc! Tôi đang ở cùng Lâm tổng. Cậu ấy đang bận uống rượu nên chắc không nghe thấy tiếng chuông điện thoại."

Ở đầu bên kia, Mộc Hàn Hạ đang cầm ô đi bộ trong cơn mưa. Nghe nói vậy, cô hơi lo lắng: "Anh ấy có uống nhiều không?"

"Hôm nay uống nhiều cũng đáng. Giám đốc Mộc, chúng đã kiếm được nhà đầu tư rồi. May mà Lâm tổng có mối quan hệ rộng, người đứng đầu một công ty đầu tư hứa sẽ góp ba trăm triệu tệ, ngày mai chúng ta có thể nhận được tiền. Ha ha ha... đợi khi nào có tiền, chúng ta sẽ lại đấu với con cáo già Trương Diệc Phóng. Chắc chắn tối nay Lâm tổng sẽ báo tin vui với cô, nhưng tôi lại tiết lộ trước mất rồi..."

Mộc Hàn Hạ bật cười thành tiếng: "Thật thế à? Anh ấy đã lo được tiền rồi sao?"

"Chắc như đinh đóng cột. Bọn họ vẫn đang ăn uống kia kìa."

Mộc Hàn Hạ thở phào nhẹ nhõm. Tuy hôm nay ông già Bert chưa cho cô câu trả lời cuối cùng, khiến cô cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng bây giờ điều đó không còn quan trọng nữa, anh đã thoát nạn rồi.

"Các anh đang ở đâu? Bây giờ tôi tới có tiện không?"

Tôn Chí ngẫm nghĩ, đáp: "Được thôi. Bữa cơm sắp kết thúc, hơn nữa Lâm tổng đã uống say, nhân tiện cô có thể đưa cậu ấy về." Anh ta nhanh chóng báo địa chỉ với Mộc Hàn Hạ.

Sau khi Lâm Mạc Thần tiến vào ngành bất động sản, Tôn Chí mới gia nhập công ty nên không biết chuyện sếp và Tiết Ninh có thời gian qua lai. Bằng không, anh ta tuyệt đối không để Mộc Hàn Hạ đến đón người. Bầu trời đêm u ám. Lâm Mạc Thần tựa vào hành lang vắng vẻ của khách sạn, chậm rãi hút điếu thuốc vừa mua ở dưới. Trong căn phòng ở sau lưng anh, bữa cơm vẫn đang tiếp tục.

Anh cần ra ngoài, để đầu óc tỉnh táo một chút. Vài phút sau, Tiết Ninh đi ra, đứng bên cạnh anh cùng ngắm mưa đêm. Hôm nay, cô ta uống còn nhiều hơn Lâm Mạc Thần nên bây giờ, từ mặt đến cổ đều đỏ lựng. "Không ngờ anh cũng hút thuốc." Cô ta nói.

"Ừ." Lâm Mạc Thần từ từ nhả ra làn khói trắng, mỉm cười: "Sao thế? Cô bất ngờ à?"

"Cũng bình thường." Tiết Ninh mỉm cười: "Dáng vẻ hút thuốc của anh không khiến người đối diện phản cảm, mà ngược lại thấy anh đàn ông hơn."

Lâm Mạc Thần cười cười. Tiết Ninh ngoảnh đầu nhìn anh một lúc, hỏi: "Jason, anh đang nghĩ gì thế?" Lâm Mạc Thần vẫn dôi mắt về phía trước, im lặng vài giây mới trả lời: "Tôi đang nghĩ tới một người."

Tiết Ninh đột nhiên túm lấy cánh tay anh. Lâm Mạc Thần quay sang cô ta. "Xin anh hãy cho em và anh một cơ hội." Cô ta nói.

Lâm Mạc Thần bất động, cũng không lên tiếng. Hai người cách nhau rất gần, ngón tay thon thả của cô ta bám vào cánh tay anh. Sau đó, cô ta quay người đối diện anh. Có lẽ do chất cồn nên cô ta loạng choạng suýt ngã. Lâm Mạc Thần lập tức đỡ lấy cánh tay cô ta.

Tiết Ninh mỉm cười, nhẹ nhàng túm lấy áo ở ngực anh. "Jason, em yêu anh... không phải thích mà là yêu." Cô ta thì thầm, đôi mắt dịu dàng lấp lánh ánh lệ: "Hồi còn du học ở Mỹ, em đã nghe nói nhiều về anh. Chẳng có một người Hoa nào còn trẻ mà có thể khiến cả thế giới kinh doanh chấn động như anh, Hai chúng ta từng tham dự một buổi họp mặt của người Hoa. Khi ấy em mới biết, anh là người đàn ông có cá tính đến thế. Nhưng anh không hề chú ý đến em. Jason, em cũng là một người kiêu ngạo giống anh. Từ trước đến nay, em chưa từng theo đuổi đàn ông, cũng sẽ không bao giờ làm chuyện đó. Vậy mà nghe nói anh về nước tới thành phố Lâm phát triển, em lại muốn tiếp cận anh."

Lâm Mạc Thần im lặng nhìn cô ta. "Anh cũng có cảm giác với em đúng không? Bằng không ngày từ đầu anh đã chẳng qua lại với em." Tiết Ninh nói khẽ: "Chỉ là sau này, anh quyết định dừng lại. Tại sao, tại sao anh không chịu thử một lần? Hai chúng ta là đối tượng thích hợp của nhau. Rõ ràng, chúng ta là cùng một loại người. Anh biết rõ điều đó, chỉ là vờ như không thấy mà thôi."

Lâm Mạc Thần kéo tay cô ta ra khỏi ngực mình: "Serena, cô uống say rồi. Để tôi đưa cô vào trong." Tiết Ninh lắc đầu, lại nắm bàn tay anh, đồng thời ngẩng mặt nhìn anh: "Không, Mạc Thần. Là anh luôn trốn tránh. Anh đã thật sự suy nghĩ kỹ về con đường của mình chưa? Có đúng là cô ấy thích hợp với anh hơn em không? Rõ ràng nội tâm của anh khao khát một con đường khác, con đường cùng anh sánh bước với người như em, anh có biết không. Ngay cả bố em cũng tán thưởng anh. Ông chỉ có mỗi mình em. Nếu chúng ta ở bên nhau, sau này cả Tiết Thị đều có thể làm hậu thuẫn của anh, em sẽ trở thành hậu thuẫn vững mạnh nhất của anh. Anh có tài năng và lý tưởng, chỉ thiếu vốn và cơ hội mà thôi. Tới lúc đó, Trương Diệc Phóng cũng chẳng là cái thá gì, chỉ cần anh ngoắc tay là có thể ép chết anh ta chứ không như bây giờ. Người như anh làm sao thế bị loại người đó dồn vào bước đường cùng?"

Giọt nước mắt chảy dài xuống gò má Tiết Ninh. Rơi xuống bàn tay đang nắm chặt của hai người. Lâm Mạc Thần nhìn cô ta đăm đăm, ánh mắt tĩnh lặng và sâu thẳm như đáy bể, không để lộ bất cứ tâm tình nào. Chỉ có trán anh nổi rõ đường gân xanh. Vào thời khắc này, Tiết Ninh vừa xót xa vừa buồn bã. Đầu óc chũnh choáng, cơ thể người phụ nữ mềm nhũn trong lòng Lâm Mạc Thần, còn đôi mắt của cô ta chỉ còn lại tình ý ái mộ sâu sắc.

"Mạc thần, em có thể cho anh mọi thứ anh muốn." Cô ta thì thầm: "Em cũng có thể trao anh tình yêu chân thành nhất. Yêu cầu duy nhất là anh yêu em, cho dù anh có muốn thử trước cũng được." Lâm Mạc Thần vẫn bất động. Tiết Ninh ngẩng đầu, kiễng chân, từ từ đến gần môi anh.

Chờ ở dưới đại sảnh một lúc. Mộc Hàn Hạ hỏi nhân viên phục vụ: "Nhà vệ sinh đi lối nào?"

"Trên tầng hai."

Phòng ăn nằm trên tầng hai nhưng Mộc Hàn Hạ không định làm phiền Lâm Mạc Thần. Bên ngoài nhà vệ sinh là hành lang yên tĩnh, không một bóng người. Nghĩ đến chuyện anh có thể thoát khỏi nghịch cảnh, cô vừa đi vừa cười tủm tỉm. Tốt quá, thật sự tốt quá!

Chỗ rẽ hành lang thấp thoáng bóng người. Còn chưa đi tới nơi, cô chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc: "Yêu cầu duy nhất là anh yêu em, cho dù anh muốn thử trước cũng được."

Mộc Hàn Hạ liền dừng bước. Cô đứng bất động vài giây mới từ sau bức tường đi ra.

Dưới ánh đèn dịu nhẹ, Lâm Mạc Thần đứng bên cửa sổ, một tay chống vào thành cửa sổ, một tay ôm thắt lưng Tiết Ninh. Cô ta ngả vào người anh. Bọn họ dường như đang hôn nhau say đắm. Gương mặt anh không có bất cứ biểu cảm nào, còn cô ta ngược lên, khóe mắt vẫn đọng giọt lệ. Hành lang, chỉ có hơi thở gấp gáp của cô ta.

Mộc Hàn Hạ hóa đá tại chỗ. Não bộ của cô bỗng dưng trở nên trống rỗng trong giây lát. Rõ ràng trong tầm mắt có sự xuất hiện của hai người nhưng dường như cô đang nhìn thấy một hình ảnh tĩnh. Cảm giác này vô cùng quen thuộc. Đó chính là cảm giác khi cô nhận được thông báo mẹ lâm vào tình trạng nguy kịch đêm hôm trước khi thi đại học. Vào thời khắc đó, cô thật sự muốn chết.

Mộc Hàn Hạ đột nhiên chẳng nghe thấy bất cứ âm thanh nào ngoài hơi thở khó nhọc của mình. Cô đờ đẫn nhìn bọn họ, đôi chân như bị đóng đinh dưới đất.

Tựa như có linh cảm, Lâm Mạc Thần từ từ ngẩng đầu, liền nhìn thấy Mộc Hàn Hạ. Ánh mắt anh chấn động. Người phụ nữ trong lòng anh vẫn không hề phát giác, vẫn tựa vào người anh. Hai người lặng lẽ đối mắt trong giây lát. Sau đó, Mộc Hàn Hạ cúi đầu, quay người rời đi.

Cô bước thật nhanh, chạy xuống cầu thang, ra khỏi khách sạn. Cô giương ô, lao vào cơn mưa gió. Trong thành phố phồn hoa này, đâu đâu cũng là nhà cao tầng, đâu đâu cũng là những con người xa lạ.

Mộc Hàn Hạ cảm cúi bước đi. Nhìn nước mưa chảy thành dòng ở dưới đất, chảy vào dưới chân mình rồi vào một khe rãnh nào đó, cô đột nhiên giàn giụa nước mắt. Cô chẳng còn nhìn rõ cảnh vật trước mặt, chẳng thấy rõ thành phố quen thuộc mà xa lạ này. Cô không biết mình nên đi đâu về đâu. Cô hoàn toàn bị mất phương hướng, giống một kẻ lạc đường trong màn đêm tăm tối. Mộc Hàn Hạ cứ thế tiến về phía trước.

Một lúc sau, trời tạnh mưa. Cô đứng dưới ánh đèn đường mờ lung, không biết mình đang ở chốn nào. Đúng lúc này, di động đổ chuông. Ban đầu, cô không bắt máy. Nhưng bởi vì nó réo liên tục nên cô rút ra, định tắt nguồn, nhưng chợt nhìn thấy một dãy số xa lạ. Mộc Hàn Hạ nuốt nước bọt, cất giọng khô khốc: "A lô!"

Thanh âm ngọt ngào của Bert truyền tới: "Summer, gặp cô ở chỗ cũ vào lúc hai giờ chiều mai."

"Chuyện gì vậy ạ?" Mộc Hàn Hạ hỏi. Bert có chút không hài lòng về thái độ lạnh nhạt của cô. Ông "hừ" một tiếng rồi nói: "Ai mà biết được chứ? Có lẽ là buồn chán nên muốn nói chuyện, hoặc cũng có thể có người muốn hồi tâm chuyển ý, muốn cho cô một cơ hội cứu vãn tình yêu." Nói đến câu cuối, giọng ông thấp thoáng ý cười.

"Vâng ạ." Mộc Hàn Hạ đáp. Sau khi cúp máy, cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời mờ mịt. Giây tiếp theo, cô đột nhiên bật cười thành tiếng, nhưng hai hàng lệ chảy dài xuống gò má.

Rất lâu sau này, có người hỏi cô: "Bạn đã từng gặp tình yêu thật sự chưa?" Cô đáp: "Tôi từng gặp rồi." Sau đó thì sao? Sau đó, nó đã rời bỏ tôi trong lúc tôi chẳng may may đề phòng. Anh đã bỏ tôi mà đi.

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đình Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tối hôm đó, Lâm Mặc Thần ngủ rất say. Lúc tỉnh lại, đầu anh vẫn còn đau nhức. Bên ngoài cửa sổ, sắc trời vẫn u ám, mưa vẫn không ngừng nghỉ. Anh ngồi tựa vào đầu giường, não bộ hiện lên chuyện xảy ra tối qua.

Sau khi Mộc Hàn Hạ rời đi, anh liền đẩy Tiết Ninh. Lúc bấy giờ, ánh mắt cô ta ngỡ ngàng, dáng vẻ vô cùng mềm yếu.

"Xin lỗi, tôi có chút khó chịu trong người." Tiết Ninh im lặng nhìn anh. Anh đi vòng qua cô ta, xuống tầng dưới.

Có một người đang đứng ở cầu thang, đó là Trình Vi Vi. Không biết cô ta xuất hiện từ bao giờ nhưng Lâm Mặc Thần chẳng để ý đến cô ta, đi thẳng ra cửa khách sạn. Bên ngoài mưa tuôn xối xả, đường phố vắng lặng, bóng dáng Mộc Hàn Hạ đã biến mất từ lâu.

Lâm Mặc Thần bóp trán, lấy di động ở bên cạnh. Giờ đến tên Mộc Hàn Hạ, anh nhìn chằm chằm hồi lâu. Khóe miệng anh bỗng dừng hơi nhếch lên. Bây giờ gọi cho cô, anh sẽ nói gì chứ? Nói tối qua anh uống say? Do có quá nhiều tâm tình nên anh không thể khống chế bản thân? Hay bảo đây là lòng ích kỷ ẩn giấu rất sâu của người đàn ông?

Một cảm giác nóng ruột dội vào lòng, Lâm Mặc Thần ném chiếc di động xuống đất. Sau đó, anh ngồi bất động hồi lâu. Rất nhiều con người và sự việc như chuyện làm ăn, nguồn vốn, địch thủ, mẹ, Tiết Ninh... vụt qua đầu anh, cuối cùng dừng lại ở dáng vẻ của Mộc Hàn Hạ.

Lúc mới đến Bắc Kinh, cô đứng bên cửa sổ ngập tràn ánh hoàng hôn mỉm cười với anh, ánh mắt bi thương của cô khi ở khu đất trống, cô nói với

anh, anh không bao giờ đẩy cửa vào gặp cô, cô nở nụ cười rạng rỡ, ngược nhìn pháo hoa và tuyết bay trên bầu trời... Lòng ngực đột nhiên nhói đau, Lâm Mạc Thần xuống giường đi nhật điện thoại. Sau đó, anh đứng bên cửa sổ, trong đầu hiện lên đôi mắt yên tĩnh và bi thương của Mộc Hàn Hạ vào buổi tối hôm qua. Cô sẽ rời xa anh. Ý nghĩ này đột nhiên vụt qua não bộ của Lâm Mạc Thần.

Anh liền gửi một tin nhắn: Hàn Hạ, về đi! Hãy trở về bên anh.

Mộc Hàn Hạ cầm di động, đọc tin nhắn đó rồi chậm chậm bỏ xuống.

Cô uống một ngụm cafe, mặc cho vị đắng dần lan tỏa ra lòng ngực. Một lúc sau, cô lại xem đồng hồ. Đã hai giờ năm mươi phút mà ông già Bert vẫn chẳng thấy đâu. Cô nở nụ cười chua chát. Không biết ông lại thay đổi ý định hay bởi vì cảm thấy buồn chán nên đùa giỡn cô như tối qua ông nói. Có điều, tất cả đã không còn quan trọng, anh đã không còn cần nguồn đầu tư đó nữa rồi. Nghĩ đến đây, viền mắt cô hơi cay cay. Trái tim cô tựa như tảng đá đã chìm sâu xuống bùn lầy, hoàn toàn tê liệt.

Vừa định ra về, Mộc Hàn Hạ chợt nhìn thấy một người quen đẩy cửa đi vào, tiến thẳng đến chỗ cô rồi ngồi xuống phía đối diện. Mộc Hàn Hạ không khỏi ngạc nhiên.

Trình Vi Vi vẫn xinh đẹp như thường lệ, chỉ là sắc mặt có chút nhợt nhạt. Cô ta giơ tay, gọi một tách cafe rồi nói: "Tối qua, tôi cũng có mặt ở khách sạn đó, cũng tận mắt chứng kiến cảnh anh ấy và người phụ nữ kia."

Mộc Hàn Hạ lặng thinh. Trình Vi Vi cười cười: "Không ngờ cuối cùng anh ấy chẳng thuộc về cậu, cũng không thuộc về tôi. Anh ấy là một người đàn ông có nhiều tham vọng, chúng ta đều không thể níu giữ anh ấy."

Mộc Hàn Hạ đoán Trình Vi Vi đi theo mình đến đây nhưng không rõ ý đồ của cô ta. Rốt cuộc cô ta cảm thấy bản thân và cô "đồng bệnh tương liên", hay cố tình đến để chế nhạo cô? Tuy nhiên, cô có thể cảm nhận một

cách rõ ràng, nỗi đau đang được đè nén lại một lần nữa như sương mù lan tỏa trong trái tim mình.

Cô cất giọng lạnh nhạt với đối phương: "Trình Vi Vi! Tôi và anh ấy thế nào cũng chẳng liên quan đến cậu."

Trình Vi Vi ngẩn người. Hôm nay đúng là cô ta bám theo Mộc Hàn Hạ đến quán café, cũng giống tối qua cô ta đi theo Lâm Mạc Thần tới khách sạn. Cô ta thừa nhận, tâm trạng đã bị mất kiểm soát nhưng cô ta dung túng để bản thân làm những chuyện này. Chỉ là, thái độ của Mộc Hàn Hạ nằm ngoài dự liệu của cô ta. Trong trí nhớ của Trình Vi Vi, hồi còn ở thành phố Giang, dù cởi mở nhưng Mộc Hàn Hạ vẫn có chút tự ti. Cô ta thậm chí vẫn còn nhớ tới dáng vẻ khom lưng xách hai túi đồ uống của đối phương hôm gặp lại ở quán café.

Bây giờ, trên người Mộc Hàn Hạ đâu còn vẻ tự ti và dè dặt đó. Ở thời khắc này, bất kể viền mắt hơi đỏ nhưng ánh mắt cô sắc bén, giọng điệu lạnh nhạt, có phần trầm ổn và cao ngạo. Là Lâm Mạc Thần đã khiến cô thay đổi hay sao?

Nhận thức này khiến Trình Vi Vi có cảm giác rất tệ. Cô ta liền cười nhạt: "Đúng, chuyện đó không liên quan đến tôi. Nhưng anh ấy là sư huynh của tôi nên tôi quan tâm đến anh ấy cũng là lẽ thường tình. Thực ra cậu không cần đau lòng. Anh ấy thích cậu, không biết chừng vẫn hy vọng cậu ở bên anh ấy. Tiết Ninh là tiểu thư danh gia vọng tộc, chắc cũng chẳng để ý đến sự tồn tại của cậu. Tôi thua Tiết Ninh ở mọi phương diện nên đành phải bỏ cuộc."

Cứ tưởng những lời này sẽ khiến Mộc Hàn Hạ càng đau lòng, nào ngờ cô chỉ lặng lẽ nhìn cô ta. Một lúc sau, cô mỉm cười: "Trình Vi Vi, cậu mới là người đáng thương nhất."

"Cậu..." Trình Vi Vi nghiêng răng, sắc mặt trở nên khó coi vô cùng. Mộc Hàn Hạ không định nói nhiều lời với cô ta. Cô lại xem đồng hồ, đã ba giờ mười phút. Đoán ông già Bert không tới, cô liền đứng dậy ra về, đầu cũng không ngoảnh lại.

Trình Vi Vi vẫn ngồi nguyên tại chỗ, định uống nốt cốc café rồi đi. Một lúc sau, một người đàn ông ngoại quốc trẻ tuổi mặc comple chỉnh tề đi đến trước mặt cô ta, hỏi: "Miss Summer?" Trình Vi Vi khẽ nhú mày.

Người đàn ông nở nụ cười ôn hòa, nói bằng tiếng Anh: "Xin lỗi tôi đã đến muộn. Cô đợi lâu rồi phải không? Tôi tên là Jack, Trưởng ban thư ký của ngài Bert. Ngài ấy bảo tôi đến đây gặp cô, thông báo ngài ấy sẽ đầu tư tám mươi triệu đô la Mỹ và Phong Thần. Có điều..." Khóe mắt anh ta ươn ướt: "Có lẽ cô sẽ không gặp được ngài ấy nữa." Trình Vi Vi trầm mặc.

Summer ư? Trong trí nhớ của cô ta, hình như đây là tên tiếng Anh của Mộc Hàn hạ. Tám mươi triệu... đô la Mỹ? Cô ta ngẩng đầu, hỏi: "Chuyện gì xảy ra với ngài ấy thế?"

Sau khi rời khỏi quán café, Mộc Hàn Hạ nhận được điện thoại của Hà Tĩnh. "Summer, Summer!" Hà Tĩnh cố tình trêu bạn, gọi tên tiếng Anh mà Lâm Mạc Thần đặt cho cô: "Cậu đang làm gì thế?"

"Mình đang ở ngoài đường." Mộc Hàn Hạ đáp. Hà Tĩnh liền thoảng kể về tình hình gần đây của mình. Cảm thấy công việc nhân viên bán hàng không có tương lai nên cô đã xin nghỉ. Cô có một ít tiền tích góp, đồng thời vay thêm ở nhà, định mở một cửa hàng. Đột nhiên cảm thấy ảm áp trong lòng, Mộc Hàn Hạ nói: "Mình ủng hộ cậu. Nếu cần mình giúp thì cậu cứ nói với mình nhé."

Cuối cùng cũng phát giác ra tâm trạng bất thường của bạn, Hà Tĩnh liền hỏi nhỏ: "A Hạ, cậu sao thế? Gặp chuyện gì phải không?"

Mộc Hàn Hạ ngậm ngừng. Cô làm sao có thể kể với người bạn tính cách vui vẻ và đơn thuần này biến cố của Phong Thần, sự tàn khốc trên thương trường và nỗi đau của cô. Cuối cùng, cô chỉ nói: "A Tĩnh, mình sắp ra nước ngoài rồi."

Hà Tĩnh "hả" một tiếng, lại hỏi: "Cậu nhận được thông báo trúng tuyển rồi à?"

"Vẫn chưa, nhưng mình nghĩ chắc chắn mình sẽ nhận được." Cô đáp.

Ngữ khí của cô bình tĩnh và tự tin chưa từng thấy. Tuy nhiên, Hà Tĩnh bỗng dưng có chút hốt hoảng trong lòng. Cô vội hỏi: "Cậu... sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi phải không?"

Mộc Hàn Hạ im lặng vài giây mới trả lời: "Không, không có gì. Chỉ là mình quyết định chọn một con đường khác mà thôi."

Hà Tĩnh cảm thấy một nỗi buồn vô cớ: "VẬY... Lâm Mạc Thần thì sao?" Một lúc lâu sau, cô mới nghe thấy giọng nói rất nhẹ của Mộc Hàn Hạ: "Mình cũng tưởng rằng, mình sẽ không nữa rời xa anh ấy."

"Thật ra, bệnh tình của ngài Bert có chuyển biến xấu từ lâu." Jack giải thích đầu đuôi với Trình Vi Vi: "Trong khoảng thời gian tiếp xúc với ngài ấy, chắc cô cũng chú ý đến sự bất thường của ngài ấy. Ngài ấy bảo, gặp được cô chính là duyên phận mà người Trung Quốc thường nói."

Trình Vi Vi từ tốn uống café, im lặng lắng nghe. "Đêm qua, tình trạng sức khỏe ngài ấy đột nhiên trở nên nghiêm trọng. Ngài ấy rơi vào tình trạng hôn mê sâu, phải nhập viện cấp cứu. Phu nhân của ngài ấy không cho ngài ấy đi lung tung mà ngài ấy chẳng chịu nghe." Jack nở nụ cười bất lực: "Chiều nay, họ sẽ bay về Mỹ điều trị. Nhưng theo lời bác sĩ, tình hình không mấy lạc quan. Cũng chẳng biết ngài ấy có thể tỉnh lại hay không?"

"Tôi cảm thấy rất tiếc." Trình Vi Vi lên tiếng. Jack mỉm cười: "Cảm ơn cô Summer. Ngài Bert bảo tôi chuyển lời tới cô: cô đừng buồn, phong ba bão táp rồi sẽ qua đi, kỳ tích sẽ xuất hiện. Trước khi hôn mê, ngài ấy đã ký lệnh đầu tư tám mươi triệu đô la Mỹ. Khoản tiền này sẽ được chuyển cho công ty Phong Thần trong hai ngày tới. Đồng nghiệp của tôi chắc cũng đã gọi điện cho phía Phong Thần và anh Lâm Mạc Thần. Còn tôi làm theo lời dặn của ngài Bert, đến đây thông báo với cô tin tức này. Ngài ấy bảo, đây là giao ước giữa hai người. Bây giờ chúng ta có thể cùng đi tới công ty Phong Thần được rồi chứ?"

Trình Vi Vi trầm ngâm một lúc. Sau đó, cô ta mỉm cười: "Được, tôi đi cùng anh. Có điều anh Jack này, tôi không thích người xa lạ gọi tôi là Summer. Sau này anh cứ gọi tên tiếng Trung Trình Vi Vi của tôi là được." Jack hơi ngẩn người. Ngài Bert từng nói, Summer là một cô gái Trung Quốc vừa xinh đẹp vừa đáng yêu. Cô ngồi ở bàn số ba bên cửa sổ đợi ông. Người phụ nữ trước mặt anh ta tuy xinh đẹp nhưng lại toát ra một vẻ ngạo mạn và lạnh lùng chực chẳng đáng yêu chút nào. Có điều từ trước đến nay, phẩm vị của ngài Bert tương đối khác thường nên anh ta cũng không thấy kỳ lạ. "Được thôi, cô Trình Vi Vi."

Thang máy vừa mở cửa, Mộc Hàn Hạ nhìn thấy Lâm Mạc Thần đứng ở đầu bên kia hàng lang. Trầm mặc trong giầy lát, cô đi ra khỏi thang máy. Còn anh đứng bất động, nhìn cô đăm đăm. Mộc Hàn Hạ đưa mắt đi chỗ khác, bình tĩnh sải bước về phía trước.

Lúc đi ngang qua chỗ Lâm Mạc Thần, cánh tay cô liền bị anh tóm lấy. "Đêm qua em đi đâu vậy?" Anh hỏi.

"Em không đi đâu cả." Cô đáp: "Lâm Mạc Thần, em rất mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi một lát."

Anh cất giọng dịu dàng: "Anh vừa nhận được điện thoại, có một công ty muốn đầu tư vào Phong Thần với số vốn hơn năm trăm triệu. Anh phải đi

gặp họ bây giờ. Em cứ về phòng nghỉ ngơi, chờ anh về nhé."

Mộc Hàn Hạ hơi ngẩn người, khóe miệng cong lên, vẻ mặt khó đoán. "Anh đi đi." Cô nói.

Lâm Mạc Thần vẫn nắm tay cô. Đúng lúc này, chuông điện thoại của anh reo vang. Anh rút ra nghe, mắt vẫn nhìn cô chăm chú: "A lô! Anh đến rồi à? Được, tôi sẽ xuống ngay." Sau khi cúp máy, cuối cùng anh cũng buông tay cô.

Mộc Hàn Hạ đi thẳng về phòng, còn Lâm Mạc Thần đi ra thang máy. Vào thời khắc cửa thang máy khép lại, anh đột nhiên giơ tay chặn cửa, nhìn thấy cô vào phòng, đầu cũng không ngoảnh lại.

Ba tiếng sau. Lâm Mạc Thần và các giám đốc bộ phận cùng mấy người của phía nhà đầu tư do Jack dẫn đầu rời khỏi phòng họp. Hai bên tươi cười bắt tay, chào tạm biệt. Phong Thần vừa ký văn bản hợp tác với công ty đầu tư MK của Mỹ. Khoản vốn tám mươi triệu đô la Mỹ sẽ được chuyển cho Phong Thần trong hai ngày tới. Theo thỏa thuận, công ty MK được hưởng quyền lợi lớn trong việc nắm giữ cổ phần, chia lợi nhuận và triển khai các hạng mục đầu tư khác của Phong Thần. Động thái này đã gây sự chú ý với chính quyền thành phố. Các cơ quan chức năng đều gọi điện tìm hiểu, bởi vì thu hút vốn đầu tư nước ngoài luôn là chuyện thành phố hết sức quan tâm, cũng là một trong những nhiệm vụ của việc phát triển nền kinh tế. Kể từ lúc đó, Phong Thần được hưởng mọi chính sách ưu đãi của thành phố.

Sau khi tiễn người của MK, Lâm Mạc Thần quay về văn phòng của mình. Trình Vi Vi vẫn đang đợi anh ở đó. Anh mỉm cười, nói với cô ta: "Cảm ơn em. Tôi vừa nghe Jack báo, vụ đầu tư này là do em bỏ nhiều công sức mót nối và tích cực thúc đẩy nên mới thành công. Tôi rất bất ngờ khi em có thể làm vậy vì tôi. Ân tình này tôi sẽ ghi nhớ suốt đời. Trong tương lai, tôi cũng sẽ báo đáp Vĩnh Chính của em bằng tất cả khả năng của mình."

Lâm Mạc Thần có thể thốt ra câu "ghi nhớ suốt đời" là một điều hết sức hiếm có. Lời hứa "báo đáp Vĩnh Chính bằng tất cả khả năng của mình" khiến Trình Vi Vi không khỏi mừng rỡ trong lòng. Tuy nhiên, cô ta cũng có chút hoang mang. Bởi vì trải qua trắc trở lớn như vậy, hôm nay coi như thật sự lật ngược tình thế nhưng Lâm Mạc Thần không hề tỏ ra vui vẻ. Tuy anh mỉm cười nhưng ánh mắt bình tĩnh lạ thường. Sự bình tĩnh đó toát ra từ trong cốt tủy của anh. Trình Vi Vi bất giác nhận ra một điều, người phụ nữ kia đang thay đổi. Anh cũng đang thay đổi. Ý nghĩ họ là một đôi số phận đã định còn mình chỉ là người đứng ngoài cuộc khiến Trình Vi Vi hết sức khó chịu. Cô ta cười nói: "Jason! Anh đừng khách sáo, là em cam tâm tình nguyện giúp anh mà không đòi hỏi bất cứ điều gì."

Lâm Mạc Thần nhìn người phụ nữ vài giây, sau đó bắt tay cô ta: "Chúng ta sẽ vĩnh viễn là bạn bè. Cảm ơn em." Nói xong, anh liền quay người rời đi.

Văn phòng trở nên yên tĩnh. Đây là nơi thuộc về anh, chỗ nào cũng in đậm vết tích phong cách của anh, từ chiếc cốc sứ màu đen, hộp bút máy xếp ngay ngắn trên bàn đến giá sách sạch sẽ, được phân loại đầu vào đầy. Trình Vi Vi ngẩng đầu, dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Cô ta biết mình đã hoàn toàn thất bại về mặt tình cảm, đã đến lúc cô ta nên bỏ cuộc. Thật ra, cô ta cũng chẳng yêu anh tới mức không có anh thì không sống nổi. Cô ta nghĩ thầm: "Mộc Hàn Hạ, thế cũng tốt. Cuối cùng, anh ấy không thuộc về người phụ nữ kia, cũng chẳng thuộc về cậu và tôi." Anh sẽ không là của bất cứ người nào.

Ngay tối hôm đó, Trình Vi Vi lên máy bay về thành phố Giang. Thỏa thuận miệng về việc hợp tác đầu tư giữa Phong Thần và Tiết Thị thất bại. Tôn Chí đại diện Phong Thần làm việc với người của công ty đầu tư, còn Lâm Mạc Thần và Tiết Ninh ngồi trong căn phòng tiếp khách khác ở trụ sở của Tiết Thị.

"Jason, ngồi đi." Tiết Ninh nở nụ cười nhàn nhạt, tự mình rót trà cho anh: "Đây là trà Long Tỉnh có chất lượng nhất mà em kiếm được ở Trung Quốc, anh uống thử đi."

Lâm Mạc Thần uống một ngụm: "Cảm ơn cô."

Căn phòng trang nhã và sang trọng, hai người ngồi đối diện nhau trên chiếc sofa nhung màu đỏ, lặng lẽ thưởng thức trà ngon. Cả hai đều không còn vẻ yếu đuối, mất kiểm soát hoặc là chứa chan tình cảm của buổi tối hôm qua.

Tiết Ninh đã đoán ra mục đích của anh đến đây hôm nay nên cô ta trầm mặc hơn mọi ngày.

"Serena!" Lâm Mạc Thần lên tiếng: "Cảm ơn cô đã ra tay tương trợ trong lúc tôi gặp nạn. Tự đáy lòng, tôi rất cảm kích điều đó. Về chuyện tối qua, tôi muốn nói lời xin lỗi với cô. Tôi thành thật xin lỗi."

Tiết Ninh nở nụ cười gượng gạo: "Anh khỏi cần xin lỗi, bởi vì tất cả là do em chủ động."

Hai người im lặng vài giây, Lâm Mạc Thần lại nói: "Cô xuất hiện đúng lúc tôi cần nhất, mang đến cho tôi mọi thứ tôi mong muốn như tiền bạc, cơ hội trả thù... cả bản thân cô và gia thế của cô. Đúng là tôi đã cảm thấy khó có thể kháng cự. Tuy nhiên, thứ cô cần chỉ là tình yêu với một người đàn ông như tôi mà thôi. Cô đã giăng cạm bẫy cho tôi, và tôi cũng đáp trả cô."

Tiết Ninh yên lặng uống trà. "Tôi nên đi rồi." Lâm Mạc Thần đứng dậy, mỉm cười: "Chúc cô Tiết thuận buồm xuôi gió, sớm gặp được đối tượng vừa ý."

"Khoan đã." Tiết Ninh ngẩng đầu nhìn anh: "Nếu... ý em là nếu không có khoản đầu tư của công ty MK thì anh sẽ chọn cô ấy hay chọn em?" Lâm

Mạc Thần im lặng trong giây lát. Tiết Ninh không ngờ, câu trả lời của anh khiến cô ta hoàn toàn thất vọng.

"Trong cuộc đời, giả thiết "nếu" chẳng có ý nghĩa gì cả. Khi nhìn vào đôi mắt của cô ấy, tôi biết mình không thể để mất cô ấy."

Mộc Hàn Hạ đi cầu thang bộ lên tầng trên. Trời đã tối, hành lang lại không bật đèn nên xung quanh lờ mờ.

Đây là một khách sạn rẻ tiền nằm trên con phố nhỏ. Chiều nay, sau khi gặp Lâm Mạc Thần ở khách sạn bên kia, cô liền chuyển sang khách sạn này mà không nói với bất cứ người nào. Mộc Hàn Hạ rút thẻ mở cửa. Vừa định vào phòng, cô chợt nhìn thấy một hình bóng cao lớn đứng tựa vào bờ tường ở gần đó, điều thuốc lập lòe trên ngón tay. Nhìn thấy cô, anh liền ném mẩu thuốc lá xuống đất, di chân dập tắt.

Không biết anh đợi ở đây bao lâu rồi nhưng Mộc Hàn Hạ lập tức hiểu ra, sau khi rời khỏi khách sạn, anh đã cử người theo dõi cô. Mộc Hàn Hạ chẳng nói chẳng rằng, cứ thế đi vào phòng. Lâm Mạc Thần phản ứng nhanh, bước tới giơ tay chặn cửa rồi lách người vào trong. Cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã đóng cửa rồi ôm cô từ phía sau.

Mộc Hàn Hạ chỉ cảm thấy toàn thân hết nóng lại lạnh. Căn phòng tối lờ mờ, cô bị khóa trong vòng tay anh, người như bị đeo chì, dù muốn cũng chẳng thể động đậy.

Lâm Mạc Thần cất giọng trầm thấp bên tai cô, nội dung giống câu trong tin nhắn, anh nói: "Hàn Hạ, hãy trở về bên anh." Viền mắt rơm rớm nhưng Mộc Hàn Hạ vẫn cất giọng bình tĩnh: "Lâm Mạc Thần, anh có biết khi ấy em đau lòng đến mức nào không?"

Anh im lặng xoay người cô lại, đè vào bờ tường rồi cúi xuống nhìn cô. Gương mặt hai người cách nhau rất gần. Sự gần gũi này khiến Mộc Hàn Hạ càng rối bời. Cô ngoảnh đầu sang một bên, nói nhỏ: "Mặc dù rất buồn

nhưng ngẫm nghĩ kỹ, em vẫn không thể trách anh. Phong Thần đang đứng bên bờ vực thẳm, trong khi chúng ta chẳng có cách nào cứu vãn. Anh phải đối diện với nguy cơ bị phá sản và ngồi tù, Mẹ anh có trách nhiệm liên đới trong vụ vay tiền nên không biết chừng bà cũng phải ra tòa. Em tự hỏi bản thân, nếu rơi vào hoàn cảnh của anh, em sẽ lựa chọn thế nào? Chẳng lẽ cứ chống mắt để bản thân và mẹ ngồi tù hay sao?" Nói đến đây, một nỗi bị thương dâng trào khiến cô không thể tiếp tục lên tiếng.

Lâm Mạc Thần nhìn cô đăm đăm, cất giọng trầm thấp: "Anh xin lỗi." Mộc Hàn Hạ giàn giụa nước mắt trong giây lát. Anh nhanh chóng phủ môi xuống. Đây là một nụ hôn hết sức dịu dàng. Anh nhẹ nhàng tách đôi môi cô rồi tiến vào. Bàn tay anh đồng thời vuốt ve mái tóc dài của cô.

Vào thời khắc đó, Mộc Hàn Hạ gần như lạc mất phương hướng. Trong căn phòng mờ tối và lạnh lẽo, vòng tay anh quá ấm áp, khiến cô không còn cảm thấy cô độc và bất lực nữa, tựa như anh chưa từng rời xa. Một ý nghĩ bất chợt hiện lên trong đầu Mộc Hàn Hạ: Chỉ cần bản thân muốn, anh có thể dịu dàng hơn bất cứ người đàn ông nào trên thế gian này. Nghĩ đến đây, trái tim cô nhói đau, lý trí lập tức bừng tỉnh.

Cô dùng toàn lực, đẩy anh ra. Lâm Mạc Thần lùi lại phía sau hai nước. "Lâm Mạc Thần, chúng ta chấm dứt ở đây đi." Anh chỉ nhìn cô chăm chú. Sự trầm mặc của anh khiến Mộc Hàn Hạ có chút bất an, nhưng cô vẫn tiếp tục lên tiếng: "Sự nghiệp của anh đã vượt qua bão tố. Em chúc anh ngày càng phát triển. Chúng ta hãy coi như... chưa từng bắt đầu." Nói đến đây, cổ họng cô tắc nghẹn.

"Em bảo chấm dứt cái gì?" Anh mở miệng: "Chấm dứt thế nào?"

Lòng ngực nhói đau, Mộc Hàn Hạ chỉ cảm thấy không thể ở lại căn phòng này thêm một giây một phút nào nữa. Cô quay người định rời đi, nhưng Lâm Mạc Thần đã kéo cô trở lại, ôm cô vào lòng. Cô giẫy giụa

nhưng không thể thoát khỏi vòng tay anh nên cuối cùng đành đứng yên. "Anh sẽ không để em rời xa anh." Lâm Mạc Thần cất giọng khàn khàn.

Cuối cùng cũng không thể khống chế tâm trạng, Mộc Hàn Hạ túm lấy áo sơ mi ở ngực anh, hét lớn: "Anh là ai chứ? Anh muốn thì muốn, không muốn thì thôi, muốn quay đầu thì quay đầu, không muốn em rời xa anh thì em phải nghe theo hay sao? Anh là gì của em chứ? Là bạn trai hay bạn trai cũ? Em thà chưa từng yêu anh. Sao anh lại để em chứng kiến cảnh đó? Cả cuộc đời này, em chưa từng nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy. Làm sao chúng ta còn có thể tiếp tục ở bên nhau cơ chứ? Lâm Mạc Thần, hãy coi như chúng ta hữu duyên vô phận. Anh cứ tiếp tục đi theo con đường của mình, đừng bao giờ quay đầu."

Những lời nói này tựa như mũi dao sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim Lâm Mạc Thần. Anh ôm cô càng chặt hơn, như muốn găm cô vào thân thể của mình.

Mộc Hàn hạ hết cách, cuối cùng bật khóc trong lòng anh: "Lâm Mạc Thần, em hận anh, hận anh vô cùng." Anh vẫn không có phản ứng. Đến khi tâm trạng của cô dần bình ổn trở lại, anh mới cầm tay cô, nói: "Bất kể em hận anh hay yêu anh cũng được. Hãy tha thứ cho anh, sau này anh sẽ làm tất cả cho em thấy. Chỉ có điều, em không thể rời xa anh."

Mộc Hàn Hạ giật mình. Anh nói, sau này anh sẽ làm tất cả cho cô thấy? Cô ngẩng đầu, tìm kiếm đôi mắt anh trong ánh sáng lờ mờ. Nhận ra sự dao động trong một khoảnh khắc của cô, Lâm Mạc Thần áp má vào mặt cô, nói nhỏ: "Anh yêu em."

Nước mắt lại chảy dài xuống gò má Mộc Hàn Hạ. Anh liền hôn lên môi cô. Đây là một nụ hôn mãnh liệt, cuồng loạn và đau đớn chưa từng có. Lâm Mạc Thần khóa cô trong vòng tay của mình, còn cô chẳng còn sức lực đẩy anh. Cô vừa kháng cự nhưng cũng chìm đắm trong nụ hôn của anh. Người

đàn ông này tựa như độc dược ngọt ngào, khiến cô vừa đau đớn vừa đắm say, khiến linh hồn cô không biết trôi dạt phương nào.

Có lẽ bởi vì tâm trạng bị đè nén quá mức nên hơi thở của hai người dần trở nên hỗn loạn. Mộc Hàn Hạ mơ mơ màng màng, còn dục niệm trong người Lâm Mạc Thần cháy bỏng hơn bao giờ hết. Sống đến từng tuổi này, anh chưa bao giờ khao khát một người phụ nữ đến thế. Anh chỉ muốn dùng phương thức nguyên thủy và thân mật nhất ở trong cô, chiếm đoạt cô, khống chế cô, để cô không có cách nào rời xa anh.

Anh nhanh chóng đặt Mộc Hàn Hạ nằm xuống giường rồi tiện tay bật ngọn đèn ngủ ở đầu giường. "Đừng... đừng mà!" Cô cất giọng khản đặc nhưng Lâm Mạc Thần đã chặn miệng cô bằng một nụ hôn mạnh mẽ. Toàn thân cô không còn một chút sức lực. Anh giữ chặt hai tay cô, hôn một đường từ trên xuống dưới. Đôi môi anh nhóm lên một ngọn lửa dữ dội, đốt cháy da thịt cô.

Não bộ của Mộc Hàn Hạ đã hoàn toàn mê loạn. Nơi sâu thẳm trong thân thể tựa như có một sự kích động mãnh liệt nào đó từ từ lan tỏa. Cô cũng muốn anh, muốn phát tiết, muốn gạt bỏ mọi chuyện để cùng anh trầm luân. Mộc Hàn Hạ giơ tay ôm anh. Lâm Mạc Thần hơi dừng động tác, ánh mắt tối thẫm.

Ngay sau đó, anh nhanh chóng cởi quần áo của cô và áo comple trên người mình, tiếp tục hôn lên từng tấc da trên cơ thể cô. Toàn thân Mộc Hàn Hạ hơi run rẩy, vừa muốn tiếp tục lại vừa muốn trốn tránh. Đến khi đôi môi anh "tấn công" nơi nhạy cảm, một cơn cực khoái chưa từng có quét qua người Mộc Hàn Hạ trong giây lát. Sự kích thích này quá lớn, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ được trải nghiệm bằng một hành động thân mật và đáng xấu hổ như vậy. Trong đầu tựa như có tia chớp vụt qua, khiến cô đột ngột bừng tỉnh.

Cô đang làm gì vậy? Một khi đã quyết định ra đi, tại sao cô lại cùng anh dật nên tấm lưới tình dục này? Mộc Hàn Hạ, mà thật ngốc nghếch. Mà vẫn không nỡ buông tay có đúng không?

Một cảm giác tê lương trào dâng trong trái tim khiến cơ thể cô phảng phất cũng trở nên lạnh lẽo. "Lâm Mạc Thần, dừng lại ngay." Cô cất cao giọng: "Em không muốn, đừng mà."

Lâm Mạc Thần liền dừng động tác. Cuối cùng anh nổi nóng giữ chặt hai tay cô, lạnh lùng lặp lại những lời ban nãy cô nói với anh: "Em muốn dừng thì dừng? Em muốn buông tay thì anh cũng phải buông tay hay sao?"

Cổ họng Mộc Hàn Hạ tắc nghẹn, không thể thốt ra lời. Lâm Mạc Thần lại đặt một nụ hôn dịu dàng lên má cô. Vào thời khắc này, thân thể của anh bị dục cảm giày vò. Anh không muốn, cũng không thể dừng lại. Anh kiên nhẫn vuốt ve cơ thể cô rồi dùng ngón tay xâm nhập nơi ướm át, muốn cô chìm đắm một lần nữa.

Toàn thân run rẩy, Mộc Hàn Hạ hét lớn: "Dừng..." Cô vung cánh tay định đẩy anh ra, nào ngờ Lâm Mạc Thần vừa vặn ngừng đầu nên cô tát bốp vào mặt anh.

Mộc Hàn Hạ đơ người, Lâm Mạc Thần cũng bất động. Cô vô thức muốn giải thích không phải mình định tát anh nhưng miệng mấp máy, cuối cùng cũng không thốt ra lời.

Lâm Mạc Thần nhồm dậy, cất giọng trầm khàn: "Anh đã cưỡng ép em rồi." Mộc Hàn Hạ nằm bất động. Câu nói bình tĩnh của anh như lưỡi dao sắc nhọn sượt qua trái tim cô.

Lâm Mạc Thần xuống giường, cầm áo comple đi ra ngoài, tiện tay khép cánh cửa. Mộc Hàn Hạ giơ tay che mắt, sau đó kéo chăn trùm kín người mình. Nước mắt lặng lẽ chảy dài, ướm đắm vỏ gối bên dưới.

Lâm Mạc Thần! Cô gọi thầm trong lòng. Em yêu anh. Em thật sự yêu anh vô cùng.

Không biết bao lâu sau, có lẽ mười phút, hai chỉ hai ba phút, Mộc Hàn Hạ chợt nghe thấy tiếng động ở phía cửa ra vào. Cô ngẩng đầu, liền nhìn thấy người đàn ông vừa rời khỏi phòng.

Lâm Mạc Thần ném áo comple xuống ghế, tiến lại gần cô. Mộc Hàn Hạ không rời mắt khỏi anh, trái tim bỗng dưng đau đến không thở nổi. Trong tương lai, cô sẽ không bao giờ yêu một người đàn ông nào khác như yêu anh. Tài năng của anh, tham vọng của anh, sự ngông cuồng của anh, tâm tư thâm sâu của anh, sự xa cách khó có thể chạm vào của anh là độc nhất vô nhị. Trong cuộc đời ngắn ngủi này, anh đã chiếm trọn tình yêu của cô, không còn chỗ cho người khác. Sau khi bị anh vứt bỏ, cô sẽ không bao giờ có được niềm hạnh phúc "lưỡng tình tương duyệt"(*) nữa.

(* "Lưỡng tình tương duyệt": Hai bên đều có tình cảm với nhau.)

Cô lại âm thầm rơi nước mắt. Không biết có phải do ảo giác, cô thấy khóe mắt anh dường như cũng thấp thoáng ánh lệ. Anh lên giường, ôm cô vào lòng. Mộc Hàn Hạ cũng ôm chặt người anh. Sau đó, cô không còn kháng cự mà để mặc anh "xâm chiếm".

Anh kéo chăn ra khỏi người cô, dịu dàng hôn lên bờ vai mảnh mai, bộ ngực mềm mại, thắt lưng thanh mảnh của cô, khiến cô cam tâm tình nguyện tan chảy dưới thân anh.

Bên ngoài, trời lại đổ cơn mưa lớn, rơi lộp độp vào cửa kính gần giường của bọn họ.

Lâm Mạc Thần vuốt ve nơi nhạy cảm nhất trên thân thể của cô rồi từ từ tiến vào. Anh nghe thấy tiếng thở hổn hển của cô lẫn trong tiếng mưa rơi. Mộc Hàn Hạ khép mi mắt, hai má đỏ hây hây, như mê như tỉnh. Anh không ngừng xâm chiếm từng tấc trên cơ thể mềm mại của cô. Động tác của anh

vừa mạnh mẽ vừa dịu dàng, khiến cô hoàn toàn mất khống chế. Cho đến khi cô "vứt bỏ mũ giáp đầu hàng", anh mới rời khỏi thân thể cô, vùi mặt vào mái tóc dài của cô, cùng thở hắt ra.

Mộc Hàn Hạ chậm rãi vuốt ve gương mặt anh. Lâm Mạc Thần yên lặng nhìn cô. Sau đó, đầu mày của anh giãn ra, khóe miệng mỉm cười. Anh lại nắm tay cô, bắt đầu hôn lên cổ, xương quai xanh đẹp đẽ của người con gái. Nụ hôn của anh hết sức dịu dàng nhưng cũng đầy khơi gợi, khiến Mộc Hàn Hạ rùng mình. Cô vừa định đẩy anh ra, anh đã đan ngón tay vào tay cô, khiến cô chẳng còn đường thoát.

Dáng vẻ của anh lúc này vô cùng gợi cảm, biếng nhác và suồng sã, khiến cô chỉ có thể tiếp tục cùng anh chìm đắm trong biển tình.

Khi tỉnh dậy, Mộc Hàn Hạ phát hiện mình đang nằm sấp trên người Lâm Mạc Thần. Anh ngủ rất say, tay vòng qua thắt lưng cô. Mộc Hàn Hạ lặng lẽ ngắm anh. Nhớ tới chuyện xảy ra đêm qua, hai má cô nóng ran, tâm trạng vô cùng phức tạp. Vừa lấy di động để xem giờ, cô chợt nhìn thấy một cuộc gọi nhỡ từ nước Mỹ.

Mộc Hàn Hạ nằm yên một lúc rồi ngồi dậy. Ai ngờ Lâm Mạc Thần tỉnh giấc ngay tức thì. Anh mở mắt, ôm chặt người cô: "Em định đi đâu vậy?"

"... Em muốn vào phòng vệ sinh." Anh vẫn không chịu buông tay, cứ nhìn cô đắm đắm. Vài giây sau, anh mỉm cười, một nụ cười vui vẻ tỏa ra từ đáy mắt, khiến Mộc Hàn Hạ nhói đau trong lòng.

"Em còn đau không?" Anh hỏi.

"Còn." Cô đáp ngắn gọn.

Lâm Mạc Thần hôn lên má cô, thì thầm: "Lần sau em sẽ không đau nữa, thay vào đó là cảm giác rất tuyệt." Câu nói riêng tư này khiến trái tim Mộc Hàn Hạ khẽ run rẩy. Thế nhưng... lần sau ư?

Anh buông người Mộc Hàn Hạ. Cô mang quần áo vào nhà vệ sinh tắm qua. Đến lúc cô ra ngoài, Lâm Mạc Thần đã chìm vào giấc ngủ. Cô đi ra hành lang, giở đến số điện thoại nhỡ. Đúng lúc này, họ lại gọi điện cho cô. "Xin chào cô Mộc Hàn Hạ." Đối phương nói: "Chúc mừng cô đã vượt qua kỳ thi vào trường đại học New York, đồng thời nhận được học bổng của trường. Chúng tôi đã gửi thông báo trúng tuyển bản điện tử vào hộp thư của cô, văn bản chính thức cũng được gửi qua đường chuyển phát nhanh trong ngày hôm nay. Tôi nghĩ, cô có thể làm visa được rồi."

"Cảm ơn ngài." Mộc Hàn Hạ đáp.

Đối phương lại hỏi: "Cô có thể nói cho tôi biết, bao giờ cô sang bên này được không?"

Mộc Hàn Hạ lặng thinh. "Cô Mộc, cô vẫn đang nghe đấy chứ? Hello..."

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu. Bên ngoài cửa sổ, bầu trời u ám, tiếng mưa rào rào đã che lấp mọi âm thanh trên thế giới này.

Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ ngồi đối diện nhau trong nhà hàng. Thấy cô có chút thất thần, anh hỏi: "Em đang nghĩ gì thế?"

"Không có gì." Hai người im lặng vài giây, anh gấp thức ăn bỏ vào bát của cô: "Em thích đồ ăn của nhà hàng này nhất, sao không ăn nhiều một chút?"

"Vâng." Ăn xong đồ ăn anh gấp, cô lên tiếng: "Em muốn nghỉ việc một thời gian."

Lâm Mạc Thần gật đầu: "Được thôi."

Mộc Hàn Hạ thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, anh nói tiếp: "Nhưng anh có một yêu cầu."

Cô nhướng mày nhìn anh.

Anh nói: "Em quay về khách sạn cũ đi. Anh không thể để em ở khách sạn rẻ tiền đó, trừ khi em cũng muốn anh dọn đến ở cùng em."

Mộc Hàn Hạ gật đầu: "Vâng."

Lâm Mạc Thần mỉm cười, ánh mắt vô cùng điềm tĩnh và dịu dàng.

Ăn cơm xong, anh cùng cô về phòng thu dọn hành lý. Sau đó, một tay anh kéo va li, tay kia nắm tay cô đi xuống dưới, qua đường bắt taxi. Mộc Hàn Hạ không có bất cứ phản ứng nào. Quay về khách sạn cũ, anh đăng ký cho cô một phòng hai gian rộng rãi và sang trọng hơn căn phòng trước đó của cô.

"Sao anh lại lấy phòng này?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

Lâm Mạc Thần mỉm cười: "Chẳng phải em muốn nghỉ ngơi một thời gian sao? Ở đây cho dễ chịu."

Mộc Hàn Hạ không nói thêm điều gì. Lâm Mạc Thần ôm eo cô, nói nhỏ: "Buổi tối đi làm về anh sẽ qua gặp em."

"Vâng."

...

Đây là ngày thứ hai sau khi Phong Thần ký hợp đồng với MK. Jack đã quay về Mỹ, công ty cử một nhân viên chuyên phụ trách làm việc với Phong Thần. Vì thế cả ngày hôm ấy, Lâm Mạc Thần đặc biệt bận rộn. Nhưng có một điểm khác trước là thỉnh thoảng anh lại nghĩ đến Mộc Hàn Hạ. Nhớ tới hình ảnh triền miên đêm qua, anh bất giác mỉm cười.

Trực giác báo cho anh biết, Mộc Hàn Hạ có điểm nào đó lạ thường. Dù hôm nay cô đồng ý quay về bên anh nhưng thái độ của cô không giống

trước đó.

Lão Phương đã biết chuyện MK rót vốn vào Phong Thần từ hôm qua nhưng không hề đả động tới. Hôm nay, trong lúc báo cáo tình hình cụ thể, thư ký cười nói: "Tôi nghe người của Phong Thần tiết lộ, là một hồng nhan tri kỷ của Lâm Mạc Thần kiếm được nguồn đầu tư này."

"Họ nói thế nào?" Lão Phương hỏi. Thư ký đáp: "Chắc anh cũng từng nghe nói đến tập đoàn Vĩnh Chính của thành phố Giang. Con gái Chủ tịch tập đoàn tên Trình Vi Vi, cũng tốt nghiệp ở trường đại học Columbia. Cô gái đó đã kiếm được nguồn đầu tư từ ngài Bert." Thư ký là tâm phúc của Lão Phương nên biết về tình bạn "vong niên" giữa ông và Mộc Hàn Hạ.

Nghe anh ta nói vậy, Lão Phương liền biến sắc mặt: "Cô Trình Vi Vi này ở đâu ra vậy? Bert là do tôi giới thiệu với Tiểu Mộc của Phong Thần cơ mà?"

"Có cần tôi gọi điện nói với Lâm Mạc Thần chuyện này không ạ?" Thư ký dè dặt hỏi.

Lão Phương ngẫm nghĩ rồi trả lời: "Tôi sẽ tự xử lý."

Buổi chiều, Lão Phương hẹn gặp Mộc Hàn Hạ ở một quán trà. Cô cười hỏi: "Sao tự dừng chú lại "triệu kiến" cháu thế? Có việc gì phải không ạ?"

Lão Phương cất giọng ôn hòa: "Có phải gần đây cháu gặp chuyện gì? Bằng không, với sự lanh lợi của cháu, không thể nào án binh bất động."

Mộc Hàn Hạ ngẩn người. Mấy ngày qua, đúng là cô hoàn toàn chìm đắm trong những chuyện liên quan đến Lâm Mạc Thần. Bây giờ nghe Lão Phương nói vậy, cô lơ mơ cảm thấy mình đã bỏ qua vấn đề quan trọng nào đó. "Chú Phương, ý chú là gì ạ?" Cô hỏi thẳng. "Sau khi chú nhắc cháu, cháu có tới quán café tìm Bert không?"

"Có ạ." Cô cười khở: "Cháu còn bám lấy ông ấy mấy ngày liền. Sau đó, ông ấy chủ động hẹn gặp cháu ở quán café nhưng cháu đợi mãi cũng chẳng thấy ông ấy đâu. Cháu nghĩ, có lẽ ông ấy đã thay đổi ý định."

Lão Phương uống vài ngụm trà, lại hỏi: "Lúc đó con bé tên Trình Vi Vi cũng ở quán café à?"

"Vâng. Cô ta bám theo cháu tới đó." Tuy không hiểu tại sao ông lại biết người phụ nữ này nhưng Mộc Hàn Hạ vẫn thành thực trả lời.

Vốn là một người hòa nhã, vậy mà Lão Phương trừng mắt với cô: "Sao cháu hồ đồ thế? Nhà đầu tư rót vốn vào Phong Thần chính là công ty MK của Bert."

Mộc Hàn Hạ hoàn toàn sửng sờ. Hai người chậm chậm uống hết ấm trà. Mộc Hàn Hạ cất giọng đầy quan tâm: "Bert bây giờ thế nào rồi ạ? Liệu ông ấy có thể tỉnh lại không?"

Lão Phương thở dài: "Bệnh tình của Bert vốn không lạc quan, lần này chỉ e lành ít dữ nhiều. Có điều, ông ấy một đời tung hoành trong giới đầu tư nên suy nghĩ cũng rất thông suốt. Bằng không, ông ấy đã chẳng đến Trung Quốc du lịch. Cháu khỏi cần lo cho Bert. Nếu bệnh tình của ông ấy có chuyển biến tốt, chú sẽ báo lại với cháu."

"Vâng ạ. Cháu không ngờ ông ấy lại mắc bệnh nặng như vậy. Ông ấy chịu đầu tư vào Phong Thần, cháu rất cảm kích ông ấy."

Lão Phương cười cười: "Bert đã từng khiến rất nhiều người khuyh gia bại sản, cháu cứ coi như ông ấy làm một việc thiện đi. Chú nghĩ, ông ấy đưa ra quyết định này trong tâm trạng hoàn toàn thoải mái. Cháu nên lo cho bản thân thì hơn. Công lao lớn như vậy mà cháu lại để một kẻ tiểu nhân không biết chui từ đâu ra lĩnh mất."

Mộc Hàn Hạ im lặng hồi lâu, bàn tay hết nắm lấy tách trà rồi buông ra, sau đó lại nắm chặt. Lão Phương cũng không hỏi, chỉ yên lặng uống trà.

"Chú Phương, cháu muốn nhờ chú một việc có được không ạ?" Cô bất chợt lên tiếng.

"Việc gì?" "Nếu Lâm Mạc Thần không nhắc tới chuyện đầu tư thì chú đừng nói gì với anh ấy."

"Tại sao?" Lão Phương khẽ chau mày.

Mộc Hàn Hạ cúi đầu, nói nhỏ: "Nếu biết sự thật, anh ấy càng không cho cháu đi." Cuối cùng, cô cũng không giấu nổi tâm trạng của mình.

"Cháu quyết định đi du học rồi à?" Lão Phương hỏi.

"Cháu không biết..." Giọng cô hơi run run: "Chú Phương, cháu thật sự không biết cuộc đời cháu nên đi theo phương hướng nào. Có những người, cháu tưởng sẽ dễ dàng từ bỏ. Vậy mà khi anh ấy "đâm" cháu một nhát, cháu vẫn thương anh ấy..."

Lão Phương lại thở dài, giơ tay qua bàn vỗ vai cô: "Cháu đừng như vậy. Như vậy thì chẳng giống cô bé mà chú quen. Trong cuộc đời đúng là có rất nhiều sự lựa chọn khó khăn. Những thứ như tình yêu, thù hận, lợi ích, thương hại... dễ che đi đôi mắt của chúng ta. Nhưng tại sao có những người luôn tiến thẳng về phía trước một cách thoải mái, khiến thiên hạ ngưỡng mộ còn có người thì luôn cảm thấy cuộc đời trôi đi vô ích, luôn bứt rứt vì không đạt được ý nguyện?"

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu nhìn ông. Lão Phương nói tiếp: "Bởi vì đối tượng thứ nhất biết tự suy ngẫm. Anh ta có thể gạt bỏ danh lợi, tâm trạng... để nhìn ra con đường mà nơi sâu trong nội tâm thật sự khao khát, đồng thời kiên trì và phấn đấu theo con đường đó. Thật ra, mỗi con đường trong cuộc đời hay sự lựa chọn của mỗi người chẳng có gì là đúng hay sai. Tiểu Mộc,

cháu hãy bình tĩnh lại rồi nhìn rõ con đường trong lòng cháu. Nó vẫn luôn ở đó, chỉ cần cháu mở đôi mắt trong trái tim là có thể nhìn thấy nó."

Tối hôm ấy, Mộc Hàn Hạ đang ngồi cạnh giường thất thần, bên ngoài chợt vang lên tiếng quẹt thẻ mở cửa. Cô ngẩng đầu, nhìn thấy Lâm Mạc Thần kéo va li đi vào.

"Anh làm gì thế?" Cô hỏi. Lâm Mạc Thần để va li ở góc tường, cởi áo khoác ném xuống sofa rồi đi vào nhà vệ sinh: "Chúng ta đâu cần ở những hai phòng. Anh đã trả phòng kia rồi."

Mộc Hàn Hạ còn chưa kịp nói gì, anh đã đóng cửa, mở vòi nước đi tắm.

Lúc Lâm Mạc Thần ra ngoài, cô đã tắt hết đèn, chỉ bật ngọn đèn ngủ ở đầu giường, nằm quay lưng về phía anh. Anh lên giường, ôm cô từ đằng sau. Thấy cô không có phản ứng, anh bắt đầu hôn lên cổ cô.

"Còn đau không em?" Anh hỏi nhỏ. Mộc Hàn Hạ lặng thinh. Lâm Mạc Thần bắt đầu vuốt ve thân thể cô bằng động tác hết sức nhẹ nhàng. Cô hơi co người, nhưng chẳng thể thoát khỏi bàn tay anh. Đến khi hơi thở dần trở nên hỗn loạn, cô đột nhiên mở miệng: "Anh có thể đáp ứng em một chuyện được không?"

"Em nói đi." Anh cắn vào bả vai non mềm của cô. "Từ nay về sau, anh đừng bao giờ gặp Trình Vi Vi nữa."

Lâm Mạc Thần trầm mặc vài giây rồi thì thầm bên tai cô: "Được thôi."

Lời hứa của anh khiến Mộc Hàn Hạ mềm lòng, tâm trạng cũng lắng xuống. Anh xoay người cô lại, nói tiếp: "Trong chuyện hợp tác, anh sẽ không lộ diện mà giao cho người khác xử lý."

"Ừm."

Anh nhếch miệng mỉm cười: "Anh đã đồng ý với yêu cầu của em. Em định báo đáp anh thế nào đây?"

"Em..." Mộc Hàn Hạ còn chưa nói hết câu, Lâm Mạc Thần đã cúi xuống hôn cô, đồng thời giơ tay tắt đèn. Trong bóng tối, hai thân thể lại một lần nữa cùng nhau tới miền cực lạc.

Hai tuần sau. Bởi vì Mộc Hàn Hạ không đến công ty nên tự nhiên sẽ có người thắc mắc.

Trong bữa trưa, một nhân viên khá thân thiết với Lâm Mạc Thần hỏi: "Lâm tổng, sao Giám đốc Mộc nghỉ phép lâu thế? Không phải anh "kim ốc tàng kiêu"(*) đấy chứ?"

(*Kim ốc tàng kiêu: Nhà vàng giấu người đẹp.)

Trong công ty chỉ có mấy tâm phúc biết được mối quan hệ của Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ, vì thế câu hỏi này tương đối bạo dạn. Mọi người đều nín thở chờ phản ứng của sếp.

Lâm Mạc Thần mỉm cười, đáp: "Không phải tôi có ý giấu, mà tự cô ấy muốn nghỉ ngơi một thời gian."

Đám nhân viên nhất thời ngây ra. Sếp nói như vậy tức là ngầm thừa nhận mối quan hệ. Mọi người đều lên tiếng chúc mừng.

Một nhân viên phấn khởi lên tiếng: "Lần sau sếp và Giám đốc Mộc phải mời chúng tôi ăn cơm. Chúng tôi đều là người làm chứng của hai vị đấy nhé."

"Được, để cô ấy nghỉ ngơi cho khỏe rồi tôi sẽ dẫn cô ấy đến gặp mọi người."

Đám nhân viên hoan hô ầm ĩ. Một bữa trưa bình thường trở nên rộn ràng và vui vẻ trong giây lát.

Tôn Chí chăm điếu thuốc, đứng cạnh cửa nhìn ông chủ của mình. Anh ta tinh ý nhận ra Lâm Mạc Thần có chút thay đổi so với trước kia. Hồi trước, tuy vẻ bề ngoài của anh kiêu ngạo nhưng tiếp xúc lâu ngày mới biết, thật ra anh cũng rất thân thiện. Sự kiêu ngạo đó có lẽ xuất phát từ việc biết mình thông minh và tài năng hơn người. Sau khi xảy ra biến cố, trên người anh toát ra một vẻ lạnh lùng và tĩnh lặng. Anh càng thâm trầm và khó đoán hơn trước. Tuy nhiên, mỗi khi nhắc tới Mộc Hàn Hạ, anh trở nên có thân thiện, mỉm cười nhiều hơn.

Tôn Chí nhiều lần chứng kiến, trong lúc làm việc, anh tranh thủ gọi điện cho cô, thậm chí chỉ cần có thể từ chối là anh bỏ qua những bữa cơm xã giao, sau khi tan sở về thẳng khách sạn. Nói một câu thật lòng, bây giờ Tôn Chí mới cảm thấy, cuối cùng sếp cũng làm tròn trách nhiệm của một người bạn trai.

Tối hôm đó, Lâm Mạc Thần và Tôn Chí có một bữa tiệc quan trọng. Hết giờ làm, Lâm Mạc Thần vẫn phải xử lý công việc nên Tôn Chí xuống dưới đợi trước. Chợt nhìn thấy một tiệm vàng bạc ở gần đấy, anh ta nảy ra một ý, liền đi vào trong.

Tôn Chí còn đang ngẫm nghĩ, lựa chọn, Lâm Mạc Thần cũng đi vào, hỏi: "Anh định mua gì vậy?"

Tôn Chí cười đáp: "Mấy hôm nữa là ngày kỷ niệm mười năm kết hôn nên tôi định mua quà tặng bà xã. Hay là sếp cũng chọn quà tặng bạn gái đi."

Lâm Mạc Thần không trả lời. Anh đảo mắt qua tủ bày đồ trang sức, bất chợt dừng lại ở một chiếc nhẫn bạch kim gắn viên kim cương nhỏ xíu. Kiểu

dáng chiếc nhẫn vô cùng đơn giản nhưng lại khiến anh bất giác nhớ tới Mộc Hàn Hạ "Cho tôi xem chiếc nhẫn kia." Anh nói.

Cô nhân viên lấy chiếc nhẫn ra, đưa cho anh. Anh đặt nó vào lòng bàn tay, khoe miệng thấp thoáng ý cười.

"Nhẫn à? Không phải Lâm tổng định cầu hôn đấy chứ?" Tôn Chí cất giọng hiếu kỳ.

"Cầu hôn thì vẫn hơi sớm." Lâm Mạc Thần đáp: "Chiếc nhẫn này vừa mắt nên tôi mua trước."

Nghe anh nói vậy, Tôn Chí bỗng có chút cảm động. Cuối cùng, Tôn Chí mua một sợi dây chuyền, còn Lâm Mạc Thần mua chiếc nhẫn đó rồi bỏ vào túi áo khoác của mình.

Khi ánh hoàng hôn buông xuống, Mộc Hàn Hạ đi bộ không mục đích dọc theo bờ sông ở bên ngoài khách sạn. Cảnh sắc vô cùng quen thuộc nhưng trong lòng cô có một cảm giác trống rỗng khó diễn tả. Cứ đi mãi, cô đến tòa nhà văn phòng của Phong Thần lúc nào không hay. Cô ngẩng đầu, đôi mắt lên ô cửa quen thuộc. Giờ này, chắc Lâm Mạc Thần vẫn đang bận rộn công việc.

Mộc Hàn Hạ có chút thất thần. Những ngày vừa qua, anh và cô sống cùng nhau, cô cũng âm thầm làm visa. Trong lòng lại dâng lên một cảm giác vừa dịu dàng vừa nhói đau nhưng cô cố đè nén.

"Hàn Hạ!" Có người gọi tên cô. Mộc Hàn Hạ ngoảnh đầu, liền nhìn thấy một đồng nghiệp. Cô mỉm cười, hỏi: "Chị tan làm rồi à?"

Đồng nghiệp trêu cô: "Lâm tổng bảo em muốn nghỉ ngơi một thời gian, mọi người còn tưởng em định ở nhà làm bà nội trợ luôn. Em đến đón Lâm tổng đấy à? Định khiến mọi người ghen tị phải không?"

Mộc Hàn Hạ hơi ngậy ra. Cô không biết Lâm Mạc Thần đã công khai quan hệ của hai người. Trên thực tế, cô không hy vọng anh làm vậy. "Em chỉ đi dạo quanh thôi." Cô đáp.

Đồng nghiệp cười: "Ồ đúng rồi, bây giờ Lâm tổng không ở công ty. Tối nay, cậu ấy dự một bữa tiệc thương mại quan trọng do thành phố tổ chức. Nghe nói, các tập đoàn hàng đầu của khu vực Tây Nam như Dung Duyệt, Đinh Thịnh, Tiết Thị đều có mặt. Bà chủ cứ về nhà đợi đi, hôm nay chắc ông chủ sẽ về muộn đấy."

Mộc Hàn Hạ mỉm cười, trò chuyện vài câu với đồng nghiệp rồi cáo từ. Đến khi trời tối, Mộc Hàn Hạ ngồi trên bậc thềm bên quảng trường hôm nào. Hôm nay quảng trường vắng tanh vắng ngắt, trống trải và lạnh lẽo.

Trong đầu cô chợt xuất hiện ý nghĩ: Tại buổi tiệc tối nay, Phong Thần và Tiết Thị đều tham gia. Lâm Mạc Thần sẽ gặp Tiết Ninh, liệu họ có nói chuyện không? Giữa họ sẽ là một bầu không khí như thế nào? Mộc Hàn Hạ đột nhiên cảm thấy ruột gan rối bời, đứng ngồi không yên. Tâm trạng có vẻ bình tĩnh trong nhiều ngày qua hóa ra luôn ẩn chứa sóng ngầm dữ dội, chỉ cần một tác động nhẹ là sẽ bị phơi bày.

Cô chẳng nói chẳng rằng, chạy ra đường bắt taxi: "Anh tài xế, cho tôi tới khách sạn XX" Cô báo tên nơi tổ chức bữa tiệc mà đồng nghiệp vừa tiết lộ với cô. Người tài xế lập tức nhấn ga, xe ô tô lao vun vút trên đường phố rực rỡ sắc màu.

Chẳng bao lâu sau, Mộc Hàn Hạ đã nhìn thấy đỉnh tòa khách sạn cao tầng ở phía xa xa. Cô đột nhiên mở miệng: "Anh tài xế! Phiền anh quay đầu lại đi."

"Hả? Cô không tới khách sạn nữa à?"

Mộc Hàn Hạ im lặng vài giây mới trả lời: "Tôi không đến đó nữa."

Về đến khách sạn đang ở, cô không lên phòng ngay mà đứng dưới hè phố, gọi điện cho Phương Trùng Châu. "A lô! Chú Phương, chú có bận không ạ? Không có việc gì, cháu gọi điện là để chào chú... Mấy hôm nữa cháu đi rồi. Vâng, khi nào có dịp cháu sẽ mời chú ăn cơm... Không, chú phải để cháu mời đấy."

Cô ngược nhìn bầu trời: "Cháu đã nghĩ thông suốt rồi. Cháu đã nhìn ra con đường trong trái tim mình. Cháu sẽ không do dự và hối hận."

"Bệnh tình của Bert có chuyển biến tốt? Ông ấy có khả năng tỉnh lại sao? Thế thì tốt quá. Vâng... khi nào sang Mỹ, cháu sẽ đi thăm ông ấy."

Không biết Lão Phương nói gì ở đầu dây bên kia, Mộc Hàn Hạ im lặng vài giây rồi hạ giọng: "Lần này cháu sẽ giải quyết dứt khoát."

Sau khi cúp máy, cô đứng bất động hồi lâu.

Nước Mỹ, đại học New York, Bert... dường như là những chuyện rất xa xôi. Cô chợt nhớ tới những đêm ái ân nồng nhiệt, nhớ tới cảnh mỗi buổi sáng trước khi đi làm, anh thường đặt nụ hôn lên trán cô, nhớ tới chuyện anh âm thầm ôm cô từ phía sau... Tất cả những hình ảnh này đều khắc sâu trong trái tim cô, đều là thứ mà cô tham lam muốn có được.

Cô đứng giữa ngã ba đường, dù biết rõ đi hay ở đều được, chỉ có đứng nguyên tại chỗ là sai lầm, vậy mà cô vẫn không chịu rời bước. Tuy nhiên, cuộc đời có nhiều sự tình ngộ đến trong một khoảnh khắc. Như vừa rồi cô đánh mất lý trí, suýt nữa mò đến khách sạn có anh và Tiết Ninh. Lúc ở trên xe taxi, cô chợt hiểu ra một điều. Việc anh có tiếp xúc với Tiết Ninh, có nói chuyện với cô ta hay không, sau này anh có diễn trò với người phụ nữ khác, có rơi vào cảnh ý loạn tình mê hay không đã chẳng còn quan trọng nữa. Bởi vì mầm mống của sự chán ghét và thất vọng đã chôn sâu trong trái tim cô.

Cô không dưới một lần tự hỏi bản thân, rốt cuộc mình nên đi về phương hướng nào của cuộc đời gần gũi này. Bây giờ cô đã biết rồi.

Trong kỳ thi đại học nhiều năm trước, cô từng bị số phận vứt bỏ. Cô là người xuất sắc nhưng lại rơi xuống đáy vực của cuộc đời. Hồi ở thành phố Giang, cô bị Mạnh Cường vứt bỏ. Trong tình yêu, rồi một ngày nào đó, cô cũng sẽ bị Lâm Mạc Thần vứt bỏ. Cô không thể dừng lại. Cô cần phải tiến về phía trước, đi tới một nơi bao la rộng lớn hơn. Bởi vì trong cuộc đời này, cô không muốn tiếp tục làm quân cờ bỏ đi của người khác nữa.

Buổi tối hôm ấy, Lâm Mạc Thần về đến khách sạn đã là nửa đêm. Thấy người phụ nữ nằm trên giường không có phản ứng, anh nhẹ nhàng đóng cửa, cởi giày và cởi áo khoác treo lên mắc. Sau đó, anh đi tắm rồi lên giường. Mộc Hàn Hạ nằm thẳng, chân tay duỗi ra. Lâm Mạc Thần bắt giắc mỉm cười. Bây giờ anh đã nắm được thói quen khi ngủ của cô. Nếu ngủ say, cô sẽ nằm thẳng. Còn nếu giả vờ ngủ, cô sẽ quay lưng về phía anh. Không biết hành động đó là sự kháng cự hay tự bảo vệ bản thân? Lâm Mạc Thần nằm nghiêng, vòng tay qua thắt lưng Mộc Hàn Hạ, nắm lấy tay cô rồi nhắm mắt.

Nửa đêm, Mộc Hàn Hạ bỗng giật mình tỉnh giấc. Căn phòng tối mờ mờ, hơi thở của Lâm Mạc Thần vờn quanh tai cô, còn cơ thể ấm nóng của anh áp vào người cô.

Mộc Hàn Hạ chầm chậm ngoảnh đầu về phía người đàn ông, chỉ nhìn thấy đường nét mơ hồ của gương mặt anh. Một luồng khí lạnh lẽo đột ngột trào dâng trong lòng, cô kéo tay anh khỏi người mình, xuống giường, thay quần áo, sau đó bắt đầu thu dọn hành lý. Có lẽ do đêm khuya thanh vắng nên tâm trạng của con người cũng trở nên hỗn độn. Đầu óc Mộc Hàn Hạ mù mờ, nhưng cũng tựa như tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Sau khi thu dọn xong quần áo, cô đi lấy vật dụng cá nhân. Cô nghĩ, cô không nên để lại bất cứ dấu vết nào chứng tỏ mình từng sống ở đây. Nhưng đang nhét khăn mặt và bộ đồ ngủ vào va li, tay cô đột nhiên bị giữ chặt.

Mộc Hàn Hạ giật mình, nhìn xuống bàn tay đàn ông mạnh mẽ đó. Thân thể của anh cũng ở ngay sau lưng cô. Giây tiếp theo, tất cả đèn trong phòng được bật sáng. Có chút không thích ứng với ánh sáng đến đột ngột nên Mộc Hàn Hạ giơ tay che mắt. Kết quả, cánh tay này của cô cũng bị anh túm lấy.

Sau đó, anh xoay người cô về phía mình. Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn anh, viền mắt hơi ươn ướt. Lâm Mạc Thần cũng nhìn cô đắm đắm, ánh mắt anh sâu thẳm và tĩnh lặng.

Anh đột nhiên mỉm cười, mở miệng trước: "Nửa đêm nửa hôm, em làm gì vậy? Tìm đồ để ngày mai tìm sau, em mau về giường đi!"

Mộc Hàn Hạ bất động. Lâm Mạc Thần không đổi sắc mặt, giơ tay ôm vai cô. Cô muốn thoát ra nhưng anh đã sớm có sự chuẩn bị, càng siết chặt cánh tay, khóa cô trong lòng mình. Nước mắt chảy dài xuống gò má, Mộc Hàn Hạ nói nhỏ: "Lâm Mạc Thần, không phải em đang tìm đồ. Em có chuyện muốn nói với anh." Gương mặt anh không có bất cứ biểu cảm nào. Mộc Hàn Hạ thở hắt ra, cổ họng và lồng ngực đau buốt vô ngần.

"Bây giờ muộn rồi." Lâm Mạc Thần cất giọng trầm trầm: "Có chuyện gì ngày mai nói sau, Ngày mai anh định đưa em ra ngoài ô chơi, đến đó rồi chúng ta nói chuyện."

Mộc Hàn Châu chẳng thể thốt ra lời. Một lúc sau, cô đáp: "Được, cứ như vậy đi."

Lâm Mạc Thần tắt hết đèn trong phòng. Căn phòng tức thì trở lại tối om. Anh dắt tay cô đi về giường ngủ.

Toàn thân Mộc Hàn Hạ lạnh toát, các đốt ngón tay cứng đờ. Cô nằm xuống giường, anh cũng nằm bên cạnh, hai người đều bất động. Một lúc sau, cô xoay lưng về phía anh. Lâm Mạc Thần gần như cùng lúc, kéo mạnh cô vào lòng. Anh luôn một cánh tay dưới cổ Mộc Hàn Hạ, tay kia ôm thắt

lưng cô. Mộc Hàn Hạ chẳng thể nhúc nhích, đành để mặc anh "giam cầm"
cô suốt đêm dài.

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Hôm này là một ngày thời tiết âm u, hàng cây bên dưới khách sạn cũng đặc biệt tĩnh lặng. Mộc Hàn Hạ đi theo Lâm Mặc Thần xuống bãi đỗ xe. Từ xa, cô đã nhìn thấy chiếc Cayenne màu đen quen thuộc, ngay cả biển số cũng không thay đổi. Mộc Hàn Hạ hơi kinh ngạc.

Anh liền hỏi: "Sao thế?"

"Không có gì." Cô đáp: "Anh lấy lại được xe là tốt rồi."

Trên đường đi, Lâm Mặc Thần hoàn toàn im lặng. Mộc Hàn Hạ âm thầm liếc qua gương mặt anh. Có lẽ do đêm qua ngủ ít nên đôi mắt anh trũng sâu, thần sắc lộ vẻ mệt mỏi.

"Thật ra...chúng ta đâu cần đi ra ngoài, cứ ở khách sạn nói chuyện cũng được." Cô lên tiếng, nhưng nói xong mới nghĩ tới một điều, ở trong căn phòng hai người đêm đêm hoan ái thì không ổn chút nào.

Quả nhiên, Lâm Mặc Thần lắc đầu: "Nơi đó không được."

Mộc Hàn Hạ dõi mắt lên bầu trời. Bây giờ đã là mùa xuân nhưng thời tiết vẫn còn giá lạnh. Cây cối đã đâm chồi nảy lộc nhưng vào những ngày âm u thế này, khu vực ngoại ô vẫn toát ra vẻ đìu hiu, hoang vắng.

Lâm Mặc Thần lái xe khoảng hai tiếng đồng hồ, đưa cô tới một khu vực rừng cây rậm rạp. Sau đó, anh rẽ vào một con đường đất nhỏ, cứ thế tiến sâu vào bên trong. Hai bên đều là cây cối cao bằng đầu người, xung quanh xuất hiện nhiều đầm nước và một con sông nhỏ ngoằn ngoèo. Bên lề đường cắm một tấm biển, đề: "Khu đầm lầy sông lún".

"Chúng ta đi đâu vậy?" Cô hỏi.

"Nghe nói ở khu đầm lầy mới xây dựng một khách sạn, phong cảnh rất hữu tình." Anh đáp.

Mộc Hàn Hạ lặng thinh. Cô nhanh chóng nhìn thấy khách sạn đó. Khách sạn là một quần thể kiến trúc gồm nhiều ngôi nhà nhỏ nằm giữa đầm nước và vô số cây lau sậy ở xung quanh, mang lại cảm giác như đang ở "thế ngoại đào nguyên".

Lâm Mạc Thần đi tới quầy lễ tân làm thủ tục nhận phòng, còn Mộc Hàn Hạ đợi ở đại sảnh. Cô dõi theo bóng lưng anh, nghĩ thầm: Cả hai sẽ ở lại đây đêm nay ư? Không, chỉ có mình anh thôi. Sống mũi hơi cay cay nhưng cô lập tức đè nén tâm trạng.

Cô nhân viên lễ tân cười nói: "Bên nhà hàng đang có bữa trưa đấy, đều là món ăn đặc sắc của bản địa. Món cá được bắt ở dưới đầm, bên ngoài không có đâu. Anh chị có thể dùng thử."

Lâm Mạc Thần liếc nhìn Mộc Hàn Hạ, đáp: "Được thôi."

Bây giờ đã là buổi trưa, trong khi từ tối qua đến giờ, hai người chưa có thứ gì vào bụng. Lâm Mạc Thần quay lại chỗ cô, nói: "Chúng ta ăn cơm trước đã." Rồi đi thẳng về phía nhà hàng. Mộc Hàn Hạ đành đi theo anh.

Bây giờ không phải mùa du lịch, lại là ngày thường nên nhà hàng rất vắng vẻ. Lâm Mạc Thần ngồi xuống, gọi một loạt các món. Mộc Hàn Hạ liền can ngăn: "Đủ rồi, chúng ta làm sao ăn hết được?"

Nhân viên phục vụ tán thành: "Chỉ có hai anh chị, không ăn hết từng ấy món đâu."

Lâm Mạc Thần đóng quyển thực đơn, trả lại cho nhân viên phục vụ: "Gọi cũng gọi rồi, cậu bảo nhà bếp nấu nhanh một chút."

Mộc Hàn Hạ im lặng, đôi mắt ra ngoài cửa sổ. Thức ăn nhanh chóng được bày đầy một bàn. Lâm Mạc Thần ăn rất chậm và bình thản. Còn Mộc Hàn Hạ chẳng có tâm trạng thưởng thức.

Cô chợt nhớ đến hôm mới tới Bắc Kinh, lần đầu tiên anh đưa cô tới nhà hàng cao cấp, anh cũng gọi nhiều món như vậy. Cô ngăn anh, bảo ăn không hết. Anh nói với cô: "Tôi không thích lãng phí, ăn không hết thì cô gói mang về."

Lúc đó, liệu có phải anh thấy cô nghèo túng nên động lòng trắc ẩn, cố tình gọi nhiều món cho cô ăn rồi còn có đồ mang về hay không?

Mộc Hàn Hạ gắp một miếng cá đặc sản bỏ vào miệng, đột nhiên không cảm nhận được bất cứ mùi vị gì ngoài vị chua chát ở cổ họng. Cô chậm chậm nuốt từng miếng một cách khó nhọc.

Lâm Mạc Thần ăn rất ít, gần như mỗi món chỉ ném một miếng rồi buông đũa. Đợi cô ăn xong, anh mới nở nụ cười nhàn nhạt: "Chúng ta ra ngoài đi dạo đi."

Mộc Hàn Hạ khẽ "vâng" một tiếng.

Bên ngoài khách sạn có một hành lang dài lát sàn gỗ ngoằn ngoèo trên mặt nước, bên cạnh đều là lau sậy và lá sen.

Trên hành lang, ngoài bọn họ không có bất cứ người nào khác. Buổi trưa, bầu trời sáng hơn một chút nhưng phía xa xa vẫn một màu xịt.

Đi một đoạn, Mộc Hàn Hạ tìm đề tài nói chuyện: "Tại sao nơi này lại gọi là khu đầm lầy sông lún?"

"Nghe nói lục địa lún xuống, sông cũng lún xuống, cuối cùng trở thành đầm lầy." Anh đáp.

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, chỉ thấy rừng cây xanh mướt và những đầm nước như không có tận cùng.

"Tại sao em lại bỏ đi?" Lâm Mạc Thần đột nhiên hỏi. Mộc Hàn Hạ nhất thời lặng thinh.

Anh nhìn cô, cười lạnh: "Vẫn là chuyện hôm đó, em không thể vượt qua khúc mắc có đúng không? Thế thì những ngày qua, sao em còn sống cùng anh? Mộc Hàn Hạ, điều này có nghĩa là gì hả?"

Viên mắt Mộc Hàn Hạ ngân ngấn nước. Dù có trăm cái miệng, cô cũng khó biện minh. Cô phải nói gì chứ? Nói em muốn ở bên anh thêm một khoảng thời gian, hay bảo em thật sự ích kỷ, em không thể bỏ qua chuyện đó, nhưng cũng khao khát, đồng thời chẳng có cách nào từ chối anh? "Em xin lỗi." Cuối cùng, cô nói nhỏ.

Lâm Mạc Thần lại cười: "Thật không ngờ anh cũng có ngày bị đàn bà đùa giỡn. Bây giờ anh có lỗi với em một lần, em phụ anh một lần, chúng ta coi như huề đúng không?" Ngữ khí của anh có phần hung dữ khiến Mộc Hàn Hạ nhất thời không dám trả lời. Bên dưới mặt nước có tiếng ếch kêu trên những phiến lá sen, tiếng lau sậy đung đưa trong gió. Hai người lặng lẽ đứng đối diện nhau ở một góc hành lang vắng lặng.

Một lúc sau, Lâm Mạc Thần lên tiếng: "Em định đi đâu? Dù chia tay...chúng ta vẫn còn là bạn bè. Em có cần anh giúp gì không?"

Mộc Hàn Hạ lắc đầu: "Không, em không cần."

"Em đang giấu anh chuyện gì đó đúng không?" Anh hỏi tiếp.

Mộc Hàn Hạ giật mình, ngập ngừng vài giây mới trả lời: "Chú Phương giới thiệu...em đi du học ở đại học New York...Đã có thông báo trúng tuyển rồi."

Gương mặt Lâm Mạc Thần không để lộ bất cứ biểu cảm nào. Anh cất giọng lạnh lùng: "Visa thì sao?"

"Em đang làm thủ tục." Mộc Hàn Hạ đáp khẽ.

"Tốt lắm." Anh gật đầu.

Mộc Hàn Hạ nhất thời chẳng biết nói gì.

Giọng nói lạnh lẽo của anh lại một lần nữa vang lên bên tai: "Ít nhất từ ba tháng trước, em đã bắt đầu chuẩn bị đi nước ngoài có đúng không?"

Cô lập tức giải thích: "Không, không phải như anh nghĩ đâu. Lúc đầu em cũng không nắm chắc mình có được chọn hay không nên mới giấu anh. Sau đó...Phong Thần xảy ra chuyện, làm sao em có thể mở miệng chứ."

"Khoảng thời gian này thì sao? Tối nào chúng ta cũng nằm bên nhau, mà em vẫn khó mở miệng đến thế? Không hờ một chút tin tức nào cả."

Mộc Hàn Hạ cắn môi. Anh nói thì dễ dàng, nhưng bảo cô mở miệng thế nào? Nói cô đang đấu tranh tư tưởng giữa đi và ở ư? Nói với anh thì làm sao anh để cô đi? "Đây là tương lai của em, em muốn tự mình quyết định." Mộc Hàn Hạ mở miệng một cách khó nhọc.

Sắc mặt Lâm Mạc Thần trở nên vô cùng lạnh nhạt: "Em nghĩ thông suốt là được."

Hai người nhất thời chẳng còn gì để nói. Lâm Mạc Thần đi về phía trước, Mộc Hàn Hạ chậm chậm bước theo sau. Đi một đoạn, anh lại hỏi: "Bao giờ em đi?"

"Em định ngày kia rời khỏi thành phố Lâm." Cô đáp.

"Thế thì anh không đi tiễn."

"Vâng." Nước mắt dâng tràn khóe mi nhưng cô cố đè nén.

Đúng lúc này, Lâm Mạc Thần ngoảnh đầu nhìn cô. Bầu trời và mặt nước mờ mịt đã trở thành phông nền ở đằng sau anh. Ánh mắt anh sâu thẳm và tĩnh lặng vô ngần. "Mộc Hàn Hạ, đã có người nào từng nói với em, em là một người phụ nữ hết sức tàn nhẫn hay chưa?"

Mộc Hàn Hạ mỉm cười, khóe mắt ngấn lệ: "Chưa. Anh là người đầu tiên nói như vậy."

Lâm Mạc Thần cười cười, chỉ tay vào ngực mình: "Đúng thế. Chỉ có chỗ này của tôi, em muốn đâm một nhát là có thể đâm một nhát."

Giọt lệ chảy dài xuống gò má Mộc Hàn Hạ. Giọng nói bình tĩnh của anh khiến cô có cảm giác mất khống chế trong giây lát. Cô giơ tay gạt nước mắt, cất giọng nghẹn ngào: "Chuyện em muốn nói chỉ có vậy....Em đi trước đây! Tạm biệt anh, Lâm Mạc Thần." Nói xong, cô liền quay người rời đi. Nào ngờ mới đi vài bước, cô liền bị anh kéo lại. Mộc Hàn Hạ biết rõ, cứ tiếp tục dây dưa như vậy, cả hai sẽ càng đau khổ hơn. Cô tuyệt đối không thể mềm lòng, rồi lại nhượng bộ. Thế là cô dùng toàn bộ sức lực đẩy mạnh người anh.

Bắt gặp vẻ cố chấp và tuyệt tình trên gương mặt cô, trong lòng Lâm Mạc Thần dâng trào một nỗi đau chưa từng xuất hiện trong cuộc đời. Ngón tay anh như bấm sâu vào da thịt của cô.

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, liền nhìn thấy gương mặt người đàn ông ở khoảng cách rất gần. Trong đôi mắt thâm trầm mà cô ngưỡng mộ thấp thoáng ánh lệ.

Lý trí của Mộc Hàn Hạ sụp đổ, toàn thân cô như pho tượng đá, bất động trong phút chốc.

Thế nhưng, giây tiếp theo, ánh mắt Lâm Mạc Thần vụt qua một tia còn tàn nhẫn hơn cô. Sau đó, anh đột nhiên ôm lấy cô rồi cùng nhau nhảy xuống nước.

Mộc Hàn Hạ chưa kịp có phản ứng, người đã chìm xuống dưới, thứ nước tanh nồng chui cả vào lỗ mũi. Xung quanh toàn là thân và rế thực vật, quần lấy chân cô, khiến cô không thể thoát khỏi.

Cảm giác ngạt thở và đau đớn nhấn chìm cô ngay tức thì. Mộc Hàn Hạ ra sức vùng vẫy. Đúng lúc này, một cánh tay đàn ông không biết từ đâu ra, ôm lấy thắt lưng cô. Mộc Hàn Hạ vừa hận vừa sợ, muốn đẩy anh ra nhưng càng ôm chặt anh theo bản năng.

Lâm Mạc Thần mặc kệ nỗi thống khổ của cô, hôn cô ngẫu nhiên ở dưới nước. Mộc Hàn Hạ vô cùng khó chịu, nước bắn, cây cỏ và sức mạnh của anh tựa như dội cả vào lồng ngực cô, khiến cô âm thầm bật khóc.

Cuối cùng, anh cũng không nỡ giày vò cô thêm nữa nên kéo cô lên khỏi mặt nước. Mộc Hàn Hạ đẩy anh ra, bám vào mép hành lang, cố gắng trèo lên. Lâm Mạc Thần liền đỡ lấy người cô, đẩy cô lên trên. Toàn thân ướt sũng, Mộc Hàn Hạ ngồi bệt xuống sàn gỗ. Lâm Mạc Thần cũng nhanh chóng trèo lên, quần áo trên người anh ướt sũng.

Không thể chịu đựng thêm một giây một phút nào nữa, cô đứng dậy đi về lối cũ. "Lâm Mạc Thần, chúng ta đừng gặp nhau nữa. Tôi sẽ vĩnh viễn không gặp anh. Chúng ta xong rồi, xong một cách triệt để. Chúng ta không bao giờ có tương lai, anh đừng tìm tôi, đừng bao giờ đi tìm tôi nữa." Sau khi thốt ra những lời này, cô chạy thực mạng ra bên ngoài.

Thì ra ngọn gió xuân lạnh đến thế, khiến cô như ở trong hầm băng, xương cốt đau buốt vô cùng. Nước mắt chảy giàn giụa nhưng trái tim cô như được giải thoát, cũng đồng thời đánh mất tia hy vọng nhỏ nhoi chôn sâu tận đáy lòng.

Mộc Hàn Hạ chạy mãi, chạy mãi. Đằng sau không hề có tiếng bước chân, chứng tỏ anh không đuổi theo cô. Chạy đến cổng khách sạn, cô liền nhìn thấy một chiếc taxi đang trả khách. Cô lập tức mở cửa sau xe, ngồi vào trong. Người tài xế kinh ngạc khi nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt và bộ dạng thảm hại của cô. Mộc Hàn Hạ cất giọng bình tĩnh: "Anh mau lái xe đi!"

Lâm Mạc Thần đứng yên một lúc rồi chạy như bay tới bãi đỗ xe, nổ máy, lao về phía con đường đất.

Tuy nhiên, xung quanh đều là một màu xanh vô cùng vô tận, đâu có bóng dáng của Mộc Hàn Hạ. Cuối cùng, Lâm Mạc Thần đột nhiên đánh tay lái, khiến chiếc Cayenne đâm xuống đầm lầy, hoàn toàn bị mắc kẹt. Anh không xuống xe, cũng chẳng nổ máy. Bốn bề vô cùng yên tĩnh, không một bóng người.

Nhiều tiếng đồng hồ sau, cho tới khi ánh hoàng hôn như tấm màn phủ xuống khu vực hoang vu này, một chiếc nhẫn bị ném ra khỏi cửa xe ô tô, rơi tõm xuống nước.

Rèm cửa sổ kéo kín mít, trong phòng tối om, không phân biệt được là ngày hay đêm. Lúc tỉnh giấc, trán Lâm Mạc Thần vẫn còn nóng hầm hập, đầu óc quay cuồng, thân thể lơ lửng như trên mây.

Anh ngồi dậy bật đèn, phát hiện căn phòng đặc biệt trống trải. Hành lý và đồ dùng của Mộc Hàn Hạ đã biến mất. Hôm qua, khi anh quay về, căn phòng đã không còn bất cứ vết tích nào chứng tỏ sự tồn tại của cô.

Biết mình cần phải ăn chút gì đó, Lâm Mạc Thần liền đi mở tủ lạnh. Đập vào mắt anh là hộp sữa tươi uống dở mà hai ngày trước anh mua cho Mộc Hàn Hạ. Cô chẳng hiểu biết, toàn uống sữa bột pha nhanh sản xuất trong nước. Kể từ lần cô bảo anh không thích uống rượu vang, anh liền đi siêu thị chuyên bán đồ cao cấp mua loại sữa này cho cô. Cô rất thích, lần nào uống

cũng xuýt xoa khen vừa ngon vừa thơm. Chỉ có điều, do công việc bận rộn nên cách dăm ba hôm, anh mới nhớ mua cho cô. Mãi tới thời gian gần đây, ngày nào anh cũng chăm chỉ đi mua.

Lâm Mạc Thần lấy hộp sữa ra ngoài, ném vào thùng rác. Cả hoa quả, kẹo, sữa chua...do cô mua, anh cũng vứt hết. Đến khi tủ lạnh trống không, anh đóng lại rồi đi đến bên bàn sách, mở ngăn kéo, hơi sững người khi nhìn thấy đồng thuốc hạ sốt, thuốc cảm, thuốc kháng viêm, cao dán ở bên trong.

Anh nhớ cô từng đặc ý khoe với anh: "Bởi vì sống một mình nên dự trữ thuốc là một thói quen em rèn được từ lâu. Xin hãy gọi em là "tiểu năng thủ"* của gia đình." (*Tiểu năng thủ: người giỏi giang bé nhỏ.)

Lâm Mạc Thần lấy ra viên thuốc hạ sốt và thuốc kháng viêm, cứ thế nuốt chày.

Đúng lúc này, Tôn Chí gọi điện thoại: "Bao giờ sếp mới đến công ty? Cuộc họp sắp bắt đầu rồi?" Lâm Mạc Thần uống một hớp nước ấm, quay về giường nằm mới lên tiếng: "Hôm nay tôi nghỉ, các anh tự xử lý đi."

"Hả?" Tôn Chí có chút bất ngờ, bởi Lâm Mạc Thần chưa bao giờ bỏ bê công việc vì bất cứ nguyên nhân gì: "Sếp vẫn ổn đấy chứ?"

"Tôi không sao."

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Mạc Thần giơ tay bóp vùng trán đau nhức rồi cầm máy bàn của khách sạn gọi cơm.

Đồ ăn nhanh chóng được mang lên, anh làm vệ sinh cá nhân rồi ngồi xuống ăn từ từ. Vừa ăn hết bát cơm, anh đột nhiên cầm thùng rác bên cạnh, nôn hết vào trong đó.

Anh lấy cốc nước súc miệng, lại nằm xuống giường tiếp tục ngủ li bì.

Đến lúc Lâm Mạc Thần tỉnh giấc đã là sáng sớm ngày hôm sau. Vào một khoảnh khắc nào đó, anh bỗng mở mắt. Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong não bộ là, hôm nay là ngày Mộc Hàn Hạ ra đi.

Lâm Mạc Thần cầm đồng hồ lên xem, mới sáu giờ mười phút. Anh sờ trán, thấy hơi ẩm hấp chứ không nóng như hôm qua. Anh xuống giường, thay sơ mi và comple, thắt cà vạt chỉnh tề, chuẩn bị đi làm.

Buổi sáng, đường phố hết sức vắng vẻ, sương mù vẫn chưa tan hết. Rõ ràng hai bên đường có vô số tòa nhà cao tầng, vậy mà Lâm Mạc Thần lại có ảo giác như đang lái xe giữa chốn đồng hoang không một bóng người. Đến ngã tư gặp đèn đỏ, anh liền dừng lại, ngón tay gõ gõ lên vô lăng. Sau đó, anh ngẩng đầu, dõi mắt về phương hướng sân bay ở phía nam. Lúc này, sương mù đã tan biến, bầu trời trong xanh không một gợn mây. Trên không trung xuất hiện một chiếc máy bay nhỏ xíu, đang lạng lẽ tiến vào tầng mây.

Đèn xanh bật sáng. Lâm Mạc Thần bất động vài giây rồi đánh tay lái về phía sân bay.

Hơn bảy giờ, di động đổ chuông, lại là Tôn Chí gọi tới. Thật ra Tôn Chí cũng rất khó xử, phía MK mới rót vốn chưa bao lâu, bọn họ cần nghĩ cách đổ tiền hoặc thông qua biện pháp kỹ thuật giải quyết vấn đề của miếng đất thứ hai, việc hợp tác với Dung Duyệt trong quá trình khai thác lô đất A bên ngoài vẫn giữ quan hệ hữu hảo nhưng cần thận trọng.....

Vào thời điểm then chốt này, Lâm Mạc Thần mà vắng mặt, công ty chẳng khác nào rã mất đầu.

Vậy mà anh mặc kệ, hai ngày liền không lộ diện nên Tôn Chí có chút lo lắng trong lòng. "Hôm nay sếp có đến công ty không?"

Tôn Chí hỏi. "Tôi đang trên đường đến sân bay." Anh đáp.

Tôn Chí bỗng dưng có dự cảm không tốt. Nếu là việc công cần Lâm Mạc Thần đến sân bay thì anh ta sẽ biết ngay. Anh ta không biết có nghĩa là chuyện riêng tư. Lại nhớ tới thái độ bất thường của Lâm Mạc Thần trong những ngày vừa qua, anh ta liền hạ giọng khuyên giải: "Lâm tổng, thật ra phụ nữ rất dễ mềm lòng. Cho dù tính Giám đốc Mộc quyết liệt hơn người khác nhưng khi xảy ra mâu thuẫn, chỉ cần sếp chịu cúi đầu, dỗ ngọt là xong ngay. Hai người đến với nhau cũng không phải chuyện dễ dàng. Bọn tôi còn đang chờ tin vui của hai người đây này."

Lâm Mạc Thần ở đầu bên kia cười khẽ một tiếng: "Người đã muốn bỏ đi sớm muộn cũng đi nên khỏi cần ép ở lại. Tôi đi tiễn cô ấy, coi như trọn tình trọn nghĩa." Nói xong, anh liền cúp máy.

Tôn Chí ngậy ra vài giây, cuối cùng chỉ biết thở dài.

Sân bay của thành phố Lâm tuy không lớn nhưng bố trí rất khoa học và thoáng đãng. Mộc Hàn Hạ vẫn chưa làm xong visa, hôm nay cô chỉ rời khỏi thành phố Lâm. Nhưng bất kể đi chuyến bay nào cô cũng phải qua cửa kiểm soát an ninh.

Lâm Mạc Thần ngồi ở vị trí bên cạnh cửa sổ trong quán café trên tầng hai. Từ nơi này, anh có thể quan sát toàn bộ cửa kiểm soát an ninh ở bên dưới. Thực ra nếu Mộc Hàn Hạ xuất hiện, anh cũng chẳng rõ bản thân liệu có xuống dưới chào tạm biệt hay chỉ dõi theo hình bóng cô cho đến khi cô rời đi.

Sáng nay trước khi ra cửa, Lâm Mạc Thần đã uống thuốc nên bây giờ cơn buồn ngủ ập đến. Anh gọi hết cốc cafe đen này đến cốc cafe đen khác, từ từ uống hết. Sân bay nườm nượp người, ai nấy đều hơn hớn khi đoàn tụ, bịn rịn khi chia tay hay đi lại vội vã, nhưng anh vẫn không thấy bóng dáng của Mộc Hàn Hạ.

Lâm Mạc Thần ngồi đợi từ sáng đến chiều. Dạ dày sôi sục mà anh không muốn ăn bất cứ thứ gì nên chỉ gọi một bát canh nóng.

Thấy anh ngồi một chỗ cả ngày, sắc mặt lạnh lẽo, nhân viên phục vụ cũng không dám quấy rầy.

Uống xong bát canh, Lâm Mạc Thần mới cảm thấy dễ chịu một chút. Anh tựa vào thành ghế, tiếp tục quan sát bên dưới. Sau đó, anh chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Anh ngủ rất sâu, hoàn toàn không có cảm giác gì.

Tới mười một giờ đêm, nhân viên phục vụ nhẹ nhàng đánh thức anh: "Xin lỗi quý khách, chúng tôi phải đóng cửa rồi."

Lâm Mạc Thần ngồi thẳng người, đôi mắt ra bên ngoài cửa sổ. Nửa đêm, sân bay chỉ lác đác vài người, vừa yên tĩnh vừa lạnh lẽo. Anh liền cầm áo khoác đi xuống dưới. Lúc ra cổng sân bay, anh lại ngoảnh đầu về phía sau rồi mới rời đi.

Lâm Mạc Thần nhanh chóng về đến khu vực nội thành. Thành phố Lâm có cuộc sống về đêm hết sức náo nhiệt, đèn điện sáng choang. Anh lấy điện thoại, ngập ngừng vài giây rồi gọi điện cho Phương Trường Châu. "Phó Thị trưởng Phương, muện như vậy còn làm phiền chú, cháu thành thực xin lỗi. Cháu là Lâm Mạc Thần. Cháu muốn hỏi chú, hôm nay Mộc Hàn Hạ bay chuyến nào ạ?"

Lão Phương bị cuộc điện thoại của anh đánh thức nhưng ông không tỏ ra tức giận. Ông chỉ hơi ngạc nhiên, sau đó bình tĩnh trả lời: "Tiểu Mộc đi từ hôm qua rồi."

Lâm Mạc Thần đôi mắt về phía trước: "Vâng, cháu cảm ơn chú."

"Khoan đã." Lão Phương nói: "Lâm Mạc Thần, chuyện của hai đứa, người ngoài không nên xen vào. Nhưng tôi cũng được coi là bậc trưởng bối

của Tiểu Mộc, nói những câu này cũng không phải quá đáng. Đó quả thật là một con đường càng rộng mở, càng tươi sáng hơn đối với Tiểu Mộc. Cậu đã từng gặp vô số cảnh đẹp trên thế giới thì cũng nên thông cảm với cô bé. Đời người rất dài, gặp gỡ và phân ly đều là vô thường. Tôi nghĩ, cậu đừng hỏi Tiểu Mộc đi đâu. Tương lai nếu có duyên và vẫn còn tình cảm, hai đứa thế nào cũng có cơ hội nối lại. Tới lúc đó, có lẽ hai đứa sẽ càng thích hợp với đối phương và mối quan hệ sẽ càng tốt đẹp hơn. Cậu nên trân trọng những thứ Tiểu Mộc để lại cho cậu, hãy luôn giữ sự cảm kích trong lòng. Cậu nhớ đừng bao giờ để bản thân mệt mỏi với quá khứ, mà hãy tiến về phía trước. Chắc chắn Tiểu Mộc cũng sẽ làm như vậy. Như thế, trong tương lai mỗi khi hồi tưởng lại ân tình của cô bé, cậu mới không cảm thấy hổ thẹn một cách vô ích."

Sau khi cúp máy, huyết thái dương của Lâm Mạc Thần bỗng giật giật và đau buốt. Anh lơ mơ cảm thấy lời nói của Phương Trùng Châu ám chỉ điều gì đó nhưng do thể xác và tinh thần đang ở trong tình trạng kiệt quệ nên anh không muốn suy nghĩ sâu hơn,

Anh tiếp tục lái xe về khách sạn. Anh nghĩ: Lão Phương nói đúng, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, con người nên tiến về phía trước. Chuyện này đừng lại ở đây thôi, không cần nhắc tới nữa.

Tuy nhiên, tất cả tựa như sự an bài của số phận mà anh không thể kháng cự, điện thoại của anh bất chợt đổ chuông, phá vỡ không khí tĩnh lặng. Là một cuộc gọi từ nước Mỹ, Lâm Mạc Thần dừng xe bên lề đường, nhanh chóng bắt máy. Đầu kia vang lên giọng nói khàn khàn, phát âm tiếng Anh theo kiểu Mỹ rất chuẩn: "Hello, cậu là Jason Lin phải không?"

"Đúng vậy" Lâm Mạc Thần đáp.

Bert khẽ "hừ" một tiếng, nhưng thanh âm vẫn rất vui vẻ: "Con bé Summer, bạn gái cậu đâu rồi? Tại sao tôi gọi điện cho con bé, hệ thống lại báo đổ điện thoại không tồn tại?"

"Tôi không rõ." Lâm Mạc Thần máy móc trả lời.

Bert có chút không vui: "Này cậu nhóc, cậu tỏ thái độ đó với ân nhân cứu mạng của mình đấy à? Tôi là Bert, Chủ tịch hội đồng quản trị của MK đây."

"Ngài tìm tôi có việc gì ạ?" Anh hỏi

Lúc này, giọng điệu của Bert mới dịu đi, đồng thời lộ vẻ chân thành: "Tôi tìm Summer là để cảm ơn con bé. Lẽ nào con bé không kể với cậu sao? Cô gái như thiên thần đó nói với tôi, cuộc đời có rất nhiều thứ không nhất thiết dùng lợi ích để báo đáp. Tôi làm chuyện tốt thì sẽ được báo đáp bằng những điều tốt đẹp. Sau khi tôi giúp cậu, kỳ tích đã xuất hiện. Tình trạng bệnh tình của tôi vốn vô phương cứu chữa, ngay cả bác sĩ cũng không mấy lạc quan. Vậy mà lần này, tôi vẫn có thể tỉnh lại, thậm chí còn có chuyển biến tốt. Tôi muốn nói với con bé, đây là sự báo đáp tốt đẹp nhất mà tôi nhận được trong cuộc đời."

Lâm Mạc Thần im lặng lắng nghe. Đầu bên kia vang lên tiếng nói chuyện của người khác, Bert lẩm bẩm câu gì đó rồi lại nói vào điện thoại: "Tôi phải cúp máy đây. Chàng trai trẻ, cậu nhớ hãy đối xử tốt với Summer đấy. Con bé đã bám theo tôi nhiều ngày nên cậu mới nhận được khoản đầu tư đó. Sự dũng cảm và nghị lực của con bé là điều cậu không tưởng tượng nổi đâu. Một người đàn ông có thể gặp được một cô gái như vậy, đúng là điều vô cùng may mắn trong cuộc đời. Summer từng nói..." Bert cười: "Con bé hy vọng người mình yêu vĩnh viễn sống trong ánh hào quang rực rỡ, còn muốn cứu vãn tình yêu của hai đứa. Bây giờ, chắc con bé đang rất vui vẻ và hạnh phúc đúng không? Nếu tương lai may mắn kết hôn với con bé, cậu nhớ mời tôi dự lễ cưới đấy nhé."

"Được ạ." Lâm Mạc Thần đáp khẽ.

Sau khi anh cúp điện thoại, xung quanh lại trở nên vô cùng yên tĩnh. Anh ngồi một lúc rồi nổ máy, tiếp tục lái xe về phía trước. Tuy nhiên, đường phố

bỗng trở nên vô cùng trống trải, anh như đang lái xe trong mộng cảnh không có tận cùng. Mọi giác quan bỗng dừng tê liệt, anh lại không nghe thấy bất cứ âm thanh nào ở xung quanh, tầm nhìn cũng trở nên mờ mịt.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên, kéo anh từ trong mộng cảnh trở về hiện thực. Anh vội dẫn bắt máy: "A lô!"

Cuộc gọi của ai cũng chẳng quan trọng, bởi vì dù sao cũng không phải của cô ấy.

Đầu kia vang lên giọng nói có phần đặc ý và nũng nịu của em gái Lâm Thiến: "Em biết ngay anh vẫn chưa ngủ. Sao cuối tuần vừa rồi anh không gọi điện thoại cho em? Hôm qua em gọi thì anh lại tắt máy." Lâm Mạc Thần lặng thinh.

"Em vừa làm xong bài tập. Cuộc thi thử lần này, em xếp thứ ba toàn khối, không tồi đấy chứ." Lâm Thiến liền thoảng khoe với anh trai.

"Ừ."

Cuối cùng cũng nhận ra thái độ bất thường của anh trai, Lâm Thiến dè dặt hỏi: "Chuyện công ty anh vẫn chưa giải quyết ổn thỏa sao? Em nghe mẹ nói... anh đã biến nguy thành an rồi cơ mà. Bây giờ anh cứ chịu khó vất vả một chút, đợi khi nào tốt nghiệp đại học, em sẽ giúp anh tạo dựng giang sơn."

"Được." Lâm Mạc Thần vẫn trả lời ngắn gọn.

"Anh sao thế? Đừng dọa em mà." Lâm Thiến cất giọng lo lắng.

Lâm Mạc Thần hít một hơi sâu: "Anh không sao."

"Anh gặp chuyện gì phải không? Anh... đang buồn đấy à?"

Cảm thấy không thể tiếp tục trò chuyện, anh cất giọng khàn khàn: "Em ngủ sớm đi, anh còn chút việc, sẽ gọi cho em sau." Nói xong, không đợi Lâm Thiên đáp lời, anh lập tức cúp máy rồi ngắt nguồn điện thoại.

Sau đó, anh tiếp tục lái xe mà không biết mình đang đi đâu. Trên đường phố xa lạ vắng người ở thành phố quen thuộc này chỉ có chiếc ô tô của anh di chuyển trong đêm tối.

Cuối cùng, Lâm Mạc Thần dừng xe tại một đầu phố nào đó. Anh ngẩng đầu, phát hiện bên đường có một quán không biết là quán bar hay của hàng bán dần âm thanh. Chiếc loa ở ngoài cửa đang vang lên tiếng hát của một nhóm nhạc thịnh hành. Giọng nam khàn khàn tinh khiết đang thốn thức:

Anh sợ nhất không khí bỗng trở nên yên tĩnh. Anh sợ nhất sự quan tâm đột ngột của bạn bè.

Anh sợ nhất hồi ức đột nhiên trở dậy, khiến nỗi đau chẳng ngủ yên.

Anh sợ nhất bỗng dừng nghe thấy tin tức của em.

Chúng ta từng ngọt ngào, từng tốt đẹp, từng tin tưởng, từng điên cuồng, từng nồng nhiệt như thế. Sao chúng ta lại già đi trong niềm tiếc nuối và hạnh phúc của riêng mình.

Đột nhiên rất nhớ em. Em sẽ sống vui vẻ hoặc âm ỉm ở nơi đâu? Đột nhiên rất nhớ em. Hồi ức sắc nhọn khiến đôi mắt anh bỗng trở nên mơ hồ....

Lâm Mạc Thần tựa vào thành ghế, giơ tay che mặt mình, che đi giọt nước mắt nóng hổi đang từ từ chảy xuống.

Rất lâu sau này, khi em gái Lâm Thiên yêu một người đàn ông giỏi bày mưu tính kế trên chốn thương trường, anh đã nói với cô: "Càng là người đàn ông bụng dạ thâm sâu, trong tình yêu, em càng phải "lột da rút gân" cậu ta, thì mới có thể nhìn thấy trái tim chân thật của cậu ta."

"Anh đã từng bị phụ nữ "rút gân lột da" bao giờ chưa?" Lâm Thiến hỏi.

Lâm Mạc Thần trầm mặc.

Người phụ nữ đó đâu chỉ "rút gân lột da" anh, mà cô còn mang theo tất cả niềm vui và tình yêu trong cuộc đời này của anh. Kể từ thời khắc cô ra đi một Lâm Mạc Thần tiếp tục tiến về phía trước trên con đường đời, còn một Lâm Mạc Thần khác vĩnh viễn dừng lại trên con đường từ sân bay trở về vào buổi tối hôm ấy. Anh ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy bầu trời tối đen, cúi đầu chỉ thấy một chút ánh sáng đơn độc.

* * *

Đường phố tràn ngập ánh sáng, bầu trời rất cao và trong xanh, mọi người đều mặc đồ mùa hè mát mẻ, đi lại một cách vội vã. Mộc Hàn Hạ lặng lẽ bước đi trong thành phố tập hợp đầy đủ yếu tố của các đô thị phần hoa trên thế giới này. Sau đó, cô dừng lại trước một ngôi nhà quét sơn màu cafe ở góc phố, kiểm tra tấm biển đề số nhà rồi bấm chuông.

Mộc Hàn Hạ đợi mấy phút, cửa mới mở ra. Cô hơi ngậy ra khi nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi có diện mạo của người châu Á ngồi trên xe lăn ở đằng sau cánh cửa. Anh ta có dáng người cao gầy, trên đùi đắp một tấm thảm mỏng, dù bây giờ đang là mùa hè.

"Xin hỏi, có phải ở đây cho thuê nhà không ạ?" Cô hỏi bằng tiếng Anh.

Người đàn ông gật đầu: "Đúng rồi. Chào cô! Cô là người Trung Quốc, Nhật Bản hay Hàn Quốc vậy?" Mộc Hàn Hạ mỉm cười, đáp: "Tôi là người Trung Quốc."

Người đàn ông cũng cười, nói tiếng Trung với cô: "Tôi cũng là người Trung Quốc, mời cô vào xem nhà."

Chủ nhà tên là Trương Tử. Ban đầu, Mộc Hàn Hạ còn hơi e ngại khi thuê phòng của một người đàn ông độc thân nhưng sau một hồi tiếp xúc, cô đã dẹp bỏ nỗi lo đó. Nhà của Trương Tử là một căn hộ khép kín, bên trên có một gác xép nhỏ. Nơi Mộc Hàn Hạ định thuê chính là gian gác xép đó. Lúc hai người lên cầu thang, Trương Tử từ xe lăn đứng dậy một cách khó nhọc. Mộc Hàn Hạ liền hỏi: "Có cần tôi giúp không?"

Trương Tử cười nói: "Không cần đâu. Tôi đã quen rồi."

Anh ta gần như đu vào tay vịn cầu thang, nhích từng bước lên trên. Mộc Hàn Hạ chậm chậm đi theo sau anh ta.

Gác xép có diện tích rất nhỏ, chỉ đủ kê một chiếc giường đơn, một chiếc tủ nhỏ và một chiếc bàn. Tuy nhiên, ở đây lại có ô cửa sổ thấp để thông gió và có thể ngắm đường phố bên ngoài. Ngoài ra, giá thuê nhà cũng rất rẻ nên Mộc Hàn Hạ cảm thấy tương đối hài lòng. Hai người lại xuống dưới. Một đoạn cầu thang ngắn nhưng cũng phải mất mấy phút. Tầng một có phòng khách và phòng ngủ của Trương Tử. Phòng khách khá bừa bộn nhưng cũng rất sạch sẽ. Trên bàn đặt bốn chiếc máy tính, rất nhiều linh kiện và dây kim loại, bên cạnh còn có mấy chồng tài liệu dày. Có thể dễ dàng nhận ra, người đàn ông này làm công việc liên quan đến kỹ thuật.

Hai người ngồi xuống sofa. Trương Tử pha cho cô một cốc trà xanh của Trung Quốc rồi lên tiếng: "Yêu cầu của tôi đối với bạn sống cùng nhà rất đơn giản, nhưng cũng rất khắc khe. Hy vọng cô là một người thích yên tĩnh, không gây ồn ào, làm ảnh hưởng đến tôi. Ngoài ra, tôi cũng có yêu cầu về sự sạch sẽ, ngăn nắp và không được đưa bạn về đây qua đêm. Cô có làm được không?"

Mộc Hàn Hạ gật đầu: "Anh yên tâm, tôi hoàn toàn có thể tuân thủ quy định của anh."

Trương Tử lại nói: "Còn một điểm nữa, sức khỏe tôi cần sự giúp đỡ của cô."

"Không thành vấn đề." Cô lập tức trả lời.

Sau khi thỏa thuận xong việc thuê nhà, Mộc Hàn Hạ đứng dậy cáo từ. Lúc này, cô mới chú ý đến mấy khung ảnh đặt ở vị trí bắt mắt trên bàn. Trên những tấm ảnh đều xuất hiện một người phụ nữ thanh tú, có tấm cô ấy chụp một mình, có tấm chụp chung với Trương Tử, hai người ôm nhau, cùng nở nụ cười rạng rỡ. Vừa rồi Trương Tử không hề nhắc đến người phụ nữ này nên Mộc Hàn Hạ đoán, anh ta sống một mình. Lúc rời khỏi nhà anh ta, trong đầu cô chợt bật ra ý nghĩ: Nguyên nhân khiến người đàn ông tàn tật, ôn hòa này cho thuê phòng liệu có phải bởi vì cảm thấy quá cô độc khi sống một mình hay không?

Mộc Hàn Hạ nhanh chóng dọn vào căn gác xép. Nửa tháng trôi qua, tuy sống chung dưới một mái nhà nhưng hai người hiếm khi giao lưu. Mộc Hàn Hạ ở trường học cả ngày, còn Trương Tử bận rộn nghiên cứu từ sáng đến tối. Thỉnh thoảng, cô cũng nghe thấy anh ta gọi điện thoại, nói chuyện bằng tiếng Anh, toàn những thuật ngữ mà cô không hiểu.

Cũng có lúc, Mộc Hàn Hạ ngồi ở phòng khách xem kênh truyền hình của Mỹ một cách hào hứng. Trương Tử ngược lại chẳng bao giờ xem tivi, chỉ đọc những quyển sách dày cộp. Cuối tuần, Mộc Hàn Hạ xuống bếp nấu cơm. Trương Tử vui vẻ dùng bữa với cô, thậm chí còn góp tiền mua thức ăn chung nhưng cô không lấy. Thế là anh quyết định sẽ trừ vào tiền thuê nhà tháng sau của cô.

Một lần cùng ăn cơm, Trương Tử đột nhiên nói: "Vị hôn thê của tôi nấu món Trung Quốc rất ngon." "Thế ạ? Bây giờ chị ấy đang ở đâu?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

Trương Tử im lặng vài giây mới trả lời: "Cô ấy đã qua đời trong một vụ tai nạn ô tô cách đây hai năm."

"Em xin lỗi." Mộc Hàn Hạ nói nhỏ.

Trương Tử cười cười: "Không sao." Anh chi tay vào ngực mình: "Cô ấy chưa từng rời xa, mãi mãi ở chỗ này của tôi."

Mộc Hàn Hạ đột nhiên cảm thấy thức ăn trong miệng có vị đắng chát.

"Em có bạn trai chưa?" Trương Tử hỏi.

Cô nhìn xuống bát cơm, khẽ lắc đầu.

Trương Tử nói: "Hàn Hạ! Chúc em gặp được tình yêu tuyệt vời nhất."

Mộc Hàn Hạ nghèn nghẹn ở cổ họng, một lúc sau mới mỉm cười: "Em cũng chúc anh gặp được hạnh phúc mới."

Trương Tử lắc đầu: "Không, tôi không cần điều đó."

Buổi tối, Mộc Hàn Hạ nằm trên gác xép, dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Có lẽ vì những lời nói của Trương Tử, bỗng dưng cô cảm thấy, thành phố này vô cùng xa lạ, còn bản thân hết sức cô đơn. Mọi thứ của quá khứ như ban bè, quê hương, đồng nghiệp, tình yêu... đã thật sự rời xa cô. Ngoài một tương lai mờ mịt, cô chẳng còn thứ gì khác.

Nằm một lúc, Mộc Hàn Hạ cầm di động lên. Như bị trúng tà, cô mở album ảnh rồi tìm đến ảnh chụp Lâm Mạc Thần. Đó là tấm ảnh anh bị thương, nằm dưới đất, chỉ để lộ gương mặt nghiêng tuấn tú ở lần đầu tiên gặp gỡ. Trong album còn có mấy tấm khác, chụp ở khu nuôi gấu trúc. Anh đứng tựa vào lan can, mỉm cười với cô, anh cúi đầu nhìn cô chăm chú... Mộc Hàn Hạ ném điện thoại xuống giường, giơ tay bóp trán rồi nhắm nghiền mắt.

Càng tiếp xúc lâu ngày, Mộc Hàn Hạ càng xác định, Trương Tử đúng là "con mọt sách" điển hình, từ sáng đến tối chỉ biết mỗi việc nghiên cứu. Cô không hiểu về lĩnh vực của anh nhưng nhìn thấy tấm bằng Tiến sĩ của trường Princeton mà anh quẳng dưới góc bàn, cô có thể đoán ra người đàn ông này không tầm thường, lĩnh vực anh nghiên cứu cũng rất lợi hại.

Việc học tập của cô vô cùng bận rộn. Trên thực tế, Mộc Hàn Hạ có nhiều phương diện chưa đạt yêu cầu của nhà trường. Nhờ sự giúp đỡ của Lão Phương, cô mới được phá lệ tuyển chọn. Vì thế, cô phải bổ sung nhiều kiến thức, trải qua nhiều cuộc trắc nghiệm có thể chính thức nhập học, mới có thể nhận được bằng tốt nghiệp trong tương lai.

Mỗi ngày, cô đều chăm chỉ lên lớp và ôn bài. Cho dù học cấp tốc tiếng Anh trước khi xuất ngoại nhưng nhiều khi, cô nghe vẫn không hiểu. Những lúc như vậy, cô đều học đến tận đêm khuya. Ban đầu, Mộc Hàn Hạ cảm thấy đồ Tây rất khó nuốt nhưng về sau cũng quen dần. Bạn học đối xử với cô rất tốt, cũng có một chàng trai tỏ ra đặc biệt nhiệt tình nhưng cô không hề nghĩ ngợi, lập tức lui về khoảng cách an toàn tuyệt đối.

Một tháng sau khi đến nước Mỹ, Mộc Hàn Hạ bất thành linh đở bệnh. Kế cũng lạ, hôm chia tay Lâm Mạc Thần, toàn thân ướn như chuột lột mà cô chẳng bị ốm, thậm chí không cả bị cảm. Đợi đến khi cuộc sống và việc học tập ở Mỹ từ từ đi vào quỹ đạo, cô mới đột nhiên đở bệnh.

Nửa đêm hôm ấy, Mộc hàn Hạ bỗng cảm thấy khó chịu trong người. Cô phát hiện mình bị sốt cao, bụng đau nhâm nhâm, ý thức trở nên mơ hồ. Cô ngồi dậy đi tìm thuốc để uống nhưng chợt nhớ ra, mình quên không mua thuốc dự trữ.

Mộc Hàn Hạ lại nằm xuống giường, rên khê một tiếng. Sau đó, cô chìm vào một thế giới tối tăm và hỗn loạn. Đến khi cô tỉnh lại, trời đã sáng. Cô phát hiện mình đang nằm trong phòng khách sạn ở thành phố Lâm. Lâm Mạc Thần ngồi bên cạnh giường, ướm tay lên trán cô.

"Sao tự nhiên em lại bị sốt thế?" Anh chau mày hỏi.

"Em làm sao biết được. Hay là do anh chăm sóc em không chu đáo?"

Anh cười, lấy khăn mặt ướt đặt lên trán cô. Cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, cô cười híp mắt: "Cám ơn anh."

"Em hãy chăm sóc tốt bản thân, bằng không anh sẽ lo lắng đấy." Anh cất giọng nhẹ nhàng.

"Vâng." Cô đáp: "Sao hôm nay anh dịu dàng thế, thật chẳng giống anh chút nào cả."

Anh đáp: "Anh lúc nào mà chẳng dịu dàng, là em quá chậm hiểu đấy thôi."

Mộc Hàn Hạ cười, nắm lấy cánh tay anh: "Em muốn ăn đồ của cửa hàng Vương Ký ở tầng dưới, anh mau đi mua cho em đi."

"Được thôi, Summer."

...

"Hàn Hạ! Hàn Hạ!" Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai. Mộc Hàn Hạ mở mắt, liền nhìn thấy Trương Tử. Hóa ra đây chỉ là một giấc mơ tươi đẹp mà thôi. Cô rơm rớm nước mắt, ngơ ngẩn hồi lâu.

Trương Tử đưa thuốc hạ sốt và cốc nước cho cô: "Em bị sốt cao, uống tạm viên thuốc này đi. Tôi đã gọi điện cho bác sĩ rồi, anh ta sẽ nhanh chóng đến đây."

"Vâng." Mộc Hàn Hạ cầm lấy, ngồi dậy uống thuốc. "Cám ơn anh. Đúng là... làm phiền anh quá." Trương Tử nở nụ cười ôn hòa: "Em đừng khách sao."

Ngừng vài giây, anh nói tiếp: "Hàn Hạ, đừng buồn. Nếu yêu người đó, em cứ cất giấu anh ta ở trong trái tim là được. Bất kể anh ta ở đâu, em cũng thầm chúc anh ta được hạnh phúc. Làm vậy, hai người dường như vẫn luôn ở bên nhau."

"Vâng."

Thấy cô nhắm mắt, Trương Tử đứng lên, di chuyển một cách khó nhọc ra ngoài. Lúc chuẩn bị đóng cửa, anh ta vô thức ngoảnh đầu. Trong gian gác xép nhỏ, người phụ nữ nằm quay lưng về phía anh ta, dáng vẻ cô độc vô ngần.

Trương Tử nhẹ nhàng khép cửa.

Ở bên kia bờ đại dương, sau khi Mộc Hàn Hạ ra đi, Tôn Chí đợi ba ngày mới thấy Lâm Mạc Thần ra khỏi cửa khách sạn. Khi đi tới nghênh đón, anh ta không khỏi sửng sốt. Dáng vẻ của Lâm Mạc Thần tiêu tụy hơn bao giờ hết. Gương mặt anh gầy rộc, má hóp lại, đôi mắt trũng sâu, nhưng ánh mắt để lộ vẻ cứng rắn, sắc bén và lạnh lùng hơn trước.

"Lâm tổng... không sao đấy chứ?" Tôn Chí cất giọng lo lắng.

"Tôi không sao. Chúng ta đi thôi!" Anh bình tĩnh đáp.

Tôn Chí cùng anh lên ô tô, lái xe đến công ty. Kể từ lúc đó, anh luôn tiến về phía trước, cứ thế tiến thẳng về phía trước.

Năm 2008, Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ quen nhau.

Năm 2009, Mộc Hàn Hạ đi Mỹ du học. Tổng doanh thu của công ty Phong Thần đạt con số một tỷ nhân dân tệ.

Năm 2010, Phong Thần chuyển thành tập đoàn, doanh thu đạt năm tỷ nhân dân tệ.

Năm 2011, tập đoàn Phong Thần lên sàn chứng khoán.

Năm 2012, Mộc Hàn Hạ tốt nghiệp đại học New York, làm việc tại một công ty đa quốc gia danh tiếng. Phong Thần lọt top 10 tập đoàn thương mại hàng đầu của Trung Quốc.

Năm 2013, Lâm Mạc Thần bất ngờ từ bỏ mọi chức vụ của tập đoàn Phong Thần, chỉ giữ lại vị trí Chủ tịch Hội đồng quản trị. Anh giao hết công việc cho Tôn Chí và các giám đốc nghiệp vụ khác rồi quay về nước Mỹ, đảm nhiệm chức Phó Tổng Giám đốc của công ty đầu tư MK ở New York.

Năm 2015...

Bạn hỏi tôi định chờ đến bao giờ ư?

Câu trả lời của tôi là không có thời hạn, Tôi sẽ đợi khi cô ấy hoàn thành nguyện ước, trở về trong ánh hào quang rực rỡ. Lúc đó, làm sao tôi nỡ để cô ấy lại một lần nữa ra đi? HẾT TẬP 1

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đình Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Mùa xuân năm 2015.

Bây giờ hồi tưởng lại, Mặc Hàn Hạ phát hiện sáu năm trôi qua rất nhanh. Có lẽ bởi vì bận rộn nên cô mới cảm thấy thế.

Ban đầu, cô tập trung mọi tin lực vào việc học tập. Sau khi tốt nghiệp, cô bận rộn công việc. Đối với một người phụ nữ không nơi nương tựa như cô, tạo dựng được một chỗ đứng trong chốn công sở ở Mỹ quả thực không dễ dàng. Vậy mà cô đã làm rất tốt, năm nào cũng được tăng lương, trở thành một nhân vật xuất sắc trong lĩnh vực marketing. Có lúc, cô tự nhủ, mình đã có một cuộc sống như mong ước, đã tiến trên con đường mà cuộc đời cô nên đi.

Cô cũng từng có một con đường khác, con đường ấy cũng rộng mở, phong cảnh có lẽ càng khiến người ta say mê và phấn chấn hơn...

Mỗi khi nghĩ đến đây, cô đều ép bản thân thu lại tâm tư, tựa như đó chỉ là một con đường mà cô đã bỏ lỡ mà thôi.

Nhưng lúc nhàn rồi, Mặc Hàn Hạ chỉ có một việc duy nhất là đi du lịch. Cô vốn là một người thích đi đây đi đó. Trong những năm qua, sự khao khát đối với những chuyến đi càng trở nên mãnh liệt trong cô. Cô từng đi qua nhiều địa danh của nước Mỹ, cô cũng từng đi qua Nam Mỹ, châu Âu, Trung Đông... Tuy nhiên, cô chưa một lần trở lại châu Á, trở lại Trung Quốc.

Quê cha đất tổ giống như một khu cấm địa mà cô không có cách nào quay đầu. Hiện giờ, cô đã hai mươi chín, không còn là người phụ nữ non

nót nữa. Cô biết rõ, rồi một ngày nào đó, bản thân cũng sẽ về nước. Thật ra, người càng nhiều phiêu bạt sẽ càng nhớ nhà, nhớ quê hương. Cô không bao giờ có ý tưởng định cư ở nước ngoài. Do đó, khi phải quay về Bắc Kinh vì công việc, vì một số mục đích quan trọng, Mộc Hàn Hạ hoàn toàn thản nhiên đón nhận. Ở nơi sâu trong nội tâm, cô cũng biết rõ, tất cả đã trở thành quá khứ. Thành phố Bắc Kinh lớn như vậy, giới kinh doanh rộng đến thế, chắc gì cô đã gặp Lâm Mạc Thần.

Trong sáu năm qua, người đàn ông ấy chưa từng một lần xuất hiện trước mặt cô. Có lẽ, cô và anh cuối cùng cũng thật sự trở thành hai người xa lạ.

Chiếc máy bay di chuyển ổn định trong tầng mây, tiếng động cơ ù ù như gần như xa. Mộc Hàn hạ tỉnh giấc, ngáp dài rồi tháo cái chụp mắt. Cô tiếp viên phụ trách khoang hạng nhất đi đến, hơi cúi người, mỉm cười hỏi: "Quý khách có muốn uống gì không ạ?"

"Trà đen, cảm ơn cô."

"Được ạ."

Trà nhanh chóng được mang tới. Mộc Hàn Hạ vừa cầm cốc thủy tinh bốc khói nghi ngút, vừa rút trong túi xách ra một quyển tạp chí mà cô mua ở sân bay New York. Lật mấy trang, cô liền nhìn thấy chuyên đề về Tập đoàn Phong Thần Trung Quốc. Cô vừa uống trà, vừa đọc chậm chậm từng hàng một: Mr Chu Tri Tố, CEO đương nhiệm của tập đoàn Phong Thần tham dự cuộc hội thảo doanh nghiệp Trung - Mỹ được tổ chức tại bang Tennessee vào ngày 17 tháng trước. Mr Chu và nhiều nhà doanh nghiệp người Hoa đã có bài phát biểu về tình hình và xu thế phát triển của nền kinh tế Trung Quốc... Tổng doanh thu của tập đoàn Phong Thần năm 2014 đạt 30 tỷ nhân dân tệ, có tất cả hơn 5000 công nhân viên... Mr Chu nhấn mạnh, trong tương lai, lĩnh vực kinh doanh chủ yếu của Phong Thần vẫn là đầu tư tài chính, bất động sản và may mặc. Đồng thời, tập đoàn cũng quan tâm đến ngành thương mại điện tử và công nghệ cao...

Đọc xong bài báo, Mộc Hàn Hạ gấp quyển tạp chí, bỏ vào túi xách.

Máy bay đã bắt đầu hạ cánh, thành phố Bắc Kinh ở bên dưới vẫn vuông vắn và chi chít nhà cửa như sáu, bảy năm trước. Tuy nhiên, Mộc Hàn Hạ biết rõ, nơi này thay đổi từng giờ từng phút. Nhiều chỗ có thể vẫn như lúc cô rời đi, nhưng cũng có những chỗ chắc cô chẳng nhận ra nữa.

Hôm nay, đường cao tốc sân bay hơi bị kẹt xe, Phùng Nam vừa sốt ruột điều khiển ô tô lạng lách hết sang trái rồi lại sang phải, vừa phải ứng phó với cuộc điện thoại của Lục Chương: "Anh hai của tôi ơi, tôi sắp không kịp ra sân bay đón người rồi. Cậu có thể đợi khi nào tôi về rồi gọi điện sau được không?" Phùng Nam càu nhàu.

Lục Chương "hừ" một tiếng: "Cậu đi đón "bà cô già" đấy à?"

"Ừ."

"Đón làm khi gì." Lục Chương nói.

Phùng Nam phì cười: "Tôi biết cậu chán ghét những người bỗng dưng từ trên trời rơi xuống nhưng chị ta là Phó Tổng Giám đốc Đơn vị kinh doanh chiến lược* bất động sản do Chủ tịch mời về, cũng là cấp trên của tôi. Chủ tịch đích thân dặn, phải khiến người ta cảm nhận được sự ấm áp khi trở về quê hương, tôi có thể không đi đón sao?"

Chú thích :* "Đơn vị kinh doanh chiến lược" là một tổ chức độc lập trong công ty, gồm các bộ phận mua sắm, tiêu thụ, sản xuất về một sản phẩm hay khu vực nào đó. Nó có sản phẩm và thị trường riêng, có tính tự chủ mạnh về mặt quản lý kinh doanh và hạch toán độc lập.

Lục Chương cười nhạt: "Được, cậu đi đón đi. Dù sao chẳng bao lâu nữa, chị ta cũng phải cắp đít rời khỏi công ty thôi."

Nghe giọng điệu của đối phương, Phùng Nam biết vị đại công tử này lại chuẩn bị giở trò với người phụ nữ kia. Có điều, đấy không phải là chuyện Phùng Nam có thể can thiệp. Ai bảo Lục Chương là con trai độc nhất của Chủ tịch Hội đồng quản trị, trong tương lai sẽ là ông chủ của anh ta chứ?

Phùng Nam khuyên can: "Đại ca cứ từ từ bình tĩnh, chờ xem là nhân vật thế nào rồi tính sau cũng chưa muộn. Thôi tôi không nói chuyện với cậu nữa, đến sân bay rồi." Lục Chương cười một tiếng rồi cúp máy.

Phùng Nam đứng ở cửa sân bay, giờ tầm biển đề hàng chữ: "Mộc Hàn Hạ - Tập đoàn Phương Nghi". Trong lúc chờ đợi, anh ta chú ý đến một người đẹp tóc đen dài, gương mặt trái xoan, đôi mắt to và làn da trắng mịn ở phía trước.

Người đẹp mặc quần bò đơn giản, để lộ đôi chân thon dài. Phùng Nam vô thức theo dõi người đẹp, cho đến khi đối phương dừng lại ở trước mặt anh ta. Anh ta không khỏi kinh ngạc, bởi vì người phụ nữ trên tấm ảnh thẻ trong hồ sơ đầu có xinh đẹp rạng ngời đến thế.

Anh ta lập tức nở nụ cười lịch sự: "Chị là Mộc Hàn Hạ... Mộc tổng đúng không ạ?"

Mộc Hàn Hạ mỉm cười, giơ tay: "Tôi là Mộc Hàn Hạ. Anh là..."

Phùng Nam liền bắt tay cô: "Tôi tên là Phùng Nam, Trưởng văn phòng Tổng Giám đốc của Đơn vị kinh doanh chiến lược bất động sản thuộc tập đoàn Phương Nghi. Chủ tịch và Lục tổng cử tôi đến đón chị. Chị đi đường vất vả rồi, mời chị theo tôi ra xe."

"Được, cảm ơn anh!"

Phùng Nam chủ động cầm lấy vali trong tay Mộc Hàn Hạ rồi dẫn cô xuống bãi đỗ xe. Tuy người phụ nữ này trẻ trung, xinh đẹp nhưng lời nói và cử chỉ rất điềm đạm, đặc biệt là chất giọng hết sức ôn hòa. Cô không ra vẻ

ta đây, nhưng vẫn có một cảm giác không dễ tiếp cận. Nói một cách khác, đây là một người phụ nữ có khí chất riêng, khiến Phùng Nam thêm phần cung kính và thận trọng.

Ô tô chạy thẳng về khu vực nội thành. Mộc Hàn Hạ nhìn không chớp mắt cảnh vật ngoài cửa sổ. Phùng Nam giới quan sát nét mặt, cười nói: "Mộc tổng, lâu rồi chị không về nước có đúng không ạ? Bắc Kinh thay đổi tương đối nhiều. Mấy năm trước, phía nam thành phố còn như nông thôn, bây giờ xây mới hoàn toàn, giá nhà ở đó cũng khá đắt. Hệ thống tàu điện ngầm được mở rộng, tăng thêm nhiều tuyến mới. Các doanh nghiệp tư nhân ở ngoại ô thành phố bị phá sản hàng loạt. Ở thời điểm này, phát triển mạnh nhất là các ngành tài chính, bất động sản và thương mại điện tử. Có điều, hồi Thế vận hội năm 2008, bầu trời thành phố vẫn còn trong xanh, bây giờ toàn là sương mù do bị ô nhiễm..." Anh ta dùng giọng Bắc Kinh rất chuẩn, đồng thời lại biết cách nói chuyện nên Mộc Hàn Hạ cảm thấy rất thú vị. Hai người chuyện trò vui vẻ trên suốt quãng đường.

Ô tô nhanh chóng tiến vào khu vực trung tâm thương mại Quốc tế Bắc Kinh. Có lẽ nơi này đã đạt đến đỉnh cao của mọi sự phồn hoa từ mấy năm trước nên Mộc Hàn Hạ thấy cũng chẳng khác biệt nhiều lắm.

Tất nhiên, ở đây cũng xuất hiện một vài tòa nhà mới. Ví dụ như khi đi ngang qua tòa cao ốc màu xám bạc, Phùng Nam giới thiệu: "Đây là trụ sở của tập đoàn Phong Thần danh tiếng. Chắc chị cũng từng nghe nói đến Phong Thần rồi chứ?"

"Tôi có nghe nói."

"Tập đoàn Phong Thần rất lợi hại, người quản lý cũng có tầm nhìn xa trông rộng. Mấy năm trước, thị trường bất động sản đang sôi động, họ lại mở rộng sang lĩnh vực đầu tư tài chính. Ngay sau đó, thị trường bất động sản xuống dốc, còn họ thì kiếm được rất nhiều tiền. Tôi nghe nói, riêng

khoản đầu tư tài chính, năm ngoái họ đã kiếm được 5 tỷ nhân dân tệ." Mộc Hàn Hạ im lặng lắng nghe.

Phùng Nam cười: "Đúng rồi, tôi nghe được một thông tin bên lề thú vị. Người sáng lập ra Phong Thần đã xuất gia, vào chùa làm hòa thượng rồi."

Mộc Hàn Hạ hơi ngần người: "Xuất gia ư? Chẳng phải thiên hạ nói... anh ta chỉ từ chức, không can thiệp vào công việc nữa hay sao?"

"Tôi cũng chỉ nghe người khác nói vậy chứ thực tế thế nào thì chịu. Nhưng tôi cảm thấy thông tin này tương đối đáng tin cậy, bởi vì Chủ tịch của bọn họ còn trẻ, mới ngoài ba mươi tuổi, lại rất đẹp trai. Công ty lớn như vậy, làm gì có chuyện nói bỏ là bỏ. Hơn nữa, hình như anh ta sống độc thân, chẳng gần gũi phụ nữ. Một người đàn ông trẻ tuổi như vậy mà không thích tiền tài, quyền lực lẫn "sắc", chị nói xem, không phải anh ta đã nhìn thấu hồng trần thì là gì?"

Mộc Hàn Hạ không trả lời. Phùng Nam đưa cô đến một nhà hàng Hồ Bắc. Sau bữa trưa, anh ta lại dẫn cô tới một căn hộ có hai phòng ngủ nằm ở khu trung tâm thương mại Quốc tế.

"Mộc tổng, Chủ tịch dặn, việc ăn ở đi lại của chị đều theo tiêu chuẩn tốt nhất. Tuy nhiên, tôi cảm thấy về mặt lâu dài, sống ở khách sạn khá bất tiện, cũng chẳng có không gian riêng tư. Căn hộ này nằm gần công ty, đi bộ khoảng năm phút là tới. Chị muốn sống ở đây hay là ở khách sạn đều được cả. Khách sạn tôi cũng chuẩn bị rồi."

Mộc Hàn Hạ ngó quanh. Căn hộ rất sạch sẽ, bài trí trang nhã và dễ chịu, giường và tủ quần áo mới tinh, rõ ràng Phùng Nam đã bỏ công sức chuẩn bị. Cô cảm thấy người đàn ông này làm việc chu đáo, lại chú ý của riêng mình.

"Nơi này rất tốt, cảm ơn anh." Mộc Hàn Hạ cười nói.

Bắt gặp vẻ tán thưởng không che giấu trong ánh mắt của cô, tâm trạng Phùng Nam hết sức phấn khởi. Anh ta vốn là bạn học thời đại học của Lục Chương, tuy còn trẻ nhưng đã lăn lộn trong tập đoàn Phương Nghi mấy năm. Anh ta thích làm việc với những lãnh đạo thông minh và tinh ý, bởi vì đối phương cũng sẽ nhận ra sự thông tuệ và dụng tâm của anh ta. Đâu giống Lục Chương, toàn thích làm theo ý mình, vui buồn chẳng biết đường nào mà lần, cũng khó hầu hạ.

Trong đầu Phùng Nam bất chợt vụt qua một ý nghĩ: Không biết nhìn thấy "bà cô già" vừa xinh đẹp vừa có khí chất này, Lục Chương sẽ có phản ứng thế nào? Từ trước đến nay, Lục Chương rất ghét người ngoài can thiệp vào chuyện của bản thân nhưng đối với mỹ nhân thì luôn tỏ ra thương hoa tiếc ngọc. Lần này, chắc cậu ta khó xử rồi đây.

"Mộc tổng, buổi chiều chị định về nhà nghỉ ngơi, để thích ứng với sự chênh lệch múi giờ hay có kế hoạch nào khác?" Phùng Nam lại hỏi.

"Không cần nghỉ ngơi. Tôi đã ngủ khá nhiều trên máy bay rồi, buổi chiều mà ngủ nữa đến tối e sẽ thức trắng đêm mất." Mộc Hàn Hạ đáp: "Chiều nay tôi có thể tới công ty một chuyến không?"

"Không thành vấn đề. Vậy tôi xuống dưới đợi, chị cứ sắp đồ trước đi, khi nào xong gọi tôi là được."

Sau khi Phùng Nam rời đi, Mộc Hàn Hạ ngồi một lúc rồi đi tắm, thay bộ đồ công sở gồm quần dài, áo sơ mi và áo khoác giản dị. Sau đó, cô buộc tóc lên cao, đi đến bên cửa sổ, dỗi mắt ra ngoài. Căn hộ của cô nằm ở trên tầng cao nên nơi này có thể ngắm phần lớn khu trung tâm thương mại Quốc tế, gồm rất nhiều tòa cao ốc, trong đó có cả trụ sở của tập đoàn Phong Thần ở phía đối diện. Một mặt tòa nhà là bức tường kính màu bạc, lấp lánh dưới ánh mặt trời. Mộc Hàn Hạ đứng một lát rồi đi xuống dưới.

Nhìn thấy cô, Phùng Nam liền sáng mắt. Nếu bộ đồ thoải mái trước đó khiến cô trong giống một du học sinh về nước thì bộ đồ công sở này biến cô trở thành người phụ nữ trang nhã và thanh lịch. Anh ta bất giác nghĩ thầm. Chỉ e là Lục tổng không thể áp chế được người phụ nữ này.

Do một số cơ duyên, Mộc Hàn Hạ đã quen biết Lục Đống, Chủ tịch Hội đồng quản trị của tập đoàn Phương Nghi, cũng là bố của Lục Chương ở Mỹ. Nhận được lời mời của Chủ tịch Lục nên cô mới trở về nước, đảm nhiệm vị trí Phó Tổng Giám đốc Đơn vị kinh doanh chiến lược bất động sản của tập đoàn.

Lục Chương năm nay hai mươi lăm tuổi, giữ chức Tổng Giám đốc nên mọi người thường gọi anh ta là Lục tổng. Nghe nói mấy năm qua, Lục Chương toàn giao công việc cho cấp dưới chứ bản thân chẳng màng đến chuyện kinh doanh. May mà tập đoàn đã ở giai đoạn phát triển ổn định nên vẫn vận hành đều ra đấy.

Đơn vị kinh doanh chiến lược bất động sản có quy mô rất lớn, gồm hơn một trăm trung tâm thương mại nằm rải rác khắp cả nước, đóng góp một phần ba doanh thu cho tập đoàn. Văn phòng của Đơn vị kinh doanh chiến lược cũng nằm trong khu Trung tâm thương mại quốc tế.

Mộc Hàn Hạ đi theo cùng Phùng Nam vào thang máy dành riêng cho CEO, lên thẳng tầng trên cùng. Tầng này rộng mấy trăm mét vuông, trang trí vô cùng xa hoa lộng lẫy. Mộc Hàn Hạ không thích phong cách này nhưng cũng chẳng thể hiện ra bên ngoài.

Phùng Nam nói: "Nơi này trang trí theo sở thích của Lục tổng. Cậu ấy thích cái gì cũng phải là thứ tốt nhất." Hai người đi tới văn phòng Tổng Giám đốc, phát hiện bên trong trống không, cũng chẳng thấy có thư ký ở ngoài cửa.

Phùng Nam có chút bất lực: "Mộc tổng, thành thực xin lỗi. Khụ khụ... Sáng nay Lục tổng còn đi làm, bây giờ chắc cậu ấy có việc nên mới rời cơ quan. Tuần trước, tuần trước cậu ấy đã cho thư ký nghỉ việc nên tôi cũng không biết cậu ấy đi đâu. Hay là tôi dẫn chị đi tham quan một vòng trước? Thế nào Lục tổng cũng quay về bởi vì trang bị chơi game mà cậu ấy mới mua vẫn còn ở đây. Đó là bảo bối của cậu ấy, kiểu gì cậu ấy cũng sẽ mang về nhà."

"Được thôi."

Phùng Nam dẫn Mộc Hàn Hạ đi gặp một vị phó tổng khác, sau đó đưa cô đến trung tâm thương mại có thành tích kinh doanh tốt nhất ở khu vực này theo đề nghị của cô.

Bây giờ đã là buổi chiều, ánh nắng nhạt chiếu xuống đường phố. Phùng Nam đỗ xe bên ngoài trung tâm thương mại rồi cùng Mộc Hàn Hạ đi vào trong. Con đường phía đối diện xuất hiện chiếc Cayenne màu đen, từ từ tiến vào vị trí đỗ xe. Mộc Hàn Hạ đưa mắt qua chiếc xe, nhìn thấy hai người đàn ông trẻ tuổi xa lạ ngồi ở ghế trước. Cô chú ý đến biển số xe: "Kinh CL8M27".

Có một số thói quen đã theo cô bao năm nay. Ví dụ bất kể đến đất nước hay địa phương nào, hễ nhìn thấy xe Cayenne là ánh mắt cô bất giác dừng lại.

"Mộc tổng, bên này." Phùng Nam nói: "Phía bên kia là một trung tâm thương mại của Phong Thần. Nói thật, tình hình tiêu thụ của chúng ta không thể bằng họ."

Mộc Hàn Hạ liền ngẩng đầu. Cách một quảng trường rộng rãi là một tòa kiến trúc màu xám bạc đặc trưng của Phong Thần với tấm biển quảng cáo cực lớn vừa thời thượng vừa phóng khoáng. Hôm nay là ngày thường, vậy mà ngoài cửa tòa nhà đó vẫn ã không ít xe con.

Lâm Mạc Thần ngồi trong xe, cách một con đường, một khoảng không tràn ngập ánh nắng, yên lặng nhìn cô. Người ngồi ở ghế trước là trợ lý của Tôn Chí và trợ lý riêng của Lâm Mạc Thần. Việc vị sếp lớn đã rút lui mấy năm tự dừng đến Bắc Kinh, còn cần dùng đến xe con khiến hai trợ lý nơm nớp bất an. Họ cũng không rõ, anh từ sân bay đến thẳng nơi này để làm gì.

Thấy Lâm Mạc Thần không có chỉ thị nào khác, hai người đàn ông đưa mắt nhìn nhau. Một người nói: "Chủ tịch Lâm, anh cứ nghỉ ngơi đi, tôi ra ngoài hút thuốc."

Người kia tiếp lời: "Tôi đi mua chai nước."

Lâm Mạc Thần chẳng có phản ứng. Sau khi hai trợ lý xuống xe, anh ngồi bất động một lát rồi bấm nút hạ cửa kính ô tô. Tầm nhìn không bị bất cứ thứ gì ngăn cản. Mộc Hàn Hạ đã cùng Phùng Nam đi vào tòa nhà, nhanh chóng khuất dạng. Tóc cô dài hơn mấy năm trước, khuôn mặt cũng không còn nét tròn trịa baby mà cằm nhọn hơn một chút. Nhìn qua, cô có vẻ không thay đổi nhiều, nhưng dường như cũng khác trước. Vẻ mặt của cô khi nhìn chăm chú tòa nhà trung tâm thương mại của Phong Thần hết sức bình tĩnh.

Lâm Mạc Thần điều khiển cửa kính lên cao. Đúng lúc này, hai trợ lý quay về ô tô.

"Đi thôi!" Anh cất giọng bình thản với họ.

Hôm nay, Lục Chương có tâm trạng rất tốt, bởi vì anh ta nghe Phùng Nam nói, "bà cô già" đó đến văn phòng tìm nhưng bị anh ta cho "leo cây".

Buổi chiều, anh ta cùng mấy người anh em đến câu lạc bộ chơi bài, thắng hơn một trăm nghìn. Tiền không quan trọng, quan trọng là vận may. Lục Chương vừa ngâm nga giai điệu trong trò chơi điện tử vừa đi vào thang máy. Lúc này, trời đã tối, tầng trên cùng có mấy nhân viên vẫn chưa về. Nhìn thấy anh ta, họ đều tươi cười chào hỏi: "Lục tổng!"

"Ờ." Anh ta bình thản đi ngang qua chỗ họ. Chợt nhìn thấy một người phụ nữ ngồi đằng sau bàn thư ký bên ngoài văn phòng Tổng Giám đốc, anh ta hơi nheo mắt. Phùng Nam làm việc hiệu quả thật đấy. Cô thư ký trước đó tương đối xinh đẹp nhưng hơi ngốc nghếch và thật thà, chuyện gì cũng chạy đi hỏi ý kiến anh ta, khiến anh ta phiền chết đi được. Chưa đầy hai tuần, anh ta đã tìm lý do cho cô gái đó nghỉ việc.

Người phụ nữ hiện giờ tầm hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, tuy hơi nhiều tuổi nhưng vẫn ở trong phạm vi anh ta có thể chấp nhận. Cô ta được cái xinh đẹp, lại biết ăn mặc nên trông rất vừa mắt. Nhìn thấy Lục Chương, cô gái liền đứng dậy, nở nụ cười nhàn nhạt với anh ta.

Lục Chương cất giọng trầm thấp đầy mê hoặc: "Mau đi pha cho tôi cốc café." Nói xong, không đợi đối phương trả lời, anh ta liền đi vào văn phòng. Mộc Hàn Hạ vẫn giữ nụ cười trên môi, thong thả đi về phía phòng trà nước. "Đúng rồi, tên cô là gì? Tên tiếng Anh ấy?" Tiếng Lục Chương vọng ra ngoài.

"Carol." Mộc Hàn Hạ đáp. Một lúc sau, cô cầm cốc café đi vào. Lục Chương đã cởi áo khoác, ngồi sau chiếc bàn ông chủ cỡ lớn. Anh ta phất tay: "Carol, mang qua đây."

Mộc Hàn Hạ đưa cốc café cho anh ta ngồi xuống phía đối diện. Động tác của cô hết sức thong thả và điềm tĩnh, hai tay đặt lên tay vịn ghế một cách thoải mái, dáng vẻ toát ra phong thái đặc biệt. Ồ! Lần này Phùng Nam tìm được một thư ký có phong cách "ngự tử"*.

(Chú thích: * "Ngự tử" chỉ những cô gái trưởng thành, tính cách điềm đạm, chững chạc.)

Lục Chương nở nụ cười hài lòng, uống một ngụm café rồi lên tiếng: "Đúng rồi, chiều nay cô có thấy một "bà cô già" đến văn phòng tìm tôi không? Lần sau chị ta mà tìm, cô cứ từ chối cho tôi. Chắc cô có kinh

nghiệm làm thư ký rồi phải không? Những chuyện này khỏi cần tôi dạy cô đấy chứ?"

Khóe mắt thấp thoáng ý cười, Mộc Hàn Hạ giơ tay về phía anh ta: "Xin chào Lục tổng. Tôi vẫn chưa giới thiệu, tôi tên là Mộc Hàn Hạ." Lục Chương lập tức phun café ra mặt bàn.

Mộc Hàn Hạ phản ứng nhanh, lập tức rút tay về. Dù cảm thấy buồn cười nhưng cô cố nhịn. Lục Chương ngẩng đầu, trừng mắt với cô rồi rút khăn giấy lau bàn.

Mộc Hàn Hạ đứng bên cạnh, chờ anh ta lau sạch sẽ mới tiếp tục cất giọng nhã nhặn: "Lục tổng, không ngờ anh lại hiểu nhầm tôi là thư ký. Hy vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ trong tương lai."

Sắc mặt Lục Chương rất khó coi: "Chị có bệnh à? Tại sao lại mạo nhận làm thư ký của tôi?"

"Tôi có mạo nhận bao giờ đâu." Mộc Hàn Hạ đáp.

Lục Chương nhất thời á khẩu. Ngẫm lại mới thấy đúng là anh ta hiểu nhầm trước, còn sai người ta đi pha café cho mình. Trong lòng vẫn bực bội, khó chịu, anh ta "hừ" một tiếng: "Tôi thì thấy chẳng có gì vui vẻ cả. Mộc Hàn Hạ đúng không? Chị muốn làm gì thì tùy, tôi không rảnh để hầu chị." Nói xong, anh ta xách trang bị trò chơi đi ra ngoài cửa.

"Khoan đã, Lục tổng." Mộc Hàn Hạ gọi theo: "Tôi muốn tổ chức một cuộc họp với giám đốc các bộ phận vào chín giờ sáng ngày mai để thảo luận về sự phát triển của Đơn vị kinh doanh chiến lược, hy vọng Lục tổng có mặt. Tôi cũng sẽ có một số suy nghĩ cần bàn với Lục tổng."

Lục Chương phì cười, quay người về phía cô: "Mộc tổng này, tôi cũng xin nói thẳng với chị. Tôi đây ghét nhất bị ông già cử người đến giám sát Đơn vị kinh doanh chiến lược của tôi. Ai đến rồi cũng phải đi thôi. Chị

muốn làm thế nào thì tùy, nhưng hãy ghi nhớ một điều, công ty này, cả tập đoàn này, trong tương lai đều thuộc về tôi. Muốn làm việc lâu dài ở đây, tốt nhất chị nên nghe lời tôi, chứ đừng bày trò này kia. Chắc chị hiểu ý tôi đấy chứ?"

Trước khí thế hùng hổ của đối phương, Mộc Hàn Hạ im lặng trong giây lát rồi mỉm cười: "Có phải lúc nào cậu cũng tỏ thái độ này với tất cả những người đến giúp cậu hay không?"

Lục Chương cười nhạt. "Vì thế cho đến tận bây giờ, cậu vẫn chưa được nắm bất cứ thực quyền nào của tập đoàn có đúng không?" Cô nói tiếp.

Lục Chương ngăn người. Anh ta chẳng biết nói gì hơn ngoài một câu mắng "đồ thần kinh" rồi bỏ đi. Vào trong thang máy, anh ta nghĩ thầm: Lần này phiền phức thật rồi, người ông bố phái đến không chỉ là một "bà cô già" mà còn là một "mụ cáo thành tinh".

Về thái độ xấc xược và những lời cay nghiệt của Lục Chương, Mộc Hàn Hạ không để trong lòng. Cô không cho Phùng Nam lo bữa tối mà một mình xuống nhà hàng ở tầng dưới khu chung cư giải quyết gọn nhẹ. Sau đó, cô chạy vài vòng quanh sân. Đây là thói quen mà cô đã duy trì trong nhiều năm nay.

Nửa đêm yên tĩnh, bên ngoài cửa sổ không có ánh sao mà chỉ có ngọn đèn hắt vào. Có lẽ do căn phòng xa lạ nên Mộc Hàn Hạ trăn trở mãi vẫn không tài nào chợp mắt. Trong lúc mơ mơ màng màng, cô chợt nhớ tới biển số xe chiếc Cayenne mà cô nhìn thấy hôm nay. Kinh CL8M27. (Kinh là Bắc Kinh, C là khu vực, L là chữ cái đầu của từ Lâm, M là chữ cái đầu của từ Mộc.) Sinh nhật của cô là ngày 7 tháng 2, còn sinh nhật của Lâm Mạc Thần là ngày 27 tháng 8.

Đó là vào năm 2008, Lâm Mạc Thần giành được miếng đất đầu tiên trong cuộc đời, Mộc Hàn Hạ cũng vừa trở thành bạn gái của anh. Một lần ngồi ô tô cùng Lâm Mạc Thần, Mộc Hàn Hạ chợt để ý đến biển số chẳng có gì đặc biệt của chiếc xe phía trước. Thế là cô hỏi: "Biển số xe của anh có hàm ý gì không?"

"Biển số xe thì cần hàm ý gì chứ?" Lâm Mạc Thần quả nhiên là người sống lâu năm ở nước ngoài.

Mộc Hàn Hạ liền giải thích: "Tất nhiên là có rồi. Anh mà nhìn thấy những biển số có số đuôi là 888 hay 168 thì chắc chắn chủ nhân của những chiếc xe đó là người có quyền hoặc có tiền. Nhiều người phải bỏ ra một khoản tiền lớn mới mua được biển số phát lộc." Lâm Mạc Thần mỉm cười.

Mộc Hàn Hạ nói tiếp: "Thật ra em thấy như vậy cũng khá tầm thường. Biển số có ý nghĩa thật sự nên có giá trị về phương diện khác."

Một lúc sau, Lâm Mạc Thần lên tiếng: "Đợi khi nào hết bận rộn, anh sẽ đi đổi biển số xe khác."

"Thế à? Anh định đổi biển số gì?" Mộc Hàn Hạ tò mò hỏi.

Lâm Mạc Thần cười nói: "Đợi đến lúc đó em sẽ biết ngay thôi."

Trời còn chưa sáng, Mộc Hàn Hạ đã tỉnh giấc. Sau đó, cô khoác áo, đi pha một cốc café đen rồi đến bên cửa sổ, vừa uống vừa dõi mắt ra bên ngoài.

Bầu trời một màu xám mờ mịt. Tòa cao ốc Phong Thần ở phía đối diện tối om, tựa như một người khổng lồ sừng sững trong bóng đêm. Sáu năm rồi mới gặp lại Phong Thần, không ngờ nó đã trở nên lớn mạnh như vậy.

Thật ra trong một, hai năm đầu tiên, Mộc Hàn hạ thường nhớ tới Lâm Mạc Thần. Có lúc không nhịn được, cô lại lên mạng tìm kiếm tin tức liên

quan đến công ty và anh. Dần dần, cô không đọc tin cũng chẳng nghĩ đến nữa mà dồn toàn bộ tinh lực vào việc học tập, thi cử, phỏng vấn, công tác... Cứ thế, loáng một cái đã sáu năm trôi qua.

Trước khi về nước, cô thật sự chẳng rõ tình hình gần đây của Lâm Mạc Thần. Mọi sự hiểu biết về anh chỉ dừng lại ở những thông tin liên quan trên các tạp chí tài chính, ví dụ tập đoàn Phong Thần lên sàn chứng khoán, ví dụ anh từ bỏ mọi chức vụ rồi biến mất... Mộc Hàn Hạ từ từ uống hết ly café, khước miệng khẽ cong lên, tựa như tự giễu, nhưng cũng giống một nụ cười bình lặng. Sáu năm là khoảng thời gian có thể thay đổi nhiều thứ, gồm cả bản thân cô. Mộc Hàn hạ không còn thích uống sữa mà chuyển sang trà đặc hoặc café đen.

Cô đã quen đồ Tây, thậm chí còn thấy khá ngon. Hôm qua Phùng Nam đưa cô đi thưởng thức các món của thành phố Giang, cô lại cảm thấy quá cay... Năm xưa, cô là một người hay nói, hay cười, nội tâm kiên cường. Tất nhiên bây giờ cô vẫn hay cười, biết cách nói chuyện nhưng phần lớn thời gian, cô thích yên tĩnh một mình hơn. Bản thân Mộc Hàn Hạ cũng không rõ nguyên nhân vì sao lại như vậy.

Cô lơ mơ ý thức được, trong cuộc đời mình có lẽ vẫn còn một sự tìm kiếm khác nữa. Tuy nhiên, cô cố tình không đào sâu suy nghĩ xem đó là gì. Cuộc sống của cô hiện giờ rất tốt, bình lặng và yên ổn nhưng cũng không kém phần ngoạn mục.

Cô kết giao với nhiều người bạn cùng chí hướng và có tài năng. Cô không còn cảm thấy số phận bất công với mình nữa. Trong đầu Mộc Hàn Hạ lại hiện lên biển số xe đó. Cô tự nhủ, chỉ là sự trùng hợp mà thôi. Trên đời này chắc cũng chỉ mình cô mới có sự liên tưởng sâu xa như vậy.

Hôm nay là một ngày nắng đẹp. Văn phòng của Mộc Hàn Hạ nằm đối diện văn phòng của Lục Chương, bên trong bài trí đơn giản mà tinh tế, cảnh sắc ngoài cửa rộng mở. Cô rất hài lòng với sự sắp xếp này của Phùng Nam.

Phùng Nam xem đồng hồ, sắc mặt tỏ ra khó xử: "Mộc tổng, đã tám giờ năm mươi phút rồi, các giám đốc bộ phận đang chờ ở phòng họp mà Lục tổng vẫn chưa đến. Chúng ta có đợi nữa không?"

Mộc Hàn Hạ ngồi sau bàn làm việc, ngón tay gõ nhẹ lên thành ghế. Cô trả lời dứt khoát: "Đợi chút. Tôi tới phòng họp gặp mặt mọi người trước."

Ngoài Mộc Hàn Hạ, Đơn vị kinh doanh chiến lược còn có hai vị Phó tổng khác. Một người ngoài năm mươi tuổi, chỉ phụ trách mảng tài vụ và hành chính. Đối với sự xuất hiện của cô, ông ta chẳng tỏ ra nhiệt tình, cũng không có bất cứ sự bất mãn nào. Mộc Hàn Hạ tươi cười, khách khí thỉnh giáo ông ta vài câu về vấn đề tài vụ, ông ta liền vui vẻ trò chuyện với cô. Vị Phó Tổng còn lại quản lý mảng điều hành kinh doanh và nhân lực, nhưng do đang chữa bệnh nên ông ta vắng mặt một thời gian dài.

Sau khi gia nhập công ty, cô sẽ tiếp quản các bộ phận chủ yếu của Đơn vị kinh doanh chiến lược. Bởi vì hôm nay là lần đầu tiên ra mắt mọi người nên Mộc Hàn Hạ cố tình trang điểm già dặn hơn một chút. Cô có thái độ điềm đạm, lại biết cách ăn nói nên bầu không khí trong phòng họp cũng khá hòa hợp và thoải mái.

Đến chín giờ ba mươi mà Lục Chương vẫn chẳng thấy đâu, mọi người đều nhấp nhồm, Phó Tổng phụ trách tài vụ cũng có chút mất kiên nhẫn: "Hàn Hạ à, hay là chúng ta cứ bắt đầu trước đi. Dù sao từ trước đến nay, cậu ta cũng thường xuyên vắng mặt ở công ty."

Mộc Hàn Hạ cất giọng ôn hòa: "Chu tổng, tôi nghĩ chúng ta nên cố đợi thêm một lúc nữa. Lục tổng là "đầu tàu" của chúng ta, cậu ấy mà không đến, chúng ta cũng chẳng thể đưa ra những quyết định quan trọng. Một khi cậu ấy có mặt, hiểu rõ về quan điểm của chúng ta, cùng bàn bạc thảo luận, công việc sau này của chúng ta sẽ càng thuận lợi hơn." Lời nói có chừng mực lại rất khôn khéo, mọi người đều hiểu ý cô, nên để Lục Chương tham

gia cả quá trình, tránh tình trạng sau này anh chàng đại công tử trở mặt. Thế là mọi người lại tiếp tục chờ đợi.

Không ngờ đến chín giờ năm mươi phút, Lục Chương xuất hiện ở cửa văn phòng. Anh ta thản nhiên đi vào, ngồi xuống vị trí còn trống đầu tiên, sau đó vất chéo chân, nhìn thẳng về phía trước: "Chúng ta họp thôi."

Mọi người đều lặng thinh, Mộc Hàn hạ quan sát anh ta. Hôm nay, anh ta mặc bộ comple, thắt cà vạt nghiêm chỉnh. Tuy vẫn còn vẻ cao ngạo và bất cần nhưng nếu không mở miệng, trông anh ta cũng khá chững chạc.

Cô mỉm cười, nói với mọi người: "Bắt đầu thôi!"

Lục Chương nhướng mày, liếc cô một cái. Thật ra hôm nay anh ta bị bố ép đến đây. Anh ta thà nghe người phụ nữ này phát biểu còn hơn bị bố răn dạy đến nhức óc. Mới sáng sớm, ông già đã lái nhái: "Mộc Hàn Hạ là cô gái trẻ mà tôi quen trong chuyến đi thăm và giao lưu với các nhà doanh nghiệp ở Mỹ. Cô gái rất có tài năng và có năng lực lãnh đạo, từng thực hiện thành công mấy dự án thương mại ở Mỹ, nhân phẩm cũng đáng tin cậy. Tôi mời cô gái đó về đây là hy vọng cô ấy có thể giúp chúng ta thay đổi cục diện đình trệ, thậm chí thụt lùi của công ty. Mặt khác, tôi cũng mong cô gái đó dẫn dắt anh. Anh xem, người ta lớn hơn anh mấy tuổi mà giỏi giang thế. Tóm lại, lần này anh phải coi Mộc Hàn Hạ là "sư phụ" của mình, phải kính trọng và học tập cô ấy. Ngựa tốt không thiếu, nhưng Bá Lạc** lại rất hiếm. Bỏ lỡ người thầy tốt, sau này chắc chắn anh sẽ hối hận.

(Chú thích: ** Bá Lạc là người nước Tần thời Xuân Thu, giỏi về xem tướng ngựa. Sau này, từ "Bá Lạc" dùng để chỉ một cá nhân hay tập thể giỏi phát hiện, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài.)

Nghe những lời này, Lục Chương chợt nhớ tới câu nói của Mộc Hàn Hạ ngày hôm qua: "Vì thế cho đến tận bây giờ, cậu vẫn chưa nắm bắt cứ thực

quyền nào của tập đoàn có đúng không?" Lúc nói câu này, cô nở nụ cười bình tĩnh, đúng là hơi giống một người đẹp "rắn rết" ẩn giấu tham vọng.

Tiếp theo, bố anh ta lại nghĩ đến một vấn đề khác: "Còn nữa, Hàn Hạ vừa trẻ trung vừa xinh đẹp, nhưng anh không thể hưởng móng vuốt "chó má" của anh về phía cô ấy. Bên ngoài anh lãng nhăng thế nào, tôi mặc kệ, nhưng đây là thầy của anh, anh không được phép có ý đồ đen tối." Lục Chương suýt bật cười thành tiếng: "Bố điên rồi sao? Chị ta sắp đầu ba rồi. Con có bị thần kinh đâu mà động vào "bà cô già" đó." Phụ nữ bước sang tuổi ba mươi, làn da chắc đầy nếp nhăn. Chỉ nghĩ tới thôi, Lục Chương đã thấy buồn nôn rồi.

Giọng nói trầm thấp và dịu dàng của Mộc Hàn hạ vang lên, cô đã bắt đầu chủ trì cuộc họp. Tuy cô trang điểm già dặn hơn hôm qua nhưng đôi mắt vẫn đen láy và sáng ngời. Ánh nắng từ bên ngoài cửa sổ hắt vào, càng làm nổi bật làn da trắng mịn như ngọc trên gương mặt của cô. Lục Chương bất giác không thể rời mắt. Anh ta nghĩ bụng: Quả thực là "mụ cáo già" có khác.

Thấy Lục Chương cứ nhìn mình chăm chăm, Mộc Hàn hạ mỉm cười, hỏi: "Lục tổng có ý kiến gì về đề xuất của tôi không?"

Lục Chương chửi thề: "Shit!" Nãy giờ anh ta có nghe đâu cơ chứ. Anh ta không đổi sắc mặt, lên tiếng: "Chị nói rõ lại xem nào."

Mộc Hàn Hạ chẳng tỏ thái độ bực mình, kiên nhẫn trình bày lại một lần nữa. Những điều cô phát biểu chỉ là phương hướng đại thể. Do tác động của thương mại điện tử và suy thoái kinh tế nên trong hai năm trở lại đây, mảng bất động sản thương mại*** của Phương Nghi tụt dốc nghiêm trọng, tất nhiên là so với Phong Thần chứ thành tích kinh doanh của họ vẫn còn hơn nhiều công ty xếp đằng sau.

(Chú thích: *** "Bất động sản thương mại" là những công trình liên quan đến lĩnh vực thương mại như Trung tâm thương mại, cửa hàng cửa hiệu, trung tâm mua sắm...)

Mộc Hàn Hạ đề xuất cần phải tiến hành chỉnh đốn, cải cách và tối ưu hóa mảng bất động sản thương mại. Chỉ cải cách toàn diện và triệt để, thì mới có thể chấm dứt tình trạng "tuột dốc", thậm chí đạt mức tăng trưởng trở lại. Cô đề nghị mọi người thống nhất phương hướng công việc trước, sau đó sẽ cung các bộ phận lập ra các phương án cụ thể.

Sau khi Mộc Hàn Hạ kết thúc bà phát biểu, mọi người đều im lặng. Ai cũng hiểu cần phải cải cách, bằng không sẽ "tiêu đời". Vài năm trở lại đây, môi trường kinh doanh thay đổi với tốc độ chóng mặt, rất nhiều doanh nghiệp đã bị phá sản hoặc trong tình trạng ngặt nghèo. Tuy nhiên, việc tìm ra lối thoát mới và có hiệu quả đâu phải là điều dễ dàng. Mọi người cũng biết, vị Phó Tổng mới nhận chức này nắm quyền kiểm soát thực sự trong công ty. Nhưng liệu cô có thể ngồi yên ở vị trí, có thể thực thi kế hoạch của mình hay không thì còn cần phải xem mối quan hệ giữa cô và Lục Chương. Hiện tại, tình hình vẫn chưa rõ ràng nên bọn họ chỉ gật đầu phụ họa hoặc nói những lời khách sáo chứ chưa vội bày tỏ thái độ.

Đúng lúc này, Lục Chương cười khẽ một tiếng rồi mở miệng: "Mộc tổng, những điều chị nói hết sức có lý. Vấn đề cải cách và đổi mới gì đó đặt vào bất cứ doanh nghiệp nào cũng đều đúng cả. Tuy nhiên...", sắc mặt anh ta lạnh hẳn, "Chị có thật sự nắm rõ thực trạng mà Phương Nghi gặp phải hay không? Chị có hiểu việc cải cách khó đến mức nào không? Nói một câu thật lòng, các mô hình của lĩnh vực bất động sản thương mại, ví dụ như trung tâm thương mại hay trung tâm mua sắm đã phát triển đến đỉnh cao, không thể tốt hơn được nữa. Nếu thật sự nghĩ cho Phương Nghi, chị nên tinh giản quy mô, dẹp bỏ những công trình không đạt hiệu quả chứ không phải bàn đến chuyện mở rộng và phát triển. Tôi đã từng nói với bố tôi rất nhiều lần mà ông già không chịu nghe. Chúng ta nên dồn tinh lực vào

nghiệp vụ thương mại điện tử, đưa thương hiệu của chúng ta và các nhà cung cấp lên mạng internet. Đây mới là xu hướng chủ yếu của nền kinh tế ở thời hiện đại và trong tương lai. Chúng ta đã bị thua ở vạch xuất phát rồi, quan điểm của chị chỉ càng đẩy nhanh tốc độ "suy vong" của Phương Nghi chúng tôi mà thôi."

Nghe những lời này, mọi người đều có chút kinh ngạc. Từ trước đến nay, tuy thỉnh thoảng cũng đưa ra những quan điểm và quyết định có tính thuyết phục nhưng đây là lần đầu tiên Lục Chương phát biểu một bài dài như vậy. Quan trọng là, lý lẽ của anh ta đâu vào đấy, khó có thể bắt bẻ. Anh ta cũng không hoàn toàn là công tử nhà giàu chỉ biết ăn chơi hưởng lạc. Lục Chương âm thầm quan sát mọi người, trong lòng có chút đặc ý.

Mộc Hàn Hạ không tỏ ra bất ngờ khi nghe anh ta nói vậy. Bất gặp ý cười như có như không trên gương mặt cô, Lục Chương thót tim. Không xong rồi "mụ cáo già" lại định giở trò gì đó. Mộc Hàn Hạ đảo mắt một vòng rồi từ tốn mở miệng: "Lục tổng nói rất có lý. Tôi cũng tán thành ý kiến, thương mại điện tử là một xu thế của thời đại, là hướng phát triển quan trọng mà trong tương lai, tập đoàn Phương Nghi cũng không thể tránh khỏi. Nhưng các vị hãy thử nghĩ xem, thương mại truyền thống là gốc rễ của Phương Nghi chúng ta. Nếu gốc rễ mà bị mục rữa, thối nát, không thể bảo đảm sự tăng trưởng ổn định thì chúng ta lấy đâu ra vốn để phát triển thương mại điện tử? Vì thế, việc chấn hưng lĩnh vực thương mại truyền thống cũng là một vấn đề mà chúng ta không thể né tránh. Hơn một trăm trung tâm thương mại vài nghìn công nhân viên đều do một tay các anh các chị gây dựng, chúng ta không thể nói bỏ là bỏ, nói dẹp là dẹp." Mọi người đều gật gù.

Lục Chương nghĩ thầm: "mụ cáo già" giở chiêu đánh vào tình cảm. Phụ nữ đúng là thạo mấy trò này.

Mộc Hàn Hạ nhanh chóng chuyển đề tài: "Kỳ thực, tôi cũng rất có hứng thú với lĩnh vực thương mại điện tử mà Lục tổng nhắc tới. Tuy nhiên, hiện

giờ có mấy trang thương mại điện tử đã chiếm lĩnh toàn bộ thị trường trong nước. Một khi chuyển sang lĩnh vực này, không biết Lục tổng đã có phương hướng cụ thể, đã tìm ra ưu thế cạnh tranh chủ yếu của Phương Nghi hay chưa?"

Lục Chương ngần người trong giây lát. Anh ta không thể trả lời câu hỏi này. Tuy thời gian qua, anh ta một lòng muốn tiến sang lĩnh vực thương mại điện tử nhưng vẫn chưa tìm ra được đường lối. Người phụ nữ này đã chọn đúng điểm yếu của anh ta, tựa như đã có sự tính toán từ trước.

Mộc Hàn Hạ đúng là từng nghĩ đến vấn đề này. Với tính cách của Lục Chương, nếu có biện pháp, đời nào anh ta chịu ngồi yên ở đây. Thấy sắc mặt anh ta càng trở nên khó coi, Mộc Hàn Hạ liền mỉm cười, nói với mọi người: "Thương mại điện tử là vấn đề lâu dài, lúc khác tôi sẽ bàn bạc cụ thể với Lục tổng. Nếu không còn vấn đề gì khác, chúng ta họp đến đây thôi. Mục đích chủ yếu của cuộc họp ngày hôm nay là gặp gỡ các vị, còn về kế hoạch công việc cụ thể, chúng ta sẽ thảo luận sau. Mọi người vất vả rồi."

Ngay trong ngày đầu tiên Mộc Hàn Hạ đi làm, cả Đơn vị kinh doanh chiến lược đều biết, vị Phó Tổng mới nhậm chức vừa xinh đẹp vừa nhã nhặn, cũng rất mạnh mẽ. Tuy không thể áp chế Lục Chương nhưng ít ra cô cũng không chịu thiệt. Trong tương lai, quyền lực sẽ ngã về bên nào là điều khó đoán biết.

Lục Chương đứng bất động trong văn phòng, đôi mắt ra ngoài cửa sổ. Lúc chỉ có một mình, anh ta không còn vẻ ngông nghênh như thường lệ mà đặc biệt yên tĩnh. Bên ngoài chợt vang lên tiếng gõ cửa. Lục Chương cất giọng bực bội: "Ai đấy?"

"Là tôi." Giọng nói của Mộc Hàn Hạ vang lên. Lục Chương "hừ" một tiếng, chẳng thèm để ý đến cô. Mộc Hàn Hạ tự đẩy cửa đi vào. Anh ta quay người, ngồi vắt chéo chân sau bàn làm việc, coi cô như không tồn tại. Mộc Hàn Hạ bình thản đi tới, chống hai tay xuống mặt bàn. Lục Chương nhướng

mày, liền bắt gặp ý cười trong khóe mắt cô. Anh ta đột nhiên ý thức được một điều, đây là một đôi mắt đẹp nhưng không thể nhìn thấu.

"Cậu có muốn cá cược không? Cô hỏi.

"Cược gì?"

"Cậu hãy ủng hộ tôi trước. Trong vòng ba tháng, chúng ta sẽ mở một trung tâm thương mại mới. Doanh thu của trung tâm này sẽ vượt qua doanh thu một trung tâm thương mại của Phong Thần trong cùng khu vực. Nó sẽ tạo thành một mô hình mới thuộc về lĩnh vực bất động sản thương mại của chúng ta. Sau đó, tôi sẽ cùng cậu làm thương mại điện tử như mong muốn của cậu."

Lục Chương ngây ra vài giây, phì cười: "Làm sao có thể? Bà chị đang giỡn với tôi đấy à? Vượt qua Phong Thần ư? Chị có biết, bất kể phương diện nào, họ cũng đứng đầu toàn ngành không? Chúng ta giữ được vị trí thứ hai đã là giỏi lắm rồi."

"Đúng thế. Chúng ta sẽ vượt qua Phong Thần." Cô khẳng định một cách chắc chắn.

Lục Chương lặng thinh. Mộc Hàn Hạ nhẫn nại nhìn anh ta.

Một lúc sau, anh ta lên tiếng: "Được thôi. Tôi sẽ để chị thử."

Mộc Hàn Hạ quay về văn phòng của mình, Phùng Nam gõ cửa, đi vào đưa cho cô tấm thiệp mời: "Mộc tổng, tối ngày kia ở trung tâm hội nghị quốc tế có một hoạt động thương mại quan trọng, các quan chức của chính quyền thành phố cũng có mặt."

"Tôi biết rồi."

"Ngoài ra, công ty đang tuyển thư ký cho chị và Lục tổng. Nếu có ứng viên thích hợp, tôi sẽ thông báo để chị duyệt."

"Được thôi." Phùng Nam đi ra ngoài.

Mộc Hàn Hạ liếc nhìn qua tấm thiệp mời rồi lại đọc tài liệu về dự án thương mại. Vào một khoảnh khắc nào đó, trong đầu cô chợt vang lên âm thanh: "Tôi sẽ đánh đổ siêu thị này trong vòng ba tháng. Trước đó, cô có thể đến chỗ tôi làm việc."

Rất nhiều ký ức của sáu năm trước đã trở nên mờ nhạt, vậy mà giọng nói và giọng điệu của người đàn ông đó vẫn hiện rõ mồn một bên tai cô. Mộc Hàn Hạ thất thần hồi lâu. Sau đó, cô tự nhủ: Mọi chuyện đã qua rồi, đã qua lâu rồi.

Cảnh đêm của chốn phần hoa đô hội đã trở thành phong nền bên ngoài cửa sổ. Trong hội trường đèn điện sáng trưng xuất hiện vô số người quần áo là lượt, ăn vận chỉnh tề. Phần lớn số đó là những người đàn ông thành công, có địa vị trong xã hội.

Tất nhiên cũng có cả phụ nữ, những bà chủ công ty tuổi trung niên trông còn thông tuệ và mạnh mẽ hơn cả cánh mày râu và các cô thư ký trẻ đi cùng sếp của mình.

Mộc Hàn Hạ mặc bộ váy dạ hội màu đen kín đáo bó sát, tóc búi ra sau và được cài bằng một cái tram pha lê lấp lánh. Cô đứng bên quầy bar trong góc hội trường, tư tởn ăn bánh ngọt.

Có người đàn ông chú ý đến cô, cầm ly rượu vang đi tới, cụng với cô: "Xin hỏi, cô là..."

Mộc Hàn Hạ mỉm cười đáp: "Mộc Hàn Hạ của tập đoàn Phương Nghi."

Hai người trò chuyện vài câu, cô nói: "Tôi ra ngoài một lát." Người đàn ông khẽ gật đầu chào cô.

Mộc Hàn Hạ đi tới một góc vắng vẻ, tựa vào thành cửa sổ, cảm thấy có chút vô vị. Bữa tiệc chưa bắt đầu, mọi người túm năm tụm ba trò chuyện vui vẻ ở sofa, trên hành lang, quanh bàn tròn... Bọ họ đều thuộc tuýp người thành công trong xã hội. Mỗi lần tham gia những buổi tiệc như thế này, cô đều bắt gặp một số người đặc biệt nhiệt tình để tìm kiếm cơ hội cho bản thân; có người ngưỡng ngiụ, nỗ lực hòa nhập, còn phần lớn tỏ ra thoải mái.

Từ trước đến nay, cô không mấy có hứng thú với những hoạt động giao tiếp kiểu này. Hồi còn đi theo Lâm Mạc Thần, bởi vì mục đích được tiếp xúc nên cô phải cố gắng tươi cười, cố gắng thích ứng, cố gắng đóng góp dù chỉ là một chút công sức cho Phong Thần. Tuy nhiên trong thâm tâm, cô thật sự cảm thấy vô vị, không thích bằng ở nhà máy cùng đám công nhân hay vui đùa ở văn phòng lập phương án kinh doanh.

Nghĩ đến đây, Mộc Hàn Hạ bất giác nở nụ cười tự giễu. Cô cúi xuống xem đồng hồ, buổi tiệc sắp bắt đầu mà Lục Chương vẫn chưa tới. Không phải anh chàng công tử này định cho cô "leo cây" đấy chứ?

Chiều nay, cô đã gọi điện xác nhận với Lục Chương: "Lục tổng, buổi tiệc bắt đầu lúc tám giờ tối. Cậu nhớ ăn mặc chỉnh tề. Muốn thúc đẩy sự chuyên đổi của Đơn vị kinh doanh chiến lược, chúng ta cần sự giúp đỡ rất nhiều đối tác và các ban ngành. Những hoạt động như thế này vô cùng quan trọng, cậu nhất định phải có mặt đấy."

Lục Chương cất giọng biếng nhác: "Tôi biết rồi. Chị lăm điều quá đi." Cũng chẳng rõ anh ta đã xuất phát chưa, nhưng Mộc Hàn Hạ cũng không định thúc ép.

Hội trường nằm ở tầng một, bên ngoài cửa sổ là một vườn hoa lớn. Từ vị trí này, cô có thể quan sát cổng vào của Trung tâm hội nghị. Đứng một lúc,

Mộc Hàn Hạ nhìn thấy một chiếc xe con màu đen chạy vào Trung tâm hội nghị.

Bên cạnh có tiếng nói chuyện: "Hình như người của tập đoàn Phong Thần đến rồi."

"CEO của họ có đến không?" Một người khác hỏi.

Mộc Hàn Hạ dõi mắt về phía cổng ra vào. Mấy năm nay tình hình kinh tế khó khăn, các doanh nghiệp đều xuống dốc nên nhất cử nhất động của một doanh nghiệp hàng đầu, thực lực hùng hậu, thành tích xuất sắc như Phong Thần đều thu hút sự chú ý của giới kinh doanh.

Ô tô đi đầu tiên là một chiếc Audi màu đen. Nhân viên phục vụ chạy tới mở cửa ghế sau, một người đàn ông mặt vuông chữ điền, lông mày rậm bước xuống xe. Mộc Hàn Hạ từng nhìn thấy anh ta. Đó là Chu Tri Tố, CEO đương nhiệm của tập đoàn Phong Thần. Anh ta là người có tác phong cứng rắn, là nhân vật có tiếng trong giới kinh doanh.

Người bên cạnh lên tiếng: "Chẳng phải Chu Tri Tố thường đi Bentley à? Sao hôm nay anh ta lại hạ mình ngồi xe Audi thế?"

"Cậu không thấy đằng sau còn một chiếc ô tô nữa hay sao?" Một người khác lên tiếng. Sau khi xuống xe, Chu Tri Tố không lập tức đi vào trong mà đứng tại chỗ chờ đợi. Một người đàn ông trẻ tuổi xuống xe, bước nhanh tới mở cửa ghế sau của chiếc Cayenne.

Khi cánh cửa mở ra, Mộc Hàn Hạ lơ mơ nhìn thấy một người đàn ông ngồi ở bên trong. Cô lập tức quay người rời đi. Buổi tối mùa xuân ở Bắc Kinh vẫn có chút giá lạnh. Mộc Hàn Hạ đi ra cửa ở ngách bên cạnh hội trường. Bên ngoài là vườn hoa yên tĩnh. Cô bước xuống bậc thềm. Ngọn gió lạnh thổi tới, khiến tâm tình hỗn loạn của cô dường như lắng dịu không ít. Cô nhắc gấu váy, dù biết động tác này không hợp lễ tiết nhưng vẫn ngồi xuống bậc thang rồi dõi mắt lên bầu trời.

Đằng sau chốt có tiếng mở cửa. Mộc Hàn Hạ cứng người nhưng không quay đầu. Giây tiếp theo, giọng nói bất mãn của Lục Chương vang lên: "Chị bắt tôi đến đây bằng được, thế mà lại trốn ra ngoài này hóng gió?"

Mộc Hàn Hạ thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu mỉm cười với anh ta.

Lục Chương hơi ngây ra, bởi vì dáng vẻ của cô lúc này rất xinh đẹp. Quan trọng hơn, cô đột nhiên nở nụ cười rạng rỡ với anh ta. Vào thời khắc đó, trông cô chẳng giống nữ cường nhân mà anh ta biết chút nào.

"Chị ngồi ở đây làm gì? Anh ta đút hai tay vào túi quần, đứng bên cạnh cô. "Không có gì, tại cậu chưa đến nên tôi tranh thủ ra đây hít thở không khí trong lành ấy mà."

Mộc Hàn Hạ đứng dậy, phui bụi ở váy. Lục Chương hơi bất ngờ khi chứng kiến động tác tùy tiện này của cô.

Sau đó, cô bình thản nói với anh ta: "Chúng ta vào trong thôi."

Lục Chương khẽ "hừ" một tiếng, đi theo cô vào hội trường.

Chẳng biết có phải do ảo giác hay không mà Mộc Hàn Hạ cảm thấy, sau khi người của Phong Thần xuất hiện, bầu không khí trong hội trường sôi động hơn nhiều.

Cô và Lục Chương đứng cạnh quầy bar. Cô uống nước lọc còn Lục công tử cầm ly rượu vang.

Chếch phía trước mặt hai người có mấy chiếc sofa dài, tụ tập không ít người. "Lãnh đạo thành phố đã đến rồi." Bên cạnh có người nói: "Đang ở đằng kia trò chuyện với Chủ tịch Hội đồng quản trị của Phong Thần."

"Chủ tịch của họ cũng có mặt ư? Đúng là hiếm có thật đấy, đã mấy năm anh ta không lộ diện..."

Mộc Hàn Hạ bất động vài giây rồi ngẩng đầu nhìn qua bên đó.

Trên hai chiếc sofa mà mọi người đang vây quanh, đập vào mắt cô đầu tiên là Chu Tri Tố. Anh ta đang vui vẻ trò chuyện với một vị chắc là lãnh đạo thành phố ngồi ở phía đối diện.

Lâm Mạc Thần cũng ngồi ở đó. Anh mặc comple đen, sơ mi trắng, cà vạt màu xám, dáng vẻ tựa như không có gì thay đổi so với sáu năm trước. Nhưng nhìn kỹ mới thấy, anh vẫn có điểm khác trước. Hiện giờ anh đã ba mươi ba tuổi, đường nét khuôn mặt có vẻ cương nghị hơn hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi. Đôi mắt anh vẫn sâu thẳm như đá ngầm dưới đáy bể. Đang ở một nơi sang trọng với những con người có địa vị và thành đạt nhưng anh vẫn mang một vẻ trầm tĩnh và tách biệt của riêng mình.

Mộc Hàn Hạ đã từng vô số lần tưởng tượng ra cảnh tái ngộ nhưng khi thời khắc đó xuất hiện, hóa ra tất cả lại yên tĩnh như vậy. Cô đứng bên ngoài đám đông, lẳng lặng nhìn anh từ phía xa. Đáy mắt bỗng nhiên ươn ướt, cô hít một hơi sâu, cố gắng đè nén tâm tình.

Tựa như có linh cảm, Lâm Mạc Thần ngẩng đầu nhìn về bên này. Hai người liền chạm mắt nhau. Hội trường ồn ào huyên náo, không một ai để ý đến đôi nam nữ đang nhìn nhau đăm đăm. Khóe miệng anh vẫn thấp thoáng nụ cười nhưng cô thấy rõ, trong mắt anh không hề xuất hiện ý cười. Ánh mắt ấy rất tĩnh lặng, tựa hồ chỉ nhìn thấy một mình cô, cũng giống như không bỏ cô vào mắt. Sau đó, anh từ từ liếc đi chỗ khác, tựa như cô không hề tồn tại.

Mộc Hàn Hạ cúi xuống, uống một ngụm nước. Nước lọc vào miệng, không hiểu tại sao lại có vị đắng chát.

Đúng lúc này, Lục Chương bên cạnh đột nhiên mở miệng: "Carol này! Vừa rồi chị có để ý không? Tay Lâm Mạc Thần cứ nhìn tôi mãi. Anh ta nhìn tôi làm gì? Định thách thức hả?"

Mộc Hàn hạ ngấn ra một hai giây rồi phì cười: "Yên tâm đi, anh ấy đâu cần thách thức cậu."

Lục Chương lườm cô một cái. Ở góc đằng kia, tiếng cười nói, tiếng trò chuyện gần như không lọt vào tai Lâm Mạc Thần. Anh cụp mi, ép bản thân không nhìn về phía Mộc Hàn Hạ ở giữa chốn đông người. Cuối cùng, cô đã trở về trong phạm vi tầm mắt của anh.

Đúng lúc này, Chu Tri Tố lên tiếng: "Kia có phải là "thái tử" của tập đoàn Phương Nghi không?" Bên cạnh có người trả lời: "Đúng thế. Người đứng bên cạnh cậu ta hình như là Phó Tổng của Đơn vị kinh doanh chiến lược mới nhậm chức, tên Mộc Hàn Hạ, là "hải quy"***** thì phải."

(Chú thích: ***** "Hải quy" chỉ những người du học ở nước ngoài về nước lập nghiệp.)

Nghe anh ta nói vậy, vị lãnh đạo ngồi ở phía đối diện cũng ngoảnh đầu nhìn rồi cười nói: "Lão Lục đúng là mạnh dạn thật, giao cả chức vụ cao cho người trẻ tuổi. Con trai của ông ấy và Phó Tổng mới về tầm tuổi Mạc Thần hồi mới lập nghiệp đúng không? Quả nhiên tuổi trẻ tài cao."

"Vâng." Lâm Mạc Thần đáp: "Cô ấy càng trẻ tuổi tài cao hơn tôi."

Buổi tiệc lần này có quy mô không nhỏ, Mộc Hàn Hạ kéo Lục Chương ngồi ở chiếc bàn cuối cùng, Lâm Mạc Thần đương nhiên ngồi ở bàn trên cùng cho đến khi hoạt động kết thúc, cô và anh không hề chạm mặt.

Sau khi tiệc tan, Mộc Hàn Hạ bắt taxi về chỗ ở. Cô xuống xe, chậm rãi bước đi trên lối nhỏ rải đầy sỏi ở dưới khu chung cư. Tâm trạng vẫn có chút hỗn loạn, nhớ tới hình ảnh anh lạnh nhạt rời mắt đi chỗ khác, cô thấy nhói nhói trong lòng. Tầng một của chung cư cao cấp có đại sảnh, diện tích không lớn nhưng trang trí tinh tế. Nơi đó còn đặt một bộ sofa để mọi người có thể ngồi nghỉ.

Vừa đi vào, Mộc Hàn Hạ liền nhìn thấy một người ngồi ở sofa. Anh đang chăm chú đọc tạp chí. Nghe thấy tiếng bước chân, anh liền ngẩng đầu. Mộc Hàn Hạ hoàn toàn sững sờ. Trong một khoảnh khắc, cô chợt có cảm giác cảnh tượng này rất quen thuộc.

Đó là lúc nào nhỉ? À, đúng rồi. Hồi hai người ở cùng một khách sạn tại thành phố Lâm, hôm cô tình cờ gặp Trần Tự Miên và bạn trai cô ta, anh cũng ngồi ở bên ngoài cửa hàng tiện lợi đợi cô, tay cũng cầm cuốn tạp chí như bây giờ. Đó không phải là hồi ức mà cô muốn nhớ lại, bởi chính buổi tối hôm ấy, cô và anh đã rơi vào cái bẫy của đối thủ. Cũng chẳng phải cô cảm thấy ân hận mà chỉ là bỗng dưng nhớ tới dáng vẻ nhẵn nại chờ đợi của anh mà thôi.

Mộc Hàn Hạ nhanh chóng khôi phục tâm trạng bình tĩnh. Lúc này, Lâm Mạc Thần đã đứng dậy, đi về phía cô. Cô mỉm cười, cất giọng khách sáo: "Chủ tịch Lâm, đã lâu không gặp."

Anh trầm ngâm trong giây lát, sau đó cười nói: "Đã lâu không gặp... Summer."

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Nhìn người đàn ông trước mặt, Mộc Hàn Hạ bỗng có cảm giác không chân thực. Cô không ngờ, Lâm Mạc Thần lại xuất hiện nơi này. Qua buổi tối hôm nay, cô đã ý thức được một cách rõ ràng, anh không còn là chàng thanh niên mới về nước lập nghiệp của năm đó. Anh đã trở thành "cánh chim đầu đàn" trong giới kinh doanh, được nhiều người kính nể và khâm phục. Mặc dù vậy, anh sống kín đáo và lặng lẽ, như những doanh nhân nổi tiếng khác.

Những năm qua, anh chưa từng xuất hiện trước mặt cô. Cô thậm chí không biết sau khi rời khỏi Phong Thần, anh đã đi đâu, cũng chẳng rõ anh có người phụ nữ khác hay không. Nhưng bất luận thế nào, anh cũng không nên xuất hiện ở nơi cô đang sinh sống.

Mộc Hàn Hạ chẳng bao giờ tự lừa mình dối người nên không cho rằng anh chỉ tình cờ đi ngang qua. Chắc chắn anh đến đây tìm cô. Mộc Hàn Hạ bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh, muốn tìm hiểu nguyên nhân tại sao anh lại tìm mình. Ôn lại kỷ niệm ư? Không đúng, Lâm Mạc Thần làm sao có thể đến nhà bạn gái cũ chỉ nhằm mục đích ôn lại chuyện xưa? Hay là do cô chủ động chia tay nên anh vẫn có khúc mắc trong lòng? Cô thậm chí còn nghĩ tới một khả năng, Lâm Mạc Thần biết sự thật về vụ đầu tư năm xưa nên đến để cảm ơn cô.

Anh nở nụ cười nhàn nhạt, đồng thời cất giọng bình thản: "Cố nhân trở về, sao không thông báo trước? Tôi sẽ cử người đi đón."

Mộc Hàn Hạ gạt bỏ thắc mắc trong lòng, cười nói: "Không cần phiền đến Chủ tịch Lâm."

Lâm Mạc Thần im lặng mấy giây rồi mở miệng hỏi: "Em gọi tôi là gì?"

"Chủ tịch Lâm. Tôi thấy chẳng có gì là không ổn." Mộc Hàn Hạ đáp.

"Hãy gọi tôi là Lâm Mạc Thần." Anh nói. Mộc Hàn Hạ lặng thinh. Lâm Mạc Thần không rời mắt khỏi người phụ nữ trước mặt. Cô mặc bộ váy đen, bên ngoài là áo khoác màu gạo, để lộ bắp chân nõn nà. Gương mặt cô thật sự thon gọn hơn trong ký ức, ánh mắt cũng điềm tĩnh hơn nhiều.

Tuy nhiên, gương mặt xinh đẹp và quật cường đó rõ ràng vẫn là dáng vẻ sống động như trong trí nhớ của anh. Hình ảnh cô tươi cười rạng rỡ, hình ảnh cô ngoan ngoãn vâng lời, hình ảnh cô ghen ngào nước nở, hình ảnh cô phần nộ... hoàn toàn trùng khớp với người phụ nữ trưởng thành chững chạc ở trước mặt.

Anh cố đè nén nỗi đau trong lòng, mỉm cười hỏi: "Tại sao năm nay em lại trở về?"

Mộc Hàn Hạ không chú ý đến cách dùng từ của anh. Anh hỏi "năm nay" chứ không phải năm ngoái hay sang năm, không phải là những năm anh âm thầm chờ đợi.

Cô khách sáo trả lời: "Bởi vì yêu cầu công việc."

Lâm Mạc Thần gật đầu. Rất tốt, chỉ là yêu cầu công việc mà thôi. Anh vẫn giữ nụ cười trên môi, thái độ cũng trở nên biếng nhác và tùy ý, giống hệt dáng vẻ của những người ở tầng lớp trên trong buổi tiệc tối nay. "Phương Nghi và Phong Thần đều có nghiệp vụ bất động sản, coi như cùng ngành. Sau này nếu cần sự giúp đỡ, em cứ việc lên tiếng, tôi sẽ dặn bọn họ giải quyết cho em." Anh nói.

Mộc Hàn Hạ gật đầu: "Cảm ơn anh."

Buổi đêm yên tĩnh, hai người mặt đối mặt, nhất thời chẳng còn chuyện gì để nói. Anh không cho biết mục đích đến đây nên Mộc Hàn Hạ muốn chào tạm biệt rồi lên nhà. Nhưng thấy anh đứng bất động ở đó, bỗng dưng cô có chút mềm lòng. Sự mềm lòng lâu lắm mới lại xuất hiện. Mộc Hàn Hạ thăm thở dài, lại nói: "Lâm Mạc Thần, nghe nói trong những năm qua, công ty phát triển rất tốt, tôi cũng thấy mừng cho anh. Chúc mừng anh!"

"Ừ." Anh đáp khẽ.

"Mấy năm nay anh đi đâu vậy?" Cô nói ra thắc mắc trong lòng.

Anh nhìn vào mắt cô, đột nhiên mỉm cười: "Tôi đi Mỹ, làm công việc liên quan đến đầu tư."

Nghe đến từ "Mỹ", Mộc Hàn Hạ có chút ngơ ngẩn nhưng cô không nghĩ sâu hơn mà chỉ gật đầu: "Cũng tốt. Mấy năm gần đây, ngành sản xuất ròi vào tình trạng trì trệ, Phong Thần đã kịp thời tiến sang lĩnh vực đầu tư tài chính. Nước cờ này của anh là rất đúng đắn."

Lâm Mạc Thần lặng thinh. Người phụ nữ của anh dừng cảm tiến về phía trước nên giờ đây rất chín chắn, coi thương trường như một ván cờ. Cuối cùng, cô đã trưởng thành như anh dự tính, nhưng cũng không còn sự non nớt mà anh có thể dễ dàng khống chế của năm nào.

"Những thứ đó, bây giờ tôi không để tâm đến nữa."

Mộc Hàn Hạ hơi ngẩn người. Tiềm thức mách bảo không nên tiếp tục cuộc trò chuyện, cô cúi xuống xem đồng hồ, phát hiện đã gần mười giờ đêm. Thế là cô mỉm cười, nói với anh: "Đã muốn rồi, tôi lên nhà đây. Khi nào có thời gian, chúng ta gặp mặt sau."

"Ừ." Anh đáp.

Thấy Lâm Mạc Thần vẫn đứng bất động, Mộc Hàn Hạ cười cười, quay người rời đi. Cô đi tới thang máy, định bấm nút mở cửa. Đúng lúc này, ngón tay cô đột nhiên bị giữ chặt. Mộc Hàn Hạ hơi ngậy ra, Lâm Mạc Thần đã ôm cô từ đằng sau. Khí lạnh từ người anh bao trùm lấy cô trong giây lát.

Mộc Hàn Hạ cứng đờ người, ngoảnh đầu nhìn anh. Gương mặt anh cách rất gần, không có bất kì biểu cảm nào. Sau đó, anh đột nhiên áp mặt, hôn lên môi cô. Khi mùi vị đàn ông tràn vào khoang miệng, cô mới giật mình bừng tỉnh, nhìn rõ người đang hôn mình, thật sự là anh. Mộc Hàn Hạ ngơ ngẩn nhìn anh, còn anh nhắm mắt nên cô chỉ thấy hai hàng lông mày hơi nhíu lại.

Ban đầu, nụ hôn của anh hết sức nhẹ nhàng, mang tính thăm dò nhiều hơn. Vài giây sau, anh đột nhiên ngẫu nhiên rời ra sức tách đôi môi cô, tiến sâu vào, tìm kiếm và cuốn lấy đầu lưỡi cô. Hơi thở của anh có chút gấp gáp, cánh tay vòng qua thắt lưng cô ngày càng siết chặt, còn tay kia đỡ lấy gáy cô. Tâm nhìn của Mộc Hàn Hạ đã hoàn toàn bị anh che khuất, thân thể của cô cũng bị khóa trong vòng tay ấm áp của anh. Tất cả tựa như quay về sáu năm trước, khi cô và anh vẫn còn ở bên nhau, anh luôn trao cho cô những nụ hôn ngọt ngào như vậy.

Rất nhiều ký ức đã bị thời gian vùi lấp, đã bị lãng quên bởi nỗi cô đơn dài đằng đẵng bỗng nhiên ùa về trong giây lát. Vào một khoảnh khắc thất thần, đầu lưỡi cô suýt nữa đáp lại anh, nhiệt tình cuốn lấy anh như anh đã làm với cô. Tuy nhiên, lý trí nhanh chóng thức tỉnh, Mộc Hàn Hạ bất động nhìn anh, không vùng vẫy cũng chẳng né tránh. Cô chỉ đứng yên, chịu đựng nụ hôn mãnh liệt có phần đau đớn này.

Lâm Mạc Thần ngẩng mặt, nhưng vẫn không buông tay khỏi người cô. Khóe mắt anh ẩn hiện ý cười. Mộc Hàn Hạ cảm nhận được, nụ cười có phần chua chát. Trong quá khứ, cô chưa bao giờ thấy biểu cảm này của anh.

"Đã bao năm trôi qua, em chưa từng nghĩ đến chuyện quay về... về gặp anh hay sao?" Anh cất giọng khàn khàn.

Mộc Hàn Hạ không trả lời. Sống mũi cay cay nhưng cô cố nhin, chỉ nở nụ cười ôn hòa rồi lên tiếng: "Mạc Thần! Bây giờ những lời này cũng chẳng có ý nghĩa gì cả. Vừa rồi anh không nên đối xử với em như vậy."

Lâm Mạc Thần yên lặng nhìn cô. "Bây giờ anh sống tốt, em cũng rất ổn, thế là đủ rồi. Anh không cần bám lấy quá khứ nữa." Cô nói.

"Đúng thế. Bây giờ anh sống rất tốt, tốt vô cùng." Anh cười nhưng ánh mắt vụt qua một tia bi thương. Không muốn ở bên cạnh anh lâu hơn nên Mộc Hàn Hạ thốt ra câu "chào anh" rồi quay người đi vào thang máy. Khi cánh cửa từ từ đóng lại, Lâm Mạc Thần đột nhiên giơ tay chặn cửa. "Em nói đúng, anh không cần bám lấy quá khứ nữa." Anh nhìn cô đăm đăm, đồng thời thả cánh tay xuống. Vào giây phút cánh cửa khép chặt, cô chợt nghe thấy giọng nói bình tĩnh của anh: "Mộc Hàn Hạ, điều anh cần là tương lai."

Đêm khuya thanh vắng, Mộc Hàn Hạ ngồi co chân trên chiếc ghế tựa, dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Một lúc sau, cô thu lại tâm tình, từ trong tiềm thức không muốn nghĩ tới chuyện xảy ra tối nay, đặc biệt là hành động ôm hôn bất ngờ của Lâm Mạc Thần.

Ở Mỹ bây giờ đang là buổi sáng, cô lấy di động, gọi một cuộc điện thoại cuộc điện thoại vượt đại dương. Ở đầu bên kia, một lúc sau điện thoại mới đến tay người đó. Mộc Hàn Hạ mỉm cười, cất giọng vô cùng dịu dàng: "Hôm nay anh thế nào? Có thấy dễ chịu hơn chút nào không?... Vài hôm nữa, họ sẽ đưa anh tới Trung Quốc. Điều kiện y học ở bên này cũng không tồi, em đã liên hệ được bệnh viện rồi, tới lúc đó em sẽ đi đón anh."

Người ở đầu bên kia hỏi câu gì đó, cô đáp: "Vâng, em gặp anh ấy rồi. Hình như anh ấy... vẫn chẳng thay đổi gì cả."

Cùng thời gian đó, Lâm Mạc Thần lái xe rời đi. Buổi đêm yên tĩnh, ánh đèn điện ở hai bên đường phố vùn vụt lướt qua cửa sổ. Anh đã trải qua hàng nghìn đêm một mình lái xe về nơi ở. Tuy nhiên đêm nay hoàn toàn khác biệt. Đi đến ngã tư gặp đèn đỏ, anh liền từ từ dừng xe. Một lúc sau, anh đột nhiên chạm ngón tay vào môi mình, khẽ mỉm cười.

Ngày hôm sau, Mộc Hàn Hạ dẫn Lục Chương đi thị sát trung tâm mua sắm của Phong Thần. Cô mặc bộ đồ bình thường, áo khoác len và váy dài, còn Lục Chương diện chiếc quần bò rách. Vì vậy khi đi vào trong, hai người không thu hút được sự chú ý của bất cứ ai.

Lục Chương tỏ ra hào hứng, bởi được đi shopping, ngắm người đẹp, còn ở địa bàn của đối thủ cạnh tranh nên cũng khá kích thích. Anh ta nhàn tản đi theo Mộc Hàn Hạ. Vẻ mặt của cô rất thản nhiên, giống như người đi mua sắm thực sự. Thỉnh thoảng, cô dừng lại ở một quầy, xem sản phẩm.

Trên thực tế, khi đi qua đại sảnh ở tầng một, cô nói nhỏ: "Cậu hãy quan sát phong cách bài trí của họ." Lục Chương đảo mắt một vòng: "Đèn pha lê, trần thạch cao đèn chùm, đơn giản mà thời thượng, nhìn qua cũng biết do kiến trúc sư nổi tiếng thiết kế. Tóm lại một câu là: sang trọng và cao cấp, ấn tượng hơn phong cách trang trí kiểu Âu quê mùa của bố tôi nhiều."

Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Phong cách trang trí của Phương Nghi cũng không đến nổi tệ như cậu nói, năm năm trước cũng dẫn đầu trào lưu đấy chứ. Chỉ là bây giờ có chút lỗi thời mà thôi."

Lục Chương lắc đầu: "Bà chị khỏi cần giữ thể diện cho ông già nhà tôi."

Đi qua những cửa hàng flagship của các nhãn hiệu nổi tiếng trên thế giới, Mộc Hàn Hạ nhắc nhở: "Cậu hãy xem các thương hiệu mà họ đưa vào đây."

Lục Chương: "Nhắm mắt tôi cũng có thể liệt kê: LV, Givenchy, Hermes... Chúng ta cũng có, chỉ là không nhiều bằng họ."

Mộc Hàn Hạ gật đầu. Sau đó, cô lại bảo anh ta quan sát nhân viên bán hàng của đối phương. Ai nấy đều cao ráo, cử chỉ đoan trang. Siêu thị nằm ở tầng hầm thuộc tập đoàn siêu thị hàng đầu thế giới.

Tiếp đến, hai người xem xét thiết kế của tòa nhà, phân bố các khu vực, dịch vụ hậu mãi và thương hiệu của các nhà hàng ăn uống... Đi một lúc, Lục Chương có chút mất kiên nhẫn nhưng vẫn cố nhịn. Thật ra công việc này cũng khá thoải mái, mấy vị phó tổng dày dặn kinh nghiệm trước kia suốt ngày trình bày một thôi một hồi về chiến lược, về thị trường, khiến anh ta chán chết được. Hơn nữa, anh ta cũng muốn xem, rốt cuộc Mộc Hàn Hạ định làm thế nào. Bởi sau khi đi một vòng, anh ta có thể đánh giá Phong Thần xuất sắc về mọi phương diện, Phương Nghi rất khó vượt qua.

Cuối cùng, hai người trở về văn phòng của Mộc Hàn Hạ. Cô pha cốc trà đưa cho anh ta rồi lên tiếng: "Cậu có kết luận gì về trung tâm mua sắm của Phong Thần?"

Lục Chương cười cười, cất giọng nghiêm túc: "Đây chẳng phải là điều dễ thấy hay sao? Bọn họ đi theo phong cách cấp cao và thời thượng. Bất kể phương diện thiết kế, các thương hiệu, tổ chất của nhân viên bán hàng, chất lượng phục vụ... đều có đẳng cấp hàng đầu trong nước. Vì vậy ở bất cứ thành phố nào, trung tâm mua sắm của họ cũng trở thành công trình kiến trúc đặc trưng. Chị bảo chúng ta mở một trung tâm mua sắm mới, có thành tích kinh doanh vượt qua trung tâm của Phong Thần mở thế nào đây? Đừng nói với tôi là đổ tiền vào đấy nhé, bố tôi đâu không lại Phong Thần đâu. Hơn nữa, dù làm vậy, chúng ta cũng không thể đạt đến trình độ kinh doanh tổng thể của họ."

Mộc Hàn Hạ gật đầu: "Vì thế, đây chính là điểm đột phá của chúng ta."

"Đột phá kiểu gì?" Lục Chương hỏi.

Mộc Hàn Hạ tựa vào thành ghế, mỉm cười: "Nhược điểm của đối thủ ẩn giấu trong ưu thế lớn nhất của họ. Cái gì cũng tốt nhất, cao cấp nhất là ưu thế của Phong Thần, nhưng cũng là phương thức duy nhất mà chúng ta có thể đột phá. Chúng ta phải tìm ra con đường ngược lại, phát động cuộc chiến "đánh tạt sườn", tạo ra thị trường mới cho Phương Nghi."

Lục Chương ngẩng đầu nhìn cô, trống ngực dồn dập. Anh ta chợt phát hiện, Mộc Hàn Hạ không giống bất cứ người phụ nữ nào mà anh ta từng gặp qua ở chốn thương trường. Có những người phụ nữ thành công trong kinh doanh do cô ta là "bình hoa", vừa xinh đẹp lại vừa giỏi giao tiếp, biết lợi dụng mối quan hệ để đạt mục đích. Một số khác thì là "nữ cường nhân" điển hình, chẳng hề có một chút nữ tính. Còn Mộc Hàn Hạ hành sự quyết đoán nhưng cô không dùng thủ đoạn để ép buộc người khác nghe theo mình. Lúc nào cô cũng nở nụ cười, vừa dụ dỗ vừa dẫn dắt từng bước, chẳng khác nào một con cáo xảo quyệt. Nhưng khi đi vào chủ đề chính, cô lại mạnh mẽ như một người đàn ông, ví dụ như câu "đánh tạt sườn", "tạo ra thị trường" vừa rồi của cô. Điều quan trọng là, lời nói của cô khiến nhịp tim của anh ta tăng tốc.

Lục Chương uống một ngụm trà để che giấu sự hưng phấn vừa được khơi gợi. Phải công nhận ngay cả trà của người phụ nữ này cũng rất ngon, vị nhàn nhạt, lại thơm nồng, không như mấy loại trà hảo hạng của các vị lãnh đạo khác, vừa đặc vừa đắng chát.

Nói xong những lời này, Mộc Hàn Hạ có chút thất thần. Kỳ thực, mấy câu như "vượt qua Phong Thần", "tìm kiếm nhược điểm của đối thủ" chỉ là nhằm vào tính cách của Lục Chương, cố tình kích anh ta mà thôi. Ý định của cô chỉ là nâng cấp và tối ưu hóa trung tâm thương mại của Phương Nghi, tìm kiếm một mô hình kinh doanh mới. Nếu cô thành công, chắc chắn doanh số của Phong Thần cũng sẽ bị ảnh hưởng, nhưng sự cải cách này thực ra không phải nhằm vào Phong Thần mà là bản thân Phương Nghi tự nâng cấp và tiến bộ mà thôi.

Ban đầu, Mộc Hàn Hạ rất tự tin về kế hoạch lần này. Phong Thần kiểu gì cũng sẽ đưa biện pháp ứng phó nhưng cô cảm thấy đối phương sẽ không có hành động lớn, bởi đây là sự cạnh tranh lành mạnh mà một doanh nghiệp khó tránh khỏi chứ không phải là cạnh tranh ác ý. Cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện Lâm Mạc Thần biết sự việc này.

Về lý mà nói, sẽ chẳng ai đi báo cáo với Chủ tịch Hội đồng quản trị đã ở ẩn một nghiệp vụ nào đó của tập đoàn gặp phải vấn đề từ đối thủ cạnh tranh. Nhưng bây giờ thì khác, cô chợt nhớ tới ánh mắt trầm lặng và chăm chú của anh khi nhìn cô tối qua và chiếc xe Cayenne hôm cô mới nhậm chức... Chắc anh có thể đoán ra hành động sắp tới của cô. Không biết, anh sẽ làm thế nào? Mộc Hàn Hạ phát hiện, nghi vấn này chẳng có lời giấp đáp nên cô lập tức gạt ra khỏi đầu.

Một khi đã nhận lời chủ tịch Lục, cô chỉ biết cố gắng hết sức mình. Trong trí nhớ của cô, Lâm Mạc Thần là một doanh nhân lòng dạ sắt đá, cứng rắn và quyết đoán. Nếu anh gây khó dễ thì sao? Thế thì "binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn" mà thôi.

Việc Lâm Mạc Thần đột nhiên xuất hiện ở Bắc Kinh tạo lên sự hỗn loạn gần gũi trong đám quản lý cao cấp của tập đoàn Phong Thần. Bởi vì trong mấy năm qua, trừ khi nghiệp vụ của tập đoàn gặp vấn đề lớn, anh mới lộ diện. Anh làm việc ở phố Wall, thường tiếp xúc với những thông tin và tư duy mới nhất nên ở những thời điểm then chốt, nhờ có sự trợ giúp và quyết định của anh, Phong Thần mới ngày càng phát triển, thậm chí vẫn đạt mức tăng trưởng khá giữa thời kỳ suy thoái.

Sự xuất hiện đột ngột của anh khiến mọi người đoán già đoán non, liệu có phải tập đoàn chuẩn bị cải cách phương diện nào đó? Tuy nhiên, Lâm Mạc Thần không có bất cứ động thái nào. Hiện giờ, Tôn Chí quản lý toàn bộ nghiệp vụ bất động sản của tập đoàn.

Sáng hôm nay, sau khi nghe cấp dưới báo cáo thông tin từ đối thủ cạnh tranh, anh ta trầm tư suy nghĩ rồi quyết định đi tìm Lâm Mạc Thần.

Văn phòng Chủ tịch Hội đồng quản trị bỏ không đã lâu hôm nay được quét dọn sạch sẽ. Lâm Mạc Thần và Chu Tri Tố đang ngồi ở sofa uống trà. Chu Tri Tố cũng phải là người ngoài nên Tôn Chí đi vào, mỉm cười nói: "Chủ tịch Lâm, tôi vừa nhận được tin... thật ra cũng là chuyện nhỏ thôi. Nghe nói, bên Phương Nghi đang chuẩn bị tiến hành nâng cấp và cải tạo mô hình trung tâm thương mại. Người đưa ra kế hoạch này..." Ngừng vài giây, anh ta nói tiếp: "Là Phó Tổng Mộc Hàn Hạ mới được mời về."

Lâm Mạc Thần nhướn mày nhìn anh ta, còn Chu Tri Tố mỉm cười. Tôn Chí lại nói: "Người ở bên dưới lo chuyện này sẽ ảnh hưởng đến thành tích kinh doanh của Phong Thần nên định dùng một số biện pháp đè bẹp họ từ trong trứng nước."

"Người của anh không đè bẹp nổi Mộc Hàn Hạ. Tư duy của cô ấy rất linh hoạt, có sở trường tự khai phá một con đường riêng. Nếu định ra tay, chắc chắn cô ấy sẽ tránh ưu thế và không đối mặt trực tiếp với Phong Thần, tìm ra một mô hình mới, thích hợp với Phương Nghi. Mô hình mới đó sẽ có tác động nhất định đến thành tích kinh doanh của Phong Thần nhưng chắc chắn không thể động đến "gốc rễ" của chúng ta, không đáng để chúng ta lo ngại. Trên thị trường luôn xuất hiện những đột phá mới, cho dù không phải là Mộc Hàn Hạ cũng sẽ có người khác. Chúng ta không thể độc chiếm phần lớn miếng bánh. Đây là quy luật cạnh tranh lành mạnh trên thị trường, bảo người của anh không cần làm loạn lên."

"Được thôi." Tôn Chí lại hỏi: "Vậy cứ để kệ bọn họ hay sao?"

Anh ta tưởng Lâm Mạc Thần sẽ nói "được", bởi vì anh nói, người bên dưới không thể đè bẹp Mộc Hàn Hạ, đây là sự cạnh tranh lành mạnh nên không cần quản lý cấp cao bận tâm. Nào ngờ Lâm Mạc Thần trầm ngâm

trong giây lát rồi lên tiếng: "Bảo người của anh đừng có bất cứ sự kháng cự nào."

Tôn Chí và Chu Tri Tố đưa mắt nhìn nhau. "Đây là "trận chiến" đầu tiên của cô ấy sau khi về nước. Tôi sẽ nhường đường cho cô ấy, để cô ấy thắng ngay trong trận đầu. Phong Thần sẽ không làm gì để kháng cự." Khóe mắt anh thấp thoáng ý cười: "Tôi là thằng ngu mới chống lại cô ấy."

Ánh chiều hắt vào cửa kính, Mộc Hàn Hạ và Lục Chương ngồi đối diện nhau trong văn phòng. Vừa định nói tiếp, di động của Mộc Hàn Hạ bất chợt đổ chuông. Cô lấy ra xem, hơi ngẩng người khi nhìn thấy ba chữ số đầu "139". Bây giờ mọi người đều đổi thành số điện thoại mở đầu là "18". "139" là số từ rất nhiều năm trước.

Mộc Hàn Hạ lập tức nhớ ra chủ nhân của số điện thoại này là ai. Cô liếc Lục Chương rồi cầm di động đi ra ngoài ban công, tiện tay khép cửa. Tiếng chuông vẫn đổ dồn dập. Nhớ tới nụ hôn tối qua, cô bất động trong giây lát mới bắt máy: "A lô! Xin hỏi ai đấy ạ?"

"Là anh." Lâm Mạc Thần đáp.

Mộc Hàn Hạ cất giọng khách sáo: "Có chuyện gì sao?"

Lâm Mạc Thần mỉm cười: "Nghe nói em đã trở về nên mấy đồng nghiệp ngày xưa đề nghị tối nay liên hoan."

Mộc Hàn Hạ ngập ngừng. "Tối nay em có rảnh không?" Anh hỏi.

"Em..." Nếu cô nói không đi thì hơi hẹp hòi.

Nhưng giọng điệu bình thản của anh lúc này càng khiến cô nhớ tới hình ảnh anh hôn cô đến quên trời đất vào tối qua. "Nhờ anh chuyển lời cảm ơn đến họ." Mộc Hàn Hạ nói: "Hôm nay em phải làm thêm đến tối muộn nên không đi được. Lần sau em sẽ mời họ ăn cơm."

Hai người im lặng vài giây. "Được thôi." Lâm Mạc Thần cất giọng trầm ấm: "Em đừng làm việc quá sức, chú ý giữ gìn sức khỏe."

Sau khi cúp máy, Mộc Hàn Hạ có chút ngẩn ngơ. Lâm Mạc Thần vừa dặn cô đừng làm việc quá sức, chú ý giữ gìn sức khỏe. Trong trí nhớ của cô, anh chưa từng nói những lời này. Khi ấy, cô cảm thấy việc phấn đấu hết mình là lẽ đương nhiên. Anh cũng bận tối mắt tối mũi nên chẳng bao giờ nói với cô những lời dịu dàng như vậy.

Phát hiện bản thân lại rơi vào ký ức vốn đã phủ bụi từ lâu, Mộc Hàn Hạ lập tức lấy lại tinh thần. Đối với cô, chuyện xảy ra tối qua là một cú sốc đến bất thành hình. Về thái độ của Lâm Mạc Thần, cô không biết anh có mấy phần thật lòng, mấy phần giả dối; hoặc vẫn chưa gỡ bỏ khúc mắc trong lòng. Anh vốn là người kiêu ngạo, những năm qua sự nghiệp vô cùng thuận lợi, địa vị ngày càng cao. Có lẽ vì sự ra đi của cô nên anh cảm thấy không cam tâm chẳng?

Bất kể anh có ý đồ gì, Mộc Hàn Hạ cũng không muốn nghĩ sâu hơn. Sau khi tự hỏi lòng mình, cô đã nhận ra một điều, cô không muốn quay đầu, không muốn bắt đầu lại với anh.

Thấy cô đi vào, Lục Chương nói: "Sao lại có bộ mặt đưa đám thế? Không phải người tình cũ của chị gọi đấy chứ?"

Mộc Hàn Hạ lắc đầu: "Không phải. Là... cuộc điện thoại lừa đảo."

Lục Chương: "Lần sau mà nhận được cuộc gọi kiểu này, chị cứ đưa cho tôi, tôi sẽ xử lý giúp chị. Có một lần, tôi khiến đối phương lừa đảo ở đầu bên kia tức giận cúp máy. Khi tôi gọi lại, nó đã tắt nguồn." Mộc Hàn Hạ phì cười.

Lục Chương đột nhiên phát hiện, bầu không khí giữa hai người dường như trở nên vô cùng thoải mái và hòa hợp. Thế là anh lập tức tắt nụ cười, khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt.

Mộc Hàn Hạ cất giọng nghiêm túc: "Chúng ta bàn về phương án đi!"

Lục Chương khẽ "ờ" một tiếng.

Cô mở máy tính xách tay, tìm tệp tài liệu. Lục Chương tựa vào thành ghế, nhìn cô chăm chú. Là một thanh niên sinh ra trong gia đình giàu có và trưởng thành trong sự cô độc, Lục Chương có vẻ bề ngoài bất cần nhưng trên thực tế tùy vào từng đối tượng và sự việc, anh ta đề có nguyên tắc và tâm tư của riêng mình. Anh ta tỏ ra thờ ơ với tất cả, nhưng không có nghĩa anh ta thật sự không bận tâm. Tương tự, anh biểu hiện ra bên ngoài là một người ngỗ ngược và thích chống đối nhưng cũng không phải không có sự quan sát và đánh giá.

Lấy ví dụ, một vị Phó Tổng khác của đơn vị kinh doanh chiến lược là ông già họ Chu. Tuy rất ghét tính nghiêm khắc, cổ hủ lại hay cản nhắc, đầu óc cũng chẳng linh hoạt nhưng Lục Chương biết rõ, Lão Chu là người cùng tạo ra "giang sơn" với bố anh ta, rất trung thành với nhà họ Lục, cũng là người đáng tin cậy nhất ở đơn vị kinh doanh chiến lược. Đây cũng là nguyên nhân bố anh ta sắp xếp để Lão Chu "đường lão" ở bộ phận này. Vì thế, anh ta thường làm ngược lại ý kiến của Lão Chu. Có lúc bị nói nhiều, anh ta điên tiết cãi nhau với ông. Tuy nhiên, những việc Lão Chu kiên trì chấp hành, anh ta đều không ngăn cản.

Mấy tháng trước có một lần Lão Chu đột nhiên phát bệnh, Lục Chương liền công ông xuống dưới, đưa ông đi bệnh viện. Sau khi xuất viện, Lão Chu tỏ thái độ hòa nhã với anh ta.

Nhưng chẳng bao lâu sau, anh ta lại khiến ông tức điên. Dường như hai người đã quen với cách cư xử như vậy nên chẳng cảm thấy có vấn đề. Đơn vị kinh doanh chiến lược cũng bình ổn phát triển trong sự om sòm của họ.

Người phụ nữ "đi cửa sau" này cũng thế thôi. Lục Chương vốn rất ghét người ngoài chỉ tay năm ngón, anh ta cũng không dễ dàng tin người khác.

Tuy nhiên, Mộc Hàn Hạ vừa trẻ trung xinh đẹp, vừa phóng khoáng lại biết cách cư xử nên anh ta tương đối có cảm tình. Dù sao cũng là thanh niên trẻ tuổi nên Lục Chương đương nhiên thích làm việc với mỹ nhân hơn ông già. Nhưng dù cô biết cách cư xử hay thấu tình đạt lý thì cũng không có nghĩa có thể giành được sự tín nhiệm của anh ta.

Sau mấy ngày tiếp xúc, Lục Chương thừa nhận, với tư cách là một người phụ nữ và một đồng nghiệp, Mộc Hàn Hạ rất dễ chiếm cảm tình của người khác. Hiện giờ, cô đang vẽ ra một "miếng bánh" lớn, đầy sức hấp dẫn cho anh ta. Nhưng cô thật sự có tài năng và đáng tin cậy hay không, có thể trở thành người thầy và cánh tay phải của anh ta hay không thì còn cần dựa vào kết quả thực tế mới biết được. Tới lúc đó, anh ta mới quyết định có nên tin tưởng vào cô hay không. Hiện tại, anh ta sẽ tiếp tục cùng cô đấu võ miệng, để xem cô có chân thành và giỏi giang như cô nói hay không.

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, mỉm cười nói với Lục Chương: "Chúng ta bắt đầu nhé. Phong Thần, Phương Nghi và phần lớn các trung tâm thương mại phân chia các khu vực như thế nào?"

"Phân chia theo chức năng." Lục Chương đáp: "Mặt hàng xa xỉ và vàng bạc đá quý ở tầng một, tầng hai là thời trang giành cho các cô gái trẻ, tầng ba là đồ dành cho phụ nữ trưởng thành, tầng bốn là thời trang nam, tầng năm bán đồ thể thao, tầng trên cùng bán đồ trẻ em và đồ dùng trong gia đình gì đó.

Ngoài ra, tầng hầm thường là siêu thị. Tất cả đều theo một khuôn khổ, có gì đáng hỏi chứ? Chị định thử tôi đấy à?" Anh ta nhếch miệng.

Mộc Hàn Hạ không để ý đến giọng điệu chế nhạo của đối phương, hỏi tiếp: "Vậy theo cậu, những đối tượng nào thường đến trung tâm thương mại?"

Lục Chương cất giọng biếng nhác: "Người có tiền, phụ nữ độ tuổi trung niên..." Ngược nhìn Mộc Hàn Hạ rồi tiếp tục: "Các cặp vợ chồng tầng lớp trung lưu. Tất nhiên còn cả đám thanh niên nữa, dù không có nhiều tiền, dù phải ăn mì gói, họ cũng dành dụm để mua quần áo, giày dép và túi xách. Đúng là ngốc hết chỗ nói. Nhưng nếu không có những kẻ ngốc như họ thì làm sao chúng ta kiếm được tiền?"

Đây đúng là lời lẽ của công tử thuộc giai cấp tư sản điển hình, Mộc Hàn Hạ chẳng thèm đôi có với anh ta. Cô gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn, lên tiếng: "Đúng là thế. Vậy nếu như chúng ta xây dựng một trung tâm thương mại dành cho những đối tượng tiêu dùng nòng cốt kia, một nơi mua sắm khiến họ thấy thân thiết và hài lòng thì sao?"

Lục Chương ngẩn người. Mộc Hàn Hạ nở nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt cô chứa đựng tia thách thức, xảo quyệt nhưng cũng có phần thoải mái. Lục Chương cảm thấy, gương mặt cô dường như cũng tỏa sáng dưới ánh chiều tà.

Cô đẩy chiếc máy tính xách tay đến trước mặt anh ta. Lục Chương nhìn thấy hình ảnh một trung tâm thương mại, trên nóc gắn hai chữ: Duyệt Gia. "Cái tên này quê chết đi được." Lục Chương cất giọng chê bai.

"Cậu có thể đặt tên khác, nhưng phải dễ nhớ và khiến mọi người có cảm giác thân thiết." Mộc Hàn Hạ nói. Cô bắt đầu mở bản vẽ toàn bộ trung tâm thương mại cho anh ta xem."

"Gia đình là chủ đề của trung tâm thương mại. Hiện giờ kinh tế suy thoái, mọi người chẳng có hứng thú đi shopping như trước, nhưng sự quan tâm đến gia đình vẫn không hề suy giảm. Đặc biệt là các bậc cha mẹ ở độ tuổi 7x và 8x, họ có điều kiện kinh tế, cũng rất chú trọng đến vấn đề giáo dục con cái và gia đình hòa thuận. Vì thế, trung tâm thương mại của chúng ta sẽ được phân chia như sau..."

Lục Chương nhìn từng tấm ảnh lướt trên màn ảnh theo ngón tay cô. "Khu vực thứ nhất là phần trọng tâm của chủ đề, khu vực dành cho gia đình. Nơi này có khu vui chơi cho trẻ em cũng có nơi trông trẻ sạch sẽ và an toàn. Người tiêu dùng chỉ cần làm thẻ hội viên của trung tâm thương mại là có thể gửi trẻ miễn phí. Bên cạnh hai khu này là nhà hàng đồ ăn nhanh kiểu tây và mấy nhà hàng đồ Trung cao cấp và trung cấp với các món thích hợp với trẻ em. Người tiêu dùng khi chi tiêu trong khu vui chơi của trẻ em và hàng hàng có thể tích lũy thành tiền Duyệt Gia. Tích đến một mức nhất định, trẻ em có thể dùng để đổi lấy đồ chơi trong trung tâm thương mại."

Cô bấm sang tấm ảnh khác, màn hình hiện lên đồng tiền giả bằng giấy sắc màu rực rỡ.

Lục Chương mỉm cười: "Đánh vào tâm lý trẻ em, ý tưởng này rất thông minh."

Mộc Hàn Hạ lắc đầu: "Cậu sai rồi, tôi không coi đây là một phương thức để thu hút người tiêu dùng. Thời buổi bây giờ, cuộc sống của người dân ở các thành phố lớn có tiết tấu nhanh, rất nhiều bậc cha mẹ thiếu sự quan tâm đến con cái. Hơn nữa, Bắc Kinh bị ô nhiễm không khí nặng nề nên nơi thích hợp nên tôi mới có ý tưởng như vậy. Trong thời kỳ trung tâm thương mại ế ẩm như hiện nay, muốn giữ chân khách hàng không chỉ dựa vào giá cả, mà quan trọng hơn là giá trị thương hiệu và sự gửi gắm tình cảm, dựa vào thành ý của chúng ta. Điều chúng ta cần làm là, không những tăng thêm công trình vui chơi giải trí và nhà hàng, mà còn chú trọng đến từng khâu thiết kế, lấy bọn trẻ và gia đình. Như tôi vừa nói, phải khiến họ cảm thấy thân thiết và hài lòng. Làm được điều đó, Duyệt Gia sẽ trở thành một trong những lựa chọn của các bậc cha mẹ mỗi khi đưa con đi chơi vào cuối tuần. Nếu họ và bọn trẻ có khoảng thời gian vui vẻ và thoải mái ở Duyệt Gia, chắc chắn họ sẽ trở thành khách hàng trung thành của chúng ta. Điều này chẳng liên quan gì đến chuyện Phong Thần ở phía đối diện cao cấp hơn

và nhiều nhãn hiệu nổi tiếng hơn. Chúng ta không cần đấu với họ mà vẫn giành chiến thắng. Cậu đã hiểu ý tôi chưa?"

Lục Chương lặng thinh. Mộc Hàn Hạ cười cười, nói tiếp: "Năm gần khu vui chơi giải trí của trẻ em là khu thời trang nữ và thời trang nam. Sau khi thỏa mãn niềm vui của con cái, các bậc phụ huynh tự nhiên sẽ đi ngó nghiêng quần áo của mình."

"Là khu vực này đúng không?" Lục Chương chỉ tay lên màn hình. "Đây là khu vực theo chủ đề Tình nhân. Nơi này tương đối yên tĩnh, có nhà hàng theo phong cách lãng mạn và một số gian hàng bán những đồ đôi như đồ gia dụng, vật trang trí, hàng tiêu dùng... Ở đây cũng sẽ có hai quán cà phê và một quán bar nhỏ hát nhạc sống. Khu vực này không chỉ thu hút thanh niên nam nữ mà cả các cặp vợ chồng sau khi gửi con ở khu trông trẻ."

Lục Chương nghĩ thầm: đây là nơi các cô gái trẻ sẽ thích, thích hợp để tán gái.

"Còn khu vực này, tôi đặt tên là Khu độc hành. Tất nhiên, thực tế không thể gọi như vậy. Nơi đây có hiệu sách, có quán cà phê yên tĩnh, rạp chiếu phim nhỏ và một số gian hàng thời trang chất lượng tốt, giá cả phải chăng. Nơi này dành cho những người đi một mình, cũng là nơi để làm quen, kết giao bạn bè. Khái niệm gia đình mà tôi nhắc tới là cảm giác thuộc về chốn nào đó. Trung tâm thương mại của chúng ta không chỉ nhắm vào những người đã có gia đình, mà cả đối tượng độc thân. Tuy được chia ra làm nhiều khu vực với chức năng khác nhau nhưng phong cách trang trí tổng thể phải thống nhất, đều mang lại cảm giác ấm áp và trang nhã.

Tất nhiên, các khu gia đình, tình nhân, độc thân sẽ có nét đặc sắc riêng. Mỗi tháng, trung tâm thương mại sẽ tổ chức hoạt động theo các chủ đề khác nhau. Chúng ta sẽ bàn với các nhà cung cấp hàng hóa, yêu cầu họ tuân theo phong cách chủ đề chung. Với tình hình kinh tế ảm đạm hiện nay, tôi nghĩ họ sẽ đồng ý thử làm theo mô hình mới của chúng ta. Tôi muốn trung

tâm thương mại của chúng ta truyền tải đến người dùng tình cảm gia đình và một cảm giác gặp được bến đỗ bình yên. Cảm nhận lớn nhất của người tiêu dùng khi đến với chúng ta là dễ chịu và thân thiết.

Đến với Duyệt Gia, họ không chỉ được mua sắm, mà còn được thỏa mãn nhu cầu về tinh thần. Vì vậy, họ sẽ tiếp tục đến lần thứ hai, lần thứ ba... Trung tâm thương mại của chúng ta sẽ trở thành một nơi để đi và thư giãn trong thành phố của họ, chứ không chỉ là nơi mua sắm. Tất nhiên, mô hình kinh doanh mới này sẽ không đạt hiệu quả nhanh chóng như những hoạt động giảm giá, nhưng một khi "tiếng lành đồn xa", thành tích kinh doanh của chúng ta nhất định sẽ ngày càng tốt hơn. Cậu thử nói xem, liệu mô hình mới này có thể né tránh phong cách "cao cấp và sang trọng" của Phong Thần, đạt được thành tích như họ hay không?"

Trời đã tối đen. Sau khi trình bày kế hoạch với Lục Chương, Mộc Hàn Hạ làm việc thêm một lúc mới thu dọn đồ, chuẩn bị ra về. Khi cô rời khỏi văn phòng, bên ngoài vắng tanh vắng ngắt. Cửa văn phòng Tổng Giám đốc khép hờ, một vệt sáng nhỏ lọt ra bên ngoài. Cậu ta vẫn chưa về? Nhớ đến dáng vẻ trầm tư của Lục Chương hồi nãy, Mộc Hàn Hạ biết, "cậu bé" này vẫn có thể uốn nắn, dạy dỗ được.

Cô chấp hai tay sau lưng, bước chầm chậm đến cửa văn phòng. Vừa định gõ cửa, cô liền nhìn thấy Lục Chương đang ngồi dưới đất, quay lưng về về phía cô, tai đeo cái tai nghe to đùng, tay cầm bộ điều khiển chơi điện tử. Bờ tường đối diện là hình ảnh cực lớn. Mộc Hàn Hạ nhíu mày. Cứ tưởng sau khi nghe xong kế hoạch của cô, người đàn ông này sẽ suy ngẫm để "tiêu hóa". Ai ngờ anh ta lại đang chơi điện tử.

Đúng lúc này, màn hình hiện lên chữ "Win" rất lớn. Lục Chương "woa" một tiếng rồi tháo tai nghe, cầm chai nước ở bên cạnh tu ừng ực.

Mộc Hàn Hạ gõ cửa. Anh ta ngoảnh đầu nhìn cô, gương mặt chìm trong ánh sáng mờ mờ hắt ra từ màn hình nên không rõ biểu cảm: "Có chuyện gì

vậy?"

"Không có gì." Mộc Hàn Hạ đi vào trong. Thật ra cô cũng hết sức nhàm chán, sau khi tan sở chẳng có việc gì để làm. Cô ngồi xồm xuống cạnh anh ta, hỏi: "Đây là trò chơi gì vậy?"

"Trò chơi lâu đời rồi, chắc chị không biết đâu." Lục Chương đáp. Chẳng rõ có phải do ảo giác hay không mà vào thời khắc này, cô cảm thấy người đàn ông bên cạnh không còn vẻ thiếu nghiêm túc như thường lệ mà có chút lạnh lùng nam tính.

"Tôi không biết." Cô lắc đầu: "Sao cậu lại ở đây chơi một mình?"

Lục Chương đeo tai nghe, khước miệng nhếch lên: "Chị dạy nhiều như thế, tôi phải chơi điện tử cho thư giãn đầu óc mới có thể tiếp thu được."

Mộc Hàn Hạ không nhịn được cười. Cô ngồi bó gối bên cạnh, im lặng nhìn anh ta chơi xong một hiệp. Trong quá trình sát phạt, sắc mặt của người đàn ông này đặt biệt trầm tĩnh, ánh mắt ẩn hiện tia tàn nhẫn, hoàn toàn khác dáng vẻ thường ngày. Mộc Hàn Hạ bất giác nghĩ thầm, về một phương diện nào đó trong tính cách, nam giới đều có nét tương đồng bất kể độ tuổi khác nhau. Ví dụ như thích tranh đấu, sát phạt, thích theo đuổi khoái cảm của kẻ chiến thắng. Mạnh Cường, Lâm Mạc Thần, ông già Bert và cả Lục Chương đều như vậy.

Đúng lúc này, Lục Chương quay sang hỏi cô: "Này, chị có muốn thử không?"

"Được thôi." Thấy cô trả lời một cách thoải mái, Lục Chương bất giác liếc cô một cái. Anh ta nghĩ bụng: Ngoài là một nữ cường nhân trên thương trường, liệu có phải người phụ nữ này cũng là một cao thủ chơi điện tử hay không? Đến khi cô đeo tai nghe, cầm bộ điều khiển, Lục Chương liền trợn tròn mắt. Bởi vì nhân vật của anh ta trong game đã bị kẻ địch chém mất 80% máu. "Ôi trời ơi!" Anh ta đỡ trán: "Chị có biết chơi không đấy!"

"Không." Mộc Hàn Hạ thản nhiên đáp, mắt dán vào màn hình. Trên thực tế, vừa tốt nghiệp cấp ba cô đã bận rộn mưu sinh, ra nước ngoài thì chỉ tập trung vào việc học hành, đâu có biết trò chơi điện tử là gì. Chứng kiến nhân vật mình đang điều khiển bị chém liên tiếp, không ngừng gào khóc, cô cảm thấy rất mới mẻ, trong khi Lục Chương muốn trào máu. Vừa rồi anh ta quên không thoát khỏi tài khoản của mình. Não của anh ta đúng là có vấn đề mới cho rằng bà chị này trên thương trường lợi hại như thế, chắc chắn cũng biết chơi điện tử. Bây giờ anh ta hối hận chết đi được. Thấy Mộc Hàn Hạ vẫn bình thản để đối thủ tấn công, nhân vật của mình sắp chết đến nơi, Lục Chương đen mặt, lập tức vòng tay từ sau lưng, giữ lấy bộ điều khiển của cô, bắt đầu dạy cô thao tác. "Tránh sang trái, đổi súng, bắt xong thì chạy ngay đi. Bây giờ chị chỉ còn một chút máu..." Ngón tay của hai người chạm vào nhau, Mộc Hàn Hạ khẽ chau mày. Lồng ngực của anh ta đang dựa vào lưng cô, đôi cánh tay vòng qua người cô.

Mấy năm qua, Mộc Hàn Hạ rất ít tiếp xúc với đàn ông. Ấn tượng sâu sắc nhất vẫn là cái ôm thanh lạnh và ấm áp, thính thoảng có mùi nước hoa đàn ông của Lâm Mặc Thần. Sau đó còn có Trương Tử. Nhiều lần, cô cùng y tá đỡ anh ấy. Trương Tử rất gầy, trên người luôn tỏa ra mùi thuốc. Người đàn ông trẻ tuổi ở phía sau hoàn toàn khác bọn họ. Vòng tay anh ta rất nóng, thoang thoang mùi mồ hôi. Cả người anh ta giống như thanh sắt nóng rực. Mộc Hàn Hạ liền đẩy cánh tay anh ta, ngồi sang bên cạnh.

Lục Chương vẫn dán mắt vào màn hình, ngón tay bấm nhanh trên bộ điều khiển, tựa như không phát giác ra hành động né tránh của cô. Vài phút sau, anh ta chuyển bại thành thắng trong gang tấc. Anh ta ném bộ điều khiển xuống đất, thở phào nhẹ nhõm: "Này, chị thấy tôi có giỏi không?"

Mộc Hàn Hạ gật đầu: "Công nhận giỏi."

Lục Chương liếc cô một cái: "Vừa rồi chị tránh gì chứ, suýt nữa hại chết tôi. Không phải chị cho rằng, tôi có hứng thú với chị, thừa dịp tấn công chị

đấy chứ? Bà chị nghĩ nhiều rồi, tôi thật sự chẳng có hứng thú với "gái già"..."

Lời vừa thốt ra miệng, anh ta liền than thầm: Chết rồi, sao lại có thể nói ra suy nghĩ trong đầu như thế.

Mộc Hàn Hạ quả nhiên sa sầm mặt. Cô vừa tức vừa buồn cười, liền cự lại: "Cậu mới già..."

Thấy cô không thật sự tức giận, Lục Chương vừa thu dọn trang bị điện tử vừa nói: "Hóa ra không phải à? Chúc mừng sự phụ, không bởi vì cấm dục mà đi vào con đường biến thái."

Mộc Hàn Hạ đỡ trán, chẳng còn lời nào để nói. Cô thật sự không hiểu mấy anh chàng nhà giàu của thời bây giờ sao có thể vừa ấu trĩ vừa giáo hoạt như vậy. Năm xưa đi theo Lâm Mạc Thần, cô cũng từng tiếp xúc với những thanh niên con nhà giàu, nhưng ai nấy đều hiểu biết và nho nhã... Tuy chỉ hơn Lục Chương bốn tuổi nhưng cô thật sự cảm nhận được sự cách biệt thế hệ giữa hai người.

Lục Chương cúi xuống xem đồng hồ: "Tôi đi ăn tối bây giờ, chị có đi cùng không?"

Mộc Hàn Hạ gật đầu: "Được thôi."

Lâm Mạc Thần đến Bắc Kinh, Chu Trì Tố liền bố trí khách sạn tốt nhất cho anh. Nào ngờ anh thông báo: Không ở khách sạn mà ở ngay trong trụ sở Phong Thần. Tòa trụ sở của Phong Thần toàn là văn phòng, nhưng tầng trên cao có mấy gian được trang trí như phòng ở, vốn để nội bộ sử dụng. Bây giờ Lâm Mạc Thần ở đây, Chu Trì Tố liền đóng cửa mấy phòng bên cạnh, để anh không bị bất cứ sự quấy rầy nào.

Buổi đêm yên tĩnh, Lâm Mạc Thần khoác áo choàng tắm, cầm cốc trà nóng đứng bên cửa sổ. Ngọn gió đêm thổi qua, tâm trạng của anh cũng lắng

xuống. Căn hộ của Mộc Hàn Hạ ở tòa nhà phía đối diện. Thật ra hai tòa cao ốc cách nhau không gần, từ chỗ anh chỉ có thể nhìn thấy ô cửa sổ nhỏ của cô. Vào thời khắc này, nơi đó vẫn tối om, chứng tỏ cô vẫn chưa về.

Hôm nay cô bảo phải làm thêm giờ, để tránh mặt anh. Chẳng sao cả, từ giờ trở đi, khoảng cách giữa cô và anh càng gần hơn những năm tháng xa cách.

Lục Chương lái chiếc xe mui trần màu đen chở Mộc Hàn Hạ về đến khu chung cư nhà cô. "Cảm ơn cậu." Vừa rồi có bữa tối ngon miệng, cô vui vẻ vẫy tay chào anh ta, lại nói: "Ngày mai cậu nhớ đừng đi làm muộn đấy."

Lục Chương cười cười, rồ ga phóng vụt đi.

Mộc Hàn Hạ rút thẻ, định mở cửa đại sảnh, đằng sau chốt có người gọi tên cô: "Mộc Hàn Hạ!" Cô quay đầu, liền nhìn thấy Tôn Chí, cố nhân đã nhiều năm không gặp.

Mộc Hàn Hạ và Tôn Chí ngồi trong quán café ở bên cạnh khu chung cư. Cô âm thầm quan sát đối phương. Đàn ông đúng là trẻ lâu, trông anh ta chẳng thay đổi nhiều sơ với mấy năm trước, chỉ là đường nét khuôn mặt đầy đặn hơn một chút, còn nụ cười cởi mở vẫn như ngày nào. Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Lâu lắm mới gặp lại anh, Tôn tổng."

Tôn Chí "ôi giời" một tiếng, cười nói: "Cô giễu tôi phải không? Chúng ta đều là lớp người đi theo Chủ tịch Lâm từ thời kỳ đầu, một người đặc đạo, cả họ được nhờ, coi như gặp may mà thôi."

Mộc Hàn Hạ chỉ cười cười chứ không lên tiếng. "Mấy năm nay, cuộc sống của cô ở nước ngoài thế nào?" Tôn Chí hỏi.

Mộc Hàn Hạ uống một ngụm café, đáp: "Cũng tốt ạ."

"Thế thì được rồi." Tôn Chí tỏ thái độ như một người anh trai, khẽ gật đầu rồi lại trách cô: "Cô đi mà chẳng báo với mọi người một câu, những năm qua cũng không liên lạc. Bọn tôi đều nhớ đến cô."

Mộc Hàn Hạ nâng cốc: "Tôi lấy café thay rượu để xin lỗi, lần sau sẽ mời mọi người dùng cơm."

Tôn Chí cười ha hả: "Cô vẫn là người thẳng thắn và chân thành như ngày nào. Tốt, rất tốt." Chẳng rõ vì sao anh ta lại liên tục cảm thán từ "tốt" nhưng Mộc Hàn Hạ cũng không nghĩ ngợi nhiều. Hai người trò chuyện về cuộc sống của cô ở nước ngoài, sau đó Tôn Chí đột nhiên chuyển đề tài: "Phương Nghi sắp có hành động lớn liên quan đến mảng bất động sản thương mại đúng không?"

Mộc Hàn Hạ cầm cốc café, nướng mày nhìn anh ta.

Tôn chí nói tiếp: "Cô không cần phải đề phòng tôi. Cô cứ yên tâm đi, sẽ chẳng có "cuộc chiến" nào nổ ra cả."

"Tại sao?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

Tôn Chí cười cười: "Chủ tịch Lâm ra lệnh, Phong Thần sẽ không có bất cứ sự kháng cự nào."

Mộc Hàn Hạ lặng thinh. Tựa như vừa đề cập đến vấn đề bình thường nhất, Tôn Chí không thảo luận sâu hơn, lại chuyển sang đề tài sự phát triển của Phong Thần trong mấy năm qua.

Mộc Hàn Hạ mỉm cười, nói xen ngang: "Bây giờ cả nhà anh chuyển đến Bắc Kinh rồi à?"

"Đúng vậy." Tôn Chí đáp: "Dù sao Bắc Kinh cũng là thủ đô, tôi không phải lo lắng đến vấn đề tiền bạc. Để con cái họ ở Bắc Kinh, chị dâu cô thì ở

nhà trồng hoa, chăm con, cũng coi như tạo dựng một cuộc sống dễ chịu cho gia đình."

"Tốt quá." Mộc Hàn Hạ cười.

Tôn Chí gật đầu, có chút cảm thán: "Thật ra ban đầu cũng rất vất vả. Chắc cô cũng biết, vào năm cô đi Mỹ, tình hình của Phong Thần tương đối tệ. Tuy nhận được khoản đầu tư của Bert nhưng trong tay vẫn còn những "quân cờ" bết bát, tiêu một đồng đều như trên lưỡi dao. Nếu không làm tốt hoặc ngộ nhỡ lại gặp trắc trở, không biết chừng sẽ chẳng ngóc đầu lên nổi. Không hiểu Lâm tổng nghĩ thế nào mà mấy ngày sau khi cô đi, việc đầu tiên cậu ấy làm khi đến công ty là thông báo chấm dứt quan hệ hợp tác với Vĩnh Chính.

Vĩnh Chính cũng có hơn một trăm siêu thị trong cả nước, vậy mà Phong Thần đơn phương hủy bỏ hợp đồng, rút toàn bộ sản phẩm. Bên Vĩnh Chính và Trinh Vi Vi nói thế nào, Lâm tổng cũng mặc kệ. Khi ấy, Phong Thần không chỉ mất đi một khoản thu nhập lớn và ổn định, còn phải bồi thường rất nhiều tiền. Hành động của Lâm tổng khiến chúng tôi sợ phát khiếp, chỉ sợ Phong Thần tổn thương "nguyên khí" nặng nề."

Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có giọng nói từ tốn của Tôn Chí vang lên.

Mộc Hàn Hạ cầm cốc đưa lên miệng, mới phát hiện café đã hết từ bao giờ. Cô giơ tay gọi nhân viên phục vụ lấy thêm một cốc. Tôn Chí lặng lẽ quan sát nét mặt của cô, thầm thở dài trong lòng. "Có điều không sao cả, chắc cô cũng biết Phong Thần chúng ta chẳng bao giờ chịu thiệt một cách vô ích. Số tiền bồi thường cho Vĩnh Chính, sau này chúng ta lại kiếm về gấp mấy lần." Á

nh mắt Tôn Chí trở nên xa xăm: "Cô không biết đâu, Lâm tổng rất buồn cười. Lúc đó, rõ ràng chúng ta bị thiệt hại, vậy mà cậu ấy còn bản tin đến

Vĩnh Chính, bảo từ nay về sau tốt nhất đừng gặp nhau trên thương trường. Nếu gặp, Phong Thần tuyệt đối không tha cho Vĩnh Chính."

Mộc Hàn Hạ nuốt một ngụm café, nhìn anh ta chăm chăm: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó ư?" Tôn Chí cười: "Thì vẫn chạm trán. Hai năm sau, Phong Thần bắt đầu tiến vào lĩnh vực bất động sản thương mại. Loại hình này đều có chuỗi siêu thị đi kèm. Lâm tổng quyết định mở trung tâm thương mại đầu tiên ở thành phố Giang. Khi ấy, Trình Vi Vi đã trở thành người đứng đầu Vĩnh Chính. Cuối cùng, cô ta bị đánh tan tác. Bây giờ, Top 20 chuỗi siêu thị trong cả nước làm gì có tên Vĩnh Chính."

"Vậy à?" Không hiểu sao, Mộc Hàn Hạ có chút buồn cười. Một nụ cười vừa bất lực vừa sáng khoái.

"Sau đó, Trình Vi Vi thấy thị trường chứng khoán có tiềm năng, định âm thầm chuyển sang lĩnh vực đầu tư tiền tệ. Đây chẳng phải là hành vi tự đâm đầu vào chỗ chết hay sao?"

Tôn Chí nói: "Phong Thần đã là một ông trùm trong những "ông trùm" của ngành này, có thể xử lý cô ta bất cứ lúc nào. Sau đó, Vĩnh Chính bị thua lỗ nặng nề. Chắc bây giờ Trình Vi Vi đang mở siêu thị nhỏ ở thành phố loại hai nào đó."

Mộc Hàn Hạ trầm lặng trong giây lát rồi lên tiếng: "Anh ấy luôn là người có thù tất báo."

"Đúng thế." Tôn Chí thở dài: "Chẳng biết Trình Vi Vi có mối thù lớn đến mức nào với Lâm tổng." Mộc Hàn Hạ im lặng. Không phải Lâm Mạc Thần trả mối thù của mình, mà anh trả thù thay cô.

Đêm đã về khuya, Mộc Hàn Hạ tiễn Tôn Chí ra chỗ để xe ô tô. Anh ta nổ máy, lại mỉm cười với cô: "Hàn Hạ, khi nào rảnh đến nhà chúng tôi ăn cơm

nhé. Cô vừa về nước, chắc cũng chẳng có bạn bè, bà xã tôi sẽ hoan nghênh cô đấy."

"Được ạ." Mộc Hàn Hạ đáp.

Về đến nhà, cô tắm rửa rồi lên giường. Phía đối diện bên ngoài cửa sổ là toàn cao ốc Phong Thần. Bây giờ, bên đó tối đen, chỉ có một ô cửa sổ trên tầng cao là còn sáng đèn, cũng không ai biết ai đang làm thêm giờ.

Cô không rõ những lời nói của Tôn Chí là vô tình hẫ hững ý, nhưng nhất định không phải Lâm Mạc Thần bảo anh ta làm vậy. Anh có tính kiêu ngạo như thế, chắc sẽ không bao giờ đề cập với cô chuyện này. Cảm giác của Mộc Hàn Hạ bây giờ giống vết thương đã được chôn sâu, thậm chí đã kín miệng lại bị rạch ra, khiến cô vô cùng khó chịu. Trái tim cô tựa hồ bị thủng một lỗ, khiến ngọn gió ù ù thổi vào.

Trong những năm qua, cô đã ép bản thân không nghĩ tới Lâm Mạc Thần. Bởi vì những lời nói của Tôn Chí nên vào thời khắc này, đáng vẻ anh tựa như hiện rõ mồn một trong trí óc của cô. Anh tức giận, anh cương quyết, anh tàn nhẫn, anh vì cô... Mộc Hàn Hạ cầm cái gối đặt lên mặt mình, thở một hơi dài. Cảm thấy tâm trạng đã bình tĩnh trở lại, cô liền nhắm mắt đi ngủ.

Tất cả đã qua rồi. Cô tự nhủ, mọi chuyện đã qua lâu rồi. Trùng dương cách biệt, sáu năm chia ly, cô đã thật sự buông tay, vết thương đã lành. Lâm Mạc Thần, xin anh đừng đào bới trái tim em nữa. Anh lại định một lần nữa mang nó đi hay sao? Nó bây giờ không còn là của anh, nó đã không còn là của anh từ lâu rồi.

Về đến nhà, chợt nhớ tới hình ảnh khu chung cư của Mộc Hàn Hạ, Tôn Chí liền gọi điện cho Lâm Mạc Thần: "Tôi vừa đi thăm đồng nghiệp cũ Mộc Hàn Hạ, tán gẫu về những chuyện xảy ra trong năm qua."

Lúc này, Lâm Mạc Thần đang nằm trên giường. Ánh đèn ở ô cửa sổ tòa nhà phía đối diện như cách anh không xa. "Thế hả?" Anh bình thản mở miệng.

Tôn Chí nói: "Thằng nhóc con trai Lục Đồng lái xe đưa cô ấy về. Quan hệ giữa hai người xem ra không tồi."

Nhưng Lâm Mạc Thần chỉ im lặng một hai giây rồi mỉm cười: "Anh không vừa mắt cậu ta hay sao?" Còn tố cáo với anh, muốn Lục Chương chết à?

Tôn Chí phì cười: "Thằng nhóc đó phụ trách mạng bất động sản thương mại, tuy không mấy để tâm nhưng cũng chẳng phải là nhân vật dễ đối phó. Với tư cách là bạn bè, tôi lo cho cậu và Hàn Hạ ấy mà. Lẽ nào chứng kiến cô ấy và thằng nhóc kia suốt ngày ở bên nhau, cậu thấy vừa mắt sao?"

"Đúng là rất chướng mắt." Lâm Mạc Thần đáp.

Ngoài trời nắng vàng rực rỡ nhưng văn phòng của Mộc Hàn Hạ đóng rèm cửa sổ, bật đèn sáng trưng. Cô mặc bộ vest màu đen, buộc tóc lên cao, ngồi sau bàn làm việc. Phía đối diện là người phụ trách khu vực của một nhãn hiệu sản phẩm nào đó. Lục Chương ngồi bên cạnh, dáng vẻ thờ ơ như thường lệ.

Người phụ trách tỏ ra khó xử: "Mục tổng, điều kiện của cô quả thực quá ngặt nghèo, vừa phải trang trí gian hàng tỉ mỉ theo ý các cô, lại vừa tiến hành hoạt động khuyến mãi lớn như vậy, chúng tôi chắc chắn sẽ bị lỗ chết. Tôi mà báo cáo lên cấp trên, chắc cấp trên cũng sẽ không đồng ý."

"Lỗ ư?" Mộc Hàn Hạ cười: "Làm sao có thể lỗ được chứ? Trương tổng tính toán kiểu gì thế? Nếu trung tâm thương mại của chúng tôi đạt lưu lượng khách như dự kiến, doanh thu một năm của gian hàng này sẽ vượt qua năm gian hàng khác của anh. Anh chỉ có lời chứ không bao giờ lỗ, nhưng dưới tiền đề anh phải làm theo chủ đề thống nhất của chúng tôi..."

"Nhưng..."

Mộc Hàn Hạ xoa tay: "Trương tổng, năm nay tình hình kinh tế ảm đạm, Phương Nghi chúng tôi sẽ đưa ra mô hình mới trong hơn một trăm trung tâm thương mại trên cả nước, cơ hội như vậy cũng chỉ có một lần. Phong Thần cũng chẳng có đâu. Doanh thu của mỗi gian hàng bên Phong Thần đúng là rất cao, nhưng tỉ lệ trích phần trăm cũng cao hơn chúng tôi có đúng không? Hay là anh cứ về cân nhắc đi. Chúng tôi còn có hẹn với một số công ty khác, nhưng vẫn dành nhiều thời gian để tiếp anh. Điều này đủ thấy thành ý của chúng tôi rồi còn gì?"

Đối phương nở nụ cười bất lực: "Tôi biết Mộc tổng có thành ý, nhưng tỉ lệ trích phần trăm mà bên cô yêu cầu cũng không thấp, cô có thể giảm một chút được không? Hoặc là hoạt động khuyến mãi không cần lớn đến thế? Bằng không, chúng tôi thật sự chẳng làm nổi. Nếu cấp trên không đồng ý thì e chúng tôi đành phải rút lui mà thôi."

"Nếu vậy thì chúng tôi rất lấy làm tiếc." Mộc Hàn Hạ nói: "Anh thông cảm, đây là chính sách thống nhất trong cả nước, chúng tôi không thể thay đổi. Tuy nhiên, chúng tôi vẫn hy vọng có thể tiếp tục hợp tác với bên anh."

Mộc Hàn Hạ tiễn đối phương ra cửa rồi quay về bàn làm việc, cầm cốc nước uống một ngụm.

Lục Chương cười cười: "Không ngờ chị ngang ngược đến thế."

"Đây đâu phải ngang ngược." Mộc Hàn Hạ lắc đầu: "Đàm phán cũng có sách lược riêng, một là khí thế, hai là "lá bài tẩy" của cậu."

Lục Chương hơi trề môi. Bây giờ Mộc Hàn Hạ cũng ít nhiều năm được tính cách của anh chàng công tử này. Anh ta càng tỏ ra không bận tâm, không biết chừng sẽ càng chăm chú lắng nghe. Thế là cô vừa uống nước, vừa như nói chuyện phiếm: "Bất kể lúc nào cậu cũng phải tỏ ra có khí thế, dù trong tay cậu chỉ là lá bài bỏ đi. Bởi vì cơ hội thường không xuất hiện

đúng lúc cậu đã chuẩn bị xong. Cậu cũng đừng bao giờ để đối phương dẫn dắt tâm trạng của cậu khiến cậu suy tính thiệt hơn. Như vị Trang tổng vừa rồi, nhãn hiệu của bọn họ đúng là thuộc top đầu trong ngành, nếu để mất sẽ là tổn thất đối với chúng ta. Tuy nhiên, trong lúc đàm phán, cậu không thể lo lắng đến vấn đề này. Mất thì mất, thiếu một nhãn hiệu, trung tâm thương mại của Phương Nghi cũng vẫn ổn. Cậu không những không thể suy tính thiệt hơn, mà còn phải tìm cách khiến đối phương cân nhắc thiệt hơn. Anh ta dùng việc rút lui để uy hiếp tôi, lẽ nào anh ta không lo lắng, rút khỏi hơn một trăm trung tâm thương mại, anh ta sẽ bị tổn thất lớn đến mức nào? Sẽ bỏ qua cơ hội hiếm có để tăng doanh số này? Chỉ cần khiến đối phương bận tâm đến những điều đó là cậu đã chiếm chủ động, có thể dắt mũi anh ta."

Lục Chương khẽ "ờ" một tiếng. Thật ra trước kia anh ta cũng từng nhiều lần chứng kiến các cuộc đàm phán thương mại, nhưng chưa một ai giải thích cụ thể, hướng dẫn từng bước như Mộc Hàn Hạ. Anh ta cảm thấy dễ chịu, cũng tiếp thu những điều cô vừa nói. Lục Chương sờ mũi, hỏi: "Là bài tẩy thì sao?"

"Là bài tẩy ấy là..." Mộc Hàn Hạ tựa vào thành ghế, vất chéo chân: "Đó chính là phương án "Duyệt Gia" của chúng ta. Phương án này rất tuyệt, chắc chắn sẽ thành công. Vì thế, nếu tay Trương tổng kia thực sự rút lui thì cho anh ta rút, tôi cũng chẳng cần. Còn bao nhiêu người muốn gia nhập kia kìa."

Lục Chương phì cười: "Woa, nói đi nói lại thì vẫn là chị ngang ngược."

Tiếp theo là cuộc hẹn với một đại diện công ty khác, Mộc Hàn Hạ để Lục Chương đàm phán, còn mình ngồi bên cạnh lắng nghe. Trước kia, Lục Chương chưa từng đích thân giải quyết công việc cụ thể nên cứ nghĩ mọi chuyện đơn giản. Bây giờ bắt gặp thái độ vừa khách sáo vừa đề phòng của đối phương, trong khi Mộc Hàn Hạ ngồi bất động một bên, anh ta đột nhiên cảm thấy hơi ngượng ngập, giống học sinh tiểu học bị cô giáo kiểm tra bài tập. Đối phương cất giọng khách khí: "Chào Lục tổng."

Lục Chương: "Chào anh." Sau đó, hai người im lặng nhìn nhau.

Mộc Hàn Hạ khẽ ho một tiếng. Lục Chương liếc cô, khước miệng nhếch lên, lại để lộ dáng vẻ biếng nhác quen thuộc. Anh ta ngả người vào thành ghế phía sau, lên tiếng: "Giám đốc Tiết đúng không? Tôi là Lục Chương, Tổng Giám đốc đơn vị kinh doanh chiến lược bất động sản của tập đoàn Phương Nghi, cũng là con trai của Chủ tịch Lục Đồng. Chắc anh biết chứ?"

Giám đốc Tiết và Mộc Hàn Hạ nhìn anh ta chăm chăm. Lục Chương chỉ tay về Mộc Hàn Hạ: "Những đơn vị khác đều là Phó Tổng của chúng tôi bàn bạc, chỉ có mình anh là tôi đích thân tiến hành thương lượng. Vì vậy anh chỉ cần nói một câu, anh có thể nể mặt tôi hay không?"

Đôi phương: "..."

Mộc Hàn Hạ: "...". Cô nghĩ thầm, khoảng cách về thân phận cũng là một thủ đoạn thường dùng trong các cuộc đàm phán. Lục Chương chẳng cần chỉ bảo cũng biết cách sử dụng "lá bài" này, xem ra không tồi.

Cuối cùng, anh ta quả nhiên đàm phán thành công. Lúc này, mặt trời đã ngả về phía tây, Mộc Hàn Hạ rửa anh đào, ngồi thông thả.

Lục Chương đi vào, cầm một quả bỏ lên miệng. "Chua quá!" Anh ta lập tức nhổ ra: "Thế mà chị cũng ăn được."

"Ừ." Mộc Hàn Hạ đáp: "Tôi thích loại quả chua chua ngọt ngọt thế này, không thích quá ngọt."

Lục Chương nhăn mặt, không ăn nữa. Một lúc sau, anh ta hất cằm về phía cửa sổ, hỏi: "Theo chị, liệu Phong Thần có hành động gì không?"

"Bọn họ sẽ không có hành động gì. Cậu cứ yên tâm và mạnh dạn theo tôi là được." Mộc Hàn Hạ đáp.

Lục Chương nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ: "Sao chị biết?"

Mộc Hàn Hạ im lặng vài giây rồi trả lời: "Điều này cậu khỏi cần bận tâm."

Lục Chương vốn không phải là người thích lo nghĩ nhiều nên cô bảo anh ta đừng bận tâm, anh ta cũng chẳng suy nghĩ đến nữa. Anh ta liếc nhìn đồng hồ treo tường, lại hỏi: "Sự phụ, chúng ta nên đi "hóa duyên"* rồi."

(*Người bố thí cho tăng ni, cũng được coi là có duyên với Phật. Tăng ni nhận được đồ bố thí, coi như kết thiện duyên nên hành động này gọi là "hóa duyên")

Mộc Hàn Hạ phì cười: "Lát nữa tôi phải đi siêu thị mua ít đồ, tối về nhà nấu cơm, không hề cùng cậu "hóa duyên" được rồi."

Lục Chương "xì" một tiếng, vươn vai rồi đi ra ngoài: "Sau bao ngày vất vả, cuối cùng tôi cũng có thể khôi phục cuộc sống về đêm rồi."

Hôm nay là cuối tuần, siêu thị khá đông người. Mộc Hàn Hạ đẩy xe hàng, đi chậm chậm qua các dãy kệ để hàng. Mấy năm nay cô đã hình thành được thói quen, trước khi đi mua sắm sẽ liệt kê ra một số tờ giấy, sau đó từ từ lựa chọn. Đây cũng là một việc làm mà cô cảm thấy thư giãn và thoải mái. Vừa đi ra khỏi kệ hàng, Mộc Hàn Hạ chợt nhìn thấy một người đàn ông cao gầy, mặc comple trắng tắp ở phía trước.

Đúng lúc này, người đàn ông quay lại. Hai người chạm mắt nhau, khóe miệng anh thấp thoáng nụ cười như có như không. Giây tiếp theo, anh rảo bước đi về phía cô. Mộc Hàn Hạ không tiện bỏ đi. Cô nghĩ, đây là siêu thị lớn nhất khu vực này, tình cờ gặp anh cũng là điều dễ hiểu.

Lâm Mạc Thần dừng lại trước mặt cô, hỏi nhỏ: "Em đến mua đồ à?"

"Vâng. Còn anh?"

"Anh cũng mua ít đồ." Anh đưa mắt qua đông thịt và rau củ trong xe hàng của cô, lại hỏi: "Em định nấu cơm à?"

"Vâng." Mộc Hàn Hạ đang không biết phải nói gì, anh đã nắm lấy xe hàng của cô, đồng thời cất giọng bình thản: "Để anh đẩy cho, em còn muốn mua gì nữa?"

Mộc Hàn Hạ vô thức kéo xe hàng: "Không cần đâu, để em tự đẩy."

"Không sao." Anh nói: "Anh cũng không có giỏ hàng." Cô đành phải buông tay.

Tiếng nhạc trong siêu thị rất êm dịu, hai người kề vai, đi giữa hai kệ hàng. Mộc Hàn Hạ chưa từng nghĩ sẽ có một ngày, cô và Lâm Mạc Thần đi dạo siêu thị như hai người bạn bình thường lâu ngày gặp lại.

Anh lấy mấy chai nước từ trên kệ hàng ném vào xe đẩy. "Gần đây công việc của em có bận không?" Anh hỏi.

"Cũng bình thường."

"Lúc nào em mới có thể gặp gỡ các đồng nghiệp trước kia?"

"Đợi qua giai đoạn này đi."

"Được." Anh nở nụ cười ôn hòa.

Phía trước là khu gia vị, Mộc Hàn Hạ dừng bước, lấy xì dầu, giấm, và muối. Lâm Mạc Thần đứng bên cạnh chờ đợi. Hai người nhất thời lặng thinh.

Mộc Hàn Hạ chợt nhớ đến hồi hai người còn yêu nhau. Tuy gần ít xa nhiều nhưng cô và anh cũng từng đi dạo siêu thị vài lần. Khi ấy, cô thường khoác tay anh, hai người vừa đi vừa cười nói vui vẻ. Con người anh tuy lạnh lùng, không bao giờ bám dính lấy cô nhưng ở những góc vắng bị kệ

hàng che khuất, anh cũng sẽ đột nhiên ôm cô vào lòng rồi hôn cô nồng thắm.

Mộc Hàn Hạ xếp từng món đồ vào xe hàng. Vừa ngẩng đầu, cô liền bắt gặp Lâm Mạc Thần đang nhìn cô chăm chú. Ánh mắt anh sâu thẳm và trầm tĩnh. Mộc Hàn Hạ có linh cảm, vào thời khắc này, chắc anh cũng nhớ lại kỷ niệm ngọt ngào đó.

Cô lên tiếng: "Chúng ta đi thanh toán thôi."

"Được." Anh đáp.

Đến quầy thu ngân, Mộc Hàn Hạ xếp đồ lên bàn, sau đó rút ví tiền. Lâm Mạc Thần ở đằng sau đã nhanh chóng đưa một tấm thẻ cho nhân viên thu ngân: "Cô dùng cái này đi!"

Mộc Hàn Hạ kiên quyết ngăn anh lại, đưa tiền cho cô nhân viên: "Không cần đâu. Lâm Mạc Thần, để em tự thanh toán."

Lâm Mạc Thần đột nhiên túm bàn tay đang cầm tiền của cô. Trái tim Mộc Hàn Hạ đập nhanh một nhịp. Anh đưa tấm thẻ ngân hàng cho nhân viên thu ngân, miệng nở nụ cười nhàn nhạt: "Em khỏi cần khách sáo với anh. Dù sao, số tiền anh kiếm được trong những năm qua cũng chẳng biết tiêu vào đâu, cuối cùng lại để mục nát trong ngân hàng mà thôi."

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đình Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 16

"Dù sao, số tiền anh kiếm được trong những năm qua cũng chẳng biết tiêu vào đâu, cuối cùng lại để mục nát trong ngân hàng mà thôi." Giọng anh lạnh nhạt và trầm thấp, mang một chút kiêu ngạo quen thuộc, khiến Mộc Hàn Hạ tựa như nhìn thấy chàng trai trẻ năm nào.

Tuy nhiên, người đàn ông trước mặt cô càng chừng chặc và trầm tĩnh hơn, từng cử chỉ và động tác của anh mang theo vết tích của năm tháng. Dù đã đưa thẻ ngân hàng cho nhân viên thu ngân nhưng anh vẫn nắm tay Mộc Hàn Hạ. Bao nhiêu năm trôi qua, lại một lần nữa được bàn tay đó nắm lấy, trái tim cô bất giác tăng tốc.

Vẻ mặt của cô nhân viên khó hình dung. Cô ta giả bộ bình tĩnh nhưng vẫn không nhịn được cười. Trong lúc cô nhân viên "quẹt" từng món đồ, Lâm Mặc Thần đột nhiên thả tay Mộc Hàn Hạ rồi trượt xuống, như muốn đan vào đầu ngón tay cô. Mộc Hàn Hạ lập tức thu tay về. Dù bắt hụt nhưng sắc mặt anh vẫn không thay đổi.

Cô cười nói: "Cảm ơn anh. Khi nào có dịp, em sẽ mời anh."

"Được. Em định bao giờ?" Anh bỏ tay vào túi quần comple.

Mộc Hàn Hạ chỉ tỏ ra khách sáo nên không biết trả lời thế nào. Thấy vậy, Lâm Mặc Thần liền mỉm cười: "Anh không vội. Em nhớ là được rồi." Thái độ của anh khiến Mộc Hàn Hạ chột nhốt về quá khứ. Khi ấy, anh cũng dùng chiêu này để theo đuổi cô. Lúc thì như xa như gần, lúc thì ám chỉ rõ ràng, khiến cô không thể từ chối, chỉ còn cách trốn tránh, cho đến cuối cùng không thể trốn được nữa.

Thanh toán xong, anh vẫn phụ trách đẩy xe hàng. Hai người đi ra cửa siêu thị, Lâm Mạc Thần lên tiếng: "Em ở đây chờ anh đi lấy ô tô."

"Không cần đâu, em tự về được." Mộc Hàn Hạ nói.

Bên ngoài siêu thị rất vắng vẻ, Lâm Mạc Thần đứng dưới ngọn đèn đường, ánh mắt thấp thoáng ý cười. Anh để xe hàng ở bên cạnh rồi đi bộ xuống bãi đỗ ở dưới tầng hầm.

Bởi vì đồ của anh vẫn còn trong xe hàng nên Mộc Hàn Hạ đành đứng tại chỗ chờ anh. Lâm Mạc Thần vừa khuất dạng, cô chợt nghe thấy tiếng còi títtít. Cô ngẩng đầu, phát hiện phía đối diện có một chiếc xe con đã hạ cửa kính. Lục Chương thò mặt ra ngoài, gọi cô: "Bà chị, sao trùng hợp vậy?" Hôm nay anh ta không lái chiếc xe mui trần bắt mắt, mà đi BMW nên Mộc Hàn Hạ mới không để ý.

Mộc Hàn Hạ đẩy xe hàng qua bên đó: "Sao cậu lại ở đây?"

Lục Chương chỉ vào túi đồ ở ghế lái phụ: "Tôi đi mua bia. Sao trông mặt chị khó coi thế, ai trêu chọc chị à?"

Mộc Hàn Hạ cười cười, không trả lời. Lục Chương cũng không định truy hỏi, cười nói: "Còn đứng đó làm gì? Mau lên xe đi, tiện đường tôi chở chị về nhà."

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, dõi mắt về phía bãi đỗ xe, ngập ngừng vài giây rồi gật đầu: "Được thôi." Cô cầm túi đồ của mình ra ngoài, để lại đồ của Lâm Mạc Thần ở trong xe hàng rồi đẩy chiếc xe sang bên cạnh. Sau đó, cô lên ô tô của Lục Chương. Thấy cô đồng ý để mình chở về, nụ cười trên môi Lục Chương càng rộng hơn. Anh ta huýt sáo, rồi rồ ga phóng đi. Mộc Hàn Hạ nhanh chóng rút di động gọi điện thoại: "A lô!"

"A lô!"

"Em tình cờ gặp một người bạn nên đã ngồi xe của cậu ấy về nhà." Cô nói: "Đồ của anh vẫn ở trong xe hàng. Anh đi đến chỗ cũ là thấy ngay."

Lâm Mạc Thần im lặng vài giây mới trả lời: "Ừ."

"Chào anh." Mộc Hàn Hạ cúp máy, thở phào nhẹ nhõm.

Lục Chương liếc cô một cái. Cách hơn chục mét ở đằng sau, Lâm Mạc Thần đã lái xe đến cửa siêu thị, vừa vặn nhìn thấy chiếc BMW phóng đi. Đúng lúc này, cửa kính của chiếc BMW đột nhiên hạ xuống, có người thò tay ra ngoài, làm động tác nhón tay chìa xuống dưới.

Lâm Mạc Thần không đổi sắc mặt. Một lúc sau, anh bất giác mỉm cười.

Thấy Lục Chương mở cửa kính, Mộc Hàn Hạ hỏi: "Cậu làm gì thế?"

"Tôi búng tàn thuốc ấy mà." Lục Chương điềm nhiên như không.

"Thuốc lá ở đâu?" Mộc Hàn Hạ nhìn bàn tay trống không của anh ta.

Lục Chương cất giọng nghiêm túc: "Ở trong ý niệm của tôi."

Mộc Hàn Hạ hết nói nổi. Ô tô nhanh chóng về đến khu chung cư, cô lên tiếng: "Cảm ơn cậu." Rồi xuống xe. Nào ngờ Lục Chương cũng bước xuống, liếc qua túi đồ trên tay cô: "Chị mua nhiều thứ thế mà không mời tôi lên nhà ăn cùng à?"

Mộc Hàn Hạ nói: "Để lần sau đi."

Thật ra, mời bạn bè đến nhà ăn cơm cũng chẳng vấn đề gì, chỉ là bây giờ đã muộn, trai đơn gái chiếc, cô cảm thấy không thích hợp. "Nhà tôi hơi bừa bộn. Chờ tôi quét dọn sạch sẽ rồi mời cậu, Phùng Nam và mọi người đến liên hoan."

Lục Chương "xì" một tiếng cất giọng khinh bỉ: "Chị cũng thật là. Để lần sau tôi thuê người giúp việc để quét dọn cho chị."

Mộc Hàn Hạ bước lên bậc thềm, quẹt thẻ mở cửa. Lục Chương gọi cô: "Này, chị cứ bỏ đi như vậy, tối nay tôi biết ăn gì?"

Mộc Hàn Hạ phì cười. Ở bên cạnh Lục Chương, dường như cô rất hay cười, tâm trạng cũng thoải mái. Có lẽ là do tính cách trẻ con của anh chàng công tử này. Cô lục túi đồ lấy ra một túi cơm nắm cá hồi tung cho anh ta.

Lục Chương bắt lấy, lập tức chau mày: "Chị định nuôi lợn đấy à?" Có lần muốn ăn cá hồi tươi, anh ta liền bay đi Osaka, vậy mà người phụ nữ này ném cho anh ta cơm nắm đóng gói của siêu thị.

Mộc Hàn Hạ chẳng thèm để ý đến anh ta. Cô vẫy tay chào rồi đi vào trong. Lục Chương lên xe ra về. Đi một đoạn anh ta bỗng cảm thấy bản thân có chút nực cười. Hẹn mấy người bạn đến nhà chơi điện tử, anh ta tự dừng xung phong đi mua bia rồi lại chạy xe đến đây để đưa Mộc Hàn Hạ về nhà. Bây giờ mới thấy đúng là hơi đói bụng, Lục Chương liền bóc cơm nắm, cắn một miếng.

"Ôi giời!" Anh ta lập tức nhè cơm vào túi rồi ném vào thùng rác nhỏ ở trên ô tô. Quả nhiên, khó nuốt thì vẫn là khó nuốt, kể cả được "sư phụ" xinh đẹp mua thì cũng chẳng ngon hơn chút nào.

Lúc Lâm Mạc Thần lái xe vào khu chung cư của Mộc Hàn Hạ, ô tô của Lục Chương vừa vặn đi ngang qua. Anh liếc qua chiếc xe đó rồi dừng lại bên dưới tòa nhà. Anh tắt máy nhưng không xuống xe. Vào một khoảng khắc, anh chợt nở nụ cười tự giễu.

Trước những dự án đầu tư trị giá hàng trăm triệu, anh cũng không thêm nhíu mày. Vậy mà ở dưới khu nhà của một người phụ nữ, anh lại nhập ngừng. Nếu tiến quá gần và quá nhanh, chỉ sợ cô lại trốn tránh. Đôi mắt trong veo của cô bây giờ chứa đựng rất nhiều điều chứ không giống ngày

xưa, chỉ cần liếc qua là anh có thể nhìn thấu. Từng cử chỉ, lời nói lạnh nhạt và tuyệt tình của cô hôm chia tay vẫn in đậm trong trí óc của anh. Nhưng nếu cách cô quá xa, tốc độ tiếp cận quá chậm, anh chỉ sợ một ngày nào đó sẽ mất khả năng kiểm chế, những cảm xúc như sóng ngầm luôn được đè nén ở đáy sâu trong trái tim anh sẽ bùng phát.

Lâm Mạc Thần trầm tư trong giây lát rồi rút điện thoại gọi cho Mộc Hàn Hạ. Sau mười hồi chuông, cô mới bắt máy. "Em về đến nhà rồi à?" Anh hỏi.

Mộc Hàn Hạ: "Em về rồi. Có chuyện gì sao?"

"Em ăn cơm chưa?"

"Chưa. Em đang nấu." Hai người im lặng vài giây, Lâm Mạc Thần hạ giọng: "Anh... đang ở dưới nhà em, cũng chưa ăn cơm." Nói xong, anh tựa vào thành ghế, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Mộc Hàn Hạ trầm mặc một lúc mới lên tiếng: "Gần khu chung cư có một nhà hàng bình dân khá ngon, chắc hợp khẩu vị của anh."

Đầu kia điện thoại im lặng như tờ, Mộc Hàn Hạ lại nói: "Không có chuyện gì em cúp máy đây."

"Hàn Hạ." Lâm Mạc Thần đột nhiên mở miệng: "Đừng gần gũi với thằng nhóc họ Lục."

Mộc Hàn Hạ ngẩn người, cất giọng lạnh nhạt: "Chuyện này chẳng liên gì đến anh cả."

"Không liên quan thật sao?" Anh hỏi.

Mộc Hàn Hạ từ tốn mở miệng: "Không. Lâm Mạc Thần, anh can thiệp quá sâu rồi đấy. Em và Lục Chương chỉ là quan hệ đồng nghiệp, và là bạn

bè... nhưng điều này đâu có dính dáng đến anh?"

Lâm Mạc Thần im lặng. Tuy tỏ thái độ dứt khoát nhưng Mộc Hàn Hạ cảm nhận một cách rõ ràng, bởi vì sự tiếp cận và những lời nói của anh trong mấy ngày qua, một tâm tình vẫn vương nào đó đang bủa vây cô. Đây là điều mà tiềm thức của cô muốn khách cự.

"Vậy sao?" Giọng anh vẫn hết sức điềm tĩnh. Mộc Hàn Hạ biết rõ, tâm trạng càng xao động, Lâm Mạc Thần càng tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra. Chợt nhớ tới câu chuyện anh ra tay tàn nhẫn với Trình Vi Vi mà Tôn Chí tiết lộ vào hai ngày trước, cô đột nhiên cảm thấy mềm lòng. Nhưng cô vừa định nói câu gì đó để làm dịu bầu không khí, Lâm Mạc Thần chợt lên tiếng: "Em nên biết, đây mảng bất động sản thương mại của Lục Chương vào tình cảnh thất bại thảm hại cũng chẳng phải việc khó khăn gì."

Sắc mặt Mộc Hàn Hạ trở nên lạnh lùng trong giây lát. Quả nhiên anh vẫn như xưa, chỉ quan tâm đến cảm nhận của bản thân, bất chấp thủ đoạn để đạt mục đích. Ý nghĩ này khiến trái tim cô co rút, một nỗi đau đã lâu chưa xuất hiện trào dâng trong lòng.

"Lâm Mạc Thần, anh đang uy hiếp em đấy à? Anh "công tư bất phân" như vậy sao?"

"Công tư bất phân ư?" Anh nhếch miệng cười: "Mộc Hàn Hạ, em thử nói xem, cái gì là "tư" của anh?"

Mộc Hàn Hạ cắn môi, đáp khẽ: "Không phải là em."

Cứ tưởng nói tính cách của anh, anh sẽ cười nhạt hoặc nói những lời lạnh lùng giống như trước kia. Thế nhưng, anh trầm mặc hồi lâu. Ngọn gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, nhưng vì sao lấp lánh trên bầu trời, hành đèn đường kéo dài đến vô tận nhưng bên trong ô tô của anh vẫn tối đen.

Sau đó, anh cất giọng còn bình tĩnh hơn bóng đêm: "Nếu không phải là em thì trên cõi đời này, còn cái gì mới là "tư" của anh?"

Lục Chương và Phùng Nam ngồi đối diện nhau trong văn phòng.

Lục Chương đăm chiêu: "Bạn có chắc chắn chị ta từng có quan hệ tình cảm với Lâm Mạc Thần không?"

Phùng Nam gật đầu: "Chắc như đinh đóng cột. Trong hồ sơ của Mộc Hàn Hạ cũng ghi rõ, sáu năm trước từng làm việc ở Phong Thần. Quãng thời gian này, Lâm Mạc Thần đóng đô ở thành phố Lâm nên tôi đã hỏi người quản lý của chi nhánh công ty ở đó. Nghe nói hồi ấy Lâm Mạc Thần có bạn gái là nhân viên của công ty. Hai người đã đến giai đoạn bàn chuyện hôn nhân, vậy mà người phụ nữ kia "đá" anh ta rồi ra nước ngoài. Chậc chậc, không ngờ Chủ tịch Lâm danh tiếng lẫy lừng còn là một người đàn ông si tình, thảo nào bao năm qua anh ta vẫn sống độc thân."

Lục Chương lườm anh ta: "Si tình cái con khỉ. Kiểu "mắt dài mày vênh" của anh ta, nhìn qua cũng biết là đồ cặn bã."

Phùng Nam cười. Anh ta không nghiên cứu về tướng số, cũng chẳng rõ điều Lục Chương nói có chuẩn xác hay không. Nhưng nhìn vị đại công tử nhà mình, anh ta nghĩ thầm: Cậu cũng "mắt dài mày vênh" đấy thôi. Tất nhiên, anh ta không dám thốt ra câu này.

Sau khi Phùng Nam ra ngoài, Lục Chương ngẫm nghĩ một lúc rồi gọi điện cho bố. Vừa nghe con trai nói hai câu, Lục Đống liền ngắt lời anh ta: "Tôi biết chuyện này từ lâu rồi. Hàn Hạ đã sớm nói thật với tôi. Chuyện của con bé và Lâm Mạc Thần đã là quá khứ, anh tìm hiểu làm gì? Tôi biết anh lo lắng điều gì nhưng thử dùng não nghĩ xem. Chỗ dựa lớn như Lâm Mạc Thần, con bé còn chẳng cần, vậy thì tôi có thể lo ngại điều gì chứ?"

"Vâng..."

"Lục Chương, tôi nói cho anh biết. Ngoài việc giúp anh ở mảng bất động sản tôi còn dùng Mộc Hàn Hạ vào một việc qua trọng có tính chiến lược khác của tập đoàn. Vì vậy, anh đừng có nghe ngóng vớ vẩn, cũng không được phép gây phiền phức cho con bé. Hàn Hạ rất quan trọng công việc mà con bé giúp chúng ta trong tương lai cũng rất quan trọng. Anh chỉ cần đi theo, học hỏi là được."

Sau khi cúp máy, Lục Chương "xì" một tiếng, nhưng tâm trạng trở nên tốt hơn hẳn. Nguyên nhân rất đơn giản, trong những ngày vừa qua, tuy đã trở nên thân thiết với Mộc Hàn Hạ nhưng anh ta vẫn có tâm lý đề phòng. Bởi vì là "thái tử" của Phương Nghi nên những năm qua, không biết có bao nhiêu người phụ nữ tìm mọi cách tiếp cận anh ta với nhiều mục đích khác nhau.

Nhưng như bố anh ta vừa nói, Mộc Hàn Hạ đã bỏ rơi Lâm Mạc Thần thì làm gì có chuyện cô tiếp cận anh ta với mục đích riêng. Tất nhiên, nếu xuất phát từ nguyên nhân anh ta trẻ trung và đẹp trai hơn Lâm Mạc Thần thì lại là vấn đề hoàn toàn khác.

Càng nghĩ, Lục Chương càng cảm thấy vị "sư phụ" này rất vừa mắt. Anh ta vừa hát ngâm nga, vừa đi vào văn phòng của Mộc Hàn Hạ. Hơn chín giờ sáng, văn phòng cô tràn ngập ánh nắng ấm áp.

Cô không cười nói với Lục Chương như mọi bữa mà chỉ liếc anh ta một cái rồi lại cắm cúi làm việc. Đôi mắt cô thâm quầng, chứng tỏ đêm qua ngủ không ngon giấc. Lục Chương nghĩ, chắc hẳn do tên đàn ông cận bã tối qua đeo bám, nên tâm trạng của cô bị ảnh hưởng. Thế là anh ta mở miệng: "Chị có biết phụ nữ các chị trên thương trường có điểm yếu gì không?"

"Gì cơ?" Mộc Hàn Hạ tùy tiện hỏi.

"Làm việc theo cảm tính. Người đời có câu "ngựa khôn không quay đầu gặm cỏ." Anh ta nửa cười nửa không: "Hơn nữa, "sư phụ" của chúng ta còn

là con Bạch Long Mã."

Mộc Hàn Hạ nhướn mày nhìn anh ta, mỉm cười nói: "Chuyện của sư phụ, khỏi phiền cậu bận tâm."

"Thế sao được. Tốt xấu gì chị cũng là một bông hoa ba mươi, vẫn có thể bị kẻ xấu nhòm ngó."

Ngay cả Mộc Hàn Hạ cũng không tránh khỏi tình trạng chung của phụ nữ là không muốn nhắc đến tuổi tác của mình. Vì thế, cô lập tức ngắt lời anh ta: "Chưa đến ba mươi mới chỉ hai mươi chín. Tôi vừa tròn hai mươi chín tuổi."

Lục Chương cười: "Vâng vâng, hai mươi chín chứ không phải ba mươi. Chị vừa là sư phụ của tôi vừa là bông hoa quý hiếm của Phương Nghi chúng ta, có quyền chọn bất cứ "cao phú soái" →* nào ở Bắc Kinh. Tôi nhớ ra rồi, tôi có một người bạn cũng du học ở Mỹ về như chị, năm nay hai mươi tám tuổi, diện mạo tuy không bằng tôi nhưng vẫn có hai yếu tố "cao" và "phú"."

(* "Cao phú soái" là từ lóng thịnh hành trên mạng, chỉ người đàn ông cao ráo, giàu có và đẹp trai.)

Mộc Hàn Hạ chẳng thèm để ý đến anh ta. Lục Chương thấy vậy cười ngoác miệng: "Không thì tổ chức "tỉ võ chiêu thân" trong nội bộ tập đoàn chúng ta cũng được. Bên bộ phận bất động sản nhà ở có mấy kỹ sư cao cấp vẫn còn độc thân, đều là "con mọt sách" tính cách thật thà và đơn thuần, lương lậu rất khá. Một khi vào tay chị, chị có thể tha hồ "tàn phá". Còn không..." Anh ta cười híp mắt: "Phùng Nam của chúng ta cũng được đấy. Tuy non hơn chị một chút nhưng cậu ta cũng là người thông minh, giỏi giang. Nếu được dạy dỗ tử tế, cậu ta sẽ là một "con ngựa" ngoan ngoãn và hoạt bát trong tay chị..."

Thật sự hết chịu nổi, Mộc Hàn Hạ liền cầm hộp giấy trên bàn ném vào anh ta: "Mau ra ngoài cho tôi làm việc."

Lục Chương bắt rất chuẩn, còn tung hộp giấy lên không trung hai vòng mới bỏ xuống bên cạnh, đứng dậy đi ra ngoài.

Căn phòng khôi phục trạng thái yên tĩnh, Mộc Hàn Hạ xem tài liệu một lúc, đột nhiên bật cười.

Sự xuất hiện của Lâm Mạc Thần và những lời nói của anh tối qua khiến tâm trạng của cô rất tệ. Sau khi thốt ra những lời đó, anh lập tức cúp máy, để lại cô với chiếc di động trên tay, ngơ ngẩn hồi lâu. Cuối cùng anh cũng "ngả bài", muốn nối lại tình xưa. Anh thậm chí còn coi cô là "tư" của anh. Thế nhưng, đã bao giờ anh quan tâm đến cảm nhận của cô đâu.

Hồi còn ở Mỹ, không ít lần cô nhớ người đàn ông đó đến thắt ruột thắt gan mà không thể gặp mặt. Rất nhiều lần cô tự nhủ, tất cả đã qua rồi. Cô buồn quá khứ, chắc anh cũng vậy. Hôm chia tay, có lẽ cô hơi xúc động và gay gắt nhưng nếu được làm lại một lần, lẽ nào cô sẽ ở lại bên anh?

Không, sự lựa chọn ấy không an toàn, quá nguy hiểm. Cô sẽ vĩnh viễn không quyết định như vậy. Chỉ là nếu được trở về quá khứ, có lẽ cô kiểm chế, để cuộc chia tay không kịch liệt đến thế, thậm chí để lại đường lui cho hai người.

Tuy nhiên, chẳng phải lúc đó anh cũng chẳng níu giữ cô hay sao? Anh bảo chia tay vui vẻ, nói sẽ đi tiễn cô còn gì? Thế nhưng, anh lại bỏ nhiều tinh lực xử lý Trình Vi Vi. Bây giờ, anh nhấn mạnh, thứ anh cần là tương lai của hai người.

Mộc Hàn Hạ cảm thấy bản thân chẳng hiểu nổi con người Lâm Mạc Thần nữa. Vừa rồi Lục Chương ồn ào một hồi nên tâm trạng của cô đã nhẹ nhõm không ít. Cô vốn là người có tính cách cởi mở và quyết đoán. Tuy

nhiên, hễ liên quan Lâm Mạc Thần cô lại giống như mới tuổi đôi mươi, hành động theo cảm tính.

Mộc Hàn Hạ thở dài, quyết định tạm gác anh sang một bên, không nghĩ đến nữa. Về phần Lục Chương, ban đầu cô đã chuẩn bị tâm lý rằng anh chàng công tử này khó hầu hạ. Nhưng sau mấy ngày tiếp xúc, cô phát hiện thực ra Lục Chương là một người đàn ông đơn thuần và ấm áp, giống bố anh ta. Mộc Hàn Hạ quyết tâm hướng dẫn và giúp đỡ anh ta.

Tuy chưa có nhiều kinh nghiệm nhưng Lục Chương là người thông minh, tiếp thu nhanh. Cũng có lúc anh ta thích giở trò khôn lỏi nhưng từ đôi mắt của anh ta, cô có thể nhận ra, bản tính của anh ta là lương thiện. Mộc Hàn Hạ hy vọng người như Lục Chương không bị thiệt thòi trên chốn thương trường.

Mười mấy ngày sau đó, dự án Duyệt Gia bước vào giai đoạn chuẩn bị căng thẳng. Mộc Hàn Hạ cũng dồn hết tinh lực vào công việc. Kể từ buổi tối hôm ấy, Lâm Mạc Thần biệt vô âm tín. Đối với Mộc Hàn Hạ, bận rộn trở thành phương thức điều tiết tâm tình và cuộc sống tốt nhất. Mỗi ngày, cô đi làm từ sáng sớm, đến tối mịt mới trở về nhà. Tâm trạng của cô trở nên bình tĩnh và thư thái.

Những xáo động mà Lâm Mạc Thần mang đến tựa như không thể khiến lòng cô rối loạn. Tình yêu không hẳn là điều quan trọng nhất trong cuộc đời một người phụ nữ, đúng không nào? Cô còn có việc quan trọng hơn cần hoàn thành.

Tôn Chí cảm thấy áy náy, vì mấy hôm nay ngày nào anh ta cũng chẳng có cách nào khác. Từ mùa thu đông năm 2014 sang đến mùa xuân năm 2015, thị trường cổ phiếu tăng vùn vụt, mảng đầu tư tài chính của công ty kiếm bộn tiền. Tuy nhiên, việc thị trường chứng khoán quá nóng cũng mang lại cảm giác bất an, điển hình là vụ khủng hoảng năm 2008. Chiến lược đầu tư của Phong Thần từ trước đến nay tương đối vững chắc.

Trong khi các công ty khác còn chưa có bất cứ động thái nào, Phong Thần đã liên tục mở các cuộc thảo luận nghiên cứu đầu tư, tiến hành phân tích số liệu kinh tế và dự báo xu hướng của thị trường chứng khoán trong tương lai. Đối với lĩnh vực đầu tư, phân tích chuyên nghiệp rất quan trọng nhưng vào những giây phút quyết định vẫn phải dựa vào trực giác và sự phán đoán của người lãnh đạo. Nhiều lúc, một quyết sách ở thời điểm mấu chốt chính là sự sống còn của công ty. Ngay cả một tập đoàn có thực lực mạnh như Phong Thần cũng chịu áp lực tương tự. Những năm qua, Phong Thần phát triển tốt là nhờ vào đầu óc, tầm nhìn xa trông rộng và sự quyết đoán của Lâm Mạc Thần. hai năm gần đây, tình hình kinh tế thay đổi rất nhanh, đặc điểm nổi bật nhất là thương mại điện tử đã trở thành trụ cột quan trọng. Việc tập đoàn Phong Thần nên đặt trọng tâm ở đâu, điều chỉnh và cải cách ra sao cần đến ý kiến của Lâm Mạc Thần.

Tôn Chí rí tai Chu Tri Tố: "Kỳ này Chủ tịch Lâm đến Bắc Kinh nghỉ phép. Chúng ta cứ bắt cậu ấy họp suốt, liệu có sao không?"

Chu Tri Tố thản nhiên đáp: " Không sao. Tôi thấy việc riêng của Chủ tịch Lâm gần đây cũng chẳng có tiến triển. Bằng không, sao cậu ấy có thể ở lì trong văn phòng như vậy. Thời gian của cậu ấy vô cùng quý giá, chúng ta không nên lãng phí."

Về chuyện riêng của Lâm Mạc Thần, khỏi cần Chu Tri Tố nhắc, kẻ đi mù cũng có thể nhận ra.

Buổi chiều sau khi tan làm, Tôn Chí lên tầng trên tìm Lâm Mạc Thần. Vốn là một người hành sự chu đáo và kín kẽ nên anh ta gài "tai mắt" trong tập đoàn Phương Nghi và các nhà cung cấp.

Những ngày vừa qua, "tai mắt" liên tục báo cáo với anh ta về kế hoạch mở trung tâm thương mại Duyệt Gia của Phương Nghi. Anh ta cũng lập tức báo lại với Lâm Mạc Thần. Tuy nhiên, trung tâm thương mại của Phong Thần ở khu vực đó không hề áp dụng bất cứ biện pháp "phòng ngự" nào,

thậm chí chẳng thèm đưa ra hoạt động khuyến mãi "mua 1000 tệ được giảm 100 tệ" hết sức phổ biến. Điều này có nghĩa là, Phong Thần tự nguyện nằm ở đó chờ Mộc Hàn Hạ "chặt chém".

Tôn Chí nghi ngờ, Lâm Mạc Thần nghe những thông tin này chỉ để nắm được tình hình gần đây của Mộc Hàn Hạ, ví dụ lượng công việc mỗi ngày của cô có nhiều hay không...

Căn phòng bài trí đơn giản và thanh lạnh, y như phong cách từ trước đến nay của Lâm Mạc thân. Tôn Chí ngồi xuống sofa, cùng anh uống trà. Về mặt của Lâm Mạc Thần vẫn hết sức điềm tĩnh không hề có dấu hiệu gập trặc trở. Nhưng Tôn Chí biết rõ, anh vốn là người giỏi kiềm chế, sau khi rời xa Mộc Hàn Hạ, anh lại càng không thể hiện buồn vui ra bên ngoài. Có lẽ chỉ khi đối diện với người phụ nữ đó, anh mới bộc lộ tâm trạng thật sự của mình.

Hai người là cấp trên, cấp dưới, nhưng cũng là bạn bè lâu năm, vì thế Tôn Chí không kiêng dè, bởi bằng một giọng đầy quan tâm: "Lâm tổng định thế nào với Mộc Hàn Hạ?"

"Tôi chẳng có dự định gì khác. Cô ấy không muốn nhưng tôi nhất định sẽ khiến cô ấy quay đầu." Lâm Mạc Thần đáp.

Nghe câu này, Tôn Chí chỉ biết thầm thở dài mà thôi. Những năm qua, cuộc sống của Lâm Mạc Thần tương đối thất thường. Anh rất hay đi công tác, ban đầu là trong nước, sau đó ra nước ngoài. Anh có thói quen ngủ muộn, phần lớn do công việc, nhưng kể cả không phải làm thêm giờ thì cũng tận một, hai giờ sáng anh mới đi ngủ. Mặc dù vậy, anh vẫn thức dậy rất sớm. Sáu giờ sáng, anh đã tỉnh giấc.

Anh thường nằm trên giường một lúc rồi xem tin tức, đọc sách hoặc bắt đầu làm việc. Những người thân cận đều biết anh "cuồng" công việc. Trên thực tế, anh không phải là loại người tẻ nhạt. Anh có kiến thức rộng, lại biết

cách nói chuyện, giỏi giao tiếp xã hội. Đối với phụ nữ, anh cư xử đúng mực và lịch sự. Nhất cử nhất động của anh, ngoại hình, địa vị xã hội và phong độ của anh ở bất cứ nơi nào cũng thu hút sự chú ý của phụ nữ. Tuy nhiên, Lâm Mạc Thần không bao giờ tỏ ra thân mật với họ. Có những cô gái táo bạo "đâm đầu vào lửa", anh dùng thái độ và lời lẽ lạnh lùng ép họ rút lui.

Tuy tuổi tác ngày một lớn, tính cách ngày càng thâm trầm nhưng công lực độc mồm độc miệng không hề giảm sút. Cũng từng có người phụ nữ đeo bám đã bị anh nói thẳng vào mặt, đến mức phát khóc.

Chu Tri Tố nói, trong những năm qua, Chủ tịch Lâm đã biến thành một "thầy tu" thật sự. Nhưng anh biết rõ, đây là cuộc sống bản thân mong muốn. Từ thời niên thiếu, anh đã là một người bướng bỉnh, thích làm theo ý mình.

Sau khi Mộc Hàn Hạ ra đi, anh càng thể hiện rõ điều này. Cô đã thay đổi con người anh, cũng thay đổi cuộc đời anh. Anh gần như không nhắc đến cô với bất cứ người nào, nhưng trong danh sách những người sáng lập Phong Thần vẫn luôn có tên cô. Chẳng phải lúc nào anh cũng nhớ cô nhưng vào đêm thanh vắng, anh đều nghĩ đến cô. Mỗi một ký ức liên quan tới Mộc Hàn Hạ được phác họa trong não bộ của anh hết lần này đến lần khác nên càng rõ mồn một. Nhiều lúc, thậm chí anh cảm thấy thời gian xa cách không phải quá lâu, bởi vì mỗi khi nhớ đến cô, anh đều không cảm thấy xa lạ.

Tuy nhiên, anh cũng biết rõ, thời gian chỉ dừng lại ở chỗ anh chứ chẳng phải ở chỗ cô. Cô đi học ở nước ngoài rồi làm thêm, xin việc, đi du lịch, làm quen và gặp gỡ những người bạn mới... Cuộc sống của cô mỗi năm đều có những sự ngoạn mục khác nhau. Cô đã trưởng thành một cách nhanh chóng.

Thật ra, trong lòng Lâm Mạc Thần không chỉ có mối tình yêu với cô mà còn có cả nỗi oán trách. Mỗi khi nhớ nhung trở nên nồng đậm hoặc đột

nhiên xuất hiện, anh sẽ khó giữ được bình tĩnh. Lúc Phong Thần lên sàn chứng khoán, anh tưởng sẽ "chộp" được dấu vết chứng tỏ sự lưu luyến hay quan tâm của cô vì dù sao cô cũng là người trọng tình nghĩa nhưng không hề có. Cô chưa từng xuất hiện ở bất cứ nơi nào có liên quan đến Phong Thần dù ở trong hay ngoài nước.

Sau ba năm, anh đã đẩy được tập đoàn Dung Duyệt của Trương Diệc Phóng ra khỏi khu vực Tây Nam, anh nhờ Bert tiết lộ tin tức này với cô nhưng cô không hề có phản ứng. Cô chẳng hỏi thăm một câu về anh, cũng không quay đầu nhìn anh.

Khi lượng tiêu thụ mặt hàng may mặc của Phong Thần dẫn đầu toàn quốc, cô không có mặt. Khi anh giành được thắng lợi đầu tiên trong lĩnh vực đầu tư, cô không có mặt.

Tại buổi tiệc mừng công, anh uống rượu say khướt, cô cũng không có ở đó.

Một ngày, anh đột nhiên rời khỏi Phong Thần, rời khỏi Trung Quốc, cô vẫn chẳng tỏ chút thái độ nào. Có lúc, anh thậm chí hận cô, hận cô ra đi một cách dứt khoát, hận cô không bao giờ ngoảnh đầu nhìn lại, hận cô khiến anh không thể buông tay. Bây giờ cô đã trở về. Anh đã lờ mờ đoán ra tâm tư của cô, nhưng không nghĩ sâu hơn. Cô không muốn quay đầu thì anh sẽ tìm cách khiến cô quay về với anh. Cô không muốn đối diện với quá khứ, nhưng làm sao cô có thể để anh một mình chìm đắm trong quá khứ? ...

Tôn Chí lại nói: "Khoảng hai tuần sau, trung tâm thương mại Duyệt Gia sẽ khai trương. Nhanh thật đấy."

Lâm Mạc Thần bình thản trả lời: "Là quá nhanh mới đúng."

Tôn Chí hơi ngậy ra. "Việc mở một trung tâm thương mại mới cần thời gian tìm hiểu, nghiên cứu, phối hợp, điều chỉnh, xây dựng... Vậy mà chỉ trong hơn một tháng, cô ấy đã hoàn thành. Điều này chứng tỏ, kế hoạch đã

được chuẩn bị từ trước khi cô ấy về nước. Cô ấy đã cùng Lục Đống âm thầm bắt tay chuẩn bị."

"Tại sao họ lại làm vậy?" Tôn Chí hỏi.

Lâm Mạc Thần mỉm cười: "Cô ấy do một tay tôi đào tạo nên có tác phong làm việc giống tôi. Một khi đã mưu tính bước đầu tiên, thế nào cô ấy cũng sắp xếp đâu vào đấy ba bước, năm bước, mười bước..." Ngừng vài giây, anh nói tiếp: "Chắc chắn cô ấy đã có một kế hoạch tổng thể. Mục đích thật sự của cô ấy đã được che giấu rất kỹ."

Tôn Chí không khỏi cảm thán trong lòng. Đôi nam nữ này thật là... Nếu họ không quay về với nhau, người ngoài cuộc như anh ta cũng cảm thấy hết sức đáng tiếc.

Lâm Mạc Thần có chút thất thần. Những ngày qua, về mặt tình cảm, Mộc Hàn Hạ đã có dấu hiệu chùn bước, còn về công việc cô chẳng nhắc một chữ với anh. Liệu có phải trong lòng cô cũng đề phòng anh hay không?

"Chúng ta phải làm gì bây giờ?" Tôn Chí hỏi "Chắc chắn cô ấy có nguyên nhân của mình, cũng sẽ không gây tổn hại đến Phong Thần. Cứ để cô ấy làm đi." Lâm Mạc Thần đáp.

"Tôi muốn hỏi cậu, hồi cô ấy tốt nghiệp, Lâm tổng cũng đi Mỹ nhưng tại sao không tìm cô ấy?" Tôn Chí bỗng chuyển đề tài.

Lâm Mạc Thần trầm mặc, không trả lời.

Vào đầu năm 2012, tức là còn nửa năm nữa Mộc Hàn Hạ sẽ tốt nghiệp, Lâm Mạc Thần định đi Mỹ tìm cô. Trước khi lên đường, vì công việc nên anh đến thành phố Giang một chuyến. Anh đã tình cờ gặp Hà Tĩnh, người bạn thân của Mộc Hàn Hạ ở nơi ấy. Sau đó, anh lấy được một bức thư cô viết cho Hà Tĩnh. Lâm Mạc Thần còn nhớ rõ. Hôm ấy, anh uống rượu say đến bất tỉnh nhân sự ở khách sạn. Kể từ lúc cô ra đi, anh chưa từng buông

thả bản thân. Đó là lần duy nhất. Đến giờ, câu cuối cùng của bức thư vẫn còn in sâu trong tâm trí anh: Mình đã thực sự buông anh ấy. Bây giờ nhớ tới anh ấy, mình đã không còn bất cứ cảm giác nào nữa.

Cùng ngày, Lục Chương đứng ở cửa trung tâm thương mại Duyệt Gia, cũng nghĩ tới vấn đề giống Lâm Mạc Thần. Bởi vì theo sát toàn bộ quá trình xây dựng nên khi nhận ra mọi việc tiến triển vô cùng nhanh chóng và thuận lợi, anh ta liền ý thức được một điều, ông già nhà mình và Mộc Hàn Hạ đã sớm có kế hoạch, chỉ là không nói với anh mà thôi.

Nghĩ tới vấn đề này, trong lòng Lục Chương có chút khó chịu. Khi đi vào bên trong trung tâm thương mại vẫn còn ngổn ngang vật liệu xây dựng, não bộ của anh ta đột nhiên ý nghĩ: Mộc Hàn Hạ được ông già tin nhiệm như vậy, không phải sẽ là mẹ kế tương lai của anh ta đấy chứ? Mẹ kế, nếu đúng là như vậy thì dù có phải làm đứa con bất hiếu, anh ta cũng sẽ phá hoại bằng mọi giá.

Nhưng Lục Chương lại cảm thấy khả năng này không lớn. Xét cho cùng, bố anh ta là người đàn ông nghiêm túc và truyền thống. Hơn nữa, anh ta chợt nhớ ra một chuyện, ông già từng trò chuyện vui vẻ, hẹn ăn cơm và đi tản bộ với một bà thím tuổi trung niên hay dắt chó đi dạo trong khu chung cư.

Nghĩ đến đây, anh ta thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ đã gần trưa, Lục Chương hôm nay "ngủ nướng" nên đi muộn. Anh ta định đến đón Mộc Hàn Hạ đi ăn cơm rồi buổi chiều về đây làm việc. Gặp một nhân viên đi tới, anh ta hỏi: "Mộc Hàn Hạ đâu rồi?"

Anh chàng nhân viên nở nụ cười tươi: "Lục tổng đến rồi à? Mộc tổng đang nghỉ ngơi trong văn phòng, tôi đi gọi giúp anh nhé!"

Lục Chương xua tay: "Khỏi cần, tôi sẽ tự đi tìm chị ta."

Vừa đẩy cửa văn phòng, Lục Chương liền nhìn thấy một người phụ nữ đang nằm ở sofa, trên người đắp áo vest. Anh ta vào trong, tiện tay đóng cửa rồi nhẹ nhàng đi đến bên cô, phát hiện cô ngủ rất say. Lục Chương biết thời gian này cô thường xuyên phải thức đêm, anh ta chưa từng gặp người đẹp nào "bán mạng" như cô.

Đứng một lúc, anh ta kéo ghế ngồi bên cạnh. Cảm thấy có chút vô vị, anh ta rút điện thoại ra chơi điện tử. Trung tâm thương mại vẫn chưa trang trí xong nên không có điều hòa. Ngồi một lúc, Lục Chương cảm thấy hơi lạnh. Anh ta nhìn xuống, phát hiện Mộc Hàn Hạ dường như cũng bị lạnh nên co người. Lục Chương liền cởi áo khoác đắp lên người cô. Mộc Hàn Hạ quả nhiên ngủ càng yên giấc. Thấy cô lọt thỏm bên dưới áo khoác của mình, anh ta có chút đắc ý, tình nguyện chờ cô tỉnh dậy cảm ơn mình.

Bên ngoài chợt vang lên tiếng gõ cửa, Lục Chương ngẩng đầu, đúng lúc Phùng Nam đi vào. Hôm nay Phùng Nam lái xe đưa Lục Chương đến đây. Anh ta ở bên ngoài đợi Lục Chương vào gọi Mộc Hàn Hạ đi ăn cơm. Chờ mãi không thấy hai người nên anh ta vào tìm. Anh ta vừa định lên tiếng, Lục Chương nghiêm mặt, nói nhỏ: "Cậu ra ngoài trước đi, động tác nhẹ nhàng một chút."

Phùng Nam chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào, nhưng cũng đi ra ngoài rồi khép cửa. Giây tiếp theo, anh ta đột nhiên ngẩn người, não bộ tái hiện cảnh tượng vừa rồi: trong căn phòng tối mờ mờ, Mộc Hàn Hạ nằm ngủ trên sofa còn Lục Chương ngồi bên cạnh. Hình như anh ta chưa bao giờ thấy Lục tổng yên tĩnh và nhẫn nại như vậy.

Trong đầu Phùng Nam chợt vụt qua một ý nghĩ: Chỉ e là Lục tổng tiêu đời rồi.

Thoáng một cái đã đến cuối tuần, Mộc Hàn Hạ không bố trí công việc cho mình và Lục Chương. Bây giờ là mùa xuân trăm hoa đua nở, Lục

Chương đương nhiên không chịu nhốt mình trong nhà mà hẹn đám bạn của anh ta đi câu cá.

Chiều thứ Sáu, anh ta chạy tới hỏi Mộc Hàn Hạ: "Cuối tuần chị ở nhà một mình chắc buồn chết đi được. Tôi đưa chị đi chơi nhé. Đều là thanh niên, tự nhiên chị sẽ cảm thấy bản thân trẻ trung ra."

Mộc Hàn Hạ vừa thu dọn đồ vừa đáp: "Tôi không đi."

"Chị đừng ngại mà..."

"Cuối tuần này tôi có hẹn, đi gặp một người bạn rồi. Thứ Hai, thứ Ba tuần sau tôi cũng xin nghỉ phép hai ngày."

Lục Chương đảo tròn mắt, cất cao giọng: "Không phải chị đi gặp người tình cũ "cạn bã" đấy chứ? Sư phụ, chị phải kiên quyết mới được."

Mộc Hàn Hạ nhướng mày nhìn anh ta. Từ trước đến nay, cô không thích bất cứ nhắc tới Lâm Mạc Thần nên người biết rõ nội tình cũng rất hiếm khi nói về anh, chỉ có Lục Chương là chẳng nề nang. Nhưng cũng chính vì anh ta nói về Lâm Mạc Thần không chút kiêng dè nên hình như trong lòng cô nhẹ nhõm hơn nhiều. "Không phải anh ấy, là một người bạn khác." Cô đáp: "Sao cậu lắm điều như bà quản gia thế? Tôi gặp ai thì liên quan gì tới cậu chứ?"

Lục Chương cười hì hì: "Tôi cũng vì chị ấy mà. Chị sống ở nước ngoài lâu như vậy nên không cẩn thận là dễ bị lừa đấy. Bây giờ xã hội không còn đơn thuần như trước, chị thử ra đường đỡ người già xem nào? Chị thử yên tiền cho tổ chức từ thiện xem nào, có mà bị lừa ngay ấy chứ."

Mộc Hàn Hạ chẳng thèm đôi co với anh ta, xách túi đi ra ngoài. Lục Chương đứng yên, dõi theo cho đến khi cô khuất dạng mới huýt sáo rời đi.

Mộc Hàn Hạ không nói dối Lục Chương. Rời khỏi công ty, cô lập tức ra sân bay Thủ Đô đón người. Cô đứng chờ ở cửa ra một lúc lâu, thậm chí hành khách trên chuyến bay từ Mỹ đã về hết, cô mới nhìn thấy hai y tá đẩy một chiếc xe lăn chậm chậm đi ra ngoài. Người đàn ông ngồi trên xe lăn dường như lại gãy đi. Trên người anh đắp một tấm dày, hai cánh tay lộ ra ngoài gãy trơ xương. Anh tựa vào thành ghế, cúi thấp đầu, có vẻ như đang ngủ say.

Mộc Hàn Hạ đi tới, ngồi xổm xuống trước xe lăn, quan sát người đàn ông. Một cô y tá lên tiếng: "Cô Mộc, anh ấy ngủ từ lúc ở trên máy bay."

"Tình hình trên đường đi thế nào?"

"Bình thường ạ."

Mộc Hàn Hạ gật đầu: "Xe cấp cứu đang ở bãi đỗ, chúng ta qua bên đó đi."

Lúc này trời đã tối, mây đen giăng kín trên không trung. Trong phòng bệnh sạch sẽ và yên tĩnh, Mộc Hàn Hạ ngồi bên cạnh giường đọc sách. Đến khi người đàn ông nằm trên giường động đậy, cô mới buông sách, ngoảnh đầu chờ anh mở mắt. Vào thời khắc chạm mắt nhau, cả hai đều mỉm cười.

"Em đen hơn trước rồi." Trương Tử giơ tay xoa đầu cô.

"Xin anh, lâu lắm mới gặp mà chẳng nói được câu tử tế." Mộc Hàn Hạ nhẹ nhàng nắm tay anh: "Anh cảm thấy thế nào?"

"Rất tốt." Trương Tử đáp: "Đáng tiếc là anh ngủ suốt nên không được ngắm thành phố Bắc Kinh."

"Vài bữa nữa em sẽ đưa anh đi tham quan." Hai người im lặng vài giây, anh hỏi: "Mọi việc có thuận lợi không em?"

"Rất thuận lợi. Anh đừng bận tâm, tất cả giao cho em." Trương Tử gật đầu, lại hỏi: "Em và Lâm Mạc Thần đã làm hoà chưa?"

"Chưa ạ." Mộc Hàn Hạ đáp. Ánh mắt anh lộ vẻ thương xót: "Anh cứ tưởng bọn em đã nhanh chóng quay trở về bên nhau rồi."

Mộc Hàn Hạ trầm ngâm một lúc mới trả lời: "Tại sao ai cũng cảm thấy em và anh ấy nên ở bên nhau nhỉ? Ngay cả anh cũng thế. Trước khi về nước, em chưa từng nghĩ tới bất cứ một khả năng nào với anh ấy, em nói thật đấy."

"Cậu ta vẫn còn yêu em đúng không?" Trương Tử hỏi.

Mộc Hàn Hạ trầm mặc, sau đó gật đầu: "Em nghĩ... Chắc là vậy."

"Thế em còn yêu cậu ấy không?" Mộc Hàn Hạ dỗi mắt ra ngoài cửa sổ. Còn yêu Lâm Mạc Thần hay không là một vấn đề rất khó trả lời. Hồi ở Mỹ, một mình cô phụ trách vụ án trị giá hàng triệu đô la trong ánh mắt hoài nghi của người nước ngoài hay việc nhận lời về nước làm Phó Tổng giám đốc Đơn vị kinh doanh chiến lược của tập đoàn Phương Nghi, cô không bao giờ do dự. Vậy mà trong vấn đề yêu hay không yêu Lâm Mạc Thần, cô lại chẳng có đáp án. "Nếu..." Cô từ tốn mở miệng: "Nhìn thấy một người mà chỉ có cảm giác đau đớn chứ không cảm thấy ngọt ngào, kể cả khi hồi tưởng lại quãng thời gian tươi đẹp trong kí ức cũng không thấy ngọt ngào; nếu như anh ấy khiến em cảm thấy quen thuộc nhưng cũng rất đổi xa lạ, vậy thì anh thử nói xem, em còn yêu anh ấy hay không? Nhưng kể cả vẫn còn tình yêu thì em cũng không có cảm giác an toàn về anh ấy. Em đã từng tin tưởng anh ấy vô điều kiện, bây giờ bảo em lại tin anh ấy thì thực sự rất khó. Liệu em có nên tin anh ấy hay không? Em tin anh ấy bằng cách nào? Lần này, liệu anh ấy có không làm em thất vọng hay không?"

Trương Tử cười, cất giọng dịu dàng: "Carol! Anh không thể trả lời những câu hỏi này của em. Chúng ta đều là người non nớt trong chuyện tình cảm."

Trong cuộc đời, chúng ta chỉ yêu một người có đúng không?"

Mộc Hàn Hạ gật đầu.

Trương Tử nói tiếp: "Nhưng em không nên bởi vì do dự mà dừng bước. So với anh, em còn may mắn hơn nhiều. Nếu ông trời có thể khiến cô ấy sống lại, anh nguyện dùng mọi thứ để trao đổi. Anh nhớ em từng nói với anh, cậu ấy là tình yêu duy nhất trong cuộc đời em. Sau này, em không nhắc tới cậu ấy nữa nhưng liệu có phải cậu ấy đã không còn tồn tại trong trái tim em hay không? Carol! Em hãy dừng cảm lên, đừng để người đàn ông xui xẻo đó cô độc đến chết giống anh. Nếu em không rõ mình có còn tình cảm với cậu ấy hay không thì hãy mạnh dạn xác nhận. Nếu không biết cậu ấy có đáng để em tin tưởng hay không thì em hãy thử tin cậu ấy, em hãy cho cậu ấy, cũng cho mình cơ hội đi, người bạn quan trọng nhất của anh!"

Mộc Hàn Hạ rơm rớm nước mắt. Cô nắm chặt tay anh: "Anh sẽ không chết. Anh ấy đâu có si tình và dịu dàng như anh... Em sẽ suy nghĩ về những lời khuyên của anh."

Hôm nay, Mộc Hàn Hạ lái xe do tập đoàn Phương Nghị phân cho. Trên đường từ bệnh viện về nơi ở, cô có chút thất thần. Đêm đã khuya, khu chung cư vô cùng vắng vẻ. Từ phía xa xa, cô đã nhìn thấy một chiếc Cayenne màu đen, biển số Kinh CL8M27 đỗ dưới tòa nhà, còn người đàn ông cô vừa nghĩ tới đang đứng tựa vào cửa ô tô. Ánh đèn đường mờ lung chiếu xuống người anh.

Mộc Hàn Hạ đỗ xe vào vị trí, đúng lúc anh ngẩng đầu nhìn về bên này. Cô xuống xe, đi về phía Lâm Mạc Thần.

Anh mỉm cười: "Em về rồi à?"

Mộc Hàn Hạ "vâng" một tiếng.

Anh bước tới, túm lấy cánh tay cô, nói nhỏ: "Cuộc điện thoại hôm trước... Anh xin lỗi, là anh không kiểm chế được bản thân."

"Không sao." Cô đáp.

Anh cười: "Em không giận nữa à?" Ngữ khí của anh làm Mộc Hàn Hạ cảm thấy có chút mất tự nhiên. Thế là cô lặng thinh.

Lâm Mạc Thần đưa một cái túi giấy cho cô: "Bà xã của Tôn Chí nhờ anh gửi cho em ít anh đào chị ấy tự trồng." Mộc Hàn Hạ không cầm: "Tại sao chị ấy lại nhờ anh?" Hai người nhìn nhau đăm đăm.

Anh đáp: "Tại vì anh ở gần đây."

"Anh sống ở đâu?" Cô hỏi.

"Tầng trên cùng trụ sở Phong Thần."

Mộc Hàn Hạ gật đầu, dời ánh mắt ra phía sau anh. Vào thời khắc này, ô cửa quen thuộc ở trên tòa cao ốc Phong Thần tắt đèn tối om. Cô giơ tay nhận túi anh đào: "Cảm ơn anh."

"Em không cần khách sáo với anh." Anh nói.

"Vậy em lên nhà đây."

"Ừ. Chúc em ngủ ngon."

"Chúc anh ngủ ngon." Lâm Mạc Thần dõi theo Mộc Hàn Hạ cho đến khi cô khuất dạng mới lên xe. Anh cũng không nổ máy ngay mà ngồi một lúc. Sau đó, anh khẽ mỉm cười.

Về đến nhà, Mộc Hàn Hạ liền đi tắm rửa. Lúc ra ngoài, nhìn thấy túi anh đào trên bàn, cô lấy mấy quả mang rửa sạch rồi ngồi tựa vào đầu giường, từ tốn thưởng thức. Anh đào chua chua ngọt ngọt, đúng sở thích của cô. Đến

khi cô ngẩng đầu, dõi mắt ra ngoài cửa sổ, ngọn đèn ở tầng trên cùng tòa nhà Phong Thần phía đối diện đã bật sáng.

Vào một khoảnh khắc, cô chẳng muốn nghĩ đến bất cứ điều gì, chỉ thầm nói với ngọn đèn đó: Chúc ngủ ngon và có giấc mơ đẹp.

Buổi sáng sớm, sương mù dày đặc, Mộc Hàn Hạ mặc bộ đồ thể thao, đeo khẩu trang, đi xuống dưới nhà. Đường chân trời đã lộ tia nắng vàng nhưng dưới mặt đất vẫn mờ mịt. Chạy bộ đã là thói quen của cô trong bao năm qua. Cô chạy ra khỏi khu chung cư, tới một quảng trường khá nhỏ nằm giữa các tòa nhà của khu trung tâm thương mại quốc tế. Đây cũng là thời khắc tâm trạng của cô bình lặng và thoải mái nhất trong một ngày.

Đúng lúc đó, phía đối diện xuất hiện một người đàn ông đang chạy về phía cô. Anh mặc bộ thể thao màu xám thẫm và đôi giày đen, nhìn qua cũng biết là đồ mới tinh. Anh không đeo khẩu trang, tốc độ không nhanh không chậm.

Khi Mộc Hàn Hạ chạy đến nơi, anh liền mở miệng: "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Mộc Hàn Hạ đáp.

Sau đó, hai người lướt qua nhau. Mộc Hàn Hạ biết rõ Lâm Mạc Thần là người kiên định với mục tiêu và lắm thủ đoạn. Áp dụng trên tình trường, anh cũng hết sức kín kẽ. Biết rõ anh cố tình xuất hiện ở nơi này, nhưng cô lại bất giác nhớ tới chuyện trước kia.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ở bên nhau, sáng nào cô cũng chạy thể dục, còn anh thì không bao giờ. Cô còn nhớ, anh ngủ rất tốt, hôm nào cũng đợi chuông đồng hồ báo thức reo vang mới tỉnh giấc. Vào ngày cuối tuần, anh có thể ngủ đến chín, mười giờ sáng.

Đợt này sống ở trụ sở Phong Thần, cô cũng chưa bao giờ thấy anh tập thể dục buổi sáng. Hôm nay có lẽ là lần đầu tiên trong đời anh chạy bộ. Mộc

Hàn Hạ từ từ giảm tốc độ.

Cô lại nhớ đến hồi còn ở Mỹ, sáng nào cô cũng chạy dọc theo bờ sông. Có một khoảng thời gian, một chàng trai người Hoa thường chạy theo cô. Sau đó thì sao? Hôm chàng trai đó bày tỏ tình cảm, cô đã từ chối thẳng thừng rồi chạy rất nhanh, cắt cái đuôi ấy. Trong lúc lao đi điên cuồng như thế gặp ma, cô đã nghĩ, kiếp này chắc sẽ chẳng có người đàn ông nào cùng chạy với mình, kể cả vẫn ở bên Lâm Mạc Thần thì cũng không có, bởi vì anh chẳng bao giờ chạy bộ.

Đúng lúc này, cô lại gặp Lâm Mạc Thần chạy ngược về phía mình. Mặt trời đã lên cao, hình bóng anh dần trở nên rõ ràng trong tầm mắt. Khi hai người chỉ cách nhau một bước, anh dừng lại, hỏi cô: "Em chạy xong rồi à?"

"Vâng."

Lâm Mạc Thần thở hắt ra, hai tay chống thắt lưng, người hơi cúi xuống. Anh đảo mắt nhìn xung quanh, lại nói: "Không khí ở đây quá tệ, sau này tốt nhất em đừng chạy nữa."

Mộc Hàn Hạ tháo khẩu trang giải thích: "Cũng chẳng có cách nào khác, em không thích dùng máy tập chạy." Đường phố đã bắt đầu đông xe cộ đi lại, ồn ào náo nhiệt.

Anh cất giọng trầm trầm: "Cách đây ba cây số có công viên Vọng Tinh. Nếu em đồng ý, sau này anh sẽ chở em đi." Mộc Hàn Hạ nhìn xuống hình bóng dưới chân mình, cười cười: "Chuyện đó tính sau đi."

"Được thôi." Anh đáp. Hai người đi bộ về con đường cũ. Tới công khu chung cư nhà cô, Lâm Mạc Thần hỏi: "Em đã ăn sáng chưa?"

"Chưa. Em nấu cháo ở nhà rồi."

Anh dừng bước, mỉm cười: "Đã lâu rồi anh không được ăn cháo ở nhà. Khi nào em nấu nhiều thì cho anh xin một bát."

"Vâng." Mộc Hàn Hạ đáp khẽ.

"Chào em."

"Chào anh." Vừa đi vào trong, cô liền nghe thấy tiếng Lâm Mạc Thần vang lên ở phía sau: "Summer, ngày mai gặp lại."

Mộc Hàn Hạ ngẩn người một lúc mới định thần. Khi cô quay đầu, Lâm Mạc Thần đã đi xa. Sở dĩ cô có phản ứng này là bởi vì hôm nay cô về thành phố Giang. Cũng chính vì thế, cô mới xin nghỉ phép hai ngày.

Mộc Hàn Hạ đến thành phố Giang vào buổi trưa. Nếu Bắc Kinh có sự thay đổi lớn, càng phồn vinh và thời thượng hơn xưa thì thành phố Giang mang lại cảm giác vẫn dừng chân lại ở bảy năm trước.

Nhà cửa vẫn cũ kỹ, phố xá vẫn thiêu và náo nhiệt, xe buýt lao vun vút, cây cầu bắc qua sông, phố dành cho người đi bộ vẫn như xưa. Tuy nhiên cũng có một số chỗ đã thay đổi. Ví dụ, siêu thị Lạc Nhã, nơi cô từng làm việc bây giờ đã ngừng hoạt động.

Sau khi xuống taxi, Mộc Hàn Hạ đứng bên lề đường, ngắm nhìn tòa nhà đã bị vây kín, tấm biển "Lạc Nhã Mart" ở trên nóc cũ kỹ, bụi mờ. Hồi còn ở nước ngoài, cô cũng nghe nói đến thực trạng ngành siêu thị bị tác động mạnh bởi ngành thương mại điện tử, cũng từng đọc được tin tức hệ thống siêu thị Lạc Nhã ngày càng xuống dốc. Tuy nhiên, khi được tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, cô mới thực sự cảm nhận được cái gọi là năm tháng vô tình, vật còn người mất.

Sau đó, Mộc Hàn Hạ đi bộ dọc theo con đường quen thuộc về nhà mình. Con đường đất nhỏ ngoằn ngoèo toàn những dãy nhà cũ kỹ ở hai bên đã

biến mất, thay vào đó là đường xi măng rộng rãi và một công viên nho nhỏ rợp bóng cây xanh.

Hồi ở Mỹ, cô đã nhận được tin khu nhà bị dỡ bỏ. Cô còn nhớ Hà Tĩnh thay mình làm các thủ tục liên quan và bảo quản di vật của bố mẹ. Vào thời khắc này, tận mắt nhìn thấy sự thay đổi ở đây, ngôi nhà xưa đã không còn tồn tại, cô cảm thấy trong lòng đau nhói. Ngồi ở công viên một lúc, Mộc Hàn Hạ đứng dậy bắt xe buýt đến quán của Hà Tĩnh.

Bây giờ đã là buổi trưa, nếu cô xuất hiện, Hà Tĩnh sẽ phải chuẩn bị cơm nước, mà cô ấy vốn là người không thích nấu nướng, có thể ăn cơm hộp hằng ngày. Nghĩ đến đây, Mộc Hàn Hạ liền tìm một quán nhỏ bên đường để giải quyết bữa trưa.

Đường phố ở đây chật hẹp nhưng tương đối náo nhiệt. Người đi bộ, xe đạp, thi thoảng có chiếc xe con chạy vào khiến con phố chật ních.

Mộc Hàn Hạ ngồi bên một chiếc bàn nhỏ, từ tốn ăn phở, trong lòng xuất hiện một nỗi cô độc và ấm áp đã biến mất từ lâu. Bên kia đường có một siêu thị Lạc Nhã quy mô nhỏ, phục vụ cho khu dân cư nên khá tập nập.

Đúng lúc này, Mộc Hàn Hạ nhìn thấy một người đàn ông quen quen từ trong siêu thị đi ra. Cô hơi sửng sốt khi nhận ra đó là Mạnh Cường.

Anh ta chẳng thay đổi nhiều so với bảy năm trước, vẫn là thân hình cao lớn rắn chắc, mặt vuông chữ điền toát lên vẻ trầm ổn của người đàn ông trưởng thành. Để ý kĩ mới thấy, tóc anh ta đã có vài sợi bạc, nếp nhăn ở đuôi mắt cũng rõ ràng hơn.

Anh ta chậm chậm bước đi, dáng vẻ không còn hăng hái như hồi bao mươi mấy tuổi. Hai người chỉ cách nhau có mấy mét. Mạnh Cường ngẩng đầu lên, ánh mắt bình thản lướt qua cô.

Vào một khoảnh khắc, anh ta đờ ra, lại hướng ánh nhìn vào Mộc Hàn Hạ. Cách một quãng đường, Mộc Hàn Hạ ngồi còn anh ta đứng bất động.

Trong quá khứ, cô từng là nhân viên thấp cổ bé họng bị anh ta ép vào đường cùng, còn anh ta là một người ở trên cao, nắm quyền sát sinh trong tay.

Mộc Hàn Hạ bình thản nhìn anh ta. Mấy giây sau, Mạnh Cường đột nhiên rời mắt đi nơi khác rồi đi thẳng, như thể không hề biết đến sự tồn tại của cô.

Mộc Hàn Hạ không ngờ Mạnh Cường lại có phản ứng đó khi nhìn thấy mình. Năm xưa, Mạnh Cường từng cưỡng hôn cô, từng đuổi cô đi chỗ khác, từng thản nhiên ký vào tờ đơn xin từ chức của cô, từng chế nhạo rằng cô quá ấu trĩ.

Bây giờ anh ta lại không muốn nhìn thấy cô? Tuy thành tích của hệ thống Lạc Nhã xuống thấp, đóng cửa không ít siêu thị lớn nhưng vẫn còn một số siêu thị lớn đang hoạt động.

Với thủ đoạn và mối quan hệ của Mạnh Cường, chuyển đến siêu thị lớn cũng chẳng phải là vấn đề khó khăn. Vậy mà bây giờ anh ta làm việc ở siêu thị nhỏ này, tình trạng anh ta tệ đến thế sao?

Ăn xong, Mộc Hàn Hạ vừa đi dọc theo con phố vừa xem số nhà, cuối cùng dừng bước trước một quán ăn nhỏ trông có vẻ nhộp nháp hẳn hoi.

Bây giờ buổi trưa mà quán chẳng có lấy một người khách. Một người phụ nữ ngồi sau quầy thu ngân, cắm cúi vào chiếc điện thoại.

Mộc Hàn Hạ gọi: "Hàn Tĩnh!"

Hàn Tĩnh liền ngẩng đầu. Nhìn thấy bạn, ánh mắt cô vụt qua một tia sửng sốt rồi bừng sáng. Cô lập tức đứng dậy, cất giọng mừng rỡ: "A Hạ!"

Mộc Hàn Hạ đặt túi xách xuống ghế rồi đi tới ôm bạn. Cả hai đều rơm rớm nước mắt.

Cố nhân trở về, Hàn Tĩnh không một chút do dự, lập tức đóng cửa hàng rồi dẫn bạn về nhà.

Nhà của Hàn Tĩnh vẫn ở chỗ cũ. Hai người đi vào hành lang chật hẹp dán đầy tờ quảng cáo rồi đi lên cầu thang. Hàn Tĩnh có chút ngượng ngùng: "Nơi ở của mình vẫn thế. Cậu cẩn thận đấy, đừng để giày bị bẩn."

Trong lòng không rõ là mùi vị gì, Mộc Hàn Hạ cười nói: "Làm sao phải cẩn thận chứ. Nhà cậu cũng như nhà cũ của mình đấy thôi."

Hàn Tĩnh bật cười thành tiếng: "A Hạ, cậu nói chuyện vẫn giống như trước kia, mấy năm đi học nước ngoài mà chẳng trưởng thành chút nào."

Mộc Hàn Hạ nở nụ cười tươi. Có trời mới biết đã bao lâu rồi cô không được ăn nói thoải mái như thế này.

Về tình hình gần đây của Hàn Tĩnh, Mộc Hàn Hạ cũng nắm được đôi chút. Sau hai năm kết hôn, cô ấy ly hôn nhưng không có con cái. Mộc Hàn Hạ nghĩ, chắc hẳn người đàn ông đó đối xử với Hàn Tĩnh không ra gì. Bằng không với tính cách chân thành và bộc trực của Hàn Tĩnh, làm gì có chuyện dễ dàng ly hôn như vậy.

Căn hộ của Hàn Tĩnh rất nhỏ, cũng rất bừa bộn, y hệt trong trí nhớ của Mộc Hàn Hạ. Cô ngồi xuống chiếc sofa đã sờn.

Hàn Tĩnh vừa rót nước cho cô vừa hỏi: "Cậu đã đặt phòng khách sạn chưa?"

"Còn bắt mình đặt khách sạn? Cậu không định nhường giường cho mình à?"

Hà Tĩnh cười. Mộc Hàn Hạ để ý thấy nếp nhăn mờ mờ ở đuôi mắt bạn. Cô kéo tay bạn, nói nhỏ: "Mình xin lỗi. Lúc cậu gặp chuyện buồn, mình lại không ở bên cạnh cậu."

Nước mắt lưng tròng, Hà Tĩnh lắc đầu: "Cậu đừng nói vậy. Mình có thể tưởng tượng ra, một mình cậu ở nước ngoài cực nhọc đến mức nào. Mình luôn hy vọng cậu sẽ định cư ở Mỹ. Mình còn để dành tiền, khi nào đủ mình sẽ đi Mỹ thăm cậu."

Mộc Hàn Hạ cố kìm nén giọt lệ, mỉm cười: "Cậu có chí khí thật đấy."

"Tất nhiên rồi. Mình là bạn tốt của cậu, đương nhiên không thể quá tệ." Cả buổi chiều, hai người ngồi trên chiếc sofa cũ kỹ, tâm sự về nỗi nhớ nhung trong sáu năm qua và cuộc sống riêng của mỗi người.

Mộc Hàn Hạ hầu như không nhắc đến cuộc sống ở nước ngoài. Phần lớn thời gian, cô nghe Hà Tĩnh kể về cảnh ngộ của bản thân mình trong những năm qua. Dần dần, tâm tình của hai người trở nên lắng dịu, tựa như họ vẫn là những cô gái trẻ bán hàng ở siêu thị suốt ngày cười đùa vui vẻ của năm nào.

Khi ánh hoàng hôn buông xuống, trong nhà tối mờ mờ nhưng Hà Tĩnh không bật đèn. Cô lấy ra một chai rượu trắng, rót đầy hai cốc, cùng Mộc Hàn Hạ nhấp nháp. Rượu có nồng độ hơi cao nên Mộc Hàn Hạ cảm thấy choáng choáng.

Hà Tĩnh nhắm mắt, tựa vào thành ghế, cười nói: "A Hạ, cậu có biết không? Mình vô cùng ngưỡng mộ cậu. Cậu khác mình, cũng không giống phần lớn những người bình thường. Phần lớn mọi người đều chẳng có lý tưởng, cũng không tìm kiếm để thay đổi cuộc đời. Mình ... đã sống một cuộc đời tầm thường, bận tối mắt tối mũi từ sáng đến tối, dần dần già đi lúc nào không hay. Mình cũng chẳng biết rốt cuộc mình sống vì điều gì nữa. Bây giờ thấy cậu ngon lành như vậy, mình thực sự mừng cho cậu."

Mộc Hàn Hạ im lặng, lại uống một ngụm rượu.

Hà Tĩnh cười khở: "Có lúc mình nghĩ, nếu năm xưa mình cũng giống cậu, cố gắng và cần cù hơn một chút, cuộc đời mình liệu có khác không? Tuy không được ngoạn mục như cậu nhưng ít ra, mình cũng sẽ đi con đường khác. Nhưng sau đó mình lại nghĩ, kể cả khác đi chẳng nữa, mình cũng không làm được, không thể nỗ lực như cậu. Cậu không bao giờ chịu đầu hàng số phận. Nói thế nào nhỉ, mỗi ngày cậu đều như bị dồn vào chỗ chết rồi lại hồi sinh ấy. Còn mình chỉ có thể nhẫn nhịn. Mình luôn tự nhủ: cứ cố gắng chịu đựng, cuộc sống là vậy, việc gì phải cực khổ, việc gì phải mạo hiểm, ngộ nhỡ thất bại thì sao? Hiện giờ, mình cũng chẳng có gì không tốt. Mình muốn đi chơi lúc nào thì đi, muốn lười biếng thì lười biếng. Khi nào gặp được người đàn ông có điều kiện thích hợp, mình sẽ chấp nhận cho xong cuộc đời. Tuy nhiên..."

Cô bật khóc nức nở: "Thật ra, đấy là do mình không muốn thừa nhận, chứ cuộc sống của mình tệ hại vô cùng. Rõ ràng mình chẳng làm sai điều gì. Tuy không dốc hết sức như người khác nhưng mình an phận thủ thường, nỗ lực làm việc. Nhưng mỗi khi tự hỏi bản thân, mình mới phát hiện, trong ba mươi năm qua, mình thực sự chưa từng sở hữu bất cứ thứ gì."

Nước mắt lưng trong, Mộc Hàn Hạ ôm lấy bạn: "Cậu nói linh tinh gì thế. Mọi chuyện không phải như vậy đâu. Tiền tài và địa vị chẳng phải là thứ quan trọng nhất. A Tĩnh, cậu lương thiện, chính trực lại chân thành, đây là điều quý giá vô cùng. Cậu tốt hơn rất nhiều người, tốt hơn đám người có tiền mà mình gặp chốn thương trường. Bọn họ đều không thể sánh bằng cậu. Ngay cả người mình yêu nhất cũng từng phản bội mình, nhưng cậu thì không. Cậu vẫn là người bạn tốt của mình."

Hà Tĩnh trầm mặc, uống một ngụm rượu rồi cất giọng nghẹn ngào: "Nhưng mình đã không còn là người như vậy, mình không còn chính trực, lương thiện và chân thành nữa. Mình dùng thịt ôi để nấu cho khách, bởi nếu không làm vậy mình chỉ có nước dẹt tiệt. Nhìn thấy ai đó đánh rơi tiền,

mình lập tức giấu đi. Nhìn những kẻ trộm ra tay, mình chỉ biết trốn từ xa chứ không dám mở miệng. Gặp người có tiền đi xe đạp, mình sẽ rửa thầm bọn họ. Cậu xem, mình đã trở thành người như thế đấy."

Mộc Hàn Hạ uống hết cốc rượu, đột nhiên cảm thấy một nỗi buồn trào dâng trong lòng. Cô nghĩ, thì ra đây là bộ mặt thật của năm tháng. Đây chính là một cuộc đời nhỏ bé và tầm thường đã bị năm tháng tàn phá. Có người vẫn ở nguyên chỗ cũ, có người đã lưu lạc ở phương xa. Có người dốc toàn lực, bán mạng để sống. Cũng có người trải qua một cuộc sống bình thường. Nhưng cuối cùng, chúng ta đều tiến về phía trước trong sự mất mát khó tránh khỏi.

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đình Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Trời đã tối nhưng phòng họp ở tầng trên cùng của trụ sở Phong Thần vẫn bật đèn sáng trưng.

Xung quanh chiếc bàn gỗ hình chữ nhật bóng loáng chỉ có mấy người ngồi, tất cả là lãnh đạo cao cấp của Phong Thần và các chuyên gia phân tích của bộ phận Đầu tư.

Hai tháng nay, thị trường chứng khoán tiếp tục tăng trưởng mạnh. Phong Thần kiếm được một khoản lớn nên gương mặt của đám người thuộc bộ phận Đầu tư đều tươi roi rói. Dưới sự tác động của ngành thương mại điện tử, hai lĩnh vực may mặc và bất động sản của Phong Thần có phần giảm sút nhưng vẫn thuộc top đầu ngành.

Mặc dù tình hình đang thuận lợi nhưng Chu Tri Tố và Tôn Chí vẫn mở cuộc họp phân tích chiến lược.

Lâm Mặc Thần cũng tham dự. Anh ngồi giữa đám đàn ông comple chỉnh tề, trầm tư nghe mọi người phát biểu.

"Chủ tịch Lâm, Chu tổng! Chúng tôi cho rằng, thị trường chứng khoán vẫn còn không gian tăng trưởng." Giám đốc Đầu tư thuộc phái tích cực lên tiếng: "Số liệu liên quan nền kinh tế vĩ mô rất lý tưởng, nhà nước có chính sách hỗ trợ, người chơi chứng khoán cũng rất có lòng tin vào thị trường. Mặc dù tồn tại vấn đề nền tảng không vững chắc hưng những phương diện vĩ mô kia vẫn có thể chống đỡ thị trường tới 2000 điểm. Chúng ta nên tiếp tục áp dụng chính sách đầu tư tích cực. Đợi khi nào thị trường có dấu hiệu biến động rồi điều chỉnh sau cũng chưa muộn."

"Tôi không nghĩ vậy." Một giám đốc thuộc phái bảo thủ phát biểu: "Xu hướng suy tàn của nền kinh tế thực thuế không phải chuyện ngày một ngày hai. Sự tăng trưởng của thị trường chứng khoán, lòng tin của nhà đầu tư và sức mạnh tài chính của thị trường không đủ để chống đỡ. Mời các vị xem số liệu kỹ thuật..."

Phái bảo thủ mở đèn chiếu, đưa ra các loại biểu đồ phân tích. Phái tích cực không chịu thua kém, cũng công bố số liệu mà họ nghiên cứu.

Chu Tri Tố quay sang Lâm Mạc Thần: "Chủ tịch thấy thế nào?"

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía anh. Lâm Mạc Thần cười nhạt: "Đúng là vẫn còn không gian tăng trưởng nhưng lưu lượng vốn trên thị trường chứng khoán, số liệu về những cổ phiếu vốn hoá* lớn đều có dấu hiệu bất thường. Tình hình thị trường hiện tại chẳng biết đường nào mà lần. Các anh hãy theo dõi sát những số liệu này. Tôi cần một báo cáo chính xác trong mỗi tiếng đồng hồ. Như vậy, tôi mới có thể phác họa ra đường nét khái quát đang được giấu kỹ. Về việc điều chỉnh chính sách đầu tư, tôi đề nghị các vị nên thận trọng và cân nhắc kỹ càng."

(*Giá trị vốn hóa thị trường là thước đo quy mô của một doanh nghiệp, là tổng giá trị thị trường của doanh nghiệp, được xác định bằng số tiền bỏ ra để mua lại toàn bộ doanh nghiệp này trong điều kiện hiện tại của doanh nghiệp.)

Sau khi thảo luận xong lĩnh vực đầu tư là đến lượt ngành nghề truyền thống. Lâm Mạc Thần hỏi Tôn Chí: "Phương án lần trước các anh báo cáo được chuẩn bị đến đâu rồi?"

Tôn Chí đáp: "Phần đưa lên mạng đã bắt đầu thành hình, tuần sau là có thể thấy khung sườn của trang web. Chúng tôi cũng đã ký thỏa thuận giữ bí mật với các đối tác."

Chu Tri Tố tiếp lời: "Ban đầu, chúng tôi định thử đầu tư 500 triệu trong năm nay. Bởi vì Chủ tịch nâng cao yêu cầu nên bây giờ, số vốn đầu tư của chúng ta đã lên đến hơn 3 tỷ nhân dân tệ."

Lâm Mạc Thần cười: "Ngành thương mại điện tử không làm thì thôi, nếu đã làm thì phải làm lớn mới may ra chiếm được một miếng bánh ga tô. Sở dĩ tôi ủng hộ các anh làm thương mại điện tử, không phải vì thấy cái bánh này ngày càng lớn nên cũng muốn nhảy vào chiếm phần, mà là nghiệp vụ của Phong Thần rất phù hợp với đặc điểm của thời đại và mạng internet. Hơn nữa, kể cả trong lúc yên ổn cũng phải phòng ngừa rủi ro, Phong Thần cũng nên tìm kiếm điểm tăng trưởng mới."

Mạng internet chẳng qua chỉ cung cấp một "con đường ngắn" để nhu cầu của khách hàng và khả năng cũng như ưu thế của chúng ta càng được kết hợp tốt hơn. Tuy nhiên, khi đã đưa lên mạng, Phong Thần càng phải cung cấp sản phẩm có chất lượng cao, phù hợp với nhu cầu của khách hàng; đồng thời phải tạo ra một mô hình kinh doanh mới chứ không thể bắt chước người đi trước.

Bây giờ mà còn tạo một "kênh" mua bán đơn giản, dùng giá cả để thu hút người tiêu dùng thì đúng là việc làm ngốc nghếch. Chỉ có sáng tạo cái mới, chúng ta mới có thể mở một con đường máu trên thị trường thương mại điện tử đang lan tràn hiện nay."

Sau khi cuộc họp kết thúc, Lâm Mạc Thần về phòng mình. Anh mở ngọn đèn sàn ở bên cạnh sửa soạn, dõi mắt ra ngoài, phát hiện căn hộ của Mộc Hàn Hạ tối om.

Bây giờ vẫn chưa muộn, tiếng nhạc ở dưới đường phố vang vọng, ánh đèn ở bên ngoài hắt vào phòng.

Hà Tĩnh uống hơi nhiều nên nằm ngủ ở sofa. Mộc Hàn Hạ tìm tấm chăn mỏng đắp lên người bạn.

Hôm nay, cô cũng uống không ít nên giờ đầu nặng như chì, tâm trí không được tỉnh táo cho lắm. Tuy nhiên, cô vẫn nhớ mình cần phải làm một việc.

Để không ảnh hưởng đến Hà Tĩnh, cô đi vào phòng trong gọi điện cho Lục Chương.

Vào thời khắc này, Lục Chương và mấy người bạn của anh ta đang ngồi cạnh lều bạt bên hồ nước ở ngoại ô thành phố. Mấy cô gái trẻ đi cùng vừa nướng đồ ăn vừa cười nói vui vẻ. Đám bạn đang chơi bài, còn Lục Chương gối hai tay ra sau gáy, ngẩng đầu ngắm sao trời.

Một cô gái cầm xiên thịt nướng đi tới, đẩy người anh ta: "Tiểu Lục, sao anh không ăn?"

"Tôi không đói." Lục Chương đáp.

Cô gái ngồi xõm xuống cạnh anh ta, cười nói: "Lần trước anh bảo dạy em câu cá, hay là bây giờ chúng ta đi câu?"

Lục Chương liếc qua cô gái: "Tôi không đi. Em tìm người khác đi."

Cô gái hết cách, đành đứng dậy rời đi. Chứng kiến cảnh tượng này, một người bạn ngồi ở gần đó trêu chọc: "Chẳng phải lần trước chú bảo cô em vừa rồi rất đáng yêu hay sao? Hôm nay bọn anh cố tình dẫn cô ấy đi theo, vậy mà chú còn làm mặt lạnh với người ta."

Lục Chương phì cười: "Cô ta cứ bám theo tôi dai như đĩa, chán chết đi được."

Người bạn cười ha hả: "Thì cũng tại chú là miếng thịt thơm ấy mà."

Đúng lúc này, di động trong túi áo Lục Chương đổ chuông. Anh ta lấy ra xem, miệng khẽ nhếch lên rồi cất giọng biếng nhác: "A lô! Chị nhớ tôi rồi à?"

Mộc Hàn Hạ ngồi trong gian phòng tối, bóp trán: "Tôi nhớ cậu làm gì? Muốn tự ngược đãi bản thân hay sao? Lục Chương, tôi có việc muốn nhờ cậu."

Lục Chương cảm thấy, giọng điệu của cô hôm nay khác ngày thường, dường như hơi nũng nịu. Trong lòng hết sức dễ chịu, anh ta liền cười híp mắt: "Chuyện gì? Chị nói đi."

"Tôi muốn bố trí một người làm trợ lý của tôi. Cô ấy là bạn tôi, gia cảnh khá tệ nên tôi muốn giúp cô ấy. Cậu xem có được không?"

Chỉ chuyện này thôi sao? Lục Chương liền trả lời: "Được thôi, tùy chị. Việc con con ấy mà."

Mộc Hàn Hạ thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Cảm ơn cậu."

Lục Chương mỉm cười. Anh ta vừa định nói tiếp, đầu kia chợt vang lên tiếng tút tút, Mộc Hàn Hạ đã cúp máy. Lục Chương nhìn chiếc di động rồi ném sang một bên, khoe miệng vẫn cong cong.

Người bạn ở bên cạnh lại hỏi: "Điện thoại của ai thế?"

"Còn ai vào đây nữa. Chính là "sư phụ" mà ông già tìm cho em ấy. Chị ta suốt ngày gọi điện xin ý kiến của em, haiz..." Lục Chương thản nhiên đáp.

"Là "bà cô già" mà chú từng kể đúng không?"

"Ừ." Người bạn đột nhiên vỗ vỗ vai anh ta: "Tiểu Lục à! Sao anh lại cảm thấy chú đã bị "bà cô già" đó mê hoặc đến mức thần hồn điên đảo nhỉ?"

Lục Chương tắt nụ cười, ánh mắt trở nên đăm chiêu.

Hà Tĩnh nằm trên sofa, thêu thào: "Nước..."

Mặc dù đầu óc quay cuồng nhưng Mộc Hàn Hạ vẫn đi rót nước cho bạn.

Sau khi uống nước, Hà Tĩnh tỉnh táo hơn một chút, đỡ dẫn nhìn lên trần nhà.

"A Tĩnh! Theo mình đến Bắc Kinh đi." Mộc Hàn Hạ đột nhiên mở miệng.

Hà Tĩnh ngẩn người. Mộc Hàn Hạ nắm tay bạn, cười nói: "Mình vừa hỏi ý kiến ông chủ nhỏ, cậu ta đồng ý nhận cậu rồi. Công ty này quy mô lớn, đãi ngộ không tồi. Họ bố trí cho mình căn hộ hai phòng, cậu có thể sống cùng mình."

"Không, nhưng..." Hà Tĩnh lắp bắp.

"Không gì mà không." Mộc Hàn Hạ đấm bạn một cái: "Chẳng phải cậu nói muốn đi con đường khác hay sao? Trong quá khứ từng có người thay đổi cuộc đời mình, đưa mình từ vị trí một nhân viên bán hàng đến một thế giới hoàn toàn khác biệt, thế giới tốt đẹp hơn nhiều. Hiện giờ mình đã có chút năng lực, tuy không thể thay đổi cuộc đời cậu nhưng mình có thể giúp cậu bắt đầu lại. A Tĩnh, từ ngày mai trở đi, cậu hãy coi như bước sang trang mới của cuộc đời. Cậu hãy tin mình, chúng ta nhất định sẽ làm được."

Hà Tĩnh giàn giụa nước mắt. Cô ôm lấy bạn, nghẹn ngào: "Mình xin lỗi, A Hạ."

"Chuyện này có gì đáng xin lỗi đâu." Mộc Hàn Hạ mỉm cười.

"Không phải... Mình đã gây phiền phức cho cậu. Làm vậy, mình sẽ là gánh nặng..."

"Cậu nói lung tung gì thế? Cậu thì nặng bao nhiêu chứ?" Hà Tĩnh vừa khóc vừa cười.

Mộc Hàn Hạ chuyển đề tài: "Hôm nay mình tình cờ nhìn thấy Mạnh Cường."

"Mạnh Cường ư? Sau khi rời khỏi siêu thị Lạc Nhã, mình chưa từng gặp lại anh ta. Tên khốn đó thế nào rồi?"

"Mình cũng chẳng rõ. Nhưng hình như hoàn cảnh anh ta hiện giờ không được tốt thì phải." Mộc Hàn Hạ đáp.

Hà Tĩnh bóp trán: "Mình nghe đồng nghiệp cũ ở Lạc Nhã kể, mấy năm trước, anh ta bị ai đó chơi một võ đau. Hình như anh ta đã đắc tội với một trùm bất động sản đến từ Bắc Kinh nên buộc phải rời khỏi siêu thị lớn. Có điều, đây chỉ là tin đồn mà thôi."

Mộc Hàn Hạ cảm thấy huyết thái dương giật giật. Hình ảnh Mạnh Cường cường hôn cô và người đàn ông lái xe chở cô về nhà trong buổi tối hôm đó bất chợt vụt qua não bộ. "Trùm bất động sản đến từ Bắc Kinh ư?" Cô hỏi.

Hà Tĩnh "ừ" một tiếng, lại nói: "Mình cũng không rõ lắm, nhưng nghe đồn Mạnh Cường đã quỳ xuống xin người ta, còn trước mặt bao nhiêu người nữa chứ. Đúng là đáng đời."

Mộc Hàn Hạ im lặng một lúc mới lên tiếng: "Bây giờ không còn sớm nữa, chúng ta đi ngủ thôi."

Hà Tĩnh lắc đầu, loạng choạng đứng dậy: "Cả buổi sáng bạn ở quán nên người mình hơi chết đi được. Mình đi tắm cái đã, cậu cứ ngủ trước đi." Thấy Hà Tĩnh vẫn còn tỉnh táo, Mộc Hàn Hạ nhìn theo cho đến khi bạn vào nhà tắm mới đứng dậy, lên giường nằm.

Từ lượng của cô không bằng Hà Tĩnh, bây giờ chất còn mới bốc lên đầu khiến ý thức trở nên mơ hồ, nhưng một nơi nào đó trong não bộ của cô vẫn cố gắng giữ sự tỉnh táo. Trong đầu cô lại hiện lên dáng vẻ của Lâm Mạc

Thần. Nhớ tới lời kể của Hà Tĩnh, Mạnh Cường quỳ xuống trước người đó, cô cảm thấy lồng ngực tắc nghẹn, vô cùng khó chịu.

Mấy hôm trước, Mộc Hàn Hạ mới nói với Trương Tử, cô chỉ có cảm giác đau đớn chứ không có ngọt ngào. Vậy mà bây giờ, trong lòng cô lại xuất hiện tia ngọt ngào sau nỗi đau.

Cô lấy di động, mở ra tìm số của Lâm Mạc Thần. Đúng lúc này, điện thoại chợt đổ chuông. Cô liền bắt máy theo thói quen rồi đưa lên tai. "A lô..."

"A lô!" Giọng nói trầm thấp quen thuộc truyền tới. Nước mắt đọng đầy khóe mi nhưng Mộc Hàn Hạ vẫn mỉm cười: "Lâm Mạc Thần."

Người đàn ông ở đầu kia im lặng vài giây rồi lên tiếng: "Em khóc đấy à?"

"Tất nhiên không phải." Cô đáp.

"Em uống rượu phải không?" Giọng anh càng trầm hơn.

"Vâng. Lâm Mạc Thần, em muốn hỏi anh một chuyện."

"Em nói đi!"

Không biết có phải do ảo giác hay không mà cô thấy thanh âm của anh đặc biệt dịu dàng. "Vụ Mạnh Cường...là anh làm phải không?"

"Anh ta số đen nên mới đụng trúng anh." Ngữ khí của anh rất bình thản nhưng Mộc Hàn Hạ cảm thấy một nỗi chua xót trào dâng trong lòng.

"Tại sao anh lại làm vậy?" Cô hỏi nhỏ.

Tại sao ư? Năm xưa, Mạnh Cường cũng từng hỏi anh câu này. Thật ra, trên chốn thương trường, tuy hành sự tàn nhẫn và dứt khoát nhưng phần

lớn, Lâm Mạc Thần đều quang minh chính đại. Mạnh Cường là người duy nhất anh dùng thủ đoạn đen tối để đối phó. Anh ta không phải kẻ ngốc nên cuối cùng cũng đoán ra ngọn ngành.

Hôm ấy, Lâm Mạc Thần cùng một số nhân vật có máu mặt ăn cơm tại một nhà hàng sang trọng ở thành phố Giang. Mạnh Cường đã tìm đến, quỳ xuống trước mặt anh và mọi người. Lâm Mạc Thần cũng chẳng đến mức ép anh ta vào đường cùng.

Anh gật đầu: "Được. Chuyện giữa chúng ta coi như chấm dứt ở đây." Mạnh Cường đứng lên, sắc mặt nhợt nhạt. Trước khi rời đi, anh ta không thể kìm chế, lên tiếng: "Chủ tịch Lâm! Tôi chỉ muốn hỏi một câu: Tại sao cậu lại làm vậy? Có thật là chỉ vì cô ấy hay không?"

Lâm Mạc Thần cười: "Sau này anh đừng bao giờ nhắc đến cô ấy. Nếu tình cờ gặp cô ấy thì anh hãy vòng đi đường khác, đã rõ chưa?"

Việc xử lý Mạnh Cường, một phần là nhằm mục đích trả thù, một phần là nhằm trút bỏ phần nộ. Từ trước đến nay, trong vấn đề riêng tư, những người xung quanh Lâm Mạc Thần không bao giờ nhiều lời. Bây giờ ngẫm lại mới thấy, Mộc Hàn Hạ là người đầu tiên chất vấn anh.

"Tại sao ư?" Anh lặp lại câu hỏi của cô: "Anh ta khiến em bị tổn thương nên anh không thể để anh ta sống yên ổn."

Có lẽ đã say thật nên Mộc Hàn Hạ lập tức tiếp lời: "Anh thì sao? Anh cũng từng khiến em bị tổn thương còn gì?"

Lâm Mạc Thần im lặng vài giây mới trả lời: "Chẳng phải anh vẫn đang bù đắp hay sao? Em bảo anh bù đắp đến bao giờ thì anh sẽ tiếp tục đến lúc đó."

Mộc Hàn Hạ ghen ngào: "Được thôi."

Trái tim Lâm Mạc Thần khẽ rung rinh, một thứ tình cảm dịu dàng dâng trào trong lòng. Còn ở đầu bên kia, Mộc Hàn Hạ dường như không mấy tinh táo. Cô lẩm bẩm: "Chúc anh ngủ ngon, ngày mai gặp lại. Anh nhớ chạy bộ đấy nhé."

"Được." Lâm Mạc Thần đáp: "Em đang ở đâu vậy?"

"Em đang ở nhà Hà Tĩnh, tận thành phố Giang."

"Cho anh địa chỉ cụ thể."

Sau khi cúp máy, Lâm Mạc Thần liền cầm áo khoác, đi ra khỏi phòng. Lúc vào thang máy, anh gặp Tôn Chí đang chuẩn bị tam sở về nhà.

Bắt gặp dáng vẻ vội vã của anh, Tôn Chí cất giọng dè dặt: "Chủ tịch Lâm định đi đâu vậy?"

"Thành phố Giang." Tôn Chí xem đồng hồ, cất giọng kinh ngạc: "Muộn như vậy rồi, chắc không còn chuyến bay nào nữa."

"Tôi định lái xe đến đó."

"Xảy ra chuyện gì sao?" Tôn Chí hỏi.

Lâm Mạc Thần đột nhiên mỉm cười: "Chuyện vô cùng hệ trọng, tôi qua đó để chạy bộ."

Sức mạnh của đồng hồ sinh học là vô cùng to lớn. Sáng hôm sau, Mộc Hàn Hạ vẫn dậy sớm như bình thường. Cô lại nhắm mắt, muốn ngủ thêm một lát nhưng không được. Thế là cô quyết định xuống giường.

Hà Tĩnh bị đánh thức, lơ mơ hỏi: "Mấy giờ mà cậu đã dậy rồi?"

"Mình quen dậy sớm rồi, không tập thể dục thì không thoải mái. Cậu cứ ngủ tiếp đi, mình chạy vài vòng rồi về." Mộc Hàn Hạ đáp.

Hà Tĩnh "ừ" một tiếng, lại nói: "Cậu thấy chưa, mình chẳng có nghị lực được như cậu. Mình không dậy nổi." Mộc Hàn Hạ mỉm cười vỗ vỗ đầu bạn.

Khi cô xuống dưới, trời vừa hửng sáng, đường phố còn rất vắng vẻ. Vừa chuẩn bị qua đường, cô liền nhìn thấy một chiếc Cayenne màu đen đỗ bên ngoài khu tập thể.

Tường mình hoa mắt, cô nhìn kỹ, phát hiện đúng là chiếc xe đó. Mộc Hàn Hạ đứng như trời trồng. Cô vẫn nhớ đại khái nội dung cuộc điện thoại tối qua. Vào thời khắc này, cô cũng lờ mờ đoán ra, tại sao Lâm Mạc Thần lại xuất hiện ở đây.

Tâm trạng có chút phức tạp, vừa kinh ngạc vừa ảo não, cũng áy náy, Mộc Hàn Hạ chậm chậm tiến lại gần chiếc xe, trống ngực đập thành thịch. Ô tô đã tắt máy, cửa kính đóng kín mít, Lâm Mạc Thần ngủ gục sau tay lái.

Mộc Hàn Hạ đứng bên ngoài, yên lặng nhìn anh. Một lúc sau, cô tìm một chỗ sạch sẽ bên cạnh ô tô rồi ngồi xuống. Mặc kệ ánh mắt tò mò của người qua đường, cô ngẩng đầu, ngắm nhìn thành phố đang từ từ tỉnh giấc. Ánh ban mai chiếu xuống, khiến cô cảm thấy vô cùng ấm áp.

Không biết bao lâu sau, đằng sau chợt vang lên tiếng mở cửa xe ô tô. Mộc Hàn Hạ không ngoảnh đầu. Chẳng hiểu tại sao, hai má cô nóng ran, nhịp tim cũng tăng tốc.

Lâm Mạc Thần đi đến bên cô: "Em chạy bao nhiêu vòng rồi?" Anh hỏi bằng một giọng điệu hết sức tự nhiên, tựa hồ không phải mới lái xe mấy trăm cây số đến đây.

Đột nhiên có chút buồn cười, Mộc Hàn Hạ ngoảnh mặt đi nơi khác: " Em vừa chạy về thì nhìn thấy xe của anh."

Cô liếc qua áo khoác dạ và đôi giày da trên người anh: "Anh mặc kiểu này thì chạy thế nào được?"

"Liều mạng ở bên người quân tử." Anh thì thầm bên tai cô: "Chỉ cần em muốn, anh sẽ luôn ở bên em."

Mộc Hàn Hạ cụp mi. Khóe miệng cô khẽ cong lên nhưng Lâm Mạc Thần vẫn nắm bắt được. Nụ cười đó khiến gương mặt cô càng trở nên lạnh lợi, giống hệt dáng vẻ trong ký ức của anh. Điều này khiến trái tim anh vừa ngọt ngào vừa nhoi nhói. Anh phải hết sức kiềm chế mới không ôm cô vào lòng.

Không thể vội vàng, anh tự nhủ, phải tiến từng bước một. Bây giờ tình hình đang thuận lợi, thế nào cô cũng mềm lòng, cũng thương xót anh. Chỉ cần anh nhắm đúng thời cơ, chắc chắn cô sẽ không kháng cự nữa. "Nếu đã không thể chạy bộ thì chúng ta đi ăn sáng đi. Anh đói rồi." Lâm Mạc Thần cười cười.

Mộc Hàn Hạ đứng dậy: "Để em dẫn anh đi. Em rành nơi này hơn anh."

"Được thôi." Lâm Mạc Thần đáp. Hai người song đôi trên hè phố. Biết anh không thích mấy món nhiều mỡ và gia vị như mì khô hay phở bò nên cô dẫn anh đi xuyên qua ngõ nhỏ, tới một quán chuyên bán tào phớ và mì chay.

Lâm Mạc Thần không rời mắt khỏi Mộc Hàn Hạ. Từ khi cô về nước, anh chỉ thường thấy thái độ lạnh nhạt và khách sáo của cô, nhưng vào thời khắc này, cô mặc bộ đồ thể thao, hai tay đút túi quần, bước đi nhẹ nhàng, sắc mặt thoải mái, thỉnh thoảng khóe miệng cong cong. Trông cô giống một người phụ nữ độc hành cởi mở. Có lẽ, đây mới là dáng vẻ chân thực của cô.

Mộc Hàn Hạ đứng bên quầy, gọi hai bát mì chay, cánh tay buông thõng bên người. Lâm Mạc Thần định nắm tay cô nhưng đúng lúc này, cô giơ tay

lên lấy đôi đũa. Sắc mặt cô vẫn hết sức bình thản, khiến anh không rõ hành động của cô chỉ là vô tình hay cô ý né tránh.

Hai người ngồi xuống cạnh bàn ăn, mì nhanh chóng được mang lên.

Ăn xong, Mộc Hàn Hạ nói: "Sáng nay em muốn đến một nơi."

"Được, chúng ta đi thôi." Lâm Mạc Thần đáp. Anh kiên quyết đi cùng, Mộc Hàn Hạ nhất thời không thể từ chối. Hai người quay về khu tập thể, lên xe của Lâm Mạc Thần.

Chẳng bao lâu sau, ô tô dừng lại ở công viên ngày hôm qua. Hôm nay, bầu trời đặc biệt trong xanh, nắng vàng rực rỡ. Hai người đi dọc theo lối nhỏ trong công viên, tới một bãi cỏ khá rộng. Vị trí này chính là nhà của Mộc Hàn Hạ trước kia.

Cô dừng bước, cúi đầu, khẽ thở dài rồi nhắm mắt, chắp hai tay trước ngực, bắt đầu cầu nguyện.

Bố, mẹ! Con mong hai người được yên lành ở chốn thiên đường. Cầu mong từ nay về sau, con sẽ không gặp sóng to gió lớn. Lâm Mạc Thần cũng thế. Cầu mong những người con yêu thương luôn được thuận lợi và bình an.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, tâm trạng của Mộc Hàn Hạ cũng trở nên lắng đọng.

Đúng lúc này, một đôi cánh tay rắn chắc nhẹ nhàng ôm cô từ phía sau. Cô có thể cảm nhận được lồng ngực ấm áp của anh, giọng đàn ông trầm thấp đồng thời vang lên bên tai cô: "Em cầu nguyện gì vậy? Trong đó có anh không?"

Mộc Hàn Hạ giật mình, mở mắt, vô thức đẩy anh ra.

Tựa như nhìn thấu tâm tư của cô, Lâm Mạc Thần mỉm cười: "Summer, đây chỉ là một cái ôm của bạn bè." Mộc Hàn Hạ liền bất động.

Lặng lẽ ôm cô một lúc, anh lại lên tiếng: "Thật ra mảnh đất này..."

Mộc Hàn Hạ ngoảnh đầu, thấy anh mỉm cười: "Anh từng có ý định mua miếng đất này rồi để nguyên ở đấy nhưng không được, bởi vì nó liên quan đến quy hoạch tổng thể của thành phố."

Mộc Hàn Hạ muốn cười mà không cười nổi. Trong lòng cô dâng lên sự ngọt ngào pha lẫn đắng chat khó diễn tả.

Lâm Mạc Thần siết chặt vòng tay, khiến thân thể cô càng sát vào người mình. Sau đó, anh cúi xuống, cọ cọ cằm vào má cô. Tim Mộc Hàn Hạ đập liên hồi, mặt nóng tan. Lúc này vừa vặn đằng trước có mấy người đi tới, cô liền đẩy anh ra.

Bên cạnh bãi cỏ có mấy chiếc ghế dài, hai người ngồi xuống đó. Mấy người kia nhanh chóng đi xa, nơi này chỉ còn lại cô và anh.

Mộc Hàn Hạ ngồi thẳng người, dõi mắt về phía trước. Lâm Mạc Thần đặt một cánh tay lên thành ghế sau lưng cô.

"Anh lái xe từ Bắc Kinh đến đây à?" Cô hỏi.

"Ừ."

"Đi xa thế có mệt không?" Cô ngoảnh đầu nhìn anh.

Lâm Mạc Thần mỉm cười: "Cũng hơi mệt, đã lâu rồi anh không thức thâu đêm." Anh là Chủ tịch Hội đồng quản trị của Phong Thần, đâu cần phải thức đêm để xử lý công việc. Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Anh nên chú ý nghỉ ngơi, tăng cường tập luyện."

"Được thôi." Lâm Mạc Thần đáp. Mộc Hàn Hạ quay đầu đi chỗ khác nhưng tầm nhìn của cô nhanh chóng bị che khuất. Lâm Mạc Thần tìm đến đôi môi cô. Chắc do thức đêm nên môi của anh hơi khô. Bởi vì ngược sáng nên cô không nhìn rõ gương mặt anh.

Ban đầu, anh chỉ chạm nhẹ vào miệng cô. Nhưng sau đó, anh tách đôi môi cô, tiến vào bên trong. Một tay anh đỡ gáy cô, còn tay kia nắm lấy tay cô. Đây là một nụ hôn vô cùng tĩnh lặng và dịu dàng nhưng Mộc Hàn Hạ có thể cảm nhận một cách rõ ràng, vào thời khắc đầu lưỡi của anh tiến vào, một cảm giác như bị điện giật bùng nổ, truyền thẳng tới trái tim.

Rõ ràng nhiều năm không gặp nhưng anh tựa như đã hôn cô cả trăm nghìn lần, còn cô cũng đón nhận một cách tự nhiên. Đó là cảm giác chạm tới linh hồn, Mộc Hàn Hạ biết rõ, bản thân từng gặp vô số người trong cuộc đời nhưng chỉ Lâm Mạc Thần mới có thể khiến cô bị khuấy động như vậy.

Cô cũng biết, đây chính là dấu hiệu hồi sinh của tình yêu đã chết. Không phải, tình yêu của cô dành cho anh chưa bao giờ thực sự chết đi mà nó chỉ chìm xuống tận đáy sâu trong lòng, nơi mà ngay cả cô cũng không thể chạm tới.

Nước mắt bất giác chảy dài xuống gò má Mộc Hàn Hạ. Lâm Mạc Thần liền giơ tay lau sạch. Anh ôm chặt người cô, nói nhỏ: "Hàn Hạ, anh xin lỗi."

Mộc Hàn Hạ nghẹn ngào: "Lâm Mạc Thần, sao anh lại đối xử với em như vậy? Anh muốn theo đuổi thì theo đuổi, muốn hôn thì hôn. Anh muốn chúng ta ở bên nhau thì em phải quay về bên anh hay sao? Đã sáu năm rồi, cả anh và em đều không còn là chúng ta của ngày xưa nữa."

"Lâm Mạc Thần của năm xưa yêu em như vậy. Bây giờ anh càng không thể rời xa em." Anh vẫn ôm chặt người cô, đồng thời cất giọng dịu dàng: "Em hãy quay về bên anh nhé!"

Mộc Hàn Hạ hít một hơi sâu, nói nhỏ: "Lâm Mạc Thần! Em không biết. Chuyện quá khứ đúng là đã qua rồi. Em không rõ, chúng ta của hôm nay liệu có thích hợp ở bên nhau hay không? Anh muốn em quay đầu nhưng lần này, liệu anh có đòi hỏi nhiều điều? Em cũng chẳng biết mình có thể trao cho anh hay không? Bây giờ chúng ta đối xử với nhau là quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ. Trong những năm qua, em thật sự chưa bao giờ nghĩ đến trường hợp bắt đầu lại với anh. Bây giờ dù thử nhưng chưa chắc chúng ta đã thành công. Kể cả như vậy, anh vẫn muốn em quay đầu chứ? Anh có chắc chắn không?"

Lâm Mạc Thần trầm ngâm trong giây lát rồi mỉm cười: "Em hỏi một người sắp chết đuối có cần ngọn cỏ cuối cùng hay không. Chỉ e nửa đêm nằm mơ, anh ta cũng cười tỉnh cả ngủ ấy chứ."

Nghe anh nói vậy, Mộc Hàn Hạ cảm thấy nhói đau trong lòng. Cô bất giác nghiêng mặt, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên má anh.

Bốn mắt chạm nhau. Lâm Mạc Thần mỉm cười, ý cười tràn ngập trong khóe mắt sâu thẳm của anh. Giây tiếp theo, anh cầm tay cô đặt lên ngực trái của mình. Lòng bàn tay cô lập tức cảm nhận được sự ấm áp và nhịp tim nhanh hơn bình thường của anh.

"Anh bắt em sờ vào chỗ đó làm gì?" Cô giả bộ ngộ nghếch: "Em chẳng cảm nhận được gì cả." Nói xong, cô cúi đầu để che giấu nụ cười.

Về đến nhà Hà Tĩnh, Mộc Hàn Hạ nhanh chóng thu dọn hành lý. Hà Tĩnh đứng bên cửa sổ, quan sát người và xe ở dưới nhà bằng ánh mắt ngờ vực: "Đó chẳng phải là Lâm Mạc Thần sao? Các cậu..."

Mộc Hàn Hạ cười: "A Tĩnh, thời gian qua xảy ra một số chuyện. Bọn mình ... vẫn chưa chính thức ở bên nhau nhưng sẽ thử bắt đầu lại từ đầu."

Tuy bất ngờ nhưng Hà Tĩnh nắm tay bạn, cất giọng cảm khái: "A Hạ bao nhiêu năm qua, thật ra cậu cũng chỉ có mình anh ấy. Mình hiểu suy nghĩ

của cậu. Cậu hãy nắm chắc người đàn ông trước mắt, đừng để bản thân ân hận. Mình cũng cảm thấy mừng cho cậu."

Mộc Hàn Hạ đáp: "Cảm ơn cậu. Tối qua, cậu bảo cậu không phải con người của năm xưa nữa. Mình cũng thế thôi. Trong lòng cậu oán trách nhiều người. Thật ra ... mình cũng trách anh ấy. Những lúc buồn, những lúc mệt mỏi tưởng chừng không thể vượt qua, mình luôn nghĩ, đều do anh ấy cả. Nếu anh ấy không đụng chạm đến mình, chỉ dừng lại ở vị trí bạn bè; nếu mình chưa từng gặp một người đàn ông như anh ấy, chưa từng được anh ấy yêu thương, không biết chừng bây giờ mình đã có một cuộc sống hạnh phúc. Dù có tiền hay không, mình cũng sẽ gặp được một người thích hợp, sống bình yên cả đời. Bởi vì đã gặp anh ấy nên dù sau này tiếp xúc với nhiều người, mình cũng không có cách nào yêu người khác. Mình từng nghĩ, sống độc thân cả đời cũng chẳng có gì không tốt. Nhưng những năm qua, bất kể việc học tập hay sự nghiệp thuận lợi đến mức nào, bất kể mình cảm thấy bản thân trưởng thành ra sao, mình vẫn luôn có cảm giác, cuộc đời mình thiếu thứ gì đó."

Hà Tĩnh yên lặng lắng nghe. Mộc Hàn Hạ tiếp tục bộc bạch: "Hôm qua cậu nói mình sống như thể bị dồn vào chỗ chết rồi lại hồi sinh. Thật ra nhiều lúc, mình cũng chẳng làm được như vậy. Ví dụ trong tình yêu, nên lựa chọn sự an toàn, không bị tổn thương hay mạo hiểm tìm kiếm sự viên mãn độc nhất? Những năm qua, mình đều chọn về đầu. Cậu bảo mình có gốc không? Nhưng mình thật sự không dám mạo hiểm."

Im lặng vài giây, cô lại nói: "Hy vọng trải qua nhiều chuyện như vậy...anh ấy sẽ không khiến mình thất vọng."

Hà Tĩnh tiễn Mộc Hàn Hạ xuống nhà. Lâm Mạc Thần đi đến, cầm lấy túi xách trong tay cô. Hà Tĩnh nghiêm giọng: "Anh hãy nắm chắc cơ hội, đừng để mất cậu ấy lần nữa."

Lâm Mạc Thần cười: "Đó là lẽ dĩ nhiên."

Mộc Hàn Hạ nói với bạn: "Mình đi trước đây. Cậu thu xếp xong mọi việc ở bên này rồi tới ngay nhé."

Hà Tĩnh đáp: "Ừ." Hai người lại ôm nhau thăm thiết.

Trên đường ra sân bay, Mộc Hàn Hạ hỏi: "Anh ngồi máy bay về cùng em thì ô tô giải quyết thế nào?"

"Anh sẽ bảo người của chi nhánh công ty lái về."

Đến khi làm thủ tục lên máy bay, Mộc Hàn Hạ mới phát hiện chỗ ngồi của mình đã được đổi thành khoang hạng nhất giống anh.

Có lẽ vẫn còn bị ảnh hưởng bởi chất cồn nên chẳng bao lâu sau khi máy bay cất cánh, Mộc Hàn Hạ bắt đầu cảm thấy buồn ngủ. Cô vừa định lấy cái chụp mắt, bàn tay bỗng dưng bị Lâm Mạc Thần nắm chặt.

Cô liền ngoảnh đầu nói với anh: "Lâm Mạc Thần, bây giờ em vẫn chưa chính thức là bạn gái của anh. Chúng ta mới chỉ thử tiếp xúc mà thôi."

Lâm Mạc Thần nhìn cô đăm đăm ở cự ly gần. Anh phát hiện ánh mắt Mộc Hàn Hạ toát ra một vẻ tự tin đặc biệt. Cô bình thản thốt ra câu này, nhưng trong đó chứa đựng một sự kiêu ngạo chưa từng thấy, cũng tựa như sự khiêu khích của những người đàn ông và phụ nữ đã trưởng thành. Trái tim bất giác rung động, anh mỉm cười: "Không sao "nhà cái"* chịu đưa ra "đáy giá"** là được rồi, anh sẽ từ từ tăng lên, từ từ đuổi theo."

(* "Nhà cái": là khái niệm chỉ những nhà đầu cơ lớn có ảnh hưởng đến thị trường chứng khoán.

** "Đáy giá" là mức giá thấp nhất của cổ phiếu trong một ngày theo quy định của Sở giao dịch. Nếu vượt qua mức này, giao dịch sẽ tự động dừng lại.)

Mộc Hàn Hạ đeo cái chụp mắt, khoe miệng cong cong. Không biết bao lâu sau, cô chợt tỉnh giấc, phát giác người đàn ông bên cạnh nắm chặt tay mình. Cô liền ngoảnh mặt về phía anh.

Bởi vì hôm qua lái xe thông đêm nên bây giờ anh ngủ rất say, hơi thở đều đều, chân mày giãn ra.

Mộc Hàn Hạ lặng lẽ nhìn bờ trán rộng, sống mũi thẳng và gò má hơi cao của anh. Gương mặt anh vẫn là dáng vẻ trong ký ức của cô nhưng dường như cũng thay đổi rất nhiều, khiến cô nhất thời không thể rời mắt.

Một lúc lâu sau, cô mới quay đầu, dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Những năm qua, cô đã đi rất nhiều nơi, từ Nam Mỹ đến Ai Cập và cả Bắc Âu. Cô cũng đã đi thăm đại học Columbia và những nơi người đàn ông tên Lâm Mạc Thần này từng sinh sống.

Trên mỗi chuyến bay, cô đều chỉ có một mình nhưng lúc đó không hề cảm thấy cô đơn. Tuy nhiên, vào thời khắc này, khi có anh ở bên cạnh, cô mới nhận ra, bản thân muốn tìm kiếm điều gì trong những chuyến độc hành không ngừng nghỉ ấy.

Buổi tối yên tĩnh, Mộc Hàn Hạ ngồi bên giường bệnh, chăm chú gọt táo. Trương Tử quan sát vẻ mặt của cô rồi lên tiếng: "Có phải em gặp chuyện vui hay không?"

Mộc Hàn Hạ cắt một miếng táo, đưa đến miệng anh: "Anh là con mọt sách cơ mà? Tự nhiên trở nên nhạy cảm và tò mò từ khi nào thế?"

"Anh muốn thấy em và Lâm Mạc Thần kết hôn."

Mộc Hàn Hạ lặng thinh. Đợi anh ăn hết quả táo, cô mới tiết lộ: "Nhờ anh mà em đã dao động, đã quyết định làm lại từ đầu với anh ấy." Nói xong, hai má cô hơi ửng hồng. Trương Tử mỉm cười nhìn cô.

Nhớ tới lời nói của Lâm Mạc Thần trong mấy ngày qua, Mộc Hàn Hạ cảm thấy mềm lòng nhưng cũng có chút mờ mịt.

Trương Tử hỏi: "Em có kể với cậu ấy về kế hoạch tới đây của em không?"

Mộc Hàn Hạ trầm tư trong giây lát rồi trả lời: "Không ạ. Dẫu sao anh ấy cũng là Chủ tịch của Phong Thần. Phương Nghi và Phong Thần tồn tại mối quan hệ cạnh tranh. Quay về bên anh ấy là chuyện trước khi về nước em hoàn toàn không nghĩ tới. Nói chung nên công tư phân minh, như vậy anh ấy cũng không rơi vào tình huống khó xử. Đợi khi nào thành công rồi em kể sau cũng được."

Trương Tử gật đầu, lại nói: "Anh hiểu tâm trạng của cậu ấy. Anh dám cá cược, vấn đề cậu ấy bận tâm nhất bây giờ là lúc nào mới có thể cưới em về chứ không phải bất cứ chuyện gì khác."

Mộc Hàn Hạ phì cười: "Anh tốt nghiệp Tiến sĩ của đại học Princeton mà lại đi lo chuyện bao đồng như các bà thím ở ban quản lý khu vực là sao? Rõ ràng anh chưa gặp anh ấy bao giờ, sao lúc nào cũng nói giúp anh ấy thế?"

Vừa đẩy cửa ở đại sảnh khu chung cư, Mộc Hàn Hạ liền nhìn thấy Lâm Mạc Thần ngồi chờ ở sofa. Cô liếc qua đồng hồ, đã hơn mười giờ đêm. Kể từ lúc trở về từ thành phố Giang, hai người chưa gặp nhau lần nào. "Anh đến lúc nào thế? Sao không gọi điện cho em?" Cô hỏi.

Lâm Mạc Thần đứng dậy: "Anh chờ em cũng được." Mộc Hàn Hạ tiến lại gần, anh liền ôm vai cô một cách tự nhiên, từ tốn hỏi: "Em đi đâu vậy?"

"Em có chút việc."

Anh không tiếp tục truy vấn. Mộc Hàn Hạ nhìn người đàn ông: "Đã muộn rồi..."

"Anh lên nhà ngồi một lúc có được không?" Anh hỏi.

Vừa vào nhà, Mộc Hàn Hạ định đi rót nước cho Lâm Mạc Thần nhưng đã bị anh ôm chặt. Anh thì thầm bên tai cô: "Tối nay anh ở lại đây được không?"

Trái tim bỗng đập thành thịch, Mộc Hàn Hạ hạ giọng: "Hãy cho em thêm chút thời gian."

"Ừ." Anh đáp.

Dù bị từ chối nhưng Lâm Mạc Thần vẫn ôm Mộc Hàn Hạ ngồi ở sofa. Anh hết vuốt tóc lại vuốt ve má cô. Tuy hai người vừa chính thức ở bên nhau nhưng có cảm giác hoàn toàn khác những đôi tình nhân mới bắt đầu yêu.

Họ biết quá rõ đối phương nên chỉ hơi đụng chạm gần gũi là cảm nhận được một sự thân mật sâu sắc mà người khác không thể lĩnh hội.

Lâm Mạc Thần ra về, Mộc Hàn Hạ tiễn anh ra cửa. Anh đứng yên, nhìn cô dăm dăm một lúc rồi lên tiếng: "Thực ra, chúng ta chưa từng yêu đương một cách tử tế bao giờ. Tất cả đều là lỗi của anh."

Mộc Hàn Hạ hiểu ý anh. Đúng là một mối quan hệ của hai người trước kia xem lẫn nhiều yếu tố như công việc...

"Chuyện ấy không thể trách anh." Cô nói nhỏ.

Lâm Mạc Thần cười: "Bây giờ anh chỉ muốn hẹn hò với em một cách nghiêm túc. Đây là điều anh còn nợ em."

Sống mũi hơi cay cay, Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu hôn lên má anh. Anh ôm thắt lưng cô, nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm.

Mộc Hàn Hạ không ngờ, ngày hôm sau, Lâm Mạc Thần lại bao cả rạp chiếu phim để mời cô xem phim.

Tầm chàng vạng, hai người ngồi giữa rạp chiếu trống không. Xung quanh tối om, chỉ có ánh sáng hắt ra từ màn hình lớn ở phía trước.

"Sao tự nhiên anh lại mời em xem phim?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

Hôm nay, Lâm Mạc Thần không diện comple mà mặc bộ đồ bình thường trông rất thoải mái. Anh đáp: "Chẳng phải trước kia em thích mấy chuyện như thế này hay sao?"

Mộc Hàn Hạ nghĩ, cũng không hẳn cô thích mà cô chỉ muốn cùng anh làm mà thôi. "Thế thì anh cũng đâu cần bao trọn rạp."

"Tòa nhà này vốn là của anh mà." Lâm Mạc Thần thản nhiên đáp.

Mộc Hàn Hạ hết nói nổi. Hôm nay, rạp chiếu một bộ phim hành động gay cấn. Hai người vừa xem vừa trò chuyện về số phận và sự lựa chọn của nhân vật, bầu không khí rất vui vẻ và thoải mái. Sau buổi chiếu phim, Lâm Mạc Thần đưa Mộc Hàn Hạ tới một nhà hàng ở tầng dưới ăn cơm.

Cô nói đùa: "Không phải anh cũng bao cả nhà hàng đấy chứ?"

Lâm Mạc Thần khẽ lắc đầu: "Chuyện này không cần thiết. Nếu anh mà bao cả nhà hàng thì nhiều nguyên liệu thực phẩm sẽ bị lãng phí."

"Nhìn không ra anh có ý thức tiết kiệm như vậy."

"Bố anh có yêu cầu nghiêm khắc về phương diện này." Anh mỉm cười: "Ngẫm lại mới thấy, mấy lần anh lãng phí đồ ăn đều liên quan đến em cả."

Trong đầu Mộc Hàn Hạ vụt qua một số hình ảnh. Đột nhiên cảm thấy xót xa trong lòng, cô nói: "Tại sao hễ dính đến em là anh lại lãng phí đồ ăn?"

"Có lẽ là một kiểu giải tỏa tâm trạng." Anh đáp. "Anh đúng là ấu trĩ quá."

Mộc Hàn Hạ cười. "Khi ấy là anh hành động theo cảm tính."

Ăn xong, Lâm Mạc Thần lên tiếng: "Để anh đưa em đi shopping, mua quần áo."

Mộc Hàn Hạ nhìn xuống người mình rồi trừng mắt với anh: "Sao thế? Bây giờ anh coi thường gu mặc đồ của em đấy à?"

Lâm Mạc Thần cười: "Đâu có. Gu của em rất ổn, nhưng còn có thể mặc đẹp hơn."

Chắc sẽ hiếm có người phụ nữ nào không động lòng khi nghe những lời này, Mộc Hàn Hạ gật đầu: "Được, anh mua cho em đi."

Tối hôm ấy, về đến nhà, Mộc Hàn Hạ mặc bộ váy dài tơ tằm màu mận, dùng tay buộc tóc lên cao, đứng trước gương ngắm nghía. Kiểu đầu phối hợp với trang phục này cũng là do Lâm Mạc Thần gợi ý. Người phụ nữ trong gương quả nhiên toát ra một vẻ bí ẩn và quyến rũ hơn bình thường, khiến cô cảm thấy hài lòng.

Cô nghĩ, từ trước đến nay, anh vẫn luôn phong độ, nho nhã, ga lăng mà đầy sức hấp dẫn như vậy. Trước kia, cô đã bị anh mê hoặc. Bây giờ, dù đã thu hẹp khoảng cách với anh, dù có năng lực sống một cuộc sống như anh nhưng cô vẫn bị anh thu hút.

Sáng sớm ngày hôm sau, Mộc Hàn Hạ vẫn chạy bộ như thường lệ. Vừa ra ngoài, cô liền nhìn thấy Lâm Mạc Thần mặc bộ đồ thể thao màu đen đang đứng cạnh bồn hoa chờ cô.

Mộc Hàn Hạ: "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng, tối qua em ngủ có ngon không?" Anh hỏi.

"Ngon ạ." Nói xong, cô chạy về phía trước. Anh cũng nhanh chóng chạy theo cô.

Cảm giác của con người đúng là một điều kỳ lạ. Mọi hôm chạy một mình, tâm trạng của Mộc Hàn Hạ hoàn toàn bình thản. Bây giờ có Lâm Mạc Thần ở bên cạnh, tuy chẳng nói chuyện nhưng sự tồn tại của anh quá mãnh liệt, khiến trái tim cô xao động.

Khoảng nửa tiếng sau, Lâm Mạc Thần dần dần giảm tốc độ. Mộc Hàn Hạ chạy chậm lại, ngoảnh đầu xem anh thế nào.

Anh lên tiếng: "Hàn Hạ, anh không chạy nổi nữa rồi", đồng thời tóm lấy tay cô. Sau đó, anh vừa nắm tay cô vừa tiếp tục chạy. Trống ngực đập thành thịch, nhưng ngoài mặt, Mộc Hàn Hạ tỏ ra nghiêm nghị: "Tập thể dục là tập thể dục, anh đừng nghĩ đến chuyện thừa nước đục thả câu." Nói xong, cô tăng tốc, chạy nhanh về phía trước.

Lâm Mạc Thần dõi theo bóng lưng cô, khóe mắt thấp thoáng ý cười. Trước kia, những chiêu như vừa rồi trăm lần thử thì cả trăm lần hữu hiệu, chỉ cần anh nửa thật nửa giả ra tay, kiểu gì cô cũng sẽ chiều theo ý anh. Bây giờ thì...anh lại tiếp tục đuổi theo cô.

Cuối cùng cũng chạy hết một tiếng đồng hồ, hai người sóng đôi đi về nhà. Bởi vì nhiều năm sống một mình nên Mộc Hàn Hạ đã rèn được một số thói quen. Ví dụ, cô luôn mang theo khăn mặt khi tập thể dục. Đến khi toàn thân toát mồ hôi, cô sẽ lấy ra lau mặt, cổ và lưng, để tránh bị cảm. Lâm Mạc Thần thấy vậy liền nói: "Để anh lau cho." Mộc Hàn Hạ chưa kịp phản ứng, anh đã cầm lấy khăn mặt từ tay cô.

Hai người đứng dưới ánh nắng ấm áp, xung quanh chẳng có một ai. Mộc Hàn Hạ quay lưng về phía anh. Lâm Mạc Thần cụp mi, một tay kéo cổ áo cô, còn tay kia cầm khăn mặt thò vào trong, nhẹ nhàng lau từ vai xuống tới tận thắt lưng mảnh mai.

Rõ ràng anh không trực tiếp chạm vào người nhưng toàn thân Mộc Hàn Hạ tê tê như bị điện giật, hai má cô cũng nóng ran. Đúng lúc này, Lâm Mạc Thần rút tay ra ngoài, chỉnh lại áo cho cô: "Xong rồi."

Mộc Hàn Hạ lấy lại khăn mặt: "Cảm ơn anh."

Anh liền cười nói: "Em cũng giúp anh lau đi, đề phòng bị cảm."

Cô nhìn chăm chăm tấm lưng rộng của người đàn ông vài giây rồi kéo gấu áo anh, đưa chiếc khăn mặt vào bên trong. Cô lau thắt lưng rồi đưa một đường dọc sống lưng tới bờ vai anh. Lâm Mạc Thần bất chợt đưa tay ra sau, túm lấy cánh tay cô. Anh không lên tiếng, Mộc Hàn Hạ cũng bất động. Người thấy mùi mồ hôi và một mùi đặc trưng quen thuộc tỏa ra từ người anh, cô nhất thời có chút ngơ ngẩn.

Vài giây sau, cô rút tay ra ngoài, kéo lại áo cho anh. Bầu không khí giữa hai người trở nên mờ ám trong giây lát. Anh nhướn mày nhìn cô, khóe mắt thấp thoáng ý cười: "Cháo em nấu ngày hôm nay có đủ hai người ăn không?"

"Hôm nay em không nấu, chúng ta ăn sáng ở ngoài đi."

"Được thôi."

Mộc Hàn Hạ dẫn anh tới quán bán đồ ăn sáng ở phía trước. Thật ra hôm nay cô cố tình không nấu cháo, bởi vì cô có cảm giác, nếu dễ dàng để anh "đăng đường nhập thất", làm sao cô còn có thể trấn áp được anh?

Đến quán bán đồ ăn sáng, Mộc Hàn Hạ xem tấm biển thực đơn dán trên tường rồi hỏi: "Anh ăn gì?"

"Anh ăn gì, chẳng phải trước giờ đều do em lo liệu hay sao?" Nói xong, Lâm Mạc Thần đưa ví tiền cho cô rồi tìm một cái bàn trống ngồi xuống.

Câu nói của anh khiến Mộc Hàn Hạ có chút thất thần. Sau khi hai người yêu nhau, cô biết rõ khẩu vị của anh nên những lúc ra ngoài ăn cơm, anh toàn để cô tự gọi. Thực ra về phương diện này, anh cũng khá gia trưởng, thích người phụ nữ của mình chăm lo những việc như vậy.

Ngoài ra, anh cũng thích Mộc Hàn Hạ ngồi bên cạnh mình chứ không phải ngồi đối diện. Ăn xong, anh thường ôm cô xem tin tức trên điện thoại, hoặc vừa tán gẫu vừa có những cử chỉ thân mật...

Mộc Hàn Hạ định thần, gọi món rồi trả tiền. Vừa quay người, cô liền thấy Lâm Mạc Thần ngồi trong góc, đang đặt tay lên thành một chiếc ghế trống ở bên cạnh.

Anh đang đợi cô, đang âm thầm "tấn công" cô, phảng phất vẫn là người đàn ông vừa kiêu ngạo, vừa "xấu xa" năm nào.

Trong lòng gợn sóng, Mộc Hàn Hạ cố gắng nhịn cười. Tựa như không nhận ra dụng ý của anh, cô đi tới, ngồi xuống phía đối diện rồi trả lại ví tiền cho anh.

Lâm Mạc Thần chẳng nói chẳng rằng, đứng dậy đi đến bên cạnh cô. "Em ngồi vào trong đi." Anh lên tiếng.

"Sao cơ?" Cô giả bộ không biết. Lâm Mạc Thần cúi xuống, đặt tay lên thắt lưng Mộc Hàn Hạ, nửa ôm nửa đẩy cô vào bên trong. Mộc Hàn Hạ hết cách, đành phải chuyển sang ghế bên trong. Lúc này, anh mới buông tay, ngồi xuống cạnh cô. Một lúc sau, anh đặt tay lên vai cô một cách tự nhiên rồi nghịch sợi tóc của cô. Sau đó, anh lại dịch ngón tay đến cổ, vuốt nhẹ, khiến Mộc Hàn Hạ vừa nhồn nhột vừa tê tê.

Sau bữa sáng trong bầu không khí đầy rung động, Mộc Hàn Hạ về nhà tắm rửa rồi đến công ty. Vẫn chưa tới giờ làm việc nhưng cô nhìn thấy cửa văn phòng của Lục Chương khép hờ, bên trong bật đèn sáng. Đây là một chuyện đáng ngạc nhiên, bởi Lục Chương chưa bao giờ đi làm sớm đến thế.

Cô đẩy cánh cửa, quả nhiên thấy Lục đại công tử ngồi sau chiếc máy tính, dáng vẻ hết sức buồn chán. Nhìn thấy cô, anh ta sáng mắt, cười ngoác miệng: "Ồ, sư phụ đi chơi về rồi đấy à?"

Bắt gặp nụ cười vui vẻ của anh ta, trong lòng Mộc Hàn Hạ cũng cảm thấy dễ chịu nhưng ngoài miệng, cô thản nhiên trả lời: "Cậu nói lung tung gì thế, tôi có việc chứ đi chơi đâu mà đi chơi. Hôm nay cậu đi làm sớm thế? Tôi không có ở đây mà cậu vẫn chăm chỉ như vậy, vì sư cảm thấy được an ủi vô cùng." Lục Chương nhún vai: "Từ trước đến nay, bốn thiếu gia thích làm gì thì làm, muốn mấy giờ đi làm thì đi. Chăm chỉ ư? Xin lỗi, trong người tôi vẫn chưa mọc sợi dây thần kinh này."

Mộc Hàn Hạ bị anh ta chọc cười. Vừa định quay về văn phòng của mình, cô liền nghe thấy anh ta gọi: "Khoan đã!"

"Có chuyện gì vậy?"

"Chị tới thành phố Giang làm gì mà mất mấy ngày trời?" Lục Chương hỏi.

"Tôi về thăm một người bạn cũ."

"Ờ." Lục Chương cất giọng biếng nhác: "Là đàn ông à? Có phải người chị định bảo đến đây làm trợ lý hay không?"

"Không phải, là phụ nữ." Mộc Hàn Hạ đáp.

Nghe cô nói vậy, Lục Chương nhếch miệng: "Phụ nữ thì tốt rồi. Sao chị không nói sớm? Người đó có xinh không? Xinh hơn chị không?"

Mộc Hàn Hạ chẳng thèm để ý đến thái độ bốn cợt của anh ta, quay người rời khỏi phòng.

Buổi sáng, cô cùng Lục Chương đi kiểm tra công tác chuẩn bị cuối cùng của trung tâm thương mại Duyệt Gia. Hôm nay, Lục Chương tỏ ra đặc biệt ngoan ngoãn, đi theo cô từ đầu đến cuối, còn chủ động nêu ra một số thắc mắc. Mộc Hàn Hạ nhẫn nhịn giải thích vs anh ta. Bầu không khí giữa hai người rất thoải mái và hòa hợp.

Buổi trưa, Phùng Nam đặt chỗ tại một nhà hàng sang trọng và ấm cúng ở gần đó. Phùng Nam cũng không dám làm quá lộ liễu nên dù đặt phòng tình nhân nhưng anh ta dẹp hết hoa hồng và nến. Vì thế khi đi vào, Mộc Hàn Hạ cũng không phát hiện điều gì lạ thường. Lục Chương ngược lại rất sành sỏi về chốn ăn chơi nên khi nhìn thấy chiếc sofa màu đỏ và cách bài trí lãng mạn trong phòng anh ta chỉ liếc qua Phùng Nam rồi mỉm cười chứ không có phản ứng khác. Phùng Nam biết mình đã làm đúng.

Một mặt của căn phòng là bức tường kính, có thể ngắm cảnh thành phố Bắc Kinh từ trên cao. Bây giờ là buổi trưa, vô số những tòa nhà cao tầng như không có tận cùng chìm trong ánh nắng vàng rực rỡ. Mộc Hàn Hạ lập tức bị thu hút bởi cảnh đẹp này. Cô đến bên bức tường kính, dõi mắt ra bên ngoài.

"Đẹp quá!" Cô trầm trồ.

Lục Chương đi đến đằng sau Mộc Hàn Hạ, chống một tay lên tấm kính. Anh ta chỉ cần tiến về phía trước một bước là có thể ôm cô vào lòng. Người mùi nước hoa dịu dịu tỏa ra từ người cô, nhịp tim của anh ta đột nhiên tăng tốc, tâm tình vừa hưng phấn vừa căng thẳng. Từ trước đến nay, Lục Chương chưa từng theo đuổi phụ nữ lớn tuổi hơn, còn là "sư phụ" của mình nên vào thời khắc này, anh ta cảm thấy tâm tình sôi sục.

Mộc Hàn Hạ chăm chú ngắm nhìn cảnh sắc ở bên ngoài, không hề để ý đến người đàn ông phía sau.

"Có đẹp không?" Lục Chương thì thầm trên đỉnh đầu cô: " Bắc Kinh còn nhiều nơi đẹp hơn thế này. Khi nào có dịp tôi sẽ dẫn chị đi tham quan."

Ngữ khí của anh ta chân thành nên Mộc Hàn Hạ cũng chẳng phát hiện ra điều bất thường. Cô mỉm cười: "Được thôi, cảm ơn cậu."

Phùng Nam ở đằng sau, chứng kiến cảnh đôi nam nữ đứng bên nhau, tạo thành bức tranh đẹp mắt. Nhìn thấy cánh tay của Lục Chương vòng qua phía sau thắt lưng của Mộc Hàn Hạ nhưng không dám đặt tay vào người cô, Phùng Nam cảm thấy, nếu mình còn ở đây, không biết chừng vị đại công tử này sẽ đuổi việc anh mất. Thế là anh ta lặng lẽ lui ra khỏi phòng, tiện tay khép cửa.

Nghe thấy tiếng động, Mộc Hàn Hạ liền quay đầu. Lục Chương phản ứng nhanh, lập tức thu tay về, đồng thời thản nhiên nói với cô: " Chúng ta đi ăn cơm đã." "Phùng Nam đâu rồi?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

Lục Chương ngồi xuống bàn ăn, đáp: "Cậu ta còn bận việc. Cứ mặc kệ cậu ta, chúng ta ăn thôi."

Mộc Hàn Hạ ngồi xuống: "Ăn trưa đâu cần cầu kỳ như vậy. Tìm đại một nơi nào đó hay gọi cơm hộp là được rồi."

"Bữa ăn của bốn thiếu gia làm sao có thể tùy tiện chứ? Này, tôi nói trước nhé, trưa mai tôi sẽ dẫn chị đi ăn món Nhật. Có một tiệm tôi rất thích món sushi của họ, tôi đoán thế nào chị cũng thích."

Mộc Hàn Hạ khẽ lắc đầu, chẳng buồn nói chuyện với anh ta nữa. Đang ăn, di động của cô bất chợt đổ chuông. Cô đứng dậy, đi đến bên cửa sổ mới bắt máy. Lục Chương vừa ăn vừa dõi theo cô. Mộc Hàn Hạ: "A lô!"

"A lô!" Giọng nói trầm thấp của Lâm Mạc Thần truyền tới.

Mộc Hàn Hạ mỉm cười: " Vâng, em đây."

"Em đã ăn cơm chưa?" Anh hỏi.

"Em đang ăn."

Lâm Mạc Thần cười: "Anh cũng đang ăn trưa với mấy giám đốc bộ phận Đầu tư. Tối nay em có rảnh không, anh đến đón em ra ngoài ăn cơm."

"Tối nay không được, em có chút việc." Mộc Hàn Hạ đáp.

"Thế để hôm khác vậy."

"Vâng,"

"Summer..." Anh nói nhỏ: "Anh rất nhớ em."

Mộc Hàn Hạ khẽ "ừm" một tiếng. Cố nghĩ, có lẽ anh không để ý nhưng cô vẫn nhớ rõ như in những lời nói của anh. Năm xưa, khi cô và anh mỗi người một nơi, anh từng mấy lần bảo cô: "Nhớ anh". Bây giờ, anh lại nói "Nhớ em".

Sau khi cúp máy, cô phát hiện Lục chương đang nhìn mình chăm chăm.

"Sao vậy?" Cô ngồi xuống, tiếp tục ăn cơm.

"Điện thoại của ai mà chị nở nụ cười dịu dàng thế?" Lục Chương hỏi.

"Một người bạn." Mộc Hàn Hạ đáp ngắn gọn.

Lục Chương đột nhiên nhếch miệng: "Sư phụ, tôi biết ở Tam Lý Đồn có một quán bán đồ ăn vặt cực ngon, tối nay tôi dẫn chị đến đó thưởng thức nhé."

"Không được, buổi tối tôi bận việc rồi." Mộc Hàn Hạ lắc đầu.

"Việc gì vậy?"

"Đi đón một người bạn, chính là người sẽ làm trợ lý của tôi ấy." "Thế a? Chúng ta để hôm khác vậy."

Mấy ngày tiếp theo cũng không hẹn được Mộc Hàn Hạ nên tâm trạng của Lục Chương có chút phiền muộn. Buổi tối cùng mấy người bạn đi ăn uống, anh ta liền âm thầm bỏ về giữa chừng.

Lúc này đã hơn chín giờ tối, anh ta lái xe đến thẳng nhà Mộc Hàn Hạ. Bây giờ anh ta có chút hối hận. Nếu biết sớm... anh ta đã bảo Phùng Nam thuê cho cô một căn hộ ở gần nhà anh ta. À không, tốt nhất anh ta nhường một căn hộ cho cô, vì dù sao anh ta cũng nhiều nhà bỏ trống. Nếu làm vậy thì tốt rồi.

Lục Chương dừng xe bên dưới, các khu chung cư không xa. Anh ta ngẩng đầu, nhìn lên ô cửa sáng đèn của nhà cô. Không hiểu tại sao, trong lòng anh chợt cảm thấy hết sức ấm áp. Mẹ kiếp, anh ta nghi ngờ bản thân mắc chứng "yêu mẹ" mất rồi... Anh ta châm một điếu thuốc rồi mở cửa xe, từ rừ xả khói. Đúng lúc này, anh ta phát hiện ở đầu bên kia có một chiếc xe Cayenne.

Lục Chương nhận ra chiếc ô tô này. Anh mắt anh ta trở nên lạnh lùng trong giây lát, chặc chặc... lão già lưu manh lại tới đây tác oai tác quái rồi.

Mấy phút sau, anh ta quả nhiên nhìn thấy Lâm Mạc Thần xuống xe. Mặc dù chướng mắt nhưng Lục Chương không thể không thừa nhận, người đàn ông này có ngoại hình không tệ, lại biết cách ăn mặc. Anh ta chỉ mặc áo khoác đen đơn giản nhưng cũng toát ra khí chất không tầm thường.

Lâm Mạc Thần đứng bên cạnh ô tô, cũng châm một điếu thuốc rồi vừa hút vừa dỗi mắt lên nhà Mộc Hàn Hạ.

Tận mắt chứng kiến cảnh người đàn ông được coi là truyền kỳ trong giới kinh doanh, người mà ngay cả bố cũng phải nể trọng đứng dưới nhà một cô gái, giống như mình lúc này, trong lòng Lục Chương không dễ chịu chút

nào. Anh ta đã ý thức một cách rõ ràng, giữa Mộc Hàn Hạ tồn tại mối quan hệ dây dưa, khó có thể cắt đứt. Anh ta là người đến sau, lại trẻ hơn bọn họ nhiều nên chẳng có cách nào xen vào.

Đúng lúc này, cửa đại sảnh tòa nhà mở ra, Mộc Hàn Hạ đi ra ngoài. Lục Chương không rời mắt khỏi cô, trong khi cô chẳng chú ý đến ô tô của anh ta, chỉ nhìn Lâm Mạc Thần. Sau đó, cô mỉm cười với người đàn ông kia, còn Lâm Mạc Thần cũng nhanh chóng đi tới, đưa túi anh đào cho cô. Nhìn thấy quả anh đào, Lục Chương thầm chửi thề một tiếng.

Mộc Hàn Hạ cầm túi quả, nói với Lâm Mạc Thần gì đó rồi quay người rời đi. Lâm Mạc Thần lập tức túm lấy tay cô, kéo cô trở lại. Mộc Hàn Hạ hình như hơi đỏ mặt, nhưng vẫn để anh nắm tay.

Không thể tiếp tục chịu đựng, Lục Chương sa sầm mặt, lấy di động gọi điện cho cô. Mộc Hàn Hạ rút tay về, nhanh chóng bắt máy: "A lô! Lục Chương à?"

Lục Chương thở hắt ra, cất giọng nhàn nhạt: "Sư phụ, có việc gấp."

"Việc gì cơ?" Mộc Hàn Hạ khẽ gật đầu với Lâm Mạc Thần rồi quay người vào trong tòa nhà.

Não bộ Lục Chương xoay chuyển rất nhanh: "Chuyện là thế này, hôm nay đi giám sát hiện trường, tôi có chỗ không hiểu. Vấn đề thứ nhất là..."

Thấy cổ đã khuất dạng, Lục Chương thở phào nhẹ nhõm, nói nhăng cuội vài câu rồi cúp máy. Mộc Hàn Hạ còn mắng anh ta: "Chẳng đâu vào đâu."

Đúng thế, bây giờ anh ta thật sự chẳng đâu vào đâu.

Lục Chương lại dõi mắt về phía Lâm Mạc Thần đúng lúc quay người. Như có linh cảm, Lâm Mạc Thần nhướng mày, liền nhìn thấy anh ta.

Hai người đàn ông đối mắt, Lục Chương không có bất cứ biểu cảm nào, còn Lâm Mạc Thần đột nhiên nhếch miệng rồi mở cửa, lên xe ô tô. Lục Chương vẫn ngồi yên, nhìn thiệt Cayenne từ từ chạy tới. Lâm Mạc Thần chỉ đối mắt về phía trước chứ không hề nhìn anh ta.

Đến khi chiếc xe chạy ngang qua, khóe miệng anh thấp thoáng nụ cười, trong khi gương mặt nghiêng hoàn toàn bình thản.

Lục Chương chưa từng gặp người đàn ông nào có ánh mắt đáng ghét như Lâm Mạc Thần. Chiếc Cayenne nhanh chóng lướt đi. Rõ ràng đối phương chẳng làm gì nhưng Lục Chương cảm thấy phổi của mình sắp nổ tung đến nơi.

Ngón tay đàn ông khô hanh và hơi mát lạnh. Gương mặt, mái tóc, tiếng cười khe khẽ của anh gần kề, vòng tay anh hết sức ấm áp. Thân thể của cô và anh quấn quýt, vô cùng thân mật.

Cảm xúc yêu thương sâu sắc trào dâng từ đáy lòng Mộc Hàn Hạ, mãnh liệt đến mức nhấn chìm toàn thân cô. Tâm tình phóng tung không có cách nào ngăn cản đó chân thực hơn bất cứ thời khắc nào kể từ khi gặp anh.

Sau đó, cơ thể của Mộc Hàn Hạ đột nhiên lạnh toát, trái tim cũng lạnh dần. Cô ngẩng đầu, nhìn thấy một hình bóng dờ đi trong sương mù, ngày càng xa dần, không một chút lưu luyến.

Cô đuổi theo hình bóng đó nhưng chẳng tài nào bắt kịp. Dù không rõ gương mặt, không nghe thất bất cứ lời nói nào của người đàn ông nhưng Mộc Hàn Hạ vẫn cảm nhận được sự lạnh lẽo và tuyệt tình toát ra từ cốt tủy của anh. Một nỗi đau sắc nhọn và quen thuộc nào đó xuyên qua trái tim cô, đôi mắt cô đẫm lệ...

Mộc Hàn Hạ giật mình tỉnh giấc. Cô ngồi dậy, phát hiện mình đang ở trong văn phòng tràn ngập ánh nắng. Cô tựa vào thành ghế, nhìn lên đồng hồ treo tường. Bây giờ là hai giờ chiều, trong thời gian nghỉ trưa, cô đã úp

mặt xuống bàn mà ngủ, còn nằm mơ nữa chứ. Tại sao cô lại có giấc mơ như vậy? Lẽ nào trong lòng vẫn còn bất an hay cô vẫn chưa thể cho qua chuyện năm xưa? Nhưng dù thế nào, cô và Lâm Mạc Thần đã từ từ xích lại gần. Có những thứ tình cảm chỉ cần chạm vào liền biết rõ, ngoài đối phương ra, không ai có thể thay thế.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa. Hà Tĩnh mặc bộ váy công sở, đi vào mỉm cười với cô: "Mộc tổng, sắp đến giờ họp rồi."

Mộc Hàn Hạ nháy mắt trêu bạn: "Cám ơn, mình sẽ đi ngay."

Hà Tĩnh đến Bắc Kinh từ hai ngày trước. Về nhiều phương diện trong cuộc sống và công việc, cô ấy vẫn chưa thích nghi được mấy. Tuy nhiên, cùng sống dưới một mái nhà nên Mộc Hàn Hạ có thể nhìn ra, một trái tim mới mẻ đang đập rộn ràng dưới lớp vỏ dè dặt và thận trọng của bạn. Điều này khiến cô rất phấn khởi.

Tất cả dường như phát triển theo phương hướng tốt đẹp. Công tác chuẩn bị của Duyệt Gia diễn ra thuận lợi, bệnh tình của Trương Tử coi như ổn định; cô giúp Hà Tĩnh bắt đầu cuộc sống mới. Về phần Lâm Mạc Thần, không ngờ cô vẫn có thể quay về bên anh, được anh yêu thương.

Trong phòng hội nghị, Mộc Hàn Hạ và các giám đốc bộ phận đã yên vị. Một người xem đồng hồ, cất giọng sốt ruột: "Mộc tổng, đã gần nửa tiếng rồi mà vẫn chưa thấy Lục tổng đâu cả."

Mộc Hàn Hạ khẽ cau mày. Một vị giám đốc khác tiếp lời: "Lục tổng đã ba ngày không đến công ty, cũng chẳng tham gia bất cứ cuộc họp nào của chúng ta. Tuần sau, trung tâm thương mại khai trương rồi, cậu ấy mà vắng mặt thì không hay cho lắm."

Một người đều gật đầu phụ họa. Tuy mọi việc đều do Mộc Hàn Hạ chủ trì nhưng dù sao Lục Chương cũng là sếp tổng, đồng thời là "thái tử" của tập đoàn. Việc anh ta đột nhiên biến mất đúng thời khắc then chốt khiến

mọi người có cảm giác như kiểu tướng soái bỏ chạy trước trận quyết chiến. Bất kể đối với ý chí của binh sĩ hay niềm báo của "cuộc chiến", điều này đều không ổn thỏa.

Mộc Hàn Hạ cũng chẳng rõ Lục Chương bị sao nữa. Mấy hôm trước anh ta vẫn bình thường, thậm chí còn đặc biệt chăm chỉ và nghe lời. Thế mà đột nhiên anh ta chơi trò mất tích, không thèm nghe điện thoại của cô. Cô hỏi Phùng Nam, anh ta ấp a ấp úng, nói Lục tổng đi chơi với bạn, anh ta cũng không tìm thấy đối phương.

Nghe những lời này, Mộc Hàn Hạ cũng hơi tức giận, bỏ mặc Lục Chương mấy ngày. Ai ngờ trung tâm thương mại sắp khai trương mà anh ta vẫn chẳng thấy bóng dáng.

"Thôi không đợi nữa, chúng ta cứ họp trước rồi tôi sẽ đi tìm Lục tổng sau." Mộc Hàn Hạ lên tiếng.

Đây là một ngôi biệt thự nằm giữa rừng cây trên sườn đồi ở ngoại ô Bắc Kinh. Xung quanh vô cùng yên tĩnh. Mộc Hàn Hạ dừng ô tô trước biệt thự, Cố phải hỏi Chủ tịch Lục Đống mới có được địa chỉ này. Nhắc tới cậu con trai bỗng dưng trở nên ngỗ nghịch trong mấy ngày gần đây, Lục Đống cũng rất tức giận. Ông ta mong Mộc Hàn Hạ khuyên nhủ con trai mình. Mộc Hàn Hạ hứa sẽ nói chuyện thẳng thắn với Lục Chương.

Cô xuống xe, đi tới bấm chuông. Bên trong vọng ra tiếng nhạc âm ã, tiếng cười nổi. Xem ra Lục công tử đang tổ chức party, tụ tập không ít bạn bè.

Rất nhanh có một thanh niên ăn mặc sành điệu đi ra mở cửa. Nhìn thấy cô, anh ta nở nụ cười tươi: "Người đẹp tìm ai vậy?"

"Tôi tìm Lục Chương." Ngừng vài giây, cô giới thiệu: "Tôi tên Mộc Hàn Hạ, là Phó Tổng Đơn bị kinh doanh chiếm lược của tập đoàn Phương Nghi."

Ánh mắt người đàn ông có chút kỳ quái. Sau đó, anh ta cười thành tiếng: "Ồ, thì ra là "sư phụ". Quý hóa quá, mời vào, mời vào. Tiểu Lục đang "vui vẻ" bên trong, sư phụ mau đi "siêu độ" cậu ấy đi."

Anh ta luôn mồm gọi "sư phụ", khiến Mộc Hàn Hạ không nhịn được cười. Cô đi theo anh ta qua vườn hoa, bể bơi... gặp không ít người toàn là nam thanh nữ tú.

Bất cứ ai chú ý đến Mộc Hàn Hạ, người đàn ông cũng đều giới thiệu: "Đây là sư phụ của Tiểu Lục." Kết quả, mọi người đều chào "sư phụ" bằng thái độ nhiệt tình, khiến Mộc Hàn Hạ chỉ biết mỉm cười đáp lại. Cô cảm thấy đám bạn của Lục Chương cũng khá thú vị.

Cuối cùng, người đàn ông dẫn Mộc Hàn Hạ tới một căn phòng nằm sâu bên trong tầng một. Anh ta nói nhỏ: "Tiểu Lục vừa vào đó. Sư phụ, mấy hôm nay cậu ta cứ như ăn phải thuốc nổ, gặp ai là "phun" vào người đó. Chị hãy vào "xạc" cậu ta một trận đi, tôi rút đây."

Nói xong anh ta liền rời đi. Mộc Hàn Hạ đứng yên vài giây rồi gõ cửa.

Giọng nói lạnh nhạt của Lục Chương truyền ra ngoài: "Ai vậy?"

Mộc Hàn Hạ nhẹ nhàng đẩy cửa. Bên trong là một căn phòng rất rộng, có giường, sofa và bàn trà. Lúc này, căn phòng chỉ bật một ngọn đèn nên hơi tối. Lục Chương ngồi tựa vào thành sofa, hai chân dạng ra. Một cô gái vừa trẻ trung vừa xinh đẹp đang đứng cạnh anh ta. Sắc mặt Lục Chương có vẻ rất tệ. Anh ta ngẩn người khi nhìn thấy Mộc Hàn Hạ.

Mộc Hàn Hạ đi vào, cười nói: "Cậu trốn việc, trốn tôi là để mở party đấy à?"

Lục Chương còn chưa lên tiếng, cô gái bên cạnh đã trừng mắt với cô: "Chị là ai mà dám ăn nói kiểu đó với Tiểu Lục?"

"Em cảm miêng cho tôi." Lục Chương gầm lên với cô ta.

Cô gái sững sờ, trong lòng vô cùng ảm ức. Hôm nay cô ta đến đây là muốn có chút gì đó với Lục Chương. Nào ngờ mới nói vài câu, anh ra đã đuổi cô ta ra ngoài, bảo đừng làm phiền đến anh ta. Cô ta còn chưa kịp lấy lòng, người phụ nữ này đột nhiên xuất hiện, Lục Chương còn bảo vệ chị ta nữa.

Thấy Lục Chương gạt gồng với mình, cô gái tưởng tiếp theo, anh ta sẽ bảo mình cuốn xéo. Nào ngờ Lục Chương đột nhiên kéo cô ngồi xuống đùi mình, còn sờ soạng thắt lưng cô ta. Hạnh phúc đến quá bất ngờ khiến cô ta đờ ra. Lục Chương vừa ôm cô ta vừa cất giọng biếng nhác: "Tôi chẳng nói rồi còn gì, tôi thích đi làm lúc nào thì đi. Từ trước tới nay, tôi luôn hành động theo ý mình. Chị đến tìm tặn đây làm gì hả? Quan tâm đến tôi ư? Nhưng tôi là bần nhão chẳng trát nổi lên tường đấy. Hay chị cứ về trước đi, cứ mặc kệ tôi. Như vậy sẽ tốt cho cả chị lẫn tôi."

Mộc Hàn Hạ yên lặng nhìn Lục Chương một lúc mới lên tiếng: "Cậu có thể bảo bạn cậu ra ngoài được không? Chúng ta cần nói chuyện."

Cô gái hất cằm: "Dựa vào cái gì mà chị bắt tôi phải ra ngoài? Tiểu Lục..."

"Ai bảo cô dám cãi lại chị ấy." Lục Chương cất giọng lạnh lùng: "Chị ấy bảo ai ra ngoài thì người đó phải nghe theo. Cô mau cuốn xéo đi!" Anh ta vừa nói vừa đẩy cô gái. Cô gái tức hộc máu, chạy nhanh ra ngoài, đóng sầm cửa.

Mộc Hàn Hạ đứng một chỗ. Lục Chương ngoảnh đầu sang một bên, không nhìn cô. Mộc Hàn Hạ để ý thấy gương mặt anh ta đỏ bừng, chắc là uống không ít rượu. Có lẽ vì thế nên vừa rồi anh ta mới buồn vui thất thường, nói những lời cay độc với cô xong lại bảo vệ cô ngay. Mộc Hàn Hạ đi đến trước mặt Lục Chương, ngồi xổm xuống, ngàng đầu nhìn anh ta,

đồng thời cất giọng dịu dàng: "Đã xảy ra chuyện gì khiến cậu khó chịu như vậy?"

Lục Chương ngoảnh mặt lại, liền chạm phải đôi mắt trong veo như hồ nước của cô. Một bụng lửa giận và có sự không cam tâm chất chứa trong mấy ngày qua không có nơi nào phát tiết, đành dồn nén trong lòng.

"Không có gì". Anh ta nói nhỏ.

Mộc Hàn Hạ nhìn anh ta đăm đăm. Một lúc sau bỗng cảm thấy có chút quẫn bách, Lục Chương liền rời mắt đi chỗ khác.

Cô tiếp tục lên tiếng: "Tiểu Lục, cậu có biết không? Tôi chưa bao giờ được ở một ngôi biệt thự sang trọng như vậy. Nơi này ít nhất cũng trị giá hai mươi triệu nhân dân tệ có đúng không?"

Lục Chương nheo mắt nhìn cô. Mộc Hàn Hạ cười: "Nhưng tôi không ngưỡng mộ cậu chút nào."

Ngừng vài giây, cô lại nói: "Tôi không rõ nguyên nhân vì sao cậu bị đã kích, muốn bỏ cuộc giữa chừng, hoặc mấy hết hứng thú với việc chúng ta đang làm. Cậu cho rằng, dù Duyệt Gia thành công thì cũng chẳng ảnh hưởng mang tính thực chất tới cậu đúng không? Mấy ngày nay, cậu nghỉ làm, trong khi nhân viên của cậu làm ngày làm đêm để hoàn tất công việc chuẩn bị cuối cùng. Cậu không đến công ty, tuy mọi người chẳng dám thắc mắc nhưng trong lòng sẽ suy đoán các kiểu, sẽ cảm thấy cậu không còn ủng hộ dự án này nữa."

"Tôi vẫn ủng hộ dự án đấy chứ." Lục Chương cất giọng khàn khàn. Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Chắc cậu không ý thức được việc cậu chịu đến hiện trường, tiến hành đàm phán với nhà cung cấp, phê bình hoặc khen ngợi nhân viên trong thời gia qua khiến hình ảnh của cậu trong lòng bọn họ đã hoàn toàn khác trước. Họ đã bắt đầu quen với việc theo dõi cậu, Lễ khai trương trung tâm thương mại dù thành công đến mấy nhưng nếu cậu vắng

mặt thì đối với những người vừa mới đi theo cậu, thực ra là một sự thất bại."

Lục Chương mấp má môi nhưng chẳng biết nói gì, bởi vì anh ta chưa từng suy nghĩ tới vấn đề này. "Tôi không ngưỡng mộ cậu, chẳng phải bởi vì tôi không khao khát những thứ này, mà là bước trên đường đời, tôi không chỉ lúc nào cũng nhìn lên, mà còn phải nhìn xuống nữa."

"Nhìn xuống ư?" Lục Chương hỏi.

"Ừ." Cô đáp: "Sách vở hay các nhà lãnh đạo trong lĩnh vực kinh doanh đều khuyên chúng ta nhìn lên đúng không? Nhưng thực ra không phải như vậy, chúng ta cần nhìn lên để thấy mục tiêu, còn nhìn xuống để thấy cuộc đời. Năm tôi tốt nghiệp cấp ba, bố mẹ tôi qua đời. Tôi đã thi trượt đại học nên phải làm nhân viên bán hàng trong siêu thị. Bây giờ tôi là "hải quy" nhưng hồi ấy tôi chỉ có bằng tốt nghiệp cấp ba. Trong con mắt cậu, điều này khó có thể tưởng tượng đúng không?"

Ánh mắt có chút phức tạp, Lục Chương khẽ gật đầu: "Ừ."

"Khi ấy, tôi luôn tự nhủ, mình nên nhìn xuống, bởi vì trên đời còn người khổ hơn tôi nhiều. Siêu thị của chúng tôi có một chị ngoài ba mươi tuổi, nuôi con một mình, không nơi nương tựa, tiêu một hào cũng phải cân nhắc kỹ càng. Ngay cả tiền ngồi xe buýt, chị ấy cũng tiết kiệm, hằng ngày đều đi bộ đi làm. Tôi tận mắt chứng kiến một kẻ bụi đời, do dự mãi mới mua một đồng đậu phụ khô ở trong siêu thị rồi ăn ngấu ăn nghiến. Trên đời này thật sự có người chẳng có tiền ăn cơm, trong khi mỗi tháng tôi vẫn kiếm được tám trăm tệ. Tôi cảm thấy, dù vẫn phải tiếp tục phấn đấu nhưng bản thân nên hài lòng với cuộc sống hiện tại. Cậu sinh ra trong gia đình giàu có, vốn chẳng cần tôn công sức hay nỗ lực cũng có thể đạt được những thứ mà người bình thường phấn đấu cả đời. Tôi nghĩ, chắc cậu luôn nhìn lên. Cậu không cam làm một người tầm thường, khi nào kế thừa Phương Nghi, cậu cũng muốn trở thành nhà doanh nghiệp như bố cậu, thậm chí xuất sắc hơn

bố cậu. Nhưng đã có lúc nào cậu chịu nhìn xuống dưới, nhìn nhân viên của cậu chưa? Họ không phải thuộc về tôi cũng như bất cứ người nào mà thuộc về cậu.

Họ vất vả làm việc mỗi ngày chỉ để nhận sự tán thưởng của cậu, nhận được mức lương và đãi ngộ tốt hơn. Nếu Duyệt Gia thành công, công sức bà nỗ lực của họ không vô ích. Họ có thể mở mày mở mặt, có thể tự hào tuyên bố: "Chúng tôi làm công việc này không chỉ là một thành công về mặt thương mại, mà còn báo đáp xã hội. Với tư cách là người thừa kế của Phương Nghi, cậu không chỉ có những lợi ích và địa vị được thiên hạ ngưỡng mộ mà còn đảm đương vô số trách nhiệm, liên quan đến tương lai của nhiều người. Cậu hãy nhìn xuống, hãy đến công ty mà xem, họ đã tin tưởng ở cậu, đang chờ đợi cậu."

Lục Chương im lặng lắng nghe những lời bộc bạch từ đáy lòng của cô.

"Tôi nghĩ, một người bất kể có địa vị như thế nào trong cuộc đời, dù thấp kém hay cao sang cũng nên có tư tưởng nhìn xuống và khí thế tiến lên." Cô nói: "Từ trong cốt tủy, cậu vốn là người như vậy. Tôi biết, cậu và tôi cùng một loại người. Bây giờ cậu góp công sức vào Duyệt Gia, và Phương Nghi không chỉ vì hứng thú hay bố cậu, mà là vì bản thân cậu. Đây là con đường của cậu. Cậu là người thông minh, quyết đoán, nhiệt tình và chính trực. Tôi tin, bất kể bên cạnh có người dạy bảo hay không thì sớm muộn cậu cũng sẽ bước lên con đường đó."

Sau khi Mộc Hàn Hạ ra về, Lục Chương ngồi trong căn phòng tối một lúc lâu. Lời nói cô vẫn quanh quẩn trong đầu anh ta. Anh ta không thể tưởng tượng, trên thế gian này có người chỉ có một đồng để ăn cơm. Anh ta cũng không thể tưởng tượng, một người sáng chói như Mộc Hàn Hạ lại từng làm nhân viên bán hàng trong siêu thị, đối tượng mà anh ta chẳng bao giờ thèm để mắt tới. Trong lúc ngơ ngẩn, anh ta phát hiện, thì ra bản thân chẳng có gì đáng để kiêu ngạo, để lên mặt. Đến bây giờ anh ta mới nhận ra, kỳ thực mình chẳng có thứ gì cả.

Cô nói, một người bất kể có địa vị như thế cũng nên có tư tưởng nhìn xuống và khí thế tiến lên. Nghĩ đến đây, Lục Chương bất giác mỉm cười. Một người phụ nữ mảnh mai dịu dàng sao có thể có những lời hào hùng như vậy chứ.

Đó chính là người phụ nữ anh ta cảm mến. Cô bảo sẽ giúp anh đi theo con đường đúng đắn trong cuộc đời, đó là con đường cô soi sáng. Người phụ nữ như vậy chỉ khiến anh ta ngày càng ngưỡng mộ và yêu thích mà thôi.

Lục Chương giơ tay che mặt mình. Nếu một ngày nào đó, anh ta thích cô đến mức không chịu nổi thì phải làm sao? Người đàn ông mà cô yêu đã sớm hô phong hoán vũ trên thương trường, chứ không phải dạng lính mới tò te như anh ta.

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đình Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Phòng hội nghị của Phong Thần gần kín người. Lâm Mặc Thần vẫn ngồi ở vị trí đầu tiên như thường lệ, hai bên là Tôn Chí và Chu Tri Tố.

Thực ra, nếu theo chức trách của Chủ tịch Hội đồng quản trị thì Lâm Mặc Thần không cần phải tham gia những cuộc thảo luận nghiệp vụ như thế này mà chỉ cần dự cuộc họp chính thức của những người quản lý cấp cao.

Tuy nhiên, Phong Thần do anh sáng lập luôn đi theo đường lối đơn giản gọn nhẹ, chớp nhoáng và đạt hiệu quả cao.

Vì thế, nhân dịp anh ở đây, đám Chu Tri Tố thường kéo anh đi họp. Biết rõ tâm tư của họ nên Lâm Mặc Thần đều vui vẻ tham gia, nhưng anh giữ chừng mực chứ không can thiệp quá sâu vào công việc của cấp dưới.

Từ trước đến nay, nhân viên của Phong Thần đều tỏ thái độ kính nể vị chủ tịch trẻ tuổi này. Tuy anh đã "ẩn dật" mấy năm nhưng có ai mà chưa từng nghe nói đến thủ đoạn của anh ở chốn thương trường?

Hơn nữa, anh còn là chuyên gia trong lĩnh vực đầu tư. Vì thế, sự xuất hiện của anh khiến nhân viên đều cảm thấy có chỗ dựa vững chắc.

Ngoài ra, trong ấn tượng của mọi người, Lâm Mặc Thần luôn lạnh nhạt và kín đáo, bây giờ được gặp trực tiếp, họ mới phát hiện anh rất hòa nhã và thân thiện. Điều này khiến các nhân viên càng bị anh thu hút.

Người phụ trách bộ phận Đầu tư phát biểu: "Chủ tịch Lâm, chúng tôi đã phác thảo kế hoạch điều chỉnh sơ bộ. Tuần này, chúng ta sẽ rút 20% nguồn

vốn đầu tư khỏi thị trường chứng khoán. Ngoài ra, chúng tôi cũng sẽ điều chỉnh 20% nguồn vốn từ cổ phiếu sang đầu tư cố định như trái phiếu hay quỹ bảo lãnh tín dụng. Ngoài ra, nguồn vốn đầu tư vào cổ phiếu cũng sẽ chuyển một khoản lớn sang cổ phiếu blue chip* và những cổ phiếu có tỷ số P/E** tốt.

(* Cổ phiếu blue chip là cổ phiếu của các công ty lâu đời và ổn định, cổ tức thấp và độ rủi ro thấp.

** Tỷ số P/E là hệ số giá/lợi nhuận của một cổ phiếu.)

Chính sách đầu tư như vậy được coi là ổn định, thậm chí có phần bảo thủ trong giai đoạn thị trường chứng khoán hoạt động tốt hiện nay. Tuy nhiên, nếu thị trường chứng khoán biến động, Phong Thần sẽ có thể rút lui an toàn. Ngược lại, nếu thị trường vẫn phát triển tốt, Phong Thần sẽ bị mất một khoản tiền lớn."

Anh ta vừa dứt lời, mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào người ngồi ở vị trí đầu tiên.

Lâm Mạc Thần bình thản gật đầu: "Tôi biết rồi, các anh vất vả nhiều. Hãy báo cáo dự án thương mại điện tử đi."

Người phụ trách dự án thương mại điện tử là một cấp dưới của Tôn Chí. So với cuộc họp lần trước, công tác chuẩn bị đã hoàn thiện hơn nhiều. "Một tháng nữa, trang web sẽ được tung ra." Tôn Chí lên tiếng: "Tất nhiên, chúng tôi sẽ tiến hành công tác tuyên truyền từ trước đó. Chúng ta sẽ đánh đòn phủ đầu, đảm bảo một phát bùng nổ ngay."

Lâm Mạc Thần gật đầu. Đây cũng là sách lược từ trước đến nay của Phong Thần. Mỗi khi bước vào lĩnh vực mới, Phong Thần sẽ xác định mục tiêu, nghiên cứu kỹ càng, âm thầm chuẩn bị rồi khởi động một cách toàn diện, trực tiếp loại bỏ các đối thủ cạnh tranh.

Cuối cùng, Chu Tri Tố tổng kết: "Việc điều chỉnh chính sách đầu tư trong năm nay sẽ khiến lợi nhuận của tập đoàn giảm sút. Vì thế, thương mại điện tử sẽ trở thành nghiệp vụ trọng tâm của chúng ta trong thời gian tới. Chúng ta cũng sẽ đầu tư vào lĩnh vực này phần lớn số vốn lưu động của tập đoàn. Dự án thương mại điện tử liên quan mật thiết đến việc tập đoàn của chúng ta có "chuyển mình" thành công hay không, cũng liên quan đến cổ phiếu của chúng ta trên thị trường. Chúng ta chỉ có thể thành công, không được thất bại. Như vậy, chúng ta mới có thể cho Hội đồng quản trị và các cổ đông một kết quả đáng hài lòng. Chủ tịch thấy sao?"

Lâm Mạc Thần mỉm cười: "Tôi phải giành bằng được "miếng bánh" thương mại điện tử này. Tất cả trông chờ vào biểu hiện của các anh."

Mỗi khi thảo luận một kế hoạch mới nào đó, những người quản lý của Phong Thần đều hết sức hăng hái, quên cả giờ giấc. Kể cả hôm nay có Chủ tịch tham gia, cuộc họp cũng kéo dài đến tận hai giờ sáng mới kết thúc.

Nhân viên đã ra về hết, phòng hội nghị chỉ còn lại ba sếp lớn nhất. Trò chuyện vài câu, Lâm Mạc Thần đứng dậy: "Tôi lên phòng đây."

Tôn Chí cười hỏi: "Giờ này vẫn chưa đi nghỉ, sớm mai... à không, buổi sáng hôm nay, Chủ tịch vẫn chạy bộ đấy chứ?"

"Tất nhiên." Lâm Mạc Thần thản nhiên đáp.

Nghe anh nói vậy, ngay cả Chu Tri Tố cũng nhìn anh bằng ánh mắt ngạc nhiên.

"Lợi ích của việc chạy bộ..." Lâm Mạc Thần tiếp tục lên tiếng: "Chỉ e người lười biếng như các anh không cảm nhận được đâu. Nếu có thời gian, các anh cũng nên rèn luyện thân thể đi." Nói xong, anh liền đi ra ngoài, để lại hai người đàn ông ngờ ngạc nhìn nhau.

"Nếu tôi nhớ không nhầm..." Chu Tri Tố mở miệng: "Cậu ấy mới chạy có mấy ngày. Chủ tịch đúng là Chủ tịch, nghe khẩu khí cứ như chạy bộ nửa cuộc đời rồi ấy."

Tôn Chí cười: "Cho dù hôm nay phải họp thâu đêm, cậu ấy vẫn sẽ chạy bộ như thường." Hai người đều cười.

Nếu là trước kia, họ thật sự khó tưởng tượng, một người đàn ông trẻ trung, đẹp trai, trầm ổn, bụng dạ thâm sâu và lão luyện như Lâm Mạc Thần lại ngày ngày chạy bộ để theo đuổi phụ nữ. Ông trời đúng là công bằng mà.

Sau khi về phòng, Lâm Mạc Thần đến bên cửa sổ, nhìn qua ô cửa sổ đã tắt đèn tối om của căn hộ phía đối diện. Sau đó, anh tắm rửa qua loa rồi lên giường.

Vừa rồi, anh nhắc tới lợi ích của việc chạy bộ cũng không phải khoaác loác. Trước kia, dù làm việc đến nửa đêm, giấc ngủ của anh cũng rất chập chờn. Bây giờ chỉ cần đặt mình lên giường là anh lập tức ngủ say như chết.

Mấy ngày tập thể dục là khoảng thời gian giấc ngủ của anh có chất lượng tốt nhất trong những năm qua. Hôm nay, cảm giác đặt mình chưa được bao lâu, Lâm Mạc Thần đã bị tiếng chuông đồng hồ đánh thức. Anh vẫn nhắm mắt, giơ tay tắt chuông báo thức. Cảm thấy đầu óc nặng trĩu, anh nằm một lúc rồi xuống giường.

Vừa xuống dưới nhà, Mộc Hàn Hạ liền nhìn thấy người đàn ông đứng bên cạnh bồn hoa đợi mình. Hôm nay khác ở chỗ, trên tay anh cầm một cốc cafe. Nhìn thấy cô, anh liền ném cốc giấy vào thùng rác ở gần đó. "Chào buổi sáng!"

"Chào buổi sáng!"

Đợi Mộc Hàn Hạ tiến lại gần, anh đột nhiên kéo cô vào lòng, hôn môi cô. Mộc Hàn Hạ hơi ngẩn người nhưng vẫn để anh hôn. Miệng anh vẫn còn

thoang thoang mùi cafe, chính là mùi vị cô yêu thích.

Đến khi anh buông cô ra, Mộc Hàn Hạ nói: "Tốt nhất anh đừng uống cafe lúc bụng rỗng."

Lâm Mạc Thần cúi đầu nhìn cô: "Vậy sao?"

Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Sao là sao? Chuyện đơn giản như thế mà anh không biết à?"

Anh cũng cười, đồng thời giơ ngón tay cọ cọ vào cổ cô theo thói quen. Mộc Hàn Hạ liền có cảm giác ngứa ngứa, tê tê, nhịp tim tăng tốc trong giây lát.

Sau đó, hai người im lặng chạy về trước. Không thể không thừa nhận, người đàn ông này có thể lực rất tốt. Mấy hôm đầu, anh còn tỏ ra mệt mỏi. Vậy mà bây giờ, anh đã có thể sóng đôi với cô một cách thoải mái. Chạy hết một tiếng đồng hồ, hai người lại đến quán quen thuộc ăn sáng.

Lâm Mạc Thần hỏi: "Hôm nay là cuối tuần, em có bận gì không?"

"Em có cuộc họp ở công ty lúc mười giờ sáng. Còn anh thì sao?" Cô hỏi.

"Hôm qua anh đã tranh thủ họp xong rồi."

Mộc Hàn Hạ mỉm cười.

Lâm Mạc Thần lại nói: "Lát nữa cùng anh đến một nơi nhé."

"Vâng."

Mộc Hàn Hạ về nhà tắm rửa. Khi cô xuống dưới, Lâm Mạc Thần đã đỗ xe chờ sẵn. Anh đưa cô đến một tòa nhà quen thuộc. Mộc Hàn Hạ có chút thất thần, anh liền ôm vai cô: "Chúng ta vào thôi."

Đây là căn hộ từ mấy năm trước của Lâm Mạc Thần. Hồi đi Bắc Kinh công tác, Mộc Hàn Hạ cũng từng sống ở nơi này một thời gian. Có lẽ đây là khu chung cư cao cấp được dùng nguyên vật liệu chất lượng tốt và được bảo dưỡng tử tế nên đã nhiều năm trôi qua mà tòa nhà trông vẫn như xưa.

Khi đi vào căn hộ, Mộc Hàn Hạ phát hiện tất cả vẫn y hệt như trong trí nhớ của cô. Căn phòng ngăn nắp và sạch sẽ, chứng tỏ thường xuyên được quét dọn.

"Sao tự nhiên anh lại đưa em tới nơi này?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

Lâm Mạc Thần kéo tay cô: "Em ngồi đi. Chờ anh đi lấy chút đồ."

Mộc Hàn Hạ ngồi xuống sofa, bên cạnh vẫn là tấm thảm mỏng năm nào. Cô cầm lên, nhìn chăm chăm rồi vuốt nhẹ lên tấm thảm.

Đúng lúc này, Lâm Mạc Thần cầm túi tài liệu đi ra. "Nơi này cũng gần trụ sở của Phong Thần, sao anh không ở đây?" Cô hỏi.

Anh mỉm cười: "Bởi vì cách nhà em xa hơn một chút."

"Thế à?" Khóe miệng Mộc Hàn Hạ khẽ cong lên.

"Ừ. Từ đây đi bộ đến nhà em mất hai mươi lăm phút, trong khi từ trụ sở của Phong Thần chỉ mất mười lăm phút thôi." Lâm Mạc Thần ngồi xuống cạnh cô: "Trước kia anh chưa từng hỏi em, hồi sống một mình ở đây, em có quen không?"

"Cũng được. Em cảm thấy, căn hộ vừa rộng vừa trang trí đẹp như vậy, chắc sẽ rất đắt tiền. Vì thế, em hết sức cẩn thận, chỉ sợ làm hỏng thứ gì đó."

"Cô bé ngoan." Anh im lặng vài giây rồi thở dài.

Mộc Hàn Hạ cảm thấy lồng ngực nhói đau. Cô đứng dậy, đi loanh quanh trong phòng. Lâm Mạc Thần đi đằng sau cô. Đến cửa phòng ngủ chính, cô

liền dừng bước.

Đây là phòng riêng của Lâm Mạc Thần, trước kia cô chưa từng ngủ trong đó. Chỗ này vẫn theo phong cách bài trí đơn giản và thanh lạnh như trong ký ức. Cô phát hiện, bên cạnh tủ đặt một cái hộp khá lớn, trên dán tờ giấy đề chữ "Summer".

Mộc Hàn Hạ quay sang Lâm Mạc Thần, sắc mặt anh vẫn hết sức điềm tĩnh. Cô đi tới, mở nắp hộp. Bên trong đều là đồ lặt vặt được bỏ vào túi ni lông, ví dụ chiếc lược gỗ, khăn mặt, bộ đồ ngủ, cái kẹp tóc rẻ tiền, bút bi...

Hồi ấy, cô cố tình để lại những thứ lặt vặt này, lưu lại dấu vết mình từng sống ở nhà anh. Cô còn nghĩ, lần sau nếu lại đến Bắc Kinh, mình có thể tiếp tục sử dụng...

Sau đó xảy ra nhiều chuyện, cô cũng quên khuấy mất. Mộc Hàn Hạ đóng nắp thùng, cười nói: "Anh còn giữ những thứ này làm gì?"

Lâm Mạc Thần không trả lời, lẳng lặng ôm cô từ phía sau. Mộc Hàn Hạ nghĩ, chắc chắn anh cố tình dẫn cô đến căn hộ này. Nhưng cô chưa kịp lên tiếng, anh đã cúi đầu, hôn lên vành tai cô. Vào thời khắc đó, trái tim Mộc Hàn Hạ khẽ run rẩy.

Phát hiện cô không kháng cự, Lâm Mạc Thần liền ngồi xuống giường, thuận tay kéo cô ngồi lên đùi mình. Sau đó, anh ôm cô, hôn nồng nàn.

Mộc Hàn Hạ đặt tay lên vai anh, để mặc anh tách đôi môi mình. Miệng anh có mùi vị trong lành quen thuộc, khiến đầu óc cô mụ mị. Anh bắt đầu sử dụng kỹ xảo, cuốn lấy đầu lưỡi cô, mút nhẹ. Ngoài ra, anh đồng thời thò tay vào trong áo Mộc Hàn Hạ nhưng không vội di chuyển lên trên mà dừng lại ở thắt lưng cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Rõ ràng đây là hành vi "bắt nạt" cô nhưng anh lại rất phong độ, dịu dàng và có chừng mực. Toàn thân Mộc Hàn Hạ như bị điện giật, cổ họng trở nên

khô rát. Chẳng biết có phải do đã quá lâu không tiếp xúc thân mật với người khác giới hay do kỹ thuật của Lâm Mạc Thần quá cao siêu mà anh mới chỉ khơi gợi một chút, cơ thể cô đã bùng cháy một ngọn lửa.

Giây tiếp theo, Lâm Mạc Thần bắt đầu hôn dọc theo cổ người phụ nữ xuống dưới, tay anh cũng chậm chậm di chuyển lên trên, dừng lại ở đỉnh đồi mềm mại. "Tại sao em bắt anh đợi lâu như thế?" Anh đột nhiên cất giọng trầm khàn.

Trái tim Mộc Hàn Hạ run rẩy. Cô cảm nhận một cách rõ ràng, động tác của anh trở nên mạnh mẽ hơn, mang theo ý vị trừng phạt. Hơi thở có chút hỗn loạn, cô đẩy người anh nhưng anh không cho, lại chặn miệng cô bằng một nụ hôn mãnh liệt.

Trong khi đó, bàn tay anh không ngừng nắn bóp nơi mềm mại. Mộc Hàn Hạ chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng. Hơi thở đàn ông gợi cảm của anh bao trùm xung quanh cô.

Khoái cảm mãnh liệt mà anh mang đến như thủy triều nhấn chìm cô, khiến cô suýt nữa bật ra tiếng rên rỉ. Người đàn ông này quá nguy hiểm, quá cám dỗ, cũng hết sức nhẫn nại. Lâm Mạc Thần hồi hai mươi sáu tuổi làm sao có thể sánh bằng.

Mộc Hàn Hạ dùng hết sức thoát khỏi vòng tay anh, đứng dậy: "Không được. Sắp mười giờ rồi, em phải đi họp bây giờ."

Lâm Mạc Thần ngồi bất động, ánh mắt nhuốm màu dục vọng. Anh nhìn cô đăm đăm, miệng nở nụ cười tự giễu. Trên thực tế, chẳng phải anh có ý định làm chuyện gì đó với cô ở nơi này mà chỉ là nhất thời không thể kiềm chế bản thân. Từng tấc da trên người cô đều rất đỗi quen thuộc với anh. Vừa rồi chạm vào, anh cảm thấy mịn màng và mềm mại như trong trí nhớ.

Mặc dù bị cô khuấy động đến mức toàn thân muốn nổ tung nhưng có thể gần gũi thân mật với cô như hồi này, trái tim anh giống một thanh niên mới

vào đời, tràn ngập cảm giác thỏa mãn chưa từng thấy.

Lâm Mạc Thần lái xe đưa Mộc Hàn Hạ đến thẳng công ty. Hôm nay, cô tham dự cuộc họp để chuẩn bị cho hoạt động khai trương của trung tâm thương mại Duyệt Gia vào tuần sau.

Đúng mười giờ sáng, những người quản lý của Đơn vị kinh doanh chiến lược đã có mặt đầy đủ. Tuy nhiệt tình thảo luận nhưng mọi người đều mang tâm trạng chờ đợi, bởi vị trí đầu tiên vẫn trống không.

Mộc Hàn Hạ ngồi bên tay phải vị trí của Tổng Giám đốc, sắc mặt vẫn hết sức bình tĩnh. Kể từ buổi tối hai hôm trước cô tới ngôi biệt thự của Lục Chương và giảng giải lý lẽ với anh ta, hai người không hề liên lạc. Lục Chương cũng chẳng đến công ty. Tối qua, cô đã nhắn tin thông báo thời gian và địa điểm tổ chức cuộc họp cho anh ta, đồng thời dặn Phùng Nam phải truyền đạt bằng được.

Thực ra kể cả Lục Chương không có mặt, Mộc Hàn Hạ vẫn xúc tiến dự án Duyệt Gia như thường. Mặc dù vậy, khi thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong lòng cô vẫn có sự mong chờ.

Việc Lục Chương có đáng để cô bỏ tâm huyết và công sức trợ giúp hay không, dựa vào thái độ của anh ta trong ngày hôm nay.

Mười giờ năm phút. Đúng lúc Mộc Hàn Hạ chuẩn bị tuyên bố cuộc họp bắt đầu, cửa phòng hội nghị đột nhiên mở ra. Tất cả ngẩng đầu, nhìn thấy một thanh niên trẻ tuổi mặc comple chỉnh tề đi vào.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, một số còn nở nụ cười thư thái.

Mộc Hàn Hạ không rời mắt khỏi Lục Chương. Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ thấy anh ta trong bộ cánh nghiêm chỉnh như vậy.

Comple phẳng lì, áo sơ mi trắng giản dị, giày da bóng loáng, anh ta thậm chí còn thắt cà vạt kẻ sọc màu mặn. Người hoạt động trong môi trường kinh doanh khá coi trọng vấn đề điềm báo trước khi mở một cái mới, ví như khai trương cửa hàng.

Vì thế, không ít người chú ý đến chiếc cà vạt mang màu sắc đại diện cho điềm lành của Tổng Giám đốc.

Mộc Hàn Hạ mỉm cười với Lục Chương, phát hiện ánh mắt anh ta vô cùng điềm tĩnh, vẻ thờ ơ và biếng nhác thường ngày đã hoàn toàn biến mất. Anh ta kéo ghế bằng động tác dứt khoát, ngồi xuống cạnh cô, thốt ra một câu ngắn gọn: "Bắt đầu thôi!"

Mộc Hàn Hạ có chút cảm động. Quen biết Lục Chương lâu như vậy nhưng vào thời khắc này, cô mới thấy anh ta giống một nhà quản lý thực sự.

Sau câu nói của Lục Chương, bầu không khí trong phòng họp dường như cũng trở nên sôi nổi hơn. Người phụ trách dự án bắt đầu đứng lên báo cáo. Mộc Hàn Hạ dõi mắt về trước, khóe miệng cong cong.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Mộc Hàn Hạ một mình đi tới trung tâm thương mại Duyệt Gia. Bây giờ là buổi chiều tà, ánh hoàng hôn chiếu xuống, khiến tòa nhà sáng lấp lánh. Cô vừa ngược nhìn tấm biển quảng cáo, đằng sau chợt vang lên tiếng nói: "Chị ngơ ngẩn ở đó làm gì?"

Mộc Hàn Hạ cười: "Nếu tôi bảo mình có chút thấp thỏm, cậu có tin không?"

Lục Chương đi đến bên cô: "Tin chứ. Chị đâu phải là thần thánh. Hơn nữa, chị cũng mới hai mươi chín tuổi thôi."

Mộc Hàn Hạ lờm anh ta: "Mới hai mươi chín tuổi? Cảm ơn cậu." Tên suốt ngày gọi cô là "bà cô già" hôm nay đổi tính thật rồi. Cô nghĩ thầm,

xem ra mảng một trận cũng có ích đấy chứ.

Lục Chương ngẩng đầu, chấp hai tay sau lưng. Anh ta vốn cao lớn, bây giờ lại mặc đồ nghiêm chỉnh nên trông giống một doanh nhân chững chạc.

"Carol! Nếu tôi bước lên con đường đó, chị sẽ đi cùng tôi chứ?" Anh ta đột nhiên hỏi.

"Cậu thử đoán xem." Cô đáp: "Đương nhiên tôi sẽ đi cùng rồi."

Lục Chương nở nụ cười ôn hòa. "Chúng ta vào trong thôi." Anh ta hất cằm về phía cửa ra vào của trung tâm thương mại: "Chị cứ đi trước. Sau này, tôi sẽ luôn đi theo chị."

Mộc Hàn Hạ thật sự cảm động khi nghe những lời này. Cô quay sang anh ta, cười nói: "Không. Lục tổng, cậu đi trước, tôi sẽ đi theo cậu."

Ánh mắt Lục Chương có chút biến đổi. Anh ta cúi đầu, đột nhiên nắm tay cô, đồng thời cất giọng vô cùng nghiêm túc: "Sư phụ! Chúng ta tay trong tay tiến bước, từ nay về sau cùng đạp gió rẽ sóng ngắm giang sơn."

Biết anh ta lại bắt đầu giở thói không nghiêm túc, Mộc Hàn Hạ liền rút tay về: "Ngắm thì ngắm, nắm tay gì chứ. Cậu chỉ nói linh tinh." Nói xong, cô bình thản đi vào trung tâm thương mại.

Lục Chương dõi theo bóng lưng cô. Anh ta nghĩ bụng: rốt cuộc cô là người phụ nữ có tình hay vô tình? Cô không cho người đàn ông khác, kể cả là "học trò" chạm vào người hay sao? Lão già kia thì có gì hay ho? Ngoài tài giỏi ra, anh ta còn có điểm gì tốt?

Lục Chương rảo bước, sóng đôi với Mộc Hàn Hạ. Sau khi đi xem mấy gian hàng, anh ta từ tốn hỏi: "Theo chị, điều quan trọng nhất của người đàn ông là gì? Như thế nào mới được coi là mẫu người đàn ông tốt trong quan điểm của chị?"

Mộc Hàn Hạ liếc anh ta một cái: "Cậu hỏi điều này làm gì chứ?"

"Tôi định thay hồn đổi xác, lập lại mục tiêu của cuộc đời ấy mà." Lục Chương bình thản đáp.

Lý do rất chính đáng. Mộc Hàn Hạ ngẫm nghĩ rồi thốt ra đáp án đầu tiên xuất hiện trong não bộ của cô: "Đối với tôi, người đàn ông chính trực, lương thiện, có lòng khoan dung, có trách nhiệm là mẫu người đàn ông tốt."

Lục Chương cười: "Vậy à? Được thôi."

Anh ta lại hỏi: "Có cần tài giỏi, hô phong hoán vũ trên thương trường hay không?"

Mộc Hàn Hạ bị anh ta chọc cười. Cô đáp: "Người khác không cần, nhưng với tư cách là người kế thừa tập đoàn, dù không thể hô phong hoán vũ thì cậu cũng phải giỏi giang mới được."

Lục Chương bĩu môi, tâm trạng trở nên thoải mái hẳn.

Mộc Hàn Hạ tiếp tục thị sát các gian hàng nhưng trong đầu có chút phân tâm. Câu hỏi của Lục Chương khiến cô đột nhiên nhớ tới một câu mà Lâm Mạc Thần từng nói với mình. Anh bảo: "Mộc Hàn Hạ, chúng ta không phải đối tượng thích hợp của nhau."

Sau khi kết thúc công việc, Lục Chương định viện cớ mời Mộc Hàn Hạ ăn cơm. Kết quả, cô nhận được một cuộc điện thoại, vội vàng ra về.

Tối hôm ấy, không chỉ có Lục Chương muốn đi ăn cùng cô. Lâm Mạc Thần ngồi ở văn phòng, tay cầm di động. Vào thời khắc điện thoại kết nối, ánh mắt anh vô cùng dửng dưng. "A lô! Em ăn tối chưa?"

Mộc Hàn Hạ hình như đang ở bên ngoài nên đầu kia hơi ồn ào. Vài giây sau, cô mới trả lời: "Mạc Thần, hôm nay em có việc bận. Lúc khác chúng ta hẹn sau."

"Được." Lâm Mạc Thần đáp. Sau khi cúp máy, anh gọi điện thoại nội bộ. Trợ lý riêng của anh nhanh chóng đi vào văn phòng.

"Hôm nay Mộc Hàn Hạ đi đâu vậy?" Anh hỏi.

Người trợ lý không đổi sắc mặt, trả lời: "Họp ở Phương Nghi xong, cô ấy tới trung tâm thương mại Duyệt Gia rồi qua bệnh viện Nhân Thiện. Bệnh tình của Trương Tử cũng tạm ổn định."

Lâm Mạc Thần gật đầu, nhướn mày nhìn bầu trời tối đen bên ngoài cửa sổ. Anh đã tiến lại gần cô, nhưng vẫn chưa thật sự bước vào trái tim cô.

Bên trong trung tâm thương mại đèn điện sáng trưng. Hàng trăm gian hàng, khu vui chơi giải trí, siêu thị quy mô lớn... đã được chuẩn bị đâu vào đấy, chỉ chờ lễ khai trương vào ngày mai.

Mộc Hàn Hạ và Lục Chương đứng bên lan can bằng kính ở tầng cao nhất của tòa nhà, dõi mắt xuống dưới. Từ góc độ này, cả trung tâm thương mại dường như nằm dưới chân họ.

Mộc Hàn Hạ phát hiện, thật ra bản thân cũng thích cảm giác đứng trên cao. Cô nghĩ, chắc Lâm Mạc Thần cũng thế thôi.

Rất trùng hợp là Lục Chương cũng đang nghĩ tới Lâm Mạc Thần khi tình cờ nhìn thấy tòa trung tâm thương mại của Phong Thần ở phía xa xa, cách mấy con phố.

"Hừ..." Lục Chương nửa cười nửa không: "Duyệt Gia của chúng ta được chuẩn bị tốt như vậy, chắc chắn ngày mai có thể "xử lý" trung tâm thương mại Phong Thần ở đằng kia."

"Cũng chưa chắc đâu." Mộc Hàn Hạ cười.

"Chẳng phải chị bảo có thể giải quyết bọn họ hay sao?"

"Tôi nói trong vòng ba tháng cơ mà." Mộc Hàn Hạ đáp: "Mô hình của chúng ta rất mới mẻ, trong khi Phong Thần luôn chiếm ưu thế tuyệt đối ở khu vực này nên người tiêu dùng cần có thời gian làm quen với trung tâm thương mại của chúng ta. Vì thế, trong ngày đầu khai trương, nếu chúng ta gặp may, doanh thu sẽ bùng nổ. Nhưng cũng có khả năng, thành tích chỉ bình bình. Tuy nhiên, không sao cả, đâu còn có đó, điều chúng ta dựa vào là "tiếng lành đồn xa".

Doanh thu vượt qua Phong Thần nội trong một tháng chắc không phải vấn đề lớn."

"Ngày mai, bên em sẽ đạt thành tích kinh doanh vô cùng tốt." Lâm Mạc Thần vừa lái xe vừa lên tiếng.

Mộc Hàn Hạ ngậy ra rồi mỉm cười: "Hôm nay em còn nhận định, có khi ngày mai doanh thu chỉ ở mức trung bình. Bởi vì việc xây dựng nhóm khách hàng và truyền bá thương hiệu cũng cần thời gian. Tại sao anh lại nghĩ vậy?"

"Nền kinh tế thực thể đang trong tình trạng sa sút nên người tiêu dùng cần một sự kích thích. Mô hình của em đã thỏa mãn khao khát trong tâm lý của người dân đô thị. Hơn nữa, em cũng làm rất tốt công tác tuyên truyền ở giai đoạn đầu. Tuy thời gian hơi gấp gáp nhưng việc đạt doanh thu gấp đôi những trung tâm thương mại khác của Phương Nghi chắc không thành vấn đề."

"Thật sao? Rõ ràng đây là trung tâm thương mại của bên em, vậy mà em còn không lạc quan bằng anh." Mộc Hàn Hạ nói.

"Thật." Khóe mắt Lâm Mạc Thần thấp thoáng ý cười: "Nếu trung tâm thương mại này mà do anh điều hành, thành tích sẽ càng cao hơn, đại khái có thể đạt đến mức gấp ba lần các trung tâm thương mại bình thường của Phương Nghi."

Mộc Hàn Hạ "xì" một tiếng. Nhưng cô hoàn toàn tin tưởng, Lâm Mạc Thần là người nói được làm được.

Nghe thấy điệu bộ quen thuộc của cô, tâm trạng của Lâm Mạc Thần vô cớ trở nên tốt hơn. Nhân lúc đèn đỏ dừng lại, anh ngoảnh mặt nhìn cô: "Em không tin vào khả năng phán đoán của anh à? Hay là chúng ta cá cược đi."

Mộc Hàn Hạ cất giọng bình thản: "Anh muốn cược gì?"

Lâm Mạc Thần cười: "Nếu thành tích của Duyệt Gia trong ngày mai không đạt đến mức gấp đôi các trung tâm thương mại bình thường của bên em thì coi như anh thua, tùy em ra điều kiện. Còn nếu vượt qua thì coi như anh thắng."

"Sau đó thì sao?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

"Em sẽ cùng anh đi du lịch Nhật Bản vài ngày."

Lời nói của anh tựa như hòn đá ném xuống mặt hồ phẳng lặng, khiến trái tim Mộc Hàn Hạ lăn tăn gợn sóng. Làm sao cô không hiểu tâm tư của anh cơ chứ? Cô mỉm cười: "Đợt này em bận chết đi được, làm gì có thời gian đi chơi."

Lâm Mạc Thần im lặng một lúc rồi mở miệng: "Nếu không đi được thì chúng ta đổi sang phương thức đơn giản hơn."

"Phương thức gì cơ?" Lâm Mạc Thần vẫn dõi mắt về phía trước: "Nếu anh thắng, em hãy gọi anh một tiếng 'ông xã'."

Mộc Hàn Hạ không trả lời, hai má nóng ran.

Hôm Duyệt Gia khai trương, Lâm Mạc Thần vẫn ngồi trong văn phòng tại trụ sở của Phong Thần, nghe cấp dưới báo cáo về tình hình đầu tư và thương mại điện tử. Trong khi anh thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, người phụ trách mảng bất động sản là Tôn Chí đứng ngồi không yên.

Ngay buổi sáng, Tôn Chí đi dạo một vòng quanh Duyệt Gia rồi quay về tìm Lâm Mạc Thần. "Bên ấy đông kinh lên được."

Tôn Chí uống một ngụm trà, cảm thán: "Chủ tịch Lâm, có lẽ Duyệt Gia sẽ đạt thành tích kinh doanh cao nhất trong số các trung tâm thương mại của Phương Nghi trong năm nay ấy chứ."

Lâm Mạc Thần mỉm cười. Tôn Chí quan sát nét mặt anh rồi hỏi một câu mang tính thăm dò: "Có câu này chẳng biết tôi có nên nói hay không? Đây là dự án đầu tiên của Mộc Hàn Hạ nên tôi cũng mong cô ấy thuận buồm xuôi gió, đạt thành tích tốt. Có điều, mô hình mới mà họ thành công, chắc chắn sau này sẽ triển khai trong phạm vi cả nước. Điều đó sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến chúng ta, cạnh tranh là điều khó tránh khỏi. Chúng ta nên làm thế nào đây?"

Lâm Mạc Thần ngẩng đầu nhìn anh ta: "Nên làm thế nào thì anh cứ làm thế ý đi."

"Ý của Chủ tịch là..." Tôn Chí nghi hoặc.

"Tự do cạnh tranh, hai bên dựa vào khả năng và thực lực của mình. Mảng bất động sản thương mại của Phong Thần định vị khác họ, chúng ta đi theo con đường cao cấp. Về mặt đầu tư và chất lượng sản phẩm, họ vẫn còn một khoảng cách với chúng ta. Trong môi trường cạnh tranh bình thường, chỉ e Phong Thần vẫn nhỉnh hơn. Có thể giành được một phần của miếng bánh từ chúng ta thì cũng là bản lĩnh của cô ấy." Lâm Mạc Thần đáp.

Tuy sếp tổng nói bằng một giọng tán thưởng và yêu thương không che giấu với người phụ nữ của mình nhưng Tôn Chí vẫn thở phào nhẹ nhõm. Anh ta cười: "Thế thì tốt. Nói thật, tôi sợ lần này Chủ tịch yêu mỹ nhân hơn giang sơn, nhường cả mảng bất động sản thương mại cho cô ấy. Chủ tịch tình nguyện, nhưng chúng tôi ít nhiều cũng không đành lòng."

Lâm Mạc Thần cười cười: "Làm sao có chuyện đó? Tôi sẽ không làm vậy. Mà kể cả tôi nhường thì cô ấy cũng chẳng cần."

"Đúng thế." Tôn Chí cười ngoác miệng: "Tôi lo hai công ty xung đột về lợi ích, Chủ tịch bị kẹt ở giữa sẽ khó xử ấy mà."

"Điều anh lo lắng là không tồn tại." Lâm Mạc Thần lắc đầu: "Cô ấy sẽ không làm bất cứ điều gì gây tổn hại đến lợi ích của Phong Thần, lợi ích của tôi. Bề ngoài, cô ấy có vẻ chín chắn và thâm sâu hơn trước nhưng trong cốt tủy, cô ấy vẫn là người phụ nữ cương trực và dễ mềm lòng. Có những chuyện, cô ấy không thể và không bao giờ ra tay."

Hôm khai trương, trung tâm thương mại Duyệt Gia đầu tiên của tập đoàn Phương Nghi lập kỷ lục doanh thu mới, tương đương 220% doanh thu của trung tâm thương mại trực thuộc Phương Nghi có thành tích cao nhất trong ngày hôm đó, gần đạt đến thành tích của trung tâm thương mại Phong Thần, coi như thành công rực rỡ.

Lục Chương ngồi vắt chân trong văn phòng, nói chuyện điện thoại với bố. "Vâng... Hôm nay doanh thu không tồi." Anh ta cất giọng biếng nhác: "Bố đừng mừng quá, cẩn thận không lại tăng huyết áp đấy... Vâng, vâng, con miêng "cá ươn" được chưa nào? Con biết rồi. Con sẽ cảm ơn "sư phụ", lát nữa mời chị ấy đi ăn cơm. Khiêm tốn ư? Con không biết chữ "khiêm tốn" viết thế nào nữa. Bố đừng giận, con nói đùa ấy mà. Được rồi, con cúp máy đây. Bố mau dắt chó đi dạo đi, con sẽ "tôn sư trọng đạo" ngay bây giờ."

Sau khi cúp máy, Lục Chương vươn vai khoan khoái. Thành tích kinh doanh trong ngày đầu tiên khai trương của Duyệt Gia vượt quá dự liệu của anh ta và Mộc Hàn Hạ cũng như tất cả mọi người.

Buổi chiều, anh ta đã nhận được vô số cuộc điện thoại chúc mừng từ các đối tác. Bởi vì chuyện này chưa từng xảy ra với Lục Chương nên anh ta có cảm giác lâng lâng. Anh ta xem đồng hồ, đã mười giờ rưỡi tối. Đoán chắc Mộc Hàn Hạ vẫn chưa ra về, anh ta thông thả đi qua văn phòng cô. Tuy nhiên, căn phòng khóa cửa, tắt đèn tối om.

Đúng lúc này, Phùng Nam và mấy giám đốc bộ phận đi tới. Phùng Nam cười nói với anh ta: "Lục tổng, hôm nay mọi người đều ăn uống qua loa. Hay là cậu mời chúng tôi đi ăn khuya, nhân tiện chúc mừng đi."

Lục Chương đáp: "Được thôi. Mọi người đợi tôi gọi điện thoại đã. À, các anh tìm địa điểm đi, gọi được bao nhiêu người thì gọi hết cho vui."

Nói xong, anh ta đi sang một bên, tựa vào cửa sổ rồi bấm số của Mộc Hàn Hạ. Sau vài hồi chuông, cô mới bắt máy: "A lô! Lục Chương, tôi đây."

Lục Chương cười: "Chị đang ở đâu đấy? Mọi người chờ chị cùng ăn khuya kia kìa."

"Tôi đang đi với một người bạn nên không qua đó nữa. Hôm khác tôi sẽ mời mọi người sau." Mộc Hàn Hạ đáp.

"Vậy à? Bạn bè gì mà gặp vào lúc nửa đêm thế?" Anh ta thản nhiên hỏi.

Ở đầu bên kia, Mộc Hàn Hạ đứng chống tay vào lan can bên dòng sông bao quanh thành phố. Trên là bầu trời tối đen, xung quanh là cây cối tĩnh mịch. Lâm Mạc Thần đứng cạnh cô, đôi mắt về phương xa.

Không muốn nói chuyện nhiều với Lục Chương nên cô trả lời lắt lết.

Nào ngờ, anh ta hạ giọng: "Ngày đặc biệt như hôm nay, chị không cùng tôi chúc mừng hay sao?"

Mộc Hàn Hạ hơi ngẩn người. Cô vừa định lên tiếng, Lâm Mạc Thần đột nhiên ngoảnh đầu, hôn lên môi cô. Đôi môi anh mát lạnh nhưng trong miệng ấm nóng, khiến lời nói chưa kịp thốt ra của Mộc Hàn Hạ trở thành âm thanh "ư ư". Cô định đẩy anh nhưng anh càng ôm cô chặt hơn, hôn càng mãnh liệt. Ánh mắt anh lấp lánh trong màn đêm, chẳng rõ có phải chứa đựng ý cười hay không.

Sau đó, anh cầm lấy di động của cô, khẽ "ừm" một tiếng rồi tắt máy.

Mộc Hàn Hạ dờ khóc dờ cười, muốn lấy lại điện thoại nhưng Lâm Mạc Thần đã bỏ vào túi quần của mình rồi cúi xuống, tiếp tục hôn cô.

Ban đầu, còn có chút bất mãn nhưng sau đó, Mộc Hàn Hạ giơ tay ôm anh, cùng hưởng thụ nụ hôn ngọt ngào.

Ở đầu bên kia, Lục Chương không nghe thấy câu trả lời của Mộc Hàn Hạ, mà chỉ có tiếng rên rất khẽ và tiếng "ừm" rõ mồn một của Lâm Mạc Thần. Tiếp theo, di động vang lên tiếng tút tút, anh ta bỏ xuống nhìn chăm chăm.

Đúng lúc này, có người phát hiện anh ta đã kết thúc cuộc gọi, mỉm cười hỏi: "Lục tổng, có thể đi ăn được chưa?"

Lục Chương đi qua chỗ mọi người. Một cấp dưới hỏi anh ta muốn ăn gì, Lục Chương đột nhiên thay đổi thái độ, gầm lên: "Ăn cái đầu anh ấy."

Mọi người sững sờ, đưa mắt nhìn nhau. Lục Chương lạnh mặt, một mình đi thẳng ra thang máy.

Bầu trời đêm trong vắt, làn gió mát lạnh thổi qua, Mộc Hàn Hạ và Lâm Mạc Thần đi dạo dọc theo bờ sông.

Hôm nay được anh dẫn đến nơi này, cô mới biết, thì ra Bắc Kinh cũng có nơi yên tĩnh và hữu tình như vậy. Nhớ tới hành vi bất lịch sự vừa rồi của anh, cô chất vấn: "Sao tự nhiên anh lại cúp điện thoại của em?"

"Em thử nói xem." Lâm Mạc Thần bình thản trả lời.

Mộc Hàn Hạ im lặng vài giây mới lên tiếng: "Anh ghen đấy à?"

"Ừ."

Cô nhìn xuống hai cái bóng đổ dài trên mặt đất, nói nhỏ: "Kể cả như vậy anh cũng không thể cúp máy của em."

Lâm Mạc Thần lặng thinh. Biết anh không phải là người nghe lời phụ nữ, Mộc Hàn Hạ cười: "Trước kia chưa từng thấy anh ghen bao giờ."

Anh cũng mỉm cười: "Hồi trước, cả trái tim em đều ở chỗ anh, làm gì có người khác." Giọng anh có chút trầm khàn, khiến Mộc Hàn Hạ bất giác mềm lòng. Cô cất giọng nhỏ nhẹ: "Vị trí dành cho tình yêu trong trái tim em, ngoài anh ra chưa từng có người khác."

Lâm Mạc Thần đột nhiên ôm cô từ phía sau, thì thầm bên tai cô: "Thế là đủ rồi."

Bây giờ đã muộn nên bờ sông vắng tanh vắng ngắt. Lâm Mạc Thần kéo cô tới bức tường đá ở gần đó, khóa cô trong vòng tay rồi lại cúi xuống hôn cô. Một lúc sau, anh hỏi: "Summer, em đã thua cuộc thì phải gọi anh là gì nhỉ?"

Mộc Hàn Hạ vờ như không nghe thấy. Lâm Mạc Thần vừa hôn cô vừa dỗ dành: "Hồi trước em chưa từng gọi, bây giờ hãy gọi anh một tiếng, cho anh thỏa mãn một lần đi..."

Mộc Hàn Hạ bị anh chọc cười: "Đường đường là Chủ tịch của Phong Thần, sao anh có thể ấu trĩ thế... Mau buông em ra."

Hai người đứng trong màn đêm, thì thầm to nhỏ, cười nói vui vẻ. Đây là lần đầu tiên sau sáu năm, Mộc Hàn Hạ cảm nhận được sự ngọt ngào của người đang chìm đắm trong tình yêu. Vào thời khắc này, hai người tựa như quay về quá khứ, hai trái tim không một chút ngăn cách, kề sát bên nhau.

Trên đường về nhà, gương mặt Mộc Hàn Hạ vẫn ửng đỏ, còn ánh mắt Lâm Mạc Thần tràn ngập sự thỏa mãn. Cô đã thực hiện cam kết khi thua cuộc, dù chỉ thốt ra một tiếng lí nhí ở trong vòng tay anh.

Khi xe ô tô về gần đến khu nhà của hai người, Lâm Mạc Thần đột nhiên mở miệng: "Tối nay đến nhà anh nhé."

Tim Mộc Hàn Hạ đập thành thịch. Bởi vì hành động thân mật vừa nãy, cơ thể của cô vẫn nóng ran.

Cô lắc đầu: "Tối nay em còn công việc nên không đi được." Đây là lời nói thật lòng. "Việc gì mà quan trọng như vậy?" Lâm Mạc Thần hỏi.

"Đã nhận sự ủy thác của người khác thì phải cố gắng thôi."

Lâm Mạc Thần đắm chiêu vài giây rồi lên tiếng: "Lần này em về nước, rốt cuộc là vì chuyện gì? Chắc không đơn giản chỉ giúp Phương Nghi mở mấy trung tâm thương mại đấy chứ?"

Mộc Hàn Hạ hơi ngậy ra, ngẫm nghĩ rồi trả lời: "Phong Thần và Phương Nghi dù sao cũng tồn tại mối quan hệ cạnh tranh. Nếu tiết lộ quá nhiều, cả em và anh sẽ khó làm việc. Đợi đến thời điểm thích hợp, em sẽ nói cho anh biết." Nói xong, cô ngoảnh đầu về phía anh.

Lâm Mạc Thần nhìn cô bằng ánh mắt điềm tĩnh. "Được thôi." Anh đáp.

Phòng bệnh im lặng như tờ, Trương Tử đang an giấc ở trên giường. So với mấy hôm trước, hai bên má của anh dường như lại hóp hơn. Mộc Hàn Hạ ngồi cạnh giường nhìn anh một lúc rồi đứng dậy đi ra ngoài. Hành lang không một bóng người, trong đầu cô chợt hiện lên vẻ mặt của Lâm Mạc Thần tối qua. Lúc đó, anh hỏi cô, cô về nước là vì chuyện gì. Mộc Hàn Hạ không trả lời, anh cũng chẳng truy vấn. Đôi mắt trầm tĩnh của anh tựa như chứa đựng điều gì đó mà cô không thể biết được.

Thật ra, cũng chẳng phải Mộc Hàn Hạ che giấu điều bí mật to lớn hay muốn đề phòng anh. Chỉ là, liên quan đến bí mật thương mại nên người lặn lội chốn thương trường như cô đều có một sự nhạy cảm theo bản năng.

Trên thực tế, chỉ cần Phong Thần không tiến vào lĩnh vực thương mại điện tử - ngạch sản phẩm may mặc là hai bên sẽ không xảy ra xung đột trực tiếp về lợi ích. Nghĩ đến đây, khóe miệng Mộc Hàn Hạ cong lên. Chắc hẳn Lâm Mạc Thần để tâm đến điều cô che giấu.

Tuy tính cách lạnh nhạt nhưng anh có lòng chiếm hữu rất mạnh đối với người anh yêu thương. Anh không chỉ muốn thân thể, mà quan trọng hơn là trái tim của đối phương. Vì thế, tối qua anh mới nói, trước kia cả trái tim cô đều ở chỗ anh, chẳng hề có người khác.

Bản tính của con người không dễ thay đổi. Đối với anh, cô là người mà anh đã để mất rồi lại giành được, vì thế lòng chiếm hữu của anh sẽ càng mạnh mẽ hơn. Chỉ là bây giờ anh đang nhẫn nhịn mà thôi. Cũng không biết trong sáu năm qua, anh nhẫn nhịn bằng cách nào.

Mộc Hàn Hạ có chút mềm lòng. Cô chợt nhận ra một điều, mới về nước chưa bao lâu nhưng cô đã có thể đối diện với khoảng thời gian sáu năm đó một cách thoải mái. Đó là nhờ tình cảm dịu dàng của anh hay sao? Mộc Hàn Hạ trầm tư một lúc rồi rút di động, định gọi điện kể hết mọi chuyện với Lâm Mạc Thần. Thật ra, trong lòng cô cũng tin tưởng anh. Nếu là trước

kia, cô không dám chắc liệu anh có "chặn đường" mình hay không. Bây giờ cô cảm thấy, anh đã khác trước nhiều.

Đang tìm đến số của Lâm Mạc Thần, Mộc Hàn Hạ chợt nghe thấy tiếng báo động dồn dập. Cô ngẩng đầu, nhìn thấy điện tâm đồ của Trương Tử nhảy rất nhanh trên màn hình, còn người đàn ông nằm trên giường thở một cách khó nhọc.

Di động tuột khỏi tay Mộc Hàn Hạ, rơi xuống đất. Cô lập tức lao vào phòng, bấm chuông báo động, đồng thời nắm tay Trương Tử. Tuy nhiên, anh chỉ kêu một tiếng đau đớn rồi rơi vào trạng thái hôn mê bất tỉnh.

Bác sĩ và y tá nhanh chóng xuất hiện. Phòng bệnh trở nên hỗn loạn trong giây lát. Tiếng hô hoán của bác sĩ, tiếng bước chân rầm rập của y tá và âm thanh phát ra từ các thiết bị máy móc hòa trộn vào nhau.

Ruột gan Mộc Hàn Hạ nóng như lửa đốt. Y tá bảo cô ra ngoài chờ. Trước khi cánh cửa khép lại, cô nhìn thấy Trương Tử như con cá ngắc ngoài nằm ở đó. Bác sĩ cầm bản điện cực sốc điện ấn vào ngực anh. Thân hình vốn gầy gò của anh nảy lên rồi lại giật xuống. Mộc Hàn Hạ quay đi chỗ khác, một tay chống vào bờ tường. Vào thời khắc này, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng cô độc.

Trong những ngày tháng sống ở Mỹ, nếu nói có người thực sự bước vào trái tim cô thì đó chính là Trương Tử.

Hồi ấy cô còn trẻ, còn non nớt, bề ngoài tỏ ra bình thường nhưng trên thực tế, chuyện rời xa Lâm Mạc Thần là nỗi đau to lớn trong lòng cô.

Áp lực từ việc học tập, từ cuộc sống, cộng thêm nỗi đau đó khiến nhiều lúc, cô tưởng chừng không thể gắng gượng, may mà bên cạnh còn có Trương Tử.

Hồi mới đến Mỹ, nửa đêm Mộc Hàn Hạ đột nhiên bị sốt cao đến bất tỉnh nhân sự. Sau này bác sĩ mắng Trương Tử, cô mới biết, tối hôm đó, anh đã lê từng bước lên xuống cầu thang, lấy thuốc cho cô, giúp cô gọi bác sĩ. Nếu không có anh, cũng chẳng biết cơn sốt đó sẽ để lại di chứng gì nữa.

Sau này, mỗi khi gặp trắc trở, cô đều tâm sự với anh, anh đều nở nụ cười ôn hòa và động viên cô.

Nếu Lâm Mạc Thần là người mang đến cho cô cả tình yêu và nỗi đau thì Trương Tử lại là người giúp cô bình ổn tâm hồn. Mỗi khi cô khóc, anh thường nhẹ nhàng chạm vào tóc cô, giống một người anh trai. Cô cũng từng ở bên cạnh anh, nhìn anh rớm lệ trước bàn thờ người vợ quá cố.

Bây giờ cô đã tìm lại được niềm hạnh phúc của mình, trong khi Trương Tử vẫn chẳng có gì cả. Anh là người lương thiện nhất mà cô từng gặp trên cõi đời này. Người như anh không nên bị mai một tài năng, cứ thế kết thúc mạng sống ở trên giường bệnh. Cô nhất định sẽ cố gắng hết sức, viết lại kết cục của Trương Tử. Cô tuyệt đối không để cuộc đời anh kết thúc trong bi kịch.

Chẳng biết bao lâu sau, Trương Tử cuối cùng cũng tỉnh lại. Mộc Hàn Hạ ngồi cạnh giường bệnh, nắm tay anh. Lại trải qua một lần cấp cứu, gương mặt anh tái nhợt, ánh mắt có chút đờ đẫn. Cô hỏi nhỏ: "Anh thấy sao rồi?"

Trương Tử im lặng một lúc mới thì thào: "Hàn Hạ, hay là... thôi đi. Có lẽ anh không thể vượt qua, không thể chờ đến ngày em thực hiện ước mơ. Thật ra... tất cả không còn quan trọng nữa. Em hãy tận hưởng cuộc sống hạnh phúc của mình, đừng... bị anh liên lụy nữa. Anh không chịu đựng nổi... thật sự... quá đau khổ..."

Nước mắt chảy giàn giụa xuống gò má Mộc Hàn Hạ. Anh vốn là người rất kiên cường, phải chịu nỗi đau đến mức nào, anh mới nói những lời buông xuôi như thế.

"Không..." Cô ghen ngào: "Anh hãy ráng đợi thêm một thời gian nữa. Em sẽ bắt tay vào làm ngay... chúng ta nhất định sẽ thành công trước khi anh ra đi. Em sẽ không để bất cứ người nào ngăn cản việc thực hiện ước mơ của anh. Ai cũng không được."

Đôi mắt Trương Tử ngân ngấn giọt lệ. Anh thở dài, giơ tay vuốt tóc cô.

Bây giờ là buổi sáng nhưng văn phòng của Lục Chương vẫn kéo rèm kín mít. Anh ta ngồi sau bàn làm việc, sắc mặt tối sầm. Phùng Nam ở bên cạnh vờ như không có chuyện gì xảy ra. "Tối qua, thái độ của tôi rất tệ, rất đáng ghét đúng không?"

Phùng Nam gật đầu. Lục Chương sờ mũi, ánh mắt đăm chiêu. Phùng Nam thấy vậy liền khuyên nhủ: "Lục tổng, dù gặp chuyện không vui cỡ nào, cậu cũng không thể nổi nóng với mọi người. Khó khăn lắm cậu mới tạo được uy tín trong lòng họ, mới khiến họ thật sự trở thành người của cậu. Cậu làm vậy chẳng khác nào dội gáo nước lạnh vào họ."

"Tôi phải làm sao bây giờ?" Lục Chương hỏi.

Phùng Nam chẳng đại gì mách nước, cười hỏi: "Tôi không biết." Lục Chương bĩu môi rồi lẩm bẩm: "Anh đây nổi giận là bởi vì "bắp cải ngon" mà anh đây nhìn trúng đã bị "heo già" cướp mất. Khốn kiếp..."

"Cậu bảo gì cơ?" Phùng Nam hỏi.

"Không có gì." Lục Chương ngẫm nghĩ, lại nói: "Vậy đi, cậu hãy gọi từng người tối qua có mặt ở đó vào đây cho tôi."

"Gọi vào làm gì?"

"Xin lỗi chứ sao. Cậu mau đi đi."

Sắc mặt của Lục Chương vẫn rất khó coi.

Nghe anh ta nói vậy, Phùng Nam có chút cảm động trong lòng. Trước kia, Lục Chương mắng xong là mặc kệ, không cần biết đến cảm nghĩ của nhân viên. Vậy mà chỉ sau mấy tháng gần gũi, anh ta đã biết chủ động xin lỗi cấp dưới. Xem ra, dưới sự chỉ bảo của Mộc Hàn Hạ, anh ta đã thật sự thay đổi.

Tuy sắc mặt vẫn khó ưa nhưng xem "thái tử điện hạ" đã trưởng thành và khoan dung hơn. "Được thôi." Phùng Nam nhanh chóng rời khỏi văn phòng.

Lục Chương ngồi bất động. Nghĩ đến chuyện lát nữa nói gì với cấp dưới, anh ta hơi ngượng ngập. Thế là anh ta xoay ghế về phía cửa sổ, để khỏi cần đối diện trực tiếp với mọi người, cũng không mất lịch sự. Lục Chương rất hài lòng về ý tưởng của mình.

Đợi một lúc, anh ta liền nghe thấy tiếng gõ cửa. Lục Chương hắng giọng, bình thản mở miệng: "Tôi gọi anh vào đây là muốn xin lỗi anh. Tối qua... thái độ của tôi không tốt. Cũng chẳng phải là tôi cố ý mà do tâm trạng của tôi khá tệ..." Người vừa đi vào lặng thinh.

Lục Chương tiếp tục lên tiếng: "Có người nói với tôi, ngồi ở vị trí này cần có tư tưởng nhìn xuống, để thấy sự khó khăn và cảm nhận của mọi người. Có lẽ tôi vẫn chưa làm tốt điều này, nhưng tôi cũng đang cố gắng. Vì vậy... mong anh đừng để bụng. Con đường mà chúng ta cùng nhau tiến bước vẫn còn rất dài. Anh nói có đúng không?"

Vừa dứt lời, anh ta liền quay người, chờ ra khi nhìn thấy Mộc Hàn Hạ.

Sắc mặt của cô lộ vẻ tán thưởng nhưng Lục Chương vẫn để ý thấy, viền mắt cô đỏ hoe. Anh ta liền đứng dậy: "Chị sao thế?"

Mộc Hàn Hạ đi đến trước mặt anh ta, cất giọng khàn khàn: "Lục Chương, tôi không đợi được nữa rồi."

Lục Chương ngăn người. Cô nở nụ cười rất nhạt: "Tôi vốn định đợi mô hình Duyệt Gia mở rộng ra cả nước rồi trên cơ sở lượng khách hàng thân thiết to lớn của Duyệt Gia mới bắt đầu triển khai kế hoạch thương mại điện tử. Như vậy, chúng ta nhất định có thể thành công ngay lập tức. Tuy nhiên, tôi không đợi được nữa. Tôi phải khởi động dự án thương mại điện tử ngay, sau đó tùy cơ hành động. Dù phải mượn sức hay giảm giá lên đối thủ cạnh tranh, tôi cũng không nề hà. Lục Chương, mong cậu hãy giúp tôi." Mộc Hàn Hạ nói rất nhanh.

Tuy chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào nhưng nhìn vào đôi mắt mọng đỏ của cô, Lục Chương trầm ngâm trong giây lát rồi gật đầu: "Được thôi."

Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Cảm ơn cậu."

Như bị ma xui quỷ khiến, anh ta giơ tay, lau đi giọt lệ còn đọng ở khóe mắt cô rồi lên tiếng: "Bất kể chị vì người nào mới làm chuyện này, chị cũng đừng khóc. Tôi sẽ luôn ở bên chị."

Mộc Hàn Hạ khẽ gật đầu, trong lòng hết sức cảm động.

Lục Chương muốn ôm cô nhưng không dám, cuối cùng chỉ vỗ vai cô. Anh ta nghĩ thầm: "Lục Chương ơi Lục Chương, mà đúng là đồ bỏ đi."

Tối qua, anh ta còn quyết tâm mặc kệ cô, quyết tâm cắt đứt mối tơ lòng. Thế mà bây giờ nhìn thấy cô khóc, trong lòng anh ta chỉ còn lại nỗi thương xót. Đừng nói là giúp đỡ, bây giờ bảo anh ta "tấn" Lâm Mạc Thần một trận, anh ta cũng bằng lòng ấy chứ. Đời anh ta đúng là xong thật rồi.

Khi hoàng hôn buông xuống, Lâm Mạc Thần đứng bên cửa sổ văn phòng, gọi điện cho Mộc Hàn Hạ. Nhớ tới cảnh tượng hai người thân mật, cô thì thầm bên tai anh tối hôm trước, khóe mắt anh hiện lên ý cười.

Điện thoại đổ chuông hồi lâu mà đầu bên kia không có người bắt máy. Bây giờ đôi cánh cứng rồi, lúc nào cô cũng bận công việc, bận họp hành,

chẳng còn thời gian để ý đến anh. Lâm Mạc Thần buông máy, dỗi mắt lên bầu trời. Trong đầu anh chợt nhớ tới chuyện cô né tránh, không trả lời thắc mắc liên quan đến nguyên nhân về nước của anh.

Lúc đó, cảm giác của anh là thế nào nhỉ? Nếu không phải đang lái xe, anh sẽ ôm Mộc Hàn Hạ vào lòng, hôn cô nồng nàn, để cô hiểu, bất cứ chuyện gì cũng không thể ngăn cách hai người.

Tôn Chí đi vào, đứng bên cạnh anh, cười nói: "Chúng ta đã ký kha khá hợp đồng với các đối tác. Tất cả tiến triển thuận lợi, tháng sau có thể tung ra trang web. Phong Thần chắc chắn sẽ trở thành bá chủ mới trong lĩnh vực kinh doanh trực tuyến mặt hàng may mặc." Khóe miệng Lâm Mạc Thần khẽ nhếch lên, ánh mắt vẫn hết sức bình thản. Tôn Chí giới quan sát nét mặt, cười hỏi: "Chủ tịch đang nghĩ gì vậy?"

"Năm xưa cô ấy đi theo tôi, khởi nghiệp từ ngành may mặc thực tế." Lâm Mạc Thần đáp: "Bây giờ cô ấy trở về, tôi lại tiến vào lĩnh vực thương mại điện tử, cũng coi là một kỷ niệm."

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đình Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 19

"Y Trù(*), E - show" (*Y Trù là tử đưng quần áo)

Khi Mộc Hàn Hạ thốt ra từ này, Lục Chương khẽ chau mày. Phòng hội nghị đã tắt hết đèn trần, chỉ có ánh sáng phát ra từ máy chiếu.

Những người đang ngồi ở đây đều là nhân viên thân tín của Lục Chương và Mộc Hàn Hạ. Cô đứng bên cạnh luồng sáng duy nhất, gương mặt chìm trong ánh sáng mờ lung. Vào thời khắc này, Lục Chương cảm thấy cô vô cùng xinh đẹp. Rõ ràng xung quanh tối mờ mờ, nhưng nụ cười tự tin khiến gương mặt cô bừng sáng.

Mộc Hàn Hạ đâu có phát giác ra tâm tư của anh ta. Cô đảo mắt một vòng rồi mở miệng: "Đây là một trung tâm mua sắm trực tuyến thực sự. Các anh có thể đoán ra hàm nghĩa của từ "thực sự" hay không?"

Mọi người lắc đầu. Bây giờ trên mạng có vô số trang mua sắm trực tuyến như vậy. Lẽ nào những trang đó không phải là "thực sự" hay sao?

Mộc Hàn Hạ mỉm cười, mở PPT, nhấp chuột vào hai từ "Trung tâm mua sắm" và "thực sự", đồng thời lên tiếng: "Những trang mua sắm trực tuyến hiện có chủ yếu cung cấp sàn giao dịch cho các nhãn hiệu sản phẩm. Có trang thì giao dịch trực tiếp với khách hàng, có trang thì người mua và người bán tự giao dịch." Chiến trường "chính" của họ là cạnh tranh về giá cả. Có thể dễ dàng nhận ra, thực lực của Phương Nghi vẫn còn một khoảng cách với những "ông lớn" trong ngành thương mại điện tử. Nếu cũng mở một "sàn" giao dịch như vậy, chắc chắn chúng ta sẽ không thể đấu lại họ về giá cả cũng như tốc độ giao hàng. Tất nhiên, hiện giờ cũng có doanh nghiệp

chẳng biết trời cao đất dày, hăng hái nhảy vào, mang theo tham vọng đè bẹp Taobao và JD(*) nhưng chẳng ăn thua."

(*)Taobao và JD là hai trang mua sắm trực tuyến lớn nhất Trung Quốc.)

Mọi người gật đầu. Lục Chương mỉm cười, nhìn cô đăm đăm. Anh ta nghĩ bụng: thế này mới gọi là một người phụ nữ cuốn hút, đám bạn gái trước kia của anh ta không thể sánh bằng.

"Vậy chúng ta nên đột phá tử điểm nào?" Mộc Hàn Hạ nói tiếp, điều chỉnh đến trang chủ của "Y Trù E-show". Sau đó, cô đột nhiên chuyển đề tài: "Tôi muốn hỏi một vấn đề, Các vị đã từng mua quần áo trên mạng, đặc biệt là các nhãn hiệu trung cấp hay chưa? Vấn đề lớn nhất mà các vị gặp phải là gì?"

Một người trả lời: "Tôi toàn mua ngoài cửa hàng, chưa từng nghĩ đến chuyện mua trên mạng."

Người khác nói: "Tôi mua rồi. Vấn đề lớn nhất là chẳng được mặc thử, nếu không vừa người, phải đổi hàng, trả hàng thì rất phiền phức." Có người lên tiếng: "Tôi thông minh, ra cửa hàng thử trước rồi lên mạng tìm sản phẩm tương tự. Tuy nhiên, mua trên mạng rất khó đảm bảo có phải hàng xịn hay không. Với lại nhiều khi trên mạng không có đủ kích cỡ, kiểu dáng hay màu sắc như cửa hàng. Cuối cùng, tôi lại phải đi ra cửa hàng mua, tốn bao nhiêu thời gian và công sức."

Mộc Hàn Hạ gật đầu.

Lục Chương cười cười: "Quần áo của tôi đều được đặt may riêng nên tôi không có dịp lĩnh hội phiền não của các anh."

Mọi người đều cười ồ lên. Một giám đốc bộ phận nói đùa: "Lục Tổng muốn khoe của đây mà, đừng có kích thích người khác nhu thế chứ."

Mộc Hàn Hạ cũng mỉm cười, quay sang Lục Chương: "Cậu khỏi cần phát ngôn, cho qua."

Lục Chương lườm cô một cái. Việc "đấu võ mồm" với cô khiến anh ta cảm thấy hết sức ngọt ngào. Đợi mọi người bàn tán xong, Mộc Hàn Hạ mới lên tiếng: "Vì thế E-show không chỉ là một sàn giao dịch mà là một sàn kĩ thuật." Nói xong, cô bật PPT, đồng thời tiết lộ toàn bộ ý tưởng của mình: "Đây là một kế hoạch kinh doanh cần mọi người giữ bí mật tuyệt đối. Kỹ thuật trọng tâm của trang mua sắm trực tuyến Y Trù nằm ở chỗ, dùng camera trên điện thoại di động hoặc máy tính chụp ảnh người tiêu dùng, sau đó chương trình phần mềm sẽ đưa ra số đo thân thể của họ rồi căn cứ vào đó, tạo ra hình ảnh 3D mô phỏng người thật. Hiệu quả của việc mặc thử sẽ được thể hiện một cách chân thực trên máy tính, đồng thời giải quyết được vấn đề phối đồ theo phong cách riêng. Hà Tĩnh, cậu hãy thử đi!"

Hà Tĩnh ngồi ở một góc đang chăm chú lắng nghe. Nghe bạn gọi tên mình, cô vội đứng dậy, đi đến trước mặt Mộc Hàn Hạ. Mộc Hàn Hạ dùng di động chụp theo sáu góc độ: trước, sau, trái, phải, trên dưới rồi gửi vào máy tính. Hình ảnh 3D được hình thành rất nhanh, ngay cả diện mạo cũng giống hệt Hà Tĩnh. "Không giấu gì các anh..."

Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Đây là kĩ thuật mà một người bạn của tôi đã nghiên cứu trong mấy tháng để dành tặng vị hôn thê của anh ấy. Một sản phẩm bình thường của anh ấy nhưng lại chứa đựng ý tưởng to lớn cho việc kinh doanh của chúng ta. Kỹ thuật này đã được đăng ký bản quyền sáng chế. Bạn của tôi sẽ dùng bản quyền sáng chế đó để gia nhập cổ phần của thời trang thương mại điện tử. Kỹ thuật này có vẻ thần kỳ nhưng nguyên lý rất đơn giản. Đối với dân IT, đây cũng chỉ là một chương trình phần mềm mà thôi."

Mộc Hàn Hạ lại đổi hình ảnh, màn hình xuất hiện vô số công thức tính toán số liệu. Cô nói: "Từ những tấm ảnh mà người tiêu dùng chụp, phần mềm sẽ tiến hành tính toán một cách chính xác số đo thân thể của người

tiêu dùng, tạo thành hình ảnh 3D, thực hiện thử đồ qua mạng. Hà Tĩnh,cậu hãy chọn quần áo đi."

Hồi còn ở Mỹ, Mộc Hàn Hạ đã ký hợp đồng bán hàng trên E-show với mấy nhãn hàng của phương Tây. Hà Tĩnh chọn một cái áo, Mộc Hàn Hạ liền nhấp chuột vào ô "thử đồ".

Vài giây sau, màn hình xuất hiện hình ảnh 3D mô phỏng Hà Tĩnh mặc cái áo đó. "Ôi,thần kỳ quá!" Hà Tĩnh xuýt xoa.

Mọi người đều há hốc mồm, một giám đốc bộ phận cảm thán: "Đây là một sự sáng tạo có thể tạo ra cuộc cách mạng trong ngành may mặc thời trang."

Lục Chương hoàn toàn tâm phục khẩu phục. Anh ta nghĩ thầm: "Thảo nào Mộc Hàn Hạ từng tự tin tuyên bố sẽ cùng anh ta tiến vào lĩnh vực thương mại điện tử,hóa ra cô đã giấu sẵn chiêu bài lớn này". Anh ta thật sự cảm thấy một triển vọng chứa đựng tiềm năng vô hạn. Trong lòng anh ta sôi sục, máu nóng cuộn trào.

Lục Chương lại nhìn Mộc Hàn Hạ, đúng lúc cô cũng đưa mắt về bên này. Cô khẽ gật đầu với anh ta,khóe mắt thấp thoáng ý cười.

Trái tim Lục Chương đập thành thịch, cũng không biết là do ý tưởng kinh doanh độc đáo hay là vì bản thân cô.

Mộc Hàn Hạ nói tiếp: "Mô hình kinh doanh của E-show là hợp tác với các thương hiệu lớn, trích phần trăm lợi nhuận tương ứng. Tuy nhiên, trong sáu tháng đầu tiên, E-show sẽ bị lỗ rất nhiều tiền." Mọi người chăm chú lắng nghe. Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Bởi vì toàn bộ lợi nhuận sẽ được trả lại vào tài khoản của khách hàng dưới hình thức tiền mặt. Mức giá mà nhà cung cấp để cho chúng ta vốn là mức giá chung của kinh doanh trực tuyến,nhưng với chiêu hoàn lại tiền cho người tiêu dùng,giá bán của chúng ta sẽ tiến gần đến mức thấp nhất ở trên mạng. Cộng thêm sức cạnh tranh

của kỹ thuật thử đồ độc đáo này, chúng ta có thể nhanh chóng thu hút được nhiều khách hàng của mảng thương mại điện tử - thời trang trung cao cấp, từ đó sẽ chiếm được thị phần lớn nhất."

Trong phòng họp ở tầng trên cùng của trụ sở Phong Thần, những người quản lý cấp cao của tập đoàn, gồm cả Lâm Mạc Thần đều có mặt.

Giám đốc phụ trách dự án thương mại điện tử đứng lên trình bày toàn bộ kế hoạch. Anh ta cất giọng từ tốn: "Bây giờ mọi người tiến vào lĩnh vực thương mại điện tử đều đổ tiền, cạnh tranh về giá cả, thiết lập "sàn" giao dịch. Chúng ta không làm như họ mà làm thương hiệu. Định vị của chúng ta là văn hóa may mặc thời trang. Bất cứ ngành nghề nào phát triển theo chiều sâu cũng sẽ có yêu cầu cao hơn về giá trị thương hiệu, thuộc tính văn hóa và vấn đề cá tính hóa."

Mọi người đều gật đầu. Trên màn hình xuất hiện bốn chữ rất lớn: Cá nhân đặt hàng. "Đây là tên trang web của chúng ta, cũng là mục đích chính của trang thương mại điện tử. Đầu tiên, sức cạnh tranh chủ yếu của trang web nằm ở chỗ tập trung hơn một trăm nhà thiết kế xuất sắc, trong đó có nhà thiết kế đẳng cấp quốc tế là Hoa Kiêu, nhà thiết kế hàng đầu trong nước, nhà thiết kế có kinh nghiệm làm việc từ năm đến tám năm và một số nhà thiết kế trẻ tài năng. Họ đã ký hợp đồng hợp tác độc quyền với Phong Thần, cũng bằng lòng thử sức ở trên "sân chơi" của chúng ta. Những người này đều là nguồn nhân lực quý giá nhất trong lĩnh vực may mặc thời trang. Cũng chỉ Phong Thần mới có đủ thực lực, tài lực, uy tín và tiếng tăm trong lĩnh vực may mặc để có thể chiêu mộ bọn họ. Cũng phải nói thêm, họ không phải là nhân viên, mà là đối tác của chúng ta, bất kể là nhà thiết kế nổi tiếng hay vô danh. Họ sẽ cùng Phong Thần tạo ra một thương hiệu gắn liền với thời đại internet hiện nay."

Phát biểu này khiến mọi người vô cùng phấn chấn. Nhóm nhân viên tham gia dự án thương mại điện tử - may mặc thời trang để lộ vẻ mặt tự hào và mong chờ.

Giám đốc dự án mở PPT, tiếp tục diễn giải: "Tất cả hội viên của các trung tâm thương mại Phong Thần và chủ sở hữu công trình bất động sản của chúng ta đều được miễn phí trở thành hội viên của trang web. Nhóm khách hàng ban đầu này vô cùng to lớn và có chất lượng cao. Sau khi đăng nhập vào trang web, khách hàng sẽ thực hiện một số sự lựa chọn đơn giản về sở thích và nhu cầu của mình. Họ có thể chọn một hoặc nhiều phong cách thời trang, ví dụ phong cách thời trang công sở, phong cách thời thượng, phong cách văn nghệ, giản dị hay cá tính..." Màn hình hiện lên một loạt hình ảnh và ô lựa chọn "Sau khi lựa chọn phong cách, khách hàng sẽ tiến vào các nhãn hàng thời trang tương ứng. Đây cũng là sản phẩm chủ lực của trang Web Cá nhân đặt hàng. Mọi nhà thiết kế căn cứ vào từng phong cách thời trang, đưa ra nhãn hiệu của mình. Tất nhiên, sản phẩm của chúng ta được định vị từ trung cao cấp trở lên. Khách hàng có thể tiến hành lựa chọn sản phẩm theo nhu cầu và sở thích của mình ở đây. Ngoài ra, Phong Thần cũng đồng thời tung ra một số mẫu sản phẩm tiêu biểu tại các trung tâm thương mại và cửa hàng trực thuộc. Như tôi vừa nhắc tới, việc chúng ta làm không chỉ là giá trị thương hiệu, mà còn cả yếu tố văn hóa."

Giám đốc dự án mở một PPT mới, là một số trang web thiết kế, weibo của các nhà thiết kế danh tiếng, trang chủ của các tạp chí thời trang và cơ quan truyền thông lớn. Anh ta nói tiếp: "Trang web Cá nhân đặt hàng đề cao chất lượng sản phẩm và yếu tố cá tính. Ngoài ra, chúng ta cũng sẽ có mục nhà thiết kế giao lưu với khách hàng ở khu bình luận. Đồng thời, chúng ta sẽ tiến hành tuyên truyền trên các tạp chí thời trang, cơ quan truyền thông lớn và weibo của các nhà thiết kế. Có lẽ, một mẫu áo khoác của nhà thiết kế nổi tiếng sẽ tạo thành trào lưu mới trên mạng. Cũng có khả năng một sản phẩm của nhà thiết kế trẻ bị mọi người đưa ra những lời bình phẩm tiêu cực. Tất cả những hành vi này đều nhằm mục đích khiến Cá nhân đặt hàng trở thành nơi mua sắm trực tuyến có ảnh hưởng lớn trong lĩnh vực may mặc và thời trang."

Nghe anh ta phát biểu, mọi người đều mỉm cười, Lâm Mạc Thần cũng gật đầu tán thán. Căn cứ và môi trường kinh doanh hiện tại, anh và các lãnh đạo cấp cao của tập đoàn đã sớm thống nhất, chỉ có đào sâu giá trị, sản phẩm mới có thể hình thành sức mạnh cạnh tranh mạnh mẽ trên thị trường.

"Ngoài ra, trang web của chúng ta còn cung cấp dịch vụ đặt may cao cấp. Khách hàng lựa chọn nhà thiết kế. Nhà thiết kế sẽ tiến hành thiết kế theo yêu cầu của khách hàng và khách hàng sẽ nhận được sản phẩm độc nhất vô nhị. Tuy không mang lại lợi nhuận lớn nhưng dịch vụ này có ưu điểm độc đáo và dễ thu hút sự chú ý của dư luận, cũng là sự thể hiện chất lượng sản phẩm cao nhất của chúng ta. Ngoài ra, chúng ta sẽ sản xuất hàng loạt những sản phẩm được người tiêu dùng hoan nghênh, đồng thời bán trên trang web lẫn hệ thống cửa hàng, mục tiêu là phá kỷ lục lượng tiêu thụ."

Sau khi giám đốc dự án báo cáo xong, Chu Tri Tổ lên tiếng: "Dự án này nhằm vào đối tượng khách hàng trung cao cấp. Phong Thần là công ty đứng đầu ngành nên khi trang web được tung ra, chắc chắn sẽ có sự ảnh hưởng rất lớn. Điều này cũng sẽ tác động đến cổ phiếu của chúng ta ở trên thị trường chứng khoán."

Mấy hôm nay, Mộc Hàn Hạ bận bù đầu bù óc. Kết thúc một cuộc họp, cô tranh thủ ngồi trong văn phòng, nhắm mắt nghỉ ngơi. Bên ngoài chợt có tiếng gõ cửa, Hà Tĩnh đi vào, mang cho cô cốc cafe.

Mộc Hàn Hạ cầm lấy: "Cảm ơn bạn yêu."

Hà Tĩnh nhẹ nhàng bóp vai Mộc Hàn Hạ, nói nhỏ: "Cậu chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng thức đêm nhiều quá."

Mộc Hàn Hạ mỉm cười, thong thả uống một ngụm, Hà Tĩnh nhanh chóng rời khỏi văn phòng, để bạn nghỉ ngơi. Hà Tĩnh vừa quay lại về vị trí trợ lý ngoài cửa, di động bất chợt đổ chuông. Nhìn thấy dãy số trên màn hình, cô

hơi ngậy ra rồi đảo mắt xung quanh, đứng dậy đi tới chỗ kín đáo rồi bắt máy.

"A lô, anh Lâm đấy à?"

Giọng nói điềm tĩnh của Lâm Mạc Thần truyền tới: "Cô ấy đang bận à?"

"Không. A Hạ vừa họp xong, đang nghỉ ngơi."

"Tôi biết rồi. Cảm ơn cô."

"Anh đừng khách sáo."

Sau khi cúp máy, Lâm Mạc Thần nhìn chăm chăm số điện thoại của Mộc Hàn Hạ. Bởi vì chẳng có cách nào khác nên anh mới phải gọi điện hỏi Hà Tĩnh trước. Hai ngày qua, anh gọi mấy cuộc cho cô nhưng cô đều không bắt máy. Anh biết cô bận tối mắt tối mũi như mình nên không muốn làm phiền cô. Tuy nhiên, anh cũng không muốn cách cô quá xa.

Điện thoại nhanh chóng kết nối, thanh âm dịu dàng của Mộc Hàn Hạ truyền tới: "Alo! Jason.!"

Nghe cô gọi cái tên này, anh có chút thất thần. Vài giây sau, anh mỉm cười: "Em đang làm gì vậy?"

Giọng nói trầm ấm của người đàn ông khiến trái tim Mộc Hàn Hạ tan chảy. Cô cất giọng nhỏ nhẹ: "Em đang nghỉ ngơi. Em vừa mới họp xong, cảm thấy hơi mệt. Còn anh thì sao?"

"Anh cũng thế. lát nữa anh sẽ qua đón em."

"Vâng." Cô đáp.

Khi Mộc Hàn Hạ rời khỏi tòa văn phòng, bầu trời đã tối đen. Những tòa cao ốc ở xung quanh đã sáng đèn, đường phố vẫn đông xe cộ đi lại. Bây giờ

là đầu màu hạ, cả thành phố tựa như tràn ngập không khí ẩm áp.

Lâm Mạc Thần đỗ xe ở bên lề đường. Nhìn thấy cô, anh liền hạ cửa kính, chờ cô tiến lại gần.

Mộc Hàn Hạ ngồi vào ghế lái phụ. Cảm thấy thể xác lẫn tinh thần vô cùng mệt mỏi, cô tựa vào thành ghế, nhắm mắt. Nhận ra sự bất thường của cô, Lâm Mạc Thần hỏi: "Em sao thế?"

"Em mệt quá." Ngừng vài giây, cô nói tiếp: "Em có một người bạn thân, quen biết ở Mỹ. Anh ấy không còn sống được bao lâu nữa."

Lâm Mạc Thần chẳng nói chẳng rằng, giơ tay vuốt tóc cô. Động tác hết sức đơn giản nhưng Mộc Hàn Hạ cảm nhận được sự bao dung và vỗ về của anh. Thế là tâm trạng của cô cũng đỡ hơn nhiều. Cô ngoảnh đầu, hỏi: "Mấy hôm nay anh bận gì vậy?"

Lâm Mạc Thần mỉm cười: "Liên quan đến bí mật kinh doanh, anh không thể tiết lộ."

Mộc Hàn Hạ cũng chẳng để tâm, "Em hiểu."

Bởi vì đã muộn nên ăn tối xong, Lâm Mạc Thần liền đưa cô về nhà. Xe ô tô dừng lại dưới khu chung cư, Mộc Hàn Hạ nói: "Em về đây, chúc anh ngủ ngon." Cô nhoài người, đặt một nụ hôn lên má anh."

Lâm Mạc Thần lặng thinh. Mộc Hàn Hạ giơ tay mở cửa nhưng cánh cửa đã bị khóa chặt. Cô ngoảnh đầu về phía người đàn ông, phát hiện anh đang nhìn mình chăm chú. "Em từng nói, em thích ngọn đèn chiếu sáng con đường cho người trở về trong đêm gió tuyết. Anh vẫn luôn ghi nhớ câu này. Anh và em đều là người có tham vọng trong sự nghiệp, không ngừng nỗ lực leo cao. Anh đã gần leo lên đỉnh, nhưng thế thì sao chứ? Trên cõi đời này, đồng tiền kiếm không bao giờ hết, lợi ích không bao giờ đủ, nhưng đường về nhà ngày nào cũng phải đi mà chẳng có em đi cùng thì không có

ý nghĩa gì. Hàn Hạ, đừng bắt anh đợi nữa, theo anh về nhà được không em?"

Mộc Hàn Hạ im lặng. Lâm Mạc Thần liền xoay người ôm cô vào lòng rồi hôn cô say đắm. Bị anh hôn đến mức không thở nổi, cô áp mặt vào ngực anh, thì thầm: "Anh không cần nói nhiều như vậy. Em sẽ đi cùng anh." Lâm Mạc Thần lặng lẽ siết chặt vòng ôm.

Bầu trời đêm trong vắt, vầng trăng tròn vành vạnh tỏa ánh sáng dịu mát khắp không gian. Chiếc Cayenne chậm chậm di chuyển trên đường phố, về phía nhà anh. Mộc Hàn Hạ dỗi mắt ra ngoài cửa sổ, trong lòng có chút ngẩn ngơ. Lâm Mạc Thần cũng nhìn bầu trời đêm, khóe miệng thấp thoáng nụ cười.

Vừa vào nhà, Lâm Mạc Thần liền bật đèn, lấy từ trong tủ ra một đôi dép nữ mới tinh cho Mộc Hàn Hạ. "Em ngồi đi. Anh đi lấy đồ uống." Anh nói.

Mộc Hàn Hạ cũng không câu nệ, ngồi xuống sofa chờ anh. Căn phòng vô cùng yên tĩnh, cô cầm điều khiển bật tivi, tùy ý mở kênh nào đó, giả bộ chăm chú theo dõi nhưng khóe mắt vẫn hướng về phía anh. Lâm Mạc Thần cởi áo comple rồi đi mở tủ lạnh, lấy ra một hộp sữa. Ánh đèn dịu dịu ở phòng ăn chiếu xuống người anh. Vào thời khắc này, trong lòng Mộc Hàn Hạ dâng tràn cảm giác hết sức ấm áp.

Lâm Mạc Thần rót hai cốc sữa, quay đầu hỏi: "Em có cần hâm nóng không?"

Mộc Hàn Hạ cười: "Không cần đâu". Anh liền đi tới đưa cho cô một cốc, ngồi bên cạnh, ôm vai cô. Hai người vừa uống sữa vừa xem tivi. Cốc sữa mới hết một nửa, anh đã đặt xuống bàn rồi cúi người hôn cô.

Không biết là anh vô tình hay hữu ý mà đèn ở phòng khách tối mờ mờ. Mộc Hàn Hạ vô thức nằm xuống sofa, áo bị anh cởi cúc từ bao giờ. Lâm Mạc Thần mê mải hôn lên từng tấc da trần của cô.

Bởi vì lâu không trải qua chuyện nam nữ nên Mộc Hàn Hạ cảm thấy vô cùng kích thích, ngay cả ngón tay cô cũng run rẩy. Trong khi đó, toàn thân Lâm Mạc Thần nóng bừng, đôi mắt anh tối thẫm. Cảm giác anh đã như mũi tên đặt trên dây cung, cô liền đẩy người anh: "Chúng ta tắm rửa sạch sẽ trước đã."

Lâm Mạc Thần vẫn ôm cô: "Ừ, ai tắm trước? Hay là chúng ta tắm chung!" Trước kia hai người chưa từng tắm chung bao giờ. Mộc Hàn Hạ cười: "Thôi xin anh."

Lúc này, Lâm Mạc Thần mới buông người cô, ngồi dậy, một tay đặt xuống chỗ cô vừa nằm. Bộ dạng của anh có một vẻ gợi cảm khó diễn tả thành lời.

Đi vào nhà tắm, Mộc Hàn Hạ mới nhớ ra không có quần áo để thay. Thế là cô vào phòng ngủ của anh, mở thùng để đồ, lấy ra một chiếc váy ngủ. Lâm Mạc Thần vẫn ngồi yên, dõi theo nhất cử nhất động của cô.

Tắm xong, Mộc Hàn Hạ đi ra ngoài. Lâm Mạc Thần nheo mắt nhìn cô. Cô vốn có nước da trắng mịn, cơ thể do vận động thường xuyên nên săn chắc, khỏe mạnh. Cô mặc bộ váy ngủ cotton từ nhiều năm trước, khiến anh bỗng dưng có cảm giác, tất cả vẫn không thay đổi.

Lâm Mạc Thần đứng dậy, đi đến bên Mộc Hàn Hạ. Cô vừa định vào phòng ngủ, anh liền kéo cô lại, hôn cô ngẫu nhiên. Tới khi toàn thân cô mềm nhũn, anh mới cẩn nhẹ lênh vánh tai cô rồi mới đi vào nhà tắm.

Phòng tắm vang lên tiếng nước chảy. Mộc Hàn Hạ vào phòng ngủ chính, nơi này vẫn mang tông màu trầm lạnh như trước. Cô đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn cảnh thành phố về đêm. Khác với vô số buổi đêm một mình ở nước ngoài, vào thời khắc này, cô cảm thấy trong lòng trống trải nhưng cũng rất ấm áp. Sau đó, cô quay về giường nằm, trùm chăn kín người. Nghĩ

tới chuyện sắp xảy ra, trái tim cô tự nhiên đập liên hồi, cổ họng cũng khô rất.

Một lúc sau, Lâm Mạc Thần đi vào phòng. "Hôm nay là do em ngượng nên mới quay lưng về phía anh có đúng không?" Anh hỏi.

Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Lẽ nào hồi trước em thường quay lưng về phía anh hay sao?"

Anh ôm cô từ phía đằng sau: "Đúng thế. Ngày ấy em toàn để anh nhìn bóng lưng của em thôi."

Mộc Hàn Hạ lập tức quay người về phía anh. Cả hai đều nằm trong chăn, cách nhau rất gần. Cô ngẩng đầu, hôn lên môi anh. Lâm Mạc Thần trượt tay vào trong áo ngủ của cô, từ bị động hóa thành chủ động, đè lên người cô rồi bắt đầu vừa hôn vừa vuốt ve.

Mộc Hàn Hạ có chút ý loạn tình mê, cảm nhận được anh đang để lại dấu vết của riêng mình trên từng tấc da của cô. Cô cũng nghe thấy tiếng thở gấp của Lâm Mạc Thần. Anh hôn cô đến phát đau, hai tay cũng siết chặt tay cô. Cô có thể cảm nhận được sự xúc động và cấp thiết của anh. Không ngờ có một ngày, từ "cấp thiết" lại vụn vào một người trầm tĩnh và lão luyện như anh.

Ký ức đã được chôn vùi ở sâu thẳm trong tâm trí cô bỗng nhiên thức tỉnh. Hồi đó, những lúc hai người thân mật, anh đều nắm quyền chủ đạo ở trên giường.

Nhiều khi, anh khá là mưu mô, cũng rất lắm trò. Anh thường quan sát cô, "giày vò" cô. Trong hai người, cô luôn là người vứt bỏ mũ giáp, đầu hàng trước tiên, thậm chí còn bị anh khuấy động đến phải mức van xin anh. Chứng kiến khí thế của Lâm Mạc Thần bây giờ, cô thấy anh chẳng có gì thay đổi so với mấy năm trước.

"Này...Anh đừng..." Mộc Hàn Hạ lên tiếng.

"Đừng gì cơ?"

"Đừng quá...Ngày mai em còn phải đi làm đấy." Cô có chút ngượng ngùng.

Lâm Mạc Thần cúi đầu nhìn cô: "Em còn nghĩ đến chuyện đi làm sao?" Mộc Hàn Hạ khóc dở mếu dở, đẩy người anh. Cô cất giọng gần như nũng nịu: "Thế thì em xin rút lui. Em về đây."

Lâm Mạc Thần trực tiếp đè cô xuống, hôn cảng dữ dội. Sau nhiều năm, khi lại tiến vào trong cô, anh cảm thấy nơi đó khít chặt, hơi khô rát, trái ngược với thân thể mềm mại như tấm lụa của cô. Điều này khiến anh càng thương xót trong lòng. Anh vừa vuốt ve nơi nhạy cảm, vừa chậm chậm tiến vào.

Mộc Hàn Hạ vùi mặt vào ngực anh, khẽ rên một tiếng. Vào thời khắc anh nhấn người, nơi sâu thẳm trong thân thể cô đột nhiên có cảm giác tựa như hồ nước lay động đến linh hồn cũng rung rinh.

Cô thật sự muốn gạt bỏ tất cả ra khỏi đầu óc, mọi việc từ sự nghiệp tươi sáng đến kế hoạch kinh doanh mà cô hao tâm tốn sức chuẩn bị đều không còn quan trọng nữa. Tâm trí của cô bây giờ chỉ có mình anh, vòng tay ấm áp và đôi mắt tối thẳm của anh. Cô chỉ muốn ôm anh, ôm người đàn ông mà cô yêu thương, người mà cô đã từng lạc mất trong cuộc đời. Cô muốn sống với anh đến đầu bạc răng long biết bao.

Anh xấu xa như vậy, anh đối xử tốt với cô như vậy. Anh đã chứng kiến mọi sự non nớt của cô, đã từng bước kéo cô khỏi bùn lầy, đưa cô vào đế quốc thương mại của anh. Anh đã từng chi phối sinh mạng của cô, vậy mà bây giờ anh lại rũ bỏ mọi sự kiêu ngạo, chỉ đợi cô quay đầu.

"Anh yêu em." Vào thời khắc hai người cùng nhau tới miền cực lạc, Lâm Mạc Thần thì thầm bên tai cô câu này. Cô vuốt ve tấm lưng đầy mồ hôi của anh. Nước mắt bất giác dâng tràn khóe mi Mộc Hàn Hạ. Lâm Mạc Thần lại cúi xuống, hôn lên đôi mắt đắm lệ của cô.

Mãi tới nửa đêm, Lâm Mạc Thần mới chịu buông tha Mộc Hàn Hạ. Anh ôm cả người cô vào lòng, để cô gối đầu lên cánh tay mình, còn tay kia vòng qua thắt lưng cô.

Thậm chí, anh còn gác chân mình lên chân cô. Trước kia, anh không bao giờ làm vậy. Mộc Hàn Hạ đã tiêu hao hết sức lực nên chỉ có thể hạ giọng kháng khi. "Anh nằm thẳng ra đi. Ngủ kiểu này không dễ chịu chút nào."

"Anh thấy rất dễ chịu. Em từ từ làm quen là được rồi." Lâm Mạc Thần thản nhiên đáp.

Mộc Hàn Hạ hết cách, đành để mặc anh. Tuy nói là đi ngủ nhưng anh vẫn tiếp tục hôn lên chỗ này chỗ kia trên cơ thể của cô. Mộc Hàn Hạ thật sự kiệt sức, bên dưới hơi đau, bởi vì một số hành động của anh hồi nãy nên đôi chân vô cùng nhức mỏi. Cô thò tay xuống nắn bóp, Lâm Mạc Thần liền hỏi: "Em sao thế?"

"Chân em hơi mỏi, không sao đâu."

Vài giây sau, anh đặt tay lên đùi cô, nhẹ nhàng xoa bóp. Không biết có phải anh cố tình hay không mà cơ thể Mộc Hàn Hạ lại xuất hiện cảm giác lạ thường.

"Thôi anh đừng bóp nữa. "Cô đẩy tay anh.

Lâm Mạc Thần cười khẽ một tiếng, liền thu tay về. Nằm một lúc, Mộc Hàn Hạ từ từ chìm vào giấc ngủ. Nhưng trong lúc cô mơ mơ màng màng, anh lại hôn lên tóc, lên mặt rồi tới đôi môi cô. Mộc Hàn Hạ miễn cưỡng mở mắt: "Anh lại làm gì thế?"

Bây giờ đã là bốn giờ sáng, ngoài trời vẫn tối đen, chỉ có ngọn đèn đầu giường tỏa ra ánh sáng ấm áp. Mộc Hàn Hạ không hoàn toàn tỉnh táo nên thanh âm trầm khàn của anh tựa như từ một nơi rất xa vọng tới. Anh nói: "Summer! Anh thật sự muốn giấu em đi, chỉ thuộc về mình anh mà thôi."

Nghe câu này, trái tim Mộc Hàn Hạ đập nhanh một nhịp, cơn buồn ngủ lập tức tan biến. Cô nhướn mày nhìn anh: "Trong cuộc đời này, dù chúng ta có ở bên nhau hay không, em chỉ thuộc về một mình anh. "Lâm Mạc Thần ôm cô càng chặt hơn.

Chẳng bao lâu sau, ánh ban mai lọt khe cửa sổ. Hai người đều ngủ rất say. Mộc Hàn Hạ hơi co người, vùi mặt xuống gối, còn Lâm Mạc Thần ôm cô từ đằng sau, đan vào tay cô. Họ giống hai đường cong trùng khớp với nhau.

Mãi đến gần buổi trưa, Lâm Mạc Thần mới tỉnh giấc. Anh mở mắt, phát hiện Mộc Hàn Hạ vẫn ngủ say, hơi thở đều đều. Anh mỉm cười, vẫn giữ nguyên tư thế, chỉ giơ tay lấy di động. Vừa mở máy, anh liền nhìn thấy năm cuộc gọi nhờ, đều là số của công ty.

Vốn là người có trực giác nhạy bén, Lâm Mạc Thần lập tức kiểm tra thị trường chứng khoán. Xem xong, anh đã đại khái nắm được tình hình. Sau đó, anh nhẹ nhàng rút cánh tay đang đỡ Mộc Hàn Hạ gối dưới đầu ra, xuống giường mặc quần áo rồi đi sang thư phòng gọi điện thoại.

Chu Tri Tố nhanh chóng bắt máy. Anh ta báo cáo ngắn gọn: "Chủ tịch Lâm, trong buổi sáng hôm nay, thị trường chứng khoán đã giảm bảy điểm. Cổ phiếu của chúng ta đã "sập sàn"."

Lâm Mạc Thần vén rèm cửa sổ, nhìn xuống đường phố tấp nập. "Hôm nay chúng ta Tốn thất bao nhiêu?" Anh hỏi.

"Khoảng một tỷ." Chu Tri Tố đáp.

"Tôi sẽ đến ngay."

Khi Mộc Hàn Hạ mở mắt, Lâm Mạc Thần đã mặc comple chỉnh tề. "Anh phải ra ngoài đấy à? Máy giờ rồi?"

Lâm Mạc Thần cúi xuống hôn trán cô: "Em cứ ngủ thêm một lúc nữa đi. Anh phải đến công ty bây giờ."

Mộc Hàn Hạ biết, nếu chẳng phải việc khẩn cấp, người của Phong Thần sẽ không làm phiền đến Chủ tịch Hội đồng quản trị. Cô nhìn anh đăm đăm: "Không có chuyện gì đấy chứ?"

"Không đâu. "Anh lắc đầu: "Chuyện chẳng quan trọng bằng đêm qua."

Mộc Hàn Hạ mỉm cười. Cô thật sự làm biếng, lúc này chẳng muốn đi làm chút nào. Thế là cô lại trùm chăn, dõi theo Lâm Mạc Thần.

Anh vừa thắt cà vạt vừa đi ra ngoài. Sau khi thay giày da, anh đột nhiên quay về phòng ngủ, nhắc cầm Mộc Hàn Hạ rồi hôn cô nồng nàn. Mộc Hàn Hạ rên khẽ một tiếng, rụt đầu vào trong chăn. Lúc này, khóe mắt của Lâm Mạc Thần mới hiện lên ý cười. Anh nhẹ nhàng quay người rời đi.

Lúc đến công ty, Mộc Hàn Hạ nghe thấy các nhân viên bàn tán về tình hình thị trường chứng khoán sụt giảm mạnh trong ngày hôm nay. Phản ứng đầu tiên của cô là nghĩ tới Lâm Mạc Thần. Có điều, cô không hiểu về lĩnh vực đầu tư, trước đó tuy nghe lời người bạn mua một số cổ phiếu blue chip nhưng cô chẳng bao giờ để ý.

Trong suy nghĩ của cô, thị trường cổ phiếu lên xuống là điều hết sức bình thường. Cô cho rằng, việc cổ phiếu sụt giảm không thể động đến nền móng của Phong Thần, thế nên chẳng để trong lòng.

Thực ra ngày hôm đó, rất nhiều người dân Trung Quốc cũng chưa ý thức được tính nghiêm trọng của đợt khủng hoảng thị trường chứng khoán lần

này.

Mộc Hàn Hạ ngồi trong văn phòng một lúc, Lục Chương đi vào, cất cao giọng: "Buổi sáng chị đi đâu mà tắt di động thế? Chị chẳng nói với tôi một tiếng, mất công tôi tưởng chị bị bắt cóc. Bây giờ chị làm việc cũng không cần báo cáo với tôi à? Chị tưởng mình là tôi hay sao?"

Mộc Hàn Hạ cảm thấy đáng về "bà quản gia" lăm điều của anh ta có chút đáng yêu, nhưng cô không đổi sắc mặt: "Buổi sáng tôi có chút việc gấp nên không kịp báo với cậu. Tôi xin lỗi."

Lục Chương "hừ" một tiếng nhưng lập tức thay đổi thái độ, kéo ghế ngồi xuống: "Mấy nhà cung cấp mà chị giao cho tôi, tôi đã đàm phán xong rồi. Việc nhập dữ liệu của các nhãn hiệu mất khoảng một tuần, công việc chuẩn bị mất một tuần nữa. Nhanh nhất hai tuần sau, E-show có thể lên sàn."

Nhìn gương mặt bơ phờ và đôi mắt thâm quầng của anh ta, Mộc Hàn Hạ biết mấy ngày nay, anh ta làm việc quên ăn quên ngủ. So với vị công tử chơi bời trước kia, Lục Chương cũng coi như đã "lột xác". Cô cất giọng cảm kích: "Cám ơn, cậu đã vất vả nhiều rồi."

"Chị cảm ơn tôi làm gì chứ?" Lục Chương cười: "Bây giờ chị đang làm thuê cho tôi cơ mà. Hơn nữa trong dự án này, Phương Nghi cũng chiếm cổ phần lớn nhất. Có điều..." Anh ta đột ngột chuyển đề tài: "Chị vẫn chưa tiết lộ, tại sao chị lại vội vàng, có thể bất chấp tất cả để thực hiện dự án này? Vì lí do gì vậy?" Ánh mắt anh ta rất nghiêm túc, tựa như không cho phép cô trả lời lấy lệ.

"Đợi khi nào trang web được tung ra, tôi sẽ dẫn cậu đi gặp anh ấy." Mộc Hàn Hạ đáp. Lục Chương ngẩn người, không biết nói gì hơn.

Sau khi Lục Chương rời khỏi văn phòng, Mộc Hàn Hạ tiếp tục xử lý công việc. Sáng nay được ngủ một giấc ngon lành nên dù bây giờ cơ thể vẫn còn nhức mỏi nhưng tinh thần của cô hết sức sảng khoái. Để trang web

có thể nhanh chóng hoạt động cô quyết định những ngày tới sẽ ăn ngủ luôn ở công ty.

Nghĩ đến Lâm Mạc Thần sẽ nói bóng gió này nọ rồi tiếp tục nhần nhịn, thậm chí có thể âm thầm giở trò để cô dành thời gian ở bên anh, Mộc Hàn Hạ không nhịn được khẽ cười. Nhưng chắc anh cũng sẽ bận rộn, buổi trưa anh đi vội thế cơ mà.

Cả buổi chiều, Mộc Hàn Hạ có cảm giác, hình như bản thân đã bỏ qua một điều gì đó hết sức quan trọng liên quan đến Lâm Mạc Thần. Bởi vì bận việc này việc kia nên cô nhất thời không nghĩ ra. Mãi tới tầm chạng vạng, khi tiếp người đại diện của một nhãn hiệu thời trang tên tuổi cô mới chợt bừng tỉnh.

Dự án E-show tiến triển đến giai đoạn này, Lâm Mạc Thần có khả năng đã biết bí mật của cô. Không, với mạng lưới quan hệ rộng rãi và sức ảnh hưởng của Phong Thần, chắc chắn anh đã nhận được thông tin.

Các nhãn hiệu thời trang mà bên cô làm việc đồng thời cũng là nhà cung cấp cho các trung tâm thương mại của Phong Thần.

Trước đó là giai đoạn chuẩn bị trong nội bộ Phương Nghi nên còn có thể giữ bí mật. Tuy những nhà cung cấp này đã ký thỏa thuận bảo mật nhưng khó bảo đảm trong số bọn họ có người thân thiết với Phong Thần nên tiết lộ tin tức.

Hơn nữa, Tôn Chí còn là "cáo già" rất có sở trường và thủ đoạn trong các mối quan hệ. Cô khẽ nhíu mày, trầm tư trong giây lát rồi nhắn tin cho Lâm Mạc Thần: Lát nữa anh có rảnh không? Em có chuyện muốn nói với anh.

Giống đa phần các công ty đầu tư khác, Phong Thần giúp khách hàng quản lý cả chục tỷ nhân dân tệ thông qua thị trường chứng khoán.

Bản thân Phong Thần cũng đầu tư vài tỷ vào đó. Bởi vì đợt trước Lâm Mạc Thần đã nhất trí chính sách "đầu tư vững chắc" nên ngày hôm nay, sự tổn thất của Phong Thần thấp hơn nhiều so với dự tính.

Tuy nhiên, việc tất cả các cổ phiếu đột ngột rơi xuống giá sàn khiến Phong Thần khó tránh khỏi tai họa.

Cả buổi chiều, Lâm Mạc Thần và các lãnh đạo cấp cao của tập đoàn đều tập trung ở phòng hội nghị theo dõi sát động thái thị trường.

Cũng giống những lần phải đối diện với phong ba bão táp trước kia, mọi người chia thành hai phe, đưa ra hai qua điểm khác nhau về hành động tiếp theo. Phe bảo thủ đề nghị Phong Thần tiếp tục rút vốn khỏi thị trường dù phải gánh chịu tổn thất, đợi qua thời kỳ này rồi đầu tư tiếp. Đây cũng là khái niệm "xé thịt" mà giới chứng khoán thường nhắc tới.

Còn phải cấp tiến cho rằng, dù thị trường sụt giảm nhưng vẫn có cơ hội, Phong Thần không nên "xé thịt" ngay mà nên cứu vãn một phần tổn thất, cứ quan sát tình hình rồi tính sau.

Hai bên tranh luận gay gắt. Cuối cùng, Lâm Mạc Thần tán thành quan điểm "xé thịt". Anh lên tiếng: "Chắc các vị cũng từng nghe qua câu nói "Hãy sợ hãi khi người khác tham lam, hãy tham lam khi người khác sợ hãi" của nhà đầu tư người Mỹ Warren Buffett. Nhắc đến tham lam....tôi nghĩ chẳng ai trong số mọi người có "khâu vị" lớn như tôi. Nhưng căn cứ vào tình hình thị trường chứng khoán đại lục ở thời điểm này, tôi thấy rất không khả quan. Các vị còn muốn kiên trì, chỉ e thiệt hại sẽ càng nặng hơn mà thôi. Bây giờ tổn thất một tỷ hay hai tỷ cũng được, hãy "xé" ngay cho tôi."

Vào thời khắc đó, những người có mặt đều không hay biết, nhờ quyết định của Lâm Mạc Thần, nguồn đầu tư chủ lực của Phong Thần đã giảm thiểu tổn thất, bởi vì những ngày sau đó, thị trường tiếp tục lao dốc không phanh.

Cũng do quy mô của Phong Thần lớn hơn những công ty vừa và nhỏ khác, muốn rút hết vốn khỏi thị trường cần có thời gian mới phải chịu một mức tổn thất nhất định, khiến nghiệp vụ đầu tư của tập đoàn trong năm nay bị thâm hụt.

Tôn Chí không dính dáng đến lĩnh vực đầu tư nên trong lúc mọi người thảo luận, anh ta lặng lẽ ngồi uống trà.

Lâm Mạc Thần đột nhiên quay sang anh ta: "Giám đốc Tôn, năm nay nghiệp vụ đầu tư không kiếm được tiền nên anh phải làm tốt mảng thương mại điện tử đấy nhé. Tập đoàn sẽ dốc toàn lực ủng hộ lĩnh vực mới này. Anh hãy "gặp thần giết thần, gặp phật giết phật", tạo ra mức tăng trưởng lợi nhuận mới cho tập đoàn."

Ngữ khí của anh rất bình tĩnh nhưng những người có mặt đều hiểu trọng lượng trong đó.

Tôn Chí lập tức cam đoan: "Được thôi. Xin Chủ tịch cứ yên tâm, tôi đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

Mọi người đều cười, khóe miệng Lâm Mạc Thần cũng thấp thoáng nụ cười nhàn nhạt.

Tôn Chí tinh ý nhận ra, hôm nay rõ ràng bị tổn thất khá nhiều tiền nhưng Lâm Mạc Thần ngược lại có chút đắc ý và phấn khởi. Chẳng cần nói cũng biết, chắc chắn có liên quan đến Mộc Hàn Hạ.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Lâm Mạc Thần quay về văn phòng. Tôn Chí gõ cửa đi vào, vẻ mặt như có điều muốn nói.

"Chuyện gì vậy?" Lâm Mạc Thần hỏi. "Tôi vừa nhận được tin, có một đối thủ cạnh tranh tương đối mạnh sẽ tiến vào lĩnh vực thương mại điện tử trong thời gian này, hơn nữa, cũng làm về ngành thời trang trung cao cấp."

Tuy định vị của trang mua sắm trực tuyến không giống chúng ta nhưng chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến thị phần của chúng ta."

Lâm Mạc Thần cười cà vạt, ném xuống bàn mới nhướn mày hỏi: "Công ty nào?"

"Phương Nghi. Người đứng đầu dự án là Mộc Hàn Hạ."

Lâm Mạc Thần trầm mặc. Tôn Chí cảm thấy chuyện này rất tệ. Phong Thần vừa bị mất một khoản tiền không nhỏ ở thị trường chứng khoán, trong khi trang mua sắm trực tuyến Cá nhân đặt hàng được chuẩn bị hơn một năm, là công sức của bao nhiêu con người. Với vị thế và sự đầu tư của Phong Thần, một khi đã làm thì kiểu gì cũng "đại sát tứ phương", chiếm vị trí đầu bảng.

Vậy mà đúng lúc này, Mộc Hàn Hạ lại nhảy vào. Chẳng phải hai người đã nổi lại quan hệ tình cảm hay sao? Lẽ nào trước đó Mộc Hàn Hạ không hề tiết lộ với Lâm Mạc Thần? Đây là vấn đề đáng để suy nghĩ.

Từ trước đến nay, bất kể bản thân Lâm Mạc Thần hay Phong Thần luôn dùng thủ đoạn tàn nhẫn trên thương trường. Một khi dự án lớn và quan trọng gặp phải "hòn đá ngáng đường", không bao giờ có chuyện Phong Thần đợi đối thủ tung ra sản phẩm rồi hai bên cạnh tranh mà "giết" ngay từ trong trứng nước, không cho người khác cơ hội cướp miếng bánh.

Ở giai đoạn này, với thực lực hùng hậu của Phong Thần. "tiêu diệt" Mộc Hàn Hạ và Phương Nghi cũng chẳng phải là chuyện khó khăn.

Ví dụ, gây sức ép thông qua các ban ngành, gây sức ép với nhà cung cấp, thậm chí cùng thủ đoạn hợp pháp hoặc bên rìa pháp luật để phá hoại kế hoạch của họ...Tôn Chí đoán, nếu đối thủ là người khác, chắc chắn Lâm Mạc Thần sẽ để anh ta hành động ngay. Nhưng bây giờ người đó là Mộc Hàn Hạ, không biết anh sẽ giải quyết thế nào? Dù sao đây cũng không đơn giản là một trung tâm thương mại, Chủ tịch Hội đồng quản trị muốn

nhường là có thể nhường. Thương mại điện tử là sự việc trọng đại, liên quan đến sự phát triển của Phong Thần trong tương lai.

Tôn Chí cất giọng hiếu kỳ: "Chủ tịch, tiếp theo chúng ta nên làm gì?"

Lâm Mạc Thần nhường mày nhìn anh ta, ánh mắt thâm trầm khó đoán. Một lúc sau, anh nở nụ cười trầm tĩnh: "Tôn Chí, làm sao tôi có thể ra tay cơ chứ?"

Mộc Hàn Hạ đợi ở bãi đỗ xe dưới tầng hầm của trụ sở Phong Thần một lúc mới trông thấy Lâm Mạc Thần từ thang máy chuyên dụng đi ra ngoài. Gương mặt anh toát ra một vẻ lạnh nhạt và xa cách.

Nhưng khi nhìn thấy cô, khóe mắt anh liền xuất hiện ý cười. Anh đi tới, dang tay ôm cô vào lòng, bất kể xung quanh có người hay không.

Mộc Hàn Hạ có chút ngỡ ngàng, đẩy anh ra: "Chúng ta đi chỗ khác, em có chuyện muốn nói với anh."

"Lên văn phòng anh nhé!" Từ trong tiềm thức, Mộc Hàn Hạ không muốn công khai quan hệ của hai người vào thời điểm nước sôi lửa bỏng này. Cô lắc đầu: "Lên đó không tiện lắm, chúng ta đổi chỗ khác đi."

Bởi vì lát nữa Mộc Hàn Hạ còn phải quay về công ty nên cuối cùng, hai người quyết định ngồi trong ô tô của Lâm Mạc Thần nói chuyện.

Xe của quản lý cấp cao đỗ ở khu vực riêng, không có người qua lại, họ lại ngồi ở ghế sau nên tuyệt đối kín đáo. Lâm Mạc Thần nắm tay cô, mỉm cười: "Có chuyện gì mà em tìm anh gấp thế?"

Mộc Hàn Hạ ngoảnh đầu nhìn anh, bình thản mở miệng: "Có một chuyện em chưa kể với anh. Em và Phương Nghi sắp nhảy vào lĩnh vực thương mại điện tử, chuyên về sản phẩm may mặc thời trang. Nếu bọn em làm tốt,

thế nào cũng ảnh hưởng đến doanh thu của các trung tâm thương mại và cửa hàng của Phong Thần."

"Tại sao em không sớm nói cho anh biết?" Lâm Mạc Thần hỏi.

Mộc Hàn Hạ cup mi: "Vấn đề này liên quan đến lợi ích của một người bạn, chính là người đang bị bệnh nặng mà hôm nọ em kể với anh đó."

Trầm lặng trong giây lát, cô đột nhiên bình tĩnh, câu hỏi vừa rồi của Lâm Mạc Thần có nghĩa là... "Có gì không ổn hay sao?" Cô nhú mày nhìn anh.

Lâm Mạc Thần im lặng. Trong không gian chật hẹp, mùi hương đàn ông của anh phảng phất bao trùm quanh người cô, còn đôi mắt anh thâm trầm không một chút sóng gợn.

Trống ngực Mộc Hàn Hạ bỗng dưng đập mạnh. Bởi vì ánh mắt thoáng qua tia hốt hoảng của cô, Lâm Mạc Thần cảm thấy phiền muộn trong lòng. Cô là người phụ nữ do một tay anh đào tạo nên dù đi xa bao nhiêu năm, tác phong hành sự vẫn giống anh, không chịu tiết lộ một chút thông tin về kế hoạch của mình, cứ thế nhảy vào lĩnh vực của anh. Trong khi đó, dự án của Phong Thần rất lớn, tập trung công sức của biết bao con người. Nó như tàu sân bay khổng lồ, đối mặt với sự tấn công của đội tàu cao tốc của cô.

Nếu cô sớm nói với anh, tất nhiên anh không nhượng bộ, nhưng anh sẽ giúp cô nghĩ cách, để tránh "mũi nhọn" của Phong Thần. Bây giờ thì...
"Anh đang nghĩ gì thế?"

Mộc Hàn Hạ đột nhiên hỏi. Lâm Mạc Thần khẽ nhếch miệng. Không biết từ lúc nào, trong mối quan hệ của hai người, cô đã bắt đầu chiếm quyền chủ động phát ngôn rồi.

Mộc Hàn Hạ không ngờ, trong khi tâm trạng của cô rối như tơ vò, Lâm Mạc Thần lại ôm cô đặt lên đùi mình. Hai má nóng ran, cô nói nhỏ: "Anh làm gì vậy? Chúng ta đang ở bãi đỗ xe đây."

"Không sao." Lâm Mạc Thần đáp. Anh không thích nhìn thấy vẻ mặt không xác định của cô. Cứ phải ôm cô vào lòng, anh mới thấy yên tâm. "Summer! Nếu chúng ta gặp nhau ở chốn thương trường, em sẽ làm thế nào?" Anh hỏi.

Mộc Hàn Hạ cúi xuống, nhìn vào mắt anh: "VẬY...xin anh hãy chỉ giáo!"

Lâm Mạc Thần phì cười, giữ chặt gáy cô rồi hôn cuồng nhiệt. Mộc Hàn Hạ túm vạt áo trước ngực anh, thì thầm: "Anh sẽ làm thế nào?"

"Tự do cạnh tranh, dựa vào bản lĩnh của mình. Anh sẽ không để bất cứ người nào ức hiếp em, nhưng anh cũng sẽ không nường tay." Nói xong, anh lại cắn môi cô.

Mộc Hàn Hạ có chút thất thần nhưng cô nhanh chóng nhắm mắt, gạt bỏ mọi ý nghĩ, hoàn toàn nhập tâm vào nụ hôn. Tiếp theo, cô cũng cắn môi anh một cái.

Lâm Mạc Thần đương nhiên thích hành động này của cô, càng siết chặt vòng tay. Có lẽ bất kể là quá khứ hay hiện tại, hai người chẳng có nhiều thời gian thân mật bên nhau, nếu có cũng ở trong phòng ốc kín đáo nên vào thời khắc này, cả hai đều cảm thấy một sự kích thích lạ thường.

Vốn là một người đàn ông lịch sự nên Lâm Mạc Thần không có ý định làm chuyện đó với Mộc Hàn Hạ tại bãi đỗ xe. Khuấy động cô là do bản năng của anh thôi thúc.

Hơn nữa, đối với anh, cuộc ái ân đêm qua chỉ là "uống rượu độc để giải khát" mà thôi. Vì thế, anh cởi cúc áo sơ mi của Mộc Hàn Hạ, vùi mặt vào làn da láng mịn, bàn tay cũng không ngừng vuốt ve lưng cô.

Trong đầu Mộc Hàn Hạ đột nhiên bật ra cách xưng hô của Lục Chương, đồng thời một ý nghĩ vụt qua: Anh già mà "lên cơn" thì đúng là chẳng thể ngăn cản...Cô cũng không rõ cảm giác của mình lúc này. Có lẽ nhận ra cả

hai đều vướng bận quá nhiều điều nên cô cũng hết sức quyến luyến sự đung chạm thân mật của anh. Hai cánh tay của cô tự động ôm lấy đầu anh, nhịp tim tăng tốc.

Sau khi được nếm mùi "xuân sắc", Lâm Mạc Thần vô cùng thỏa mãn, lại ngẩng đầu hôn lên môi cô. Anh hàm hồ nói: "Khi nào bước vào cuộc chiến, anh nhất định sẽ khiến em tâm phục khẩu phục, tự động nộp vũ khí đầu hàng, giống như tối qua."

Trong hai tuần tiếp theo, Trương Tử lại trải qua một lần cấp cứu, bệnh tình miễn cưỡng ổn định. Mộc Hàn Hạ đóng đô ở công ty, làm việc cả ngày lẫn đêm, không biết mệt mỏi.

Còn dưới sự chỉ đạo của Lâm Mạc Thần, Phong Thần đã gần như rút toàn bộ nguồn vốn đầu tư khỏi thị trường chứng khoán với tốc độ nhanh nhất. Tuy cũng bị tổn thất nhưng Phong Thần đã bảo vệ được nguồn vốn chủ lực, trở thành đối tượng được người trong ngành hết sức ngưỡng mộ và than phục.

Trang mua sắm trực tuyến Cá nhân đặt hàng cũng bước vào giai đoạn chuẩn bị cuối cùng. Trong khoảng thời gian đó, Mộc Hàn Hạ qua đêm ở nhà Lâm Mạc Thần ba lần.

Chắc bởi vì hai người đều có tính cố chấp nên việc làm tình vào buổi đêm càng kịch liệt hơn cuộc đối đầu trên thương trường lúc ban ngày. Họ ngày càng quen thuộc thân thể của đối phương, cũng ngày càng khao khát sự ăn ý ở trên giường.

Hai tuần sau, trang web mua sắm sản phẩm may mặc thời trang trực tuyến Y Trù E-show của tập đoàn Phương Nghi, có sự góp vốn của Mộc Hàn Hạ và Trương Tử chính thức lên sàn.

Doanh thu ngày đầu tiên đạt 3 triệu, ngày thứ hai đột phá mốc 5 triệu, ngày thứ ba đạt mức 15 triệu nhân dân tệ.

Một tuần sau, tổng doanh thu của trang web lên đến 100 triệu nhân dân tệ, thu hút ba trăm nghìn thành viên. E-show trở thành trang web mua sắm trực tuyến mới nóng hổi nhất, được người trong ngành đánh giá cao. Giới truyền thông nhận xét về E-show như sau: "Trang web đột nhiên xuất hiện, giống như một thanh gươm sắc nhọn cắm vào mảng thương mại điện tử thời trang, nhanh chóng chiếm lấy thị phần."

Một tuần sau đó, tập đoàn Phong Thần tổ chức cuộc họp báo tuyên bố tiến vào lĩnh vực thương mại điện tử với trang mua sắm trực tuyến Cá nhân đặt hàng, do ảnh hưởng của E-show nên mức độ chú ý không đạt hiệu quả "gây bão" như dự kiến.

Khi Mộc Hàn Hạ mở mắt, trời đã sáng. Tia nắng lọt qua khe hở của rèm cửa sổ, chiếu vào phòng. Lâm Mạc Thần vẫn đang ngủ say, tay ôm chặt lưng cô. Vào thời khắc này, gương mặt cương nghị của anh đặc biệt yên lành, khóe miệng còn hơi nhếch lên.

Mộc Hàn Hạ vuốt ve sống mũi thẳng của người đàn ông. Cho dù bao nhiêu lần thức dậy ở bên cạnh anh đi chăng nữa, cô vẫn có cảm giác không chân thực. Mỗi khi ngắm nhìn anh như thế này, cô vẫn luôn cảm thấy một sự ngọt ngào và rung động len lỏi vào trái tim; vẫn cảm thấy một sự mê đắm khó dứt, dù biết rõ bản thân không thể nhìn thấu và nắm giữ được người đàn ông như anh.

Ngón tay cô nhẹ nhàng chạm vào chân mày, gò má, xuống đến cổ anh. Lâm Mạc Thần ngủ rất say nên không hề phát giác. Xem ra, anh vẫn giống chàng trai ham ngủ năm nào. Nghĩ đến đây, Mộc Hàn Hạ bất giác mỉm cười

. Cô không quấy rầy anh nữa, nhưng cũng chẳng xuống giường mà cầm lấy di động, kiểm tra hộp thư, xem tin tức, đọc bình luận của bạn bè...

Cô nằm cạnh anh, trải qua khoảng thời gian ngắn ngủi vào buổi sáng sớm trong không khí an lành. Một lúc sau, chuông đồng hồ báo thức reo

vang.

Lâm Mạc Thần khẽ chau mày nhưng vẫn không mở mắt, chỉ cất giọng khàn khàn: "Tắt đi em."

Mộc Hàn Hạ tắt chuông đồng hồ rồi đẩy người anh: "Đến giờ dậy đi làm rồi."

Anh liền ôm cô, kéo vào ngực mình.

Mộc Hàn Hạ cười: "Anh là trẻ con hay sao?"

Lâm Mạc Thần cúi xuống, hôn lên cổ cô rồi từ từ di chuyển xuống dưới, bàn tay cũng không nhàn rỗi. "Giày vò" Mộc Hàn Hạ một lúc, anh mới tha cho cô nhưng vẫn không buông tay.

Hai người nằm bất động trên giường. Toàn thân mềm nhũn nên Mộc Hàn Hạ nhất thời chẳng muốn thức dậy. Có lẽ bản tình của con người là khao khát tình cảm dịu dàng. Cô và anh dường như ngày càng lưu luyến và ham muốn đối phương, tựa hồ bị trúng độc.

Cô tin anh cũng có cảm nhận tương tự và dung túng tâm tình đó. "Em vừa đọc được tin, gần đây thị trường chứng khoán sụt giảm rất thê thảm." Mộc Hàn Hạ lên tiếng: "Phong Thần có bị ảnh hưởng không anh?"

"Làm sao anh có thể để Phong Thần xảy ra chuyện cơ chứ?" Lâm Mạc Thần đáp: "Em yên tâm đi. Bọn anh rút nhanh nên tổn thất không lớn lắm."

"Thế thì tốt." Mộc Hàn Hạ thở phào nhẹ nhõm. Trầm ngâm một lát, cô lại hỏi: "Nếu tham gia thị trường chứng khoán vào thời điểm này thì có phải là ngốc nghếch, kiểu gì cũng bị lỗ chổng vó không anh?"

Lâm Mạc Thần nhìn cô chăm chú, đôi mắt sâu thẳm như muốn nhìn thấu tâm tư của cô: "Đúng là vô cùng ngốc, điều này chẳng khác nào một đứa trẻ

trói gà không chặt tự mình đi vào lò mổ. Nếu muốn đầu tư, em cứ đưa tiền cho anh, để anh lo liệu còn hơn. Có một ông xã như anh thì còn chần chờ gì mà em không tận dụng?"

"Không cần đâu. Em chỉ tiện miệng hỏi thôi."

Lâm Mạc Thần lại nói: "Anh cũng bằng lòng giao toàn bộ tài sản của mình cho em. Em có thể tùy ý sử dụng."

Mộc Hàn Hạ vội lên tiếng: "Ôi, không cần đâu." Nói xong, cô không nhìn được cười. Sở dĩ Mộc Hàn Hạ hỏi Lâm Mạc Thần về vấn đề "tham gia thị trường chứng khoán" là do buổi sáng, di động của cô liên tục xuất hiện tin tức liên quan đến thị trường chứng khoán.

Trong thời gian gần đây, thị trường chứng khoán đột nhiên tụt dốc nghiêm trọng, thậm chí có thể nói là tương đối thảm hại. Trên mạng internet ngày càng xuất hiện nhiều tin đồn, cho biết có một thế lực nào đó đang âm thầm thao túng thị trường chứng khoán ở đại lục, nhằm mục đích cướp đoạt thành quả của nền kinh tế Trung Quốc trong những năm qua.

Mộc Hàn Hạ không dính dáng đến lĩnh vực đầu tư, cũng không biết tin đồn có phải là sự thật hay không nhưng rất nhiều người bạn của cô đều tin vào điều đó. Nhóm bạn không ngừng bàn tán, thậm chí có người kêu gọi "Vì đất nước, cứu thị trường" và "Vì đất nước, bảo vệ thị trường".

Trong quan điểm của Mộc Hàn Hạ, khẩu hiệu này không được thực tế cho lắm. Hiện giờ thị trường đang khủng hoảng nặng nề, tham gia đơn lẻ chắc cũng chẳng có tác dụng. Giống như câu nói của Lâm Mạc Thần: "Chẳng khác nào một đứa trẻ trói gà không chặt tự mình đi vào lò mổ", đối tượng bị thiệt hại đầu tiên chắc chắn là những nhà đầu tư nhỏ lẻ.

Thế nhưng, ngày càng tiếp xúc nhiều với các thông tin về phương diện này, ngày càng có nhiều bạn bè quay trở lại thị trường cổ phiếu, Mộc Hàn Hạ bỗng dưng cảm thấy một bầu nhiệt huyết vắng bóng đã lâu.

Mấy nhóm Weixin* du học sinh của cô, đặc biệt là cánh mày râu thường xuyên thảo luận về việc mua cổ phiếu, bảo vệ thị trường. Mọi người đều cam tâm tình nguyện, không màng danh lợi.

Hôm nào giá cổ phiếu sụt giảm mạnh, mọi người đều nói đùa: "Hôm nay lại đóng góp cho đất nước một con xe Alto**."

"Shit, cậu quyền Alto, còn tôi thì quyền Audi." Tuy nhiên, không ai có một lời oán trách.

(*Weixin (Wechat) là phần mềm chat trên điện thoại di động.

**Alto là nhãn hiệu xe hơi giá rẻ của hãng Suzuki.)

Không chỉ người dân bình thường mà một số công ty đầu tư do nhà nước đứng đằng sau cũng bỏ một khoản tiền lớn vào thị trường chứng khoán.

Mỗi khi có tin "Công ty XX tung khoản vốn bao nhiêu triệu nhân dân tệ vào thị trường", mọi người đều cảm thấy hết sức phấn chấn.

Tuy nhiên, Lâm Mạc Thần không phải là người dân nhiệt huyết, mà là nhà tư bản máu lạnh. Theo anh, làm vậy là hành vi vô cùng ngốc nghếch. Có lẽ, anh có khả năng nhìn thấu cục diện nên quan điểm của anh là đúng đắn. Tình hình hiện tại phức tạp như vậy, người dân bình thường chưa chắc đã nhìn ra vấn đề nên giữ mình mới là thượng sách, cứ viện gì đó chưa chắc đã có kết quả tốt đẹp.

Buổi sáng cùng Lục Chương làm việc ở văn phòng, Mộc Hàn Hạ hỏi anh ta: "Gần đây cậu có chơi cổ phiếu không?"

"Tôi vốn không chơi nhưng hôm trước mới bỏ ra ba triệu tệ mua cổ phiếu."

"Sao tự nhiên cậu lại làm vậy?"

"Thì để bảo vệ thị trường đó. Tôi đây cũng là người có khí phách mà, hơn nữa có tiền làm gì chẳng được."

Bị người đàn ông chọc cười, Mộc Hàn Hạ hiếm có dịp khen anh ta: "Học trò giống tôi ghê. Cậu mua cổ phiếu nào?"

Lục Chương nói tên mấy cổ phiếu. Anh ta lại cho biết: "Tôi nhờ một người bạn làm nghề tư vấn đầu tư, mấy cổ phiếu này ổn định hơn một chút. Chị cũng định nhảy vào thị trường chứng khoán đấy à?"

Mộc Hàn Hạ gật đầu. Cô cân nhắc hồi lâu rồi cũng rút hai trăm nghìn từ tiền tiết kiệm của mình để mua cổ phiếu. Một khi đã quyết định mua, cô không quan tâm, cũng chẳng nghĩ tới.

Người tự xưng có khí phách là Lục Chương ngược lại thường xuyên theo dõi tình hình, sau đó than vãn: "Trời, lại đóng góp cho đất nước một trăm nghìn rồi",

"Sư phụ, hôm nay tôi lại quyên thêm năm mươi nghìn",...khiến Mộc Hàn Hạ không nhịn được cười.

Thời gian này, trang mua sắm E-show phát triển rất thuận lợi, lượng tiêu thụ ngày một tăng cao. Vì thế, Lục Chương đã có thể nở mày nở mặt ở trong tập đoàn Phương Nghi.

Tâm trạng của Mộc Hàn Hạ cũng rất tốt. Tuy nhiên, cô biết rõ, E-show có thật sự thành công hay không phải chờ đến khi trang mua sắm trực tuyến Cá nhân đặt hàng của Phong Thần ra mắt mới biết được.

Tầm chạng vạng, Mộc Hàn Hạ đến bệnh viện thăm Trương Tử. Anh vốn là một người lạc quan, dù thân thể yếu ớt, sắc mặt nhợt nhạt nhưng anh vẫn nằm xem tin tức thời sự như thường. Nhìn thấy cô, ánh mắt anh xuất hiện ý cười.

"Hôm nay anh thấy thế nào?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

"Khá ổn." Trương Tử đáp: "Anh vừa xem được thông tin trang mua sắm trực tuyến mới E-show rất thành công. Em giỏi quá!"

Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Điều tuyệt vời hơn còn ở phía sau."

Trương Tử nở nụ cười dịu dàng. Đúng lúc này, trên tivi vang lên tiếng của cô phát thanh viên: "Năm giờ chiều nay, người phát ngôn của tập đoàn Phong Thần tuyên bố, vào lúc mười hai giờ đêm nay, trang web Cá nhân đặt hàng sẽ chính thức đi vào hoạt động. Đây là một sự kiện đáng chú ý của ngành thương mại điện tử. Ngoài ra, Phong Thần và Phương Nghi đều nhắm vào mặt hàng may mặc thời trang. Liệu trang mua sắm của hai bên có tạo ra một cuộc cạnh tranh gay gắt trong ngành thương mại điện tử hay không là điều dư luận quan tâm hiện nay..."

Trương Tử có chút ngạc nhiên: "Lâm Mạc Thần cũng tiến vào lĩnh vực thương mại điện tử ư? Vậy em và cậu ta..."

Mộc Hàn Hạ im lặng trong giây lát rồi ngẩng đầu, ánh mắt đặc biệt trầm tĩnh: "Em đang chờ...anh ấy tiến vào lĩnh vực này."

Cũng thời gian đó, Lâm Mạc Thần đứng bên cửa sổ văn phòng ở trụ sở Phong Thần, trầm tư hồi lâu. Trước sự "tấn công" của Phong Thần, người phụ nữ của anh, có lẽ cũng là người giống anh nhất trên cõi đời này sẽ ứng phó bằng cách nào?

Cô tuyệt đối không phải là người chịu "khoanh tay bó gối", nhất định cô còn giấu một kế hoạch nào đó ở đằng sau. Không biết là gì nhỉ? Rõ ràng đang nghĩ đến chuyện "sát phạt" trên thương trường, vậy mà lòng ngực của Lâm Mạc Thần dâng tràn cảm giác hết sức ngọt ngào.

Lại nghĩ đến dáng vẻ mê người, hoàn toàn khuất phục của Mộc Hàn Hạ vào ban đêm, anh chỉ cảm thấy, cô bây giờ còn thu hút anh hơn cả sáu năm

trước. Cô cũng càng kích thích ham muốn chinh phục và lòng chiếm hữu của anh hơn.

Thật ra, dù bây giờ cô trưởng thành và gợi cảm hơn nhưng trong cốt tủy của cô vẫn có sự bướng bỉnh và quyết đoán của ngày xưa. Bằng không, sáu năm trước sao cô có thể nhẫn tâm bỏ anh mà đi?

Khóe miệng Lâm Mạc Thần thấp thoáng ý cười tự giễu. Đúng lúc này, Tôn Chí gõ cửa vào phòng. Có lẽ do công việc thuận lợi nên sắc mặt anh ta hồng hào.

Anh ta ho khẽ một tiếng rồi mở miệng: "Chủ tịch, trang web sắp "lên sàn" rồi, chắc chắn sẽ là một đòn đả kích nặng nề với đối thủ cạnh tranh. Chúng tôi cứ kệ đấy."

"Các anh cứ thoải mái. Hà...lẽ nào cô ấy muốn thấy, tôi "đánh" không lại cả người phụ nữ của mình hay sao?" Lâm Mạc Thần nói.

Tôn Chí cười: "Tuân lệnh. Ngộ nhờ sau này chúng ta "đánh" E-show tới bờ khói lửa, có người tức giận, phiền Chủ tịch chịu khó vỗ về "sân sau" nhà mình."

Lâm Mạc Thần cất giọng lạnh nhạt: "Cô ấy sẽ không để đến mức đó, cũng chẳng cần tôi vỗ về."

Không biết hôm nay bị đứt sợi dây thần kinh nào, hoặc là do tâm trạng phấn chấn, Tôn Chí không tỏ ra câu nệ trước mặt Lâm Mạc Thần. Anh ta ngẫm nghĩ rồi thốt ra những lời thật lòng: "Tôi cảm thấy, Chủ tịch vẫn nên thận trọng thì hơn. Tôi đã muốn nói điều này từ lâu...chuyện tình cảm không thể quá tự tin. Năm xưa, dù hai người yên nhau nhưng Chủ tịch thường cử cô ấy đi công tác, không thì phải tăng ca suốt, gần ít xa nhiều, cô ấy đi theo Chủ tịch cũng chẳng được hưởng sự ngọt ngào. Sau đó lại xảy ra chuyện... Những năm qua, Chủ tịch luôn chờ đợi cô ấy. Bây giờ cô ấy đã trở về nhưng lại đứng về "trận tuyến" của đối thủ cạnh tranh. Chủ tịch cảm

thấy chẳng điều gì có thể ảnh hưởng đến tình cảm là bởi vì trong lòng Chủ tịch có cô ấy. Nhưng cô ấy thì sao? Chủ tịch có biết cô ấy nghĩ gì không?" Nói xong, Tôn Chí có chút hối hận.

Sắc mặt Lâm Mạc Thần trở nên lạnh lùng trong giây lát. Anh đột nhiên cất cao giọng: "Anh cuốn xéo cho tôi!"

Nhờ có lượng hội viên khổng lồ từ các trung tâm thương mại, hệ thống cửa hàng và công trình bất động sản, cộng thêm hoạt động tuyên truyền như vũ bão nên trong ngày đầu tiên, doanh thu của trang mua sắm Cá nhân đặt hàng đã đột phá mức hơn chục triệu nhân dân tệ. Thành tích này thấp hơn dự kiến nhưng cũng được coi là thành công.

Ngày thứ hai, doanh thu đạt hơn hai mươi triệu. Ngày thứ ba đạt ba mươi triệu... Một tuần sau khi ra mắt, tổng doanh thu của trang web đã đạt gần hai trăm triệu nhân dân tệ. Chịu sự ảnh hưởng của Cá nhân đặt hàng nên đến ngày cuối tuần, doanh thu của E-show đã chững lại.

Bước sang tuần tiếp theo, thành tích kinh doanh có dấu hiệu giảm nhẹ. Điều này khiến nhóm dự án của Phương Nghi, đặc biệt là Lục Chương hết sức phiền muộn.

Anh ta không biết Mộc Hàn Hạ đã sống chung với Lâm Mạc Thần, chỉ biết bản thân và cô kè vai tác chiến, còn Lâm Mạc Thần đứng ở phía đối lập. Điều này khiến anh ta như mở cờ trong bụng, chỉ mong trái tim của hai người kia càng xa càng tốt.

Nào ngờ dự án của Lâm Mạc Thần đạt thành công lớn, thậm chí có xu hướng càn quét khí thế của Phương Nghi, khiến Lục Chương nảy sinh cảm giác "áp trại phu nhân" của mình sắp bị lão già kia cướp mất.

Tầm chiều tối, sau khi xem số liệu tiêu thụ, Lục Chương mặt nhăn mày nhí, trong lòng có chút buồn bực. Ngược lại, Mộc Hàn Hạ vẫn tỏ ra vô

cùng bình tĩnh. "Cậu đừng đi đi lại lại nữa." Cô nói: "Làm tôi chóng hết cả mặt đây này."

Lục Chương "hừ" một tiếng, nói một câu văn vẻ: "Mình ở bên cạnh giường, làm sao có thể để người khác ngủ ngon." ("Mình ở bên cạnh giường, làm sao có thể để người khác ngủ ngon" (Ngọa tráp chỉ trặc, khở dung hàm thụ) có nghĩa: Không cho người khác xâm chiếm vào phạm vi thế lực và lợi ích của mình.)

Mộc Hàn Hạ mỉm cười, đưa mắt về phía cửa ra vào: "Mau đi đóng cửa, có một số chuyện đã đến lúc nói với cậu rồi."

Lục Chương ngoan ngoãn đi khép cửa, còn kéo rèm cửa sổ, sau đó ngồi xuống phía đối diện cô. "Cậu còn nhớ, hồi mới bắt tay vào dự án này, tôi từng nói với cậu, tôi vốn định đợi mô hình Duyệt Gia triển khai khắp cả nước, tích lũy được nguồn khách hàng lớn mới chuyển sang làm thương mại điện tử hay không?"

Bởi vì một số nguyên nhân nên tôi không thể đợi lâu hơn, chỉ có thể gấp rút thực hiện. Tôi cũng từng nói, cho dù phải giẫm đạp lên đối thủ cạnh tranh, tôi cũng tiến hành bằng được."

Lục Chương gật đầu: "Chị cứ việc giẫm đạp."

Mộc Hàn Hạ không để ý đến lời nói của anh ta. Trầm ngâm một lát, cô tiếp tục mở miệng: "Hiện giờ, Lâm Mạc Thần đã giúp tôi chiếm một miếng bánh lớn của thị trường."

Lục Chương có chút mù mờ. Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Tôi cũng từng nói, E-show chỉ là sản phẩm trong lúc nhàn rỗi của Trương Tử mà thôi. Hôm nay, tôi dẫn cậu đi gặp anh ấy."

"Doanh thu hằng ngày của chúng ta đã gấp đôi E-show, lượng khách hàng đăng ký làm thành viên gấp bốn đến năm lần bọn họ. Họ muốn vượt

qua chúng ta, trong thời gian ngắn là không thể. Tuy nhiên, trong lĩnh vực kinh doanh trực tuyến sản phẩm may mặc thời trang, họ đã ổn định ở vị trí thứ hai, chỉ sau chúng ta."

Nghe xong báo cáo của Tôn Chí, tâm trạng của Lâm Mạc Thần có chút phức tạp. Xuất phát từ cảm giác đạt thành tựu và sự chinh phục đối với Mộc Hàn Hạ nên anh có chút phấn khởi. Tuy nhiên, trong lòng anh cũng tồn tại cả sự thương xót.

Anh chợt nghĩ đến lời khuyên của Tôn Chí. Có lẽ tối nay anh nên ôm ấp, vỗ về cô. Nghĩ vậy nên sau khi rời khỏi Phong Thần, Lâm Mạc Thần lái xe thẳng tới trụ sở tập đoàn Phương Nghi để đón Mộc Hàn Hạ tan sở.

Ánh hoàng hôn đỏ rực trên bầu trời, anh ngồi trong xe, hạ cửa kính, để ngọn gió mùa hè thổi qua. Vào thời khắc này, tâm trạng của anh hết sức điềm tĩnh.

Thật ra, anh không biết, cô còn chiêu bài gì để đối phó anh; cũng không biết, liệu trong lòng cô có nảy sinh sự oán trách vì anh đã thắng cô trên thương trường hay không? Tôn Chí đã nói sai một điều. Đối với tình cảm đã đánh mất rồi giành lại được, anh không tự tin như trước kia.

Cho dù buổi đêm ôm cô trong lòng, chiếm hữu thân xác cô, anh vẫn không có cảm giác hoàn toàn nắm giữ được cô. Tất nhiên, anh không tiết lộ điều này với bất cứ người nào, bao gồm cả Mộc Hàn Hạ.

Đang chìm trong suy tư, Lâm Mạc Thần liền nhìn thấy Mộc Hàn Hạ đi ra khỏi tòa nhà, đằng sau là Lục Chương và Hà Tĩnh. Vẻ mặt của ba người đều nghiêm trang.

Đặc biệt là Lục Chương và Hà Tĩnh, biểu cảm quá trịnh trọng, tựa như gặp chuyện hết sức quan trọng. Sắc mặt Mộc Hàn Hạ bình thản hơn một chút nhưng rõ ràng cô đang mãi suy nghĩ điều gì đó nên mới không chú ý đến xe ô tô của anh.

Lâm Mạc Thần lặng lẽ nhìn ba người lên xe rời khỏi Phương Nghi, rời khỏi tầm mắt của anh.

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đình Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Con người dù thuần túy đến mấy cũng không thoát khỏi những yêu hận tình thù của cuộc đời. Câu chuyện của Trương Tử cũng như vậy.

Anh là người gốc Hoa, sinh ra và lớn lên ở Mỹ trong một gia đình có điều kiện. Từ nhỏ, anh đã có tính cách ôn hòa và chừng chặc, rất thích đọc sách, là con một sách trong con mắt người xung quanh.

Trên thực tế, cuộc sống của anh đơn giản và khô khan nhưng linh hồn và tư tưởng của anh hết sức phong phú, giống những cuốn sách anh từng đọc.

Người phụ nữ duy nhất trong cuộc đời anh từng là bạn thời đại học và cùng học tiến sĩ với anh ở trường Princeton.

Mộc Hàn Hạ đã từng xem ảnh của chị ấy, đó là một người phụ nữ xinh đẹp và thông minh. Lĩnh vực mà Trương Tử và vị hôn thê nghiên cứu là thiết bị đeo thông minh*. iWatch của công ty Apple chính là một loại sản phẩm như vậy, chỉ là tính năng của iWatch tương đối đơn giản, còn bọn họ nghiên cứu sâu hơn. (*Thiết bị đeo thông minh là những thiết bị điện tử thông minh có thể đeo được như đồng hồ, kính, trang sức...)

Mười năm trước, hai người đã nghiên cứu ra sản phẩm thế hệ đầu tiên, nhưng việc đưa ra thị trường vô cùng khó khăn vì họ không có vốn. Thời đó, những người nghiên cứu công nghệ mới ở Mỹ nhiều như lá rụng mùa thu nên việc tìm nhà đầu tư không dễ dàng. Nếu chỉ đơn giản bán đứt công nghệ này, Trương Tử và vị hôn thê sẽ kiếm được một khoản tiền lớn. Nhưng họ là những người có lý tưởng chứ không phải vì đồng tiền. Họ hy

vọng, công nghệ của họ thật sự có giá trị và phát huy tác dụng ở mức cao nhất đối với nhân loại nên chưa từng nghĩ đến việc bán nó.

Khi ấy, Trương Tử có một người chung vốn, cũng là bạn bè lâu năm, chuyên phụ trách mảng marketing và kinh doanh. Người này nhiều lần khuyên Trương Tử và vị hôn thê của anh bán đứt công nghệ, hoặc là hợp tác với công ty nhiều vốn dù tiếng tăm chẳng ra sao nhưng cả hai đều từ chối.

Sau đó, Trương Tử và vị hôn thê gặp tai nạn khi đang trên đường đi chụp ảnh cưới. Vị hôn thê của anh thiệt mạng ngay tại chỗ, còn anh bị thương nặng, hôn mê bất tỉnh mấy tháng liền.

Khi anh tỉnh lại, người chung vốn kia đã đánh cắp công nghệ của anh, tự thành lập công ty rồi tung ra thị trường. ...

"Sau đó thì sao?" Lục Chương đứng ở hàng lang ngoài phòng bệnh, hỏi nhỏ.

Mộc Hàn Hạ đáp: "Người đó không biết đường kinh doanh nên một thời gian sau, anh ta đã bán công nghệ với giá 10 triệu đô la Mỹ."

"Người đó bây giờ sao rồi?"

Mộc Hàn Hạ cười khẽ một tiếng: "Giờ anh ta nghèo rớt mùng tơi."

Lục Chương: "Ác giả ác báo. Nhưng dù sao cũng không thể bù đắp sai trái của anh ta."

Mộc Hàn Hạ: "Đúng thế." Đúng là không thể bù đắp. Người yêu đã mất, công nghệ quý giá cũng chẳng biết lưu lạc phương nào. Trên đời này có nhiều thứ tốt đẹp đều bị vùi dập như vậy.

Tuy nhiên, cũng có những người dù hiền hậu, độ lượng đến mấy cũng mang một chấp niệm nào đó.

Những năm qua, Trương Tử luôn miệt mài nghiên cứu, bất kể ngày đêm. Bất kể số phận lại giáng một đòn khác là căn bệnh ung thư nhưng anh vẫn không dừng lại.

Cuối cùng, anh đã nghiên cứu thành công thiết bị đeo thông minh hoàn hảo hơn.

"Là cái này phải không?" Lục Chương nhìn xuống tay Mộc Hàn Hạ.

"Đúng thế." Mộc Hàn Hạ đưa cái kính và đồng hồ cho anh ta, ra hiệu anh ta đeo lên người. Đồng hồ có mặt làm bằng kim loại màu đen bóng loáng, còn đôi kính gọng mảnh, mắt trong màu xám bạc, kiểu dáng rất thời trang, không thua kém của các nhãn hiệu nổi tiếng.

Là một người quan tâm đến vấn đề thời trang nên Lục Chương khá thích hai sản phẩm này. Mộc Hàn Hạ mở công tắc trên đồng hồ, Lục Chương lập tức "woa" một tiếng. Bởi vì mặt tinh thể lỏng của đồng hồ sáng đèn, sau đó hiện một loạt ô chức năng: sức khỏe, lịch trình, giải trí, E-show...

Trước mắt anh ta đồng thời xuất hiện hàng chữ như đang xem phim 3D. Cân nặng: 70 kg. Chiều cao: 180 cm. Nhịp tim: 97. Huyết áp: 120 mmhg, 85 mmhg. Tỷ lệ bắp thịt: 80%. Kết quả đo sức khỏe cơ bản: Tốt.

"Hay quá..." Lục Chương cảm thán. Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Cậu hãy thử chức năng "Lịch trình" xem sao."

Lục Chương làm theo lời cô, bấm vào ô tương ứng trên mặt đồng hồ. Mắt kính lập tức xuất hiện hình ảnh sơ đồ lịch trình của anh ta trong ngày hôm nay.

Bởi vì anh ta vừa mới đeo thiết bị nên lịch trình chỉ dừng lại ở bệnh viện. Khi Lục Chương thử nhập nơi đến vào hệ thống GPS trên mặt đồng hồ, mắt kính lại hiện hình ảnh ba chiều về tuyến đường đã được vạch sẵn.

"Quá tuyệt vời!" Lục Chương reo lên. Anh ta có thể tưởng tượng ra cảnh bản thân đeo chiếc kính này lái xe mui trần đi hóng gió. Về chức năng giải trí, sau khi thiết bị kết nối với mạng internet, người tiêu dùng có thể trực tiếp xem phim hoặc chơi điện tử. "Cho tôi đặt một trăm bộ."

Vốn là người mê trò chơi điện tử, Lục Chương nói ngay: "Để tặng đám anh em trong "bang hội" của tôi."

Mộc Hàn Hạ không nhịn được cười, tiếp tục giải thích: "Ngoài ra, đồng hồ và kính mắt có thể sử dụng riêng lẻ như những sản phẩm theo đúng chức năng của nó."

Cuối cùng, đến ô chức năng E-show, Lục Chương đã lờ mờ đoán ra tác dụng.

Mộc Hàn Hạ gật đầu: "Chức năng này tương đương với khâu cuối cùng của E-show. Sau khi được kết nối mạng internet, mắt kính sẽ trực tiếp hiện lên hình ảnh 3D của người tiêu dùng."

Lục Chương ngoác miệng cười: "Vô cùng xuất sắc." Anh ta nghĩ bụng: Không biết chừng sản phẩm này có thể giúp E-show đê bẹp Cá nhân đặt hàng ấy chứ.

Nào ngờ, Mộc Hàn Hạ lên tiếng: "Có điều, chức năng này không đóng kín mà có thể áp dụng với những trang web khác, bao gồm cả Cá nhân đặt hàng."

"Tại sao lại áp dụng cả với họ?" Lục Chương không hiểu.

Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Bởi vì đây chính là kết quả "cả hai cùng thắng"."

Lục Chương cự tuyệt theo bản năng: "Tại sao phải cùng thắng?"

"Cậu tưởng chúng ta có nhiều sự lựa chọn à? Chúng ta phải "cùng thắng" với họ. Hơn nữa... đây cũng là kết quả mà tôi mong muốn."

Trong đầu Lục Chương đã có một suy đoán mơ hồ về kế hoạch tổng thể của Mộc Hàn Hạ. Anh ta cũng nghĩ tới những lời cô từng nói với anh ta: Cô cần một lượng khách hàng to lớn, Lâm Mạc Thần đã giúp cô chiếm miếng bánh của thị trường...

Mộc Hàn Hạ tiếp tục lên tiếng: "Sau khi nghiên cứu ra sản phẩm này, Trương Tử chẳng có tiền lẫn sức khỏe nên không có cách nào đưa nó ra thị trường. Anh ấy bảo, nếu anh ấy chết, không biết tâm huyết sẽ rơi vào tay ai."

Ngọn đèn ngoài hành lang tỏa ánh sáng ấm áp, Hà Tĩnh đang ở một nơi không xa, giải quyết một số thủ tục của bệnh viện.

Mộc Hàn Hạ tựa người vào bờ tường, cất giọng bình thản: "Trương Tử muốn tặng phát minh này cho tôi nhưng tôi nói với anh ấy rằng tôi không cần. Tôi nhất định sẽ giúp anh ấy đưa sản phẩm đến với những người cần nó."

Trong lòng Lục Chương chấn động, không biết là do lời nói tuy ngắn gọn nhưng vẫn không thể che giấu hào khí hay là do sự trọng tình trọng nghĩa như đấng nam nhi của cô.

"Ừ." Trái tim tràn ngập tình cảm dịu dàng, anh ta cũng không so đo chuyện Mộc Hàn Hạ và "lão già" kia cùng thắng nữa.

Anh ta hỏi: "Chị giúp Phương Nghi là vì phát minh này phải không?"

"Một mình tôi thì chẳng làm gì được. Nếu sử dụng cách thức thông thường, không biết đến năm nào tôi mới tạo được nhóm khách hàng mục tiêu. Hơn nữa, sản phẩm này cần một nguồn vốn rất lớn. May mà tôi có dịp làm quen với bố cậu. Chủ tịch là một vị trưởng bối đầy thiện chí đáng kính, ông đã bằng lòng ủng hộ kế hoạch của tôi. Vì thế, tôi và Chủ tịch ký thỏa thuận bí mật mà chỉ hai chúng tôi biết. Theo đó, tôi sẽ lo mảng bất động sản thương mại của Phương Nghi. Làm vậy, tôi vừa giúp công ty cậu mở ra thị trường mới, vừa có thể tận dụng nguồn khách hàng và "sân chơi" của Phương Nghi để tung ra sản phẩm này. Lô sản phẩm đầu tiên đã nằm ở nhà máy sản xuất. Bố cậu luôn sợ cậu không giữ nổi mồm miệng nên hôm nay tôi mới tiết lộ với cậu."

Lục Chương "xì" một tiếng nhưng không hề trách móc.

Mộc Hàn Hạ trầm ngâm vài giây rồi tiếp tục mở miệng: "Có người từng nói với tôi, mọi việc kinh doanh, mọi sự theo đuổi lợi ích đều chỉ có một nguyên tắc, đó là xây dựng một con đường ngắn nhất và chuẩn xác nhất để đưa sản phẩm đến tay khách hàng mục tiêu. Tôi đã luôn ghi nhớ điều này. Hiện tại, khác hàng của cả hai trang E-show và Cá nhân đặt hàng chính là đối tượng khách hàng mục tiêu có khả năng mua thiết bị đeo thông minh này. Chúng ta không cần phải tìm kiếm họ trong biển người tiêu dùng. Họ đang ở ngay trước mặt chúng ta, con đường ngắn nhất cũng ở ngay trước mặt chúng ta. Ngày mai, tôi sẽ tung ra sản phẩm này trên trang E-show. Tất cả thành viên của E-show và Cá nhân đặt hàng sẽ là những người đầu tiên được mua sản phẩm với mức giá ưu đãi nhất. Đúng là tôi muốn mượn sức của Cá nhân đặt hàng, muốn tận dụng hiệu ứng thương hiệu của họ nhưng tôi cũng mượn một cách đường đường chính chính. Nếu cậu hỏi tôi, liệu kế hoạch có thể thành công, sản phẩm có tạo nên cơn sốt, giấc mơ của Trương Tử có thể trở thành hiện thực hay không? Thật ra tôi cũng không chắc chắn một trăm phần trăm. Nhưng tôi tin vào lý luận của anh ấy. Đây chính là con đường ngắn nhất, sự định vị sản phẩm chuẩn xác nhất. Do đó, tôi hoàn toàn có thể thành công."

Hơn mười giờ tối, Lâm Mạc Thần quay về trụ sở Phong Thần. Khi thang máy chạy qua tầng của bộ phận Thương mại điện tử, anh liền bấm nút, đi ra ngoài. Tầng này vẫn bật đèn sáng trưng, hầu hết nhân viên đều ở lại làm thêm giờ.

Lúc Lâm Mạc Thần đi vào, một người ngồi ở gần cửa phản ứng nhanh, đứng dậy chào: "Chủ tịch!"

Nghe anh ta nói vậy, hàng chục con người trong cả khu văn phòng đều sững sốt. Tất cả đều đứng lên: "Chủ tịch!", "Chủ tịch!"

Lâm Mạc Thần nở nụ cười hòa nhã, hỏi thăm về tình hình của trang mua sắm trực tuyến. Một nhân viên tự tin trả lời: "Chủ tịch cứ yên tâm, lượng tiêu thụ tăng rất khá. Chúng tôi nhất định bảo đảm trang web vận hành thuận lợi, đạt mục tiêu doanh thu mà công ty đề ra."

Lúc này, Tôn Chí không có mặt ở văn phòng. Mấy giám đốc phụ trách dự án nhanh chóng đi ra nghênh đón. Bọn họ có chút bất ngờ, vì dù sao Lâm Mạc Thần cũng là lãnh đạo cao nhất của tập đoàn. Sự xuất hiện của anh ở đây, chứng tỏ Chủ tịch đã biết được sự nỗ lực và vất vả của mọi người trong những ngày qua.

Lâm Mạc Thần đảo mắt một vòng, phát hiện không ít nhân viên tranh thủ chộp mắt ngay tại vị trí làm việc. Trên bàn của mọi người còn có hộp cơm, cốc cafe...

Trong quá khứ, anh cũng từng có thời kỳ vì công việc mà qua đêm luôn ở công ty như bọn họ. "Mọi người vất vả rồi."

Lâm Mạc Thần vỗ vai vài nhân viên ở gần đó, mỉm cười: "Hy vọng trong một tương lai không xa, mọi người sẽ cảm thấy, công sức mình bỏ ra là xứng đáng. Mọi người cũng sẽ nhận được đáo đáp hậu hĩnh tương ứng với khả năng của mình."

Mọi người đều vỗ tay hoan hô: "Cảm ơn Chủ tịch!"

Lâm Mạc Thần rời khỏi văn phòng trong ánh mắt phấn khởi của nhân viên. Khi cửa thang máy khép lại, ý cười trên môi anh cũng lập tức tan biến.

Cả tầng trên cùng giờ chỉ có mình anh. Anh về phòng, ngồi ở sofa, dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Ánh nhìn của anh xuyên qua màn đêm, dừng lại ở ô cửa sổ vẫn tối om của tòa nhà phía đối diện.

Một lúc sau, Lâm Mạc Thần lấy điện thoại, gọi cho Hà Tĩnh: "A lô! Cô ấy đang làm gì vậy?"

Ở đầu bên kia, Hà Tĩnh đi ra góc vắng vẻ mới trả lời: "Chúng tôi vẫn đang ở bệnh viện."

"Bệnh tình của Trương Tử lại không ổn à?" Anh hỏi.

Hà Tĩnh ngần người. Cô không ngờ Lâm Mạc Thần lại nắm rõ tình hình của Trương Tử. Cô đưa mắt về phía phòng bệnh. Qua cửa kính, cô nhìn thấy Mộc Hàn Hạ và Lục Chương đang ngồi bên giường bệnh. Mộc Hàn Hạ nắm tay Trương Tử, còn Trương Tử nở nụ cười yếu ớt với cô. "

Không. Bệnh tình của anh ấy vẫn ổn định."

Lâm Mạc Thần lặng thinh. Trực giác báo cho Hà Tĩnh biết, tình hình có chút phức tạp. Tuy không phải là người thông minh nhưng cô khá lanh lợi, biết quan sát thái độ của người khác. Vì thế, hôm gặp lại Mộc Hàn Hạ, cô không tiết lộ với bạn, những năm qua cô và Lâm Mạc Thần vẫn giữ liên lạc.

Còn Mộc Hàn Hạ tin tưởng cô tuyệt đối. Chỉ là trong công việc, bởi vì chức vị của cô tương đối thấp nên Mộc Hàn Hạ mới không bàn bạc với cô.

Về kế hoạch sản phẩm tung ra vào ngày mai, Hà Tĩnh chỉ nghe lồm bồm, đại khái biết được Mộc Hàn Hạ sẽ có một hành động quan trọng. Điều này khiến cô vừa căng thẳng vừa có chút lo lắng. Do dự một lát, cuối cùng Hà Tĩnh cũng tiết lộ: "Anh Lâm! Sáng mai, A Hạ sẽ tung ra một kế hoạch mới, quy mô rất lớn. Cậu ấy làm điều này cũng là vì bạn bè, anh và cậu ấy..."

Cô còn chưa nói hết câu, Lâm Mạc Thần đã cúp máy. Buổi đêm tịch mịch. Mộc Hàn Hạ nói nhỏ với Trương Tử: "Bảy giờ sáng mai, bọn em sẽ công bố sản phẩm."

Trương Tử mỉm cười, ánh mắt sáng ngời: "Cảm ơn em đã giúp anh có thể chứng kiến ước mơ của cô ấy trở thành hiện thực vào thời khắc cuối cùng của cuộc đời."

Mộc Hàn Hạ rưng rưng: "Đây đâu chỉ là ước mơ của chị ấy, mà còn là của anh và em nữa. Em từng cho rằng, cuộc đời em hình như chẳng có ước mơ gì cả, cho đến khi em nhìn thấy sản phẩm của anh. Thật ra, cũng là anh đang giúp em đấy chứ."

Lục Chương ở bên cạnh, yên lặng nghe họ nói chuyện, tâm trạng hoàn toàn xao động. Mộc Hàn Hạ kéo chăn lên cho Trương Tử, lại nói: "Anh nghỉ ngơi đi. Tối mai, em sẽ mang bánh ga tô trà xanh mà anh thích nhất đến cho anh. Anh ngủ ngon nhé, ngày mai gặp lại."

"Ừ. Em đi cẩn thận nhé."

Lục Chương lên tiếng: "Anh Trương hãy nghỉ ngơi cho khỏe. Có chuyện gì thì cứ gọi điện thẳng cho chúng tôi."

Hiếm khi thấy anh ta khách khí như vậy, Mộc Hàn Hạ không nhịn được cười. Trương Tử cũng cười: "Cảm ơn cậu."

Sau khi hai người ra về, Trương Tử nói với cô y tá: "Cô y tá, bảy giờ sáng mai có thể gọi tôi dậy được không?"

"Sao ạ?"

Trương Tử đáp: "Bởi vì sáng mai có một việc hết sức quan trọng, tôi muốn được tận mắt chứng kiến. Những người vừa rồi đều là bạn bè thân thiết của tôi. Họ đã bỏ nhiều công sức giúp tôi thực hiện nguyện vọng. Tôi rất muốn... thấy điều đó."

Lục Chương lái xe trên đường phố rực rỡ ánh đèn, nghe hai người phụ nữ ở hàng ghế sau thì thầm to nhỏ. Sau khi gặp Trương Tử, chứng kiến tình bạn sâu sắc của Mộc Hàn Hạ, tâm trạng của anh ta không thể bình tĩnh. Một thứ gì đó đang sôi sục trong lòng, một thứ gì đó khiến anh ta vô cùng xót xa. Lục Chương rất muốn thổ lộ với Mộc Hàn Hạ cảm nhận của mình lúc này nhưng bởi sự có mặt của Hà Tĩnh nên anh ta không tiện mở miệng.

"Mình thấy hơi đói bụng, chúng ta đi ăn chút gì đó đi!" Mộc Hàn Hạ nói.

"Mình cũng đang còn cào ruột gan đây này." Hà Tĩnh tiếp lời.

Bây giờ, Lục Chương mới nhớ ra, cả ba còn chưa ăn tối. Anh ta đột nhiên đánh tay lái, rẽ sang con đường hướng về khu thương mại sầm uất.

Mộc Hàn Hạ nói: "Cậu đi đâu thế?"

Lục Chương đáp: "Tôi đưa hai người đi ăn món ngon. Chị đừng từ chối, con người kiểu gì cũng phải ăn cơm chứ."

Mộc Hàn Hạ mỉm cười, cũng không mở miệng phản đối.

Giờ này, hầu hết các nhà hàng đều đã đóng cửa. Lục Chương đưa bọn họ tới một nhà hàng đồ ăn Nhật ở trung tâm thành phố. Nhà hàng cũng đang dọn dẹp. Lục Chương đi nói với ông chủ, nhân viên phục vụ và đầu bếp trở về vị trí làm việc.

Ba người ngồi xuống một chiếc tatami (giường kiểu Nhật Bản) gần cửa sổ. Xung quanh là tấm bình phong rất cao và rèm cửa rủ xuống, tạo thành một không gian khép kín.

Lục Chương không gọi rượu mà tự mình đi lấy hai bình rượu trắng, nghe nói là rượu quý của ông chủ.

Gỏi cá sống và đồ nướng nhanh chóng được dọn ra đầy bàn. Bởi vì ngày mai có sự kiện quan trọng nên Mộc Hàn Hà kiên quyết không động đến rượu, cũng không cho hai người kia uống. Lục Chương đời nào nghe lời cô. Bây giờ anh ta chỉ muốn phát tiết tâm tình đang cuộn trào trong lòng.

Anh ta nói: "Sư phụ, ly rượu này tôi uống thay Trương Tử. Ngày mai cũng coi như một ngày quan trọng đối với anh ấy. Tôi muốn chúc anh ấy mọi việc thuận lợi, có thể tận mắt chứng kiến lý tưởng của mình trở thành hiện thực." Nói xong, Lục Chương một hơi uống cạn.

Mộc Hàn Hạ hết cách, đành để mặc anh ta. Hôm nay, tâm trạng của Hà Tĩnh dường như cũng có chút bất thường. Lục Chương rót rượu cho cô, cô liền tu hết, Mộc Hàn Hạ ngăn mà không được.

Sau đó, hai người anh một chén, tôi một chén, nhanh chóng giải quyết xong một bình rượu nhỏ. Rượu quý quả nhiên không phải là hư danh.

Chẳng bao lâu sau, Hà Tĩnh đã gục xuống bàn, ngủ không biết trời đất là gì. Mộc Hàn Hạ quay sang Lục Chương, thấy gương mặt anh ta đỏ phừng phừng. Cô định ngăn cản nhưng anh ta cậy mình cao lớn, giơ ly rượu lên cao, không cho cô đoạt lấy.

Sau đó, anh ta nói nhỏ: "Carol, cứ mặc kệ tôi đi. Tôi sẽ có chừng mực."

Mộc Hàn Hạ không để ý đến anh ta nữa, tiếp tục ăn đồ. Lục Chương lại nói: "Sư phụ, chuyện ngày hôm nay khiến tôi hết sức cảm động."

Mộc Hàn Hạ buông đũa, ngoảnh đầu về phía anh ta.

Lục Chương tựa đầu vào thành ghế, mắt nhắm nghiền, mặt ửng đỏ. Dáng vẻ của anh ta lúc này giống một người đàn ông trưởng thành, nhưng cũng tựa như một đứa trẻ.

Anh ta lẩm bẫm: "Trong hai mươi mấy năm cuộc đời, tôi cũng có vài người bạn thân. Bọn họ mà gặp chuyện, chắc chắn tôi cũng sẽ cố gắng giúp đỡ. Nhưng chưa một ai có thể khiến tôi làm đến mức như chị. Carol, tôi thật sự muốn hỏi, tại sao chị lại tốt với Trương Tử như vậy? Tại sao chứ?"

Dưới ánh sáng lờ mờ của quán ăn, Lục Chương nhìn cô đắm đắm. Trên đời có những việc nói thì dễ, làm mới thật sự khó. Anh ta chợt nhớ tới hồi Mộc Hàn Hạ mới về nước, thường bị mình gây khó dễ và coi thường. Một mình cô vận hành cả một kế hoạch to lớn như vậy, không có sự giúp đỡ của bất cứ người nào, cũng chẳng thể chia sẻ với ai, sau đó từng bước tiến đến mục tiêu có thể coi là vĩ đại.

Đúng thế, "vĩ đại" là từ đầu tiên bật ra trong đầu Lục Chương. Bất kể là kế hoạch kinh doanh vi diệu hay tình bạn, vô tư của cô, đều khiến anh ta khâm phục. Từ trước đến nay, anh ta chưa từng gặp người nào như cô. Anh ta nghĩ, sao cô có thể kiên trì và vị tha đến thế.

Trước thắc mắc của Lục Chương, Mộc Hàn Hạ chỉ cười nói: "Người xưa có câu: "Kẻ sĩ có thể chết vì tri kỷ". Những chuyện tôi cảm thấy đáng bỏ công sức thì tôi sẽ không nghĩ ngợi nhiều. Hơn nữa, phát minh của Trương Tử còn là sản phẩm có ích đối với cuộc sống của con người."

Bắt gặp nụ cười rạng ngời của cô, Lục Chương chỉ cảm thấy trái tim mềm nhũn. Anh ta buột miệng: "Còn tôi thì sao? Nếu một ngày nào đó tôi cũng cần chị như Trương Tử, liệu chị có đối xử tốt với tôi đến mức đó hay không?"

"Tôi sẽ."

Hơi bất ngờ trước câu hỏi của anh ta, Mộc Hàn Hạ trầm lặng trong giây lát rồi trả lời. Anh ta nở nụ cười vui vẻ, cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch: "Cảm ơn chị."

Lời nói và cử chỉ của Lục Chương hôm nay chứa đựng nhiều tâm tình, khiến Mộc Hàn Hạ lơ mơ nhận ra điều bất thường. Thế là cô lặng thinh. Anh ta lại cầm cả bình rượu tu ừng ực.

Mộc Hàn Hạ liền can ngăn: "Cậu đừng uống nữa. Ngày mai là một ngày quan trọng với Phương Nghi, cậu định uống say rồi vắng mặt hay sao?"

Lục Chương quay người né tránh, tiếp tục uống rượu. Hai người vốn đang nửa ngồi nửa quỳ trên tatami, hành động kéo qua kéo lại khiến Mộc Hàn Hạ mất đà, suýt ngã.

Anh ta phản ứng nhanh, ôm lấy thắt lưng cô. Hai người cách nhau rất gần. Mộc Hàn Hạ ngửi thấy mùi rượu nồng nặc từ người Lục Chương, còn anh ta cũng ngửi thấy mùi hương dịu dịu, trong lành tỏa ra từ thân thể cô.

Mộc Hàn Hạ bình tĩnh đẩy người đàn ông ra nhưng anh ta đột nhiên siết chặt vòng tay. Ánh mắt bùng cháy một ngọn lửa khao khát mãnh liệt, anh ta cúi xuống định hôn cô.

Mộc Hàn Hạ lập tức giơ tay chặn miệng đối phương, tránh được nụ hôn của anh ta. Biết anh ta đã say, tinh thần không được tỉnh táo, cô liền thúc mạnh khuỷu tay vào ngực đối phương.

Lục Chương bị đau, đành phải buông người cô. Cô nhanh chóng đứng dậy, lùi lại phía sau vài bước.

Hà Tĩnh vẫn gục mặt xuống bàn ngủ say. Không gian chật hẹp vô cùng yên tĩnh. Lục Chương cúi đầu, không nói một lời. Mộc Hàn Hạ nhìn anh ta chăm chăm, đồng thời mở miệng: "Không sao. Tôi coi như cậu bị ảnh hưởng bởi chất cồn nên mới nhất thời không thể khống chế bản thân."

"Không phải tôi không khống chế được bản thân." Lục Chương lắc đầu.

Mộc Hàn Hạ giật mình. Lục Chương ngẩng lên nhìn cô, ánh mắt chứa đựng sự áy náy, đau khổ, cũng rất chân thành và khao khát. "Carol! Tôi không có chút cơ hội nào hay sao? Dù là cơ hội cạnh tranh công bằng cũng được. Tôi thích chị, trái tim tôi dành cho một mình chị. Sau này, tôi sẽ đối xử tốt với chị hơn bất cứ người nào. Chị hãy tin tôi, hãy cho đôi ta một cơ hội có được không?"

Mặc dù đã có linh cảm nhưng Mộc Hàn Hạ vẫn hết sức bất ngờ khi nghe lời tỏ tình của Lục Chương. Cô trầm ngâm trong giây lát rồi mở miệng: "Cậu đừng bao giờ nhắc lại những lời vừa rồi với tôi."

Ngữ khí của cô vừa lạnh nhạt vừa vô tình, khiến máu nóng bốc lên đầu Lục Chương. Dù đã sớm đoán ra kết quả nhưng anh ta vẫn không thể chấp nhận sự thật. Anh ta tỏ ra cố chấp: "Một chút cơ hội cũng không được sao?"

"Không. Cậu vĩnh viễn chỉ có thể là bạn, là học trò của tôi mà thôi." Mộc Hàn Hạ trả lời dứt khoát.

Vẻ mặt của Lục Chương như khóc mà như cười. Anh ta nổi cơn bướng bỉnh, trả lời một cách "chí phèo": "Tôi không làm được, không làm được thì sao nào?"

Mộc Hàn Hạ từ tốn đáp: "Không làm được thì sau vụ này, tình nghĩa giữa chúng ta coi như đã tận."

Lục Chương không ngờ cô tuyệt tình như vậy. Một phút trước, cô còn bảo sẽ đối xử tốt với anh ta nhưng dính dáng đến tình cảm, cô không thèm cho anh ta một tia hy vọng, một con đường sống. Cô ép anh ta buông tay. Biết anh ta chẳng thể buông tay, cô lại ép anh ta không được nhắc tới, cũng không được tư tưởng, bằng không, cả tình bạn cũng dẹp. Sao cô có thể tàn

nhấn như vậy? Thì ra người phụ nữ này lương thiện, chính trực bao nhiêu, thì trái tim cũng cứng rắn bấy nhiêu.

Lục Chương cảm thấy đầu óc quay cuồng, lồng ngực đau buốt. Anh ta vừa xấu hổ vừa giận dữ, đồng thời cũng có chút tự ti. Anh ta đứng dậy, lão đảo đi ra ngoài. Mộc Hàn Hạ định đi theo, anh ta liền gầm lên: "Chị đừng có lại gần tôi." Nói xong, anh ta lao nhanh qua tấm rèm.

Mộc Hàn Hạ còn vương Hà Tĩnh nên cất cao giọng: "Ông chủ, mau đi xem cậu ấy."

Ông chủ là bạn của Lục Chương nên lập tức cùng hai nhân viên chạy ra khỏi nhà hàng. Tuy nhiên, Lục Chương đã chẳng thấy bóng dáng.

Sau khi ra ngoài, Lục Chương sờ túi quần, mới phát hiện quên chìa khóa ô tô ở phòng ăn. Đúng lúc có một chiếc taxi đang trả khách, anh ta liền mở cửa sau, ngồi vào trong.

Người thấy mùi rượu từ người anh ta, tài xế taxi chau mày: "Người anh em, xe của tôi là xe mới, không chở khách uống rượu đâu. Cậu mau xuống đi!"

Lục Chương rút từ ví ra một tập tiền, ném vào người anh ta: "Anh cầm miệng cho tôi!"

Người tài xế nhìn những đồng tiền rơi lá tả, hỏi nhỏ: "Cậu muốn đi đâu?"

Lục Chương tựa vào thành ghế, hít một hơi sâu: "Tới khu biệt thự Hương Sơn."

Sở dĩ Lục Chương về đây là bởi vì anh ta lờ mờ nhớ ra, hôm nay nhà anh ta có buổi tụ họp bạn bè. Dù đã say khướt nhưng anh ta không muốn ở một mình, chỉ muốn tới nơi đông người nhộn nhịp.

Xe taxi dừng lại trước cổng ngôi biệt thự, Lục Chương chân nam đá chân chiêu xuống xe, quả nhiên nghe thấy tiếng nhạc âm ỉ. Anh ta cười khùng khục, mở cổng đi vào bên trong. Đám bạn bè đều ở đây. Không ít người chào hỏi anh ta, có người còn trêu chọc: "Chẳng phải Tiểu Lục bận phấn đấu nên "bỏ bom" chúng ta? Sao bây giờ lại chịu mò về thế này?"

Lục Chương không tức giận, chỉ nở nụ cười bất cần như trước kia. Nơi này ồn ào, náo nhiệt thật đấy. Anh ta ngồi xuống cạnh bể bơi, cùng đám bạn chơi xúc xắc. Anh ta bị thua suốt nên phải uống rất nhiều rượu. Nhưng càng uống, mỗi câu nói của Mộc Hàn Hạ càng hiện lên rõ mồn một trong đầu anh ta, khiến trái tim anh như bị dao cứa.

Thật ra, tình cảm của Lục Chương đối với Mộc Hàn Hạ cũng chẳng phải quá sâu đậm, nhưng đây đúng là lần đầu tiên anh ta thật sự thích một người. Trong khi đó, tình địch của anh ta lại là một người đàn ông tài giỏi, chín chắn và thành công hơn. Điều này khiến anh ta còn có thêm cảm giác đặc biệt thất bại.

Không biết uống thêm bao nhiêu, tâm trí của Lục Chương trở nên mơ hồ. Có người phát hiện ra điều bất thường, liền cất giọng đầy quan tâm: "Hôm nay Tiểu Lục gặp phải chuyện gì mà bán mạng thế?"

"Chắc là chuyện công ty chứ còn gì nữa. Nghe nói trang web mua sắm mới của cậu ấy đang bị Phong Thần đè bẹp." Một người trả lời.

Nghe những lời này, Lục Chương gầm lên: "Đè bẹp cái đầu cậu ấy. Khốn khiếp, Lâm Mạc Thần là cái thá gì. Ngày mai, sư phụ của tôi sẽ, sẽ..."

Sau đấy, Lục Chương hoàn toàn quên mất mình đã uống những loại rượu gì, ngồi chơi với ai, nói những lời gì. Anh ta chỉ cảm thấy màn đêm như vực thăm tối hun hút, chôn vùi anh ta ở trong đó.

Vào lúc hai giờ sáng, Hà Tĩnh giật mình tỉnh giấc. Cô mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên sofa trong văn phòng của Mộc Hàn Hạ, còn bạn thì

ngồi trước máy tính, thần sắc rất tập trung, chắc là đang rà soát lần cuối toàn bộ kế hoạch.

Hà Tĩnh đi vệ sinh rồi quay về sofa, nhướn mày nhìn Mộc Hàn Hạ.

Cảm thấy vừa áy náy vừa xót xa, cô liền mở miệng: "Mình xin lỗi, buổi tối uống nhiều quá, còn bắt cậu đưa mình về."

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, nhoẻn miệng cười: "Không sao. Cậu cứ ngủ tiếp đi."

Hà Tĩnh lắc đầu: "Mình ngồi đây với cậu. Lục tổng đâu rồi?"

"Chạy mất rồi." Mộc Hàn Hạ khẽ đáp.

Hà Tĩnh kinh ngạc. Mộc Hàn Hạ không muốn giải thích nhiều, chỉ nói: "Cậu ta cũng uống say nên chạy về biệt thự ở trên núi. Vừa rồi mình có gọi điện thoại, bạn cậu ta đã xác nhận cậu ta về nhà an toàn."

"Ừ." Hà Tĩnh thờ dãi.

Mộc Hàn Hạ chợt nhớ đến chuyện xảy ra giữa mình và Lục Chương tối qua. Cô thừa nhận bản thân quý người đàn ông này nhưng trái tim của cô không hề có chỗ cho anh ta. Cô không phải là người khéo léo trong việc xử lý mối quan hệ nam nữ, để đối phương không bị tổn thương. Đối với cô, yêu là yêu, không yêu là không yếu. Cô cảm thấy, nếu đã không yêu thì nên tỏ thái độ dứt khoát cho đối phương hiểu.

Hai người im lặng một lúc, Hà Tĩnh hỏi: "Cậu có kế với Lâm Mạc Thần về kế hoạch ngày mai của cậu không? Dù sao bây giờ cậu và anh ấy cũng đã..."

"Không thể." Mộc Hàn Hạ ngắt lời bạn.

"Tại sao?"

Mộc Hàn Hạ trầm tư suy nghĩ. Biết giải thích với Hà Tĩnh thế nào đây? Cô ấy đâu có hiểu về mối quan hệ cạnh tranh giữa hai tập đoàn. Cuối cùng, cô lên tiếng: "Hà Tĩnh, đây không phải là chuyện giữa mình và anh ấy, mà là chuyện giữa hai tập đoàn. Mình có thể cho cậu biết, đối tượng đạt được lợi ích lớn nhất trong kế hoạch mà mình tiến hành vào ngày mai là tập đoàn Phương Nghi và bản thân mình. Thậm chí, lợi ích là vô cùng to lớn, khó có thể đánh giá. Phong Thần và Phương Nghi là hai tập đoàn hàng đầu trong nước, tuy chưa từng trở mặt nhưng rất nhiều phương diện đều là đối thủ cạnh tranh. Nếu là người của Phong Thần, liệu cậu có tình nguyện dùng nguồn khách hàng của mình giúp Phương Nghi đạt lợi nhuận lớn hay không?"

Hà Tĩnh lắc đầu. Cô hiểu ý bạn, nhưng nhớ tới giọng điệu của Lâm Mạc Thần trong cuộc điện thoại tối qua, cô lại cảm thấy bất an trong lòng.

Mộc Hàn Hạ tiếp tục kiểm tra dữ liệu. Tuy nhiên, vì lời nói của Hà Tĩnh, tâm tư của cô lại hướng về Lâm Mạc Thần. Cô đảo mắt qua đồng hồ đeo tay, giờ này chắc anh đã ngủ rồi.

Thật ra có những chuyện, cô không nói với Hà Tĩnh. Thứ nhất là, cô đã cam kết với Lục Đống sẽ giữ bí mật tuyệt đối về dự án lần này.

Thứ hai, cô cũng từng nghĩ, nếu kể với Lâm Mạc Thần, hy vọng anh sẽ giúp mình và Phương Nghi thì chính là gây khó dễ cho anh. Chi bằng cô cứ tiến hành kế hoạch trước. Bề ngoài, có vẻ như cô lợi dụng Phong Thần nhưng trên thực tế, dự án của cô không hề gây tổn thất cho Phong Thần, thậm chí có khả năng thúc đẩy lượng tiêu thụ của Phong Thần.

Như thế, Lâm Mạc Thần cũng không cảm thấy khó xử khi đứng giữa cô và công ty. Ngày mai dự án được tung ra, người thông minh tuyệt đỉnh như anh chắc chắn sẽ hiểu. Anh sẽ hiểu ý đồ của cô.

Đường chân trời đã xuất hiện vệt trắng bạc. Vào một khoảnh khắc, Mộc Hàn Hạ cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Cô tựa vào thành ghế, dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Trong đầu cô đột nhiên nhớ lại nhiều chuyện trước kia. Cô nhớ tới vụ đi Hải Nam thu mua quả vải, bị Lâm Mạc Thần "đâm" một nhát, khiến cô trắng tay. Cô cũng nhớ đến hôm đi dự thầu, anh nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm, cúi xuống hôn trán cô rồi ngồi xe rời đi. Cô nhớ tới nhiều đêm ái ân mặn nồng, càng nhớ đến cảnh tượng anh ôm hôn Tiết Ninh trên hành lang khách sạn... Cuối cùng, cô nhớ đến hình ảnh anh đứng bên cạnh ô tô, mỉm cười với cô vào vô số buổi sáng và buổi tối trong quãng thời gian sau khi cô về nước.

Mỗi lúc như vậy, cô đều cảm nhận một cách rõ ràng, có lẽ cô không còn đắm say và cảm thấy ngọt ngào như trước, nhưng linh hồn bình lặng nhiều năm vẫn rung động vì anh.

Cô nghĩ thầm: "Lâm Mạc Thần! Hy vọng anh có thể hiểu em." Hy vọng từ nay về sau, chúng ta sẽ không bị ngăn cách bởi bất cứ điều gì.

Sáu giờ sáng. Mộc Hàn Hạ đứng trong văn phòng của nhóm dự án thương mại điện tử ở trụ sở của Phương Nghi.

Xung quanh cô là mấy chục thành viên của nhóm dự án. Không phải bất cứ cuộc "tiến công" nào cũng sôi động và náo nhiệt, mọi người ở đây đều yên lặng, nhẫn nại và hồi hộp chờ đợi giây phút tung ra sản phẩm. Chủ tịch tập đoàn Lục Đống ở tầng trên, tập trung tinh thần theo dõi tình hình. Lục Chương thì chẳng thấy mặt mũi nhưng Mộc Hàn Hạ không rảnh để quan tâm đến anh ta. Bên ngoài cửa sổ, bầu trời trong xanh, mây trắng lững lờ trôi. Cô nghĩ, hôm nay chắc là một ngày đẹp trời.

Sáu giờ năm mươi phút. Mộc Hàn Hạ ngồi ở vị trí, tay cầm cốc cafe. Trên màn hình máy tính của các nhân viên đều xuất hiện một số dữ liệu sắp được công bố như bản giới thiệu về thiết bị đeo thông minh, chính sách ưu đãi giá cả...

Đây là sản phẩm kết tụ tâm huyết và công sức của biết bao con người. Cô biết hôm nay thế nào Trương Tử cũng lên mạng theo dõi tình hình. Cô sẽ cho anh thấy, sản phẩm được hoan nghênh đến mức nào.

Bảy giờ năm phút, sản phẩm chính thức "lên sàn". Kể cả vào lúc nửa đêm hay sáng sớm, trang E-show vẫn có nhiều người truy cập. Do đó, khi bản giới thiệu về sản phẩm xuất hiện trên trang chủ, thành viên của nhóm dự án lập tức nhìn thấy lượng truy cập không tồi. 100, 1000, 5000, 20000... Lượng truy cập không ngừng tăng lên. Tất cả mọi người đều nín thở theo dõi, văn phòng rộng lớn hầu như không có tiếng nói chuyện.

"Vụ giao dịch đầu tiên thành công." "Vụ giao dịch thứ mười thành công." "Vụ giao dịch thứ một trăm thành công"... Nhân viên phụ trách thống kê số lượng báo cáo con số bằng giọng điệu đầy phấn khởi. Bầu không khí dần trở nên sôi động.

Mộc Hàn Hạ xoay tròn chiếc bút bi trong tay, khóe miệng cong lên. Điều mà cô muốn, cô chờ đợi đâu chỉ ở mức hàng trăm, hàng nghìn, hàng vạn vụ giao dịch.

"Chuyện gì thế này? Hệ thống dữ liệu đã ngừng hoạt động." Một người kinh ngạc kêu lên. "Hệ thống của tôi cũng bị đơ rồi." "Tôi cũng thế"... Giám đốc bộ phận Kỹ thuật lập tức chạy đến trước mấy chiếc máy tính. Sau đó, rất nhiều người đứng dậy, vẻ mặt bàng hoàng. "Chuyện quái gì vậy?" Có người ra sức gõ bàn phím nhưng không tài nào mở được trang web E-show. "Kiểm tra máy chủ ngay!" Giám đốc Kỹ thuật hét lên.

Mộc Hàn Hạ đứng dậy, nhìn thấy trên màn hình máy tính của mọi người đều báo trang web bị lỗi truy cập. Nhân viên phụ trách thống kê số lượng hốt hoảng: "Mộc tổng! Toàn bộ số liệu về đơn đặt hàng vừa rồi đã bị mất, không thấy đâu nữa."

Văn phòng trở nên hỗn loạn. Có người chạy tới chạy lui, có người ngó nghiêng, có người thảo luận với đồng nghiệp trong tâm trạng sốt ruột và lo lắng. Huyệt thái dương của Mộc Hàn Hạ đột nhiên giật giật. Một dự cảm chẳng lành trào dâng trong lòng, cô túm lấy Giám đốc Kỹ thuật, hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy?" Giám đốc Kỹ thuật cất giọng nghiêm túc: "Mộc tổng, hệ thống của chúng ta đã bị sập. Điều này vô cùng bất bình thường. Chúng tôi đang cố gắng khôi phục."

Mộc Hàn Hạ hít một hơi sâu để lấy lại bình tĩnh. Không sao, cô có thể đợi, chỉ cần mọi người nhanh chóng khôi phục hệ thống là được.

Di động của Mộc Hàn Hạ bất chợt đổ chuông, là Lục Đống gọi tới. Cô bắt máy, giải thích ngắn gọn với đối phương. Không biết bao lâu sau, đến lượt Lục Chương gọi điện nhưng cô không nghe.

Mười giờ sáng, trang web vẫn không mở được. Giám đốc Kỹ thuật báo cáo với Mộc Hàn Hạ, bọn họ đã bị hack. Tình hình mất dữ liệu hết sức nghiêm trọng, rất có thể trong khoảng thời gian ngắn, trang web không có cách nào hoạt động bình thường.

Đã có không ít người tiêu dùng lên trang chủ của Phương Nghi đòi trả lại tiền vừa đặt hàng.

Mười giờ mười lăm phút, Mộc Hàn Hạ nhận được cuộc điện thoại từ bệnh viện. Khi ấy, cô đang nghe Giám đốc Kỹ thuật báo cáo. Sau mười mấy hồi chuông, cô mới bắt máy: "A lô!" Giọng nói quen thuộc, có chút nghẹn ngào của cô y tá truyền tới: "Cô Mộc! Anh Trương vừa được cấp cứu nhưng vô hiệu... Anh ấy đã qua đời rồi."

Mộc Hàn Hạ buông điện thoại. Vào thời khắc này, mọi thứ xung quanh cô, từ văn phòng với những con người đang bận rộn đến cảnh trời mây và ánh nắng ngoài cửa sổ đột nhiên trở nên mơ hồ. Đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, mọi cảm xúc tê liệt.

Một lúc sau, Mộc Hàn hạ mới bình tĩnh. Cô lại gọi Giám đốc Kỹ thuật, cất giọng đặc biệt bình tĩnh: "Đến trước buổi trưa, các anh có thể khôi phục hệ thống không?" Giám đốc Kỹ thuật trầm mặc. Cô gật đầu: "Không sao. Anh hãy động viên mọi người tiếp tục cố gắng. Sản phẩm tốt nhất định sẽ được thị trường đón nhận, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Tôi có việc phải ra ngoài một lát. Anh hãy theo dõi tình hình giúp tôi, có gì nhớ gọi điện cho tôi.

Giám đốc Kỹ thuật ngập ngừng: "Mộc tổng..." Mộc Hàn Hạ nở nụ cười nhàn nhạt với anh ta rồi quay người rời đi.

Bây giờ là giữa mùa hè, bầu trời xanh ngắt, đám mây trắng muốt, đường phố tràn ngập nắng vàng.

Bình thường lái xe rất chậm nhưng hôm nay Mộc Hàn Hạ phóng như bay, thậm chí không để ý đến chuyện vượt tốc độ. Cô chợt nhớ tới mùa hè của nhiều năm trước, lúc cô mới quen Lâm Mạc Thần.

Hôm ấy, bầu trời cũng xanh như vậy. Anh xuất hiện trong siêu thị Lạc Nhã, dừng lại trước mặt cô rồi nhếch miệng cười với cô. Nước mắt bỗng chảy giàn giụa, Mộc Hàn Hạ giơ tay lau nhưng chẳng ăn thua.

Một giọng nói mạnh mẽ vang lên trong đầu cô: Không phải đâu. Chắc chắn không phải. Nhưng nếu là thật thì sao? Nếu chuyện này có liên quan đến anh thì sao? Bảo cô phải làm thế nào đây?

Đến cổng bệnh viện, Mộc Hàn Hạ xuống xe, chạy nhanh vào trong, quên cả rút chìa khoá. Cô gặp bác sĩ, gặp y tá, ký tên không biết bao nhiêu lần. Cuối cùng tới một gian phòng yên tĩnh, mọi người đều lui ra ngoài, để lại không gian cho cô.

Đối diện với thi thể đã được phủ khăn trắng nằm trên giường, đôi chân Mộc Hàn Hạ bỗng dưng mềm nhũn. Cô quỳ xuống cạnh giường, toàn thân run bần bật. Giọng nói của cô y tá vẫn lặp đi lặp lại bên tai cô: "Anh

Trương theo dõi tình tức trên máy tính suốt ba tiếng đồng hồ. Sau đó, anh ấy bị nhồi máu cơ tim cấp tính. Dù được cấp cứu nhưng anh ấy không qua khỏi."

"Anh ấy từ già cõi đời rất nhanh, không hề đau đớn."

"Anh ấy không kịp nói lời trần trối." ...

Mộc Hàn Hạ kéo tấm vải phủ trên người Trương Tử. Gương mặt anh bình thản, tựa như đang trong giấc nồng. Lòng ngực đau buốt vô ngần, cô thở hắt ra một cách khó nhọc.

Việc Trương Tử ra đi trong tiếc nuối khi chưa được nhìn thấy thành quả của mình khiến cô không chỉ mất một người bạn thân thiết, mà còn cả tín ngưỡng, mối ân tình và lời hứa của cô với anh.

Cuối cùng, Mộc Hàn Hạ gục đầu xuống giường, bật khóc nức nở.

Đầu giờ chiều, Mộc Hàn Hạ mới quay về trụ sở của Phương Nghi. Khi cô đi vào văn phòng, Giám đốc Kỹ thuật, Lục Chương, Hà Tĩnh... đều tập trung ở đó.

Sắc mặt của Mộc Hàn Hạ đặc biệt trầm tĩnh, chỉ có đôi mắt sung húp là không thể che giấu. Hà Tĩnh cũng đã biết tin Trương Tử qua đời, nước mắt lưng tròng.

Còn gương mặt của Lục Chương có chút nhợt nhạt. "Các anh đã tìm ra nguyên nhân chưa?" Mộc Hàn Hạ hỏi. Giám đốc Kỹ thuật đáp: "Chúng tôi tìm không ra thân phận của đối phương. Mộc tổng, tôi và các giám đốc khác đều cho rằng, vụ này là do Phong Thần gây ra. Chỉ bọn họ mới có thực lực làm điều đó. Hơn nữa, họ cũng là đối tượng nhận được lợi ích trực tiếp từ sự thiệt hại của chúng ta."

Mộc Hàn Hạ lặng thinh. Hà Tĩnh há hốc mồm, còn sắc mặt Lục Chương càng trở nên u ám.

"Ai đã tiết lộ tin tức?" Mộc Hàn Hạ nghiêm giọng hỏi. Mọi người đều ngây ra. Giám đốc Kỹ thuật lập tức lên tiếng: "Mộc tổng, không thể là người của chúng tôi. Cô cũng biết đấy, người của chúng tôi đều do cô và Chủ tịch đích thân lựa chọn kỹ càng. Bọn họ hoặc là nhân viên trung thành của Phương Nghi, hoặc là nhân viên mới có lý lịch trong sạch. Hơn nữa, thời gian qua, chúng tôi làm việc trong môi trường khép kín, không được về nhà cũng không được liên lạc với bên ngoài. Vì vậy, không thể là người của chúng tôi."

Mộc Hàn Hạ nhìn anh ta vài giây rồi đưa mắt qua Lục Chương và Hà Tĩnh.

Phát hiện sắc mặt của Hà Tĩnh không được tự nhiên, trái tim cô như chìm xuống đáy vực. "Mọi người ra ngoài trước đi, Hà Tĩnh ở lại đây một lát." Cô nói.

Vẻ mặt Hà Tĩnh càng trở nên khó coi. Giám đốc Kỹ thuật quay người đi ra ngoài, còn Lục Chương vẫn bất động. Mộc Hàn Hạ chau mày nhìn anh ta: "Ra ngoài."

Lục Chương hơi biến sắc mặt, nhưng cuối cùng vẫn lặng lẽ rời phòng. Văn phòng chỉ còn lại hai người phụ nữ. Mộc Hàn Hạ hỏi: "Chuyện là thế nào vậy?"

Hà Tĩnh im lặng nhìn bạn. Vào thời khắc này, cô đột nhiên cảm thấy Mộc Hàn Hạ có chút xa lạ, vô cùng lạnh lùng và bình tĩnh. Đây là lần đầu tiên Hà Tĩnh ý thức được, Mộc Hàn Hạ không chỉ là bạn thân của mình, mà còn là một người phụ nữ quyết đoán ở chốn thương trường.

Nhận thức này khiến Hà Tĩnh cảm thấy bối rối và đau lòng. Cô đáp khẽ: "A Hạ! Mình cũng không biết tại sao lại ra nông nỗi này. Mình không làm

chuyện gì có lỗi với cậu."

"Cậu có kế với người khác về kế hoạch của mình không?"

Hà Tĩnh ngây ra: "Mình... mình có nói với Lâm Mạc Thần." Mộc Hàn Hạ hít một hơi sâu: "Tại sao cậu lại nói với anh ấy?"

Hà Tĩnh nghẹn ngào: "Tối qua anh ấy gọi điện cho mình, hỏi cậu đang làm gì, tại sao lại đi thăm Trương Tử... Mình chỉ nói với anh ấy, ngày mai cậu tiến hành một kế hoạch mới. Mình làm chuyện này cũng chỉ vì hai người, mình muốn quan hệ của hai người tốt đẹp. Mình thật sự không rõ, tại sao hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy..."

Mộc Hàn Hạ yên lặng nhìn bạn. Viên mắt cũng ươn ướt nhưng cô cố gắng kìm nén. "Anh ấy gọi điện cho cậu ư?" Cô chậm rãi mở miệng: "Hai người thường xuyên liên lạc sao?"

"Không, không phải vậy đâu." Hà Tĩnh cất cao giọng: "A Hạ, cậu đừng hiểu nhầm. Lâm Mạc Thần chỉ thỉnh thoảng liên lạc với mình, nhưng không bao giờ hỏi về công việc của cậu."

Không chịu nổi ánh mắt sắc bén của bạn, cô giơ tay che mặt: "Mình xin lỗi... Trong thời gian cậu ra nước ngoài, mình từng nhận của một khoản tiền từ anh ấy. Mình thực sự... quá khó khăn. Mình biết, anh ấy vì cậu nên mới cho mình tiền. Mình cũng biết không nên nhận, nhưng... Sau đó, số tiền đã bị chồng cũ của mình tiêu hết..."

Mộc Hàn Hạ cảm thấy tức ngực, rất nhiều tâm tình phiền muộn tràn ngập trong lòng. "Rốt cuộc Lâm Mạc Thần nhận được thứ gì từ cậu?" Cô hỏi.

"Anh ấy... lấy hết thư cậu gửi cho mình, cũng thường hỏi về tin tức liên quan đến cậu."

Mộc Hàn Hạ im lặng một lúc mới lên tiếng: "Sau khi cậu nói với Lâm Mạc Thần về kế hoạch của mình, anh ấy có phản ứng gì không?"

Hà Tĩnh nói nhỏ: "Anh ấy lập tức cúp máy mà chẳng nói một lời nào."

Vừa từ văn phòng đi ra ngoài, Mộc Hàn Hạ liền bị Lục Chương chặn lại. Anh ta chờ bên ngoài này giờ, trong lòng có muôn vàn lời muốn nói nhưng không thể thốt ra miệng. "Tránh ra!" Mộc Hàn Hạ nghiêm giọng.

Phát hiện ra vẻ mặt bất thường của cô, Lục Chương hỏi: "Chị định đi đâu vậy?"

"Trụ sở Phong Thần." Lục Chương giật mình, lập tức túm tay cô: "Chị đến đó làm gì? Tôi sẽ đi cùng chị."

Khóe miệng Mộc Hàn Hạ nở nụ cười rất nhạt: "Cậu bỏ tay ra cho tôi. Vết mũi còn chưa sạch, tôi đi đâu là việc của tôi, khỏi cần đến cậu."

Chưa bao giờ thấy cô lạnh lùng và ngạo mạn như vậy, Lục Chương vừa xấu hổ vừa phẫn nộ. Nhưng anh ta vẫn đứng tại chỗ, không nói một lời.

Mấy giám đốc bộ phận nhanh chóng đi tới. Mộc Hàn Hạ đưa mắt qua bọn họ rồi đi về phía thang máy. "Không ai được theo tôi." Cô cất cao giọng với đám người ở đằng sau: "Tôi sẽ đi một mình."

Bây giờ là buổi chiều, bên trong trụ sở Phong Thần đèn điện sáng trưng, đại sảnh tràn ngập bầu không khí trang nghiêm.

Mộc Hàn Hạ đi thẳng tới quầy lễ tân. Cô nhân viên lễ tân mỉm cười: "Xin hỏi, chị có việc gì vậy?"

Mộc Hàn Hạ đáp: "Tôi muốn tìm Lâm Mạc Thần." Cô nhân viên hơi sửng sốt, trao đổi ánh mắt với đồng nghiệp ngồi cạnh, lại hỏi: "Chị tìm Chủ tịch ư? Xin hỏi chị đã hẹn trước chưa ạ?"

"Từ lúc nào mà tôi cần phải hẹn mới được gặp anh ấy vậy? Cô hãy gọi điện báo với anh ấy, chắc chắn anh sẽ gặp tôi." Mộc Hàn Hạ cười nhạt.

Thấy đối phương ăn mặc lịch sự, cách nói chuyện có vẻ quen biết Chủ tịch, cô nhân viên lễ tân nhất thời không biết xử trí thế nào.

Đúng lúc này, đằng sau vang lên tiếng gọi: "Hàn Hạ!"

"Tôn tổng!" Cô nhân viên lễ phép chào hỏi. Mộc Hàn Hạ ngoảnh đầu, liền nhìn thấy Tôn Chí. Trông anh ta có vẻ vội vàng, dường như có việc gấp. Vào giây phút chạm mắt, hai người đều nhìn thấy ý vị bất thường trong ánh mắt của đối phương.

Tôn Chí cười: "Cô tìm Chủ tịch có việc sao?"

Mộc Hàn Hạ không trả lời, cứ thế đi thẳng tới cánh cửa để lên tầng trên ở gần đó. "Anh quẹt thẻ đi." Cô nói.

Tôn Chí lập tức rút thẻ làm việc, mở cửa cho cô. Mộc Hàn Hạ đi vào trong, anh ta đuổi theo, khuyên nhủ: "Hàn Hạ, hôm nay cậu ấy bận họp cả ngày. Có gì cô đợi tối cậu ấy về nhà, hai người nói chuyện sau cũng chưa muộn." Ngừng vài giây, anh ta bổ sung một câu: "Cô đừng xúc động quá."

Mộc Hàn Hạ dừng bước, ngoảnh đầu về phía anh ta: "Tôn Chí! Tôi chỉ hỏi một câu, có phải do các anh làm hay không?"

"Tôi chẳng hiểu cô nói gì nữa?" Tôn Chí cười.

Mộc Hàn Hạ lập tức đi vào thang máy, đồng thời cất giọng lạnh lùng: "Anh đừng có đi theo tôi."

Tôn Chí đứng tại chỗ, nhìn cửa thang máy từ từ khép lại. Anh ta bất động vài giây rồi đột nhiên dấn vào bờ tường, chửi thề một câu: "Khốn kiếp!"

Thang máy từ từ di chuyển lên trên. Mộc Hàn Hạ dõi mắt theo con số nhấp nháy trên cửa. Đến tầng trên cùng, cô đi ra ngoài. Cô nhân viên lễ tân buông điện thoại, nhìn cô đăm đăm. Có lẽ vừa nhận được chỉ thị từ Tôn Chí nên cô ta chẳng hỏi han cũng không ngăn cản.

Mộc Hàn Hạ đi thẳng vào văn phòng Chủ tịch ở bên trong cùng. Nơi này toàn là ánh đèn thanh lạnh, cả một khu rộng lớn trống trải, chỉ có văn phòng của Lâm Mạc Thần. Ngoài cửa có hai người đàn ông ngồi ở sofa, dường như đang chờ gặp anh. Một người đàn ông trẻ tuổi ngồi sau bàn làm việc ở cạnh cửa văn phòng, đó là trợ lý của Lâm Mạc Thần.

Mộc Hàn Hạ nói với anh ta: "Tôi là Mộc Hàn Hạ. Tôi muốn gặp Lâm Mạc Thần." Cô không quen người trợ lý nhưng anh ta nhận ra cô nên lập tức nở nụ cười lịch sự: "Xin chị đợi một lát. Tôi đi thông báo với Chủ tịch."

Trong lúc Mộc Hàn Hạ và anh chàng trợ lý nói chuyện, hai người đàn ông còn lại đồng thời ngẩng đầu, nhìn về phía cô.

Mộc Hàn Hạ có phản ứng hết sức nhạy bén, lập tức đảo mắt qua bọn họ, dừng lại ở tấm thẻ đeo trên ngực họ. Mộc người là "Giám đốc dự án - Bộ phận Thương mại điện tử - Tập đoàn Phòng Thần", người kia là "Kỹ sư cao cấp - Bộ phận Kỹ thuật Thông tin - Tập đoàn Phong Thần".

Dưới cái nhìn bức người của cô, ánh mắt của hai người đàn ông tựa hồ có gì đó khác thường.

Trái tim Mộc Hàn Hạ như chìm xuống đáy vực trong giây lát. Lúc này, người trợ lý đã gõ cửa văn phòng.

Mộc Hàn Hạ thu hồi ánh mắt. Không đợi anh ta lên tiếng, cô đã đẩy cửa, đi thẳng vào phòng.

Căn phòng thoáng đãng, sáng trưng. Bên ngoài bức tường kính là một góc thành phố bao la và đẹp đẽ. Đồ đạc trong phòng đều có gam màu trầm

theo đúng phong cách của Lâm Mạc Thần, ví dụ bộ sofa màu xám, bàn làm việc màu đen...

Anh ngồi sau bàn làm việc, ngẩng đầu nhìn cô. Gặp nhau trong tình huống này, lồng ngực Mộc Hàn Hạ tựa như bị một tảng đá đè nặng. Cô nhất thời không thể thốt ra lời.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, không khí thoang thoang mùi đàn hương dễ chịu. Vài giây sau, anh mỉm cười, cất giọng dịu dàng: "Em đến tìm anh có việc gì vậy?"

Hai người im lặng một lát. Lâm Mạc Thần đưa mắt đi chỗ khác, đồng thời cầm cốc trà, từ tốn nhấp một ngụm. Rõ ràng anh chẳng làm gì, cũng không nói bất cứ câu nào nhưng Mộc Hàn Hạ bỗng cảm thấy lồng ngực đau nhói.

Trong một khoảnh khắc, cô đột nhiên muốn quay người rời đi, từ bỏ việc chất vấn anh. Nhưng nhớ tới ánh mắt của hai người đàn ông ngồi ngoài cửa, thái độ ngật ngưỡng của Tôn Chí và hình ảnh Trương Tử được phủ tấm vải trắng trên giường bệnh, cô cố gắng đè nén nỗi chua xót trong lòng, cuối cùng vẫn lên tiếng: "Trang E-show đã bị sập, Trương Tử qua đời rồi. Anh ấy rời khỏi thế giới này trong khi vẫn chưa được chứng kiến ước mơ của mình trở thành hiện thực."

Lâm Mạc Thần lại nhìn cô, ánh mắt vô cùng đằm tĩnh: "Xin hãy nén bi thương."

Mộc Hàn Hạ cất cao giọng: "Em chẳng có cách nào nén bi thương. Là ai đã phá hoại, khiến em thất bại ở khâu cuối cùng, khiến anh ấy từ già cõi đời trong tiếc nuối? Anh mau nói đi, là ai hả?"

Lâm Mạc Thần nhếch miệng: "Em cho rằng kẻ đó là anh? Em đến đây để chất vấn anh hay sao?"

Bắt gặp phản ứng này của anh, một nơi nào đó trong trái tim cô hoàn toàn nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, Mộc Hàn Hạ phát hiện, điều này vẫn không thể giảm bớt nỗi đau và sự oán trách của cô. Bởi vì, cô nghe thấy mình chất vấn: "Anh có cam đoan... vụ này chẳng liên quan đến Phong Thần hay không?"

Lâm Mạc Thần lặng thinh, ánh mắt tối sầm. Bầu không khí trở nên lạnh lẽo trong giây lát. Đột nhiên như bị rút hết sức lực, Mộc Hàn Hạ nói nhỏ: "Lâm Mạc Thần, anh hãy tự thu xếp đi." Nói xong, cô định quay người rời đi.

"Ý em là gì vậy?" Lâm Mạc Thần mở miệng: "Mộc Hàn Hạ, câu này có ý gì hả?"

Mộc Hàn Hạ im lặng vài giây mới trả lời: "Em chẳng có ý gì cả, chỉ là không muốn tiếp tục nói chuyện. Anh cứ coi như tâm trạng của em không được bình thường. Anh tạm thời đừng đến tìm em nữa, để em yên tĩnh một mình."

Lâm Mạc Thần lập tức đứng dậy, đi tới túm lấy cổ tay cô: "Cho dù Trương Tử qua đời, E-show của em bị sập, hai công ty đấu nhau sút đầu mề trán thì cũng liên quan gì đến chuyện của hai chúng ta?"

"Sao lại không liên quan cơ chứ?" Mộc Hàn Hạ lập tức ngoảnh mặt về phía anh: "Anh có biết vì Trương Tử nên em mới về nước; có biết anh ấy đã cứu em; có biết tình nghĩa của anh ấy đối với em hay không? Cảm giác của em trong những ngày qua như luôn bị treo lơ lửng dưới vực thẳm. Em nỗ lực bám vào lớp băng mỏng, thận trọng tiến từng bước một, cuối cùng cũng leo lên đỉnh. Thế nhưng, người của anh đã chờ sẵn ở trên, lại đạp em xuống dưới. Tất cả đã bị hủy hoại, mọi cố gắng của em đều trở thành công cốc."

Lâm Mạc Thần siết chặt tay cô, miệng nở nụ cười lạnh lùng: "Em về nước là vì Trương Tử? Vì anh ta ư? Thế còn anh thì sao? Mộc Hàn Hạ, anh ở chỗ nào trong trái tim em hả?"

Trong lòng đau nhói, Mộc Hàn Hạ cắn môi, không trả lời. Lâm Mạc Thần vẫn cười, ánh mắt vô cùng sắc lạnh: "Em bảo em luôn cảm thấy mình lơ lửng dưới vực sâu ư? Đây là cảm giác duy nhất của em đối với mọi chuyện ư? Summer của tôi... em đã khác hoàn toàn sáu năm trước. Trong lòng em, nhiều người và sự việc còn quan trọng hơn Lâm Mạc Thần tôi có đúng không? Trương Tử quan trọng hơn tôi, ước mơ của em quan trọng hơn tôi, cái quái gì cũng quan trọng hơn tôi. Những ngày qua, tôi vờ như không hay biết, chỉ âm thầm chờ đợi em làm việc của em. Em không nói, tôi sẽ không hỏi. Bởi vì trong lòng tôi, chẳng có thứ gì quan trọng hơn em. Mộc Hàn Hạ, tôi nằm ở vị trí nào trong trái tim em? Em có còn yêu tôi hay không?"

Giọt lệ dâng lên khóe mi, Mộc Hàn Hạ chỉ cảm thấy lời nói của anh như con dao nhọn đâm thẳng vào trái tim cô, khiến cô đau đớn vô ngần. Vào thời khắc này, cô có muôn vạn lời muốn nói, muốn biện bạch nhưng chẳng thể thốt ra miệng.

"Không phải đâu..."

"Không phải gì chứ?" Lâm Mạc Thần truy vấn tới cùng.

Mộc Hàn Hạ hít một hơi sâu mới lên tiếng: "Lâm Mạc Thần, anh từng là giấc mơ của em. Không phải bây giờ anh không còn quan trọng nữa mà nhiều lúc, nhiều con đường trong cuộc đời, em đã quen đi một mình." Vừa dứt lời, nước mắt chảy giàn giụa xuống gò má cô.

Nghe những lời này, Lâm Mạc Thần chẳng hề cảm thấy dễ chịu hay ấm áp. Anh cười khẽ một tiếng: "Anh đã chờ em rất lâu nhưng vẫn không đợi được sự toàn tâm toàn ý của em. Em nói em như bị treo lơ lửng dưới vực

sâu, nhưng kể từ hôm em ra đi, anh đã ở dưới đáy vực. Khi nghe được thông tin nguồn đầu tư là do em móc nối, em có biết tâm trạng của anh lúc đó thế nào không? Đến bây giờ anh vẫn nhớ rõ, anh chỉ hận không thể giết người. Đối tượng mà anh muốn giết chính là bản thân anh."

Mộc Hàn Hạ ngơ ngẩn nhìn anh. Lâm Mạc Thần tiếp tục cất giọng trầm trầm: "Kể từ giây phút ấy, anh bắt đầu đợi em. Anh nghĩ, lần này đổi lại là anh dõi theo em, chứng kiến em sống trong hào quang chói lọi. Làm vậy, anh mới có thể cảm nhận được tấm chân tình mà em từng trao cho anh. Anh đã chờ em bao năm, vậy mà em chỉ trở về với thân xác, còn trái tim vẫn đang ở chốn nào. Em coi trái tim của anh là gì chứ? Tại sao em không chịu nhìn nhận nó một cách chân thành như năm xưa? Bây giờ vì người khác, em muốn vứt bỏ là có thể vứt bỏ sao? Summer, em hãy dẹp ngay ý nghĩ này đi." Lâm Mạc Thần gần như nghiến răng khi nói đến câu cuối cùng.

Mộc Hàn Hạ chỉ cảm thấy vừa oan ức vừa khó chịu. Trên đời này cũng chỉ mình anh mới khiến cô oan ức và khó chịu đến thế. Cô muốn phủ nhận: Không phải như vậy, trái tim cô không phải sắt đá như anh nói. Anh thật sự không hiểu, bản thân anh có ý nghĩa như thế nào đối với cuộc đời cô. Nhưng cô phải giải thích thế nào về sự xa cách giữa hai người và tâm lý tự bảo vệ của cô đây?

"Anh đừng nói nữa." Cuối cùng, Mộc Hàn Hạ giăng tay anh, định quay người rời đi.

Lâm Mạc Thần lập tức túm tay cô: "Có phải em lại muốn bỏ đi hay không? Hễ xảy ra chuyện gì là em chỉ biết cuốn gói ra đi có đúng không?"

Mộc Hàn Hạ lập tức ngoảnh đầu về phía anh. Dù biết bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để nói chuyện tình cảm nhưng cô vẫn buột miệng: "Lâm Mạc Thần, anh có tư cách gì chỉ trích em? Anh tưởng năm xưa em muốn ra đi, muốn chia tay với anh hay sao? Anh bảo trái tim em không

quay về, không toàn tâm toàn ý với anh, nhưng em biết phải làm thế nào đây? Những năm qua, em đã quen với cuộc sống không có anh rồi. Một mình em làm tất cả mọi việc. Lúc ốm đau, ngoài Trương Tử ra cũng chẳng có ai quan tâm, lúc thất bại cũng không ai động viên. Bất kể hoang mang, mờ mịt đến mức nào, em cũng chỉ có thể một mình đi tiếp, bởi vì em không còn con đường nào khác. Con đường khác, cũng chính là con đường chúng ta từng đi đã bị anh cắt đứt rồi. Bao nhiêu năm trôi qua, em tưởng anh đã quên em, em nghĩ chúng ta không còn khả năng ở bên nhau.

Nhưng anh lại xuất hiện trước mặt em, nói là anh vẫn luôn chờ đợi, anh mong em quay đầu. Cảm giác của em giống tia hy vọng đã bị dập tắt được nhen nhóm trở lại. Anh hỏi em có muốn hay không? Tất nhiên là em muốn.

Anh nói anh giống người bị rơi xuống nước túm được ngọn cờ cứu mạng thì em cũng thế thôi. Nhưng tại sao, tại sao em không dám hết mình? Tại sao em do dự và sợ hãi, không dám tiến lại gần anh? Chẳng hiểu anh có nhận ra hay không nhưng em đã sớm lĩnh hội, chúng ta là hai kiểu người khác nhau. Anh là người vĩnh viễn đặt lợi ích lên hàng đầu, anh bao giờ cũng tinh táo và mưu mô, kể cả trong mối quan hệ với em.

Em biết, bây giờ anh thật lòng với em nhưng nhiều lúc, trong đầu em vẫn xuất hiện ý nghĩ, không biết đó là xuất phát từ trái tim chân thật của anh hay anh cố tình biểu hiện ra như vậy, nhằm mục đích khiến em càng lún sâu mà thôi. Em cũng hiểu suy nghĩ này là không đúng nhưng em chẳng thể khống chế bản thân. Anh cho rằng, trong vụ việc lần này, em không nên nghi ngờ anh.

Thế nhưng, thương mại điện tử là vấn đề liên quan đến sự phát triển của Phong Thần. Em không thể kiềm chế, lại nảy ra suy đoán, trong lòng anh, liệu em có quan trọng bằng Phong Thần hay không? Hơn nữa, anh cũng từng nói, nếu chúng ta đứng độ ở chốn thương trường, anh tuyệt đối không nường tay.

Thị trường chứng khoán khủng hoảng, tuy chẳng biết gì về lĩnh vực đầu tư nhưng em vẫn bỏ một khoản tiết kiệm để tham gia bảo vệ thị trường. Bạn bè xung quanh em đều làm thế cả.

Trong khi đó, anh nói làm vậy là ngốc nghếch. Anh đã sớm rút hết vốn khỏi thị trường, bảo vệ đồng tiền của anh, của Phong Thần, bàng quan đứng nhìn. Anh và em vốn không phải là một loại người. Anh bảo em làm sao có thể tin tưởng anh một trăm phần trăm, tin anh từ nay về sau toàn tâm toàn ý với em, không bao giờ từ bỏ em, không bao giờ rời xa em. Dù trời có sập, dù khuynh gia bại sản, dù sinh ly tử biệt, anh cũng không ngừng yêu em?

Anh có biết không, Mộc Hàn Hạ trong quá khứ đã từng yêu anh như vậy đấy. Vì thế, anh bảo em phải làm thế nào mới có thể yêu anh như trước kia?" Nói xong những lời này, Mộc Hàn Hạ cảm thấy toàn thân như bị rút hết sức lực, tinh thần kiệt quệ. Mắt vẫn ngấn lệ, cô nở nụ cười thê lương, từ từ rút tay về.

Lần này, Lâm Mạc Thần không miễn cưỡng mà chỉ nhìn cô đăm đăm. Chẳng biết có phải là ảo giác hay không mà cô thấy đáy mắt anh dường như thấp thoáng ánh lệ. Đã đến nước này, Mộc Hàn Hạ biết, có nói nữa cũng chỉ khiến cả hai càng bị tổn thương mà thôi. Cô cũng sợ anh thốt ra những lời mình không chịu đựng nổi.

Thế là cô cất giọng khàn khàn: "Chúng ta đây đưa bao nhiêu năm, nói chung là rất khó khăn và mệt mỏi. Có lẽ, chúng ta nên suy nghĩ một cách nghiêm túc xem có nên tiếp tục ở bên nhau hay không."

Nói xong, Mộc Hàn Hạ liền đi ra cửa. Cô chẳng thể ở lại đây, dù chỉ một giây một phút. Đúng lúc này, cô chợt nghe thấy giọng nói lạnh lùng vang lên ở phía sau:

"Thì ra, trong đầu em có ý nghĩ đó." Mộc Hàn Hạ liền dừng bước.

"Hóa ra ở trong lòng em, anh là người như vậy." Lồng ngực nhói đau, Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, ép nước mắt chảy vào trong.

"Em yêu cũng được, hận cũng được, tình nguyện cũng được, không tình nguyện cũng được." Anh nói: "Lần này, em đừng nghĩ đến chuyện chia tay."

Mộc Hàn Hạ đã đi được một lúc, Tôn Chí dẫn đo mãi cũng không dám gõ cửa phòng làm việc của Lâm Mạc Thần.

Nhìn hai người đàn ông ngồi ở sofa, anh ta lại nổi cơn điên, cầm tập tài liệu ném vào bọn họ: "Ai cho các cậu làm vậy? Ai bảo các cậu chẳng chịu thông báo một tiếng đã hành động. Các cậu có biết mình gây tai họa lớn đến mức nào không?"

Sắc mặt của hai người đàn ông hết tái nhợt lại đỏ bừng. Kỹ sư IT giải thích: "Tôn tổng! Tối qua chúng tôi nhận được tin họ sẽ có hành động lớn trong ngày hôm nay nên đã phải làm việc thâu đêm. Lẽ nào chúng ta để mặc đối thủ giẫm lên đầu chúng ta? Làm cũng đã làm rồi, chắc chắn bọn họ sẽ không điều tra ra chúng ta."

Giám đốc dự án tiếp lời: "Tôn tổng! Dù biết đối thủ không phải tung ra mặt hàng may mặc thời trang mà là sản phẩm điện tử, chúng tôi cũng không thể để họ tự tung tự tác. Nếu vụ này thành công, không biết chừng Phương Nghi sẽ leo lên đầu Phong Thần. Sau này trong các phương diện khác, chúng ta làm sao có thể cạnh tranh với họ? Họ dám có ý đồ tận dụng nguồn khách hàng của chúng ta, ai mà có thể nhẫn nhịn cơ chứ?"

Nghe hai cấp dưới nói vậy, Tôn Chí chỉ có thể thở dài bất lực. Tác phong quản lý của Phong Thần từ lúc sáng lập đến nay đều rất thoáng, các giám đốc được độc lập xử lý lĩnh vực mà mình phụ trách. Không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện. Tôn Chí nhìn hai nhân viên thân tín, trong đó anh chàng kỹ sư IT còn do Lâm MẠC Thần mời từ nước ngoài về với mức đãi ngộ rất

cao. Anh ta lại thở dài: "Hai cậu cứ đợi ở đây. Chuyện này chắc tôi cũng khó có thể bảo vệ các cậu."

Tôn Chí ghé tai vào cửa văn phòng, bên trong im lặng như tờ. Anh ta nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó mở ra.

Căn phòng tối lờ mờ, Lâm Mạc Thần ngồi sau bàn làm việc, một tay chống lên trán, hoàn toàn bất động. Tôn Chí vốn không phải là người cảm tính nhưng vào thời khắc này, anh ta cảm thấy đáng vẻ của Lâm Mạc Thần toát ra một sự cô độc đến tận cốt tủy. "Chủ tịch..."

"Ra ngoài ngay." Giọng nói vô cùng lạnh lẽo vang lên.

Trong lòng không rõ là mùi vị gì, Tôn Chí lặng lẽ đi ra ngoài.

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đình Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Bầu trời đêm trong vắt, Mộc Hàn Hạ một mình đi bộ trên hè phố. Đèn đường hết tối lại sáng, đèn tín hiệu giao thông hết xanh lại đỏ, khiến cô bất chợt nhận ra, dù dừng chân ở thành phố rộng lớn này bao lâu, cuối cùng cô cũng chỉ là một người khách qua đường mà thôi.

Nhớ tới cuộc nói chuyện gay gắt với Lâm Mặc Thần hồi nãy, trong đầu Mộc Hàn Hạ trở nên trống rỗng, chỉ còn lại hình dáng mơ hồ của anh.

Nhưng khi ngẩng đầu nhìn những vì sao thưa thớt trên bầu trời, cô lại nghĩ đến Trương Tử. Nỗi bi ai và không cam tâm như sóng nước nhấn chìm trái tim cô. Mộc Hàn Hạ cảm thấy, mình đã không còn sức lực để thoát khỏi cục diện bế tắc này.

Khi Mộc Hàn Hạ quay về trụ sở của Phương Nghi, không ít nhân viên thuộc nhóm dự án thương mại điện tử vẫn ở lại văn phòng.

Lục Chương và Hà Tĩnh cũng có mặt. Cả hai đều mang tâm sự riêng, sắc mặt lo lắng và sốt ruột.

Mộc Hàn Hạ đẩy cửa vào văn phòng của mình. Lục Chương lập tức lao ra từ phòng bên cạnh, đi theo cô vào trong, thậm chí còn đóng cửa, ngăn Hà Tĩnh ở ngoài.

Mộc Hàn Hạ bật đèn, cất giọng điềm tĩnh: "Tuy hôm nay chúng ta thất bại nhưng vài ngày nữa, khi trang web được khôi phục, sản phẩm vẫn sẽ được tung ra bình thường. Cậu hãy lo liệu công việc còn lại."

Tôi đã gọi điện cho Chủ tịch, cũng xin lỗi bố cậu rồi. Từ ngày mai, tôi sẽ tạm rời đi một thời gian. Tất cả giao cho cậu, cậu hãy làm tốt đấy nhé."

Lục Chương lặng thinh. Anh ta nhớ tối qua mình uống say rượu rồi bày tỏ tình cảm với cô, bị cô từ chối thẳng thừng; hình như anh ta cũng thốt ra những lời không nên nói. Đối với anh ta, chuyện xảy ra sau đó tựa như một giấc mộng.

Anh ta mù mà mù mờ, còn chưa kịp phản ứng, tau họa đã bất thành linh ập đến, bi kịch xảy ra trước mắt anh ta.

Hiện giờ, người phụ nữ anh ta yêu thương và kính trọng đã gánh chịu toàn bộ trách nhiệm. Liệu cô có từ chức không? Cô có rời khỏi nơi này không? Một tâm tình mãnh liệt nào đó trào dâng trong lòng Lục Chương.

Trước kia anh ta tưởng rằng, trên đời này chẳng có tình yêu nào là hoàn toàn mất hết hy vọng, không có tình ý nào không thể thốt ra miệng. Anh ta là "con cháu ông trời", sinh ra đã ngậm thìa vàng trong miệng, chưa bao giờ phải lo nghĩ bất cứ điều gì.

Nhưng cái chết của Trương Tử như một nhát búa nặng nề, đánh thức anh ta. Bây giờ, anh ta đã nhận ra một điều, mình không còn tia hy vọng.

Trong quãng đời còn lại, anh ta chỉ có thể vĩnh viễn chôn giấu tình yêu và cả sự áy náy, day dứt ở trong lòng, không bao giờ có thể thốt ra miệng được nữa.

Nói xong, Mộc Hàn Hạ ngồi tựa vào thành ghế. Lục Chương đứng bất động hồi lâu. Cuối cùng, anh ta quỳ một chân xuống cạnh cô rồi vùi mặt vào lòng bàn tay của cô.

Mộc Hàn Hạ nở nụ cười ôn hòa, vỗ nhẹ lên đầu anh ta.

"Carol! Tôi xin lỗi..." Lục Chương cất giọng trầm khàn. Ngón tay Mộc Hàn Hạ hơi ươn ướt.

Lục chương nói ngắt quãng về chuyện xảy ra tối qua. Anh ta bảo mình say khướt nên có khả năng lỡ mồm. Anh ta cũng không biết, liệu có phải do sơ suất của mình nên kế hoạch mới bị lộ hay không.

Mộc Hàn Hạ trầm lặng hồi lâu ngẩng đầu, thở dài một hơi.

Đêm đã rất khuya, nhiều tòa nhà cao tầng đã tắt đèn tối om. Mộc Hàn Hạ đứng bên cửa sổ văn phòng, dõi mắt ra ngoài.

Hà Tĩnh rón rén đi vào. "Mình sẽ rời khỏi đây một thời gian." Mộc Hàn Hạ nói.

"Cậu định đi đâu vậy? Một mình hay sao? Hà Tĩnh hỏi. Mộc Hàn Hạ gật đầu, khước miệng để lộ nụ cười rất nhạt: "Mình đã nhận lời Trương Tử. Khi nào anh ấy qua đời, mình sẽ đưa anh ấy đến một nơi."

Hà Tĩnh rơm rớm nước mắt. Mộc Hàn Hạ ngoảnh đầu về phía bạn: "Nếu thương tiếc anh ấy, cậu hãy ở lại đây, giúp Lục Chương tiếp tục hoàn thành dự án."

"Mình nhất định sẽ cố gắng hết sức." Mộc Hàn Hạ mỉm cười. Bỗng dưng dáng vẻ này của cô, Hà Tĩnh cảm thấy rất buồn: "Vậy cậu và Lâm Mạc Thần..."

"Không phải anh ấy làm." Mộc Hàn Hạ khẽ lắc đầu.

Hà Tĩnh tròn mắt, cảm thấy như trút được tảng đá đè nặng trong lòng: "Tốt quá! Thế thì tốt quá!"

Nhưng ngay sau đó, cô phát hiện Mộc Hàn Hạ không tỏ ra vui mừng hay nhẹ nhõm. Cô chỉ chăm chú nhìn ra bên ngoài cửa sổ rồi hỏi Hà Tĩnh: "A

Tĩnh! Cậu thử nói xem, rốt cuộc điều gì khiến hai người ở bên nhau, nguyên nhân nào khiến họ đường ai nấy đi? Là tình yêu, sự tin tưởng hay số phận? Trong suốt cuộc đời, chúng ta đều muốn tìm kiếm một tình yêu thật sự. Nhưng khi đã bị thương tích đầy mình và mất đi phương hướng, mình làm sao có thể phân biệt, đó có phải là tình cảm mà mình khao khát và mong chờ, đáng để mình tận tâm tận lực hay không?"

Cùng thời gian đó, Lâm Mạc Thần quay về phòng nghỉ ở trụ sở tập đoàn Phong Thần. Anh chỉ bật một ngọn đèn rồi ngồi bên cửa sổ.

Tôn Chí đi vào, hạ giọng: "Chủ tịch vẫn chưa nghỉ ngơi sao?"

Lâm Mạc Thần lặng thinh.

"Hai người kia... xử lý thế nào?" Tôn Chí hỏi.

Lâm Mạc Thần ngoảnh đầu nhìn anh ta: "Nên xử lý thế nào thì anh cứ giải quyết như vậy đi."

Tôn Chí ngập ngừng: "Nhưng Tommy là người Chủ tịch đích thân sang Mỹ mời về, còn Quách Duyệt lại là nhân viên lâu năm, có đóng góp cho tập đoàn. Tuy hành vi của họ là phạm pháp nhưng..."

Chạm phải ánh mắt của Lâm Mạc Thần, anh ta không dám nói hết câu. "Việc tôi nhờ anh, trong thời gian ngắn có thể huy động bao nhiêu vốn dưới danh nghĩa cá nhân tôi, anh đã tính được chưa?" Lâm Mạc Thần hỏi.

Tôn Chí thấp thỏm trả lời: "Tổng cộng nguồn tiền mặt, trái phiếu ngắn hạn, quỹ đầu tư và nguồn vốn rút khỏi thị trường chứng khoán thời gian trước của cá nhân Chủ tịch vào khoảng 4,7 tỷ nhân dân tệ."

Dưới ánh đèn mờ tối, gương mặt Lâm Mạc Thần vẫn hết sức điềm tĩnh.

Nơi Mộc Hàn Hạ định rắc hài cốt Trương Tử là một thôn làng nằm ở phía tây tỉnh Quý Châu.

Thực ra, mới chỉ có cô chú Trương Tử chưa từng đến nơi này. Bởi vì tâm nguyện của anh là: "Nếu ngày nào đó từ giã cõi đời, anh muốn mình được nằm ở mảnh đất bình yên và đầy tia hy vọng." Nên cô quyết định đưa anh đến đây.

Mộc Hàn Hạ từng đến thôn làng đó hai lần. Lần đầu tiên là khoảng thời gian sau khi cô rời khỏi siêu thị Lạc Nhã và trước khi đến Phong Thần làm việc. Cũng vì lời hẹn với một người bạn nên cô mới tới nơi ấy.

Thôn làng xa xôi, hẻo lánh và vô cùng tĩnh mịch. Trong suốt một tháng, cô ở nhà nông, ăn uống đạm bạc, leo núi ngắm cảnh, dạy chữ cho bọn trẻ.

Đó là lần đầu tiên trong đời, cô ý thức được, sự bình yên trong tâm hồn chính là thứ mà người dân đô thị thiếu nhất.

Khi gặp lại, Lâm Mạc Thần chỉ cảm thấy cô gầy và đen hơn, mà không biết linh hồn của cô đã được thế giới thuần khiết tẩy rửa.

Chuyến du lịch hữu ích đó đã góp phần giúp cô trờ nên độ lượng, kiên trì và thông tuệ trong quá trình cùng Lâm Mạc Thần tạo dựng "giang sơn".

Mộc Hàn Hạ trở lại thôn làng vào khoảng thời gian sau khi chia tay Lâm Mạc Thần, rời khỏi thành phố Lâm và đợi visa đi Mỹ.

Khi ấy, bởi vì vẫn chìm đắm trong tâm trạng đau thương nên cô thường một mình ngồi ở giữa đất trời bao la bát ngát, một mình hồi tưởng lại quá khứ, tự chữa trị vết thương lòng.

Buổi sáng sớm, trời đột nhiên đổ mưa rào như trút nước. Mộc Hàn Hạ thu dọn hành lý trong phòng.

Hôm nay, bệnh viện sẽ chuyển hết di vật của Trương Tử cho cô. Sau khi hoàn tất mọi thủ tục, cô có thể lên đường.

Thời gian dường như trôi đi một cách chậm chạp. Mộc Hàn Hạ gấp quần áo, bỏ vào vali rồi sắp xếp tài liệu liên quan đến Phương Nghi để Hà Tĩnh mang cho Lục Chương. Sau đó, cô quét dọn phòng một lượt, mở cửa sổ, để gió thổi hạt mưa bay vào.

Không còn việc gì để làm, cô đi mở tủ lạnh. Bên trong có túi anh đào và hộp sữa tươi Lâm Mạc Thần mua cho cô. Cô nhìn chăm chăm một lúc, lấy túi anh đào, rửa sạch, ăn vài quả rồi lại uống một cốc sữa. Nhưng bất kể là thứ gì, vào miệng cô cũng chỉ có một vị đắng chát mà thôi.

Hơn chín giờ sáng, di động của Mộc Hàn Hạ vang lên tiếng chuông báo nhắc nhở. Cô cũng chẳng để tâm, ngồi bên cửa sổ rồi cầm điện thoại lên xem, là ứng dụng giao dịch chứng khoán, thông báo khoản tiền hai trăm nghìn tệ mà cô mua cổ phiếu đợt trước giờ chỉ còn lại hơn một trăm nghìn.

Thị trường chứng khoán hôm nay vẫn tín hiệu màu xanh lá cây sau khi giảm sâu. Mộc Hàn Hạ liếc qua rồi bỏ điện thoại xuống.

Vài giây sau, cô bỗng sững người, lập tức cầm di động, mở ra tìm kiếm tin tức hồi này lướt qua mà cô không để ý.

Tìm thấy rồi. Mộc Hàn Hạ nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, bất động hồi lâu. Ngoài trời, mưa vẫn rơi rào rào, gió thổi rèm cửa tung bay. Mộc Hàn Hạ như pho tượng ngồi ở đó, cảm thấy thế giới tựa như dừng lại.

Một lúc lâu sau, mọi âm thanh mới như thoáng trở về với đôi tai của cô. Sống mũi cô cay cay, viền mắt ngấn lệ, tầm hình trở nên mờ mịt.

Mộc Hàn Hạ chạy đi mở máy tính, kiểm tra tin tức kinh tế tài chính. Cô nhanh chóng tìm thấy thông tin như vừa đọc được ở trên các trang web có liên quan. "Sáng ngày hôm nay, Chủ tịch tập đoàn Phong Thần Lâm Mạc

Thần tuyên bố đầu tư khoản tiền riêng 4,7 tỷ nhân dân tệ vào thị trường chứng khoán."

"Hôm nay thị trường giảm 5%, Chủ tịch tập đoàn Phong Thần bỏ toàn bộ nguồn vốn cá nhân vào thị trường chứng khoán."

"Chủ tịch Lâm Mạc Thần của tập đoàn Phong Thần tham gia cứu trợ thị trường chứng khoán với khoản tiền 4,7 tỷ nhân dân tệ."

Đối với thị trường chứng khoán, số tiền 4,7 tỷ chẳng khác nào muối bỏ bể nhưng bởi vì Phong Thần là cánh chim đầu đàn của ngành đầu tư trong nước, đợt vừa rồi lại gần như rút lui an toàn khỏi cơn khủng hoảng, bản thân Lâm Mạc Thần là nhân vật có tiếng trong giới nên thông tin vừa được tung ra đã lập tức thu hút sự quan tâm của giới truyền thông và dư luận.

Mộc Hàn Hạ nhìn chăm chăm màn hình, đột nhiên cảm thấy khó thở. Cô tắt máy tính, ngẩng đầu đôi mắt ra ngoài cửa sổ.

Tòa cao ốc Phong Thần ở phía đối diện chỉ còn lại đường nét lờ mờ trong màn mưa trắng xóa. Cô cảm nhận được một nỗi đau đến mức đầu óc tê liệt, ruột gan đứt đoạn. Đó là nỗi đau mà chỉ anh mới có thể mang đến cho cô.

Cùng thời gian ấy, Lâm Mạc Thần đứng bên cửa sổ, để mặc chiếc di động không ngừng reo vang trên mặt bàn. Rất nhiều người tỏ ra kinh ngạc, nghi hoặc hay lo lắng, đều tìm cách ngăn cản nhưng anh bỏ ngoài tai.

Người đàn ông như anh khi đã quyết định, trên thế gian này chẳng điều gì có thể khiến anh thay đổi ý định. Anh một mình đứng ở đó, sẵn sàng đối mặt với "cơn bão" sắp ập đến.

Summer! Anh vừa làm một việc không được lý trí cho lắm. Anh muốn số phận đưa em quay về bên anh. Em đừng buồn, cũng đừng dẫn đo nữa. Anh mạo hiểm làm chuyện ngốc nghếch như em từng làm, chỉ để em thấy rõ tấm chân tình thật sự của một người đàn ông. Nhưng dù "bão táp" biến hóa

khôn lường, dù lành ít dữ nhiều, nhất định anh cũng sẽ không thua. Hãy đợi anh trong cái vỏ mỏng manh và mềm mại của em. Đây là cuộc chiến mà anh vì một mình em. Hãy chờ anh quay về bên em trong khúc ca khái hoàn.

Đúng như báo chí đưa tin, Lâm Mạc Thần dùng tiền của mình, mở mấy tài khoản cá nhân trong công ty đầu tư Phong Thần, sau đó cử vài nhân viên đặc lực thao tác.

Khoản tiền này cuối cùng dù lãi hay lỗ cũng không ảnh hưởng đến Phong Thần.

Vừa trở về từ chuyến công tác, CEO Chu Tri Tố lập tức đi tìm Lâm Mạc Thần. "Chúng ta vẫn luôn theo dõi sát động thái của thị trường chứng khoán. Chủ tịch cũng như tôi đều nhận định, giai đoạn thị trường tăng trưởng trở lại không còn xa nữa. Tuy nhiên hiện giờ, tình trạng sụt giảm vẫn chưa dừng lại. Bây giờ mua vào thì không phải là thời cơ "bắt đáy"* tốt nhất mà chúng ta đang chờ đợi. Chủ tịch đợi thêm vài ngày nữa không được à? Sao phải nóng vội như vậy?"

(Chú thích * "Bắt đáy" là hành động mua vào nhân lúc giá cổ phiếu rơi xuống mức thấp nhất.)

"Đúng là tôi hơi nóng vội, nhưng không hề hối hận." Lâm Mạc Thần đáp.

Mộc Hàn Hạ đứng ngấm mưa một lúc lâu rồi lấy di động gọi cho Lâm Mạc Thần nhưng anh không nghe máy. Cô rất muốn nói với anh, anh đừng đem tiền của mình làm chuyện mạo hiểm, đừng có ngốc như cô.

Hôm ấy, cả hai đều không thể kiềm chế bản thân. Cô nói những lời đó nhằm mục đích muốn anh hiểu mình hơn chứ không phải chỉ trích anh. Mộc Hàn Hạ lại ngồi trước máy tính, mở biểu đồ chứng khoán. Từ trước đến nay, cô chưa từng để tâm theo dõi, cùng mù tịt về lĩnh vực Lâm Mạc Thần đang tung hoành.

Vào thời khắc này, trong con mắt cô, những đường cong chuyển động không ngừng, những con số đơn điệu đều hàn chứa một ý nghĩa vô cùng to lớn.

Trong đầu Mộc Hàn Hạ lại hiện lên hình bóng của Lâm Mạc Thần. Liệu có phải bây giờ anh đang chỉ huy nhóm của mình thao tác trước máy tính, để mặc thiên hạ bàn tán xôn xao?

Nhưng thị trường chứng khoán lớn như vậy, cô không biết anh đang ở đâu mà chỉ có thể nhìn thấy hầu hết các cổ phiếu đang sụt giảm, nhìn thấy nguồn vốn không ngừng "bốc hơi". Cô cũng không biết đây là cuộc chiến không khói thuốc súng, không âm thanh mà chỉ có những con số giữa những kẻ đầu cơ thao túng thị trường và người bảo vệ.

Ngày hôm đó, thị trường cổ phiếu giảm 7% , vô số nhà đầu tư bị thiệt hại nặng nề. Tuy tài khoản cá nhân nhưng 4,7 tỷ nhân dân tệ không phải là con số nhỏ, hơn nữa, Lâm Mạc Thần lại là nhân vật nổi tiếng trong giới đầu tư nên nhận được sự chú ý của dư luận.

Tầm chạng vạng, Mộc Hàn Hạ đọc được thông tin: "Sáng hôm nay, Lâm Mạc Thần đã mua vào một lượng lớn cổ phiếu, khiến giá cổ phiếu tăng nhẹ, đồng thời thu hút không ít nhà đầu tư mua theo anh. Nhưng đến buổi chiều thị trường lại giảm mạnh nên Lâm Mạc Thần vẫn bị tổn thất ở một mức độ nhất định. Chúng tôi sẽ tiếp tục theo dõi và cập nhật tình hình mới nhất..."

Buổi tối, mưa đã ngừng rơi. Mộc Hàn Hạ nằm trên giường nhưng không tài nào ngủ nổi. Đúng lúc này, di động đổ chuông. Nhìn thấy cái tên quen thuộc trên màn hình, trái tim cô bất giác đập nhanh một nhịp. Cô ngồi dậy, bắt máy: "A lô!"

Giọng nói trầm thấp của Lâm Mạc Thần truyền tới: "Hôm nay anh bận họp cả ngày nên mới không nghe điện thoại của em."

Mộc Hàn Hạ im lặng vài giây rồi lên tiếng: "Anh đừng làm vậy, đừng đầu tư nữa. Anh mau rút hết vốn đi."

Lâm Mạc Thần cười: "Một khi đã tiến vào thì đâu có lý nào rút lui. Đàn ông là phải "nhất ngôn cửu đỉnh". Em đừng lo, anh sẽ có chừng mực."

Ngừng một lát, anh cất giọng vô cùng dịu dàng: "Chúc ngủ ngon, Summer."

"Chúc ngủ ngon, Mạc Thần." Cô đáp lại.

Tựa như có thứ gì đó được giải phóng một cách triệt để, toàn thân Mộc Hàn Hạ trở nên vô cùng nhẹ nhõm. Cô nhanh chóng chìm vào giấc nồng, ngủ cũng rất sâu.

Tỉnh dậy vào lúc trời tờ mờ sáng, phát hiện bên ngoài tạnh ráo, cô liền thay quần áo, xuống dưới sân. Bên dưới hết sức tĩnh mịch, phía bồn hoa trống vắng, ngoài Mộc Hàn Hạ chẳng có người nào khác.

Cô bắt đầu chạy chậm chậm dọc theo con đường quen thuộc. Lúc chạy qua trụ sở tập đoàn Phong Thần, cô ngẩng đầu, phát hiện ô cửa sổ căn phòng của Lâm Mạc Thần tối om, còn ở một tầng khác, cả một khu văn phòng sáng trưng.

Sáng ngày hôm sau, Mộc Hàn Hạ đến bệnh viện giải quyết nốt hậu sự của Trương Tử. Trong lúc chờ đợi, cô tranh thủ mở di động kiểm tra tình hình thị trường chứng khoán. Tin tức đọc được khiến tâm tình cô xốn xang.

Mộc Hàn Hạ cũng không thể nói rõ, đó là tâm trạng lo lắng cho Lâm Mạc Thần, mong chờ hay cảm động nữa. Cô biết trong lĩnh vực đầu tư, anh có khả năng phân tích, nhìn nhận và phán đoán xuất sắc hơn người bình thường, xoay chuyển tình thế cũng không phải là chuyện quá khó đối với anh, nhưng cô không ngờ, anh có kế hoạch chu toàn khi nhảy vào thị trường chứng khoán trong giai đoạn tệ hại như vậy.

Hôm nay, thị trường vẫn giảm 4%, nhưng tình hình đỡ hơn ngày hôm qua. Trong số cổ phiếu Lâm Mạc Thần mua vào, có cổ phiếu giảm nhẹ, cũng có mấy cổ phiếu tăng trở lại.

Ngoài ra, anh còn tuyên bố dùng 1 tỷ nhân dân tệ mua thêm cổ phiếu của Phong Thần. Việc cổ đông lớn mua thêm cổ phiếu của công ty đương nhiên thu hút sự quan tâm của dư luận.

Giới truyền thông suy đoán, liệu có phải Lâm Mạc Thần cho rằng, thị trường chứng khoán sắp tăng trưởng trở lại, đồng thời có lòng tin vào sự phát triển của Phong Thần trong tương lai nên mới đầu tư nhiều tiền như vậy?

Điều này dẫn đến việc kết thúc phiên giao dịch ngày hôm qua, cổ phiếu của Phong Thần "tăng trần". Ngoài ra, anh còn mua một cổ phiếu khác, tuy khoản đầu tư chỉ ở mức 20 triệu nhân dân tệ nhưng cũng gây sự chú ý, bởi vì đó là cổ phiếu của Phương Nghi.

Tại sao Lâm Mạc Thần lại mua cổ phiếu của đối thủ cạnh tranh? Là vì hai bên sắp có sự hợp tác hay do anh đánh giá cao sự phát triển của Phương Nghi trong tương lai?

Bỏ 1 tỷ mua cổ phiếu của Phong Thần còn có thể hiểu được, tại sao anh lại mua của Phương Nghi chứ? Liên tưởng đến thông tin Phương Nghi sắp tung ra thiết bị đeo thông minh loại hình mới, mọi người đều đoán già đoán non, rất có khả năng do sản phẩm mới này nên Lâm Mạc Thần mới đột nhiên đầu tư vào Phương Nghi.

Vì thế giới truyền thông bắt đầu chuyển sự quan tâm sang sản phẩm điện tử mới của Phương Nghi, khiến dư luận càng hiếu kỳ và chờ đợi sản phẩm được tung ra.

Trong khi đó, người phát ngôn của Lâm Mạc Thần không phủ nhận nhưng cũng né tránh câu trả lời.

Buổi tối, Mộc Hàn Hạ nhận được tin nhắn của Lâm Mạc Thần: Ngủ ngon nhé! Chúc em có giấc mơ đẹp!

Cô ngẩng đầu, nhìn qua tòa nhà phía đối diện, đồng thời nhắn lại: Cảm ơn anh. Chúc anh ngủ ngon.

Ngày hôm sau, cũng chẳng biết có phải do thị trường cổ phiếu đã thật sự chạm đáy nên bắt đầu tăng trở lại hay Lâm Mạc Thần đã dự tính trước tình hình, hoặc là do anh gặp may mà từ buổi sáng, Mộc Hàn Hạ để ý thấy, rất nhiều nhà đầu tư nhảy vào, các cổ phiếu liên tục được sang tay.

Tiếp theo, toàn bộ thị trường bắt đầu tăng lên. Ban đầu, mức tăng còn từ từ. Sau đó, tựa như một sức mạnh bị đè nén bấy lâu cuối cùng cũng bùng nổ, đến khi kết thúc phiên giao dịch, cả thị trường tăng 5%, toàn bộ cổ phiếu của Lâm Mạc Thần đều "đụng trần". (Lời tác giả: Ba ngày thị trường cổ phiếu tăng đột biến dựa vào sự kiện có thật, là các ngày 25,26 và 27.08.2015)

Tầm chạng vạng, Mộc Hàn Hạ lại đến trụ sở Phong Thần. Đến văn phòng của Lâm Mạc Thần, Tôn Chí nhẹ nhàng mở cửa cho cô, nói nhỏ: "Chủ tịch vừa mới họp xong. Cậu ấy tranh thủ nghỉ ngơi ở trong đó."

Mộc Hàn Hạ gật đầu: "Cảm ơn anh."

Tôn Chí mỉm cười với cô.

Nơi làm việc hiện giờ của Lâm Mạc Thần không phải là văn phòng Chủ tịch ở tầng trên cùng mà là một căn phòng ở đầu hành lang của tầng dưới.

Căn phòng không lớn, chỉ có một cái tủ đựng tài liệu, mấy cái bàn kê máy tính, bên trên xếp đầy văn bản, giấy tờ. Lâm Mạc Thần đang ngả người vào thành ghế, nhắm mắt ngủ say.

Mộc Hàn Hạ rón rén đi tới, kéo chiếc ghế gần đó ngồi xuống cạnh người đàn ông, lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt bình thản của anh.

Lâm Mạc Thần thở đều đều, cặp chân mình khẽ nhú lại, thần sắc có chút mệt mỏi, đôi môi hơi khô nứt. Cô ngắm đến thất thần rồi giơ tay vuốt nhẹ long mày của anh.

Vừa chạm vào mặt Lâm Mạc Thần, cô tay cô đã bị anh túm lấy. Sau đó, anh mở mắt nhìn cô. Hai người bất động vài giây, Mộc Hàn Hạ lên tiếng: "Anh vẫn chưa ngủ à?"

"Anh vừa định ngủ thì em vào." Lâm Mạc Thần đáp.

Mộc Hàn Hạ định rút tay về nhưng anh không cho, thậm chí còn ôm thắt lưng cô, kéo cô ngồi lên đùi mình. Mộc Hàn Hạ ngoảnh đầu nhìn Lâm Mạc Thần. Anh lập tức cúi xuống hôn cô. Xung quanh vô cùng yên tĩnh, cả hai chìm đắm trong nụ hôn mãnh liệt. Một tay anh đỡ gáy cô, tách đôi môi mềm mại rồi cuốn lấy đầu lưỡi của cô. Anh chẳng cho cô thời gian định thần, cướp đi mọi hơi thở của cô, tựa như muốn hôn vào nơi sâu thẳm trong thân thể Mộc Hàn Hạ.

Mộc Hàn Hạ có thể cảm nhận một cách rõ ràng, nụ hôn này chứa đựng mọi nỗi yêu và hận, khao khát và không cam tâm, ham muốn và sự cố chấp của người đàn ông. Nụ hôn của anh mãnh liệt đến mức toàn thân cô run rẩy, đến mức khiến cô hơi đau. Nhưng cô chẳng có cách nào kháng cự anh như mọi lần trước đó.

Mộc Hàn Hạ cảm nhận được niềm hạnh phúc khi được yêu thương và cảm giác thuộc về một ai đó mà cô khao khát bấy lâu. Cô nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt anh. Dường như nhìn thấu tâm tư của cô nên Lâm Mạc Thần cúi đầu, để mặc sự đụng chạm của cô.

Thì ra, mình và anh ấy không có cách nào xa nhau thật sự. Mộc Hàn Hạ nghĩ.

Mình và cô ấy sẽ chẳng bao giờ chia lìa. Lâm Mạc Thần tự nhủ.

Hai người không lên tiếng, cũng chẳng cần nói bất cứ điều gì. Một lúc lâu sau, Mộc Hàn Hạ thì thầm: "Hôm đó, em thành thực xin lỗi... Em..." Cô cười: "Mấy hôm nay em lo chết đi được ấy."

Anh áp đầu cô vào ngực mình: "Người nên nói xin lỗi là anh mới đúng. Em đừng lo. Bất cứ lúc nào anh cũng sẽ không để em lo lắng cho anh."

Hai người lại ôm ấp thân mật một lúc, Mộc Hàn Hạ thở thê: "Hai hôm nữa, em sẽ rời khỏi Bắc Kinh."

Lâm Mạc Thần lập tức siết chặt vòng tay, nhìn cô đăm đăm.

"Em đi Quý Châu một chuyến để hoàn thành di nguyện của Trương Tử." Cô giải thích: "Trong thời gian rời khỏi đây, em sẽ suy nghĩ về những lời nói của chúng ta hôm đó. Em cũng sẽ suy nghĩ về anh, về em và chuyện của chúng ta. Sau khi điều hòa tâm trạng, em sẽ trở về."

Lâm Mạc Thần trầm ngâm vài giây mới lên tiếng: "Em đi bao lâu?"

"Khoảng nửa tháng." Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Mộc Hàn Hạ lập tức đứng dậy. Lâm Mạc Thần vẫn nắm tay cô, cô nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng. Vài giây sau, anh mới buông tay: "Được, em nhớ trở về đấy nhé." Lần này, xin em hãy nhớ quay về bên anh, Summer của anh.

Tối hôm đó, Mộc Hàn Hạ một mình bay đi Quý Châu. Nhìn ra bầu trời tối đen, lác đác vài vì sao bên ngoài cửa sổ máy bay, cô nghĩ, không phải ai cũng gặp được tình yêu dữ dội trong cuộc đời; không phải người nào cũng đứng giữa ngã ba đường, đắn đo giữa lợi ích và tình cảm chân thực của bản thân; khôn phải tình yêu của ai cũng ngọt ngào và đau đớn, lên lên xuống xuống như cô và anh. Khi cô quay đầu, anh đã chờ sẵn, dang rộng vòng tay

chào đón cô; khi tình yêu lại đến lần nữa, anh muốn cô suy nghĩ, không ngừng truy vấn cô.

Lần này, cô nên sống yên ổn và quạnh quẽ một mình trong suốt quãng đời còn lại hay là cùng anh rục rịch?

Thời điểm này, Bắc Kinh vẫn còn nóng hầm hập nhưng Quý Châu đã rất mát mẻ. Trong mấy ngày qua, Mộc Hàn Hạ đã đến được một số nơi.

Cô đến thăm thôn làng mình từng sinh sống nhưng chẳng còn mấy người nhớ tới cô. Cô thuê một con thuyền nhỏ của ngư dân, di chuyển thuận theo dòng nước, tới thị trấn cổ hẻo lánh. Sau đó, cô ngồi bên bờ sông, ngắm những ngọn đèn ở bờ đối diện. Khi đi dạo trong ngõ nhỏ ngoằn ngoèo, Mộc Hàn Hạ chợt nghe thấy tiếng hát phát ra từ dàn âm thanh ở cửa hàng gần đó: "Trân trọng là điều hiếm có nhất, tình yêu khiến sinh mệnh càng trở nên bát ngát mệnh mông."

Cô liền dừng bước, tâm tình cũng chấp chới theo ngọn gió mùa hạ. Càng đi nhiều, tâm trạng cô càng lắng đọng, cũng trở nên rõ ràng hơn. Cô chợt nhận ra, sau khi về nước, mối quan hệ giữa mình và Lâm Mạc Thần là đối lập, xung đột, thăm dò, nhưng cũng có phần cảm dỗ và xao động. Bây giờ hồi tưởng lại, trong cô toàn là sự ấm áp, cảm thông và nhớ nhung.

Mộc Hàn Hạ nghĩ, khoảng thời gian xa cách dài đằng đằng đã khiến cô không còn nhìn thấy Lâm Mạc Thần. Ở trong trái tim cô, anh mãi mãi dừng lại ở thời khắc chia tay. Còn bây giờ, cô đã nhìn anh rõ hơn. Có lẽ đây chính là sự trưởng thành, chính là tình yêu.

Vào một ngày đẹp trời, Mộc Hàn Hạ đã rắc tro cốt Trương Tử xuống dòng sông yên bình, giống như Trương Tử từng rải tro cốt của vợ chưa cưới xuống dòng sông Mississippi. Hai người đều là những linh hồn tự do, nguyện từ đôi bờ hướng về nhau.

Theo thời gian, Mộc Hàn Hạ cũng dần khôi phục lòng tin với thiết bị đeo thông minh mà Trương Tử sáng chế. Tình hình bây giờ tương đối tệ hại, nội bộ nhón dự án nhứt chí nản lòng, trong khi ở bên ngoài, khách hàng liên tục nghi ngờ chất vấn, các công ty có sản phẩm cùng loại ở trong nước thừa dịp ra sức tuyên truyền mặt hàng của mình. Phương Nghi đã mất thời cơ "đánh đòn phủ đầu", đồng thời cũng bị mất một phần thị trường.

Tuy nhiên không sao cả, mọi việc đâu còn có đó. Cô tin tưởng, sản phẩm thật sự có giá trị sẽ không bị mai một.

Sau khi trở về Bắc Kinh, cô sẽ bắt đầu lại từ đầu. Một ngày nào đó, sản phẩm của Trương Tử nhất định sẽ vươn lên dẫn đầu thị trường.

Tầm chạng vạng, Mộc Hàn Hạ quay về nhà nghỉ, đúng lúc Lục Chương gọi điện báo tin: "Carol! Trang web đã được khôi phục rồi. Công tác chuẩn bị cũng đang gấp rút tiến hành."

Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Ừ. Cậu nhất định phải làm tốt đấy. Tính cậu hơi lơ đãng, bây giờ tự mình lo liệu nên cậu nhớ để ý đến tất cả. Cậu phải làm tốt mọi chi tiết.vài ngày nữa, tôi sẽ quay về."

Lục Chương cười khẽ một tiếng: "Được thôi."

"Không phải thời gian này, cậu làm việc thâu đêm đấy chứ?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

"Ừ." Lục Chương thản nhiên đáp.

"Cũng tốt. Con người muốn trưởng thành kiểu gì cũng phải trải qua giai đoạn như vậy. Cậu hãy cố kiên trì..."

"Carol." Anh ta ngắt lời cô: "Tôi đâu phải là trẻ con. Chị đừng coi tôi là thằng nhóc ngốc nghếch nữa."

Mộc Hàn Hạ phì cười. Lục Chương lại hỏi: "Chị và Lâm Mạc Thần đã làm lành chưa?"

"Cậu hỏi vấn đề này làm gì?"

Anh ta cười cười: "Không có gì. Sau này nếu anh ta đối xử không tốt với chị, Phương Nghi sẵn sàng "đập" anh ta một trận."

Trời mưa lất phất, dòng sông chìm vào màn đêm, con thuyền mộc lặng lẽ trôi. Mộc Hàn Hạ đứng ngoài ban công, mở di động kiểm tra tin tức về thị trường cổ phiếu.

Mấy ngày qua, thị trường lên lên xuống xuống, có được có mất, giống một sự chập chờn nhẹ nhàng sau hai thái cực thâm và sôi động.

Xem xong, cô ngẩng đầu ngắm cảnh đêm, chụp tấm ảnh rồi gửi cho Lâm Mạc Thần. Anh nhanh chóng gọi tới. "Đây là nơi em đang ở à?" Anh hỏi.

"Vâng. Anh đang làm gì thế?"

Lâm Mạc Thần cười: "Anh đang thu dọn hành lý."

Trái tim Mộc Hàn Hạ đập nhanh một nhịp: "Anh định đi đâu vậy?"

"Em thử đoán xem." Anh lại hỏi: "Hôm nay em đi những đâu? Làm những gì?"

Mộc Hàn Hạ từ tốn kể lại nơi mình từng đi qua, người mình từng gặp, chuyện mình từng làm với anh. Lâm Mạc Thần chỉ yên lặng lắng nghe.

Một lúc sau, Mộc Hàn Hạ thắc mắc: "Sao anh chẳng nói năng gì cả?"

Anh đáp: "Không có gì. Anh đột nhiên cảm thấy, thế này cũng tốt. Mỗi ngày em đi đâu và làm gì, anh đều nắm được."

"Hồi trước anh cũng nắm được đây thôi? Chẳng phải anh đã lấy hết thư của em ở chỗ Hà Tĩnh hay sao?" Mộc Hàn Hạ trêu anh.

Lâm Mạc Thần cười: "Em còn dám nhắc tới vụ thư từ đó?" Mộc Hàn Hạ dỗi mắt về phía xa xa, một lúc sau mới thẳng thắn thừa nhận: "Em vẫn luôn yêu anh."

"Anh biết." Anh cất giọng trầm trầm: "Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ có nghĩ rằng em hết yêu anh."

Đầu bên kia điện thoại im lặng như tờ. Vài giây sau, Lâm Mạc Thần khẽ gọi "Hàn Hạ", thanh âm thấp thoáng ý cười.

"Anh cười gì thế?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

"Không có gì. Anh chỉ cảm thấy sau bao ngày bám lấy em, Mộc Hàn Hạ từng dám yêu dám hận, từng nâng niu Lâm Mạc Thần trong lòng bàn tay của năm nào hình như đã bị anh kích thích trở lại."

Mộc Hàn Hạ cười: "Còn anh thì mặt dày hơn trước nhiều."

"Không dày làm sao có thể ôm vợ anh về." Lâm Mạc Thần cất giọng dịu dàng: "Một hai ngày nữa anh sẽ đến đón em."

"Chẳng phải chúng ta đã nói, anh chờ em ở Bắc Kinh hay sao?"

Cách sóng tần điện thoại, tiếng cười khẽ của anh tựa như cuốn theo làn gió bao phủ xuống người cô: "Summer! Một người đàn ông ba mươi ba tuổi có thể thả người phụ nữ mà anh ta từng mất đi rồi giành lại được muốn làm gì thì làm. Nhưng nếu nhớ cô ấy mà anh ta cứ mặc kệ thì đúng là ngu ngốc."

Sáng hôm sau, mưa đã ngừng rơi, bầu trời trong xanh. Mộc Hàn Hạ ngồi ở tầng một nhà nghỉ ăn cháo trắng. Ngắm nhìn con đường vẫn còn ẩm ướt

và vắng lặng ở bên ngoài, trong lòng cô vô cùng thanh thản và thoải mái.

Bà chủ nhà nghỉ đi tới, cười nói: "Hôm nay cô còn muốn đi đâu nữa?"

"Mấy địa danh trong thành phố và thị trấn cô ở xung quanh em đều đi rồi. Còn nơi nào hay không chị? Hai ngày nữa bạn em đến đây, em muốn đưa anh ấy đi tham quan."

Bà chủ ngẫm nghĩ rồi trả lời: "Cô đã đến Thiên Hộ Miêu Trại* bao giờ chưa? Nơi đó rất độc đáo, phong cảnh cũng đẹp."

(Chú thích: Bản làng của người Miêu. Mộc Hàn Hạ chưa từng nghe nói về Thiên Hộ Miêu Trại. Địa danh này nằm ở giữa núi non, sông nước, cô có chút động lòng)

Hình như Lâm Mạc Thần chưa từng đặt chân tới những nơi thôn núi tách biệt khỏi thế giới như vậy, nếu cô và anh gặp nhau ở đó, chắc hẳn sẽ rất lãng mạn và ngọt ngào. Mộc Hàn Hạ bất giác mỉm cười.

Lâm Mạc Thần bảo, năm xưa cô nâng niu anh trong lòng bàn tay. Nhưng sau khi cô về nước, cô chưa từng thật sự quan tâm đến anh, chưa từng để ý tới những việc anh làm cho cô, việc anh một mình níu giữ quá khứ, trải qua một loạt sự kiện trong thời gian gần đây như hai người trở thành đối thủ cạnh tranh trong lĩnh vực thương mại điện tử, Trương Tử qua đời, trang web bị hack, thị trường chứng khoán biến động, sự ngăn cách giữa hai người và khúc mắc của năm xưa dường như không còn quan trọng nữa. Cô đã thật sự gỡ bỏ khúc mắc trong lòng, nhìn nhận anh một cách nghiêm túc.

"Nếu quyết định đi thì cô nhớ đặt một nhà nghỉ ở trên cao, để có thể quan sát toàn bộ Miêu Trại." Bà chủ gợi ý: "Ngoài ra, trong khu vực Miêu Trại có ngôi chùa cổ mấy trăm năm tuổi, rất linh thiêng. Cô có thể đi xin bùa bình an, mang về cho bạn bè và người thân."

Mộc Hàn Hạ cảm thấy hứng thú. Đôi khi, con người cần gửi gắm tình cảm vào một vật thể nào đó.

Tặng Lâm Mạc Thần lá bùa cũng là một ý tưởng không tồi. Cô nghĩ, sau khi về nước lập nghiệp, tuy sự nghiệp như cá gặp nước nhưng lúc nào anh cũng một thân một mình.

Có lẽ ngoài người thân và cô ra, chắc anh chẳng bận tâm, vương vấn đến bất cứ người nào. Sau khi đi khoảng một tiếng đồng hồ trên con đường núi, chiếc xe buýt du lịch tiến bào khu danh lam thắng cảnh Miêu Trại. Bây giờ không phải là mùa cao điểm du lịch, lại là ngày thường nên cả khu vực rộng lớn tương đối vắng vẻ.

Mộc Hàn Hạ đi men theo con đường lát đá quanh co vào sâu bên trong. Hai bên đường là những ngôi nhà nhỏ mang đậm màu sắc dân tộc, đằng sau là ngọn núi sừng sững. Cả khu Miêu Trại được phân bố trên hai quả núi, nằm đối diện nhau, cách một con sông hẹp.

Phần lớn các công trình kiến trúc đều tập trung trên một ngọn núi nên Mộc Hàn Hạ làm theo chỉ dẫn của bà chủ nhà nghỉ, đi bộ qua cây cầu nhỏ bắc qua sông, tới ngọn núi nhà cửa thưa tốt ở bên kia. Như vậy, cô có thể quan sát toàn bộ phong cảnh của Miêu Trại.

Ngọn núi này không có đường bộ mà chỉ có các nấc thang đá. Mộc Hàn Hạ thong thả leo núi. Giữa chừng có nhiều người dân mời chào vào các nhà nghỉ gần đó nhưng cô không dừng lại.

Gần lên đến đỉnh núi, cô ngoảnh đầu nhìn xuống dưới, phát hiện dòng sông như một dải lụa uốn lượn. Quả núi bên kia chìm trong sương mù bàng bạc, những ngôi nhà sàn bằng gỗ của người Miêu tầng tầng lớp lớp, trải dài từ chân núi đến đỉnh núi. Cảnh đẹp như trong bức họa khiến Mộc Hàn Hạ ngắm đến thất thần.

Sau đó, cô lại chụp mấy tấm ảnh, gửi cho Lâm Mạc Thần.

Đến nơi, Mộc Hàn Hạ chọn một khách sạn nằm ở vị trí tốt nhất, đương nhiên giá phòng cũng đắt nhất trên đỉnh núi.

Chủ khách sạn là một người phụ nữ nhanh nhẹn, không quá tỏ ra nhiệt tình nhưng cũng thân thiện và thoải mái. Sau khi để đồ vào phòng, cô trò chuyện dăm ba câu với bà chủ.

Mộc Hàn Hạ hơi bất ngờ khi bà chủ tiết lộ hồi trước mình là vận động viên leo núi. Cô hỏi: "Liệu có phải đồng đội của chị cũng chọn nơi non xanh nước biếc để sinh sống như chị?"

Bà chủ im lặng vài giây, mỉm cười: "Phần lớn bọn họ đã được chôn ở trên núi."

Mộc Hàn Hạ nghĩ thầm, thì ra mỗi người đều có câu chuyện của riêng mình. Khi nào Lâm Mạc Thần đến đây, cô sẽ kể cho anh nghe.

Sau bữa tối, Mộc Hàn Hạ xuống núi, đi dạo quanh thị trấn ở phía đối diện. Cô cũng tìm đến ngôi chùa cổ, xin mấy lá bùa bình an cho Bert ở Mỹ, một lá cho Hà Tĩnh, một lá cho Lục Chương, một lá cho Tôn Chí. Còn hai lá có màu sắc giống nhau là của cô và Lâm Mạc Thần. Cô bỏ riêng hai lá bùa vào ví tiền rồi gọi điện cho anh.

"Em tin vào những thứ đó sao?" Anh hỏi.

"Vâng." Mộc Hàn Hạ đáp: "Em không tin quỷ thần nhưng tin vào những thứ có thể gửi gắm nguyện vọng tốt đẹp. Nó sẽ giúp chúng ta có niềm tin vào cuộc sống hạnh phúc mai sau."

Lâm Mạc Thần im lặng vài giây rồi lên tiếng: "Được thôi. Khi nào anh đến đón em, em hãy tận tay tặng nó cho anh."

"Bao giờ anh xuất phát."

"Ngày kia."

"Em ở đây đợi anh." Mộc Hàn Hạ đáp khẽ. Em từng nói, không thấy rõ tấm chân tình của anh. Anh cũng bảo không nhìn thấy trái tim em. May mắn là sau bao trắc trở, chúng ta vẫn có thể quay về bên nhau. Lần này, em tin chúng ta sẽ không bỏ lỡ nhau.

Lúc quay về nhà nghỉ, Mộc Hàn Hạ bắt gặp bà chủ đang đứng trước cửa kính, phóng tầm mắt ra xa. Cô không quấy rầy, lặng lẽ đi về phòng mình. Nghĩ tới chuyện Lâm Mạc Thần sắp đến đây, trong lòng cô vô cùng ngọt ngào.

Tối hôm ấy, Mộc Hàn Hạ ngủ rất say. Nửa đêm lơ mơ nghe thấy tiếng nổ ù ù bên ngoài nhưng cô không tỉnh giấc. Đến sáng hôm sau thức dậy, nghe tiếng mơ rơi rào rào, cô liền xuống giường đi kéo rèm cửa sổ, phát hiện bên ngoài là một màn mưa trắng xóa.

Mộc Hàn Hạ bật đèn nhưng không sáng, mới biết bị mất điện. Cô đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, mới biết bị mất nước.

Cô rời phòng, tới quầy lễ tân của nhà nghỉ. Nơi đó tụ tập không ít khách trọ, mọi người đều đang bàn tán về chuyện mưa gió và mất điện, mất nước.

Bà chủ chẳng thấy bóng dáng, chỉ có một cô gái trẻ đứng sau quầy lễ tân.

"Trận mưa này lớn thật đấy. Chẳng phải dự báo thời tiết bảo hôm nay không mưa hay sao? Bao giờ mới ngừng đây?" Một người khách hỏi.

"Tôi không rõ. Thời tiết ở vùng núi chẳng biết đường nào mà lẫn." Cô gái trẻ trả lời, thái độ vẫn hết sức điềm tĩnh, tựa như đã quen với tình huống này.

Một người khác hỏi: "Thế khách sạn mất điện mất nước đến bao giờ?"

"Tôi cũng chẳng rõ. Nơi này động một tí là bị cắt điện nước." Bởi vì đây là đỉnh núi nên mọi người cũng không phàn nàn về những điều cô gái nói. Bọn họ tụ tập tán gẫu một lúc, có người từ bên ngoài đi vào, báo tin mấy nhà hàng ở xung quanh do mất điện mất nước nên không có đồ ăn, chỉ có mấy quả trứng luộc với lá trà nhưng cũng đã bán hết sạch. May mà nhà nghỉ còn có một cái bếp than, có thể đun nước. Thế là đám khách trọ liền mua cốc mì ăn liền ở quầy lễ tân rồi mang về phòng.

Hôm nay trời mưa nên không thể ra ngoài chơi, Mộc Hàn Hạ ngồi ở đại sảnh, ngắm nhìn cảnh mưa rơi.

Mưa tuôn xối xả, ngọn núi ở phía đối diện đã trở nên mờ mịt. Con sông ngăn cách giữa hai ngọn núi hôm qua vẫn còn êm đềm, hôm nay nước dâng lên cao, vừa đục ngầu vừa chảy ùng ục.

Phát hiện thấy quần áo, tấm gỗ trôi dưới dòng sông, Mộc Hàn Hạ có chút lo lắng. Bởi vì điều này chứng tỏ thượng nguồn có khả năng xảy ra tình trạng nghiêm trọng.

Không biết bao lâu sau, bà chủ nhà nghỉ quay về. Chị ta mặc áo mưa dày, đôi ủng dính đầy bùn đất, tóc tai lòa xòa ướt rượt.

Mộc Hàn Hạ và mấy người khách đều hướng ánh mắt về phía bà chủ. Cô hỏi: "Tình hình thế nào rồi chị?"

Bà chủ cất giọng sốt ruột: "Tôi vừa xuống núi. Một nhà nghỉ khác của tôi dưới chân núi đã bị ngập sau, đồ đạc bị cuốn trôi."

Mọi người đều giật mình, không ngờ tình hình lại nghiêm trọng như vậy.

Mộc Hàn Hạ tiếp tục lên tiếng: "Tổn thất có lớn không? Người có bị làm sao không ạ?"

Bà chủ gượng cười: "Tổn thất đương nhiên lớn rồi, năm nay coi như làm không công. May mà nhân viên của tôi và khách trọ không sao cả." Chị ta kể qua tình hình.

Hóa ra tầm ba, bốn giờ sáng ngày hôm qua, bà chủ linh cảm thấy điều bất thường nên đội mưa xuống núi, cùng nhân viên gọi từng người khách trọ, bảo họ di chuyển đến nơi cao hơn. Kết quả bọn họ vừa rời đi chưa bao lâu, nước lũ đã ào vào nhà nghỉ.

"Đám khách đó là khách du lịch đi theo đoàn." Bà chủ nói: "Ban đầu, họ còn không chịu rời đi, sau đó lại bắt tôi trả lại tiền ăn bữa sáng hôm nay. Nửa đêm nửa hôm, tôi lấy đâu ra tiền chứ."

Mọi người ồ lên. Mộc Hàn Hạ chau mày: "Đúng là vô lý hết sức." Bà chủ gật đầu với cô. Bà chủ còn thông báo ba thông tin khác: Theo lời một ông già sinh sống ở Miêu Trại, đây là trận mưa lớn nhất trong vòng sáu mươi năm trở lại đây. Nghe nói đêm qua, nước lũ cuốn trôi một người ở nhà nghỉ dưới chân núi, giờ vẫn chưa tìm thấy, lạnh ít dữ nhiều. Đoạn đường lên núi đã sạt lở nên bị phong tỏa, không biết bao giờ mới thông xe.

Mộc Hàn Hạ lại trò chuyện với mọi người một lúc rồi mua hộp mì mang về phòng. Do thấy không ngon miệng nên cô ăn vài miếng rồi bỏ sang một bên. Ngoài trời, mưa vẫn không có dấu hiệu nhỏ đi.

Đây là lần đầu tiên trong đời cô gặp phải tình huống thiên tai, rơi vào cảnh cắt nước, cắt điện, mất cả tín hiệu điện thoại, bị kẹt ở trên núi như thế này. Cũng may đây là đỉnh núi cao nên tương đối an toàn, Mộc Hàn Hạ không hề hốt hoảng. Chỉ là nhớ đến Lâm Mạc Thần, trong lòng cô có chút bất an, sợ anh lo lắng. Cũng không biết bây giờ anh đã đến Quý Châu hay chưa? Liệu có định lên núi hay không?

Bên ngoài mưa như trút nước, Lâm Mạc thần ngồi trong xe, đưa mắt nhìn sợi dây phong tỏa và những chiếc ô tô xếp thành hàng dài do bị tắc đường.

Anh rút di động, tiếp tục tìm kiếm tin tức liên quan đến vụ thiên tai. "Trận mưa lớn nhất trong vòng sáu mươi năm trở lại đây..." "Hàng trăm du khách bị kẹt trong khu danh lam thắng cảnh..." "Hiện tại vẫn chưa có người nào thương vong..."

Trên mạng xuất hiện hình ảnh các ngôi nhà chìm trong nước, bị cuốn trôi, đường núi bị sạt lở.

Một lúc sau, cửa ô tô mở ra, Tôn Chí vừa thu ô vừa chui vào trong xe, đồng thời lên tiếng: "Tôi đã hỏi rồi. Đường ở đây là đường cấp huyện nên thường xuyên bị sạt lở, mưa một lúc là khó đi. Lần này mưa to quá nên không ít chỗ bị sạt lở, thế nên mới bị phong tỏa. Tuy nhiên, bộ đội đã tiến hành sửa đường ngay trong sáng ngày hôm nay, chắc sẽ xong nhanh thôi. Họ bảo nhanh nhất là chiều nay có thể thông xe, tình hình cũng không đến nỗi tệ lắm."

Lâm Mạc Thần gật đầu: "Anh vất vả rồi."

Tôn Chí cười: "Chủ tịch khách sáo quá."

Biết Lâm Mạc Thần đến Quý Châu, lại nghe nói phong cảnh ở Miêu Trại rất đẹp nên Tôn Chí đưa cả nhà đi du lịch. Nào ngờ gặp phải cơn mưa bão nên anh ta đành để người thân ở khách sạn, còn mình cùng Lâm Mạc Thần đi đón Mộc Hàn Hạ.

Hai người đang ngồi trên chiếc Cayenne của Lâm Mạc Thần. Anh vốn định đón Mộc Hàn Hạ rồi về thẳng thành phố Lâm chứ không quay lại Bắc Kinh nên đã bảo tài xế đánh xe đến đây.

Năm xưa, anh đã giữ lại mảnh đất nằm ở góc tây bắc của lô đất ở ngoại ô thành phố Lâm rồi xây một ngôi biệt thự dự định để hai người ở. Ngôi biệt thự vẫn chờ nữ chủ nhân từ hồi đó đến giờ.

Lần này về thành phố Lâm, anh sẽ kéo Mộc Hàn Hạ đi đăng ký kết hôn trước. Anh không muốn chờ thêm dù chỉ một ngày.

Hai người đàn ông ngồi trong xe, yên lặng lắng nghe tiếng mưa rơi. Một lúc sau, Tôn Chí gọi điện cho bà xã thông báo tình hình. Còn Lâm Mạc Thần gọi cuộc điện thoại thứ hai mươi mấy vào di động của Mộc Hàn Hạ nhưng vẫn không thể kết nối.

Đến giờ chiều, mưa đã nhỏ đi nhiều. Mộc Hàn Hạ lại đi quầy lễ tân hỏi thăm tình hình. Tuy nhiên, bà chủ cho biết, vừa nhận được tin ở dưới chân núi, con đường vẫn đang được sửa chữa. Có không ít du khách tập trung ở bến xe buýt nhưng vẫn chưa thấy xe vào đón người.

Mộc Hàn Hạ rút điện thoại, vẫn không có tín hiệu. Đúng lúc này, một đôi vợ chồng trẻ đứng bên cạnh nói với cô: "Bọn em vừa lên đài quan sát trên đỉnh núi. Chỗ đó có một số điểm, chị giơ điện thoại lên cao là có một vạch sáng đấy."

Đôi vợ chồng cũng đến từ Bắc Kinh, Mộc Hàn Hạ từng trò chuyện với họ vài lần. Cô cảm ơn họ rồi cầm ô đi ra ngoài. Cô đi dọc theo lối nhỏ đầy bùn đất, lên đài quan sát trên cao. Các cửa hang ở ven đường đều đóng cửa, không ít du khách đi đi lại lại.

Khi tới đài quan sát ở nơi cao nhất, cô phát hiện chỗ này khá đông người tụ tập. Bọn họ đều đang theo dõi tình hình ở bên dưới.

"Nhìn kìa, nhà nghỉ phía bên kia đã bị chìm trong nước lũ rồi." Một người hét lớn.

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, trông thấy một ngôi nhà ở quả núi phía đối diện đã bị nước lũ và đất đá bao vây. Tuy chưa đến mức bị sập nhưng nước lũ từ trong nhà ào ào chảy ra ngoài.

Mộc Hàn Hạ phát hiện, vị trí của ngôi nhà đó không thấp hơn nhà nghỉ mà cô đang ở là bao. Bây giờ cô mới chú ý, dù ở trên cao nhưng các ngôi nhà ở đây đều xây sát vào sườn núi.

Nếu ngọn núi phía sau mà không vững chãi thì rất có khả năng bị sạt lở. Nhận thức này khiến cô có chút bất an.

Mộc Hàn Hạ đi vào đài quan sát rồi giơ di động lên cao để tìm kiếm tín hiệu. Tuy nhiên, máy vẫn không có sóng. Cô lại đổi vị trí khác, tiếp tục giơ cao hết mức. Ai ngờ đúng lúc này, di động bất chợt đổ chuông.

Mộc Hàn Hạ liếc qua màn hình. Nhìn thấy người gọi là Lâm Mạc Thần, cô vô cùng mừng rỡ, lập tức bắt máy: "A lô!"

Đầu kia không có bất cứ âm thanh nào. "A lô! A lô!" Điện thoại đã được kết nối nhưng cô chẳng nghe thấy tiếng nói của anh, cũng không rõ liệu anh có nghe thấy cô hay không. "Mạc Thần, em không sao. Anh đừng lo lắng, cũng đừng lên núi. Khi nào đường sửa xong em sẽ quay về..."

Mộc Hàn Hạ còn chưa nói hết câu, thông tin đã đứt đoạn. Cô vừa giơ điện thoại vừa thử gọi nhưng lần này hoàn toàn mất tín hiệu.

Ở trên đỉnh núi một lúc, cô hết cách, đành quay về nhà nghỉ.

"Đường thông rồi." Mãi tới tầm chạng vạng, Mộc Hàn Hạ mới nhận được thông tin tốt lành. Lúc này, trời đã tạnh mưa, không ít du khách vội vàng kéo hành lý đi ra ngoài.

"Anh để xe ở đâu?" Một người hỏi.

"Ở bãi đỗ gần đỉnh núi." Một người khác trả lời.

"Tôi cũng vậy. Chúng ta đi thôi."

Du khách nhanh chóng rời đi quá nửa, số còn lại tỏ ra phân vân, không ngừng hỏi ý kiến bà chủ.

"Đi bây giờ liệu có nguy hiểm không?" Mộc Hàn Hạ lên tiếng.

Bà chủ đáp: "Cũng khó nói. Đường đã thông, chứng tỏ tình hình tương đối ổn định. Tuy nhiên, đối với những tình huống kiểu này, chẳng ai có thể khẳng định một trăm phần trăm."

Mộc Hàn Hạ khẽ gật đầu, lại hỏi: "Nếu đợi đến ngày mai, liệu tình hình có khả quan hơn không?"

Bà chủ vẫn giữ thái độ "nước đôi": "Chắc mọi người cũng thấy rồi đấy, thời tiết ở vùng núi rất khó khăn, đôi khi dự báo còn không chuẩn. Bây giờ trời đã tạnh nhưng cũng chẳng biết tối nay và ngày mai liệu có mưa hay không nữa."

"Nói như vậy, nếu trời tiếp tục đổ mưa thì có khả năng, đường sẽ lại bị phong toả?" Một du khách hỏi.

Bà chủ gật đầu.

Đúng lúc này, đôi vợ chồng trẻ đến từ Bắc Kinh kéo va li đi ra ngoài. Cô gái nhiệt tình hỏi Mộc Hàn Hạ: "Chị tự lái xe hay ngồi xe buýt đến đây? Có về cùng bọn em không?"

Mộc Hàn Hạ nghĩ thầm, nếu ở lại đây thêm một ngày mà không liên lạc được với Lâm Mạc Thần, chỉ e anh sẽ mạo hiểm lên núi tìm cô.

Hơn nữa, bây giờ đường đã thông xe, ngày mai chưa biết thế nào, tình hình có thể tốt hơn nhưng không biết chừng sẽ càng tệ hơn.

Cô nhanh chóng đưa ra quyết định: "Chị ngồi xe buýt đến đây. Hai em có thể cho chị đi nhờ không?"

Đối phương liền đồng ý. Mộc Hàn Hạ lập tức về phòng thu dọn đồ rồi đi theo họ.

Ánh hoàng hôn bao phủ lên khu Miêu Trại. Chiếc Chervolet của đôi vợ chồng trẻ di chuyển chậm chạp trên con đường núi chật hẹp, ngoằn ngoèo và trơn ướt. Trên đường có không ít xe tư lái về cùng một phương hướng như bọn họ.

Bến xe buýt dưới chân núi tụ tập rất đông người, không biết bao giờ những người này mới có thể về nhà.

Cuối cùng cũng xuống đến chân núi, chiếc Chervolet tiến vào con đường quốc lộ của vùng núi. May mà bây giờ không phải mùa du lịch nên tương đối vắng vẻ. Trên đường có nhiều tấm biển cảnh báo sạt lở của cảnh sát vũ trang và vô số đồng bùn đất ở hai bên.

"Anh lái xe cẩn thận đấy." Cô vợ trẻ nhắc nhở.

"Anh biết rồi." Người chồng đáp.

Mộc Hàn Hạ ngồi ở ghế sau, cúi xuống xem đồng hồ. Bây giờ mới sáu giờ, trời vẫn chưa tối hẳn, dù đi với tốc độ chậm, hai tiếng sau chắc có thể ra khỏi khu rừng núi. Tới lúc đó, cô sẽ lập tức gọi cho Lâm Mạc Thần. Chắc chắn anh đã đến Quý Châu, thậm chí tới gần khu Miêu Trại. Nghĩ đến chuyện sắp được gặp anh, tâm trạng của cô xốn xang khó tả.

"Thông xe rồi." Tôn Chí nói: "Tuy nhiên, thời tiết ở vùng rừng núi chẳng biết đâu mà lần. Bây giờ tình hình vẫn ổn, nhưng nếu ngày mai lại mưa to gió lớn, đường lại bị sạt lở thì dễ bị phong toả như chơi."

Lâm Mạc Thần dỗi mắt ra bên ngoài, phát hiện lượng xe chạy ngược lại nhiều hơn xe chạy vào trong gấp mấy lần. Chắc đây là đám du khách vừa thoát khỏi khu danh lam thắng cảnh. Bên cạnh đường còn có mấy người

cảnh sát vũ trang đang duy trì trật tự, phía trước có cả xe cấp cứu hú còi inh ỏi.

"Tôi lên núi bây giờ." Lâm Mạc Thần nói: "Anh..."

"Tôi đi cùng Chủ tịch." Tôn Chí cất giọng kiên định. Lâm Mạc Thần không phản đối, bởi anh biết kỹ thuật lái xe đường rừng núi của Tôn Chí tốt hơn mình nhiều.

Chiếc Cayenne lướt đi trong ánh chiều tà. Trên con đường hun hút dường như chỉ có mỗi chiếc xe tư của bọn họ di chuyển theo hướng ngược lại với mọi chiếc ô tô khác.

Tình hình nghiêm trọng hơn Mộc Hàn Hạ tưởng. Con đường núi có rất nhiều chỗ bị sạt lở, có chỗ quy mô nhỏ, có chỗ trên diện rộng, nhưng tất cả đã được xử lý. Ở những đoạn ngoằn ngoèo nguy hiểm sẽ có cảnh sát vũ trang đứng chỉ huy, hoặc là xe sửa đường đỗ bên cạnh. Tất cả đều quy củ và có trật tự. Điều đáng sợ nhất của đoạn đường chính là: một bên là vách núi, một bên là vực sâu. Bên tiếp rập vực sâu đã bị sạt lở hoàn toàn.

Mộc Hàn Hạ và cặp vợ chồng trẻ đều là người thành phố, chưa bao giờ được chứng kiến cảnh tượng này nên khi chiếc xe từ từ chạy qua chỗ đó, ai nấy đều thót tim.

Mộc Hàn Hạ thậm chí không thể tưởng tượng, nếu có xe chạy qua đúng lúc đường bị sạt xuống thì hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức nào.

Đi qua đoạn này, phía trước là một đoạn đường có nhiều khúc cua. Vào thời khắc này, con đường không có chiếc ô tô nào khác, ánh chiều tà chiếu xuống, càng mang lại cảm giác cô độc.

Người vợ trẻ đột nhiên mở miệng: "Hình như lại bắt đầu mưa rồi." Cô ta vừa dứt lời, Mộc Hàn Hạ nghe thấy tiếng mưa rơi lộp độp vào cửa xe.

"Anh lái nhanh lên đi!" Cô vợ thúc giục.

"Mặt đường trơn ướt lại có nhiều bùn và đất đá như vậy, lái nhanh làm sao được." Người chồng đáp.

Cả ba nhất thời im lặng. Nói thì nói vậy nhưng người chồng vẫn tăng tốc, tập trung toàn bộ tinh thần vào việc lái xe.

Mưa ngày càng nặng hạt. Cả thế giới tựa như chỉ còn lại tiếng mưa rơi. Hai ngọn đèn pha rọi thẳng vào màn mưa trắng xóa. Ngoài tiếng ma sát của bánh xe trên nền đất đá, bọn họ còn lơ mơ nghe thấy tiếng âm vang, tiếng nước chảy ào ào không biết từ nơi nào truyền tới. Cả ba người đều giật mình thon thót.

Đúng lúc này, một tiếng động cực lớn vang lên trên đỉnh đầu bọn họ. Người vợ hét lên một tiếng theo phản xạ. Đầu óc Mộc Hàn Hạ trống rỗng trong giây lát, cô vô thức cúi đầu thấp xuống, ôm lấy người mình. Anh chồng nghiêng rãnh, thẳng gấp ô tô theo trục giác.

Chiếc xe dừng lại ở ngay bên bờ vực. Lại một tiếng động cực lớn như tiếng sấm đập vào màng nhĩ của bọn họ. Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, nhìn thấy bao nhiêu bùn, đất, đá từ trên núi đổ xuống, cắt ngang con đường, cách bọn họ khoảng mười mấy, hai mươi mét.

Mộc Hàn Hạ thở phào nhẹ nhõm. Cô vợ vừa khóc vừa cười: "Sợ chết đi được. Em còn tưởng..."

Người chồng mở miệng an ủi: "Còn cách chúng ta xa lắm. Hơn nữa nếu có rơi trúng chúng ta, anh nghĩ cũng không chết người được đâu. Em đừng lo."

Nói xong, anh ta tiếp tục lái xe về phía trước. Họ đã đi được một phần ba con đường, khoảng một tiếng rưỡi đồng hồ nữa là có thể ra khỏi khu vực này.

"Mưa ngày càng nặng hạt rồi." Tôn Chí nói.

Lúc này, bên ngoài mưa như trút nước. Trời đã sầm tối, ngoài chiếc xe sửa đường đang chầm chậm di chuyển không còn chiếc ô tô nào khác.

"Chúng ta không thể quay lại. Anh cứ lái tiếp đi." Lâm Mạc Thần lên tiếng.

Tôn Chí khẽ gật đầu. Tôn Chí làm nghề bất động sản bao năm nên cũng biết một chút về địa chất. Nhìn thấy nước từ trên núi ồ ạt chảy xuống đoạn đường vừa bị sạt lở ở phía trước, anh ta có dự cảm, khả năng sạt lở lần thứ hai là rất lớn. Nếu đúng là vậy thì tình hình vô cùng tệ hại.

Tôn Chí lập tức tăng tốc, vượt qua chiếc xe sửa đường. Do có kinh nghiệm nên trên những đoạn đường như thế này, anh ta lái rất ổn định.

"Kia là gì vậy?" Tôn Chí đột nhiên mở miệng.

Lâm Mạc Thần ngẩng đầu. Cách mười mấy mét ở phía trước là một ngã ba, rẽ về bên tay phải là đi tới Miêu Trại, bên trái là đường tới thôn làng khác. Ngay đầu đường xuất hiện một đống bùn rất lớn, gần như chặn cả lối đi. Một chiếc xe con đang bị lún sâu trong bùn lầy. Lâm Mạc Thần lơ mơ nghe thấy tiếng khóc lẫn trong tiếng mưa rơi.

Khi chiếc Cayenne tiến lại gần, ánh đèn pha quét qua chỗ đó. Anh nhìn thấy một đứa trẻ tầm bảy, tám tuổi đứng bên lề đường, vừa khóc vừa hét: "Cứu mạng! Cứu mạng!"

Một người phụ nữ trẻ ngồi đằng sau tay lái, cố gắng nỗ lực, còn một người đàn ông đang ra sức đẩy xe ở phía sau. Phát hiện có ô tô tiến lại gần, anh ta vội vàng giơ tay vẫy vẫy.

Tôn Chí lên tiếng: "Tôi sẽ không dừng lại. Khoảng năm, sáu phút nữa là xe cứu viện tới nơi. Đoạn đường này có vẻ nguy hiểm, dễ bị sạt lở tiếp

cũng không biết chừng. Đặc biệt là ở ngã ba này, chúng ta thật sự không thể dừng lại."

Lâm Mạc Thần lặng thinh. Khi đi ngang qua chiếc xe gặp nạn, Tôn Chí nhìn thẳng về phía trước.

Lâm Mạc Thần trông thấy người đàn ông đứng bất động trong mưa gió dôi theo chiếc Cayenne, gương mặt đầy vẻ thất vọng. Người phụ nữ ngồi sau tay lái cũng nhìn chăm chăm bọn họ.

Lúc này trời đã tối mịt. Sau khi đi gần nửa tiếng đồng hồ. Mộc Hàn Hạ và cặp vợ chồng trẻ bỗng gặp cảnh tắc đường. Đợi một lúc vẫn không thể nhúc nhích, người chồng xuống xe, chạy đi hỏi người ở phía trước: "Chuyện gì vậy?"

"Nghe nói phía trước xảy ra vụ tai nạn, một chiếc xe bị rơi xuống vực."

"Thế à? Có ai bị làm sao không?"

"Tôi không rõ. Nhưng nếu đang lái xe mà đột nhiên bị rơi xuống, chỉ tưởng tượng thôi cũng thấy kinh khủng rồi..."

Bên ngoài, bóng đêm như con quái vật khổng lồ bao trùm lên vạn vật. Mộc Hàn Hạ lại kiểm tra di động nhưng vẫn không có sóng. Cô thử gọi cho Lâm Mạc Thần nhưng không được. Mộc Hàn Hạ đột nhiên cảm thấy một nỗi bất an, ruột gan nóng như lửa đốt. Cô muốn lập tức rời khỏi nơi này.

Cũng chẳng rõ nguyên nhân tại sao, trong lòng cô bỗng trở nên trống rỗng. "Chú có biết ai gặp tai nạn không?" Cô hỏi.

"Em không rõ." Người chồng đáp.

Mộc Hàn Hạ lặng thinh, nhìn chăm chăm về phía trước.

Khoảng nửa tiếng sau, đoàn xe bắt đầu di chuyển. Ở ngã ba trước mặt xuất hiện một chiếc xe cứu viện và mấy viên cảnh sát vũ trang. "Xem ra tình hình khá nghiêm trọng." Người chồng lẩm bẫm.

Gần đến nơi, Mộc Hàn Hạ mới phát hiện nửa đường bên mép vực đã hoàn toàn bị sạt lở, chỉ còn lại nửa bên vách núi. Đoạn này kéo dài khoảng ba mươi mét, đã được giăng sợi dây phong tỏa. Mấy người cảnh sát đứng bên mép vực, tay cầm đèn pin, lia xuống một chiếc xe ô tô bị chôn vùi dưới đồng đất đá.

"Hình như là một chiếc Cayenne." Anh chồng đi cùng Mộc Hàn Hạ cảm thán: "Xe này đắt tiền đấy. Đúng là xui xẻo thật."

Huyệt thái dương đột nhiên giật giật, Mộc Hàn Hạ lập tức hạ cửa xe. Nhờ ánh đèn pin loang loáng, cô lơ mơ nhìn thấy chiếc Cayenne bị bẹp dúm đó. Không, không thể nào. Cô nghĩ, xe của Lâm Mạc Thần đang ở Bắc Kinh, làm gì có chuyện xuất hiện ở Quý Châu. Dù đã đến đây thì anh cũng ngồi máy bay chứ.

Đúng lúc này, ánh đèn pin bất chợt lia qua đuôi xe. Bất kể trời mưa, cô vẫn lơ mơ nhìn thấy biển số Kinh A... 27. Kinh CL8M27.

"Dừng xe!" Mộc Hàn Hạ hét lớn: "Dừng xe lại ngay!"

Dù không hiểu đầu cua tai nheo thế nào nhưng người đàn ông đi cùng vẫn thẳng gấp.

Mộc Hàn Hạ liền mở cửa ô tô, lao ra ngoài. Một người cảnh sát vũ trang lập tức giơ tay ngăn cô lại: "Cô làm gì vậy?"

Hạt mưa rơi xuống mặt, tạo cảm giác đau rát. Xung quanh tối như hũ nút, Mộc Hàn Hạ đột nhiên cảm thấy trời đất vô cùng trống trải, thế giới chẳng còn thứ gì khác ngoài cô và chiếc xe đó. Thấy cô bất động, người cảnh sát

liền thu tay về. Nào ngờ, cô lão đảo bước đến mép vực, trượt chân ngã xuống đất. Những người có mặt giật mình kinh hãi, lập tức lao đến chỗ cô.

Mộc Hàn Hạ bò dậy, mặt lem luốc bùn đất và chảy máu ròng ròng. Cô vừa khóc nức nở vừa loạng choạng đi đến chỗ chiếc xe gặp nạn. "Lâm Mạc Thần! Lâm Mạc Thần!" Cô hét bằng một giọng khàn đặc.

Người cảnh sát đứng bên cạnh lập tức túm lấy cô.

Thấy Mộc Hàn Hạ ra sức giãy giụa, anh ta vội nói: "Trong xe không có ai cả, người đã được đưa đến bệnh viện ở gần đây rồi."

Bệnh viện mà người cảnh sát nhắc tới nằm ở thị trấn phụ cận. Lúc này đã là nửa đêm, mưa đã bớt nặng hạt.

Mộc Hàn Hạ từ chiếc xe của cảnh sát nhảy xuống, chạy nhanh vào bên trong.

Giờ này, bệnh viện vô cùng vắng vẻ. Bắt gặp bộ dạng hốt hải của cô trên hành lang, một bác sĩ hỏi: "Cô đi đâu vậy? Đã lấy số chưa?"

"Tôi đến tìm người chứ không phải khám bệnh." Mộc Hàn Hạ đáp.

Tới phòng khám cấp cứu, Mộc Hàn Hạ đảo mắt một vòng nhưng vẫn không thấy Lâm Mạc Thần. Cô liền hỏi cô y tá: "Xin hỏi, người bị tai nạn trên đường tới Miêu Trại, tên Lâm Mạc Thần đang ở đâu?"

Cô y tá ngẫm nghĩ rồi trả lời: "Có phải hai anh bị thương trong lúc giúp đỡ người khác không? Họ đang băng bó ở trong kia." Vừa nói, cô ta vừa chỉ tay về phía phòng khám nằm ở tận cùng hành lang.

Mộc Hàn Hạ lập tức đi tới. Qua cánh cửa khép hờ, cô nhìn thấy một người đàn ông bị băng bó ở tay, đó chính là Lâm Mạc Thần. Còn Tôn Chí đứng đối diện anh, tay bị bó thạch cao, mặt dán miếng băng y tế.

Trái tim Mộc Hàn Hạ như được hồi sinh, toàn thân mất hết sức lực, cô nhất thời không biết nên khóc hay cười nữa.

"Trong cả cuộc đời, tôi chưa bao giờ mê tín." Tôn Chí lên tiếng: "Nhưng hôm nay, tôi thực sự tin có số phận."

Ánh mắt Lâm Mạc Thần thấp thoáng ý cười chứa đựng hàm ý nào đó. Vừa định đi vào trong, Mộc Hàn Hạ lại nghe Tôn Chí nói: "Nếu không phải Chủ tịch đột nhiên bảo tôi dừng xe, đi giúp gia đình nhà kia; nếu chúng ta cứ tiếp tục tiến về phía trước thì bây giờ chúng ta đã nằm dưới vực rồi."

Mộc Hàn Hạ sững sờ.

Lâm Mạc Thần hồi tưởng lại cảnh tượng lúc bấy giờ. Trời mưa rất to, nhìn gia đình gặp nạn qua tấm kính mờ mịt, một thứ gì đó đã chạm đến trái tim anh. Anh lập tức nói với Tôn Chí: "Dừng xe. Chúng ta xuống giúp bọn họ."

Dù hơi bất ngờ nhưng Tôn Chí vẫn dừng xe bên lề đường. Sau đó, hai người đi giúp gia đình nhà kia đẩy xe khỏi vũng bùn lầy. Đúng lúc này, sự cố đã xảy ra. Một nửa đường đột nhiên bị sạt lở, chiếc Cayenne rơi xuống mô đất bên dưới.

Nếu Lâm Mạc Thần và Tôn Chí còn ở trên xe, hậu quả sẽ rất khó lường. Cuối cùng, họ chỉ bị thương ngoài da do đất đá ở trên núi trôi xuống mà thôi.

"Khi ấy, tại sao Chủ tịch lại kêu tôi dừng lại?" Tôn Chí thắc mắc.

Lâm Mạc Thần từ tốn trả lời: "Bởi vì tôi đột nhiên nhớ tới một câu Hàn Hạ từng nói với người khác. Cô ấy bảo: Con người làm việc tốt thì nhất định sẽ được báo đáp bằng những điều tốt đẹp."

Ở bên ngoài phòng khám, Mộc Hàn Hạ ngậy ra khi nghe câu này. "Tôi muốn cô ấy bình an vô sự." Lâm Mạc Thần nói tiếp: "Chúng tôi có thể kết hôn và tiếp tục cuộc sống một cách thuận lợi."

Ngữ khí của anh rất bình thản nhưng khiến Mộc Hàn Hạ bỗng trào nước mắt. Cô đẩy cửa, hai người đàn ông đồng thời ngẩng đầu nhìn về bên này. Tôn Chí cất giọng kinh ngạc khi bắt gặp gương mặt lấm lem, xây xát của Mộc Hàn Hạ: "Cô... Tôi đi gọi bác sĩ." Nói xong, anh ta liền đi ra ngoài.

Mộc Hàn Hạ bước đến bên Lâm Mạc Thần, giơ tay ôm anh. Lâm Mạc Thần dùng cánh tay lành lặn ôm cô vào lòng. "Sao em lại ra nông nổi này?" Anh hỏi.

"Em không sao... không sao cả..." Mộc Hàn Hạ lắc đầu, cười trong nước mắt. Biết diễn tả thế nào với anh về tâm trạng của cô hiện giờ. Vào thời khắc này, cô chợt nhớ lại nhiều chuyện trước kia. Cô nhớ đến lần đầu gặp gỡ, anh nhếch miệng cười, nói với cô: "Nếu cô bỏ đi, tôi sẽ đổ vạ cho cô"; nhớ tới câu nói của anh lúc say rượu: "Chúng ta không phải là đối tượng thích hợp của nhau"; nhớ lại cảnh anh ôm cô ở khu đất hoang, thổ lộ: "Anh muốn có em từ lâu nhưng bởi vì chưa từng gặp tình yêu thật sự trong cuộc đời nên anh không chịu thừa nhận rằng em rất khác biệt."

Cô cũng nhớ đến hình ảnh anh ôm hôn Tiết Ninh; nhớ tới hôm gặp lại sau khi cô về nước, anh đứng ngoài thang máy, nói với cô: "Summer! Điều anh muốn là tương lai." Cô còn nhớ đến chuyện anh ôm cô từ phía sau, thì thầm bên tai cô: "Anh chỉ muốn giấu em đi, chỉ thuộc về mình anh mà thôi."

Trong suốt quãng thời gian quen biết và yêu anh, điều khiến cô cảm động nhất là câu thổ lộ của một người đàn ông như anh: "Từ nay về sau anh sẽ luôn mở cửa, để em nhìn thấy anh. Anh yêu em."

Sau đó, cô đã đánh mất sự cảm động này. Bây giờ, anh lại khiến cô vô cùng cảm động khi bộc bạch: "Cô ấy bảo: Con người làm việc tốt thì nhất định sẽ được báo đáp bằng những điều tốt đẹp. Tôi muốn cô ấy bình an vô sự. Chúng tôi có thể kết hôn và tiếp tục cuộc sống một cách thuận lợi."

Mộc Hàn Hạ chỉ lặng lẽ nhìn anh qua làn nước mắt. Lâm Mạc Thần cúi xuống, ngắm đôi mắt trong veo của cô, cũng nhìn thấu trái tim cô như mỗi lần trước đó.

Giây tiếp theo, anh bất chấp cánh tay đau, dùng sức ôm chặt người cô rồi hôn cô ngẫu nhiên. Mộc Hàn Hạ lập tức đáp lại anh. Hai người chìm trong nụ hôn gấp gáp và mãnh liệt.

Đối với Lâm Mạc Thần, đây là tình cảm đè nén suốt bao năm, còn với Mộc Hàn Hạ, đây cũng là thứ tình cảm chân thành và thuần khiết mà cô khao khát.

"Em yêu anh..." Cô cất giọng nghẹn ngào.

"Anh yêu em." Anh lặp lại bên tai cô: "Yêu em mãi mãi."

Tôn Chí quay về cũng bác sĩ trực ban. Đến cửa phòng, anh ta liền dừng bước.

Dưới ngọn đèn dịu dịu, đôi nam nữ toàn thân bần thỉu và đầy vết thương ôm chặt lấy nhau, tựa như thế giới này chỉ còn lại mình họ, tựa như không gì có thể khiến họ chia lìa.

Trong cuộc đời này không thiếu gì những câu chuyện tình yêu cảm động và xót xa. Điều cảm động nhất ở hai người này là cuối cùng họ vẫn ở bên nhau.

Nửa tháng sau. Thành phố Lâm đã chuyển sang mùa thu, thời tiết tương đối mát mẻ.

Hôm nay, Mộc Hàn Hạ thức dậy muộn. Lúc cô mở mắt, trời đã sáng trưng. Cô có chút ảo não vì lại bỏ mất buổi chạy thể dục.

Vừa định xuống giường, cô liền bị người ở đằng sau ôm chặt, khiến cô không thể nhúc nhích. "Anh bỏ tay ra đi." Cô nói.

Lâm Mạc Thần cất giọng trầm khàn bên tai cô: "Ngủ thêm một lúc nữa đi em."

"Anh đừng ôm em từ phía sau như vậy." Cô nói: "Nằm ngủ ở tư thế này không dễ chịu chút nào."

Lâm Mạc Thần liền thu tay về: "Anh rất thích ôm em từ phía sau."

Hai má Mộc Hàn Hạ nóng ra. Thật ra từ mấy năm trước, cô đã nhận ra thói quen này của anh. Ở bên ngoài, anh là người đàn ông lạnh nhạt và kiêu ngạo, nhưng lúc thân mật, anh luôn thích dính lấy cô.

Không chỉ quấn quýt, anh còn thích nói những lời đường mật, thường bảo cô là nữ thần của anh, vật cưng của anh vào những lúc ân ái mặn nồng. Anh giống một bình rượu, từ từ chuốc say cô, khiến cô chìm đắm và tay chảy.

Lại "vận động" một lúc, hai người mới xuống giường.

Ngôi biệt thự rất rộng và trống trải, nhưng cả Lâm Mạc Thần lẫn Mộc Hàn Hạ đều không bận tâm.

Sau khi đánh răng rửa mặt, anh ngồi ngoài vườn hoa đọc báo, chờ cô chuẩn bị bữa sáng.

Mộc Hàn Hạ hâm nóng nồi cháo đã nấu sẵn từ tối qua, rán qua hai quả trứng, rót hai cốc sữa. Hai người thông thả thưởng thức bữa sáng rồi cùng nhau ngồi phơi nắng.

Một lúc sau, Lâm Mạc Thần lại ôm cô vào lòng. Tuy ai làm việc của người ấy, ví dụ anh đọc báo, cô lướt web trên điện thoại nhưng anh thích cảm giác có cô trong vòng tay, cả cô cũng vậy.

Hôm nay có việc cần giải quyết nên nghỉ ngơi một lúc, hai người chuẩn bị đi ra ngoài. Lâm Mạc Thần vừa thắt cà vạt vừa hỏi: "Lục Chương tặng biệt thự cho em đấy à?"

Mộc Hàn Hạ không ngờ anh biết tin nhanh như vậy. Cô cũng định hôm nay kể với anh. Thế là cô gật đầu: "Vâng. Em đã bảo không nhận món quà cưới có giá trị lớn đến thế mà cậu ta chẳng chịu nghe."

Lâm Mạc Thần "hà" một tiếng: "Nếu cậu ta sống chết không chịu nhận lại thì em cũng đừng miễn cưỡng. Đem đi quyên tặng là xong."

Mộc Hàn Hạ hết nói nổi. Cô chợt nhớ đến cuộc điện thoại của Lục Chương ngày hôm qua. Lục Chương cười nói: "Sư phụ! Tuần sau, thiết bị đeo thông minh của chúng ta lại được tung ra thị trường. Các khâu đã được chuẩn bị đâu vào đấy. Giới truyền thông cũng nhận được thông tin rồi."

"Tôi sẽ quay về sớm." Mộc Hàn Hạ đáp.

"Nghe nói chị sắp đi đăng ký kết hôn rồi phải không?" Lục Chương hỏi.

"Đúng thế."

Anh ta im lặng vài giây rồi mỉm cười: "Tôi từng hứa sẽ đưa chị đi ngắm phong cảnh đẹp nhất ở Bắc Kinh. Bây giờ chị sắp lấy chồng... ngôi biệt thự này có cảnh sắc không tôi... Đây là một chút tâm ý của tôi, coi như của hồi môn học trò tặng chị."

"Quà tặng quá giá trị, tôi không thể nhận."

"Sự phụ... Chúc chị tân hôn vui vẻ. Ngoài ra, tôi sẽ cố gắng trong công việc, để có thể trở thành một doanh nhân không thua kém anh ta."

"Không, Lục Chương, cậu và anh ấy khác nhau. Trong cốt tủy cậu chứa đựng sự nhiệt tình và lương thiện. Tôi nghĩ, tương lai chắc cậu sẽ trở thành một doanh nhân tốt."

Đáng tiếc, đụng phải Lâm Mạc Thần, tâm ý của Lục Chương cũng thành uổng phí.

Mộc Hàn Hạ và Lâm Mạc Thần không nhắc đến chuyện đó nữa, bởi họ biết nhất định đối phương sẽ xử lý ổn thỏa.

Mộc Hàn Hạ kéo tay Lâm Mạc Thần: "Khi nào rảnh, anh hãy giúp em xem xem kế hoạch còn vấn đề gì không?" "

Em đang cầu xin sự giúp đỡ của anh đấy à?" Anh cười.

"Đúng... em xin anh đấy."

Lâm Mạc Thần kéo cô vào lòng, cắn lên môi cô một cái: "Dù em bảo anh hái sao trên trời, anh cũng sẽ hái cho em. Chuyện này nhằm nhò gì."

Quá trình đăng ký kết hôn diễn ra rất đơn giản và nhanh chóng. Hai người điền tờ khai, nộp tiền, chụp ảnh, lại nộp tiền. Cho tới khi mỗi người cầm một quyển chứng nhận kết hôn bìa đỏ đi ra khỏi Cục Dân chính, Mộc Hàn Hạ vẫn có cảm giác không chân thực.

Ngồi vào trong chiếc xe Cayenne mới mua, cô mở quyển chứng nhận ra xem. Gương mặt tuấn tú và nụ cười lan tỏa đến tận đáy mắt của Lâm Mạc Thần ở trên tấm ảnh chụp chung khiến cô không thể rời mắt. Trên thực tế, cô hiếm khi nhìn thấy anh cười vui vẻ đến thế.

Mộc Hàn Hạ đang chăm chú ngắm nhìn, một bàn tay đột nhiên thò ra, lấy mất quyển chứng nhận của cô.

Lâm Mạc Thần liếc qua rồi bỏ vào túi áo comple của mình.

"Trả lại cho em đi." Mộc Hàn Hạ kháng nghị: "Anh cũng có rồi cơ mà?"

Lâm Mạc Thần nở máy, đồng thời lên tiếng: "Để anh giữ cả hai quyển."

Mộc Hàn Hạ cười: "Anh giữ làm gì?"

Lâm Mạc Thần mỉm cười, lại nói: "Sau này em hãy quên nó đi. Dù sao em cũng chẳng cần dùng tới."

"Nếu chúng ta cãi nhau, tình cảm sút mẻ thì sao?"

"Kể cả như vậy anh cũng không trả."

"Nếu trong tương lai anh làm chuyện có lỗi với em thì sao?" Mộc Hàn Hạ hỏi tiếp.

Lâm Mạc Thần im lặng vài giây mới trả lời: "Em cứ yên tâm. Làm sao anh có thể làm chuyện có lỗi với bản thân chứ?"

Về đến ngôi biệt thự, hai người tay nắm tay, đi vào bên trong. Từ xa, họ đã nhìn thấy một đôi nam nữ và một bé gái đứng trong khu vườn hoa, đang vẫy tay với họ.

Mộc Hàn Hạ hơi ngạc nhiên. Lâm Mạc Thần ôm vai cô, cười nói: "Đó là gia đình Lâm Thiển, em gái anh. Chắc là họ mới đi du lịch nước ngoài về, vội đến gặp em ngay."

Mộc Hàn Hạ chợt nhớ tới hồi cô và Lâm Mạc Thần vẫn chưa chính thức yêu nhau, có một lần anh nói với cô: "Sau này, em sẽ có nhiều cơ hội gặp

em gái của tôi." Không ngờ cũng có lúc anh nói sai, phải bao nhiêu năm sau, cô mới được gặp người nhà của anh.

Mộc Hàn Hạ lặng lẽ siết chặt tay anh. Lâm Mạc Thần liền quay sang nhìn cô. Hình như anh luôn biết cô nghĩ gì dù không mở miệng hỏi.

"Hàn Hạ, anh cũng muốn có một đứa con." Anh nói nhỏ.

Nước mắt dâng lên khóe mi, cô đáp: "Được thôi." ...

Cuối cùng em cũng trở về, trong lúc anh vẫn chưa cô độc đến già. Bầu trời không còn xa xôi, mặt đất không còn tối tăm nữa. Anh vẫn nhớ nụ cười rạng rỡ như ánh dương của em, nhớ đôi tay kéo anh trong giấc mơ.

Anh đừng có được em, để mất em. Anh từng khóc trong đau đớn, từng cười ngu ngơ. Em là nỗi vương vấn lớn nhất trong cuộc đời anh, làm sao anh có thể từ bỏ, có thể không khát khao?

Cảm ơn em cuối cùng cũng trở về. Từ nay, không ngại xuân thu và đông hè, không sợ biệt ly và nhớ nhung. Bởi vì có em ở bên anh đến đầu bạc răng long.

HOÀN CHÍNH VĂN

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đình Mặc
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1: Hãy Nghe Tôi Hát

Năm 2011, năm thứ ba sau khi Mộc Hàn Hạ rời đi, cũng là năm Phong Thần lên san chứng khoán. Công ty có quy mô lớn hơn trước, nhân viên cũng đông hơn nhưng người được tiếp xúc trực tiếp với Chủ tịch Hội đồng quản trị Lâm Mặc Thần ngày càng ít đi.

Bây giờ xung quanh anh chỉ có Tôn Chí, Chu Tri Tố, những người phụ trách các bộ phận của tập đoàn và mấy nhân viên thuộc Văn phòng Tổng Giám đốc.

Một ngày cuối năm, tuyết bay ngập trời Bắc Kinh. Sau buổi liên hoan tổng kết hoành tráng, đám nhân viên của Văn phòng Tổng Giám đốc rủ các lãnh đạo đi hát karaoke.

Tôn Chí và Chu Tri Tố chịu trách nhiệm mời Lâm Mặc Thần. Lâm Mặc Thần đương nhiên từ chối.

Anh đến KTV lần cuối cùng là lúc nào nhỉ? À, vào mùa thu năm 2008, hôm Trình Vi Vi đến quán KTV tìm anh. Tối hôm ấy, anh và Mộc Hàn Hạ ngồi ở trong phòng, nghe mọi người hát. Hôm đó cũng là lần thứ hai, anh khiến cô bị tổn thương.

"Tôi không đi." Lâm Mặc Thần cầm áo khoác, định ra về nhưng bị Tôn Chí và Chu Tri Tố chặn lại, bắt anh đi cùng mọi người. Dù lẩn lộn trong chốn kinh doanh nhưng con người cũng có những lúc mềm lòng. Đối với Lâm Mặc Thần, sự mềm lòng này đều dành cho những người anh em bên cạnh. Thế nên cuối cùng anh cũng đồng ý đi cùng bọn họ.

Trong phòng VIP sang trọng, Lâm Mạc Thần ngồi riêng một chỗ. Tuy khoẻ mắt anh luôn hiện ý cười nhưng vẫn toát ra một vẻ khó tiếp cận.

Đám nhân viên đi mời rượu Chủ tịch, có cô gái trẻ bạo dạn trêu chọc anh. Tuy nhiên, anh không muốn hát thì chẳng ai dám ép.

Chu Tri Tố tham gia những buổi tụ tập như thế này chỉ nhằm mục đích gần gũi với nhân viên. Anh ta cũng không hát, chỉ nghe mọi người tự do thể hiện rồi thỉnh thoảng cụng ly với Lâm Mạc Thần.

Tôn Chí là người hoà đồng nhất, cùng bọn họ chơi xúc xắc, uống rượu, hát hò, hết sức thoải mái.

Lâm Mạc Thần không rõ mình bắt đầu trở nên lơ đãng từ lúc nào? Là lúc có người chọn bài hát Mười năm, ca khúc mà siêu thị phát khi anh và Mộc Hàn Hạ gặp nhau lần thứ hai, hay là lúc cô nhân viên trẻ rụt rè hát một bài mà anh chưa nghe bao giờ?

Lâm Mạc Thần đột nhiên nhớ tới người con gái ngồi cạnh mình trong phòng karaoke tối mờ mờ năm xưa. Dù anh rất muốn nghe nhưng cô không chịu hát. Lâm Mạc Thần bỗng nhếch miệng cười.

Đến khi Mộc Hàn Hạ ra đi, anh mới phát hiện sự hiểu biết của mình về cô thực ra vô cùng ít ỏi. Ví dụ, cuộc sống của cô vất vả đến mức nào trong quãng thời gian sau khi bố mẹ qua đời. Hồi cô còn ở bên anh, anh chưa từng hỏi kỹ về điều đó.

Ví dụ, cô rất thích âm nhạc nhưng cô chưa từng hát trước mặt người khác bao giờ. Đến khi hỏi Hà Tĩnh, anh mới biết nguyên nhân. Hà Tĩnh tiết lộ: "Bởi vì A Hạ hát không hay. Cậu ấy xinh thật đấy nhưng giọng hát giống đứa trẻ mấy tuổi, thường bị lạc điệu. Cậu ấy đâu dám hát trước mặt người khác. Trong di động của tôi còn một đoạn video ghi lại hình ảnh cậu ấy hát. Mỗi lần nghe, tôi đều trêu cậu ấy đúng là thảm họa."

Lâm Mạc Thần đã copy đoạn video đó. Anh nghe đi nghe lại rất nhiều lần, lần nào cũng bật cười. Anh rất muốn một ngày nào đó, cô sẽ hát cho anh nghe. Nhắc đến mới nhớ ra một chuyện, cô cũng chưa từng nghe anh hát bao giờ.

"Chọn cho tôi một bài hát." Anh đột nhiên mở miệng.

Cả căn phòng trở nên yên tĩnh trong giây lát. Chu Tri Tố quay sang nhìn anh, Tôn Chí mỉm cười, còn đám nhân viên thì sững sờ, sau đó hoan hô ầm ĩ. Không ngờ hôm nay chủ tịch lại cất giọng hát.

Có người nghĩ thầm, dù khó nghe đến mấy cũng phải tích cực vỗ tay mới được.

Giai điệu quen thuộc nổi lên, mọi người đều yên lặng lắng nghe. Lâm Mạc Thần mỉm cười, cầm micro đứng dậy. "Chuyện xưa đừng nhắc đến nữa, đời người đã đầy giông bão; Dù ký ức không thể xoá nhoà, yêu và hận vẫn còn ở trong tim..."

Anh vừa mở miệng, mọi người đều sững sờ. Người đàn ông có chất giọng trầm ấm, dày dặn này là Lâm Mạc Thần lạnh nhạt và khó gần hay sao? Giọng hát của anh sao có thể rung động lòng người đến thế?

Trong phòng vang lên tiếng xuýt xoa và tiếng vỗ tay lộp bộp.

Lâm Mạc Thần vẫn tỏ ra bình thản. Mọi người có thể nhận thấy anh vô vùng nghiêm túc và nhập tâm vào ca khúc này. "Em chưa từng thực sự ra đi. Em vẫn luôn ở trong trái tim tôi. Tôi vẫn còn tình ý với em. Với bản thân, tôi hoàn toàn bất lực... Đừng lưu luyến tình cảm dịu dàng nhưng vô ý của tôi ở những năm tháng xưa cũ. Đừng hỏi tôi liệu có tương phùng, đừng để ý đến chuyện lời nói của tôi có thực lòng hay không..." Giọng hát trầm ấm như lời thổ lộ tâm tình của anh khiến một cô nhân viên rung rung nước mắt.

Anh hát bằng cả trái tim mình. Ngay cả người không hiểu gì về âm nhạc cũng nghe ra sự thâm tình trong mỗi câu hát của anh.

Vào thời khắc này, anh hoàn toàn chìm đắm trogn lời ca tiếng nhạc, chẳng để ý đến bất kỳ người nào khác. Thậm chí có người còn tưởng Chủ tịch rơi lệ. Nhưng khi để ý kỹ thì chỉ thấy đôi mắt anh một màu tối thẫm như vực sâu hun hút.

"Một ngày em sẽ biết, không có tôi, cuộc đời cũng chẳng có gì khác biệt. Đời người quá vội vã. Tôi quá sợ hãi, nước mắt mờ mịt. Quên tôi đi thì sẽ không đau nữa. hãy để chuyện cũ theo gió cuốn đi."(*) (*Lời bài hát Khi tình yêu đã trở thành chuyện quá khứ, ca khúc chủ đề của phim điện ảnh Bá Vương Biệt Cơ do Trương Quốc Vinh trình bày.)

Khi ca khúc kết thúc, Lâm Mạc Thần buông micro, bất động vài giây mới ngồi xuống. Lúc này, mọi người mới bừng tỉnh, vỗ tay rào rào.

Người biết nội tình như Tôn Chí chỉ mỉm cười nhìn anh. Hoá ra anh có một giọng hát khiến tất cả mọi người bất ngờ. Chắc chắn anh từng yêu tha thiết ai đó thì mới có thể cất lên thanh âm khiến người nghe rơi lệ đến vậy.

Đây là lần duy nhất Lâm Mạc Thần thể hiện giọng ca. Từ đó về sau, chẳng có người nào được nghe anh hát nữa.

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đình Mặc
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện: Cầu Hôn

Lâm Mặc Thần cầu hôn Mộc Hàn Hạ rất đơn giản, không hề có hoa tươi, không có màn quỳ xuống, cũng không có khung cảnh lung linh, lãng mạn.

Vào một buổi sáng yên tĩnh, khi tỉnh dậy, Mộc Hàn Hạ bị Lâm Mặc Thần kéo vào lòng. Sau đó, anh lấy một cái hộp nhung đen ở bên cạnh, đưa cho cô.

Mộc Hàn Hạ mở ra. Bên trong là một chiếc nhẫn kiểu dáng đơn giản nhưng mặt nhẫn là viên kim cương không nhỏ, sáng lấp lánh.

"Em đeo vào đi!" Anh nói với cô.

"Anh bảo em cứ đeo nhẫn như vậy ư?" Cô cười: "Không có hoa tươi cũng chẳng có màn quỳ xuống cầu hôn. Thành ý của anh ở đâu hả?"

"Thành ý ở đây chứ còn ở đâu nữa." Lâm Mặc Thần cầm tay cô đặt lên ngực trái mình: "Em muốn anh quỳ xuống cầu hôn sao?" Nói xong anh liền nhồm dậy.

Mộc Hàn Hạ vội kéo tay anh, thần sắc có chút ngượng ngùng: "Không cần đâu."

Lâu lắm mới được chứng kiến dáng vẻ mất tự nhiên này của cô, trái tim Lâm Mặc Thần khẽ rung động. Anh nhẹ nhàng đeo nhẫn vào ngón tay cô, đồng thời cất giọng dịu dàng: "Cảm ơn em, nữ thần của anh."

Câu nói của anh khiến Mộc Hàn Hạ đỏ mặt. Bởi vì trong những ngày qua, chỉ những lúc hai người bay tới đỉnh cao khoái lạc, anh mới thì thầm

bên tai cô, gọi cô là "bảo bối" hay "nữ thần của anh"...

Mộc Hàn Hạ giơ bàn tay đeo nhẫn lên ngắm nghía rồi mở miệng: "Đẹp quá. Thật ra anh không cần mua viên kim cương to đến thế đâu. Dù là nhẫn đơn giản em cũng sẽ thích."

"Anh biết." Lâm Mạc Thần cười. Anh đã biết điều này từ lâu.

"Nhưng suy nghĩ bây giờ của anh đã khác trước kia." Anh nói: "Đồ tốt mới càng xứng với em."

Bất kể là chiếc nhẫn hay những thứ khác cũng vậy. Anh biết từ trước đến nay, em đòi hỏi rất ít. Tuy nhiên, anh không thể vì thế mà trao tặng em theo kiểu lấy lệ.

Để ý đến câu từ của anh, Mộc Hàn Hạ liền hỏi: "Trước kia ư?"

Lâm Mạc Thần cúi đầu thì thầm bên tai cô một hồi.

Mộc Hàn Hạ cảm thấy xót xa trong lòng, không phải cô xót chiếc nhẫn mà xót người đàn ông ném nhẫn hôm đó. "Theo anh... bây giờ mà chúng ta đến khu đầm lầy đó liệu còn có thể tìm thấy chiếc nhẫn không?" Cô hỏi.

"Chúng ta đừng tìm, cũng không đến khu đầm lầy đó nữa." Lâm Mạc Thần đáp. Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, đã một nụ hôn dịu dàng lên môi anh.

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đình Mặc
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện: Những Năm Tháng Ấy

Mùa đông năm ấy, tuyết rơi dày đặc. Lâm Mặc Thần đến New York vào đúng ngày lễ Giáng sinh. Hồi ấy, sức ảnh hưởng của Phong Thần vẫn chưa lớn mạnh như bây giờ nên muốn tìm hiểu thông tin về một người nào đó, Lâm Mặc Thần cũng phải nhờ đến bạn bè. Qua nhiều người, anh mới nắm được hành tung và địa chỉ của Mộc Hàn Hạ.

Khi hoàng hôn buông xuống, Lâm Mặc Thần đỗ xe bên lề đường. Phía đối diện chính là quán cafe Mộc Hàn Hạ làm thêm. Anh hạ cửa kính, hướng ánh nhìn xuyên qua những bông tuyết rơi trời vào quán cafe sáng trưng và ấm áp. Mộc Hàn Hạ mặc bộ đồ nhân viên phục vụ, bận rộn ở đằng sau quầy bar.

Mái tóc dài của cô được buộc ra đằng sau, gương mặt nhỏ nhắn với nụ cười rạng rỡ luôn thường trực trên môi. Để tiện cho công việc phục vụ, cô xắn tay áo cao lên, để lộ cánh tay mảnh khảnh, trắng ngần.

Nhìn chăm chú một lúc, viền mắt Lâm Mặc Thần bỗng cay cay. Bởi vì còn một người bạn ngồi bên cạnh nên anh giơ tay che mặt, hít một hơi sâu, từ từ khôi phục tâm trạng bình tĩnh.

Một lúc sau, Mộc Hàn Hạ hết giờ làm. Cô đã thay bộ đồng phục bằng áo len dày và áo khoác màu nhạt, đi đôi boots cao cổ. Ngoài ra, cô còn đội mũ và quấn khăn, che hết nửa gương mặt.

Thấy cô từ quán cafe đi ra ngoài, người bạn hỏi Lâm Mặc Thần: "Cậu có định gặp cô ấy không?"

"Bây giờ vẫn chưa phải là thời điểm thích hợp." Anh đáp.

Mộc Hàn Hạ từng bước tiến lại gần. Cô cúi thấp đầu, đi ngang qua xe ô tô. Lâm Mạc thần lặng lẽ dõi theo bóng dáng cô.

Đợi cô đi xa mười mấy mét, anh đột nhiên tháo dây an toàn, xuống xe chạy theo cô. Người bạn tròn mắt kinh ngạc, rõ ràng vừa rồi anh còn nói chưa phải là thời điểm thích hợp...

Phía trước là một lối rẽ. Lâm Mạc Thần bước rất nhanh vượt qua Mộc Hàn Hạ rồi dừng lại ở đầu lối rẽ. Lúc này, trời đã tối. Anh đứng dưới ngọn đèn đường tù mù, để mặc tuyết rơi xuống đầu và vai, yên lặng nhìn cô tiến lại gần.

Mộc Hàn Hạ vẫn cảm cúi bước đi. Cô đang ôm nhiều thứ như nguyên liệu nấu bữa tối, tài liệu để làm luận văn, khăn mặt mới mua và tư liệu tình hình gần đây của Phong Thần mà cô down trên mạng rồi in ra giấy....

Cô cứ dán mắt xuống mặt đường, không nhìn bất cứ người nào. Kể cả khi khóe mắt phát hiện bên cạnh có một bóng dáng đặc biệt giống người ấy, cô càng không ngẩng đầu nhìn.

Mộc Hàn Hạ đi ngang qua Lâm Mạc Thần. Lúc bấy giờ, cô đang nỗ lực tạo dựng chỗ đứng trong cuộc đời mới nên làm gì có thời gian rảnh chú ý đến người qua đường. Cô càng không cho bản thân cơ hội nhớ lại quá khứ. Dẫu sao, cô cũng không cần người đàn ông đó nữa. Chắc anh cũng đã quên cô.

Lâm Mạc Thần đứng bất động, nhìn Mộc Hàn Hạ ngày càng xa dần. Mới xa nhau hơn một năm mà cô đã không nhận ra anh. Còn anh cũng chẳng giữ cô lại, để mặc cô đi về thế giới mà cô khao khát bấy lâu.

Bởi vì ước mơ của cô vẫn chưa hoàn thành nên anh mới để cô đi như thế. Anh biết trong hơn một năm qua, cô không cho bất cứ người đàn ông nào lại gần.

"Một khi tình yêu đã ăn sâu vào cốt tủy, em chưa từng thật sự rời đi"

Lần thứ hai Lâm Mạc Thần gặp lại Mộc Hàn Hạ là tại trụ sở tập đoàn MK ở New York.

Sức khỏe của ông già Bert hồi phục khá tốt. Hiện giờ, ông coi mỗi một ngày còn sống trên cõi đời là sự ban ơn đặc biệt của Thượng Đế đối với mình. Vì thế, ông càng nhiệt tình kết giao bạn bè, cũng bắt đầu làm từ thiện. Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ đều là những người bạn vong niên thân thiết của ông.

Đó là một buổi nắng vàng rực rỡ, Lâm Mạc Thần ngồi một mình trong văn phòng của Bert. Một lúc sau, rèm cửa sổ ở bờ tường đối diện từ từ kéo lên cao. Đó là bức tường kính màu thẫm ánh sáng xuyên thấu chỉ một chiều, từ bên trong có thể qua sát toàn bộ khu văn phòng nhưng ở bên ngoài không nhìn thấy người ở trong phòng.

Ngay sau đó, Mộc Hàn Hạ và Bert đi vào khu văn phòng. Thời điểm này, cô đã sắp tốt nghiệp đại học, chuẩn bị tìm việc làm. Lâm Mạc Thần đã hai năm không gặp cô. Lúc Phong Thần lên sàn chứng khoán, cô chẳng thèm hỏi thăm, cũng chưa từng về nước.

So với lần đi tìm cô trước đó, Lâm Mạc Thần tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều. Anh thong thả uống cafe, lặng lẽ quan sát người phụ nữ ở bên ngoài. Mái tóc của cô đã dài hơn trước, kiểu đầu cũng thời thượng hơn. Trông cô bây giờ giống một cô gái người Hoa định cư lâu năm ở nước ngoài. Dáng vẻ và cử chỉ của cô không còn sự lạnh lợi của năm nào mà điềm đạm hơn nhiều. Chỉ có nụ cười rạng rỡ và ngọt ngào trên gương mặt cô là vẫn y hệt trong ký ức của anh.

Một cảm xúc đè nén nào đó đột nhiên dâng lên trong lòng Lâm Mạc Thần, khiến lồng ngực anh đau nhói. Anh chợt nhận ra một điều, dù bản thân có đi nhiều nơi, có đứng ở vị trí cao, thực hiện nhiều mục tiêu trong sự

nghiệp đi chẳng nữa, tâm hồn anh cũng chưa từng thực sự bình yên, chưa một lần lãng quên người con gái đó.

Lâm Mạc thần bất giác nở nụ cười tự giễu. Anh vẫn dõi theo nhất cử nhất động của Mộc Hàn Hạ qua bức tường kính. Cô trò chuyện với Bert rồi đi tham quan một vòng quanh khu văn phòng. Sau đó, cô một mình đứng bên cửa sổ, trầm tư hồi lâu, cũng không biết cô đang nghĩ gì hay nhớ đến ai. Cuối cùng, cô chào tạm biệt Bert, rời khỏi khu văn phòng, Lâm Mạc Thần đi đến bên cửa sổ, nhìn theo cho tới khi bóng hình cô hòa lẫn vào dòng người tấp nập trên đường phố New York, tới khi cô hoàn toàn khuất dạng.

Bert nhanh chóng đẩy cửa đi vào, cất giọng có chút không hài lòng: "Đã biết hôm nay con bé đến công ty tôi, tại sao cậu không chịu ra gặp nó? Mất công năm xưa con bé hết lòng vì cậu."

Lâm Mạc Thần lặng thinh.

Ông già Bert biết Lâm Mạc Thần không còn là chàng trai trẻ từng "gãy cánh" năm nào. Lần trắc trở đó khiến anh càng trở nên chững chạc, điềm tĩnh và lão luyện hơn. Bây giờ Phong Thần của anh đã là doanh nghiệp được đánh giá cao ở Trung Quốc. Bert cũng cần anh thì mới có thể giành được nhiều lợi ích ở thị trường béo bở này. Nghĩ đến đây, ông liền chuyển đề tài: "Cậu còn yêu Summer không?"

"Tôi chưa bao giờ hết yêu cô ấy." Lâm Mạc Thần đáp.

Năm đó, mùa đông ở thành phố Giang đặc biệt lạnh lẽo. Tuyết trắng phủ kín mọi tòa nhà cao tầng, rừng cây và ao hồ. Chỉ có dòng Trường Giang là vẫn chậm chậm chảy, đôi bờ tuyết phủ dày đặc, lạnh đến thấu xương.

Ô tô của Lâm Mạc Thần dừng lại bên dưới một dãy tập thể cũ kỹ. Hai người trợ lý đứng cạnh xe chờ đợi, còn mình đi theo Hà Tĩnh lên nhà.

Gương mặt Hà Tĩnh lộ vẻ mất tự nhiên. Kể từ lần đầu tiên gặp người đàn ông này ở thành phố Giang vào nhiều năm trước, cô đã có chút sợ anh. Bây giờ, anh đã trở thành nhà doanh nghiệp tiếng tăm lẫy lừng nên cô càng quẫn bách. May mà Lâm Mạc Thần chẳng nói năng gì, chỉ lặng lẽ theo cô đi lên cầu thang.

"Năm nào A Hạ cũng gửi cho tôi vài lá thư." Hà Tĩnh nói: "Trong phần lớn các bức thư, cậu ấy kể về cuộc sống ở bên đó. Thỉnh thoảng, cậu ấy cũng nhắc tới anh."

"Thật sao? Cô ấy nói gì về tôi?"

Hà Tĩnh im lặng vài giây mới trả lời: "Hồi mới sang Mỹ, cậu ấy vẫn còn nhớ anh nhiều. Tôi thấy cậu ấy rất đáng thương."

Lâm Mạc Thần trầm mặc.

Đến cửa nhà, Hà Tĩnh vừa mới rút chìa khóa mở cửa, vừa thăm dò một câu: "Anh bảo anh muốn đọc thư của cậu ấy... Nhưng bây giờ, sự nghiệp của anh phát triển tốt như vậy, giữa hai người..."

"Giữa tôi và cô ấy vẫn chưa kết thúc." Lâm Mạc Thần lập tức ngắt lời.

Hà Tĩnh ngây ra. Nhớ tới lời kể của Mộc Hàn hạ về những chuyện xảy ra giữa hai người, cô đột nhiên cảm thấy rất buồn. Cô vốn cảm thấy áy náy khi bản thân nhận tiền của Lâm Mạc Thần, đổi lại để anh lấy đi mọi thứ liên quan đến Mộc Hàn Hạ. Nhưng bây giờ, cô chợt nảy ra ý nghĩ, mình làm vậy không biết chừng có thể giúp bạn và người đàn ông này.

"Mọi thứ đều nằm ở đây." Hà Tĩnh lấy ra một hộp giấy nhỏ đưa cho Lâm Mạc Thần. Bên trong có khoảng hơn hai chục phong thư, vài tấm thiệp và mấy thứ đồ chơi nho nhỏ. Lâm Mạc Thần nhận ra chữ viết của Mộc Hàn Hạ ở trên tấm thiệp.

"Cảm ơn cô." Anh không nhiều lời, nhanh chóng bê hộp giấy, quay người rời đi.

Hà Tĩnh đứng ngoài hành lang, nhìn anh xuống dưới. Người trợ lý đi tới, định đỡ lấy hộp giấy nhưng anh đưa tay sang một bên né tránh, rồi lên xe. Ô tô chậm chậm chuyển bánh. Hà Tĩnh quay về phòng, mở túi giấy mà hồi nãy Lâm Mạc Thần đưa cho cô, sững sờ khi nhìn thấy xấp tiền ở bên trong.

Vài giây sau, chợt nghĩ tới một chuyện, cô lập tức chạy đến bên cửa sổ nhưng chỉ nhìn thấy một màu tuyết trắng.

Thôi rồi, bức thư mới nhất mà Mộc Hàn Hạ gửi cũng nằm lẫn trong số đó.

Buổi tối, Lâm Mạc Thần ngồi trên giường trong phòng khách sạn, trải hết thư ra xung quanh.

Gần đây, mọi chuyện đều diễn ra thuận lợi, Phong Thần phát triển tốt, lợi nhuận hằng năm không ngừng tăng cao. Anh vừa tam thập nhi lập, sự nghiệp coi như mỹ mãn nên tâm trạng không tồi. Nghĩ tới chuyện qua Tết sang Mỹ tìm Mộc Hàn Hạ, trong lòng anh cũng nắm chắc vài phần.

Anh rót ly rượu vang, cầm lấy bức thư đầu tiên, đọc kỹ từng dòng một. Lá thư viết từ tháng 10 năm 2009, khi cô vừa đến Mỹ tờ giấy đã ố vàng. "

...Mọi việc cuối cùng cũng đâu vào đấy. Mình nằm viện hơn một tuần. Thực ra cũng không phải là bệnh nặng, nhưng đến bất thành linh. Mình có cảm giác nguyên khí bị tổn thương nghiêm trọng, cứ như ốm một trận lên bờ xuống ruộng ấy.

Chủ nhà mà mình thuê tên Trương Tử, là một người đàn ông tốt bụng. Trong cuộc đời, anh ấy yêu duy nhất một người phụ nữ nhưng chị ấy đã qua đời. Cho đến bây giờ, anh ấy vẫn một lòng một dạ với người phụ nữ

đó. Anh ấy sống cô độc một mình, cả ngày chỉ biết nghiên cứu kỹ thuật. Nhiều lúc nhìn anh ấy, mình chợt có ý nghĩ, bản thân may mắn biết bao.

Ít ra người mình yêu vẫn còn sống an lành ở một nơi trên trái đất này. Anh ấy thông minh và tài giỏi như vậy nên sẽ càng ngày càng tốt thôi.

Chỉ là, bây giờ anh ấy không thuộc về mình nữa."

Lâm Mạc Thần tìm đến bức thư thứ hai. Đó là thời điểm một năm sau, Mộc Hàn Hạ vừa bận rộn học hành vừa bắt đầu kiếm việc làm thêm.

"Mọi việc ổn cả. Mình thực sự rất vui khi nghe tin cậu sắp kết hôn. Mình đã gửi tiền mừng, nhất định cậu phải nhận đấy, đừng khách sáo với mình. Sau này cậu có con, mình sẽ là mẹ nuôi của em bé cơ mà. Thành thực xin lỗi là mình không thể trở về dự đám cưới cậu. Khi nào tạo dựng được chỗ đứng bên này, mình sẽ về thăm cậu. Hãy đợi mình....

Hôm qua trên đường từ quán cafe, nơi mình làm việc về nhà, mình đã thoáng thấy một người rất giống anh ấy nhưng mình cũng không để ý kỹ. Mình cảm thấy bản thân đúng là ngốc nghếch, tự nhiên lại nghĩ tới anh ấy. Có điều, bây giờ mình đã bình tĩnh hơn rồi. Dù anh ấy sống tốt hay tệ hại, cũng chẳng liên quan đến mình nữa. A Tĩnh! Mình nghĩ, ra nước ngoài, rời khỏi anh ấy là quyết định đúng đắn. Bởi vì làm vậy, mình mới có cuộc sống yên ổn thuận lợi như bây giờ. Mình sẽ cố gắng học tập, nỗ lực làm việc. Vài năm nữa, mình sẽ trở về. Cậu chờ mình nhé."

Lâm Mạc Thần uống hết chai rượu lúc nào không hay. Anh cảm thấy đầu óc có chút chệnh choáng. Một cảm xúc mềm mại và quyến luyến từ từ bao phủ trái tim anh. Tuy nhiên, một sự trống rỗng nào đó cũng không ngừng lan tỏa trong lòng anh. Là người giỏi kiềm chế nhưng vào thời khắc này, anh không thể điều khiển được cảm giác mâu thuẫn trong lòng, chất cồn chỉ càng tăng thêm sự bất lực mà thôi. Anh lờ mờ cảm thấy không nên đọc

tiếp, bởi vì năm tháng tích tụ càng nhiều, trái tim con người càng trở nên xa cách. Tuy nhiên, anh đã không thể dừng lại.

Sau đó, Lâm Mạc Thần nhìn thấy bức thư đó. Thời gian ghi trên lá thư là hai tháng trước.

"A Tĩnh! Nghe cậu kể trong thư, cuộc hôn nhân của cậu không mấy vui vẻ, mình đã rất lo lắng. Mình cũng chẳng biết nói thế nào nữa, bởi vì dù sao mình cũng chưa từng trải qua cuộc sống gia đình. Nhưng mình đã suy nghĩ một cách nghiêm túc. Mình cho rằng, nếu đã kết hôn, đã nhận định đây là đối tượng mà mình sẽ chung sống cả đời, vậy thì với tư cách là một người phụ nữ, chúng ta sẽ cố gắng hết sức, sẽ tìm cách hóa giải mâu thuẫn, để cuộc sống chung trở nên tốt đẹp hơn.

Thế nhưng, trong cuộc hôn nhân, cậu nhất định phải bảo vệ tốt bản thân. Đây là vấn đề quan trọng hàng đầu. Đừng để anh ta khiến cậu bị tổn thương. Bằng không, mình sẽ không tha cho anh ta. Mình gửi ít tiền, hy vọng có thể giúp cậu giải quyết chuyện khẩn cấp trước mắt. Nếu hai người đúng là không thể tiếp tục chung sống, nếu phẩm hạnh của anh ta thực sự có vấn đề, nếu cậu muôn ly hôn, mình chỉ muốn nói một câu, mình ủng hộ mọi quyết định của cậu. Mình không có cách nào ở bên cậu nên cậu hãy yêu lấy bản thân.

Xin lỗi là mình đã không về nước thăm cậu.

Nghe cậu kể về chuyện tình cảm của cậu, mình chợt nhớ tới chuyện của mình. Mình chẳng có gì để cậu tham khảo nhưng con người sống ở trên đời đâu chỉ có mỗi tình yêu.

Mấy tháng trước, mình đã đi một chuyến tới Costa Rica ở Nam Mỹ. Đất nước này có một thị trấn nhỏ, có rừng mưa nhiệt đới trải dài. Đây là nơi tuyệt vời nhất mà mình từng đặt chân đến trong vài năm qua. Mình và mấy người bạn đồng hành trẻ tuổi tham gia tour du lịch ban đêm. Buổi tối, bọn

mình đi theo hướng dẫn viên người bản xứ xem dã thú kiếm ăn, xem cả rắn độc, thằn lằn...

Đó là những trải nghiệm kỳ lạ mà mình chưa từng nghe qua bao giờ. Mình được nghe thấy tiếng gió lay động rừng cây trong đêm khuya. Bọn họ gọi đó là "sóng cây", là âm thanh tĩnh lặng nhưng cũng rung động lòng người.

Sau đó, mình còn chơi một trò chơi tên là Canopy. Bọn mình ở trên một ngọn núi rất cao, người được treo trên sợi dây cáp bằng một cái móc trượt, sau đó trượt từ trên xuống dưới. Đến tận bây giờ, mình vẫn nhớ rõ cảm giác đó. Thân thể mình trượt trên dây cáp suốt mấy cây số, các vì sao tựa như ngay ở bên cạnh, giờ tay là có thể chạm vào. Rừng cây dưới mặt đất giống như một bông xúp lơ xanh nhỏ xíu và xa xôi. Có người ngồi, cũng có người nằm trong quá trình trượt dây cáp. Cả nhóm chỉ có mình là dang rộng hai tay, hét lớn tiếng. Ấy vậy mà huấn luyện viên thậm chí còn khen mình. Nhưng thực ra, đấy là do mình vô cùng sợ hãi. Bởi vì ngọn núi quá cao nên còn người giống như từ trên cao rơi xuống. Tuy sợ hãi nhưng mình thấy trò chơi này rất kích thích, khá là vui, tựa như cả thế giới đều ở dưới chân mình.

Khi xuống đến mặt đất, đôi chân mình mềm nhũn, phải có người đỡ mới có thể đứng vững. Vào thời khắc đó, mình đột nhiên nhớ tới Lâm Mạc Thần.

Thực ra lâu rồi mình không nghĩ tới anh ấy. Lúc đó nhớ tới anh ấy là bởi vì mình chợt thông suốt một điều. Đời người dài lâu như vậy, thế giới bao la rộng lớn như vậy, rút cuộc anh ấy cũng chỉ là khách qua đường mà thôi. Mình bị anh ấy phụ bạc hay từng yêu anh ấy sâu đậm cũng thế, đều chỉ là một quãng đời mà thôi. Anh ấy đã giúp mình trưởng thành, từng là một phần quan trọng trong cuộc đời mình. Mình nên cảm kích anh ấy, thế là đủ rồi.

Mình đã thật sự buông anh ấy. Bây giờ nhớ tới anh ấy, mình đã không còn bất cứ cảm giác nào nữa." ...

Lâm Mạc Thần đặt ly rượu xuống rồi lại cầm lên. Lá thư trượt khỏi ngón tay anh. Anh ngẩng đầu, dõi mắt ra bầu trời đêm tối đen bên ngoài cửa sổ.

Trong tủ vẫn còn mấy chai rượu, anh lấy ra, lại uống thêm mấy ly. Sắc mặt anh không một chút biểu cảm, trái tim cũng giá lạnh.

Kể từ khi Mộc Hàn Hạ ra nước ngoài, Lâm Mạc Thần hầu như không động đến rượu, gặp phải tình huống quan trọng đến mấy cũng chẳng ngoại lệ. Nhưng đêm nay, không biết anh đã uống bao nhiêu ly. Nhiều năm trước khi còn là chàng trai trẻ mới về nước, lúc uống rượu say anh đã trở nên hồ đồ, ngông cuồng và ngạo mạn. Còn bây giờ, càng uống, anh càng tĩnh lặng.

Cuối cùng, anh ngồi dưới sàn nhà, tựa người vào thành giường, những lá thư rơi xung quanh. Anh lại tìm bức thư đó, ánh nhìn dừng ở hàng chữ cuối cùng, viền mắt ngấn nước trong giây lát. Anh lập tức vo tròn tờ giấy, ném ra xa. Đến khi ngẩng đầu, thứ anh nhìn thấy không phải căn phòng bừa bộn và tuyết trắng ngoài cửa sổ mà là số khiếp của chính mình.

Lâm Mạc Thần chợt hiểu ra một điều, người phụ nữ ấy chính là dây leo bám sâu nhất. Cô uốn lượn trong bóng đêm, cô quanh quẩn trong giấc mơ của anh. Thứ cô lấy đi không chỉ là tình yêu, mà còn là cả sự nghiệp, lý tưởng và linh hồn của anh.

Nếu như không có được cô, không thể tìm lại tình yêu đã mất thì trong quãng đời còn lại, anh cứ sống như vậy thôi.

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đình Mặc
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện: "Hàn Hạ" Và "Thời Gian Tươi Đẹp" Kết Hợp

1. Vợ chồng em gái

Trước khi gặp họ, Mộc Hàn Hạ phát hiện Lâm Mạc Thần đánh giá em rể rất cao.

"Có lẽ chú ấy sẽ đạt được thành tích lớn hơn anh." Lâm Mạc Thần nói.

"Tại sao?"

"Ngay cả khi ở độ tuổi của anh, chú ấy cũng không bao giờ hành động theo cảm tính. Ngoài ra, chú ấy có nền tảng công ty gia đình, sao không làm tốt cơ chứ?"

Mộc Hàn Hạ còn chưa hết ngạc nhiên, Lâm Mạc Thần đã chuyển đề tài: "Đây cũng là nguyên nhân khiến ban đầu anh không thích chú ấy. Tâm tư chú ấy quá thâm sâu nên làm bạn trai chẳng đáng tin cậy một chút nào. Anh vốn mong Lâm Thiển tìm một người đàn ông trung thực và hiền lành. Con bé quen được nuông chiều nên cả đời phải trên cơ đối phương mới tốt. Dù sao có anh ở đây, con bé cũng chẳng cần lo đến vấn đề tiền bạc."

Nói xong, anh phát hiện Mộc Hàn Hạ cười cười nhìn mình. "Em cười gì thế?" Lâm Mạc Thần hỏi nhỏ.

"Ban đầu... em cũng định tìm một người bạn trai trung thực và hiền lành đấy."

Lâm Mạc Thần ôm cô: "Em đừng mơ. Số phận đã định em thuộc về anh rồi."

Đối với chuyện sắp được gặp Mộc Hàn Hạ, Lâm Thiển có chút nơm nớp trong lòng. Bởi vì trong ấn tượng của cô, người phụ nữ này hết sức bí ẩn, cũng có vị trí đặc biệt trong lòng anh trai.

Thật ra, Lâm Mạc Thần chưa bao giờ kể với cô về sự tồn tại của Mộc Hàn Hạ cũng như tình cảm dây dưa giữa họ. Hễ cứ nhắc tới là anh lập tức sa sầm mặt. Chỉ duy nhất một lần anh đề cập trực tiếp đến người phụ nữ đó là sau khi uống rượu say: "Cô ấy là nữ thần của anh."

Nữ thần của Lâm Mạc Thần đấy! Lâm Thiển thực sự không thể tưởng tượng nổi dáng vẻ của người phụ nữ đó. Liệu chị ấy có thanh lạnh và cao quý không? Có xinh đẹp ngất trời không? Hay là chị ấy sớm nắng chiều mưa, chẳng biết đường nào mà lần? Bằng không, sao chị ấy có thể "rút gân lột da" một người đàn ông như anh trai cô?

Thậm chí, Lâm Thiển còn từng có ý nghĩ, về phương diện nào đó, tính cách của anh trai hơi ấu trĩ. Có khi nào người phụ nữ kia lớn hơn anh nhiều tuổi, họ là mối tình chị em? Anh trai cô đã bị người ta lừa giỡn và bỏ rơi?

Thấy cô chìm trong suy tư ở sofa, Lê Trí Thành đi tới, ôm vợ vào lòng: "Em đang nghĩ gì vậy?"

"Em đang nghĩ tới Mộc Hàn Hạ. Không biết người phụ nữ anh trai yêu thương nhiều năm như vậy là người thế nào nhỉ?"

Lê Trí Thành chẳng có hứng thú quan tâm đến vấn đề này. Theo anh, Lâm Thiển sùng bái anh trai một cách mù quáng nên không nhìn thấu sự việc. Thật ra, dựa vào một số chi tiết trong lời nói và cử chỉ của Lâm Mạc Thần, có thể dễ dàng suy đoán: Đây chẳng qua là câu chuyện một người đàn ông từng phụ bạc một người phụ nữ, sau đó sống chết muốn theo đuổi lại. Lâm Mạc Thần chẳng có mặt mũi nói thẳng với em gái mà thôi.

"Hiện giờ họ tiến triển đến đâu rồi?" Lê Trí Thành hỏi.

Lâm Thiển cười: "Anh trai em rất lợi hại. Mộc Hàn Hạ hình như mới về nước hơn nửa năm nhưng đã đồng ý kết hôn rồi. Họ chuẩn bị đi đăng ký kết hôn. Nếu không phải chúng ta ra nước ngoài du lịch thì đã được gặp rồi. Cuối cùng, anh ấy cũng đã đạt được nguyện ước."

Lệ Trí Thành mỉm cười.

"Anh cười gì thế?" Lâm Thiển lập tức mở miệng hỏi khi bắt gặp vẻ mặt thâm sâu khó dò quen thuộc.

"Không có gì." Lệ Trí Thành đáp: "Hồi đó muốn ở bên em, anh phải biến một trăm triệu thành hai trăm triệu trong thời gian ngắn. Còn muốn kết hôn với em thì phải quét sạch mọi đối thủ cạnh tranh, vươn lên vị trí hàng đầu trong ngành. Anh trai em khiến anh trải qua nhiều khó khăn mới có thể nhận được tờ chứng nhận hôn nhân, trong khi anh ấy đánh nhanh rút gọn, nửa năm đã giải quyết xong xuôi."

Lâm Thiển phì cười khi nghe giọng điệu lạnh tanh của chồng. Cô thở thê: "Chuyện này có gì đáng để so bì. Anh ấy đã vò võ khổ cực bao nhiêu năm. Lúc đó tuy chúng ta chưa đăng ký kết hôn nhưng em đã giấu anh ấy, tình nguyện sống chung với anh còn gì? Anh chỉ lời chứ đâu có bị lỗ?"

2. Nhật Bản

Càng tiếp xúc nhiều với Mộc Hàn Hạ. Lâm Thiển càng phát hiện, tính cách của người chị dâu này rất khác anh trai cô. Chị ấy không hề lạnh nhạt và cao ngạo như anh trai, mà rất thẳng thắn và chân thành.

Có nhiều chuyện do tính gia trưởng nên Lâm Mạc Thần không nói với Lâm Thiển, nhưng khi cô hỏi chị dâu, chị ấy sẽ nói cho cô biết. Vì vậy, hai người phụ nữ ngày càng trở nên hòa hợp.

Trên chuyến bay đi du lịch Nhật Bản, Lâm Thiển và Mộc Hàn Hạ ngồi cạnh nhau, hai người đàn ông ngồi ở hàng ghế phía sau. Lâm Mạc Thần

yêu cầu đổi vị trí nhưng Lâm Thiển nhất định không chịu, còn Lê Trí Thành chiều theo ý vợ nên mặt kệ, trong khi Mộc Hàn Hạ cũng bỏ phiếu phản đối. Do đó, Lâm Mạc Thần đành ngồi ở đằng sau cô vợ mới cưới, nhìn em gái quần quýt lấy cô.

"Chị dâu! Anh trai em theo đuổi lại chị bằng cách nào thế?" Lâm Thiển hỏi.

Mộc Hàn Hạ mỉm cười, từ tốn trả lời: "Anh ấy đã rất chân thành."

Nghe cô nói vậy, Lâm Thiển không khỏi xót xa trong lòng. Đương nhiên là chân thành rồi, mấy năm qua, anh trai đã cấm dục như một thầy tu còn gì?

"Không phải anh ấy sống chết bám lấy chị đấy chứ?"

"Ừ..."

Đến Nhật Bản, hai đôi vợ chồng ở trong hai ngôi biệt thự kiểu Nhật có suối nước nóng.

Buổi tối, Mộc Hàn Hạ vẫn còn ở trong phòng tắm rửa, Lâm Mạc Thần đi ra ngoài sân, thấy em gái và em rể đang uống trà ở sân bên cạnh. Anh đi qua bên đó, Lâm Thiển lập tức đưa cho anh một tách trà, đồng thời cất giọng ngọt như mía lùi: "Anh thử thưởng thức kỹ thuật pha trà của em đi."

Lê Trí Thành ôm vai vợ: "Giờ cô ấy pha trà rất khá."

Không biết có phải do tâm trạng vui vẻ nên tinh thần sáng khoái hay không mà Lâm Mạc Thần uống một ngụm, quả thực cảm thấy ban đầu vị hơi đắng, sau đó là vị ngọt và thơm ngát.

Anh vừa định mở miệng khen ngợi, Lâm Thiển chợt lên tiếng: "Em nghe nói đợt ở Bắc Kinh, ngày nào anh cũng chạy bộ để theo đuổi chị Hàn Hạ."

Hồi trước em ra sức kéo anh đi tập thể dục mà anh toàn phớt lờ em."

Lâm Mạc Thần liếc cô một cái.

"Bất kể đi cùng ai thì rèn luyện thân thể vẫn luôn là việc làm tốt đẹp." Lê Trí Thành thông thả tiếp lời.

"Anh ấy đâu chỉ cùng người ta tập thể dục." Lâm Thiển chậm rãi mở miệng: "Rõ ràng là đối thủ cạnh tranh, thế mà người ta vừa quay về, anh ấy đã lập tức từ bỏ việc đối đầu, còn xử lý những kẻ trước đó đã đắc tội với chị Hàn Hạ, lấy danh nghĩa việc công để trả thù riêng. Thế mà hồi em yêu anh, chuyện này chuyện kia em đều không được phép. Anh ấy chẳng đứng về phía em rề là anh thì thôi, còn đem vốn đầu tư của nước ngoài thu mua anh nữa chứ."

Nói đến đây, cô quay sang Lâm Mạc Thần: "Anh trai! Có phải anh đã nhạt em mang về nuôi hay không? À... nghe nói anh còn lén lút lấy hết thư mà người ta gửi cho bạn từ Mỹ. Em thật sự không ngờ anh trai của em lại làm những chuyện như vậy."

"Lâm Thiển!" Lê Trí Thành ngắt lời vợ: "Những chuyện thế này... tốt nhất em đừng nói ra miệng."

"Ừm."

Lê Trí Thành ngẩng đầu nhìn Lâm Mạc Thần, mỉm cười: "Anh trai, cô ấy nói đùa ấy mà. Thực ra bọn em không hề để ý đến chuyện... anh bên trọng bên khinh, trọng sắc khinh người thân đâu."

Nghe bọn họ kể xướng người họa, Lâm Mạc Thần chẳng buồn uống trà nữa. Anh đứng lên, nói: "Lâm Thiển, đối tượng yêu thương em cả đời vốn không phải là anh, mà là Lê Trí Thành. Trong những năm qua, Hàn Hạ đã phải chịu nhiều vất vả, không giống bọn em. Hơn nữa, đàn ông yêu chiều người phụ nữ của mình cũng là điều hiển nhiên."

Lâm Mạc Thần liếc qua Lê Trí Thành. Em rể là đối tượng để dạy bảo chứ làm gì có người đàn ông nào nuông chiều em rể của mình, bị ngó ngẩn hay sao? Tất nhiên, nếu đối người khác là anh trai của Lâm Thiên, chỉ e đã sớm bị Lê Trí Thành đè đầu cưỡi cổ rồi. Đáng tiếc người cậu ta gặp lại là anh, hà...

Hai người đàn ông chạm mắt nhau. Lê Trí Thành mỉm cười, Lâm Mạc Thần lại nói: "Lâm Thiên! Sau này em không được ăn nói lung tung."

Lâm Thiên vốn định đùa anh trai một chút. Nghe lời dạy bảo của anh, cô chỉ "hứ" một tiếng rồi cười tủm tỉm.

Lâm Mạc Thần quay về ngôi biệt thự của mình, Lâm Thiên dõi theo bóng lưng anh: "Chúng ta mới trò chuyện vài câu, sao anh ấy đã đi rồi?"

Lê Trí Thành đáp: "Xem ra chị dâu sắp tằm xong rồi."

Lâm Thiên lắc đầu: "Anh ấy cũng thật là! Tự nhiên tỏ ra si tình và có lòng chiếm hữu mạnh như vậy, em đã quen với dáng vẻ đạo mạo và nghiêm túc của anh ấy nên thấy khó mà thích ứng."

Lâm Mạc Thần mở cánh cửa gỗ, đúng lúc Mộc Hàn Hạ khoác chiếc áo choàng tằm kiểu Nhật từ phòng tắm đi ra ngoài. Anh liền bước tới ôm cô, cúi xuống hôn ngẫu nhiên. Anh còn cắn môi cô, tựa như muốn trừng phạt.

"Anh sao thế?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

"Em kể hết chuyện của chúng ta với Lâm Thiên đấy à?"

Mộc Hàn Hạ nhìn anh: "Cô ấy là em gái anh nên có sao đâu."

"Sau này em đừng nói nhiều với con bé."

Vài giây sau, Mộc Hàn Hạ mới phát hiện ra vấn đề: "Lâm Mạc Thần, không phải... anh xấu hổ đấy chứ?"

Lâm Mạc Thần không trả lời, vẻ mặt hết sức bình thản, lại hôn cô mãnh liệt.

Thế là Mộc Hàn Hạ chắc như đinh đóng cột. Người đàn ông này rõ ràng muốn giữ thể diện trước mặt em gái đây mà.

Nghỉ ngơi một lúc, mọi người cùng đi ăn trưa, gọi toàn món Nhật tươi ngon như cá hồi, sò Bắc Cực, thịt bò Sashimi, súp Miso...

Lệ Trí Thành là quân nhân, lượng ăn không nhỏ nên đánh chén hết đĩa cá sống thái lát này đến đĩa khác. Lâm Thiển cũng thích đồ Nhật nên không hề làm khách.

Trong khi đó, vừa ăn mấy miếng cá sống, Mộc Hàn Hạ đã bị Lâm Mạc Thần ngăn lại: "Em ăn ít đồ sống thôi."

Cô lại gắp cua, anh cũng không cho: "Món này lạnh bụng."

Cuối cùng, anh lấy cá và thịt nấu chín cho Mộc Hàn Hạ. Cô đều nghe lời anh chứ không phản đối, khiến Lâm Thiển cảm thấy anh trai mình đúng là khó chịu.

Lệ Trí Thành tinh ý phát hiện ra vấn đề, hỏi: "Anh có kế hoạch đấy à?"

Lâm Mạc Thần gật đầu: "Bọn tôi có kế hoạch sinh con."

Tuy chỉ là mấy từ đơn giản nhưng khiến Mộc Hàn Hạ hơi ngượng ngùng, trong lòng rất ngọt ngào.

Lâm Thiển vô cùng mừng rỡ: "Tốt quá! Chị mau sinh cho Thừa Lan nhà em một cậu em trai, sau này hai chị em có thể chơi với nhau."

Lệ Trí Thành nói: "Chẳng phải thằng bé nhà họ Bạc và Quý Chú đang tranh nhau làm bạn với Thừa Lan hay sao? Nhưng sau này con của anh chị ra đời thì cho bọn nhóc đẹp sang một bên."

(Thằng bé nhà họ Bạc là con trai Bạc Cận Ngôn và Giản Dao (tác phẩm "Hãy nhắm mắt khi anh đến"), Quý Chú là con trai Quý Bạch và Hứa Hủ (tác phẩm "Nếu ốc sên có tình yêu"))

Lúc mọi người trò chuyện, Lâm Thiển vô tình phát hiện Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ nắm tay nhau ở dưới gầm bàn. Trong lòng vô cùng ấm áp, cô lưu tâm đến hết bữa ăn, nhận ra anh trai từ đầu đến cuối nắm chặt tay Mộc Hàn Hạ, ở một nơi không ai hay biết.

Sau bữa trưa là đến tiết mục trượt tuyết. Tuy trước kia Lê Trí Thành mới chỉ trượt tuyết có vài lần, nhưng mọi thứ thuộc về lĩnh vực vận động, anh đều nắm bắt dễ như trở bàn tay, động tác cũng tương đối thành thạo và đẹp mắt. Lâm Thiển là cao thủ trượt tuyết, còn Mộc Hàn Hạ sau khi ra nước ngoài cũng từng đi trượt vài lần, miễn cưỡng đạt trình độ sơ cấp.

Đến khi trang bị xong, Lâm Mạc Thần mới bình thản nói với mọi người: "Anh chưa trượt tuyết bao giờ."

Mộc Hàn Hạ: "Sao anh không nói trước là không biết trượt?"

Lâm Mạc Thần sống ở Mỹ từ nhỏ, từng trải và có kiến thức rộng nên Mộc Hàn Hạ nghĩ chắc chắn anh sẽ biết trượt.

"Không vấn đề gì, học qua là biết ngay." Anh đáp.

Mộc Hàn Hạ nghĩ: cũng phải, anh thông minh như vậy mà.

"Ai sẽ trượt cùng anh trai em đây?" Lâm Thiển hỏi.

Mộc Hàn Hạ đáp: "Chị thì không được rồi, kỹ thuật của chị bình thường thôi."

"Em cũng không được. Anh trai em cao lớn như thế, ngã một cái là em không kéo nổi." Lâm Thiển tiếp lời.

Hai người cùng đưa mắt về phía Lệ Trí Thành.

Lệ Trí Thành trầm ngâm trong giây lát rồi quay sang Lâm Mạc Thần:
"Để em dắt anh nhé!"

Lâm Mạc Thần: "Ừ."

Bốn người ra khỏi ngôi nhà gỗ nhỏ trên sườn núi. Lâm Thiển kéo tay Mộc Hàn Hạ trượt đi trước.

Lúc này, bầu trời xanh ngắt, mặt đất một màu trắng xóa. Hai người phụ nữ trượt thành hai đường vòng cung trên nền tuyết. Lệ Trí Thành và Lâm Mạc Thần đều dõi theo vợ mình một lúc mới lên tiếng.

Lệ Trí Thành: "Em nghĩ, chắc anh không muốn em dắt tay anh đâu nhỉ."

Lâm Mạc Thần: "Ai cần chú dắt."

Lệ Trí Thành cười cười: "Nhưng nếu em xuống trước, một mình anh liệu có ổn không? Có cần em gọi nhân viên cứu hộ không?"

"Khỏi đi." Lâm Mạc Thần điều chỉnh cây gậy trượt tuyết của mình, cười nói: "Người nên có mặt ở đây tự nhiên sẽ đến, không cần chú bận tâm."

Lệ Trí Thành cũng không miễn cưỡng, chống cây gậy xuống mặt đất, dùng lực lướt đi như chim bay, chẳng mấy chốc đã ở tít bên dưới.

Mộc Hàn Hạ và Lâm Thiển trượt không nhanh mấy. Hai người vừa trượt vừa chuyện trò vui vẻ.

Lâm Thiển dạy Mộc Hàn Hạ một số thao tác nhưng vì nhớ đến Lâm Mạc Thần nên thỉnh thoảng cô lại ngoái đầu nhìn.

Chẳng bao lâu sau, cô thấy một bóng hình đang từ trên cao mạnh mẽ lướt xuống dưới. Bóng hình này tất nhiên không phải là người đàn ông ít vận

động Lâm Mạc Thần.

Khi Lệ Trí Thành trượt đến trước mặt hai người, Mộc Hàn Hạ và Lâm Thiển đồng thanh hỏi: "Anh ấy đâu rồi?"

Lệ Trí Thành tỏ ra áy náy: "Anh muốn dắt anh ấy nhưng anh ấy không đồng ý, bảo anh cứ đi trước."

Lâm Thiển lên tiếng: "Làm thế nào bây giờ? Khả năng vận động của anh trai em, hai người cũng biết rồi đấy."

"Hai người cứ xuống trước đi, chị sẽ ở lại với anh ấy." Mộc Hàn Hạ lập tức mở miệng, Lâm Thiển cảm thấy không yên tâm, Lệ Trí Thành liền nắm tay cô, đồng thời gật đầu: "VẬY CHỊ DÂU CHỊU KHÓ VẮT VÀ MỘT CHÚT."

Còn chưa kịp phản ứng, Lâm Thiển đã bị Lệ Trí Thành kéo đi.

Hai người trượt một đoạn, Lệ Trí Thành bỗng dừng đổi tư thế, ôm cô từ phía sau. Tư thế thân mật và vòm ngực ấm áp của người chồng khiến trái tim Lâm Thiển rung động. Cô nói nhỏ: "Anh không sợ người ta cười à?"

Lệ Trí Thành thì thầm bên tai cô: "Đây mới là cảnh trượt tuyết trong tưởng tượng của anh."

"Chúng ta cứ mặc kệ anh chị ấy hay sao?" Lâm Thiển hỏi: "Với khả năng trượt tuyết đó, chắc chị Hàn Hạ sẽ rất vất vả khi phải dẫn anh trai."

"Em đừng ngốc thế." Lệ Trí Thành nói: "Đây chẳng phải là điều anh ấy muốn hay sao? Bằng không, còn lâu anh ấy mới đồng ý đi trượt tuyết."

Lâm Thiển: "Đàn ông các anh đúng là xấu xa quá."

Đứng chờ một lúc vẫn không thấy Lâm Mạc Thần trượt xuống, Mộc Hàn Hạ đành cởi ván trượt, xách trên tay rồi đi bộ ngược lên núi.

Chẳng bao lâu sau, cô nhìn thấy một người đang lồm cồm bò dậy. Cô lập tức nhận ra, đó chính là Lâm Mạc Thần. Vào thời khắc này, anh chỉ cách điểm xuất phát chưa đến mười mét. Xem ra, anh vừa mới bị ngã.

Mộc Hàn Hạ cố nhin cười, đi tới đỡ Lâm Mạc Thần: "Anh không sao đấy chứ?"

"Đau quá em ạ." Anh ngẩng đầu nhìn cô, lông mày còn bị dính tuyết, nhưng gương mặt hết sức tươi tỉnh, khóe mắt thấp thoáng ý cười.

"Sao anh không để Lê Trí Thành dắt?"

"Làm sao anh có thể để một người đàn ông nắm tay trượt tuyết cơ chứ? Hơn nữa còn là người em rể mà anh từng dạy bảo."

Mộc Hàn Hạ cười, xỏ chân vào ván trượt rồi nắm tay anh: "Nói trước là kỹ thuật của em chỉ tạm tạm thôi, anh đừng kỳ vọng quá nhiều."

"Không sao." Anh thản nhiên đáp: "Có em bảo vệ là tốt rồi."

Khả năng giữ thăng bằng của Lâm Mạc Thần không tệ, anh lại có sở trường quan sát và học hỏi nên hai người không đến nỗi bị bầm dập.

Tuy vậy, bọn họ một người chỉ biết sơ sơ, người kia là lính mới nên trượt một đoạn, cả hai bị ngã mấy lần.

Toàn thân Mộc Hàn Hạ đau nhức, Lâm Mạc Thần ngã cũng không nhẹ.

Ở lần ngã nặng nhất, Lâm Mạc Thần đổ xuống trước, chân và lưng đều đập xuống đất. Mộc Hàn Hạ bị anh kéo nên ngã dập mông, đau đến mức tê buốt.

Sau đó, hai người cùng nằm dài trên tuyết. Mộc Hàn Hạ nói: "Em đau chết đi được."

"Em đau ở đâu?"

"Chân, thắt lưng, mông..."

Anh nghiêng đầu nhìn cô: "Không sao, tối về anh sẽ xoa bóp cho em."

"Vâng." Bầu trời xanh biếc, tuyết vô cùng giá lạnh. Hai người yên lặng nhìn nhau một lúc, Lâm Mạc Thần ôm cô vào lòng. Mộc Hàn Hạ nằm sấp trên ngực anh. Hai người đều mỉm cười, có chung ý nghĩ: Hóa ra, con người có thể hạnh phúc đến nhường này.

3. Suối nước nóng

Lâm Mạc Thần bảo sẽ xoa bóp những chỗ đau của cô nhưng Mộc Hàn Hạ không nghĩ lại là cách xoa bóp này...

Bầu trời tối đen như hũ nút, các vì sao lác đác trên cao. Phía sau sân là suối nước nóng lộ thiên độc lập, lúc này hơi nước mịt mờ như trong giấc mộng.

Vừa đẩy cửa, Mộc Hàn Hạ liền nhìn thấy Lâm Mạc Thần đang ngâm mình trong bể, cánh tay đặt lên thành bể. Anh ngẩng đầu nhìn cô bằng ánh mắt khiến trái tim cô khẽ run rẩy.

"Em mau xuống đây đi." Anh cất giọng trầm thấp.

Mộc Hàn Hạ cởi áo choàng tắm, trên người chỉ còn lại bộ đồ bơi, bước xuống bể nước.

Bể không lớn lắm, Lâm Mạc Thần ở đầu kia còn cô ngồi ở đầu này.

Cô cười nói: "Nước rất ấm, đúng là dễ chịu thật."

Anh chẳng nói chẳng rằng, đứng dậy đi về phía cô.

Một lúc sau.

"Anh đừng cười..." Giọng cô hơi khàn khàn.

"Không sao, nước ở đây rất sạch, cũng chẳng có ai vào làm phiền chúng ta." Lâm Mạc Thần vùi đầu xuống.

"Dễ chịu không em?" Anh hỏi nhỏ.

Sóng nước, độ ấm, hơi nước, ánh đèn, bàn tay và môi lưỡi của người đàn ông hòa quyện vào nhau, mang đến cho Mộc Hàn Hạ một sự kích thích chưa từng thấy. Cô nghĩ, anh lại bắt đầu nổi cơn ngông cuồng, giống như nhiều năm trước, không ai có thể ngăn cản.

Tiếp theo, Lâm Mạc Thần nâng người cô lên, để cô tựa vào thành bể. Bàn tay anh cũng tăng thêm lực ở khắp mọi nơi trên thân thể cô.

Mộc Hàn Hạ rên rỉ: "Anh hãy nhẹ một chút..."

"Em đau à?"

"Không phải đau..."

Anh mỉm cười, thì thầm: "Chẳng phải anh đã nói sẽ xoa bóp cho em còn gì?"

Làn nước ngày càng ấm nóng, anh càng vận động nhanh hơn. Cơ thể Mộc Hàn Hạ bị anh nâng lên cao, đồng thời bị anh đỡ ngọt nên cũng di chuyển theo tiết tấu của anh.

Cô vốn có thể lực rất tốt, thắt lưng lại mềm mại và dẻo dai nên Lâm Mạc Thần ôm chặt, không nỡ buông tay. Sau đó, anh cảm thấy trong nước không được thoải mái nên dùng áo choàng tắm bọc lấy hai người rồi bế cô về phòng.

Cửa sổ mở toang, ánh trăng rọi qua tấm giấy dán trắng ngà. Khi Mộc Hàn Hạ đã mềm nhũn người ở trong lòng Lâm Mạc Thần, hơi thở của anh vẫn gấp gáp. Anh không ngừng hôn lên từng tấc da đã ướt đẫm mồ hôi của cô.

Khi ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, anh chợt phát hiện cảnh vật mờ tối cũng khiến con người ta mê đắm.

4. Nhược thủy

Sáng sớm hôm sau, Lâm Mạc Thần vừa mở cửa đã thấy Lệ Trí Thành đang ngồi pha trà trong sân nhà bên cạnh.

"Lâm Thiển đâu rồi?" Lâm Mạc Thần hỏi với sang.

Lệ Trí Thành lặng thinh. Dù chừng chạc và già dặn đến mức nào, anh cũng không thể nói với anh vợ, đêm qua mình đã làm gì khiến em gái nhà người ta hôm nay không dậy nổi.

Thế là Lệ Trí Thành thản nhiên đáp: "Cô ấy đang ngủ. Trước giờ cô ấy vẫn luôn ham ngủ."

Lâm Mạc Thần cũng chẳng để tâm. Dù sao mọi người đến đây là để nghỉ dưỡng.

Lệ Trí Thành hỏi câu tương tự: "Chị dâu dậy chưa ạ?"

Lâm Mạc Thần cũng im lặng một giây mới trả lời: "Cô ấy đang ngủ."

Sau đó không có việc gì để làm nên Lệ Trí Thành lôi bàn cờ ra, cùng chơi với Lâm Mạc Thần.

Nắng vàng ngày càng rực rỡ, chiếu xuống ngọn núi nhỏ phủ đầy tuyết trắng. Mùi hương tỏa ra từ ấm trà lan tỏa khắp không gian.

Hai người anh tiến tới, sát phạt gây cản mà không ai hay biết. Đến khi ván cờ sắp kết thúc, hai người đàn ông mới nghe thấy tiếng động trong phòng của Lê Trí Thành.

Còn phòng của Lâm Mạc Thần dường như cũng có tiếng bước chân của người vừa xuống giường.

Đang cắm cúi vào bàn cờ, Lê Trí Thành đột nhiên mở miệng: "Anh yên tâm, em sẽ luôn trân trọng và yêu thương Lâm Thiên. Kể cả lúc tưởng em là đội trưởng bảo vệ, cô ấy vẫn đối xử tốt với em. Có thể lấy được cô ấy là cái phúc của em."

Lâm Mạc Thần liếc qua em rồi, đi một nước cờ, đồng thời lên tiếng: "Chị dâu chú cũng thế. Lúc tôi gặp khó khăn nhất, cô ấy không những không từ bỏ mà còn chạy đôn chạy đáo vì tôi. Nhưng đến khi mọi chuyện đâu vào đấy, cô ấy lại ra đi, mãi mới chịu quay về."

Hai người chơi thêm vài nước cờ, sau đó cùng mỉm cười. "Anh khỏi cần đánh nữa, em thắng rồi."

"Hà... cậu có chắc mình thắng không?" ...

Đúng thế, người phụ nữ như vậy làm sao tôi không rung động cơ chứ?

Có lẽ đàn ông bụng dạ càng thâm sâu sẽ khao khát có được sự thương xót của người phụ nữ.

Thế gian này "nhược thủy tam thiên"*, yển oanh vô số. Tôi nắm giang sơn trong tay, nhưng chẳng để vào mắt.

(* Là câu xuất hiện trong hồi thứ 91 của tác phẩm Hồng lâu mộng mang ý nghĩa trong vô vàn nguồn nước, chỉ muốn một nguồn duy nhất. Trong tình yêu mang ý nghĩa trong vô vàn người chỉ chọn duy nhất một người.)

Chỉ có mình cô ấy là khác mọi người. Cô ấy từng chứng kiến sự yếu đuối của tôi. Chỉ có cô ấy là thương xót tôi, một người rõ ràng mạnh hơn cô ấy nhiều.

Gần một tháng sau khi từ Nhật Bản trở về thành phố Lâm, vào một buổi sáng, Mộc Hàn Hạ thức dậy, thần sắc có chút bất thường.

Gương mặt cô hơi ửng đỏ, ánh mắt có chút thất thần.

Lâm Mạc Thần nhanh chóng phát hiện ra điều đó: "Em sao thế?"

"Em bị chậm kinh nguyệt một tuần rồi."

Khóe miệng anh cong lên: "Thật sao?"

"Hôm qua em đã mua que thử thai... Lâm Mạc Thần, hình như em "trúng thưởng" rồi."

5. Sinh đôi

Bác sĩ ngẩng đầu mỉm cười với đôi vợ chồng: "Là song thai."

Mộc Hàn Hạ ngậy ra, cúi xuống xoa cái bụng đã hơi nhô lên của mình.

Lâm Mạc Thần bất động trong giây lát rồi quay sang cô. Cô liền nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trong đôi mắt anh.

Từ phòng khám đi ra ngoài, Lâm Mạc Thần nói: "Vợ anh giỏi thật đấy!"

"Song thai e rằng sẽ rất khó sinh." Mộc Hàn Hạ tỏ ra lo lắng.

Lâm Mạc Thần nắm tay cô: "Anh sẽ chăm sóc mẹ con em cẩn thận."

"Anh nói đấy nhé."

Đi một đoạn, anh đột nhiên cười khê: "Thật ra, anh mới là người lợi hại."

Mộc Hàn Hạ hơi đỏ mặt, khóe miệng cong cong.

Ngày hôm sau, Lâm Thiển đến thăm chị dâu. Hôm nay Lâm Mạc Thần không đến công ty mà ở nhà chăm vợ.

Lâm Thiển vẫn chưa biết chuyện chị dâu mang song thai. Cô ngồi xuống ghế, nhòm bụng Mộc Hàn Hạ: "Mới ba tháng đã thấy rõ rồi. Xem ra cháu em phát triển rất tốt."

Mộc Hàn Hạ cười cười. Lâm Thiển liếc qua anh trai, phát hiện ánh mắt anh thấp thoáng vẻ kiêu ngạo và đắc ý.

Thế là cô nói luôn: "Cả cuộc đời này, em đều phải gọi anh là "anh trai". Khi nào ra đời, cháu em phải gọi Thừa Lan là "chị"* . Không ngờ thứ bậc lớn nhỏ cũng ngày được chuyển đổi."

(* Ở Trung Quốc trong cùng một thế hệ, dù là quan hệ họ hàng nhưng ai ra đời trước thì người đó được làm anh/chị.)

"Nghe nói cô chú định sinh thêm đứa nữa?" Lâm Mạc Thần đột nhiên hỏi em gái.

Lâm Thiển đáp: "Vâng. Nhà nước đã nới lỏng chính sách sinh đẻ nên bọn em cũng định sinh thêm cho Thừa Lan có chị có em. Nhưng anh à, đứa nhỏ nhà em chắc chắn cũng sẽ lớn tuổi hơn đứa nhỏ nhà anh đấy. Hì hì..."

"Điều này thì chưa chắc."

"Hả?" Lâm Thiển không hiểu ý anh trai.

Lâm Mạc Thần nhẹ nhàng xoa bụng Mộc Hàn Hạ, đồng thời lên tiếng: "Chỉ e người đứng cuối hàng của thế hệ sau vẫn là đứa nhỏ nhà cô. Sinh đôi vốn là chuyện có xác suất rất nhỏ, cần phải dựa vào vận may và yếu tố cơ thể. Người bình thường..." Anh liếc qua Lâm Thiển: "... có muốn cũng

chẳng được. Sang năm cô nhớ chuẩn bị hai phong bao lì xì cho các cháu của cô."

...

Em bé ra đời vào một ngày mùa thu mát mẻ.

Hôm ấy, Lâm Mạc Thần và Lâm Thiển chờ ở bên ngoài phòng mổ, chẳng nghe thấy bất cứ âm thanh nào bên trong.

Lâm Mạc Thần đứng thẳng người từ đầu đến cuối, sắc mặt không chút biểu cảm. Lâm Thiển thấy vậy liền an ủi: "Anh yên tâm đi. Bác sĩ phụ sản giỏi nhất của thành phố Lâm đã có mặt ở đây chỉ để tiến hành một ca mổ đẻ đơn giản nên chắc chắn mẹ con chị ấy sẽ được bình an."

Lâm Mạc Thần quay sang em gái: "Đâu cần cô giải thích, lẽ nào anh không biết hay sao?"

Lâm Thiển hết nói nổi. Biết vậy sao Chủ tịch Lâm còn đứng bất động ở đó như cây cột điện, vẻ mặt như thể gặp khủng hoảng kinh tế ấy.

"Sau này anh chị có định sinh thêm nữa không?" Lâm Thiển chuyển đề tài, nhằm điều hòa bầu không khí.

Lâm Mạc Thần cười cười: "Bọn anh chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Nhưng theo anh, hai đứa là đủ rồi. Bọn anh còn phải dành thời gian cho bản thân nữa chứ."

Lại thế rồi. Sau khi Mộc Hàn Hạ trở về, Lâm Thiển đã bắt đầu làm quen với sự thể hiện tình cảm không hề che giấu của ông anh.

"Anh yên tâm, em đã có kinh nghiệm." Lâm Thiển nói: "Em sẽ chia sẻ với chị Hàn Hạ. Nhất định sẽ nuôi hai đứa nhỏ béo tốt, khỏe mạnh."

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh mở ra. Bác sĩ đi ra ngoài, cười nói: "Chúc mừng anh chị, là cặp song sinh một trai một gái. Con trai ra trước, hai bé đều khỏe mạnh."

Lúc Mộc Hàn Hạ tỉnh lại, thuốc tê vẫn chưa tan hết. Cô mơ mơ màng màng mở mắt, liền nhìn thấy Lâm Mạc Thần đang ngồi bên giường bệnh, bế hai đứa bé trên tay.

Gương mặt anh điềm tĩnh như thừa đầu gập gối, động tác cứng nhắc và hết sức cẩn trọng. Lâm Thiển đứng bên cạnh, đang cúi xuống tươi cười trêu em bé.

"Anh cho em bế một đứa đi!" Lâm Thiển nói: "Mỗi người ôm một bé có phải tiện hơn không?"

Lâm Mạc Thần chẳng thèm để ý đến em gái, vẫn cứ chăm chú ngắm hai con. Nhìn gương mặt nghiêng của anh, viền mắt Mộc Hàn Hạ bỗng dưng ươn ướt nhưng cô cố nhịn. Vừa mới sinh con nên cô không thể khóc, phải giữ tâm trạng vui vẻ trong tháng ở cữ mới được.

Vì thế khi ngẩng đầu, Lâm Mạc Thần liền bắt gặp ánh mắt rạng ngời và nụ cười ngọt ngào trên môi vợ.

Anh lập tức trao một em bé cho Lâm Thiển, đặt em bé còn lại xuống chiếc nôi bên cạnh rồi đứng dậy đi về phía Mộc Hàn Hạ.

"Em vất vả rồi." Anh cúi xuống, thì thầm bên tai cô: "Em yêu..."

"Em có vất vả gì đâu." Mộc Hàn Hạ cười.

Chứng kiến cảnh tượng này, Lâm Thiển nghĩ bụng: Anh đừng có thân mật với chị dâu ngay trước mặt em và y tá như vậy chứ. Bao năm qua, em đã quen với dáng vẻ đạo mạo và kiểm chế của anh, bây giờ chứng kiến anh tình cảm tràn trề, em thật khó thích ứng.

"Lâm Thiển! Mau bế cháu qua đây cho chị dâu cô xem."

Thấy chưa? Người nào đó thân mật với vợ xong lại bắt đầu sai khiến em gái rồi.

"Vâng ạ."

6. Đặt tên

Một buổi tối cuối thu, hai vợ chồng Mộc Hàn Hạ ngồi ở chiếc ghế nằm trên tầng hai ngôi biệt thự. Chiếc ghế được Lâm Mạc Thần mua trong một buổi đi dạo trung tâm thương mại.

Mặt ghế tương đối rộng, đủ để hai người nằm. Vì thế nhiều lúc, hai người ái ân tình cảm ở ngay trên chiếc ghế chứ chẳng thèm về giường.

Lúc này, hai đứa trẻ đã ngủ say, hơi thở đều đều. Chị giúp việc tạm thời trong thời gian Mộc Hàn Hạ ở cứ nghỉ ngơi ở tầng một.

Bình thường vào buổi tối, chị ta sẽ không lên tầng trên làm phiền bọn họ. Mộc Hàn Hạ mở quyển từ điển, chọn khá nhiều chữ nhưng vẫn chưa tìm được cái tên ưng ý.

Lâm Mạc Thần ngồi bên cạnh đọc sách thương mại bằng tiếng Anh.

"Này! Con mang họ của anh nên anh cũng phải nghĩ giúp em đi chứ." Cô giơ tay ấn quyển sách của anh xuống: "Em chịu, chẳng chọn được cái tên nào cả."

Khóe mắt ẩn hiện ý cười, Lâm Mạc Thần nói: "Lâm Nhất và Lâm Hiểu. Chữ "Hiểu" của từ bình minh ấy."

Mộc Hàn Hạ ngẫm nghĩ. Anh là Lâm Nhất, em gái là Lâm Hiểu. Cái tên cũng có chút ý vị, nhưng hình như... quá đơn giản.

"Coi như tên dự bị. Chúng ta hãy nghĩ tiếp đi!" Cô nói.

"Anh đã nghĩ ra hai cái tên rồi. Giờ đến lượt em."

Lâm Mạc Thần thản nhiên đáp. Đúng là gian thương có khác, chuyện gì cũng so đo, tính toán.

Mộc Hàn Hạ ngẫm nghĩ vài giây, cười nói: "Lâm Mộc và Lâm Sâm."

Hai cái tên này là nghĩ theo tư duy của anh. Một tên là họ của cô, một tên là họ hai người chồng lên nhau, chẳng phải vừa đơn giản vừa có ý nghĩa hay sao?

"Lâm Mộc... Lâm Sâm..." Lâm Mạc Thần nhắc lại hai cái tên, kết luận: "Khó nghe chết đi được."

Mộc Hàn Hạ tự dưng cũng cảm thấy thế. Tuy nhiên... "Anh xem, chữ "Sâm" không tồi, là họ của hai chúng ta chồng lên nhau."

Cô lại nói: "Em thích chữ này có trong tên của con mình." "Sâm..." Lâm Mạc Thần nhìn cô đăm đăm: "Mộc () ở trên, Lâm () ở dưới..." Anh nở nụ cười gian tà, kéo cô ngồi lên đùi mình, nói nhỏ: "Như thế này phải không?"

"Em thích tư thế này. Bởi vì em có thể nhìn anh từ đầu đến cuối." Mộc Hàn Hạ đáp.

Một lúc lâu sau, cuộc thảo luận và hành động thực tiễn về chữ "Sâm" mới kết thúc. Tên của hai con cũng do Lâm Mạc Thần tự đặt.

"Con trai tên là Lâm Thâm." Anh nói: "Thật ra, đây là cái tên hồi trước bố đặt cho anh, Lâm Thiển và Lâm Thâm. Tuy nhiên, sau đó mẹ anh cảm thấy con trai tên Lâm Thâm không có khí thế nên đặt lại thành Lâm Mạc Thần."

"Em thấy tên Lâm Thâm cũng hay đấy chứ." Mộc Hàn Hạ lên tiếng.

"Con gái chúng ta tên là Lâm Tư Hàn." ("Lâm Tư Hàn" là Lâm nhớ Hàn Hạ).

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đinh Mặc
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện: Sinh Nhật

Đó là đầu mùa xuân năm 2009.

Hôm ấy, Lâm Mặc Thần vừa chuẩn bị trở về, một nhân viên hành chính vào phòng, nói với anh: "Hôm nay là sinh nhật của Giám đốc Mộc. Công ty có thông lệ đặt bánh ga tô nhưng cô ấy còn ở Bắc Kinh nên tôi đã nhắn vào văn phòng Bắc Kinh đặt bánh chúc mừng cô ấy."

Lâm Mặc Thần im lặng vài giây rồi trả lời: "Ừ."

Lúc đi vào thang máy, anh rút di động, định gọi cho cô nhưng lại thôi. Sau đó, anh gọi điện đặt một tấm vé bay đi Bắc Kinh tối nay.

Trời đã tối, thời tiết vẫn còn giá lạnh. Trên đường về khách sạn lấy hành lý, trong lòng Lâm Mặc Thần không khỏi xốn xang.

Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ có một hành động lãng mạn như vậy, cảm giác rất mới mẻ và ngọt ngào. Còn chưa về đến khách sạn, anh nhận được một cuộc điện thoại.

Đối phương cười nói: "Lâm tổng! Tối nay Cục trưởng Trần của chúng tôi được rảnh rỗi. Anh có cùng uống trà không?" Cục trưởng Trần là nhân vật mà phía Phong Thần muốn gặp mặt từ lâu mà chưa được, không ngờ tối nay đối phương lại chủ động hẹn gặp.

Lâm Mặc Thần chỉ đắn đo một giây rồi trả lời: "Được. Thư ký Tôn, tôi sẽ đến ngay."

Lâm Mạc Thần bận xong công việc và về đến khách sạn đã là mười một giờ đêm. Anh có chút mệt mỏi pha lẫn phấn khích, vì đã đạt được mục đích.

Khi đi ngang qua phòng Mộc Hàn Hạ, anh mới nhớ ra mình đã bỏ lỡ mất chuyến bay và sinh nhật của cô. Lâm Mạc Thần có chút áy náy nhưng không hối hận.

Anh rút di động gọi điện cho cô. Giấy tiếp theo, anh lơ mơ nghe thấy tiếng chuông điện thoại ở trong phòng. Cô đã về rồi?

Lâm Mạc Thần có thể từ phòng của cô nên trực tiếp mở cửa. Vào thời khắc này, căn phòng tĩnh lặng bao ngày đang bật ngọn đèn dịu dịu.

Va li vứt bừa bộn ở giữa phòng. Mộc Hàn Hạ đang ở trong nhà tắm. Một cảm giác ấm áp bỗng nhiên trào dâng trong lòng Lâm Mạc Thần.

Ngẫm lại mới thấy, cô rất hay mang đến cho anh sự cảm động nho nhỏ như vậy. Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu anh là muốn lao ngay vào phòng tắm, ôm cô vào lòng.

Nhưng nghĩ tới chuyện Mộc Hàn Hạ sẽ ngỡ ngàng ngừng bởi vì cô chưa hề có kinh nghiệm về chuyện nam nữ, cuối cùng anh ngồi xuống cạnh giường chờ cô.

Một lúc sau, Lâm Mạc Thần đột nhiên đứng dậy, đi ra ngoài. Giờ này, các tiệm bánh ga tô đều đã đóng cửa.

Anh lái xe một vòng quanh thành phố mới mua được một chiếc bánh nhỏ. Thật ra, anh không có thói quen ăn bánh ga tô vào ngày sinh nhật. Bao nhiêu năm qua, chẳng ai tổ chức sinh nhật cho anh.

Nhưng Mộc Hàn Hạ thì khác. Anh nghĩ, cô là bạn gái anh, anh nên làm điều này cho cô. Trên đường về, di động đổ chuông hai lần, đều là Mộc

Hàn Hạ gọi nhưng Lâm Mạc Thần cố tình không bắt máy.

Anh có thể tưởng tượng ra vẻ mặt tủi thân và buồn bã của cô ở đầu bên kia điện thoại.

Khi anh về đến khách sạn, đã gần mười hai giờ đêm. Vào thời khắc anh đẩy cửa phòng, Mộc Hàn Hạ đang đứng bên cửa sổ, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

"Sao anh..." Nhìn thấy chiếc bánh ga tô trên tay anh, gương mặt cô trở nên rạng ngời trong giây lát.

Lâm Mạc Thần đặt hộp bánh xuống bàn, kéo Mộc Hàn Hạ vào lòng, hôn cô nồng nàn. Hôm nay là sinh nhật lần thứ hai mươi ba của cô. Nghĩ lại cũng thấy thú vị thật.

Anh đã hai mươi bảy tuổi, vậy mà một cô gái non nớt lại có thể khiến anh say đắm.

Mùa xuân năm 2011. Hôm nay mới là mồng năm Tết nhưng những nhân vật chủ chốt của tập đoàn Phong Thần đã bắt đầu đi làm. Bởi vì công ty chuẩn bị lên sàn chứng khoán.

Chủ tịch kiêm CEO Lâm Mạc Thần là người cuối cùng ở lại văn phòng. Lúc này đã gần mười hai giờ đêm, bên ngoài cửa sổ vẫn rực rỡ ánh đèn, thỉnh thoảng còn vang lên tiếng pháo nổ đi cùng.

Anh nhìn ngày tháng ở quyển lịch trên bàn. Hôm nay là ngày 7 tháng 2 năm 2011. Có một người phụ nữ đã tròn hai mươi lăm tuổi, còn anh cũng sắp bước sang tuổi ba mươi.

Anh ngồi bất động một lúc mới đứng dậy, rời khỏi văn phòng.

Mùa xuân năm 2016. Mộc Hàn Hạ nghĩ, chắc chắn Lâm Mạc Thần không nhớ tới sinh nhật của mình.

Hôm ấy, mọi việc vẫn diễn ra như bình thường. Ăn sáng xong, anh cùng cô đi dạo.

Bởi vì mang thai nên thời gian này cô rất thèm ngủ. Thế là Lâm Mạc Thần cùng cô ngủ cả buổi chiều.

Anh bây giờ không còn một chút bóng dáng của ông trùm trong giới kinh doanh.

Tầm chạng vạng, Lâm Mạc Thần đề nghị đi loanh quanh. Hai người ra bờ sông, dạo công viên rồi lại đến trung tâm thương mại.

Anh chọn cho cô mấy bộ quần áo và đồ trang sức mà anh đã đặt từ trước, rất hợp với cô. Mộc Hàn Hạ hỏi ngay: "Sao hôm nay anh lại mua cho em nhiều đồ thế?"

"Bởi vì em mang thai vất vả nên anh muốn khích lệ em ấy mà." Anh bình thản trả lời.

Hai người ăn tối ở bên ngoài. Lâm Mạc Thần đưa Mộc Hàn Hạ tới nhà hàng cô ưng ý nhất, chọn những món cô thích ăn nhất.

Kể từ lúc cô có thai, anh không còn cho cô ăn đồ cay, ấy vậy mà hôm nay anh cũng gọi hai món.

Mộc Hàn Hạ có chút nghi hoặc, nhưng an hung dung giải thích: "Bình thường em bị cấm đoán nhiều nên thỉnh thoảng cũng cần được thả lỏng. Bằng không, em nhịn đến phát điên thì sao? Bất cứ chuyện gì cũng có tình trạng tốt quá hóa dở."

Anh nói cũng có lý, thành ra Mộc Hàn Hạ chẳng nghĩ ngợi nhiều.

Hơn nữa, trong bao năm qua, cô chỉ cùng anh đón sinh nhật đúng một lần. Vì thế, anh không nhớ là điều dễ hiểu.

Lúc hai người về đến nhà, trời đã tối. Ngôi biệt thự tối om.

"Em vào trong trước đi." Lâm Mạc Thần nói: "Anh nghe điện thoại đã."

Thế là Mộc Hàn Hạ một mình đi vào nhà. Vừa bật đèn, cô liền nhận được niềm vui bất ngờ thường thấy nhất.

Căn phòng tràn ngập hoa tươi, chìm trong ánh đèn lung linh. Trên bàn xuất hiện một chiếc bánh ga tô đẹp đẽ, tiếng nhạc du dương cất lên.

Ngoài ra, trong phòng còn tụ tập khá đông người: Hà Tĩnh, Lâm Thiển, Lê Trí Thành, Lê Thừa Lan, vợ chồng Tôn Chí...

"Happy birthday to Summer!" Lê Thừa Lan cất giọng lanh lảnh.

"Bụng cậu vẫn còn chưa lộ nhỉ? Không biết là con trai hay con gái?" Hà Tĩnh nồng nhiệt kéo tay cô.

"Chị dâu! Anh trai em bắt bọn em chuẩn bị bữa tiệc sinh nhật này. Chị có thích không ạ?" Lâm Thiển hỏi nhỏ bên tai cô.

Viễn mắt Mộc Hàn Hạ bỗng dưng cay cay. Cô ngoảnh đầu về phía cửa, đúng lúc Lâm Mạc Thần đi vào.

Anh bước tới, nắm chặt tay cô, nhìn cô bằng ánh mắt thăm thẳm. Lúc thối nển và cầu nguyện, Lâm Mạc Thần ôm Mộc Hàn Hạ từ phía sau. Ánh mắt mọi người hơi thay đổi nhưng họ lập tức coi như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ có Lê Thừa Lan phát biểu thẳng thừng: "Bác dính bác gái quá đấy!"

Mọi người đều cười. Lệ Thừa Lan lại bổ sung một câu: "Y hết bố cháu."

Mọi người càng cười ác liệt hơn.

Lệ Trí Thành quay sang con gái: "Thừa Lan! Con gái cần phải nói năng thận trọng."

Lệ Thừa Lan thè lưỡi.

Trong bầu không khí náo nhiệt, Lâm Mạc Thần thì thầm bên tai vợ: "Em cầu nguyện điều gì thế?"

Mộc Hàn Hạ khẽ lắc đầu: "Em chẳng cầu nguyện điều gì."

Lâm Mạc Thần nhìn cô đăm đăm. Cô mỉm cười với anh.

Mộc Hàn Hạ thật sự chẳng cầu nguyện bất cứ điều gì. Bởi vì mọi nguyện vọng mà năm xưa cô cầu đều trở thành hiện thực.

Năm hai mươi ba tuổi, cô đã cầu nguyện: Sau này kết hôn với anh, sinh con cho anh.

Anh luôn hiểu cô, cô cũng hiểu anh. Tình cảm của hai người mãi mãi bền vững và tốt đẹp. Anh giống như con chi ửng sải đôi cánh dài bay trong đế quốc thương mại của mình. Còn cô luôn ở bên cạnh anh. Như thế là đủ.

MẠC PHỤ HÀN HẠ XB

Đình Mặc
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện: Tiết Ninh Và Trình Vi Vi

Trong con mắt của mọi người, Tiết Ninh có một cuộc sống mỹ mãn, bao gồm cả cuộc hôn nhân của cô.

Hai gia đình môn đăng hộ đối, đối phương là con nhà giàu, dù diện mạo không nổi trội nhưng rất yêu thương cô. Tiết Ninh cũng chẳng có điều gì phàn nàn, thoải mái tận hưởng cuộc sống an nhàn phú quý.

Nhưng trên thực tế, trong thâm tâm, cô biết vẫn có sự khác biệt. Chồng cô đúng là rất tốt, là đối tượng kết hôn gần như hoàn hảo, chỉ là không bằng người ấy.

Luận về của cải vật chất, chồng cô chỉ thua người ấy một chút. Điểm khác biệt là, chồng cô có nền tảng gia đình, còn người ấy làm nên từ hai bàn tay trắng.

Luận về tài năng, đàn ông tài giỏi có rất nhiều nhưng bậc kỳ tài trong lĩnh vực kinh doanh thì cô chỉ gặp mỗi người ấy.

Luận về tham vọng, về diện mạo và khí chất... người ấy không giống bất cứ ai trên cõi đời này.

Tất nhiên Tiết Ninh không bao giờ thổ lộ với bất cứ người nào về tâm tư của mình. Cô là một người phụ nữ thực tế và thông minh.

Một khi đã không giành được thì cô cũng chẳng tơ tưởng viễn vông.

Lâm Mặc Thần ngày càng có địa vị cao trong giới kinh doanh, cơ hội hai người chạm mặt ngày càng ít.

Trong mấy năm qua, Tiết Ninh chỉ gặp anh một lần duy nhất. Đó là một bữa tiệc do chính phủ tổ chức, vợ chồng Tiết Ninh cũng tham gia.

Cô nhìn thấy Lâm Mạc Thần từ phía xa. Anh dường như vẫn chẳng có gì thay đổi so với trước, vẫn luôn giữ nụ cười lịch sự mà xa cách trên môi. Để ý kỹ mới thấy, anh có phần thâm trầm hơn xưa.

Nghe nói trong những năm qua, anh vẫn một thân một mình.

Buổi tối hôm ấy, ngủ đến nửa đêm, Tiết Ninh bỗng dưng bật khóc. Người chồng kinh ngạc hỏi: "Em sao vậy? Khó chịu chỗ nào à? Có cần gọi bác sĩ không?"

Tiết Ninh cười trong nước mắt: "Em không sao, vừa nằm mơ thấy ác mộng ấy mà."

Người chồng xót xa, ôm cô cho đến sáng. Cuối cùng, cô cũng chìm vào giấc ngủ an lành.

Một thời gian sau, Tiết Ninh nghe nói, người phụ nữ đó đã trở về. Lâm Mạc Thần và cô ấy cũng sắp kết hôn.

Lúc nhận được tin này, Tiết Ninh thất thần hồi lâu. Cô nghĩ, hóa ra trên thế gian thật sự tồn tại tình yêu sâu đậm và sự chung tình. Chỉ là, cô cũng giống như đa số mọi người chưa bao giờ gặp mà thôi.

Trình Vi Vi cảm thấy cuộc sống của mình hết sức ngọt ngào. Thật ra, tuy cuộc sống của cô không thể so với trước kia nhưng vẫn có của ăn của để. Bố và chồng cô cũng không để cô thiếu thốn bất cứ điều gì. Chỉ là cô luôn cảm thấy không cam lòng.

Việc nhà họ Trình bây giờ chỉ còn lại mười mấy siêu thị quy mô nhỏ, tổng doanh thu hằng năm không đạt nổi một trăm triệu nhân dân tệ; việc gia đình phải bán ngôi biệt thự xa hoa ở thành phố Giang rồi dọn vào khu chung cư dù là cao cấp khiến cô rất không cam tâm.

Nhìn sang người chồng vốn là tâm phúc của bố, hơn cô tám tuổi. Tuy anh ta tài hoa xuất chúng nhưng diện mạo bình thường, tính tình khô khan, kém xa những công tử nhà giàu mà cô từng hẹn hò chứ chưa nói đến Lâm Mạc Thần. Điều này khiến Trình Vi Vi càng cảm thấy số phận bất công.

Mặc dù vậy, cô tựa như đã quen với việc chấp nhận số phận. Bây giờ hỏi cô có muốn phấn đấu để có một cuộc sống tốt hơn không, thì cô sẽ trả lời dứt khoát: Không muốn chút nào.

Nguyên nhân bắt nguồn từ sự đả kích mà Lâm Mạc Thần từng mang đến cho cô.

Trong những đêm khuya thanh vắng, câu nói của Lâm Mạc Thần và vẻ mặt lạnh lùng của anh vẫn thỉnh thoảng hiện ra trong não bộ của Trình Vi Vi.

Khi ấy, nhà họ Trình bị dồn ép đến đường cùng, Trình Vi Vi đi cầu xin Lâm Mạc Thần. Trong ấn tượng của cô, anh không phải là người vô tình. Thậm chí cô nghĩ, nếu đây chỉ là hành động trút giận thì có lẽ anh sẽ dừng tay.

Trình Vi Vi còn nhớ tới cảnh tượng Lâm Mạc Thần ngồi bên cửa sổ phòng khách sạn, tay cầm tách trà nóng, khí thế bức người. "Cô đến tìm tôi làm gì?"

Anh nhếch miệng: "Tại sao tôi phải nương tay với cô? Cô không biết tôi là người thù dai hay sao?"

"Cô nên biết, trong cuộc đời này, tôi chỉ mềm lòng với duy nhất một người phụ nữ. Có điều, chắc cô Trinh không rõ, cô ấy từng trải qua cuộc sống khó khăn cực khổ đến mức nào? Thế mà cô dám cướp công lao của cô ấy, bây giờ lại bảo tôi nương tay hay sao?" ...

Trinh Vi Vi không ngờ trong những ngày tháng còn lại của cuộc đời, mình lại gặp được đôi nam nữ ấy. Hơn nữa, không ngờ họ lại bên ở bên nhau.

Đó là một ngày nắng đẹp, Trinh Vi Vi tình cờ đi ngang qua một khách sạn. Nơi đó đang tổ chức tiệc cưới, ngoài cửa xếp đầy những lẵng hoa tươi.

Cô vô tình nhìn thấy hàng chữ trên một lẵng hoa: "Chúc Hà Tĩnh và Lý Khải Dương trăm năm hạnh phúc!" Bên dưới đề tên "Vợ chồng Lâm Mạc Thần & Mộc Hàn Hạ."

Hai cái tên này đều rất đặc biệt, không thể có chuyện trùng cả hai.

Trống ngực Trinh Vi Vi tự nhiên đập thình thịch. Cô không thể rõ cảm giác của mình lúc này. Cô chỉ biết lái xe vào ngõ nhỏ ở gần đó như thể trốn chạy.

Trinh Vi Vi biết mình nên rời đi ngay lập tức nhưng cô không làm được. Một tâm tình phức tạp nào đó trào dâng trong lòng, khiến cô như bị chôn chân tại chỗ.

Thế là cô dừng xe ở đầu ngõ, dõi mắt về phía khách sạn. Một lúc sau, tiệc cưới kết thúc. Mọi người nối đuôi nhau đi ra ngoài, cô dâu và chú rể đứng ở cửa tiễn khách.

Chẳng bao lâu sau, Trinh Vi Vi nhìn thấy Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ. Ánh nắng chiếu xuống gương mặt rạng ngời của họ.

Anh ôm eo vợ, chào bạn bè, sau đó cúi đầu nói câu gì đó với cô. Mộc Hàn Hạ nở nụ cười dịu dàng.

Tiếp theo, anh mở cửa ô tô, hai người lên xe. Anh vẫn lái chiếc Cayenne ấy. Dù bây giờ đã rất giàu có nhưng anh vẫn sử dụng mẫu xe cũ từ nhiều năm trước. Hai người nhanh chóng rời đi.

Trình Vi Vi khởi động ô tô một cách máy móc rồi chậm chậm lái xe hòa lẫn vào đường phố đông đúc.

Một lúc sau, nước mắt đột nhiên chảy giàn giụa xuống gò má Trình Vi Vi. Cô chợt phát hiện, vào thời khắc nhìn thấy người đàn ông đó, chứng kiến sự hạnh phúc của họ, nội tâm của cô rất bình tĩnh.

Những năm qua, nơi sâu thẳm trong lòng cô vẫn chứa đựng nỗi oán hận. Bây giờ cô mới nhận ra, mình và bọn họ đâu có liên quan đến nhau.

Sự suy sụp của Trình Thị không chỉ vì hành động trả thù của Lâm Mạc Thần. Nếu không phải nội bộ Trình gia lục đục và mâu thuẫn thì làm gì có chuyện chiến lược phát triển liên tục gặp sai sót và thất bại.

Hơn nữa, những tập đoàn siêu thị hùng mạnh như Vĩnh Chính thời ấy đến giờ cũng chẳng còn lại mấy nhà. Tất cả là do thời thế tạo thành.

Dù không có Lâm Mạc Thần thì cũng sẽ có kẻ khác thôn tính ngành nghề của bọn họ. Hơn nữa năm xưa, cuối cùng Lâm Mạc Thần cũng nương tay còn gì? Bằng không, bây giờ cô đã hai bàn tay trắng.

Dù nước mắt tuôn như mưa nhưng trong lòng Trình Vi Vi lại hết sức nhẹ nhõm, tựa như tảng đá nặng nề nặng bấy lâu đã bị vỡ tan tành.

Lúc cô về đến công ty, trời đã tối nhưng văn phòng tổng giám đốc vẫn sáng đèn.

Người chồng hiện tại của Trình Vi Vi là do bố cô chọn. Anh ta xuất thân từ gia đình bình thường nhưng "có tham vọng, có năng lực và có lương tâm". Đây là nhận xét của bố cô, ông còn nói: "Vi Vi, cậu ấy thích hợp với con hơn đám công tử nhà giàu kia."

Trong hai năm qua, Trình Vi Vi chưa từng đối xử tốt với chồng. Bởi vì anh ta ở rể, bởi vì cô biết rõ, anh ta cũng chỉ vì cơ nghiệp của nhà họ Trình nên mới cưới cô.

Do đó, dù cô cố tình gây sự hay có những hành vi vô lý đến mức nào, anh ta cũng sẽ nhẫn nại chịu đựng.

Vào thời khắc này, Trình Vi Vi chợt nhận ra, thứ mà cô không muốn đánh mất nhất chính là người sớm tối kề bên bấy lâu.

Trình Vi Vi đứng ngoài cửa văn phòng một lúc. Sau khi lấy lại tâm trạng bình tĩnh, lau khô nước mắt, trang điểm lại cho tươi tắn, cô mới gõ cửa vào phòng, nói: "Ông xã đã ăn tối chưa? Em đến để đi cùng anh. Anh đừng thức đêm nhiều quá, có hại cho sức khỏe."

Người chồng ngẩng đầu, nhìn cô chăm chú. Sau đó, anh mỉm cười, đứng dậy đi tới cầm tay cô: "Được thôi."

"HẾT"